

Y NHÂN KHUÊ KHUÊ
Jeongie edit

Ngồi Nhớ Về em

Truyện được chuyển ngữ và đăng tại jeongiehunnie.wordpress.com

Mục lục

- Chương 1: Mỗi Tình Đầu Của Cậu Quay Về Rồi
- Chương 2: Này Mà Theo Dõi Cái Gì? Yêu Đường Thì Sao Gọi Là Theo Dõi Chứ!
- Chương 3: Duyên Phận Đúng Là Điều Kỳ Diệu
- Chương 4: Cô Ấy Không Thích Từ Chí Ma, Hay Là Chê Chửi Tôi Xấu?
- Chương 5: Giám Đốc, Người Ta Quen Bạn Trai Đã Mười Năm Rồi
- Chương 6: Cướp Vợ Về
- Chương 7: Bỗng Nhiên Cảm Thấy Hơi Đau Lòng Cho Giám Đốc
- Chương 8: Chỉ Cần Tiểu Tam Cố Gắng, Không Có Góc Tường Nào Không Cạy Được
- Chương 9: Bốn Bó Năm Lên Thì Anh Cũng Tính Là Bạn Trai Em Mà
- Chương 10: Thiếu Gia Nhà Nghèo
- Chương 11
- Chương 12: Toàn Là Cáo Già Cả, Giả Vờ Cái Gì Chứ?
- Chương 13: Cùng Một Ngày, Cô Nhiếp Đây Lại Nhận Được Hai Lời Cầu Hôn
- Chương 14: Vợ Ơi, Xin Nghi Một Ngày, Chúng Ta Đi Đăng Ký Nhé
- Chương 15: Đến Đây Là Để Kết Hôn Hay Ly Hôn Vậy?
- Chương 16: Vợ Ơi, Anh Sợ Ma, Không Dám Ngủ Một Mình
- Chương 17: Vợ Ơi! Em Chạy Sai Hướng Rồi! Anh Mới Là Chồng Em Nè!
- Chương 18: Anh Thật Thà Mà, Làm Sao Nói Dối Được Chứ?
- Chương 19: Cầu...Cầu Hoan???
- Chương 20: Môi Anh Dán Lên Đôi Môi Mềm Mại Của
- Chương 21: Nicolas Triệu Tứ Trở Thành Nhân Vật Truyền Thuyết Trên Đài Radio Giao Thông Của Thành Phố A
- Chương 22: Chu Minh - Chu Tiểu Tiên Nữ - Nicolas Triệu Tứ
- Chương 23: Ít Nhất Đừng Để Chồng Minh Biết Là Minh Mua "Xích Chó"
- Chương 24: Đang Yêu Ừ?
- Chương 25: Minh Làm Lão Chồng Ngốc Luôn Rồi, Phải Làm Gì Với Anh Ấy Đây?
- Chương 26
- Chương 27
- Chương 28
- Chương 29
- Chương 30: Chu Minh Nhìn Cô Chăm Chú, Đôi Mắt Anh Bỗng Chốc Bừng Sáng
- Chương 31: Anh Bỗng Đưa Tay Ôm Cô Vào Lòng
- Chương 32: "Ông Xã Của Nhiếp Thanh Anh."
- Chương 33: Nếu Có Người Không Kiềm Chế Được Mà Đi Quyến Rũ Vợ Tôi Thì Sao?
- Chương 34
- Chương 35: Cô Vươn Tay Ôm Lấy Cổ Anh, Khóe Mắt Rưng Rưng, Hôn Anh Thật Sâu
- Chương 36: Có Năm Mơ Cũng Không Ngờ Tới, Vợ Anh Lại Là Người Tò Tình Trước
- Chương 37
- Chương 38: Tình Cảm "Hoa Nhựa" Đúng Là Danh Bất Hư Truyền
- Chương 39: Giám Đốc Bá Đạo Ở Sát Vách
- Chương 40: "Mày Bị Bệnh Há?"
- Chương 41: "Con Kết Hôn? Chuyện Này Mẹ Biết Trước Hay Là Chu Kiến Quốc Biết Trước?"

Chương 42: Chồng Em Đau Lòng Chết Đi Được, Đau Chết Luôn!
Chương 43: Đạo Gã Đây Tôi Và Anh Anh Đang Lên Kế Hoạch Có Con
Chương 44: Bao Nuôi?
Chương 45
Chương 46: Nhất Định Đó Sẽ Là Ngày Đẹp Nhất Đời Em
Chương 47: Chết Mợ Rồi, Quậy Quá Quậy Ra Chuyện Luôn Rồi
Chương 48: "Ngoan, Gọi Ba Nào."
Chương 49
Chương 50: Trong Bóng Tối, Hai Trái Tim Như Sát Lại Gần Nhau
Chương 51: Chu Thiểu Nhất Định Sẽ Bị Vợ Mình Làm Bất Ngờ Chết Luôn
Chương 52: Đẹp Trai Chết Mất
Chương 53: Cô Bước Trên Nấc Thang Mộng Áo, Xông Vào Thành Bất Dạ Của Tôi
Chương 54: Ai Mang Thai Hà?????
Chương 55
Chương 56: Là Ngày Lòng Anh Như Tro Tàn Lại Bùng Cháy
Chương 57
Chương 58: Xấu Hổ Muốn Độn Thổ
Chương 59: Chồng Biết Em Đã Nhận Lỗi Rồi Nên Không Tức Giận Đâu
Chương 60: Khách Sạn Tình Yêu
Chương 61: Một Đêm Ở Khách Sạn Tình Yêu
Chương 62
Chương 63

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mối Tình Đầu Của Cậu Quay Về Rồi

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânTháng 5, mưa gió triền miên. Hoa lựu ở thành phố A đã nở đỏ một góc trời.

Viện ca múa kịch của tỉnh sắp tới không có buổi diễn nào nên mọi người chỉ cần luyện tập. Viện ca múa kịch của tỉnh A có lịch sử thành lập hơn 60 năm, là một trong những nhà hát cỡ lớn ở Trung Quốc, với đoàn múa cổ điển nổi tiếng trong và ngoài nước. Trong đoàn kịch thì đoàn ca múa, ca kịch và nghệ thuật cổ điển là ba cái tên nổi danh nhất.

10 giờ sáng, trong lúc đoàn nghệ thuật cổ điển đang nghỉ ngơi sau giờ tập, mấy thành viên đang tụm lại tốp năm tốp ba nói chuyện với nhau.

Ở giữa có một đường ngăn cách, nam một bên nữ một bên. Bên ngoài phòng tập mưa cứ rả rích rơi, người đứng đầu nhóm múa - Lương Hiếu Bạch bị mấy cô gái vây quanh nói chuyện. Đột nhiên có một cô gái mở miệng:

"Mọi người nghe tin gì chưa? Đoàn chúng ta vừa có người mới đến, nghe đâu là từ nhà hát thủ đô chuyển đến."

"Lúc trước còn được giải thưởng quốc gia. Không biết tại sao lại chuyển đến chỗ này."

Một cô gái khác vừa lo vừa phấn khích nói vào, "Tôi biết này! Sáng nay lúc đi đưa tài liệu cho đội trưởng, tôi thấy có một cô gái xinh đẹp ngồi trong phòng anh ta."

"Hình như tên là Nhiếp Thanh Anh."

Ngay lập tức, mọi người tụ lại một chỗ bàn tán về Nhiếp Thanh Anh. Nghe nói, sự nghiệp cô ấy đang trên đà phát triển nhưng không hiểu tại sao đột nhiên mai danh ẩn tích, bây giờ lại chuyển đến đoàn múa của bọn họ. Mấy cô gái thảo luận một lát rồi lại do dự, "Cô Lưu đặc biệt dẫn người đi tìm đội trưởng, chắc chắn là rất coi trọng cô ấy. Nếu Nhiếp Thanh Anh mà đến thì vị trí trong đoàn chúng ta e là sẽ thay đổi..."

Bọn họ lén nhìn Lương Hiếu Bạch, người đứng đầu đoàn múa hiện nay là cô ta. Không biết Nhiếp Thanh Anh đến có uy hiếp vị trí của cô ta hay không? Lương Hiếu Bạch cúi đầu vẽ mũi chân xuống nền nhà. Nhìn cô ta như thế, âm thanh thảo luận từ từ nhỏ lại. Bỗng nhiên, Cửa phòng tập bị đẩy ra, cô giáo ở độ tuổi trung niên với khí chất hơn người dẫn theo một cô gái đi vào. Bà vỗ tay ý bảo mọi người im lặng rồi giới thiệu với cô gái đứng phía sau:

"Mọi người im lặng một chút, trong đoàn chúng ta có một người mới đến. Lúc trước Nhiếp Thanh Anh làm việc ở thủ đô, vì bị thương ở chân nên nghỉ ngơi một năm, bây giờ cô ấy chuyển đến đoàn múa chúng ta nên mọi người giúp đỡ lẫn nhau nhé."

Vừa nghe "chân bị thương" mọi người liền hiểu. Nghề múa này, bị thương như cơm bữa. Trong phòng tập, mọi người dù đứng hay ngồi đều nhìn về cô gái đứng sau cô Lưu. Giày cao gót giẫm lên sàn tập, cô gái tên Nhiếp Thanh Anh kia bước vào trong, bốn mặt gương đều phản chiếu hình ảnh cô gái xinh đẹp ấy, nam nữ có mặt tại phòng tập như đang đánh giá cô một lượt.

Mỹ nhân vừa tiến vào có dáng người siêu chuẩn của một vũ công, vừa cao vừa gầy. Cô mặc một cái áo sơ mi trắng khoác thêm một cái áo khoác dài mẫu mới nhất. Thắt lưng áo khoát làm tôn lên vòng eo nhỏ nhắn. Đôi giày cao gót màu trắng bạc làm nổi bật đôi chân trắng nõn của cô. Cô vừa từ bên

ngoài bước vào, trời thì đang mưa. Hai ống quần màu đen ướt sũng vì nước mưa, từng giọt từng giọt nhỏ xuống nền nhà.

Trong tiếng nước tí tách, thời gian như ngừng lại.

...

Giờ ăn trưa tại căn tin, tin tức có một mỹ nhân vừa chuyển đến nhóm múa cổ điển đã truyền đi khắp nơi.

Buổi chiều trong giờ làm việc, biết bao nhiêu người thấp thoáng bên ngoài phòng tập của nhóm múa cổ điển chỉ để xem thử dung nhan mỹ nhân. Nhiếp Thanh Anh không bị ảnh hưởng vì mấy chuyện này, sau khi thay đồ múa, cô buộc mái tóc dài ra sau rồi bắt đầu tập múa với mấy người trong nhóm. Trong nhóm múa cổ điển cũng âm thầm hỏi han gốc gác của Nhiếp Thanh Anh khắp nơi.

Sau khi hết giờ làm, mấy cô gái ở trong phòng thay đồ bắt đầu nói về Nhiếp Thanh Anh.

"Tôi đã hỏi rồi. Cô ta không có tham gia phỏng vấn gì cả. Nghỉ một năm mà còn được chuyển đến đây đều là nhờ bạn trai cô ta cả. Mấy người biết bạn trai người ta là ai không? Là Từ Bạch Dương đó! Mấy bữa trước còn xuất hiện trên chương trình "10 thanh niên trẻ tuổi". Ba của Từ thiếu là...Hóa ra Từ thiếu là bạn trai cô ta, đúng là may mắn thật. Đúng rồi, cô ta cũng không ở ký túc xá chung với chúng ta."

"Vậy cô ta ở cùng Từ Bạch Dương hả?"

"Không biết dùng thủ đoạn gì mà bò lên giường Từ Thiếu được."

Lương Hiếu Bạch ngồi trên ghế thay giày vẫn không thay đổi vẻ mặt, cô ta không hứng thú với mấy tin đồn nhảm. Nhưng mấy cô kia vừa nhắc đến

"Từ Bạch Dương" thì hàng mi cô ta bỗng nhiên run lên. Lương Hiếu Bạch ngẩng đầu định nghe xem bọn họ nói gì thì bỗng dừng bọn họ im lặng. Cửa phòng bị mở ra, mấy cô gái luống cuống tay chân nhìn Nhiếp Thanh Anh hồ hững bước vào.

Mái tóc dài như tản ra, gò má ửng đỏ mồ hôi, cô đứng dưới nắng chiều tà, đôi mắt đen lay láy lạnh lùng nhìn thẳng vào mấy người trong phòng thay đồ. Nhiếp Thanh Anh mở miệng, "Hỏi đi."

Mấy cô gái vừa xấu hổ vừa khó hiểu, "Hỏi, hỏi cái gì?"

Nhiếp Thanh Anh đứng dựa vào cửa, gương mặt xinh đẹp lạnh lùng nói, "Hỏi tôi dùng thủ đoạn gì mà bò lên giường Từ thiếu."

Mọi người càng thêm xấu hổ, "..."

Nhiếp Thanh Anh chờ hai giây, nhưng vẻ mặt cô vô cùng bình tĩnh không hề lộ vẻ châm chọc.

Không khí trong phòng thay đồ vô cùng yên tĩnh, Nhiếp Thanh Anh yên lặng mở tủ của mình lấy quần áo ra thay. Sau khi thay xong mới có một cô gái bình tĩnh lại nói chuyện với cô, "Nhiếp Thanh Anh, cô mới đến ngày đầu có muốn cùng bọn tôi ăn tối không?"

Nhiếp Thanh Anh đi tới cửa rồi dừng lại, giọng nói vẫn hồ hững như trước, nhưng không còn xa cách như vừa nãy, "Tối mai đi, hôm nay tôi phải đi dự tiệc."

Mấy cô gái bắt đầu rục rịch, có người lớn gan hỏi, "Tiệc của Từ thiếu hả?"

Lòng Lương Hiếu Bạch run lên, vội vàng ngẩng đầu.

Nhiếp Thanh Anh quay đầu lại, vẻ mặt dịu dàng biến mất khi nhìn bọn họ,

cô nhẹ giọng đáp, "...Ừ."

Sau khi Nhiếp Thanh Anh rời khỏi, bọn họ mới dám thở ra rồi từng người từng người đi ra khỏi phòng. Lương Hiếu Bạch cầm điện thoại lên, vẻ mặt lạnh lùng mở khóa màn hình bắt đầu nhận một tin ngọt ngào, "Bạch Dương, em thấy tâm can bảo bối của anh rồi, đúng là thật xinh đẹp. Khó trách anh thích cô ấy nhiều năm như thế."

...

Đến chiều thì mưa đã tạnh, tiệc rượu buổi tối vẫn diễn ra ngoài trời như kế hoạch. Là một tiệc rượu nhỏ mời các thanh niên tài俊 trong giới chính trị và giới kinh doanh. Sau khi nhận được thiệp mời mọi người đều nể tình chủ bữa tiệc mà đến góp vui. Ban đêm, âm nhạc linh đình, phong cảnh xa hoa, trai xinh gái đẹp đều tụ tập trên sàn nhảy.

Trong lúc yến tiệc linh đình thì xuất hiện một chàng trai trẻ. Khác hẳn với dáng vẻ giầy da, áo vest của mấy người đến dự tiệc, anh chỉ mặc một cái áo khoác màu đen, mái tóc được chải gọn gàng. Anh cao khoảng 1 mét 83, chân dài vai rộng, gương mặt với đường nét sắc bén. Anh đứng ở bên ngoài đám người kia khép hờ mắt, hai chân đứng thẳng tràn đầy khí thế.

Âm nhạc dừng lại, mọi người cũng dừng nhảy. Mấy cô gái rời khỏi sàn nhảy với tâm trạng đứng ngồi không yên, "Chu thiếu! Lâu rồi không gặp, Chu tam thiếu về nước rồi à?"

Mấy người đàn ông đang ngồi trên choker phụ nữ nghe thấy lập tức đứng dậy chào đón, "Thằng nhóc này, lâu rồi không gặp, về nước cũng không thèm báo cho anh em một tiếng? Có còn coi nhau là bạn không hả?"

Vẻ mặt Chu Minh không hề thay đổi, né cái tay heo của bạn đang đặt trên vai mình. Đôi mắt anh chứa đầy tơ máu, vẻ mặt mệt mỏi. Anh nhếch môi,

giọng điệu lười nhác, "Chu Kiến Quốc tổ chức à? Tiệc xem mắt tập thể hả?"

Tiệc rượu sang trọng thế này, vừa vào miệng anh bỗng chốc trở nên đầy mùi nhà quê. Một người bạn vây quanh anh, Hàn Đạt bạn anh cứ khẳng khái khoát tay lên vai Chu Minh, ngại ngùng nói, "Vì ba cậu muốn nhanh được ôm cháu thôi. Chu tam thiếu nhà cậu mà lại sợ chỗ này hả?"

Chu Minh, "Mình sợ phù hoa che mắt, sợ không cẩn thận mà ngủ với người tình của Chu Kiến Quốc."

Bạn của anh, "... " Tam thiếu vẫn thần kinh như xưa.

Sau khi đùa giỡn mấy câu, Chu Minh bị một người vây quanh dẫn đến ghế ngồi xuống, anh gác chân lên cầm ly rượu uống một hớp. Bạn bè xung quanh hò hét khiến bầu không khí trong chốc lát nóng lên...

"Tam thiếu! Tam thiếu!"

Có cô gái lần đầu dự tiệc rượu mặt đỏ tim đập, thỉnh thoảng nhìn về người đàn ông ở đằng kia. Anh đẹp trai vô cùng, hai chân bắt chéo, tay cầm ly rượu, đôi mắt hơn nhếch lên. Rõ ràng là đang uống rượu mua vui, gái đẹp vây quanh, nhưng anh lại giống như một con báo đen đang ngủ đông, đôi mắt tỉnh táo như người ngoài cuộc.

Có người hỏi thăm, "Anh ta là ai vậy?"

"Chu Thiếu đó. Ba anh ta là đại gia giàu nhất thành phố A. Ba mẹ anh ta ly hôn, anh ta có hai người chị cùng cha khác mẹ, ba anh ta lại cưới vợ mới, vợ nhỏ cũng sắp sinh, lại cùng ba anh ta...Nhức đầu đúng không? Tóm lại gia đình họ phức tạp lắm!"

Chu thiếu có gia cảnh phức tạp bị bạn bè chuốc rượu, anh chậm chạp xoa xoa trán. Bỗng nhiên, trong đôi mắt mê ly ấy, anh nhìn thấy một cô gái mặc

lễ phục lộ vai màu vàng cam được người khác dẫn vào. Đôi vai mỏng manh, mái tóc suôn dài, phần da thịt bị lộ ra ngoài trắng như tuyết.

Một bên mặt cô dưới ánh đèn trở nên vô cùng xinh đẹp.

Chu Minh nhìn cô gái kia rồi bật cười chế nhạo.

Nhóm bạn thân nhìn theo anh, nghe Chu tam thiếu chỉ tay bình luận, "Là cô ta hả? Là đối tượng xem mặt mà Chu Kiến Quốc sắp xếp? Lần này ông ấy có tâm ghê, điều tra không ít nhỉ. Ngay cả mối tình đầu của tôi mà cũng tra ra được...Khuôn mặt kia, dáng người kia, chắc chắn. Đúng là y chang mối tình đầu của ông đây."

Mọi người say khướt trừng mắt nhìn.

Chưa kịp lấy lại tinh thần thì Chu Minh đã kéo áo khoác ra bước tới chỗ cô gái kia. Anh khoát lên vai cô trêu chọc hỏi, "Em gái, làm ngoài giờ hả?"

Bọn người đuổi theo phía sau:...Ai đến đây làm ngoài giờ hả!

Chu Minh ngăn cản trước mặt cô gái, hơi chần chờ.

Đột nhiên, anh thu lại dáng vẻ đùa cợt vừa nãy. Cả người cứng đờ, gương mặt đại ra như một thẳng ngốc, từng thớ thịt trên người như đang run lên, con ngươi co rụt lại --- Nhiếp Thanh Anh!

Lúc này bạn bè của anh mới đuổi tới kịp, "Này này...cậu vừa về nước nên bọn mình chưa kịp nhắc, cô Nhiếp quay về rồi."

Mối tình đầu của cậu đã quay lại. Nhưng...hình như cô ấy không nhận ra cậu.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Nay Mà Theo Dõi Cái Gì? Yêu Đường Thì Sao Gọi Là Theo Dõi Chứ!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Người đàn ông bên cạnh sàn nhảy vô cùng anh tuấn. Lúc Nhiếp Thanh Anh quay lại nhìn anh, cô không để ý cho lắm, thậm chí anh nói gì cô cũng không nghe rõ, chỉ cảm thấy hơi căng thẳng. Cô nhìn anh chăm chăm cả buổi, suy nghĩ nát óc vẫn không biết người này là ai.

Cô Nhiếp đây là một người có bệnh mù mặt hơi nghiêm trọng.

Cô không biết người này, nếu đã không biết thì làm sao có thể giả vờ thân thiết mà đáp lại một người xa lạ chứ?

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy vẻ mặt hồ hững của Nhiếp Thanh Anh. Nhưng thật ra, cô đang rất lo lắng nên thử dò đáp, "...Lâu rồi không gặp?"

Mấy anh em đứng sau Chu Minh hít sâu một hơi:...Nữ thần chủ động chào hỏi! Chu Minh chắc vui đến choáng váng luôn rồi!

Chu Minh phản ứng vô cùng dữ dội, mắt anh co rụt lại, lúc Nhiếp Thanh Anh vừa nói câu đó vẻ mặt anh liền thay đổi, thu lại nét cà lơ phất phơ trước đó thay vào đó là dáng vẻ hào hoa phong nhã. Chu Minh lịch sự nhìn vào đôi mắt lạnh lùng như nước của mỹ nhân rồi dịu dàng trả lời, "Lâu rồi không gặp."

Anh hỏi thêm một câu, "Em mới trở về hả?"

Chu Minh vươn tay dẫn đường, dẫn Nhiếp Thanh Anh đi về hướng tiệc rượu. Trước khi đưa cô đi, Chu Minh còn quay đầu lại nhìn đám bạn với ánh

mắt đầy uy hiếp, ý bảo bọn họ cách càng xa càng tốt. Nhiếp Thanh Anh thở phào, thầm nghĩ người này chắc có lẽ là người quen. Hồi trung học cô học ở thành phố A, bạn bè của Từ Bạch Dương cô có biết vài người. Nhiếp Thanh Anh nghĩ rằng người này có lẽ là bạn trung học của mình. Tuy không nhớ rõ anh là ai nhưng nếu cô nói thẳng ra thì thật xấu hổ.

Nhiếp Thanh Anh khách sáo đáp lại, "Vừa trở về không lâu."

Chu Minh, "Em đang chờ ai hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Vâng...Bạch Dương vẫn chưa tới."

"A, Từ Bạch Dương hả." Chu Minh bình tĩnh hỏi tiếp, "Chân em đã khỏi chưa?"

Anh hỏi như thế, chút đề phòng của cô cũng biến mất. Nếu không phải là người quen thì làm sao anh biết chuyện cô bị thương? Mỹ nhân Nhiếp xoay lại nhìn Chu Minh, vẻ mặt dịu dàng hơn lúc nãy rất nhiều.

"Khỏe hơn nhiều rồi." Cô suy nghĩ một lát rồi lịch sự hỏi lại, "Anh thì sao?"

Chu Minh, "Vẫn thế thôi, không bằng em."

Nhiếp Thanh Anh nhấp một hớp rượu, hàng mi cong vút phảng chiếu một bóng mờ trên ly rượu, trông cô thật xinh đẹp. Cô không cười chỉ cúi đầu chớp chớp hàng mi rồi nhấp rượu. Nhìn cảnh này khiến con người của Chu Minh trầm lại, trái tim đập nhanh thêm. Nhưng khi cô nhìn lại, anh đã đổi sang dáng vẻ dịu dàng, bắt đầu nói mấy chuyện linh tinh với cô. Anh nói rất nhiều nên khiến cho tâm trạng luôn căng thẳng từ đầu bữa tiệc tới giờ của Nhiếp Thanh Anh trở nên thoải mái hơn.

Mỗi người cầm một ly "Nước mắt thiên sứ." trò chuyện cùng nhau. Nam

nữ trong bữa tiệc nhìn thấy hai người đứng cạnh nhau vừa kinh ngạc, vừa hoang mang, có người còn hỏi cô gái đứng cạnh Chu tam thiếu là ai. Người biết chuyện khi thấy Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh đứng cùng nhau thì mỉm cười đầy ẩn ý. Người không biết chỉ nhìn qua rồi nói, "Cô gái kia chính là bạn gái của Từ Bạch Dương, người ta đã ra mắt nhà chồng rồi."

*Nước mắt thiên sứ: một loại cocktail được pha bởi Volka, BOLS BLUE CURACAO LIQUEUR và Rum cream.

"A..." Tiếng thở dài thất vọng vang lên.

Ngay lúc bọn họ đang trò chuyện vui vẻ.

Từ Bạch Dương mặc bộ âu phục được may thủ công đang vội vàng bước vào, trên trán lấm tấm mồ hôi. Anh ta là thanh niên đầy hứa hẹn của thành phố A, nhờ vào mặt mày sáng sủa nên khi tìm người, bao nhiêu cô gái trong bữa tiệc chủ động tiến đến giúp đỡ. Người đàn ông lịch sự nhã nhặn, đối với từng người tiến đến đều mỉm cười như gió xuân. Từ Bạch Dương nhìn thấy hai người đang đứng nói chuyện ở đằng kia, ánh mắt bỗng chốc tối sầm.

Cô gái bị Chu Minh chọc cười nghiêng nghiêng bờ vai, cô lấy tay che mặt nhẹ nhàng nở nụ cười.

Từ Bạch Dương dừng bước rồi mới đi qua. Anh ta cố gắng bình tĩnh, đi chậm lại, đến trước mặt hai người bọn họ mới dịu dàng mở miệng, "Thanh Anh."

Anh ta vừa bước đến đã ôm lấy eo Nhiếp Thanh Anh, bình tĩnh công khai chủ quyền rồi mới giải thích lý do đến trễ với cô. Ánh mắt Từ Bạch Dương lướt đến chỗ Chu Minh rồi cười cười, "Chu thiếu, cảm ơn cậu đã chăm sóc bạn gái của tôi."

Ánh mắt Chu Minh trầm xuống, tay đặt trên ly rượu nắm chặt lại. Bốn mắt

nhìn nhau, bắn lửa khắp nơi. Bầu không khí giữa anh và Từ Bạch Dương hơi quái lạ, lúc Nhiếp Thanh Anh nhìn lại thì Chu Minh chỉ cười cười rồi nhường bước. Từ Bạch Dương ôm Nhiếp Thanh Anh rời đi, anh cũng xoay người bật cười tự giễu.

Ngay lập tức, bả vai Chu Minh bỗng chốc cứng đờ.

Từ Bạch Dương ôm eo Nhiếp Thanh Anh đưa cô rời khỏi. Anh ta thấp giọng hỏi cô, "Hai người vừa nói chuyện gì vậy?"

"Nói vớ vẩn." Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng, "Em cũng không biết anh ta là ai, chỉ nghĩ là bạn trung học thôi. Anh biết anh ta hả? Em và anh ta có biết nhau không?"

Chu Minh đang định rời khỏi đó, "..."

Từ Bạch Dương sững sốt một hồi rồi mỉm cười, trong lòng hơi đặc ý. Anh ta cúi đầu nhìn cô bạn gái đang mơ màng, ánh mắt tràn đầy dịu dàng, thầm nghĩ sao cô lại đáng yêu thế chứ. Phía sau bỗng nhiên có một lực va chạm thật mạnh khiến anh ta lão đảo. Từ Bạch Dương quay đầu lại nhìn thì thấy người vốn dĩ rời đi đã quay lại, Chu Minh mạnh bạo đẩy anh ta ra bước đến bên cạnh Nhiếp Thanh Anh. Anh giơ điện thoại lên, tay khoát lên bả vai cứng đờ của Nhiếp Thanh Anh.

Chu Minh bỗng nhiên tiến đến nên không ai phản ứng kịp, anh tiện tay bấm một cái "tách" chụp cho mình và Nhiếp Thanh Anh một tấm hình.

Chu Minh cười nói, "Bạn học cũ, không ngại chụp một tấm chứ?"

Chu Minh nhìn cô, ánh mắt thấp thoáng vẻ cợt nhả khiêu khích. Nhiếp Thanh Anh mờ mịt nhú mày, Chu Minh vừa huýt sáo vừa vẫy tay chào tạm biệt.

Nhiếp Thanh Anh:...Bạn cũ này, phong cách này sao trông quen thế nhỉ...

Thấy Nhiếp Thanh Anh mất hồn nhìn bóng dáng Chu Minh đang hòa vào đám người trong bữa tiệc, Từ Bạch Dương như đang kiềm chế sự tức giận, mặt mày tối sầm. Cũng may Nhiếp Thanh Anh chỉ nhìn một hồi, không nghĩ gì nhiều xoay người hỏi anh ta. "Bạn học cũ của em hình như không được bình thường, trông thật kỳ quái."

"Nhảm nhí." Từ Bạch Dương tức giận nghiêm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi đáp, "Vì anh ta không phải bạn học của em mà là bạn học của anh!"

Nhiếp Thanh Anh "..."

...

Từ Bạch Dương và Chu Minh là bạn thời trung học.

Cùng lớp, cùng bạn, cùng ký túc xá.

Đã thế còn cùng thích một cô gái.

Từ Bạch Dương là học sinh giỏi, còn Chu Minh thì ngược lại. Từ Bạch Dương rất ngoan ngoãn nghe lời thầy cô. Chu Minh lại hay vi phạm nội quy. Là bạn học bao năm, nhưng thầy cô lại chỉ thích Chu Minh hay gây sự, nghịch ngợm.

Nhưng thầy cô thích cũng vô dụng, trong tình yêu Chu Minh là kẻ thua cuộc. Nhiếp Thanh Anh không những không thích anh ta mà còn không biết anh ta là ai.

Nghĩ thế Từ Bạch Dương cảm thấy thật sáng khoái, ánh mắt nhìn sang Nhiếp Thanh Anh bên cạnh càng thêm dịu dàng.

...

Từ Bạch Dương ngại Chu Minh, sợ anh sẽ gây rối trong bữa tiệc. Nhưng sau đó anh chỉ yên lặng ngồi uống rượu cùng với đám bạn, có mỹ nhân vây quanh nhưng anh cũng chỉ khép hờ mắt không hề có hứng thú. Từ Bạch Dương dẫn Nhiếp Thanh Anh đến gặp bạn bè của mình, giới thiệu bạn gái với bọn họ.

Từ Bạch Dương xuất thân từ gia thế thư hương lại kết hôn với một vũ công gia cảnh bình thường. Người nhà họ Từ lại dễ dàng đến thế? Nam nữ trong tiệc rượu ai nấy cũng tỏ vẻ chúc phúc nhưng sau lưng đều mỉm cười đầy thích thú ngồi chờ phim hay.

Chu Minh thờ ơ, chốc chốc lại nhìn sang một cái. Bạn bè nhìn dáng vẻ suy sụp của anh thì đau lòng vô cùng. Chu tam thiếu thất tình, bọn họ liền giúp anh ngăn cản mấy em gái đang định tiến lên mời rượu, không để bọn họ làm phiền đến anh. Chu tam thiếu sa sút tinh thần nằm vật trên sofa nửa sống nửa chết, dáng vẻ trông vô cùng suy yếu.

Không lâu sau, Từ Bạch Dương dẫn Nhiếp Thanh Anh ra cửa sau rồi đi, Chu Minh bật dậy từ sofa, gõ vào đầu mấy anh em của mình. "Đứng dậy, đứng dậy hết cho tôi!

Chu Minh, "Đôi cầu nam nữ kia đi rồi, theo dõi cho tôi."

Mọi người hoang mang, "Theo dõi làm gì?"

Bị đập một phát, mấy anh em dường như đã tỉnh rượu, từ dưới đất bò dậy. Chu tam thiếu một chân đập lên bàn rượu, khí thế hùng hực, mặt dày nói, "Này mà theo dõi cái gì? Yêu đương thì sao gọi là theo dõi chứ!"

Bạn bè kinh ngạc: "Yêu đương?"

Chu Minh, "Yêu đơn phương thì không phải yêu à! Dựa vào đâu mà kì thị

tôi?"

...

Mấy người tài xế vội vàng lái xe chở mấy anh "con ông cháu cha" đuổi theo sau. Toàn bộ đều là xe xịn, không phải BMW thì là Mercedes, cả đoàn xe gào thét ầm ĩ trên đường trông rất phong cách.

Chu Minh ngồi trên chiếc xe đầu tiên, bình tĩnh chỉ huy tài xế đuổi theo xe đằng trước, thấy Từ Bạch Dương quẹo vào một khu chung cư không cao cấp lắm. Một người khác lấy điện thoại ra gọi, sau đó bảo vệ chung cư mở cửa cho bọn họ vào.

Chiếc xe dừng lại nấp dưới bóng cây to rồi tắt máy xe, Chu Minh ngồi yên trên xe nhìn chằm chằm vào chiếc xe vừa dừng lại phía trước thì thấy Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh xuống xe.

Hai người đứng trước xe nói với nhau vài câu, sau đó Từ Bạch Dương theo Nhiếp Thanh Anh đi vào hành lang.

Cả đám bạn yên tĩnh theo dõi qua cửa kính xe, không ai dám hó hé vì sợ chọc vào Chu Minh.

Chu Minh bình tĩnh nói, "Chờ."

Bọn họ không xuống xe chỉ ngồi chờ trên xe. Một nam một nữ cùng nhau lên lầu còn vì lí do gì nữa chứ... Trong xe tối đen như mực, mấy người bạn đuổi theo phía sau cũng không dám nói với Chu Minh. Một lát sau, họ bất ngờ khi nhìn thấy Từ Bạch Dương đi xuống.

Anh ta lên xe rồi rời đi.

Chu Minh hỏi, "Bao lâu?"

Tài xế trả lời, "Ặc, nửa tiếng."

Ánh đèn đường từ bên ngoài chiếu vào hắt lên gương mặt người đàn ông. Mọi người nhìn thấy nụ cười kỳ quái của anh. Chu Minh thả lỏng cả người, lắc lắc cái cổ cứng đờ, nụ cười trên khóe môi ngày càng kỳ quái. Anh cứ cười không ngừng, cười đến nỗi mấy người ngồi trong xe yên lặng cách anh thật xa. Có người không chịu nổi bèn hỏi, "Có gì mà cậu vui thế?"

Chu Minh cứ cười mãi, "Một người đàn ông đêm hôm đến nhà người phụ nữ, chưa đến nửa tiếng đã rời đi, nếu không phải bất lực thì chính là muốn "ăn phở"."

Chu Minh, "Dù là loại nào thì cũng đều đáng để ăn mừng."

...

Cả đám người ồ lên rồi theo Chu Minh xuống xe cùng anh ăn mừng. Chu Minh lấy điện thoại ra mở nhạc, anh cất giọng lạnh lạnh hát một bài không theo tiết tấu. Đại gia Chu Minh đã quên mất chuyện mình bị lệch múi giờ. Anh cầm điện thoại gọi người mang pháo hoa đến đây.

Đám bạn bè hòa theo cổ vũ, "Hay, tam thiếu hát hay lắm! Thêm một bài nữa nào!"

Đây là một khu chung cư lâu đời nên lầu không cao lắm. Lúc Nhiếp Thanh Anh đang ngẩng người ở trên nhà thì nghe thấy bên dưới có ai đó nổi điên đang "gào thét". Tiếng hát cứ như ma âm xuyên qua tai, âm ỉ vô cùng. Nhiếp Thanh Anh đau khổ che lỗ tai lại thầm nghĩ, "Hát hay cái mông ấy."

Đợi một hồi mà bên dưới lầu vẫn còn chưa chịu yên, Nhiếp Thanh Anh bèn gọi điện thoại cho cảnh sát báo có người gây rối trật tự.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Duyên Phận Đúng Là Điều Kỳ Diệu

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nhiếp Thanh Anh vừa đến thành phố A, không lâu sau sẽ kết hôn với Từ Bạch Dương cho nên cô từ chối sự giúp đỡ của anh ta mà tìm cô giáo cũ của mình để thuê một căn phòng nhỏ. Khu chung cư nằm kế bên một trường tiểu học nên buổi tối vừa yên tĩnh lại vừa an toàn. Không ngờ rằng, ngay buổi tối đầu tiên ở đây Nhiếp Thanh Anh lại bị "nhiều dân".

Sau khi tiễn bạn trai mình về, cô mở một khúc nhạc nhẹ, trải thảm ra để chuẩn bị tập múa. Phòng hơi nhỏ nên không thoải mái bằng phòng tập múa, Nhiếp Thanh Anh chỉ luyện vài động tác múa cơ bản. Trong lúc tập luyện thì cô nhận được cuộc gọi video của cô bạn thân từ thủ đô gọi đến.

Màn hình điện thoại hiện lên một gương mặt xinh đẹp của một cô gái. Người đó đúng là Lộ Khê - bạn thân của Nhiếp Thanh Anh. Lộ Khê và Nhiếp Thanh Anh là bạn học múa với nhau, vì cô nghỉ dưỡng thương một năm nên sự nghiệp bị gián đoạn, còn Lộ Khê bây giờ đang là người múa dẫn đầu của đoàn múa thanh niên.

Lộ Khê ở bên kia nhìn thấy bạn mình mở video nhưng vẫn không quên tập múa thì bắt đầu sốt sắng, "Thiên phú cao như thế mà còn cố gắng thế này...cậu không định để yên cho mình sống hả?"

Ở bên ngoài quá ồn ào, Nhiếp Thanh Anh đóng cửa sổ rồi kéo rèm lại. Sau khi trở lại phòng khách, cô chống hai tay xuống thảm, lấy bụng làm trọng tâm sau đó bắt đầu nâng người lên cao, hai chân cong ra đằng trước rồi kéo đến đầu. Động tác trông rất khó nhưng vẻ mặt Nhiếp Thanh Anh vẫn cứ

lạnh lùng hờ hững, vì cố gắng tập trung nên không trả lời vấn đề nhàm chán này của Lộ Khê.

Vòng eo nhỏ nhắn, mỏng manh như dây mây. Cách màn hình điện thoại mà Lộ Khê cảm thấy tim đập thành thịch. Lúc Nhiếp Thanh Anh tập múa, sức lực ấy như một ngọn lửa vây quanh cả người cô khiến người xem nổi cả da gà, vô cùng kinh diễm. Nếu Nhiếp Thanh Anh còn ở nhà hát quốc gia thì người đứng đầu chắc chắn là cô chứ không đến lượt Lộ Khê...Đáng tiếc.

Lộ Khê không quên nhắc nhở cô, "Lúc tập mấy động tác khó thế này cậu phải cẩn thận một chút! Đừng quên chân cậu vừa mới khỏi đó!"

Nhiếp Thanh Anh hít thở thật sâu, hai chân cô đã chạm tới đầu, thời gian tích tắc đọng đưa, trán cô bắt đầu đổ mồ hôi. Nhiếp Thanh Anh vẫn còn sức để nói chuyện, "Mình biết."

Bạn thân mà tập múa lại rất là liều mạng. Lộ Khê bất đắc dĩ lắc đầu, nói sang chuyện khác, "Sao Từ Bạch Dương không ở cùng cậu? Có mình cậu thôi hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Anh ấy vừa mới đi."

Lộ Khê, "Anh ấy đi đâu?"

Nhiếp Thanh Anh, "Không biết"

"Cậu không hỏi hả?"

"Có bao giờ mình hỏi đâu."

Lộ Khê, "Cậu đúng là "bảo bối" mà...Kể mình nghe xem nào."

Nhiếp Thanh Anh thay đổi động tác rồi kể chuyện giữa mình và Từ Bạch Dương. Sau khi rời khỏi tiệc rượu, Từ Bạch Dương đưa cô về nhà rồi đi luôn,

Nhiếp Thanh Anh có cảm giác nao nao. Cô nói, "Lần này gặp Từ Bạch Dương mình có cảm giác..."

Người bên kia lo lắng chờ cô nói.

Nhiếp Thanh Anh ngậm miệng lại, "Thôi, không có gì."

Cô nhú mày, cảm thấy lần này gặp nhau, giữa cô và Từ Bạch Dương bắt đầu có khoảng cách. Từ Bạch Dương theo đuổi cô từ thời trung học, đến khi hai người đến thủ đô học đại học cô mới nhận lời làm bạn gái của anh ta. Đã bao năm trôi qua, từ đại học đến khi đi làm rồi quyết định đính hôn, cô và anh ta quen nhau cũng gần 8 năm rồi.

Chắc là...do cô suy nghĩ nhiều thôi.

Lộ Khê bên kia cứ truy hỏi, Nhiếp Thanh Anh tự mình phân tích, "Chắc là cái dớp bảy năm rồi. Qua một thời kỳ nhất định thì sẽ không còn nhiệt tình như xưa."

Lộ Khê:...Về mặt bạn Nhiếp cứ như mình phân tích hợp lý lắm không bằng.

Lộ Khê biết ở một vài phương diện Nhiếp Thanh Anh rất chậm lụt, Lộ Khê bèn nhấn nhủ, "Thanh Anh, đừng tin vào đàn ông quá. Lúc cậu bị thương anh ta không ở bên cạnh cậu thường xuyên là mình đã không ưa rồi. Bây giờ cậu lại đến thành phố A, bỏ lại tương lai tốt đẹp ở nhà hát thủ đô mà chạy đến đoàn múa tỉnh chỉ vì ba mẹ anh ta bảo không muốn con dâu làm xa. Cậu vì anh ta mà trả giá nhiều như thế, anh ta quan tâm cậu một chút là sai sao?"

Nhiếp Thanh Anh không cho là đúng, "Mình quay về thành phố A là do mình cảm thấy lúc trước mình quá liều mạng, cần tỉnh dưỡng chứ không phải vì anh ấy."

Lộ Khê, "Còn nữa, đàn ông ai không thích phụ nữ nhõng nhẽo, ỷ lại mình chứ. Cậu cứ hờ hững như thế, không chịu làm nũng, không chịu ỷ lại anh ta thì Từ Bạch Dương sẽ nghi ngờ cậu không yêu anh ta đấy."

Nhiếp Thanh Anh ngẩn ngơ, cô dừng động tác, đứng yên trên tấm thảm. Cô gục đầu xuống, nghiêm túc suy nghĩ những lời Lộ Khê vừa nói. Cô ngập ngừng tự kiểm điểm bản thân, có phải mình không quan tâm Từ Bạch Dương không? Mình cứ thế này có phải khiến Từ Bạch Dương có áp lực quá lớn không?

Cô xinh đẹp từ nhỏ, lại dồn hết tinh thần vào việc múa, từ trước đến giờ chỉ có đàn ông lấy lòng khi theo đuổi cô, chứ cô chưa từng chủ động lấy lòng ai.

Thảm yoga đặt ngoài phòng khách. Lộ Khê gọi cô vài tiếng chỉ thấy Nhiếp Thanh Anh chạy về phía phòng ngủ. Một lát sau mới đi ra, Nhiếp Thanh Anh nghiêm túc cầm giấy bút ngồi vào bàn ăn. Cô nhỏ giọng hỏi, "Mình nên làm thế nào?"

Lộ Khê chưa kịp lấy lại tinh thần, "Làm gì?"

Nhiếp Thanh Anh ra vẻ nghiêm túc học hỏi, "Lấy lòng bạn trai."

Lộ Khê, "...Bạn Nhiếp à, vì sao một người sắp kết hôn như cậu mà quay sang hỏi kinh nghiệm yêu đương với một đứa FA như mình hả? Bộ nhìn mình kinh nghiệm phong phú lắm hả?"

Bạn học Nhiếp ngây ngẩn cả người.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên. Reng reng cả buổi trời, tiếng sau còn gấp gáp hơn tiếng trước. Nhiếp Thanh Anh nói với Lộ Khê rồi tắt video, vừa cầm điện thoại vừa suy nghĩ xem là ai. Cô vừa mới dọn đến mà đêm hôm khuya khoắt đã có người gõ cửa?

Đèn cảm ứng ngoài hành lang sáng lên, ở bên ngoài cửa chống trộm có một anh cảnh sát đang đứng, "Chào cô, là cô báo cảnh sát đúng không?"

Nhiếp Thanh Anh hiểu ra, vội mở cửa chống trộm, "Chào anh, sao..."

Cô chỉ nói được một nửa, bởi vì phía sau anh cảnh sát bỗng nhiên xuất hiện ba bốn người đàn ông trẻ tuổi vẻ mặt đang rất phấn khích, cả người thì đầy mùi rượu. Nhiếp Thanh Anh cẩn thận lùi về phía sau một bước, một người đàn ông đẩy mấy người kia ra, đứng sau anh cảnh sát ra vẻ kinh ngạc khi thấy cô, "Hóa ra là em à!"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô thầm nghĩ: Anh là ai?

Đối với một người bị mù mặt nặng như cô, trong mắt cô anh chỉ là một người đẹp trai có thể làm lu mờ người khác. Dù mới rời khỏi tiệc rượu chưa lâu nhưng cô chỉ cảm thấy anh hơi quen mắt chứ không dám chắc chắn rằng mình biết anh.

Ánh mắt đầy xa cách của cô khiến tim anh đau nhói. Chu Minh ngây ngẩn: Cô làm sao thế? Không muốn gặp anh đến thế kia à? Vừa mới gặp đây mà giờ đã vờ như không quen?

Anh cảnh sát ho một tiếng, "Chính là mấy người này, ở dưới lầu say tí bĩ đàn ca múa hát, chúng tôi đã cảnh cáo bọn họ rồi. Tôi đứng giữa giúp hai bên giải hòa, thái độ nhận sai của bọn họ rất thành khẩn, tôi vừa đến thì họ liền nhận sai, còn xin phép lên đây để xin lỗi cô. Cô xem xem."

Chu Minh bước tới, cầm tay Nhiếp Thanh Anh quơ quơ, vẻ mặt đầy nghiêm túc, "Đúng rồi, đúng rồi, chú cảnh sát nói đúng đó. Tôi đã nhận ra lỗi sai của mình nên đến đây sinh lỗi cô Nhiếp. Làm ảnh hưởng đến tinh thần của cô Nhiếp là tôi sai, Cô Nhiếp, để tôi bồi thường cho cô nhé!"

Nhiếp Thanh Anh mím môi, cố hết sức rút tay mình ra.

Anh cảnh sát thấy có gì đó không đúng, "Làm gì? Làm gì thế? Cậu lên đây xin lỗi thì nắm tay con gái người ta làm gì hả?"

Chu Minh bị mắng nên buông tay cô ra, quay lại nhìn anh cảnh sát cười giải thích, "Chú cảnh sát không biết chứ, bọn tôi là người quen, lúc nãy còn cùng uống rượu mà. Là tôi nhìn thấy cô Nhiếp nên vui vẻ chứ không sao lại có thể bất lịch sự thế chứ?"

Nhiếp Thanh Anh, "Hả?"

Cô mở to mắt nhìn người đàn ông. Đôi mắt to tròn vô tội đầy ngỡ ngàng của cô khiến anh cảnh sát nghi ngờ quay lại nhìn Chu Minh và đồng bọn xem bọn họ có phải đang lừa gạt gái nhà lành hay không.

Chu Minh sửng sốt, trái tim như chìm đáy biển. Anh lấy điện thoại ra mở tấm hình chụp chung của hai người lên, "Chúng ta đã cùng uống rượu, chụp hình chung còn cùng nói chuyện với nhau! Em không nhớ hả? Anh là Chu Minh nè! Chu tam thiếu đây! Chu trong cuối tuần, Minh trong ngày mai..."

*Chu Minh 周明, 周末: cuối tuần, 明天: ngày mai

Nhiếp Thanh Anh đã nhớ ra.

Nhưng phản ứng của cô quá chậm nên Chu Minh không nhận được nữa, "Bạn học cũ!"

Hàng mi Nhiếp Thanh Anh khẽ run, cô nhỏ giọng nói, "Anh đừng kích động, tôi biết anh là ai rồi."

Vẻ mặt Chu Minh tái mét, yết hầu trượt lên trượt xuống. Cô vẫn xinh đẹp như thế, anh khép hờ mắt trong lòng bỗng xuất hiện một cảm giác hoang

đường. Anh cảnh sát nhìn một hồi, thấy bầu không khí khác thường nên mỉm cười nói, "Đúng là quen nhau rồi. Cái này thì dễ lắm, cậu xin lỗi cô gái này đi. Chuyện của hai người kết thúc tại đây nhé?"

Chu Minh và bạn bè đang ăn mừng ở dưới lầu, còn định đốt pháo hoa nữa cơ. Sau đó cảnh sát đến báo có người gọi điện thoại báo. Anh nghe anh cảnh sát nói một hồi liền hiểu ra, đoán ra được là ai gọi điện. Chu Minh sẽ không bao giờ bỏ lỡ cơ hội được tiếp xúc với Nhiếp Thanh Anh. Anh gấp gáp giục anh cảnh sát lên đây để xin lỗi, coi như đây là duyên phận. Không ngờ rằng, kết cục lại đau lòng đến thế --- Nhiếp Thanh Anh không nhớ anh là ai.

Chỉ hơn một tiếng mà cô đã không còn nhớ anh.

Nhìn vẻ mặt của cô, anh theo đuổi cô bao nhiêu năm có lẽ cô cũng không còn nhớ.

...

Nhiếp Thanh Anh đúng là một người vô tình.

Sau khi quay về xe, Chu Minh kéo cửa sổ xuống, ánh mắt mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ đã được hạ xuống. Bạn bè quây cả một đêm, bây giờ ngồi ngáp lên ngáp xuống trên xe. Chu Minh im lặng nhìn cảnh xa hoa trụy lạc của thành phố A về đêm.

Bóng đêm xẹt qua đôi mắt anh, màu đỏ của hoa lựu như ánh lửa rực cháy trong đêm, gương mặt anh dưới bóng đêm càng thêm u buồn trầm lắng, "Tôi quyết định rồi, từ ngày mai tôi sẽ bắt đầu từ bỏ Nhiếp Thanh Anh."

Bạn bè giật mình, "Cậu nói gì?"

Chu Minh như một con sói bị thương, trên mặt tràn đầy vẻ đau lòng, "Từ bỏ Nhiếp Thanh Anh, bắt đầu lại lần nữa. Ông đây lãng phí bao nhiêu năm

trên người cô ấy, đúng là thằng ngu mà. Ông đây mà còn tốn thời gian vì cô ấy nữa thì chính là thằng ngu."

Bạn bè ai cũng hy vọng anh sẽ thoát khỏi bóng ma Nhiếp Thanh Anh, nghe thấy thế ai nấy đều vỗ tay hoan hô, "Nói hay lắm!"

Thấy anh em mình cổ vũ như thế, Chu Minh hăng hái hẳn lên, muốn nói vài câu xem thường Nhiếp Thanh Anh. Vừa lúc quay đầu anh nhìn ra cửa sổ. Chỉ một cái liếc mắt ấy thôi đã khiến anh thay đổi ý nghĩ, "Dừng xe, dừng xe mau!"

Tài xế luống cuống tay chân thẳng gấp, cả đám bạn tò mò nhào qua xem. Mọi người nhìn theo anh thì thấy dưới tấm quảng cáo khổng lồ bên đường đối diện, một chiếc Cayenne đang đậu bên đường, cửa xe mở ra xuất hiện một đôi nam nữ. Nữ bọn họ không biết là ai nhưng nam chính đúng là Từ Bạch Dương.

Từ Bạch Dương và cô gái kia hình như đang cãi nhau. Cô gái kia bật khóc, đánh vào vai anh ta. Từ Bạch Dương xoay người bước đi, cô ta vừa khóc vừa đuổi theo. Cách một con đường nhưng bọn họ có thể nghe tiếng cô ta, "Bạch Dương, anh đừng đi. Bạch Dương, em chỉ muốn làm bạn với anh..."

Khuỷu tay chống lên cửa sổ, gió đêm lành lạnh thoảng qua, Chu Minh chăm chú nhìn "đoạn phim" bên đường đối diện, đôi mắt anh trầm xuống nhưng trên khóe môi lại nở một nụ cười quái dị --- Duyên phận đúng là điều kì diệu.

Tác giả có lời muốn nói:

Chu thiếu: Vả mặt bóp bóp.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cô Ấy Không Thích Từ Chí Ma, Hay Là Chê Chở Tôi Xấu?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Từ Bạch Dương đang tranh chấp với một cô gái xa lạ ở ven đường, ngay sau đó anh ta lên xe rời đi bỏ cô gái kia ở lại. Ở bên đây đường, đám bạn của Chu Minh rửa thăm Từ Bạch Dương quá độc ác, nhìn cô gái kia ngồi xồm trên đất khóc cả buổi trời, sau đó buồn bã bắt taxi rời đi.

Phim hay cứ thế mà kết thúc.

Mấy anh em quay đầu nhìn sắc mặt tối sầm của Chu Minh, anh nhìn chăm chăm video vừa mới quay trong điện thoại của mình. Mọi người giật mình, vội vàng nhào lên chặn Chu Minh lại rồi cướp lấy điện thoại của anh. Mọi người họ cười toe toét, "Này có gì hay mà xem? Ai mà biết có chuyện gì chứ, không chừng cô gái kia bị điên đấy."

"Cái này cũng không chứng minh được điều gì. Tam thiếu cậu có nhớ mình đã nói gì không? Ngựa tốt thì không ăn lại cỏ. "

Chu Minh bị mấy người phía sau kìm lại, anh gầm nhẹ, "Buông ra!"

Đám bạn kiên quyết không buông. Bọn họ cố gắng khuyên nhủ, lôi kéo tam thiếu quay lại với quỹ đạo của mình, "Thật ra cậu thích cô Nhiếp ở chỗ nào chứ? Hồi trung học gặp cô ấy được mấy lần, sau đó cậu đi du học nước ngoài, bây giờ về nước thì bận rộn chuyện công ty nhà cậu. Cậu có gặp cô ấy thường xuyên đâu."

"Tam thiếu, cậu nhớ mãi không quên cô ấy là vì năm đó cậu bị người ta từ chối, cậu không có được người ta mà thôi. Đây không phải là tình yêu, cái

cậu yêu chính là thanh xuân của cậu!"

Chu Minh lên tiếng, "Tôi yêu thanh xuân của mình thì sai à? Ai không yêu thanh xuân của mình thì đứng ra cho tôi xem!"

Bạn bè đang khuyên anh từ bỏ Nhiếp Thanh Anh mà.

Hồi trung học, Chu Minh theo đuổi Nhiếp Thanh Anh nhưng không thành, sau đó lại bị cuốn vào cục diện rối rắm trong nhà mình. Anh học lại, du học nước ngoài, làm việc, đối nghịch với ba mình...Chu tam thiếu nhìn phong cảnh bên ngoài, cuộc sống cũng không ra gì. Nhiếp Thanh Anh giống như một giấc mộng thời niên thiếu của anh. Tỉnh mộng đã rất lâu nhưng anh vẫn không quên được.

Vì quên không được mà nó ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của Chu Minh.

Anh nhìn bọn họ khuyên nhủ mình mà sửng sốt, lấy lại tinh thần suy nghĩ một chút, hóa ra anh em của mình không hề coi trọng chuyện thăm mến này. Nhìn vẻ mặt ân cần của bạn, rồi lại nhìn lại đoạn clip vừa quay được, Chu Minh bị bọn họ ảnh hưởng, nghi ngờ có phải mình đã sai rồi không.

Anh hỏi, "Mọi người đều mong tôi từ bỏ?"

Cả đám người đều gật đầu.

Chu Minh ngạc nhiên, hồi lâu sau mới đáp lại, "VẬY...cứ vậy đi?"

"Tam thiếu quá giỏi!" Bạn bè ai cũng "like" cho anh một cái, mọi người nhào đến, hi hi ha ha nói với anh, "Nào, để chúc mừng cho tam thiếu của chúng ta, anh em hát một bài nào."

Chu Minh lấy thuốc ra hút, trong lòng cáu kỉnh.

Loa trên xe mở lớn hết cỡ, một đám thanh niên hai mươi mấy tuổi đầu kéo cửa sổ xuống rồi điên cuồng hát to---

"Tôi một mình tiến về phía em, nhưng chẳng có lời nào nói với em. Tôi chẳng dám nhìn đầu nhìn em...ồ ô...gương mặt của em ~

Em hỏi tôi muốn đi đến nơi nào, tôi chỉ về hướng của biển lớn, về bất ngờ trên gương mặt em như muốn...ồ ô...khen ngợi tôi.

Em mang tôi bước vào căn phòng trồng hoa của mình, tôi lại không thể nào thoát khỏi hương hoa mê hoặc, tôi bỗng chốc đã quên mất...ồ ô...phương hướng..."

Chu Minh dựa vào cửa sổ xe, vừa hút thuốc vừa nghe bạn bè hò hét, trong lòng cảm thấy chua xót. Anh hoảng hốt nghĩ đến hồi trung học mình đã từng viết tặng Nhiếp Thanh Anh một bài hát...Chu Minh bỗng nhiên ném tàn thuốc đi, hòa vào đám bạn hò hét.

"Tôi muốn quay về chốn cũ, tôi muốn bước trên con đường quen thuộc. Tôi mới ngờ ra rằng mình không thể rời khỏi em ồ ô cô gái ơi!"

(Bài hát: Hoa phòng cô nương)

Trên cầu vượt, càng về đêm đường càng vắng xe. Tiếng ca trong xe cất lên vô cùng rõ ràng, lướt qua bầu trời đêm. Trong xe có người say, cũng có người tỉnh. Tài xế quay đầu nhìn một đám COCC* đang rong cổ hát, chớp chớp mắt, bỗng nhiên nhìn thấy đôi mắt lấp lánh ánh nước của Chu tam thiếu. Tài xế sững sờ nhìn lại thì anh đã khôi phục gương mặt lạnh lùng.

*Con ông cháu cha.

Cả đường hát vang.

...

Không ai nhớ rõ, mười năm về trước Chu Minh đang là học sinh trung học, lúc ấy kí túc xá của bọn họ vẫn chưa được lắp đặt máy điều hòa.

Ve kêu ầm ĩ giữa trời nắng chang chang. Lúc ấy xe đạp vẫn còn thịnh hành, chạy băng băng từ ngoài phố lớn vào trong hẻm nhỏ. Chàng trai mười mấy tuổi đầu giam mình trong kí túc xá, mồ hôi đầm đìa, vừa lật từ điển vừa viết thơ tình. Trên giường có một tấm ảnh của một cô gái, cậu viết được mấy chữ chốc chốc lại ngẩng đầu lên ngắm một chút.

Toàn bộ hành lang yên tĩnh, ngoài cửa sổ tiếng bóng rổ nện vào tường vô cùng ầm ĩ, đám bạn dưới lầu hô hào, "Chu Minh, chưa viết thư tình xong hả?"

Chàng trai đang múa bút thành văn trong phòng kí túc xá hét to, "Chưa xong!"

"Tôi đến ngay!" Chu Minh nằm lý trên giường, tay cầm bút đung đưa không ngừng, cậu vô cùng tự tin, "Nhiếp Thanh Anh mà thấy bức thư này chắc chắn sẽ yêu tôi đến chết mất!"

Đám bạn ngoài cửa sổ châm biếm, "Cậu phải cầu cho hoa khôi Nhiếp không đọc được mấy câu thơ sao chép của cậu mới đúng!"

Chu Minh, "Biến!"

Tay cậu ướt đầm mồ hôi, làm ướt luôn cả mấy tờ giấy viết thư. Cậu đọc "Từ Chí Ma" giống như người mù lần đầu tiên nhìn thấy chữ, vô cùng thần phục. Chàng trai hào hứng chép thơ tình, hy vọng mình có thể khiến người trong lòng cảm động. Nhưng một tuần sau, thư bị trả về, hẫng và đồng bọn cùng ngồi dưới bóng cây trong sân tập thể dục nghiên cứu kỹ càng hơn.

Cành cây đung đưa trong cơn gió nhẹ, Chu Minh ngồi dưới tán cây sồi cằn, nghiêm túc ngẫm nghĩ, "Vấn đề ở đây là, cô ấy không thích Từ Chí Ma, hay là không thích tôi sao chép thơ, hay là chê chữ tôi xấu?"

Đám bạn chịu thua, "...Cậu nghĩ thật chu toàn đó."

Chuyện của mùa hè năm ấy giống như ném một viên đá vào biển khơi, ngay cả bọt sóng cũng không hề bắn lên. Bạn bè đang cùng nhau ca hát bây giờ của Chu Minh, có người có mặt trong sự kiện năm đó, cũng có người chỉ vừa quen biết mấy năm gần đây. Mà tâm sự của chàng trai lăm mồm năm xưa đã dần dần bị phong ấn, cho vào dĩ vãng.

Trong bóng đêm nhớ lại chuyện xưa, Chu Minh hắt cằm, vẻ mặt đầy lạnh lùng.

...

Tháng năm thấm thoát trôi qua, tháng sáu lại đến.

Trong thời gian nửa tháng, Chu Minh cố gắng kiềm chế suy nghĩ đi phá tan tình cảm giữa Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh, mà cô vẫn chưa biết có người đang vì mình mà giãy dụa. Lúc trước khi dưỡng bệnh cô và Từ Bạch Dương xa cách một khoảng thời gian, sau khi cô quay về thành phố A thì tình cảm hai người mới dần tốt lên.

Có một ngày cô ra ngoài ăn cơm với ba mẹ Từ Bạch Dương. Phụ huynh bên nhà trai không thích cô mấy nhưng cũng không chán ghét ra mặt.

Nhiếp Thanh Anh dựa theo mấy chiêu bạn thân dạy cho, duy trì cứ cách ba ngày thì đi thăm ba mẹ Từ Bạch Dương một lần, lúc được nghỉ thì hẹn mẹ Từ Bạch Dương ra ngoài dạo phố. Đáng tiếc lại không hẹn được người. Nếu là người bình thường thì người ta đã lo đến sốt vó, nhưng Nhiếp Thanh Anh lại không hề cảm thấy mẹ chồng tương lai không thích mình là điều đáng lo.

Phần lớn thời gian cô đều đóng quân ở viện vũ đạo tập luyện với mấy người trong đoàn. Thỉnh thoảng Từ Bạch Dương sẽ đến thăm cô, mang theo vài món quà nhỏ rồi cùng nhau ăn cơm, sau đó anh ta lại đưa cô quay về tiếp tục luyện tập. Từ Bạch Dương vừa phong độ lại dịu dàng, mấy cô gái trong đoàn ai nấy đều hâm mộ hoặc ghen tỵ với cô, lâu lâu lại bóng gió sau lưng cô.

Nhiếp Thanh Anh vẫn giữ im lặng.

Cô không thích nói chuyện, lúc mới đến không dung nhập được với bọn họ thì từ đó về sau cũng không cố gắng xây dựng quan hệ với mọi người trong đoàn nữa. Cô ngày ngày yên lặng ăn cơm, yên lặng luyện tập. Cô xinh đẹp là thế, dáng người lại mảnh mai, đôi mắt long lanh, sáng sủa, đúng là một cô gái với vẻ ngoài xuất chúng. Cả người cô luôn tỏa ra một khí chất vô cùng đặc biệt, Nhiếp Thanh Anh đi ngang qua người phía trước, dáng vẻ lạnh lùng, cao ngạo như thiên nga.

Đàn ông trong đoàn len lén nhìn cô, bàn tán về cô.

Phụ nữ thì chằm chọc sau lưng cô, "Có gì mà kiêu ngạo chứ?"

Không hòa đồng, ít nói, lại không có bối cảnh, cô gái xinh đẹp như thế luôn là bia ngắm của tất cả phụ nữ ở đây. Ngày qua ngày, người chằm chập như Nhiếp Thanh Anh cũng phát hiện ra mình đang bị cô lập.

Vào một buổi sáng nọ, Nhiếp Thanh Anh bị lãnh đạo gọi lên văn phòng, nghiêm khắc phê bình về chuyện tối qua đoàn múa có buổi tập đột xuất nhưng cô lại không tham gia. Người phụ trách chính là người dẫn đầu Lương Hiếu Bạch. Nhiếp Thanh Anh chăm chú kiểm tra lại hộp thư điện tử của mình, xác nhận mình chưa hề nhận được mail của Lương Hiếu Bạch.

Cô Lưu, "Vậy là...có lẽ Tiểu Lương đã quên."

Lương Hiếu Bạch gần đây được múa đầu trong vở mới ra mắt của đoàn kịch, cho nên cô Lưu không muốn vì mấy chuyện nhỏ nhặt này mà trách mắng cô ta.

Cô Lưu nói, "Coi như Tiểu Lương quên đi, nhưng trong nhóm Wechat có thông báo mà, là do cô không quan tâm thôi."

Nhiếp Thanh Anh ngạc nhiên, "Chúng ta có nhóm trong Wechat à?"

Thời buổi này mà có người không chơi Wechat, Nhiếp Thanh Anh cũng coi như là sinh vật lạ. Cô Lưu như hiểu ra, mỉm cười nói, "À, có lẽ là có hiểu lầm. Được rồi, để tôi thêm cô vào nhóm."

Nhiếp Thanh Anh nhìn cô Lưu, ánh mắt lạnh lùng khiến cô Lưu chột dạ nhìn đi nơi khác. Toàn bộ người trong đoàn đều ở trong nhóm nhưng Nhiếp Thanh Anh lại không được vào, chuyện này nhất định là có người đứng phía sau động tay động chân. Nhiếp Thanh Anh là người không giỏi giao tiếp, lười suy nghĩ nhưng không có nghĩa là cô ngu ngốc -- Cô Lưu đây là đang che chở cho người kia.

Nhiếp Thanh Anh không giận, chỉ nhẹ giọng đáp, "Cô còn có chuyện gì không? Nếu không còn chuyện gì thì em đi luyện tập đây."

Nhìn bóng lưng cao gầy biến mất khỏi văn phòng, cô Lưu mới thở dài một hơi. Bà không muốn điều tra nhưng cũng có thể đoán ra ai đang nhắm vào Nhiếp Thanh Anh. Nhiếp Thanh Anh múa giỏi, trình độ lại cao, vừa vào đoàn đã được giáo viên biên đạo múa khen ngợi hết lời...Bây giờ, ngoại trừ người múa đầu là Lương Hiếu Bạch thì có ai hận Nhiếp Thanh Anh như thế đâu?

Nhưng Nhiếp Thanh Anh chỉ là người mới, làm sao có thể uy hiếp địa vị của Lương Hiếu Bạch cho được? Lần này Tiểu Lương quá nóng nảy rồi.

Nhưng cô Lưu không hề biết, Lương Hiếu Bạch nhắm vào Nhiếp Thanh

Anh, ngoại trừ Nhiếp Thanh Anh tài giỏi ra, còn có một nguyên nhân khác...chính là Từ Bạch Dương.

Lương Hiếu Bạch nhớ rõ những lời mà Từ Bạch Dương đã nói với cô ta...

"Lúc trước là do anh sai, anh rất thích bạn gái của mình. Tình cảm giữa anh và Thanh Anh nhiều năm như vậy, anh thật sự muốn lấy cô ấy. Anh không muốn rời xa cô ấy, cũng không muốn làm cô ấy buồn. Hiếu Bạch, từ nay về sau chúng ta hãy coi như chưa từng quen biết, không cần gặp mặt nữa."

...

Lương Hiếu Bạch ngồi ngẩn người trên sàn tập, cô ta vừa lau mồ hôi vừa nhớ đến những gì Từ Bạch Dương đã nói với cô ta cách đây nửa tháng mà lòng đau như cắt. Đúng lúc này, Nhiếp Thanh Anh lại đẩy cửa bước vào.

Cô đảo mắt nhìn một lượt khắp phòng, Lương Hiếu Bạch biết cô đến đây làm gì, lạnh lùng chờ cô chất vấn. Sau đó nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng đứng trong phòng cất tiếng hỏi, "Ai là Lương Hiếu Bạch?"

Lương Hiếu Bạch choáng váng, tức ngực khó thở, "..."

Editor: Chuyện thốn nhất trần đời chính là kẻ thù của bạn lại không biết bạn là ai =)))

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Giám Đốc, Người Ta Quen Bạn Trai Đã Mười Năm Rồi

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Đến mắng người nhưng người ta là ai mà cô cũng không biết, Nhiếp Thanh Anh này đúng là quá khinh người mà.

"Tránh ra, đừng cản đường!" Lương Hiếu Bạch không chờ Nhiếp Thanh Anh nói xong đã đứng dậy huých vào vai cô, nhìn về phía mấy người đang rướn cổ nghe ngóng kia.

Bả vai bị đụng khiến cô lão đảo lùi về sau vài bước, cô quay đầu nhìn phía sau Lương Hiếu Bạch -- Cô ta đang nói chuyện với người khác, "Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta tập lại đoạn vừa rồi một lần nữa nhé?"

Cô gái bị hỏi lập tức gật đầu, "Được."

Nhiếp Thanh Anh đánh giá hồi lâu mới lên tiếng, "Cô là Lương Hiếu Bạch? Cô đang nhắm vào tôi hả?"

Khinh người quá đáng! Lương Hiếu Bạch hầm hừ trong lòng.

Có một cô gái và một chàng trai do dự nhìn về Nhiếp Thanh Anh đang bị ngó lơ, vẻ mặt hơi ngại ngùng. Lương Hiếu Bạch như có mắt sau đầu, cô ta quay lại nói, "Thì thầm cái gì? Vũ kịch này độ khó cao như thế, không muốn tập luyện để bị mất mặt đúng không? Nhìn cô ta làm gì? Cô ta là người mới, lại không tham gia vở kịch này, cô ta cũng không thể so với mấy người!"

Đám người trong đoàn vội vã chạy đến chỗ Lương Hiếu Bạch tập hợp, dù biên đạo múa và giáo viên chưa tới, nhưng bài múa này bọn họ đã tập rất

nhiều lần nên vô cùng quen thuộc. Lương Hiếu Bạch vừa ra lệnh, mọi người bắt đầu xa lánh Nhiếp Thanh Anh, mở nhạc rồi bắt đầu vào vị trí tập luyện.

Bọn họ chiếm hơn cả nửa phòng tập, Lương Hiếu Bạch lạnh lùng nhìn về phía Nhiếp Thanh Anh, cô bèn chủ động tránh đi nhường lại chỗ cho bọn họ.

Lương Hiếu Bạch nghi ngờ nhìn cô.

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên, nam nữ trong đoàn nhanh nhẹn cất bước, mọi người vây quanh làm nền cho người múa đầu - Lương Hiếu Bạch. Trong lúc Lương Hiếu Bạch múa, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía này, cô ta vênh vao nhìn Nhiếp Thanh Anh đang đứng dựa vào tường. Chỉ thấy cô đứng thẳng người, yên lặng nhìn bọn họ múa...

Vũ kịch tên là , đã được biết bao nhiêu nhà nghệ thuật nổi tiếng biên soạn, sửa chữa nhiều lần, là vũ kịch kinh điển của viện múa của tỉnh. Lần này lại được biên soạn lại, phòng đối ngoại của viện đã bắt đầu tuyên truyền phiên bản mới, trọng điểm tuyên truyền chính là người múa dẫn đầu - Lương Hiếu Bạch sẽ thực hiện một điệu múa với độ khó cực cao.

Nền tảng vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh rất vững chắc, nhưng lúc cô đến thì mọi người đã luyện tập hơn một nửa rồi cho nên đoàn múa không sắp xếp cho cô. Nhưng ở trong đoàn hơn nửa tháng, Nhiếp Thanh Anh đã quen thuộc với bài múa lần này.

Mỗi lần Lương Hiếu Bạch nhìn vào đôi mắt trong trẻo, lạnh lùng như nước kia thì vô cùng hồi hộp, cô ta bỗng nhiên có linh cảm chẳng lành. Một giây sau, Lương Hiếu Bạch nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh đứng cạnh một người vũ công, khoan thai giơ tay lên, cô nhấc vai lên đưa chân nhảy vào khoảng trống.

Lúc Lương Hiếu Bạch nhẹ nhàng đưa chân, giống như đang soi gương, cô ta nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh thực hiện động tác giống hệt mình ---

Đưa chân lên cao, sau đó xoay người...

Động tác giống nhau như đúc, ở giữa sàn tập như có một đường phân cách tàng hình, dựng một cái gương lớn. Hai cô gái thực hiện một động tác giống nhau, một dáng múa giống nhau. Lương Hiếu Bạch kìm nén một hơi, rồi múa nhanh hơn.

Bên phía đối diện, Nhiếp Thanh Anh lại vô cùng bình tĩnh, tăng tốc theo cô ta.

Giống như đang soi gương, cô gái đối diện vô cùng xinh đẹp, mỗi một cái nhấc tay, mỗi một lần đưa chân đều mang lại cảm giác mạnh mẽ. Sự chênh lệch xuất hiện rõ ràng, thân hình uyển chuyển, lúc đối phương xoay người tựa như hoa nở... Tất cả đều khiến cho tiết tấu Lương Hiếu Bạch rối loạn, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Mọi người đều nhận ra nhóm trưởng bắt đầu rối loạn. Lương Hiếu Bạch cố gắng bình tĩnh lại nhưng bước nhảy càng lúc càng gấp, mấy người kia ngừng múa, bắt đầu xì xào bàn tán.

"Mau xem, Nhiếp Thanh Anh và Lương Hiếu Bạch nhảy cùng một động tác kia."

"Mới đến hơn nửa tháng mà đã có thể nhảy giống nhóm trưởng rồi?"

Lương Hiếu Bạch hít sâu, động tác tiếp theo chính là động tác xoay người* liên tục hai mươi cái. Động tác này bao gồm cả bật nhảy và xoay tròn, sau khi vũ công mặc đồ múa vào, tay áo vung lên sẽ rất xinh đẹp. Đây là phần quan trọng trong vở được cải biên lần này. Động tác này không hề dễ. Lương Hiếu Bạch không dám khinh thường, bắp thịt toàn thân đều kéo căng, cô ta bắt đầu xoay người.

Cùng lúc đó, Nhiếp Thanh Anh dang chân, cánh tay duỗi ra, bắt đầu xoay

tròn!

Mọi người trong phòng tập tụ lại một chỗ cùng nhau đếm, "Một, hai, ba...mười một..."

Giọng nói càng lúc càng lớn, mấy vũ công càng ngày càng phấn khích.

...

"Cậu Từ, nhờ chính phủ đầu tư đã giải quyết khó khăn trong viện chúng ta..." Mấy vị lãnh đạo trong viện đang tiếp Từ Bạch Dương, dọc đường đi khen ngợi không dứt. Viện múa của tỉnh A là nhà hát lớn nhất nhì Trung Quốc, từ xưa đến giờ luôn được nhận ưu đãi của chính phủ. Ba Từ là nhân vật có tiếng của tỉnh A, lần trợ cấp này lại do chính Từ Bạch Dương đến, mấy lãnh đạo trong viện ai không bận đều có mặt để tiếp đãi.

Từ Bạch Dương hào hoa phong nhã, suốt buổi luôn cười cười nói nói, "Không cần khách sáo, mấy năm nay đoàn múa phát triển rất tốt, cơ bản đã có thể tự mình chịu trách nhiệm về mặt kinh tế rồi, đây chỉ là sự cố vũ của chính phủ, mong các vị nhận lấy."

Mấy vị lãnh đạo của đoàn nghệ thuật cổ điển chợt nhớ ra, "Cậu Từ, nghe nói bạn gái của cậu cũng ở trong đoàn chúng tôi? Cậu Từ mau đến thăm cô ấy đi, tặng cho cô ấy một bất ngờ."

Từ Bạch Dương dừng bước, "Nghe Thanh Anh nói bây giờ đang là giờ tập luyện, tôi quá đó có quấy rầy không?"

Mấy người kia vội vàng ra hiệu với cô Lưu, "Không có, cô Lưu nói xem, cô hiểu Nhiếp Thanh Anh nhất mà đúng không??"

Vì Nhiếp Thanh Anh là bạn gái Từ Bạch Dương nên định phá lệ ư? Hơn nữa vì mối quan hệ này mà muốn lấy lòng Từ Bạch Dương? Cô giáo Lưu là

một giáo viên truyền thống, không thích đoàn múa của mình bị người ngoài chỉ tay năm ngón, vẻ mặt dần trở nên khó coi. Nhưng mấy vị lãnh đạo nóng lòng nịnh bợ cán bộ, bà chỉ miễn cưỡng nói vào câu. Sau đó bị đẩy lên phía trước dẫn đường.

Từ Bạch Dương đi theo, mấy người lãnh đạo cũng nối đuôi nhau, đi đến trước một phòng tập, tuy đóng cửa nhưng bọn họ vẫn nghe rõ tiếng đếm bên trong. Từ Bạch Dương hơi tò mò, mấy người kia cũng rướn người về phía trước, cô Lưu không hiểu chuyện gì bên trong liền đẩy cửa ra...

"Mười, mười một, mười hai...nhóm trưởng Lương cố lên!"

"Nhiếp Thanh Anh cố lên!"

Trên trán Lương Hiếu Bạch lấm tấm mồ hôi, cô ta đang khấn trương nhưng vì giọng cổ vũ cho Nhiếp Thanh Anh ngày càng lớn khiến cô ta càng thêm phân tâm. Cửa đột nhiên bị đẩy ra, cô ta quay ra nhìn thấy gương mặt của Từ Bạch Dương..."Ây da!" Cô ta sợ hãi kêu lên, luống cuống tay chân, thân thể nghiêng về phía trước, mất trọng tâm rồi ngã xuống.

Nhiếp Thanh Anh cũng thấy Từ Bạch Dương từ xa, còn nhìn thấy ánh mắt anh ta nhìn sang Lương Hiếu Bạch, ngay sau đó cô ta liền ngã xuống. Nhiếp Thanh Anh lo lắng trong lòng, nhưng cô đang tập trung vào vũ đạo nên chỉ nghĩ qua rồi thôi.

Ở bên kia, Nhiếp Thanh Anh vẫn tiếp tục múa.

"Mười chín, hai mươi!"

Tim của mọi người có mặt tại đó như nhảy lên cổ họng, nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh kết thúc thì thở phào nhẹ nhõm. Mấy vị lãnh đạo đứng ở cửa sau khi nghe mấy giáo viên giải thích đều kinh hãi nhìn cô gái đang múa kia. Lúc này chỉ mới bắt đầu nhưng cô gái kia lại có thể thực hiện động tác xoay người

vô cùng khó kia còn chuẩn hơn cả giáo viên hướng dẫn. Nhiếp Thanh Anh không hề dừng lại, cứ tiếp tục xoay tròn rồi nhảy lên. Lương Hiếu Bạch ngồi dưới sàn sắc mặt trắng bệch, trơ mắt nhìn Từ Bạch Dương đứng ngoài cửa say sưa ngắm nhìn Nhiếp Thanh Anh, những vũ công khác vẫn còn đếm...

"Hai mươi lăm, hai mươi sáu...Ba mươi!"

"Ba mươi mốt, ba mươi hai....Bốn mươi!"

"Bốn mươi mốt, bốn mươi hai...Năm mươi!"

Năm mươi cái xoay người, tốc độ vẫn giữ vững chứ không hề chậm lại, động tác rất chuẩn, khi bật lên vô cùng duyên dáng...Động tác có độ cao thế này rất ít người có thể nhảy một lần. Lúc Nhiếp Thanh Anh chậm rãi dừng lại, cô thở hỗn hển nhìn về phía bọn họ, cả phòng tập lặng ngắt như tờ.

Sau đó, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên.

Cô Lưu đứng ngay cửa, rất lâu vẫn chưa bình tĩnh được. Đợi bà lấy lại tinh thần thì đi tới cạnh mấy giáo viên bàn bạc một lúc rồi nói, "Nhiếp Thanh Anh, cô đến múa dẫn đầu ở góc B đi. Góc BCD hướng dọc xuống, lúc đầu không phải góc D muốn xin nghỉ về quê ư, ký phép đi."

Vở múa vừa ra được chia là bốn góc ABCD, Lương Hiếu Bạch là người múa dẫn đầu ở góc A. Chỉ vì lần này mà các giáo viên liền đề cử Nhiếp Thanh Anh đến góc B. Lương Hiếu Bạch đã tập động tác này rất lâu, còn cô đến mới hơn nửa tháng. Dựa vào việc phân công như thế đã biểu thị các giáo viên rất hài lòng với màn biểu diễn vừa rồi của cô.

Cô đã bắt đầu uy hiếp vị trí của Lương Hiếu Bạch.

Nhiếp Thanh Anh cúi mắt, vươn tay với Lương Hiếu Bạch ngồi dưới sàn, "Đây là trả thù vì cô nhắm vào tôi."

Trong tiếng bàn luận xôn xao, Lương Hiếu Bạch khó chịu trong lòng nhưng không thể hiện ra, đành miễn cưỡng vịn tay Nhiếp Thanh Anh đứng lên. Giáo viên chỉ đạo thấy thế liền quay sang nói với mấy vị lãnh đạo, "Mấy cô gái trong đoàn chúng tôi rất thân thiết, đặc biệt là Nhiếp Thanh Anh và Lương Hiếu Bạch..."

Lương Hiếu Bạch:...Shit! Ai thân với Nhiếp Thanh Anh hả!

Từ Bạch Dương cười cười bước tới, không hề nhìn sang Lương Hiếu Bạch mà bước thẳng đến chỗ Nhiếp Thanh Anh, "Thanh Anh, em giỏi quá. Chúc mừng em!"

Nhiếp Thanh Anh thấy bạn trai tới, vẻ hờ hững dần biến mất, nở một nụ cười tươi rói.

...

Cuộc họp buổi sáng của tập đoàn Chu thị kết thúc, Chu Minh ngồi trên ghế xoay qua xoay lại trong phòng làm việc, mắt nhìn chăm chăm vào báo cáo trên bàn, bất động cả buổi, dáng vẻ như không hề có hứng thú. Nữ thư ký đứng cạnh bàn báo cáo công việc, nhìn giám đốc Chu yên lặng không nói gì. Thư ký dáng người nóng bỏng, ngực lớn eo nhỏ, nhưng ông chủ của cô lại không thèm quan tâm đến vẻ ngoài của cô. Nữ thư ký nở nụ cười không lộ rằng tiêu chuẩn, lên tiếng, "Giám đốc Chu, giám đốc Chu..."

Cô nhỏ nhẹ gọi cả buổi trời nhưng giám đốc Chu không hề đáp lại, giống như người chết.

Thư ký: "Tôi nhờ người quen lấy được vé VIP của vở tối nay!"

Nháy mắt, Chu Minh như bừng sống lại, anh nhìn chăm chú vào thư ký cả buổi, "Chỉ có cô là quyết đoán, bây giờ mà vẫn còn cổ vũ tôi thông đồng với phụ nữ có chồng. Tiểu Trần, cô giỏi quá."

Thư ký Tiểu Trần do dự đáp, "Giám đốc, tôi không có giỏi vậy đâu..."

Chu Minh không để ý tới cô, rũ mắt xuống, "Đáng tiếc, tôi đã đồng ý với bọn Hàn Đạt, sau này sẽ quên Nhiếp Thanh Anh, nếu như đến đó mà bị bọn họ phát hiện là tiêu."

Tiểu Trần vui vẻ nói, "Ý kiến của Hàn thiếu rất có lý..."

Chu Minh mở to mắt, khí thế mạnh mẽ, ánh mắt vô cùng mãnh liệt, "Nhưng tôi biết cô rất bận, ban đêm phải tăng ca, không có thời gian đi xem múa. Vậy đi, tôi giúp cô vậy, đưa vé cho tôi đi. Tôi sẽ hy sinh vì cô, thất hứa với bạn mình, đi xem múa một lần vậy."

Chỉ một câu thôi mà ông chủ đã bắt cô tăng ca, Tiểu Trần cố gắng giả vờ, "Nhưng tôi có tới hai vé..."

Chu tam thiếu ngạc nhiên nhìn cô, trách mắng, "Nói gì vậy? Nếu tôi và cô cùng đi lỡ như người ta hiểu lầm tôi và cô là người yêu thì sao? Vậy là tôi mất lượt à? Hơn nữa, cô nghĩ tôi sẽ để cho cô có cơ hội bám đại gia ư?"

Chu Minh vỗ vỗ vai cô, "Cố gắng làm việc đi, tôi sẽ tăng lương cho cô!"

Tiểu Trần:...Giám đốc, tôi không muốn bám đại gia, nhưng anh phải tỉnh táo chút chứ, người ta quen bạn trai đã mười năm rồi!

Tác giả có lời muốn nói: Thư ký Trần luôn là quân sư, là quân sư ngược lớn nhaaa!

*Động tác phiên thân, video mình để ở đầu chương, bấm xem để thấy chị Anh nhà ta siêu thế nào nhé ^^

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Cướp Vợ Về

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân là một vũ kịch kinh điển, sau khi cải biên lại thu hút rất nhiều người yêu thích nghệ thuật. Ít nhất tại sân nhà thành phố A, số ghế xem vũ kịch hiện tại đã kín chỗ.

Đặc biệt người đến xem ở sân khấu góc A do người múa dẫn đầu đoàn múa của tỉnh biểu diễn rất nhiều, góc BCD chỉ là lựa chọn thứ hai. Nhưng Chu tam thiếu Chu Minh lại chạy đến ngồi ở sân khấu B vì anh biết Nhiếp Thanh Anh là người múa đầu ở góc B.

Tháng sáu, sau trận mưa rào thì trời bắt đầu oi bức, chạng vạng tối, trong số khán giả đến xem bỗng dừng lại xuất hiện một anh chàng đẹp trai mặc áo khoác nhưng suốt buổi cứ cúi đầu như muốn giấu mặt xuống cổ áo. Anh chàng ngồi vào chỗ mình, dưới ánh đèn sân khấu làm hiện rõ đường nét của một bên mặt của anh, gương mặt sắc bén khiến mấy nữ sinh ngồi bên cạnh cứ nhao nhao nhìn sang.

Phía sau có một cô gái tóc dài rướn người lên chọt chọt người ngồi phía trước rồi hỏi, "Anh gì ơi, anh đi một mình hả?"

Chu Minh nhú mào quay đầu lại.

Nữ sinh: "Anh ơi?"

Chu Minh im lặng. Gương mặt đẹp trai nhưng khi quay đầu ánh mắt lại mờ mịt nhìn cô gái ngồi ghế sau.

Cô gái kia do dự hỏi, "Anh trai không biết nói chuyện hả?"

Chu Minh đau đớn gật đầu.

Mấy cô gái ngồi hàng ghế phía sau lộ ra ánh mắt thất vọng, "..."

Đẹp trai thế này, lại ngồi ở hàng ghế VIP chắc chắn là đại gia, thế nhưng lại là người câm. Không thể tưởng tượng được. mấy cô gái thảo luận một hồi, nửa tin nửa ngờ nhìn mấy người khác trò chuyện với Chu Minh, đối phương cũng tỏ vẻ không biết nói chuyện, tất cả mọi người im lặng nhìn nhau. Sau chuyện này, không ai chạy đến bắt chuyện với anh nữa. Chu Minh cúi đầu giấu đầu hờ đuôi nói vài câu với mấy anh em trong nhóm chat. Bọn họ trò chuyện ngút trời trong nhóm, bỗng nhiên Hàn Đạt hỏi, "Đúng rồi, công ty ba tôi có mấy vé xem múa, suất diễn trong tuần này, mấy cậu có ai muốn đi không?"

Chu Minh tranh thủ xây dựng hình tượng, "Tôi đang bận lắm, không có thời gian đi đâu. Bây giờ còn đang tăng ca, không tin thì hỏi thư ký của tôi đi!"

Mọi người trong nhóm bỗng dưng im lặng.

Có người nói bóng nói gió, "Cậu không xuất hiện tôi đã quên mất trong đoàn múa có cô Nhiếp đấy."

Chu Minh gửi một biểu cảm, "Tôi yêu công việc, công việc khiến tôi vui vẻ!"

Cả đám bạn "..."

Lát sau Hàn Đạt lại hỏi anh, "Không muốn đi thật hả?"

Chu Minh khinh bỉ nhú mày, "Ày, đàn ông mà."

Hàn Đạt, "..."

Chu tam thiếu hóa thân thành đóa hoa giao tiếp nói nói cười cười trong nhóm chat, cuối cùng bạn bè cũng tin anh đang tăng ca ở công ty.

Sau khi Chu Minh về nước liền vào làm việc ở công ty nhà mình, dù anh và cha mình bất hòa nhưng không vì thế mà buông thả công việc, cho nên có thể anh đang tăng ca thật. Anh và bạn bè cùng mừng Chu Kiến Quốc ngược đãi nhân viên một lúc sau đó gửi tấm ảnh tăng ca mà thư ký Trương vừa gửi cho mình, rồi mới thoát ra.

Sân khấu bắt đầu kéo màn, ánh đèn dần tối đi, Chu Minh ngồi hàng ghế VIP lau mồ hôi, Mợ nó, hành bố quá. Rốt cục có thể an tâm xem múa rồi!

Màn sân khấu vừa kéo ra, một chùm ánh sáng xanh chiếu lên sân khấu đã được dàn dựng như đang ở một bờ sông, vũ công nối đuôi nhau lên sân khấu biểu diễn. Chu Minh yên lặng nhìn bọn họ. Mọi người đang đắm chìm trong những điệu múa thì anh chẳng có chút phản ứng nào. Nhưng vũ đạo trên sân khấu bắt đầu có tiến triển, một cô gái từ trong bước ra làm Chu thiếu hoảng hồn, anh phải nghiêng người về phía trước để nhìn rõ hơn...

Nhiếp Thanh Anh!

Mấy người ngồi ở hàng ghế VIP "Ồ" lên một tiếng: Vị múa dẫn đầu mới tới này không kém Lương Hiếu Bạch là bao.

Trên sân khấu, Nhiếp Thanh Anh đứng đầu, cô mặc một bộ vũ y nhà Đường, dẫn theo một nhóm vũ công. Tiếng nhạc du dương như dòng suối, ánh đèn trên sân khấu mãi miết đuổi theo Nhiếp Thanh Anh. Cô đóng vai một cô gái đang dạo chơi trong tiết Thanh Minh, gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười tiêu chuẩn dưới ánh đèn, váy dài lá lướt, cô lắc lư cái eo rồi phất tay áo ngã người ra phía sau, chân cô nhẹ nhàng tạo dáng, điệu múa vô cùng phức tạp nhưng lại đẹp đến mê hồn...Theo diễn biến của vở kịch, ánh đèn chiếu lên người mấy vũ công còn lại bắt đầu mờ đi, bắt đầu đoạn múa đơn kéo dài đến

hai phút của Nhiếp Thanh Anh!

Cô phất tay áo, nhẹ nhàng như áng mây trôi.

Cô cất một bước, thân hình như chim yến dạo chơi trong sương mù.

Khi cô gập người về phía sau, cả sân khấu đều kinh hãi!

Trên khán đài kinh ngạc, "Người múa dẫn đầu này là ai thế? Múa giỏi thật..."

Trong cô như có một loại sức mạnh khó diễn tả, nó như chực chờ bùng nổ mỗi khi cánh tay cô vung lên. Toàn sân khấu chìm vào bóng tối, duy chỉ có một ánh đèn đuổi theo Nhiếp Thanh Anh. Cô tựa như một ngọn lửa, từng cái xoay người, mỗi một cú nhảy bật đều tràn đầy sức sống khiến người xem nổi da gà. Tất cả mọi người đều nín thở, dồn hết sự chú ý lên sân khấu. Chu Minh rướn thẳng người về phía trước, ánh mắt sáng bừng như vì sao trong đêm đen.

Cô thật đẹp.

Thật xinh đẹp.

Nhưng cô múa lại càng động lòng người.

Anh nhìn cô gái đang dốc sức phô bày vẻ đẹp của mình trên sân khấu, Chu Minh mỉm cười, bỗng dưng có cảm giác vô cùng tự hào. Anh nhìn cô một lúc, ngẩn ngơ nhớ lại lúc học trung học, lần đầu tiên gặp cô...

...

Lúc Chu tam thiếu mười lăm tuổi, tính tình còn tẻ hơn bây giờ. Khi Từ Bạch Dương ngồi bên cạnh chăm chỉ học hành thì Chu Minh kéo cả đám bạn chiến đấu đi gây sự khắp nơi, chơi đùa đến nỗi đầu đầy mồ hôi. Vì con trai

quá phá phách mà vợ chồng Chu đại gia không biết đã bạc bao nhiêu sợi tóc.
Nhưng Chu Minh vẫn cứ thế, dạy mãi mà không chịu sửa.

Lần đầu tiên gặp Nhiếp Thanh Anh chính là lúc anh hẹn người ta đánh nhau ở trường trung học kế bên.

Vào một buổi chiều cuối tuần, Chu Minh lén chạy ra khỏi nhà đến trường trung học sát vách rồi trèo tường vào. Sân trường cuối tuần vô cùng yên tĩnh, chỉ có vài nhóm học sinh còn lại ở trường. Người hẹn đánh nhau với Chu Minh vẫn chưa đến làm anh chờ đến phát chán, miệng lẩm nhẩm hát mấy câu vừa đi loang quanh khắp trường thăm thú. Đây là trường trung học trực thuộc Học viện võ đạo, Chu tam thiếu rất thích đánh nhau, đến bây giờ chưa từng nhìn thấy kiểu trường này bao giờ nên đương nhiên phải đi tham quan một vòng.

Vào một buổi chiều bình thường, anh dạo một vòng sân trường, vừa đẩy cửa phòng tập nhảy ra thì thấy một cô gái mặc một bộ đồ múa màu đen trong phòng.

Chỉ có mình cô ở trong phòng tập múa, bật người, tạo dáng phi yến...Những dáng múa với độ khó cao anh chưa từng thấy bao giờ, cứ thế xuất hiện trước mắt anh.

Chu Minh đứng ngơ ngác ngoài cửa phòng tập, cô gái bên trong nhận ra có người tới nhưng không hề quay lại nhìn. Cô chỉ tập trung vào điệu múa, gương mặt và dáng người của cô khiến Chu Minh kích động đến run cả người. Anh chưa bao giờ thấy cô gái nào xinh đẹp như thế, chưa bao giờ nhìn thấy điệu múa nào rung động lòng người đến vậy!

Bạn bè Chu Minh đi tìm kiếm khắp sân trường, "Chu Minh, Chu Minh!"

"DM không phải đã hẹn đánh nhau ư, người đâu rồi? Thăng cờ hó này!"

Cả buổi chiều hôm ấy, Chu Minh cho bạn mình leo cây. Anh đứng trong phòng tập ngắm cô gái tập múa cả buổi, sau khi cô múa xong, anh cứ lẻo đẻo đi theo cô mãi. Vừa đi anh vừa hỏi, "Đàn em ơi, em tên gì thế? Cuối tuần mà em không về nhà hả?"

"Đàn em ơi, chúng ta làm bạn nhé?"

"Đàn em ơi, em đừng làm lơ anh mà..."

Sau khi quay về, chàng trai chia sẻ bí mật của mình khắp nơi...

Này, nhìn thấy cô bé xinh đẹp kia không? Một ngày nào đó, anh sẽ để cô ấy làm vợ mình.

...

Nhiều năm trôi qua, gặp biết bao mình tinh xinh đẹp, đi một vòng, anh vẫn cảm thấy cô xinh đẹp nhất.

Ký ức và thực tại như đan xen vào nhau hiện ra trước mắt anh, Chu Minh xem đến chăm chú. Vẻ mặt tràn đầy dịu dàng, anh nhớ lại chuyện thời trung học mình đã từng điên cuồng theo đuổi cô thế nào, cô từ chối anh ra sao, rồi sau đó Từ Bạch Dương lại chen chân vào...Chu Minh hí mắt, đồng tử tối sẫm lại, vẻ mặt trở nên lạnh lùng.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt truyền đến tán thưởng cô gái đang đứng giữa sân khấu. Chu Minh nhìn chăm chăm cô gái đang nhẹ nhàng nhảy múa kia không rời mắt. Ánh mắt vừa dịu dàng lại vừa tàn nhẫn, lại càng mờ mịt. Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, bao nhiêu người chạy lên sân khấu vây quanh đòi chụp hình lưu niệm với vũ công, Nhiếp Thanh Anh lại là đối tượng được tìm đến nhiều nhất.

Chu Minh không lên sân khấu, anh chỉ ngồi tại chỗ với tư thế lười nhác,

anh khẽ nhúu mày, hờ hững quan sát ánh nhìn của mọi người hướng về cô gái của anh...Thật lâu sau, Chu Minh sờ cằm, bật cười thành tiếng...

Anh vẫn muốn cô làm vợ mình!

...

tạo nên thành công vang dội tại thành phố A, vé bán ra không ít. Công diễn suốt một tháng cho nên lịch trình vô cùng bận rộn. Tổ múa ở bốn góc A B C D thay đổi vũ công liên tục, Chu Minh chỉ đến xem khi có suất diễn của Nhiếp Thanh Anh. Gió mặc gió, mưa kệ mưa, anh luôn ngồi dưới hàng ghế VIP ngắm nhìn cô gái của mình, suy nghĩ xem làm cách nào để đoạt cô khỏi tay Từ Bạch Dương. Mấy người yêu nghệ thuật ở dãy VIP đều quen mặt Chu tam thiếu, nhưng Nhiếp Thanh Anh trên sân khấu vẫn chưa nhận ra anh.

Lương Hiếu Bạch và Nhiếp Thanh Anh nổi tiếng rất có lợi cho đoàn múa. Nhưng mối quan hệ giữa hai người múa dẫn đầu này luôn tồn tại sự cạnh tranh, chưa hề chuyển biến tốt đẹp. Lương Hiếu Bạch không thèm để ý đến Nhiếp Thanh Anh, Nhiếp Thanh Anh lại hờ hững khiến mấy giáo viên trong đoàn vô cùng đau đầu, đành tìm người nói chuyện với hai người.

Vào một buổi chiều, sau khi kết thúc tập múa, tối nay Lương Hiếu Bạch có lịch diễn còn Nhiếp Thanh Anh thay quần áo xong thì định về nhà. Sau khi tắm rửa xong, cô gặp một cô gái trong phòng thay đồ trông rất quen mặt.

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một hồi, cẩn thận chào hỏi, "Xin chào."

Lương Hiếu Bạch, "Tôi là Lương Hiếu Bạch! Cô giả vờ gì thế?" Cô ta xanh mặt, tìm quần áo để thay.

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, không thèm để ý đem đồ đi cất, rồi ngồi trước gương lau tóc. Bỗng nhiên cô nghe thấy có tiếng chuông điện thoại vang lên, quay đầu lại thì thấy điện thoại của Lương Hiếu Bạch vứt trên ghế. Chuông

điện thoại cứ kêu mãi không dứt, Nhiếp Thanh Anh do dự một hồi rồi mới bước qua cầm điện thoại lên định đưa cho Lương Hiếu Bạch. Nhưng khi cô vừa cầm điện thoại lên thì ngẩn người...

Màn hình điện thoại của Lương Hiếu Bạch là một bóng lưng của một người đàn ông.

Bóng lưng này cho dù là người mù mặt như Nhiếp Thanh Anh cũng sẽ không nhận lầm. Vì đây là Từ Bạch Dương.

Cả đầu cô ơng lên, tay cầm điện thoại của Nhiếp Thanh Anh trắng bệch.

Tác giả có lời muốn nói:

Chu thiếu cố lên (T o T)

Spoil chương sau:

"Từ Bạch Dương, chúng ta chia tay đi!"

Đây có phải là câu nói mà các bạn mong chờ nhất không? =))))

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bỗng Nhiên Cảm Thấy Hơi Đau Lòng Cho Giám Đốc

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân
Cách một bức tường, tiếng nước từ vòi sen chảy xuống ào ào, Lương Hiếu Bạch đang tắm bên trong. Trong phòng thay đồ, tiếng chuông điện thoại đã ngừng nhưng Nhiếp Thanh Anh vẫn cầm điện thoại của Lương Hiếu Bạch ngẩn người. Nhiếp Thanh Anh là một người kì lạ, cô và Từ Bạch Dương yêu nhau đã nhiều năm, nhưng cô chưa từng hỏi mấy chuyện kết giao bạn bè của anh ta. Dù ngây thơ cỡ nào thì Nhiếp Thanh Anh vẫn biết, màn hình điện thoại của Lương Hiếu Bạch lại là bóng lưng của bạn trai cô, chuyện này vô cùng không thích hợp.

Không lẽ mình hiểu lầm?

Nhiếp Thanh Anh đang tự trấn an bản thân thì tiếng chuông nhẹ nhàng vang lên. Cô sững sốt một lát, luống cuống vứt điện thoại Lương Hiếu Bạch xuống, rồi lấy điện thoại của mình trong túi xách ra. Nhìn màn hình báo người gọi đến, Nhiếp Thanh Anh hoảng sợ, ngón tay do dự lướt trên màn hình...

Từ Bạch Dương, "Thanh Anh, anh mới vừa họp xong, em tan làm chưa?"

Nhiếp Thanh Anh, "Ừ...thời tiết thành phố B thế nào? Anh đã quen chưa?"

Mấy ngày nay Từ Bạch Dương đi công tác ở thành phố B, không đến xem cô diễn được nên rất tiếc nuối.

Từ Bạch Dương dụi dằm đáp, "Thời tiết tốt lắm, nhưng anh thì không tốt tí nào."

Nhiếp Thanh Anh ngây ngẩn cả người.

Cô nghe thấy giọng người đàn ông bên kia dịu dàng trầm thấp, như đang kề sát bên tai cô nỉ non, "Thành phố B cái gì cũng tốt, chỉ là không có em.

Anh nhớ nụ cười của em, nhớ đôi mắt lấp lánh của em, nhớ mọi thứ về em...Anh không tốt tí nào. Thanh Anh, bây giờ anh chỉ muốn nhanh chóng kết thúc công việc để quay về gặp em thôi."

Hàng mi Nhiếp Thanh Anh run rẩy, gương mặt lạnh lùng bỗng chốc ửng đỏ. Cô cắn môi, nhẹ giọng nói, "Em biết anh đang dỗ ngọt mà thôi."

Từ Bạch Dương dịu dàng, "Anh nói thật đó Thanh Anh, anh quay về sẽ dẫn em đi gặp ba mẹ anh, chúng ta bàn chuyện hôn sự nhé. Một năm chân em bị thương, không có em ở bên cạnh, anh mới nhận ra rằng mình nhớ em đến nhường nào. Lần này em đến thành phố A, anh rất rất vui vẻ, anh không muốn rời xa em nữa...Thanh Anh hôm nay có vui không?"

Mọi nghi ngờ của Nhiếp Thanh Anh đã bị anh ta đánh bay. Cô mỉm cười nghe Từ Bạch Dương nói chuyện, nếu lúc này có người tiến vào sẽ hoảng sợ cho mà xem, mỹ nhân lạnh lùng của đoàn múa lại có lúc cười lên như thế. Nhiếp Thanh Anh đưa tay vuốt vuốt sợi tua rua trên túi xách, thành thật trả lời, "Em không vui lắm."

Từ Bạch Dương, "Ai làm Thanh Anh của chúng ta không vui vậy?"

Nhiếp Thanh Anh, "Không phải không vui...Bạch Dương, trong đoàn múa của em anh có biết cô nào tên Lương Hiểu Bạch hay không?"

Giọng nói bên kia vô cùng bình tĩnh, "Không biết. Đoàn múa của em anh chỉ biết em mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh an ủi, "Không có gì, trong đoàn múa của em, em cũng chỉ biết mỗi em mà thôi."

Từ Bạch Dương sững sờ, sau đó bật cười, "Em sao lại đáng yêu thế chứ? Em đột nhiên hỏi thế làm anh còn tưởng em đang định tội anh đấy. Nếu như có người thích anh thì nó liên quan gì đến anh? Sau lưng em có khối người theo đuổi, anh cũng đâu hỏi em đúng không?"

Nhiếp Thanh Anh, "Nói bậy. Em làm gì có ai theo đuổi?"

Cô không nhớ mình có người theo đuổi, Từ Bạch Dương cười một tiếng, không nói chuyện này nữa. Anh ta dịu dàng trấn an bạn gái vài câu. Đôi tình nhân nói chuyện cả buổi trời, sau đó Từ Bạch Dương bảo có người gọi anh thì hai người mới lưu luyến cúp điện thoại.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, cô Nhiếp đây vui vẻ hân lên, cất điện thoại trở vào túi xách. Cô đứng trước gương buộc tóc lại, áo thun màu trắng rộng rãi và quần thể thao màu đen làm tôn lên vòng eo thon nhỏ của cô. Nhiếp Thanh Anh không trang điểm, chỉ cột tóc xong liền định rời đi. Nhưng đúng lúc này, điện thoại Lương Hiếu Bạch lại vang lên lần nữa.

Nhiếp Thanh Anh nhìn thoáng qua, vẻ mặt cứng ngắt.

Màn hình hiện lên, "Anh Từ của tôi."

Vừa lúc, Lương Hiếu Bạch từ phòng tắm bước ra, nhìn Nhiếp Thanh Anh vẫn còn ở đây, cô ta run lên, nhìn theo ánh mắt của cô thì thấy điện thoại của mình. Lương Hiếu Bạch vừa tắm xong nên nước theo tóc nhỏ xuống sàn nhà, cô ta nhìn điện thoại của mình liền dừng bước.

Chuông điện thoại cứ vang lên không ngừng.

Bầu không khí như đóng băng, Nhiếp Thanh Anh nhắc nhở, "Điện thoại của cô kia."

Lương Hiếu Bạch, "..."

Bị ánh mắt lạnh lùng của Nhiếp Thanh Anh nhìn chăm chăm, Lương Hiếu Bạch chần chờ một lát. Nhiếp Thanh Anh đi tới, cầm điện thoại của cô ta lên, Lương Hiếu Bạch vội vàng đoạt lại, "Cô cầm điện thoại của tôi làm gì? Trả lại đây!"

Nhiếp Thanh Anh nghiêng vai chặn cô ta lại, chạm vào nút trả lời.

Giọng nói của người đàn ông bên kia truyền ra khắp căn phòng, "Lương Hiếu Bạch, cô đã nói chuyện của chúng ta cho Thanh Anh rồi hả? Cô nói gì với cô ấy rồi?"

Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng nhìn Lương Hiếu Bạch.

Cô ta cảm nhận được ánh mắt của cô nên sợ hãi, thanh thanh cổ họng đáp lại, "Anh Từ..."

Từ Bạch Dương không nhịn nổi, giọng nói tràn đầy tức giận, "Cô muốn uy hiếp tôi chứ gì? Muốn bao nhiêu tiền hả? Chỉ cần cô không quấy rầy Thanh Anh, cô muốn bao nhiêu tôi đều cho hết..."

Lương Hiếu Bạch sửng sốt, không ngờ Từ Bạch Dương không thêm hỏi đã lấy tiền ra giải quyết. Ngay trước mặt Nhiếp Thanh Anh, Lương Hiếu Bạch không thể tin nổi cất giọng, "Anh nghĩ em vì tiền hả?"

Từ Bạch Dương tức giận, "Cô muốn bao nhiêu tiền!"

Lương Hiếu Bạch thét lên, "Em không cần tiền!"

Bỗng nhiên có một giọng nói lạnh lùng xen vào, "Từ Bạch Dương."

Giống như bị ai đó bóp cổ, người đàn ông bên kia câm lặng, hồi lâu sau anh ta mới lên tiếng, "Thanh Anh, em nghe anh giải thích..."

Nhiếp Thanh Anh, "Từ Bạch Dương, chúng ta chia tay đi!"

Từ Bạch Dương, "...!"

Anh ta đáp lại ngay, "Không ----"

Một giây sau, điện thoại đã tắt máy. Nhiếp Thanh Anh nhét điện thoại vào tay Lương Hiếu Bạch đang rưng rưng nước mắt kia, cô cúi đầu lấy điện thoại của mình ra, trước mặt Lương Hiếu Bạch nhanh chóng xóa hết tin nhắn của Từ Bạch Dương. Từ danh bạ, Weichat, QQ, Weibo, Instagram cô đều kéo vào blacklist.

Lương Hiếu Bạch ngơ ngác nhìn Nhiếp Thanh Anh xóa hết mọi thứ liên quan đến Từ Bạch Dương, thấy cô ngẩng đầu nhìn cô ta.

Gương mặt xinh đẹp lại vô cùng lạnh lùng, Nhiếp Thanh Anh không thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, chỉ hờ hững nhìn Lương Hiếu Bạch rồi đẩy cửa rời đi ----

"Ầm!" Dưới ánh chiều tà, cánh cửa mở rồi đóng lại, cả phòng thanh đồ chỉ còn lại Lương Hiếu Bạch sắc mặt tái nhợt đứng đấy.

...

Người đàn ông đang suy nghĩ vẫn vợ, "Cô nói tôi nên cho Từ Bạch Dương bao nhiêu tiền thì cậu ta mới chịu chia tay vợ tôi?"

Cô thư ký bất lực, "Giám đốc, anh suy nghĩ nhiều rồi..."

"Cô còn nhớ đoạn clip tôi đã quay không? Theo tôi điều tra, sau lưng vợ tôi, Từ Bạch Dương lại dám dây dưa với một người tên Lương Hiếu Bạch. Cái cô Lương Hiếu Bạch đây là nhân vật quan trọng, múa không giỏi vậy mà địa vị trong đoàn múa lại cao hơn vợ tôi, đúng là bất công mà!"

Thư ký, "Giám đốc, anh lạc đề rồi..."

Người đàn ông nói, "Ý tôi là, chúng ta sẽ đánh vào nhân tố Lương Hiếu Bạch này thì tôi mới có thể theo đuổi vợ mình được."

Bãi đỗ xe bên ngoài nhà hát, bên trong chiếc Lexus màu đen, Chu Minh lật lật văn kiện, cùng thư ký Tiểu Trần vạch ra trọng điểm. Trên cuốn sổ viết đầy các chiến lược, bút đỏ khoanh tròn đầy rẫy trên đó. Đây là công lao cả đêm của thư ký và giám đốc Chu, thư ký Trần đáng thương không được ngủ đủ giấc, lại bị ông chủ bắt đi theo đuổi vợ với mình. Còn Chu thiếu, anh đang cúi đầu cắm cúi viết, góc nghiêng thần thánh khiến người khác há hốc mồm.

Thư ký Trần không nhin được nên hỏi, "Vợ? Giám đốc, anh xưng hô như thế cô Nhiếp có biết không...A."

Giám đốc cũng không thèm ngẩng đầu, nhưng một cây bút đưa lên đâm một cái trúng ngay trán cô. Chu Minh uể oải, "Dám mắng thầm tôi, chi bằng mở to mắt ra mà nhìn xem khi nào nhà hát mở cửa, tôi muốn đi tìm Lương Hiếu Bạch."

Nước mắt thư ký Trần xém chút lặn dài, cô giả vờ đáp, "Làm gì có, người ta sao dám mắng giám đốc chứ? Người ta đang lo cho anh mà."

Thư ký nói thế khiến Chu Minh hơi căng thẳng, "Lo cái gì?"

Thư ký Trần, "Không phải hồi trung học anh đã từng theo đuổi cô Nhiếp ư? Hồi đó đã không thành công thì bây giờ làm gì có cửa? Lúc trung học cô Nhiếp đã có bạn trai đâu."

Tình cảm của Chu tam thiếu, mọi người bên cạnh anh ai cũng biết rõ. Sau khi anh về nước, thư ký Trần luôn đi theo anh, có đôi khi cô cảm thấy đau lòng thay cho giám đốc -- người thì đẹp trai nhưng sao mà chấp nhất thế?

Chu Minh biết lo lắng của thư ký, anh chỉ cười khẩy, "Trước kia theo đuổi

không thành là do tôi quá kín đáo. Bây giờ thì khác rồi." Anh cúi đầu nghịch khuy tay áo của mình, "Để tôi cho cô chiêm ngưỡng thực lực của tôi."

Thư ký Trần, "..."

Kín đáo?????

Giám đốc, hình như anh hiểu lầm rồi??

...

Sau khi bàn bạc với thư ký xong xuôi, Chu Minh xuống xe, dựa theo kế hoạch chính là tối nay đi xem Lương Hiếu Bạch diễn, sau khi kết thúc sẽ chặn đường cô ta. Chu Minh định uy hiếp cô ta, dụ dỗ Lương Hiếu Bạch theo đuổi Từ Bạch Dương. Anh nhất định phải châm ngòi Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương, không để...Lúc xuống xe, thư ký nhận điện thoại từ công ty, cô chăm chỉ lắng nghe, còn Chu Minh thì thông thả bước về phía nhà hát.

Bên ngoài nhà hát người đến kẻ đi vô cùng tấp nập. Chu Minh chỉ mới đi một vòng mà trong tay cầm một xấp tờ rơi. Chu tam thiếu hôm nay rất vui vẻ nên ai phát tờ rơi anh đều lịch sự nhận một tấm. Mới đi hơn mười phút mà trong tay anh đã có hơn mười mấy tờ rơi.

Chu Minh mất kiên nhẫn chờ thư ký đến đưa vé, đột nhiên ánh mắt anh như đông lại, nhìn thấy một cô gái từ cửa sau nhà hát bước ra.

Dáng người cao gầy, bộ đồ thể thao bình thường như khi mặc lên người cô lại rất có phong thái của một người mẫu. Cô đi đường nhưng lại cúi đầu, bước đi rất nhanh.

Dù không ngẩng đầu nhưng Chu Minh vẫn nhận ra, đó chính là Nhiếp Thanh Anh. Cô học võ đạo, nên dáng đi khác hẳn người bình thường. Cô trong đám người qua đường nổi bật như một nàng thiên nga. Tim Chu Minh

đập thành thịch, không khỏi cất bước đi theo: Nhiếp Thanh Anh đã xuất hiện, anh làm gì nhớ đến mục đích hôm nay của mình là Lương Hiếu Bạch?

Chu Minh nhiệt tình chạy đến chào hỏi, "Này..."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu.

Cô bước đi vừa nhanh vừa vội.

Bên cạnh có người đưa tay ra, trong tay cầm mười mấy tờ rơi, Nhiếp Thanh Anh nhạy cảm né tránh, không ngẩng đầu lên mà chỉ lãnh đạm nói, "Cám ơn, tôi không lấy tờ rơi đâu."

Cánh tay đang duỗi ra của Chu Minh bỗng nhiên dừng lại, cả người hóa đá, "...!"

Lần này cô không những không nhận ra anh, mà còn dám coi anh là người phát tờ rơi nữa? Cái mợ gì thế!!

Thư ký Trần vội vã chạy đến, trở mắt nhìn giám đốc và cô Nhiếp thoáng lướt qua nhau. Lá cây xào xạc trong gió, cô Nhiếp đi rất nhanh. Thư ký Trần nhìn một bên mặt đẹp trai của giám đốc, nhất thời cảm thấy hơi đau lòng vì anh.

Đây là thực lực mà giám đốc nói ư?

Editor thở phào nhẹ nhõm.

Từ Bạch Dương mất lượt. Chu thiếu lên sàn!!

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Chỉ Cần Tiểu Tam Cố Gắng, Không Có Góc Tường Nào Không Cạy Được

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân
Ngoài nhà hát kẻ tới người đi, thư ký Trần kinh ngạc nhìn anh cách đó vài bước, còn ở đây, cô gái xinh đẹp cứ cúi đầu mãi, nói đi là đi. Rõ ràng là mùa hè, nhưng Chu Minh lại cảm thấy cả người lạnh run --- hết lần này tới lần khác, Nhiếp Thanh Anh không hề nhìn đến anh! Anh đúng là ngu mới...

Chu tam thiếu cất bước đuổi theo bắt lấy cổ tay của cô. Anh đang định nói vài câu khi dễ để trả thù cô, cô gái bị kéo đau ngẩng đầu lên với đôi mắt đỏ bừng. Mắt cô đỏ au, vẻ mặt lại không hề biểu hiện ra ngoài, hàng mi không ngừng run rẩy, nước mắt lập tức trào ra.

Trái tim Chu Minh như thắt lại, tức giận trong lòng lập tức biến mất, anh cố gắng lên, "Anh chưa nói gì hết, em khóc cái gì?"

Nhiếp Thanh Anh cứ cúi đầu, "Tôi không khóc."

Cô hất tay anh ra, đi về phía trước. Chu Minh đứng chờ ra vài giây rồi đuổi theo, "Em không nhớ anh hả? Anh là Chu Minh nè, Chu trong cuối tuần, Minh trong ngày mai đây. Anh là bạn cũ của em đó, tháng trước chúng ta còn uống rượu, chụp hình chung với nhau, em không nhớ sao? Hồi trung học, lúc em còn chưa có bạn trai..."

Chu Minh đang định nhắc Nhiếp Thanh Anh nhớ lại hồi trung học anh đã từng theo đuổi cô, Nhiếp Thanh Anh đột nhiên dừng bước, quay đầu nghiêm túc nói với anh, "Bây giờ tôi cũng không có bạn trai."

Tim Chu Minh như ngừng đập, "Em đang gợi ý anh theo đuổi em hả?"

Nhiếp Thanh Anh sững sờ.

Chu tam thiếu quan sát phản ứng của cô, nhìn vẻ mặt mất tự nhiên của Nhiếp Thanh Anh, anh liền hiểu ra ngay. Chu Minh thử dò hỏi, "Cãi nhau hả? Bạn cũ ới, anh nói em nghe, người yêu cãi nhau là chuyện bình thường, đâu giường cãi nhau cuối giường hòa, chúng ta chỉ khuyên làm hòa chứ không khuyên chia tay..."

Nhiếp Thanh Anh quay đầu bước đi.

...

Chu Minh sợ Nhiếp Thanh Anh thế này sẽ xảy ra chuyện cho nên anh không thèm đi tìm Lương Hiếu Bạch nữa, sau khi dặn dò trợ lý đi tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra thì anh đi theo Nhiếp Thanh Anh, "Em sao thế? Có gì không vui hả? Nể mặt anh là bạn cũ, nói anh nghe đi. Bạn cũ, lâu ngày không gặp anh đang quan tâm em đấy. Này, em đừng đi nhanh thế chứ..."

Nhiếp Thanh Anh là người rất kỳ lạ, cô ít khi nào nổi cáu. Nhưng cái người đằng sau...cô thật không thể chịu nổi nữa, "Tôi biết anh không phải là bạn cũ của tôi! Anh là bạn của Từ Bạch Dương!"

Chu Minh mỉm cười, "Nhớ ra anh rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh chăm chăm, mũi cao, mày rậm, đúng là mỹ nam khó gặp. Cô có thể nhìn ra dáng vẻ đẹp trai của anh nhưng cô mắc chứng mù mặt, dù anh có đẹp trai cỡ nào thì lần sau gặp lại cô cũng không thể nhận ra anh. Suốt dọc đường Chu Minh cứ lải nhải bên tai khiến Nhiếp Thanh Anh nhớ ra anh chính là anh chàng đẹp trai nhưng lại có "bệnh" mà cô đã gặp ở tiệc rượu tháng trước. Đáng tiếc, cô không nhớ hồi trung học...

Tâm trạng hiện giờ của Nhiếp Thanh Anh vô cùng sa sút, không có lòng dạ nào để đoán anh là ai, cô im lặng quay đầu tiếp tục bước đi.

Chu Minh không đi theo cô nữa. Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng thở phào, bước chân cũng dần chậm lại. Vì chuyện của Từ Bạch Dương mà cô chả còn tâm trạng gì, thế mà còn gặp phải một tên thần kinh, cô không thể chịu được nữa. Từ Bạch Dương...Nghĩ đến người đàn ông này, vành mắt Nhiếp Thanh Anh lại đỏ ửng, cô cắn chặt quai hàm.

Lúc này cô không muốn làm trò cười trước mặt Lương Hiếu Bạch, còn bây giờ cô càng không muốn rơi nước mắt vì tên đàn ông kia...Nhiếp Thanh Anh càng đi càng thấy buồn bực, sau lưng vang lên tiếng kèn xe "ting ting" rất chói tai. Cô quay đầu lại thì thấy một chiếc Lexus màu đen chầm chậm đuổi theo mình, cửa sổ xe kéo xuống, chàng trai huýt sáo gọi cô, "Lên xe đi! Đã biết anh là ai rồi thì không cần sợ anh là người xấu nữa. Bạn cũ à, em muốn đi đâu? Anh lái xe tiễn em một đoạn."

Nhiếp Thanh Anh khách sáo đáp, "Tôi không quen anh, không cần đâu."

Chu Minh, "Không có gì, anh quen em là được."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

...Tên này có bệnh hả? Từ...sao lại có người bạn tâm thần thế này! Hèn gì bao năm nay anh ta không hề nhắc đến người này.

Nhưng đáng vẻ kiên trì mặt dày thế này làm cô cảm thấy có hơi quen thuộc.

Bây giờ Nhiếp Thanh Anh không có tâm trạng, cô không rảnh nhớ xem anh là ai. Dù gì cô cũng bị mù mắt, dù anh có là đại thần hồi trung học thì cô cũng chả nhớ nổi. Từ Bạch Dương có phải vì mình có thể nhớ rõ mặt của anh ta cho nên mới không sợ hãi mà làm ra chuyện đó? Lúc cô đang trị thương,

lúc cô đang lo lắng vì sự nghiệp của mình, cô sợ chân mình bị thương sau này sẽ không thể nào múa được nữa... Thế mà người đàn ông kia giây trước vừa an ủi cô, giây sau đã ở bên cạnh Lương Hiếu Bạch.

Đúng là đồ khốn.

Nhiếp Thanh Anh mặc kệ Chu Minh đang bấm kèn inh ỏi phía sau, cô cứ đi dọc theo vỉa hè, còn Chu Minh lái xe chậm chậm theo sau cô. Nhiếp Thanh Anh nghe thấy anh gọi điện thoại nhưng không hề rời đi. Nhiếp Thanh Anh mặc kệ anh, lòng cô mê mang, nhìn thấy chỗ khúc cua có một quán rượu liền đẩy cửa bước vào.

Quán bar nằm ở một góc khuất, vì trời còn chưa tối nên lúc bước vào cũng chỉ có mấy người, bartender đang đứng lau ly kính ngạc nhìn cô em xinh đẹp vừa bước vào. Em gái chân dài, nước da trắng trẻo nhưng lại mặc một bộ đồ thể thao rộng thùng thình, gương mặt không son không phấn, rõ ràng cô không phải khách quen ở đây...Tiếng nhạc nhẹ nhàng từ bên trong phát ra, Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác đứng tại cửa xoay, có một nhân viên đến chỗ cô, lịch sự chào hỏi, "Chào cô, xin hỏi cô có hẹn trước chưa?"

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu, "Uống rượu mà còn phải hẹn trước ư?"

Nhân viên phục vụ hiểu ra, "Cô ơi chắc cô đến lộn chỗ rồi, nơi đây không giống những quán bar bình thường, chúng tôi không..." Thấy Nhiếp Thanh Anh xinh xắn nên cậu ta cố gắng giải thích cho cô hiểu, Nhiếp Thanh Anh hạ tầm mắt, đang định rời khỏi thì cửa phía sau mở ra, một giọng nam lạnh lạnh cất lên, "Đưa rượu cho cô ấy đi."

Nhân viên phục vụ sững sờ, sau đó tiến lên nhiệt tình chào hỏi, "Thứ tư..."

Chu Minh lập tức ngắt lời, "Thứ tư* gì? Hôm nay rõ ràng là thứ bảy! Còn nữa, đừng có bắt quàng làm họ, cậu là ai hả? Ông đây giữ mình trong sạch,

chưa từng đến nơi này bao giờ!"

*Nhân viên phục vụ định kêu là Chu tam thiếu (周三少) nhưng bị Chu Minh ngắt ngang nên thành 周三: nghĩa là thứ tư.

Mấy người trong quán bar chấn động, sững sờ nhìn Chu tam thiếu. May mà nhân viên phục vụ khá chuyên nghiệp, vội vàng tỏ ra mình không quen Chu thiếu. Chu Minh đứng sau nói, "Bạn tôi lần đầu đến đây, mấy người đừng có ý chủ mà ăn hiếp khách hàng..."

Nhiếp Thanh Anh bức bối, "Anh đừng thế, tôi không muốn uống rượu..."

Chu Minh cúi đầu, chớp mắt đưa tình nhìn cô, rồi nói, "Bạn cũ à, không phải em muốn mượn rượu giải sầu sao? Mượn rượu giải sầu mà em cũng phải kiếm đúng chỗ nữa hả, cô gái xinh đẹp như em bây giờ ra ngoài nguy hiểm lắm, em lại chẳng mang theo bình xịt cay..."

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác, bị người ta dẫn đi đến phòng bao lúc nào không hay. Mà người đàn ông kia còn quay đầu mỉm cười với mình nữa chứ.

...

Đêm nay, Chu Minh cùng Nhiếp Thanh Anh mua say ở quán bar, còn ở sân bay, Từ Bạch Dương liên tục gọi điện cho Nhiếp Thanh Anh nhưng cô đã cho anh ta vào blacklist. Anh ta đành phải gọi cho bạn thân của cô là Lộ Khê và ba mẹ Nhiếp, mấy người kia không biết đã xảy ra chuyện gì, Từ Bạch Dương cũng không dám nói nhiều. Anh ta lại gọi cho Lương Hiểu Bạch, nhưng hôm nay có suất diễn nên cô ta cũng tắt máy.

Rạng sáng, Từ Bạch Dương chạy về thành phố A, đứng trước cửa phòng thuê của Nhiếp Thanh Anh gõ cửa liên tục, "Thanh Anh, Thanh Anh! Em mở cửa nghe anh giải thích..."

Cánh cửa đối diện mở ra, một người phụ nữ trung niên đứng ở đó lên tiếng, "Chủ nhà tối qua không về, cậu đừng gọi nữa."

Từ Bạch Dương mặt mày trắng bệch, đau đớn ngồi xuống: không về...Nhiếp Thanh Anh là một người làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, tính kì lạ lại không thích xã giao, bình thường cũng không có sở thích gì, tối qua cô không về, cô đã đi đâu?

Màn đêm buông xuống, cuộc sống về đêm của quán bar bây giờ mới bắt đầu. Trong phòng bao, Chu Minh gác chân ngồi đối diện Nhiếp Thanh Anh, lẳng lặng nhìn cô hết ly này tới ly khác. Nhìn cô uống đến mặt mày đỏ bừng, tóc dài xỏa tung, cô cúi đầu nhìn chăm chăm ly rượu, từng giọt từng giọt nước mắt nhỏ vào ly.

Con người Chu Minh co rút, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Thư ký Trần đã đứng bên ngoài chờ anh, nói rằng mình đã gặp Lương Hiếu Bạch, cô vui vẻ nói, "Đúng là trời không phụ lòng người, chỉ cần tiểu tam cố gắng, không có góc tường nào không cạy được, không uống công anh nguyên rửa sau lưng bọn họ...Giám đốc, anh chẳng phải là tiểu tam nhân lúc vắng chủ mà chen chân vào ư?"

Chu Minh liếc cô một cái, thư ký Trần vội vàng ngậm miệng, thấy Chu Minh bực dọc phất tay ra hiệu cô có thể tan làm còn lại cứ giao cho anh.

Không biết Chu Minh ra ngoài làm gì, khi quay lại thì Nhiếp Thanh Anh đang ôm đầu bỗng nhiên nghe thấy tiếng nhạc bỗng chốc thay đổi.

"Quando Sono solo

Sogno all "orizzonte

e mancan le parole

Si lo So che non c "e luce

in una Stanza quando manca il Sole..."

Nhiếp Thanh Anh hỏi, "Đây là bài gì?"

Chu Minh, "Time to say goodbye."

Chu Minh phát âm chuẩn giọng London, Nhiếp Thanh Anh học múa từ nhỏ, cho nên tiếng Anh cũng chỉ ở mức căn bản, cô bất ngờ nhìn anh. Chu Minh đang định khoe khoang tài năng, ai ngờ Nhiếp Thanh Anh lại cất giọng buồn buồn, "Phát âm của anh bị gì hả? Tôi nghe đâu giống anh đang hát tiếng Anh đâu."

Chu Minh ghen hòng, mém tí đã bị nữ thần của mình K.O, một hồi lâu mới lên tiếng, "Bài hát tiếng Ý, nhưng tên tiếng Anh."

Nhiếp Thanh Anh hơi choáng váng, trên hàng mi còn đọng nước mắt, ánh mắt đầy đau thương, bị anh trừng cô lại cúi đầu uống rượu. Cô không biết cách diễn đạt, chỉ có thể uống hết ly này tới ly khác mới có thể tạm thời quên đi đau khổ trong lòng. Nhưng mà, quên rồi thì sao?

"Cám ơn anh đã ở cạnh tôi..." Vẻ mặt Nhiếp Thanh Anh tái nhợt, cô lấy tay che mặt, "Trễ vậy rồi, anh về đi, tôi ở đây một mình là được rồi."

Chu Minh làm sao mà chịu về? Anh nói, "Không sao, sao anh lại để em lại một mình được chứ? Nếu em cảm động thì ngày mai nhớ cám ơn anh là được."

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, vì say mà đôi mắt ngập nước, tóc dài tán loạn, cô chống cằm ngắm nhìn anh, đôi mắt long lanh ánh nước. Cô gái thường ngày lạnh lùng giờ đây lại lộ ra sự yếu đuối khiến Chu Minh giật mình, cổ họng bỗng thấy khô nóng. Anh cố gắng kiềm chế tình cảm mãnh liệt

của mình, nghe Nhiếp Thanh Anh nói, "...Làm thế nào để cảm ơn anh?"

Chu Minh cúi đầu, nhìn áo sơ mi ướt một mảng trước ngực. Anh cười khổ, "Sáng mai sau khi tỉnh rượu, chỉ cần nhớ anh là ai, tên anh là Chu Minh đã coi như báo đáp anh rồi."

Hết lần này tới lần khác Nhiếp Thanh Anh không nhận ra mình, anh đã tuyệt vọng rồi.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Bốn Bỏ Năm Lên Thì Anh Cũng Tính Là Bạn Trai Em Mà

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Dù không uống rượu nhưng tối qua Chu Minh ngủ không ngon, sáng sớm, anh như một con sư tử vừa mới tỉnh dậy được tắm mình trong nắng mai, sau khi đi ra ngoài rồi quay về, anh ưỡn oải ngồi xuống sofa. Chu Minh nhìn cô gái còn đang say giấc trên sofa đối diện, rồi lại cúi xuống nhìn clip mình quay được Lương Hiếu Bạch và Từ Bạch Dương đang kéo tay kéo chân bên ven đường tối hôm đó trong điện thoại.

Nếu Nhiếp Thanh Anh xem clip này thì khả năng tái hợp của hai người họ sẽ rất thấp.

Chu Minh bình tĩnh suy nghĩ, anh hơi do dự: Cô mà thấy clip này trong điện thoại của mình, thì chắc chắn sẽ nghi ngờ anh có ý đồ từ trước.

Hơn nữa, trong clip Lương Hiếu Bạch và Từ Bạch Dương không có hành động nào vượt quá giới hạn, không đủ chứng cứ, lỡ như cô nghĩ Từ Bạch Dương bị người khác hãm hại thì thế nào? Ăn trộm gà còn mất năm gạo, nhờ clip này Nhiếp Thanh Anh sẽ nghĩ Từ Bạch Dương bị người khác bôi xấu, rồi làm hòa với Từ Bạch Dương thì phải làm sao?

Chu thiếu suy nghĩ một hồi: chuyện ngoại tình này ăy à, phụ nữ trên đời này rất đặc biệt, họ luôn muốn tha thứ cho người đàn ông của mình một lần, cho rằng đàn ông quay đầu là quý. Nhưng bọn họ không biết rằng ngoại tình sẽ nghiện, có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai.

Anh có thể chắc chắn rằng, bây giờ Nhiếp Thanh Anh khó mà tha thứ cho Từ Bạch Dương.

Chu Minh khép hờ mắt, lúc đang suy nghĩ làm cách nào để châm ngòi hai người thì cô gái phía bên kia có động tĩnh. Anh ngẩng đầu lên, nhìn Nhiếp Thanh Anh ngồi dậy, mái tóc dài xõa tung. Cô thấy đầu hơi đau nên chậm chạp mở mắt ra, vẻ mặt hờ hững nhìn thấy bình rượu gối ngang trên bàn thì ngân ra.

Ký ức chậm rãi ùa về, Nhiếp Thanh Anh quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi gác chân trên sofa đối diện. Áo sơ mi anh nhăn nhúm, nút áo ở cổ mở bung ra, trông vô cùng lười nhác.

Nhiếp Thanh Anh như ngồi trên bàn chông, cô hỏi, "...Chu Minh?"

Cô nhớ tối qua khi mình nốc rượu, có một người vô cùng đáng ghét cứ lăm nhảm bên tai mình. Cái tên Chu Minh này được nhắc đi nhắc lại vô số lần, Nhiếp Thanh Anh hí mắt nhìn gương mặt đẹp trai kia, vừa lạ mà vừa quen.

Chu Minh khẽ động, đột nhiên anh bật dậy, chân dài sải qua bước ngang bàn trà đến trước ghế sofa của Nhiếp Thanh Anh. Anh ngồi xõm xuống, bóng lưng cao lớn đổ ập xuống, hơi thở đàn ông như phả vào mặt, Nhiếp Thanh Anh không thoải mái lại khẩn trương né người ra sau, Chu Minh nắm lấy tay cô, dịu dàng cúi đầu xuống hôn lên bàn tay cô.

Nhiếp Thanh Anh, "...?"

Chu Minh nhướn mày, đôi mắt sâu thẳm, anh giả vờ than thở, "Trời ạ, lần thứ tư gặp nhau, rốt cục em cũng nhớ ra anh, anh muốn khóc quá đi!!"

Nhiếp Thanh Anh bật cười vì mấy câu trêu chọc của anh, tâm trạng cũng khá hơn nhiều.

Hôm qua say rượu, chắc hẳn cô đã tự bêu rếu bản thân trước mặt anh không ít, nhưng trời sáng, Nhiếp Thanh Anh đã tỉnh táo hơn, cô nghĩ mình

với người kia cũng không quen biết gì nên sửa soạn túi xách, cột tóc lại rồi định rời khỏi đây. Cô cúi đầu nói với anh, "Cám ơn anh tối qua đã giúp đỡ, tôi đi đây."

Chu Minh nhú mồm.

Anh đã sớm đoán được cô sẽ trở mặt vô tình nên đã chuẩn bị sẵn sàng. Chu Minh đứng dậy theo cô, cô đi hướng nào anh đi hướng đó. Chu Minh đi theo sau Nhiếp Thanh Anh ra khỏi phòng bao, lo lắng hỏi cô, "Bây giờ em muốn đi đâu, để anh đi với em."

Nhiếp Thanh Anh đứng ở hành lang tìm nhân viên phục vụ, nghe thấy thế thì tựa sát tường né tránh anh rồi nhỏ giọng nói, "Không cần đâu."

Chu Minh mỉm cười, bắt đầu nói nhảm, "Không được, anh phải đi theo em. Tâm trạng em không tốt, nếu bây giờ anh thả người sau đó em nhảy lầu thì sao?"

Nhiếp Thanh Anh không thèm nghe anh nói, "Tôi không thích nhảy lầu."

Chu Minh, "Trời ạ, không thích nhảy lầu, vậy không lẽ em thích nhảy cầu? Không được, mấy cô gái thất tình như em anh gặp hoài, anh không dám để em ở một mình đâu. Nhiều khi em càng nghĩ càng buồn, rồi chui vào vỏ ốc của mình thì sao? Tốt xấu gì anh cũng là bạn của Từ "khốn nạn", bốn bỏ năm lên thì anh cũng tính là bạn trai em mà."

Nhiếp Thanh Anh hoảng sợ vì mặt anh quá dày, "Anh Chu, cám ơn anh tối qua đã giúp đỡ, tôi sẽ cám ơn anh sau. Nhưng anh đang nói bậy bạ gì thế? Tôi muốn về nhà đi làm!"

Chu Minh, "À, thế hả, vừa hay anh cũng đi làm, để anh tiễn em một đoạn."

Nhiếp Thanh Anh định từ chối, nhưng nhìn Chu Minh, cô thấy nếu mình mà từ chối thì thằng cha này lại tiếp tục làm trò cho xem. Trong lòng thì nghĩ sao Từ Bạch Dương lại quen được một người bạn thế này, nhưng cô chỉ im lặng không nói gì. Nhân viên phục vụ ở cuối hành lang nhoài người ra nhìn, thấy Chu tam thiếu và bạn gái bước ra, thấy anh không nói gì nhân viên mới dám tiến lên.

Trong lúc chờ nhân viên phục vụ, tay Nhiếp Thanh Anh bị người đàn ông phía sau đụng vào.

Nhiếp Thanh Anh vội vàng né tránh.

Chu Minh, "..."

Anh ngỡ ngàng, bị phản ứng của Nhiếp Thanh Anh làm giật mình, bỗng nhiên cảm thấy bị tổn thương. Vẻ mặt anh lạnh nhạt, đặt bình xịt cay vào tay cô, "Anh cho em cái này. Mấy chuyện như tối qua, may mà em gặp người đàn ông như anh nếu không em đã gặp nguy hiểm rồi. Mấy người thành đạt như anh và em ra ngoài rất dễ bị dòm ngó. Nếu không mang bình xịt cay thì đừng ra khỏi nhà."

Chu Minh nói tiếp. "Sáng nay anh có cuộc họp, không kịp đưa em về, anh đi trước đây."

Nhiếp Thanh Anh nắm chặt bình xịt cay trong tay, cô định từ chối nhưng Chu Minh đang nghe điện thoại, không thèm nhìn cô mà đi thẳng ra ngoài. Cô đuổi theo vài bước nhưng không đuổi kịp anh lại đụng phải nhân viên phục vụ. Cậu ta lịch sự báo rằng tối qua đang trong chương trình giảm giá nên tất cả chi phí hôm qua của bọn cô đều được miễn phí.

Nhiếp Thanh Anh luống cuống.

Từ nhỏ cô chỉ thu mình trong viện múa, không có kinh nghiệm cuộc sống,

cô thấy chuyện này không đúng nhưng lại không thể chỉ ra không đúng ở đâu. Từ tối qua đến giờ, thu hoạch lớn nhất của cô chính là...cô đã nhớ có người tên là Chu Minh.

Nhưng cô vẫn không thể nhớ kỹ hình dáng của anh ra sao.

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác rời khỏi quán bar, quay đầu nhìn lại căn phòng cũ kỹ dưới hàng cây râm mát, cô nghĩ mãi mà vẫn không hiểu vì sao tối qua mình lại đến đây. Nhiếp Thanh Anh ngẩn ngơ dưới ánh nắng ban mai một hồi, rồi mở điện thoại. Vừa mở nguồn thì điện thoại lập tức đổ chuông tới tấp.

Nhiếp Thanh Anh vừa vẫy taxi vừa ấn nút nghe.

Là điện thoại của Lộ Khê gọi đến, "Cậu với Từ Bạch Dương có chuyện gì vậy? Anh ta sắp phát điên tới nơi rồi kìa, tối qua cứ gọi cho mình riết, mà cậu tắt máy làm gì thế hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Chia tay rồi."

Lộ Khê, "...??"

Nhiếp Thanh Anh vừa nói chuyện vừa ngồi vào taxi, nói địa chỉ nhà hát cho tài xế, Lộ Khê nghe thấy thì hoảng hồn đến nỗi làm đổ ly trà sữa trong tay. Cô ấy cất cao giọng hỏi, "Nhiếp Thanh Anh! Cậu xảy ra chuyện gì vậy? Cậu hời hợt quá rồi đấy. Dù mình nói cậu đừng nuông chiều Từ Bạch Dương quá, nhưng hai người yêu nhau nhiều năm như thế. Cậu bảo chia tay là chia hả? Từ Bạch Dương nói cậu chặn số anh ta, lần trước mình đã nói cậu phải dịu dàng rồi mà..."

Nhiếp Thanh Anh thấp giọng nói, "Nhưng anh ấy đã phạm sai lầm."

Bên kia dừng lại một chút, "Phạm sai lầm gì mà không thể tha thứ được

phải chia tay? Hai người bọn cậu đi đến ngày hôm nay đâu có dễ dàng gì?"

Nhiếp Thanh Anh, "Mình có điện thoại, cúp trước đây."

Không chờ Lộ Khê nói tiếp, Nhiếp Thanh Anh vội vàng nhận điện thoại. Lần này là ba mẹ cô gọi đến, "Anh Anh à, sao con lại cãi nhau với Từ Bạch Dương? Con cũng thật là, vợ chồng trẻ cãi nhau thì cũng đừng làm lơ nhau thế. Bạch Dương nó..."

Nhiếp Thanh Anh bình tĩnh lắng nghe ba mẹ khen ngợi Từ Bạch Dương thế nào. Giọng điệu ba mẹ có hơi nóng nảy, bảo hai người đã bàn chuyện cưới gả rồi, Từ Bạch Dương là thanh niên tài năng, trong nhà lại có thế lực, bỏ qua người này thì làm sao tìm được một người tốt như thế?

Mẹ Nhiếp tận tình khuyên bảo, "Con xem con học múa, ba mẹ không lay chuyển được con đành phải đồng ý. Khó khăn lắm mới có người yêu mà con cũng không để ba mẹ yên tâm ư? Điều kiện gia đình Từ Bạch Dương không những tốt mà nó còn biết phấn đấu. Con là đứa luôn hờ hững với mọi chuyện, bình thường thẳng bé nuông chiều con..."

Nhiếp Thanh Anh nghe bọn họ nói chuyện cả buổi cũng không nhắc đến chuyện chia tay. Sau khi xuống xe vào cổng nhà hát thì nhìn thấy xe của Từ Bạch Dương. Nhiếp Thanh Anh dừng lại, định tìm cách tránh anh ta thì Từ Bạch Dương đã mở cửa xe bước xuống. Đôi mắt anh ta hằn lên tơ máu, vẻ mặt đầy mỏi mệt, dịu dàng cất tiếng gọi cô, "Thanh Anh!"

Trong chốc lát, mấy người xung quanh đều nhìn sang đây.

Từ Bạch Dương dịu dàng nói, "Thanh Anh, anh mua bữa sáng cho em nè. Anh sai rồi, anh đến đây để nhận lỗi với em nên em đừng quạu nữa có được không?"

Mái tóc dài của cô bị gió thổi tung, ánh mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông

trước mặt. Theo cơn gió, tiếng thảo luận của đồng nghiệp truyền vào tai...

"Từ thiếu dịu dàng quá, Nhiếp Thanh Anh còn làm đáng gì thế không biết?"

"Đồng ý đi. Anh ấy đẹp trai thế có gì mà không thể tha thứ chứ?"

"Tôi đã nói Nhiếp Thanh Anh ra vẻ mà mấy người không tin."

Nhiếp Thanh Anh mím môi, rủ mắt xuống.

Cô không muốn để người ngoài biết chuyện Từ Bạch Dương ngoại tình, anh ta là bạn trai cũ của cô, cô yêu anh ta. Công việc của Từ Bạch Dương cần phải có danh tiếng tốt, cô không muốn khi dễ anh ta.

Nhưng người đời lúc nào cũng xử ép phụ nữ, lại không đặt yêu cầu cao với đàn ông. Mọi người dù biết chuyện hay không, đều cảm thấy Từ Bạch Dương ăn nói khép nép như thế mà cô còn chưa chịu tha thứ. Mọi người đều nói, tình cảm mười năm, tình cảm mười năm...

Đây là muốn ép buộc cô ư?

...

Nói đến Chu Minh, sau khi gặp Nhiếp Thanh Anh, người duy nhất biết được suy nghĩ muốn làm "tiểu tam" của Chu thiếu chỉ có thư ký Trần. Thư ký Trần mỗi ngày đi theo giám đốc cứ mãi lo làm việc mà sốt ruột thay: Từ thiếu sắp hợp lại với cô Nhiếp tới nơi rồi mà giám đốc không hề sốt sáng tí nào? Có biết bao cơ hội chen chân vào mà sao ông chủ không chịu ra tay chứ?

Chu Minh mỗi ngày ngoại trừ bảo thư ký Trần tặng Nhiếp Thanh Anh một món quà nhỏ thì không có hành động nào khác.

Mọi người ai cũng biết quan hệ giữa Chu Minh và ba mình không tốt.

Nhưng sau khi anh đi du học về vẫn đến công ty của nhà mình làm việc. Chu Minh không hề lẫn lộn giữa tình cảm cá nhân vào công việc, bình thường khoa trưởng là thế, nhưng đáng về Chu Thiếu khi anh mặc áo sơ mi trắng quần âu ngồi trong văn phòng, chân mày rậm, gương mặt trầm trầm lúc nào cũng quyến rũ mấy cô gái trong công ty. Mỗi lần bọn họ thả chậm bước chân trước cửa phòng của anh, thư ký Trần đều phải lên tiếng nhắc nhở.

Trong khoảng thời gian này, Chu Minh đang bận hẹn một nữ ngôi sao để bàn chuyện quảng cáo. Quay quảng cáo kết thúc, sau khi dùng bữa tối xong, lúc ngồi trên xe về nhà nghe thư ký Trần thông báo lịch trình tiếp theo, bỗng nhiên anh gõ gõ lên cửa sổ, nhắm hờ đôi mắt uể oải hỏi, "Đã bao lâu rồi tôi không gặp vợ của tôi vậy?"

Thư ký Trần thầm nói: Tới rồi đây!

Cô gầy gầy mái tóc trước trán, ánh mắt đưa tình nhìn giám đốc mình, kích động trả lời, "Ba ngày rồi."

Chu Minh cười vô cùng quý dị, trong lòng đã tính trước, "Ồ, vậy thì liên hệ giúp tôi..."

Thư ký Trần cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi, "Tìm cơ hội gặp cô Nhiếp có đúng không?"

Chu Minh, "...Tôi nói là mời Lương Hiếu Bạch ăn cơm. Mà khoan, sao cô thất vọng thế? Bộ tôi vứt bỏ cô hả?"

Tác giả có lời muốn nói:

Chu thiếu này góc tường rất có kế hoạch.

Spoil chương sau:

Chu Minh ung dung hỏi: "Có cảm nhận được hương vị tình yêu không?
Tôi có một yêu cầu quá đáng!"

Lương Hiếu Bạch: "Em đồng ý."

=)))

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thiếu Gia Nhà Nghèo

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Cuộc hẹn được sắp xếp tại một nhà hàng Pháp xa hoa với chất lượng phục vụ hạng nhất. Trong điệu nhạc du dương, Lương Hiếu Bạch ngai ngừng ngồi xuống. Người đàn ông ngồi đối diện nở nụ cười với cô ta, cười đến mức khiến cô ta cảm thấy mất tự nhiên. Bữa tối sang trọng trong ánh nến lãng mạn thường chỉ xuất hiện ở tầng lớp thượng lưu, tất cả cứ như là một giấc mơ. Những điều này kể cả khi cô ta ở cùng Từ Bạch Dương cũng chưa bao giờ được nếm trải, Từ Bạch Dương vì nguyên nhân công việc, cho dù gia cảnh tốt cũng không thể vung tay quá trán thế này.

Chu Minh thông thả lấy khăn lau tay, "Cô Lương, cô thấy hài lòng với nơi này không?"

Lương Hiếu Bạch ngẩng đầu nhìn vào mắt anh. Trong lòng còn đang do dự giữa Từ Bạch Dương và Chu Minh, nhưng khi Chu Minh nhìn cô ta, trái tim trong ngực cứ nhảy loạn cả lên, chưa uống rượu mà mặt cô ta đã ửng hồng như say.

Lương Hiếu Bạch lúng túng nhấp một hớp rượu, hoảng hốt nghĩ: Muốn tỏ tình thật ư? Mình có nên từ chối hay không? Phải từ chối thế nào? Từ Bạch Dương tốt hay Chu tam thiếu tốt hơn?

Chu Minh nghiêng người về phía trước, hướng ra bên ngoài một tí, ngay lập tức có nhân viên phục vụ đi đến, trong tay cầm một bó hồng đỏ thắm đưa đến cho Lương Hiếu Bạch. Lương Hiếu Bạch vội vàng cảm ơn rồi nhận lấy, ngay sau đó, Chu Minh búng tay một cái, phía bên ngoài cửa sổ, pháo hoa nổ rộ cả bầu trời.

Pháo hoa rực rỡ ngoài kia chiếu vào đôi mắt sáng bừng của người phục nữ trong phòng ăn.

Chu Minh ung dung hỏi, "Có cảm nhận được hương vị của tình yêu hay không?"

Lương Hiếu Bạch ôm lấy bó hồng, nhìn cảnh sắc xinh đẹp bên ngoài cửa sổ. Pháo hoa rực rỡ sắc màu, âm nhạc bên tai bỗng chốc nổi lên, như một giai điệu tình yêu lãng mạn. Tuyệt vời quá, tim Lương Hiếu Bạch chưa bao giờ đập nhanh như thế này. Từ trước đến nay chưa có ai theo đuổi cô ta như thế. Ai có thể từ chối được sự theo đuổi mạnh mẽ của Chu thiếu chứ?

Chu Minh, "Vậy thì, tôi có một yêu cầu hơi quá đáng..."

Lương Hiếu Bạch bật thốt lên, "Em đồng ý!"

Chu Minh nói cho hết câu, "Cố gắng theo đuổi Từ Bạch Dương, sống chết phải gả cho cậu ta. Đi theo đuổi tình yêu của cô đi."

Lương Hiếu Bạch, "..."

Ánh sáng rực rỡ phản chiếu trên cửa sổ sát đất, chiếu thẳng vào đôi mắt thâm thẳm kia. Chu Minh dừng lại một lát, đột nhiên nhìn cô ta rồi ra vẻ kinh ngạc nói, "...Tôi còn chưa đụng tới tiền mà cô đã gật đầu? Hèn gì ai cũng nói mấy cô gái "xấu như heo" rất dễ bị lừa."

Lương Hiếu Bạch, "..."

Pháo hoa vẫn tiếp tục nổ rộ ngoài cửa sổ, nụ cười người đàn ông đối diện vẫn không thay đổi, khiến người ta đỏ mặt đỏ mày. Lương Hiếu Bạch không phải kẻ ngốc, cô ta tái mét mặt mày nhìn nụ cười trêu tức của Chu Minh, cầm túi xách định đứng dậy, "Anh Chu, anh thấy trêu đùa tôi rất vui có đúng không?"

Chu Minh kinh ngạc, "Làm gì có. Tôi đâu có trêu cô."

Anh tình mắt đảo qua túi xách của cô ta. Túi Chanel, dù có bạc màu cũng không nở vứt, có thể thấy túi này đã dùng rất lâu rồi. Chu Minh không nói gì, Lương Hiếu Bạch càng thêm xấu hổ. Thấy thế Chu Minh chỉ cười rồi nói, "Muốn mua quần áo mới, giày mới không? Theo đuổi Từ Bạch Dương đi."

"Cô theo anh ta một ngày, tôi cho cô 1 vạn."

Lương Hiếu Bạch giận đến đỏ mặt, "...Anh không xem TV hả, trên TV người ta không ai diễn như anh cả!"

Chu Minh dựa vào ghế, thong thả xoay xoay cái nĩa trong tay, "Chê ít hả? Cô cứ coi tôi là thiếu gia nhà nghèo đi."

Thiếu gia nhà nghèo gì mà như thần thế này.

Chu Minh, "Chốt giá, nếu cô có thể gả cho cậu ta thì quá hời rồi. Cô cứ từ từ mà suy nghĩ đi."

...

Trong lúc Lương Hiếu Bạch đang dầy dụa trong viên đạn bọc đường của Chu tam thiếu, dần dần bị lay động thì dạo gần đây Nhiếp Thanh Anh trải qua rất tồi tệ.

Cô và Từ Bạch Dương chia tay nhưng anh ta không đồng ý. Từ Bạch Dương gác tất cả công việc sang một bên, mỗi ngày đều đến nhà hát canh chừng cô, tìm cô để giải thích. Nhiều lúc Nhiếp Thanh Anh cảm thấy hoảng hốt, thấy mình như quay lại thời trung học. Khi đó Từ Bạch Dương cũng theo đuổi cô như thế, cô không phải vì sự kiên trì của anh ta làm cảm động mà là vì bài hát Từ Bạch Dương sáng tác cho cô .

Hồi trung học rất nhiều người theo đuổi Nhiếp Thanh Anh nhưng cô lại không nhớ rõ mặt bọn họ, để tránh khỏi sự xấu hổ, cô thường trốn tránh mọi người. Không ai muốn mình mắc chứng mù mặt cả, tính tình của cô không hề liên quan gì đến việc không nhớ mặt người khác. Trong biết bao nhiêu bạn nam theo đuổi cô, chỉ có mỗi Từ Bạch Dương là ôm đàn ghi ta ngồi dưới ký túc xá mà hát cho cô nghe, còn hát hay đến thế, đi thẳng vào lòng cô.

Anh ta hát, "Áng mây bông bênh trôi, cơn gió lại nhẹ nhàng thoảng qua, gió lướt qua tóc anh, dạy anh làm thế nào để quên đi em"

Từ Bạch Dương hát, "Cành khô buồn tênh trong gió lạnh, lửa ngoài đồng trong bóng chiều tà, trên trời chỉ còn lại vài đám mây, dạy anh làm thế nào để quên đi em."

Lúc trung học, Nhiếp Thanh Anh gục ngã vì tài hoa của anh ta, lúc thi đại học ba mẹ Từ Bạch Dương đều muốn anh ta học đại học ở thành phố A, nhưng anh ta lại sửa nguyện vọng, cùng cô đến thủ đô học. Tháng 9 năm ấy, bầu trời chìm ngập trong sắc vàng của hoa ngân hạnh, Nhiếp Thanh Anh được bạn học nhắc nhở có người đến tìm cô, khi chạy xuống lầu thì nhìn thấy chàng trai cầm ghi ta vì cô mà cất tiếng hát, sau đó quyết định ở bên cạnh anh ta.

Từ đó đến nay đã được 7 8 năm rồi.

Nhiếp Thanh Anh cứ nghĩ Từ Bạch Dương thích cô như thế thì sau này bọn họ sẽ kết hôn rồi sinh con. Ba mẹ Từ Bạch Dương không thích cô múa, không thích nghề nghiệp, xuất thân của cô, cảm thấy cô không xứng với con trai bọn họ. Mấy năm nay, gia đình hai bên cũng có rất nhiều mâu thuẫn. Nhưng mặc kệ thế nào, Từ Bạch Dương vẫn luôn kiên trì muốn ở bên cô. Anh ta kiên định như thế cho nên dù Nhiếp Thanh Anh có thích múa thế nào, dù không nỡ rời xa nhà hát thủ đô nhưng cô vẫn từ chức để đến thành phố A với anh ta. Nhiếp Thanh Anh không giỏi giao tiếp, nhiều năm cô chỉ biết thu

mình trong thế giới vũ đạo của mình nên không biết cách tiếp xúc với những người xung quanh, cô nghĩ anh ta sẽ hiểu cô.

Nhưng mà...Ngay lúc chân cô bị thương, trong lúc cô dẫn vật đau đớn nhất anh ta lại phản bội cô.

Lúc anh ta và Lương Hiếu Bạch ở cùng nhau liệu anh ta có nghĩ đến cô đang dấn dụa vì tương lai có thể không thể múa của mình hay không? Anh ta biết rõ lúc ấy cô đã có dự định, dù không thể múa nữa cô vẫn sẽ đến thành phố A với anh ta.

Vì sao anh ta lại phản bội cô?

...

Đêm nay, sau khi thoát khỏi Từ Bạch Dương, lúc về đến nhà, Nhiếp Thanh Anh lặng lẽ ăn cơm, lúc rửa chén, cô thần thờ đứng trước bồn rửa một hồi lâu, tâm trạng bỗng chốc sa sút. Đúng lúc này thì Lộ Khê gọi video đến cho cô, Nhiếp Thanh Anh lau lau tay, cất giọng buồn buồn, "Alo."

Lộ Khê dừng lại, nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh không tập múa mà đang rửa chén thì im lặng. Đối với người cuồng luyện tập như Nhiếp Thanh Anh thì chuyện này không được bình thường. Lộ Khê hít sâu một hơi, "...Đã buồn đến thế thì sao lại không thể tha thứ cho Từ Bạch Dương? Cậu không thể nói cho mình biết lí do hai người chia tay sao?"

Lộ Khê nói tiếp, "Cậu xem hai người bọn cậu âm ỉ như thế, ba mẹ cậu lo lắng đến nỗi luôn gọi hỏi mình. Mình thấy ba mẹ cậu sắp đi tìm cậu rồi đấy."

Nhiếp Thanh Anh lê bước vào phòng ngủ, buồn bực mở máy tính lên, kéo chuột một hồi. Cô không biết mình đang tìm gì, Lộ Khê khuyên vài câu nhưng thái độ của cô quá kiên quyết, Lộ Khê bắt đầu suy đoán. Khiến Nhiếp Thanh Anh kiên quyết chia tay nhưng lại không chịu nói ra nguyên

nhân...Nếu vậy thì chuyện này có ảnh hưởng xấu đến Từ Bạch Dương ư?

Lộ Khê không hỏi nữa, chỉ nói, "Được rồi, Thanh Anh, cậu phải nhớ mặc kệ cậu làm gì, quyết định ra sao thì mình luôn ủng hộ cậu. Ba mẹ cậu cứ để mình lo, cậu đừng gấp, cứ từ từ mà suy nghĩ."

Nhiếp Thanh Anh, "Cám ơn cậu, mình không gấp."

Đến lúc này rồi mà Lộ Khê vẫn bị câu "Mình không gấp." của Nhiếp Thanh Anh chọc cười. Lộ Khê trêu cô, "Được rồi, đừng nói về "tiền nhiệm" của cậu nữa, nói chuyện vui đi. Dạo này cậu có chuyện gì vui không, gặp người qua đường nào thú vị không? Cậu chỉ cần nghĩ đến những chuyện này thôi, đừng buồn nữa."

Lộ Khê nói thế khiến cô chợt nhớ đến một bóng hình mơ hồ, dù không rõ mặt nhưng mỗi một lời nói, từng cử chỉ đều vô cùng sinh động. Nhiếp Thanh Anh không nhìn được nhếch khóe môi, nở một nụ cười.

Lộ Khê tinh mắt nhìn thấy, "Quào có biến nha!"

Nhiếp Thanh Anh, "Bạn học của Từ...tên là Chu Minh thì phải. Mình lại không biết anh ta, mà anh ta lại theo mình ngồi quán bar cả đêm. Mình muốn cảm ơn anh ấy nhưng không có cơ hội. Anh ấy là người tốt, chỉ có điều hơi quái dị xíu thôi."

Lộ Khê phản bác, "Lập dị? Cô Nhiếp à, có ai quái dị bằng cậu hả? Cậu chính là người quái dị đấy...mà khoan...Chu Minh hả... sao nghe hơi quen tai nhỉ."

Nhiếp Thanh Anh đã mở máy tính nên thuận tay tìm kiếm, sau đó hiểu ra, "Cả nước có hơn 118314 người tên Chu Minh. Cái tên quần chúng như thế cậu nghe quen tai là phải rồi."

Lộ Khê, "..."

Cô định nói không phải ý này, nhưng đúng là cái tên này quá phổ thông. Lộ Khê suy nghĩ cả buổi cũng không biết vì sao lại thấy quen. Bên đây Nhiếp Thanh Anh vọc máy tính, thuận tay mở ra hộp mail, "ting" một tiếng cô nhận được một mail từ người nặc danh.

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, hộp mail của cô lập ra đã nhiều năm rồi nhưng chỉ để trang trí mà thôi. Ai lại gửi mail cho cô thể này?

Nhiếp Thanh Anh kích động nói với Lộ Khê, "Mình nhận được một cái mail."

Lộ Khê hỏi, "Quảng cáo hả? Hay virus? Cậu đừng bấm lung tung, ai mà gửi mail cho cậu chứ."

Nhiếp Thanh Anh không nghe.

Cô bấm vào, đính kèm là một video, Nhiếp Thanh Anh mất cả buổi trời mới tải xuống thành công, vừa mở video lên thì có âm thanh phát ra, "Bạch Dương, anh đừng đi. Bạch Dương..."

Lộ Khê, "...!"

Là giọng của người phụ nữ khác.

Nhiếp Thanh Anh sửng sờ, phản ứng nhanh chưa từng thấy, không chờ Lộ Khê mở miệng cô đã kết thúc cuộc gọi, cắt đứt tín hiệu của Lộ Khê. Cô nhìn chằm chằm hình ảnh dưới bảng quảng cáo khổng lồ trong video, Từ Bạch Dương và một cô gái dây dưa không rõ...Cô cúi xuống nhìn bàn tay đang cầm chuột lạnh toát.

Bên kia, Lộ Khê cầm điện thoại thần thờ ngoài ban công ký túc xá, sau đó

cô đã hiểu ra vì sao Nhiếp Thanh Anh lại muốn chia tay rạch ròi như thế. Tim Lộ Khê trầm xuống, cô thở dài rồi lẩm bẩm một mình, "Cũng tốt, cũ không đi thì mới không đến, Tiểu Nhiếp xinh đẹp như thế chắc chắn sẽ tốt thôi. Nhưng mà Chu Minh nghe quen tai thật, quen lắm! Là ai vậy nhỉ..."

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân
Lúc tan làm thì trời đã sập tối, Chu tam thiếu muốn xem thử kết quả của "vũng nước" mình đã khuấy đục thế nào. Anh lái chiếc xe thể thao đồm dáng chạy đến cổng nhà hát khiến bao nhiêu kẻ ngược nhìn, thỉnh thoảng có vài người thét chói tai. Anh hạ cửa kính xe xuống, đeo kính mát vào rồi gác tay lên thành cửa sổ chờ đợi.

Dáng vẻ đợi người của anh làm biết bao cô em từ nhà hát bước ra đều thả chậm bước chân khi đi ngang qua xe anh. Nhưng người đàn ông trong xe vẫn bất động, bọn họ đành thất vọng rời đi. Cả đám người đứng đó bàn tán, tò mò không biết chủ nhân chiếc xe này đang chờ em nào?

Khoảng 10 phút sau, xuyên qua kính râm, Chu Minh nhìn thấy một chiếc xe khác chạy thẳng vào bãi đậu xe rồi dừng lại. Một lúc sau, Từ Bạch Dương xuống xe, mọi người xung quanh ra vẻ hiểu rõ. Chu Minh kéo kính cửa sổ lên che khuất mặt mình, hứng thú dào dạt ngó xem Từ Bạch Dương định làm gì.

Anh ta đến đây chờ Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh nghĩ, chắc là định làm hộ hoa sứ giả đây mà.

Lúc Nhiếp Thanh Anh đi ra thì nghe thấy có người gọi tên mình, "Thanh Anh."

Nghe thấy giọng nói này, bả vai cô cứng đờ, cúi đầu bước nhanh hơn. Người đàn ông bất đắc dĩ kéo tay cô lại, "Thanh Anh đừng như thế mà em. Anh chỉ phạm có một tội thôi, giờ đã biết sai rồi, em hãy cho anh thêm một cơ hội đi."

Từ Bạch Dương dỗ dành cô, "Chúng ta tìm chỗ nói chuyện nhé em."

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi không muốn, anh làm gì có mình anh biết rõ nhất."

Từ Bạch Dương cười khố, "Chỉ có mỗi chuyện của Lương Hiếu Bạch thôi...Anh biết Lương Hiếu Bạch là do sắp xếp công việc cho em. Thường xuyên chạy đến đoàn múa cho nên mới biết Lương Hiếu Bạch..."

Nhiếp Thanh Anh nói, "Vậy thì thật xin lỗi, vì tôi mà anh phải đi quá giới hạn."

Từ Bạch Dương, "..."

Nhiếp Thanh Anh né ra muốn thoát khỏi vòng vây của anh ta, cô không muốn nói chuyện với anh ta nữa. Từ Bạch Dương chờ mấy ngày mới tóm được cô làm sao chịu từ bỏ dễ dàng như thế? Anh ta ăn nói khép nép dỗ dành cô, nắm chặt cổ tay không cho cô đi. Nhiếp Thanh Anh nâng mí mắt, trong đôi mắt tràn đầy tức giận.

Nhiếp Thanh Anh, "Anh làm chuyện còn tệ hơn thế nữa nhưng tôi không muốn nói thôi. Mau buông tôi ra."

Từ Bạch Dương, "Em đừng quậy nữa có được không..."

Chu Minh quan sát từ xa nhướn nhướn mày. Anh bất mãn đẩy cửa xe bước xuống, định tiến lên ngăn cản. Nhưng vừa đi được vài bước thì nghe thấy Nhiếp Thanh Anh tức giận nói, "Anh không chỉ làm mỗi chuyện này, anh anh..."

Cô xấu hổ không nói ra lời, nhưng dưới sự dồn ép của Từ Bạch Dương, cô cắn răng nói cho hết câu, "...Anh còn dám chơi NP!"

****Mọi người chắc biết NP là gì chứ nhỉ? =))**

Từ Bạch Dương, "...???"

**Chu thiếu nghe thấy liền bật cười ra tiếng, thu hút sự chú ý của hai người
bọn họ.**

**Má, Nhiếp Thanh Anh không nhận ra người trong clip là Lương Hiểu
Bạch ư? Còn nói NP nữa chứ, đúng là biết đùa mà.**

**Từ Bạch Dương thừa nhận mình có qua lại với Lương Hiểu Bạch, nhưng
anh ta quan hệ với phụ nữ khác từ lúc nào chứ? Nhiếp Thanh Anh rõ ràng
đang vu khống anh ta.**

**Không đúng...cô nhất định đã hiểu lầm rồi. Dù gì cô cũng là người mắc
chứng mù mắt.**

**Từ Bạch Dương định hỏi Nhiếp Thanh Anh mình "NP" khi nào, bỗng
nhiên nghe thấy tiếng cười phát ra từ phía sau. Anh ta và Nhiếp Thanh Anh
cùng quay lại thì thấy Chu thiếu bắt đầu "lên sàn". Về mặt bình tĩnh của
Nhiếp Thanh Anh mang theo sự kinh ngạc, ánh mắt Từ Bạch Dương bỗng
chốc thay đổi, đáy mắt tràn đầy phòng bị.**

**Ngược lại Chu Minh lại cười toe toét, vui vẻ bước lên chào hỏi, "Ai da,
Từ Bạch Dương, bạn học cũ, lâu rồi không gặp. Sao thế? Cậu và hoa khôi
Nhiếp giận nhau hả?"**

**Nhiếp Thanh Anh nhếch môi, nghiêng đầu tò mò nhìn người này. Từ
Bạch Dương để phòng lùi về sau mấy bước, Chu Minh lại giả vờ thân thiết
quàng vai bá cổ kéo anh ta sang một bên. Anh vừa giả vờ kinh ngạc khi gặp
lại hai người vừa yên lặng kéo dài khoảng cách giữa Từ Bạch Dương và
Nhiếp Thanh Anh. Từ Bạch Dương hơi kháng cự lại anh, về mặt cứng nhắc
không nhìn ra tâm trạng chào đón bạn học cũ. Chu Minh lôi anh ta đi một**

khoảng, thấp giọng dạy dỗ, "Cậu làm gì thế?"

Từ Bạch Dương nổi nóng, "Cậu muốn gì hả?:

Chu Minh giương mắt nhìn bạn Nhiếp ngơ ngác đằng kia, lặng lẽ nở nụ cười, chỉ bảo Từ Bạch Dương, "Từ thiếu, tôi luôn ủng hộ cậu và hoa khôi Nhiếp mà. Sao cậu lại nhìn tôi như kẻ thù thế này? Cậu xem hoa khôi Nhiếp đang chống cự cậu, bây giờ khác xưa rồi. Nếu cậu cứ sáp tới thì cô ấy sẽ tức giận. Chi bằng để cô ấy bớt giận, cho đối phương thời gian tỉnh táo lại. Vừa hay tôi có thể giúp cậu trò chuyện với cô Nhiếp xem thái độ của cô ấy. Tôi đây có thể giúp cậu tìm lại được tình yêu đó nha."

Từ Bạch Dương biết chuyện Chu Minh chăm sóc Nhiếp Thanh Anh lúc say rượu, lúc này anh ta nửa tin nửa ngờ nhìn anh, chần chờ hỏi, "Cậu...giúp tôi thật ư? Lúc trung học không phải..."

Chu Minh vung tay, tùy ý nói, "Này, nói gì thế, vậy là không coi tôi là bạn rồi. Hồi trung học tuy tôi có thích cô ấy, nhưng đã bao nhiêu năm trôi qua rồi. Với lại, vợ của bạn không thể đụng vào, tôi là loại người thích trêu chọc vợ bạn lắm hả?"

Từ Bạch Dương bị anh gỡ hết cảnh giác, anh ta quay đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh, cô cúi đầu né tránh ánh mắt của anh ta. Từ Bạch Dương cảm thấy thật bất lực, đồng thời bị Chu Minh lung lạc ý chí. Anh ta xoa xoa chân mày, miễn cười đáp, "Vậy phiền cậu nói giúp tôi trước mặt Thanh Anh."

Chu Minh vội vàng đồng ý, "Nhất định, nhất định rồi."

Từ Bạch Dương đứng một chỗ nhìn Chu Minh đi về phía Nhiếp Thanh Anh. Chu Minh vừa đến trước mặt cô, Nhiếp Thanh Anh có hơi kháng cự nhưng Chu Minh cúi đầu nói vài câu thì cô lờm sang bên này một cái, sau đó đi theo Chu Minh lên xe. Từ Bạch Dương đứng lặng người nhìn chiếc xe

khởi động, chạy ra khỏi bãi đỗ xe rồi phóng thẳng lên đường lớn. Tâm trạng Từ Bạch Dương bây giờ vô cùng phức tạp ---

Anh ta và Chu Minh ngoại trừ là bạn cùng bàn hồi trung học, sau đó cũng không còn liên lạc với nhau. Từ Bạch Dương học đại học trong nước, tốt nghiệp xong thì vào làm việc trong nhà nước, từng bước từng bước trở thành tinh anh trong mắt ba mẹ. Chu Minh thì sau đó đi học lại, rồi ra nước ngoài du học, anh vừa về nước cách đây không lâu.

Hai người có cuộc sống hoàn toàn khác nhau, điểm giao nhau giữa bọn họ hồi trung học chính là cùng thích một cô gái. Xa cách nhiều năm, Chu Minh có thật sự đứng về phía anh ta, giúp anh ta làm lành với Nhiếp Thanh Anh hay không?

Một nơi khác, Chu Minh nhìn bóng dáng dần dần khuất xa của Từ Bạch Dương qua kính chiếu hậu, nụ cười phai nhạt dần: Xin lỗi nhé bạn học cũ. Chính cậu là người ngoại tình trước nên đừng trách tôi lợi dụng cơ hội. Chỉ cần cậu lộ ra điểm sai thôi, tôi có thể khiến cậu không thể quay đầu.

Lái xe được năm phút thì Nhiếp Thanh Anh ngồi bên ghế phụ nhẹ giọng nói, "Anh..."

Người đàn ông nhanh chóng đáp lại, "Anh là Chu Minh!"

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, sau đó mỉm cười. Bây giờ cô vẫn chưa nhớ mặt anh, nhưng Chu Minh cứ xuất hiện hoài, anh còn quen với Từ Bạch Dương cho nên cô đương nhiên biết anh là ai mà. Hơn nữa anh còn tặng quà cho cô mỗi ngày, bảo đó là quà an ủi...Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Tôi biết anh là ai mà. Cảm ơn anh đã giải vây giúp tôi, tôi chỉ muốn nói, không còn thấy Từ Bạch Dương nữa nên anh có thể dừng xe để tôi xuống không."

Chu Minh nhìn thẳng phía trước, ngón tay gõ gõ lên vô lăng. Đôi mắt màu

hồ phách sáng lên, anh nở nụ cười hờ hững, "Cô Nhiếp à, em cảm ơn anh hai lần rồi. Nhưng anh chưa thấy có báo đáp gì cả."

Nhiếp Thanh Anh khẽ giật mình, sau đó nói với anh: "Ờn cứu mạng nguyện lấy thân báo đáp. Đó chỉ có trong cổ đại thôi, mà anh cũng không hề cứu mạng tôi, anh chỉ giúp đỡ nên phải điều chỉnh một chút..."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, nghiêng đầu nhìn một bên mặt Chu Minh, cô nói "Tôi đưa tiền cho anh nhé."

Chu Minh. "...!!!"

Bánh xe kít một tiếng thẳng gấp, hai người bị kéo về phía trước thật mạnh, sau đó mới ngồi vững lại. Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc quay lại nhìn Chu Minh dừng xe giữa đường, anh đang nhìn cô bằng một ánh mắt khó hiểu.

Đưa tiền cho anh?? Cô có biết anh nhiều tiền thế nào không? Anh cần tiền chắc?

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu, nhưng vẫn giải thích cho anh, "Kinh nghiệm 20 năm cuộc đời mách bảo tôi rằng, tiền có thể giải quyết mọi vấn đề."

Chu Minh thầm nghĩ: Nhưng kinh nghiệm 20 năm trong đời anh lại nói với anh rằng, anh sẽ không tìm ra được cô gái nào xinh đẹp lại đáng yêu hơn em.

Nhìn cả nửa ngày, Chu Minh mới kiềm chế được bản thân mà không hù dọa cô gái vừa bị bạn trai đá này. Anh tự nói với mình rằng vẫn còn nhiều thời gian, trên mặt lại nở nụ cười nham nhở, giọng anh vang giòn, "Tiền hả? Anh không thiếu."

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy khó xử, "Vậy thì phiền thật. Không giải quyết được bằng tiền, thì tôi không biết phải làm sao."

Chu Minh cười khẽ, "Sao lại thế được. Anh sẽ cho em cơ hội báo đáp. Chuyện là vậy, công ty của anh có một tạp chí chụp ảnh tuyên truyền cho nhưng lại thiếu người mẫu. Anh phỏng vấn hơn một nghìn người nhưng chưa thấy ai hợp hơn em. Cô Nhiếp có thể giúp anh không?"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Anh bảo giúp anh làm người mẫu?"

Chu Minh ra vẻ khổ não, "Đúng vậy, đạo diễn có một ý tưởng, muốn vũ công tạo những động tác múa với độ khó cao ở bất kỳ nơi nào trên đường phố. Người bình thường cảm thấy rất xấu hổ khi bị quần chúng vây xem mà còn phải múa trước mặt họ. Nếu em không đồng ý thì..."

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Không đâu, tôi không quan tâm người khác nghĩ gì."

Cô đồng ý với yêu cầu kỳ quái của anh, đồng thời nghiêng đầu nhìn anh, "Hóa ra anh liên lạc thường xuyên với tôi là vì chuyện này, bạn thân tôi còn bảo anh đang theo đuổi tôi, tôi biết ngay là cô ấy suy nghĩ nhiều mà."

Chu Minh chỉ im lặng mỉm cười.

Anh tiếp tục lái xe đưa cô đến quảng trường trung tâm trước, chưa được bao lâu thì thư ký Trần vội vã dẫn anh quay phim chạy tới. Thư ký Trần trông vô cùng mạnh mẽ, vừa xuống xe đã tìm được người, đôi mắt cô ấy bừng sáng, vội vàng xông lên. Chu Minh nhú mày rồi quay sang nói với Nhiếp Thanh Anh, "Ây da, thư ký của anh hơi có vấn đề, chính là quá nhiệt tình với anh..."

Anh còn chưa dứt câu thì thư ký Trần đã chạy vụt qua mặt anh, kích động nắm tay Nhiếp Thanh Anh, "Cô chính là Nhiếp Thanh Anh phải không? Wa, lần đầu tiên tôi mới thấy có người xinh đẹp thế này, đúng là tích đức ba đời mà!"

Chu Minh, "..."

Tích đức ba đời cái con khỉ ấy.

Còn dám làm lỗ nữa hả? Bộ đây là lần đầu cô thấy Nhiếp Thanh Anh chắc?

Nhưng thư ký của anh lại quá nịnh bợ, dựa vào lợi thế phái nữ mà nhiệt tình khoát tay Nhiếp Thanh Anh, lừa cô nàng không có kỹ năng giao tiếp này đi mất. Thư ký Trần vừa đi vừa nói, "Ay da, cô gọi tôi là Linh Linh là được rồi. Tên tiếng Trung của tôi là Trần Linh Linh, tên tiếng Anh là Lingling Chen. Cô Nhiếp à, tôi muốn phỏng vấn cô vài câu, sao cô lại có thể khiến một đàn ông nhớ mãi không quên hay vậy? Cô nhìn tôi xem, đứng cạnh đại gia còn khó nữa kìa, liệu bây giờ gọt mặt còn kịp không..."

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Toàn Là Cáo Già Cả, Giả Vờ Cái Gì Chứ?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânTuyên truyền "Khiêu vũ ở dân gian" là thật.

Nhưng hạng mục này ngay từ đầu tập đoàn Chu thị muốn mời người đứng đầu của Đoàn múa cổ điển của tỉnh - Lương Hiếu Bạch. Chu Minh tự mình gặp mặt Lương Hiếu Bạch, đoạt lấy cơ hội này để mượn hoa hiến Phật mà nâng Nhiếp Thanh Anh lên. Nhiếp Thanh Anh vẫn chưa biết lần tuyên truyền nghệ thuật dân gian của tập đoàn Chu thị mạnh tay thế nào, càng không biết vì cô mà Chu Minh phải gánh bao nhiêu áp lực. May là Nhiếp Thanh Anh nhận giải thưởng là sự thật, cô xinh đẹp cũng là sự thật, Chu tam thiếu lại là con trai của chủ tịch, cho nên lần này tập đoàn mới để yên cho Chu Minh chuyên quyền lần này.

Nhưng cũng vì thế mà Chu Minh và các lão thần trong tập đoàn khó tránh khỏi có mâu thuẫn.

Với chức danh thư ký cao cấp, Trần Linh Linh hơi lo lắng Nhiếp Thanh Anh sẽ phụ lòng tin của giám đốc nhà mình.

Nhưng Trần Linh Linh nhanh chóng phát hiện, Nhiếp Thanh Anh không hổ là nữ thần gây thương nhớ nhiều năm của giám đốc.

Buổi chiều, nhiếp ảnh gia vác camera cùng bọn họ đi xuyên qua các ngõ ngách chụp ảnh cho Nhiếp Thanh Anh. Tuy bọn họ không phải là dân chuyên nghiệp nhưng vẫn có thể nhìn ra nền tảng vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh vững chắc thế nào, Nhiếp Thanh Anh có thể dựa vào tưởng tượng của anh quay phim mà bày ra những dáng múa mà bọn họ yêu cầu.

Tóc dài đen mượt như mây, cô gái mặc cái áo hở vai màu bạc hà, phối hợp với quần thể thao màu trắng. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, làn da trắng như tuyết, chính là kiểu nữ thần khiến người ta nhớ mãi không quên. Khung xương của cô vô cùng mềm dẻo, mỗi khi tạo dáng hoặc nhảy múa, khi ánh đèn flash tỏa sáng, càng có nhiều người qua đường dừng bước vì cô.

Mọi người nhao nhao hỏi, "Là ngôi sao nào thế? Mới thấy lần đầu."

Bọn họ bắt đầu lấy điện thoại ra chụp hình hoặc quay clip lại.

Chu Minh đứng bên cạnh xem với vẻ mặt đầy tự hào. Anh rất vui khi cô gái mình thích được mọi người yêu thích, nhưng cô lại không thuộc về bọn họ. Nhìn mọi người vây xem ngày càng nhiều, anh ra hiệu cho thư ký bảo nhân viên để bọn họ ngăn mọi người đang đứng xem, anh bước qua, vừa tiến vào phạm vi quay phim vừa nắm lấy cổ tay Nhiếp Thanh Anh kéo cô chạy về phía không người.

Nhiếp Thanh Anh chạy rất chậm, anh quay đầu ra sau uy hiếp cô, "Chạy mau nào, cẩn thận bị người ta ăn thịt."

Nhiếp Thanh Anh, "Sao anh lại nói thế? Anh phỉ báng người qua đường, là phạm pháp đó."

Chu Minh ngăn cô lại, "Suyt, em nói linh tinh gì đó! Đừng tăng thêm gánh nặng cho chú cảnh sát nữa."

Anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt như chứa đựng muôn vàng tia nắng, Chu Minh mỉm cười. Trông anh như một cậu bé nghịch ngợm đang vui đùa. Nhiếp Thanh Anh vừa ngỡ ngàng vừa do dự, đến khi anh quay đầu nhìn cô mỉm cười, trái tim khẽ đập loạn nhịp. Không hiểu sao cô lại có một cảm giác rung động khó nói, chỉ biết trong một giây thất thần ấy, mà khi cô lấy lại tinh thần thì Chu Minh kéo cô chạy đến dựa lên một bức tường thờ hờn hển.

Mái tóc trước trán anh thắm đầy mồ hôi, còn anh lại mỉm cười nhìn cô.

Tâm trạng Nhiếp Thanh Anh bỗng trở nên nhẹ nhõm hẳn, đôi môi khẽ mấp máy, cô ngại ngùng đưa tay lên lau mồ hôi thì mới phát hiện ra tay mình đang bị Chu Minh nắm chặt. Nhiếp Thanh Anh dấy dụa, Chu Minh thấy thế thì buông tay ra, anh vội vàng nói, "Em căng thẳng cái gì? Lúc trước khi anh và Từ Bạch Dương theo đuổi em, cũng đã nắm tay em rồi. Đều là bạn cũ cả, đừng ngại."

Nhiếp Thanh Anh nghĩ rằng anh đang nói anh đi cùng Từ Bạch Dương, chứng kiến Từ Bạch Dương theo đuổi mình.

Cô có hơi nghi ngờ.

Chu Minh dịu dàng nói, "Để anh đoán xem, có phải em đã nhớ ra anh là ai đúng không?"

Nhiếp Thanh Anh, "...Anh không phải là bạn cùng bàn với Từ Bạch Dương ư?"

Da mặt Chu Minh căng ra, ánh mắt anh trầm xuống, nhìn cô chăm chăm, không thể tin nổi, mình theo đuổi cô lâu như thế mà cô lại không có một chút ấn tượng nào. Anh viết thư tình cho cô, vì cô mà đánh nhau với nam sinh trường cô, cổ vũ cho cô trong mỗi cuộc thi...Chu Minh, "Không lẽ anh không còn thân phận nào khác ư?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh thật lâu.

Mắc chứng mù mặt đã lâu, nếu để Nhiếp Thanh Anh đối mặt với người khác cô sẽ rất sợ hãi, hoảng hốt. Ở ngoài cô là nữ thần trong mắt mọi người, nhưng bên trong lại là một cô gái không thể nhận ra bất cứ ai, phải giả vờ lạnh lùng. Bây giờ cô nhìn Chu Minh, trong đầu lại hiện lên vô số gương mặt xa lạ. Mỗi một gương mặt cố gắng khớp vào Chu Minh, nhưng...

Chu Minh ra vẻ giận dữ gõ vào trán cô, "Cô gái ngốc này! Anh còn là bạn cùng phòng với Từ Bạch Dương nữa!"

Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng thở phào, "Đúng đúng đúng, tôi nhớ ra rồi."

Nhưng Chu Minh biết rõ cô không nhớ anh.

Chu Minh kéo kéo tay cô hỏi, "Nghỉ đủ chưa? Đi, chúng ta tiếp tục chụp nào. Đừng thấy nhiếp ảnh gia của bọn anh không có ở đây, trình độ của Chu tam thiếu anh đây cũng không kém đâu nha."

Nhiếp Thanh Anh "Ừ" một tiếng, nhìn trái nhìn phải, giúp Chu Minh tìm một chỗ thích hợp để chụp ảnh. Vừa đi được hai bước, Nhiếp Thanh Anh nghi ngờ hỏi anh, "Chu tam thiếu?"

Chu Minh điều chỉnh camera trên vai, hờ hững hỏi lại, "Sao vậy?"

Nhiếp Thanh Anh nói, "Người phục vụ ở quán bar hôm đó không phải nói "thứ tư" mà là "Chu tam thiếu" có đúng không? Cậu ta biết anh. Anh thường đến đó hả."

Máy quay phim xem tí nữa bị Chu Minh vứt đi.

Anh khiếp sợ, quay lại nhìn Nhiếp Thanh Anh, nóng lòng muốn giải thích mình không phải là công tử ăn chơi như cô nghĩ, nhưng khi anh vừa nhìn thấy ý cười trong mắt cô thì hiểu ngay. Chu Minh dừng lại, đưa tay làm động tác ngất mũi cô, nhưng không hề chạm vào mũi cô, "A, cô bé lớn gan, dám trêu anh à?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh, ánh mắt trong veo, hàng mi run rẩy, nét hồng trên gương mặt cô như trời xuân tháng ba, cô khẽ cười rồi cất bước chạy theo Chu Minh, bước chân nhẹ nhàng trông cô dường như rất vui vẻ. Mấy ngày liên tục bị Từ Bạch Dương bám theo ám ảnh, bây giờ mới được thả lỏng một

chút.

Chu Minh theo thói quen nắm lấy cổ tay cô, dẫn cô đi chụp hình, mà Nhiếp Thanh Anh đã không còn kháng cự như trước.

Chu Minh im lặng làm tan rã định ý và kháng cự của cô dành cho mình, cả một buổi chiều, anh trêu cô rồi lại khen cô, giúp cô chụp những bức ảnh thật đẹp. Thư ký Trần và nhiếp ảnh gia đã bị quăng tới nơi nào, Chu Minh đã mang theo nữ thần của mình bay đến vài thánh địa tình yêu. Dĩ nhiên, ảnh chụp nhiều nhưng chọn ra chỉ vài tấm, phần hậu kỳ có thể sẽ chỉnh sửa thêm nhưng Chu thiếu không thêm để ý.

Quảng trường trung ương gần sát với trung tâm thương mại, xung quanh đều là các cặp tình nhân nắm tay nhau đi dạo. Chim bồ câu trắng bay vòng quanh quảng trường dưới ánh nắng vàng rực rỡ. Khi mặt trời ngã về tây cũng là lúc chụp ảnh xong, Nhiếp Thanh Anh ngồi xổm trên mặt đất cho bồ câu ăn. Chu Minh đi mua nước cho cô, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô, anh yên lặng một hồi, thầm xin lỗi cô rồi lấy điện thoại ra gọi.

Ánh nắng chiều tà hắt lên gương mặt trắng như sứ, cô chống tay lên đầu gối ngắm nhìn đàn bồ câu, đôi môi nhỏ xinh khẽ mím lại rồi nở nụ cười, vô cùng quyến rũ. Anh đứng từ xa ngắm nhìn cô, đến khi Nhiếp Thanh Anh cảm thấy anh đi quá lâu, bắt đầu nhìn xung quanh thì anh mới từ từ bước tới.

Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh ngồi nghỉ ngơi trên một chiếc ghế trắng phía sau suối phun nước, ánh nắng xuyên qua kẽ hở của lá cây, tầng tầng lớp lớp, dưới bóng cây râm mát, bầu không khí vô cùng hài hòa, Nhiếp Thanh Anh cúi đầu hút một hộp trà sữa thì bỗng nhiên từ xa có giọng nói của một người phụ nữ trung niên gọi lớn, "Tiểu Nhiếp."

Cùng lúc đó, kèm theo một giọng nói kinh ngạc, ngập ngừng hỏi, "Chu Minh?"

"Sao hai người lại ở cùng nhau?"

Nhiếp Thanh Anh nghe thấy thì ngẩn đầu lên tìm kiếm, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên xách theo túi lớn túi nhỏ từ trong trung tâm thương mại bước ra. Sắc mặt bà ấy vô cùng khó coi, đây chính là mẹ của Từ Bạch Dương. Bà Từ cứ tưởng mình nhìn lầm, bà dụi dụi đôi mắt, đến khi Chu Minh đứng bên cạnh nửa cười nửa không lên tiếng, "Ồ, dì nhỏ cũng đi dạo phố ư?" Bà Từ liền xác nhận đó là con dâu tương lai của mình, nó dám vứt bỏ con trai mình mà cầu kết với đứa con trai nhà họ Chu ư!

Người bạn đi cạnh bà chính là vợ đương nhiệm của đại gia Chu Kiến Quốc, trẻ tuổi lại xinh đẹp, chỉ lớn hơn Chu Minh vài tuổi, nhưng mỗi lần gặp đều bị Chu Minh bỡn cợt một tiếng, "Dì nhỏ."

Nhiếp Thanh Anh đứng dậy, cô không biết Chu Minh quen với người phụ nữ bên cạnh bà Từ, nhưng cô không có thời gian để nghĩ nhiều, thấy bà Từ thì lễ phép chào một tiếng, "Dì Từ..."

Bà Từ không thèm để ý đến Nhiếp Thanh Anh mà quay người đi thẳng, chưa được bao xa đã lấy điện thoại ra gọi cho Từ Bạch Dương, "Bạch Dương à, bạn gái con "ăn vụng" sau lưng con đấy, con có biết không..."

Đôi mắt Nhiếp Thanh Anh co rụt lại, vội vàng đuổi theo vài bước nhưng rồi dừng lại. Cô lẳng lặng nhìn bóng lưng của bà Từ, giống như đang xem một đoạn ký ức đã xóa bỏ trong đầu. Cô không hề nhìn thấy Chu Minh đứng sau lưng mình đang trao đổi ánh mắt với người được gọi là "dì nhỏ" kia.

Sau khi người vợ hiện tại của Chu Kiến Quốc sinh được một đứa con gái thì luôn cho rằng mình không thể sinh được con trai. Bà Chu nhỏ này luôn bị mối quan hệ rắc rối ở nhà họ Chu tra tấn, khó có dịp Chu thiếu nhờ cô ta giúp đỡ, cho cô ta một nhánh ô liu, cô ta đương nhiên sẽ nhận lấy rồi.

Bà Chu nhỏ nhẹ nhàng mỉm cười nhìn bà Từ nổi giận đùng đùng lên xe rồi đi, rồi lại quay đầu tò mò nhìn cô gái cao gầy bên cạnh Chu Minh nghĩ nghĩ: Hóa ra đây chính là Nhiếp Thanh Anh trong truyền thuyết.

Toàn bộ nhà họ Chu ai cũng tò mò người trong lòng của Chu Minh.

...

Chu Minh đã muốn cướp Nhiếp Thanh Anh về tay mình thì anh sẽ quyết tâm tàn nhẫn, làm việc không chừa đường lui. Một bên để Lương Hiếu Bạch tiếp tục theo đuổi Từ Bạch Dương, một bên để bà Từ chặt đứt khả năng tái hợp của bọn họ. Để lại cho Nhiếp Thanh Anh thời gian tiêu hóa, Chu Minh thừa lúc đó mà làm tăng độ cảm tình của cô với anh, đồng thời cố gắng hoàn tất công việc của mình.

Hợp tác quảng cáo đã thảo luận xong, ký hợp đồng với tiểu minh tinh kia xong xuôi thì cũng đã đến tháng bảy.

Nhà họ Chu có một căn biệt thự ở ngoại ô, hiếm khi Chu thiếu mới về nhà một lần, vừa mới bước vào phòng khách thì thấy có vài người phụ nữ đang tụ tập đánh bài. Bà Chu nhỏ làm cái, bà Từ cũng có mặt ở đây. Thấy cậu chủ về nên quản gia vội vàng ra đón, đồng thời thông báo cho bà Chu nhỏ đang đánh bài với mấy người kia. Ánh mắt cô ta lóe lên như có điều suy nghĩ. Cho nên, sau khi Chu Minh vào nhà, dù anh không nhìn qua nhưng lúc bước lên lầu vẫn nghe thấy mọi người đang vây quanh bà Từ bàn luận, "Thật hả? Con bà muốn cầu hôn Nhiếp Thanh Anh hả? Ghê thật, đã âm ỉ thế này rồi mà vẫn cầu hôn ư?"

Bà Từ bất đắc dĩ, "Tôi cũng hết cách. Bạch Dương nhà tôi chỉ nhìn trúng mỗi Tiểu Nhiếp, tôi và ba nó đành phải đồng ý thôi. Đúng là nghiệp chướng mà..."

Cầu hôn!

Chu Minh dựa người vào lan can, sắc mặt lạnh lùng. Anh không đi lên lầu nữa mà xoay người bước xuống. Bà Chu nhỏ vội vàng đuổi theo hỏi, "Chu Minh, cậu đi đâu đấy? Tối nay cha cậu về mà hỏi thì sao?"

Chu Minh quay lại, nhìn cô ta.

Anh vui vẻ đáp, "Toàn là cáo già cả, giả vờ cái gì chứ?"

Bà Chu nhỏ chờ người, sau đó kiềm chế cảm xúc, bình tĩnh mỉm cười nhìn Chu Minh vừa trở về, chưa kịp nghỉ ngơi đã lên xe thể thao phóng đi. Cô ta sờ sờ cái bụng của mình, cảm thấy tâm trạng tốt hơn một chút.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cùng Một Ngày, Cô Nhiếp Đây Lại Nhận Được Hai Lời Cầu Hôn

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nhiếp Thanh Anh đã nói mình và Từ Bạch Dương chia tay nhưng mọi người xung quanh vẫn nghĩ bọn họ là một đôi. Vì phản ứng của Từ Bạch Dương như muốn nói với mọi người rằng hai người họ chỉ đang giận dỗi nhau mà thôi. Nhiếp Thanh Anh là người thích yên tĩnh, cô không quen phải nói với người khác rằng mình và Từ Bạch Dương đã kết thúc. Cô muốn tự mình chữa thương đồng thời không muốn dây dưa với bạn trai cũ, lại dẫn đến kết quả là, người người vui mừng chờ hai người tái hợp.

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy thật phiền phức.

Cô không quan tâm Lương Hiếu Bạch và Từ Bạch Dương ra sao, cô còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào với ba mẹ mình, Từ Bạch Dương mỗi ngày đến đón cô đi làm, tặng quà cho cô. Tất cả đều là nguyên nhân dẫn đến phiền muộn.

Nhiếp Thanh Anh đã thở phào nhẹ nhõm khi bà Từ hiếu lầm cô bắt cá hai tay, cô nghĩ rằng rốt cục đã có thể kết thúc sự tra tấn này rồi. Ai ngờ vài ngày sau, bà Từ lại hẹn gặp cô muốn tâm sự về chuyện tình cảm của người trẻ tuổi.

Nhiếp Thanh Anh không muốn để ý đến Từ Bạch Dương, nhưng vẫn phải kính trọng người lớn.

Chạng vạng tối, sau khi tập múa xong thì Nhiếp Thanh Anh đón xe đi đến nhà hàng Pháp để gặp mặt bà Từ. Bình thường bà Từ đối xử với cô rất hờ hững nhưng vì tôn trọng trưởng bối, cô đặc biệt quay về nhà thay đồ, lên xe bắt đầu trang điểm nhẹ nhàng. Nhưng không ngờ, khi đến nơi, được nhân viên phục vụ dẫn đến chỗ hẹn lại thấy một người đàn ông đứng dậy vẫy tay

với cô, "Thanh Anh, muốn hẹn em ra ngoài thôi cũng khó quá."

Đèn chùm tỏa ra ánh sáng dịu dịu, ánh nến chập chờn, đứng trên tấm thảm sang trọng, nhìn thấy người đàn ông mặc âu phục mang giày da, Nhiếp Thanh Anh, "..."

Vừa nhìn thấy Từ Bạch Dương là cô liền hiểu, không muốn nói nhiều, cô xoay người rời đi.

Từ Bạch Dương tóm lấy cổ tay cô, thấp giọng cười khố, "Nhà hàng này rất khó đặt chỗ trước, anh phải đặt trước một tháng mới có bàn. Anh đúng là có nhờ mẹ anh để kết thúc mối quan hệ của chúng ta. Em..."

Anh ta định nói, "Em cho em chút thể diện." Nhưng Nhiếp Thanh Anh vừa nghe anh ta nói muốn chấm dứt nên dừng bước, bắt lấy trọng điểm, "Anh rốt cục đã muốn kết thúc?"

Từ Bạch Dương, "Ừm..."

Nhiếp Thanh Anh kéo ghế ra ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ lễ phép cúi đầu, nụ cười bên khóe môi Từ Bạch Dương cứng đờ. Biểu hiện không kịp chờ đợi muốn cùng anh ta chấm dứt của Nhiếp Thanh Anh khiến lòng anh ta phủ một lớp sương mờ. Từ Bạch Dương đứng yên một chỗ cả buổi, đợi đến lúc Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn thì anh ta mới thở dài ngồi xuống.

Từ Bạch Dương nhìn Nhiếp Thanh Anh, "Nghiêm mật làm gì? Coi như sau này...chúng ta cũng có thể làm bạn mà."

Thái độ anh ta tùy ý làm Nhiếp Thanh Anh cũng nhẹ nhõm không ít.

Từ Bạch Dương cười nhẹ, "Em còn nhớ lúc chúng ta lên đại học không?"

Lúc đó ba mẹ không cho anh lên thủ đô học, không cho anh tiền sinh hoạt, nhưng anh còn phải theo đuổi bạn gái. Khi ấy anh chỉ mong khi nào kiếm được tiền, sẽ dẫn em đến nhà hàng sang trọng thế này để ăn thật ngon."

Nghe anh ta nói, ánh mắt Nhiếp Thanh Anh dịu dàng hẳn.

Cô cũng nhớ lúc học đại học hai người bọn họ tình cảm thế nào. Nói thật, Nhiếp Thanh Anh là một người quá đỗi, có rất nhiều người theo đuổi cô nhưng đều bị sự lạnh lùng của cô đánh bại. Chỉ có mỗi Từ Bạch Dương đột phá vòng vây trở thành người quan trọng nhất.

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát rồi nói, "Em nhớ có một lần vào mùa đông hồi trung học, anh không có tiền mua vé xe về nhà, khi đó còn quan tâm em mượn tiền. Sau đó em đã gom hết tiền trên người cho anh mượn, mặc dù lúc ấy chúng ta chưa có gì nhưng em rất lo cho anh. Ba mẹ em còn tưởng em gặp lừa đảo làm bọn họ lo lắng thật lâu, nhưng lại không dám hỏi em mà chỉ dám gọi điện cho Lộ Khê, cô ấy lại gọi hỏi anh, anh lại nghi ngờ hỏi ngược lại em...đi một vòng, náo nhiệt hẳn lên."

Lúc cô nói chuyện này với giọng điệu dịu dàng, khóe môi khẽ nhếch lên nở nụ cười. Nhưng Từ Bạch Dương lại, "..."

Anh ta lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt rũ xuống nhìn rượu đỏ sóng sánh bên trong. Dưới ánh đèn, anh ta bị Nhiếp Thanh Anh chọc bật cười, giọng nói vừa cứng chiều vừa bất lực, "Sao em lại nhớ kỹ mấy chuyện mất mặt của anh vậy?"

Nhiếp Thanh Anh nói như đương nhiên, "Em cũng nhớ rất rõ những lúc anh tốt với em. Lúc học đại học, cả trường đều biết bạn trai của em yêu em nhiều bao nhiêu."

Từ Bạch Dương hỏi, "Cái gì em cũng nhớ, vì sao phải chia tay với anh?"

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác một lát, rướn người về phía trước, thật thà đáp, "Tốt thì tốt thật, nhưng lúc không tốt cũng giống như nhau. Có lẽ bây giờ anh rất thích em, anh nghĩ mình chỉ phạm phải sai lầm mà một người đàn ông hay mắc phải. Nhưng em lại không phải là người yêu anh đến nỗi có thể chấp nhận hết những vết dơ như thế."

Từ Bạch Dương, "Cứ phải nhắc đến Lương Hiếu Bạch ư? Em không thể xem như chưa từng có chuyện này sao?"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc nhìn anh ta, ánh mắt như muốn nói: Sao lại không tồn tại cho được? Nhưng phản xạ của cô hơi kỳ lạ, một lát sau như bừng tỉnh, "Dựa vào lý trí, em có thể chấp nhận sai lầm của anh. Em biết anh đang làm trong nhà nước, danh tiếng không thể quá xấu được, cho nên em sẽ không nói với mọi người chuyện của anh và Lương Hiếu Bạch. Nếu anh đang lo chuyện này thì anh có thể yên tâm."

Từ Bạch Dương cảm thấy miệng đắng chát, cô nghĩ mình quần lấy cô là do nguyên nhân ấy? Từ Bạch Dương nhẹ giọng đáp, "Nói thế thì em không trách anh nữa? Về sau sẽ không nhắc đến chuyện này?"

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát, dù sao hai người cũng đã chia tay, "Có gì đâu. Cám ơn anh đã cho em thấy rõ bản chất của anh..."

Nhiếp Thanh Anh còn chưa nói hết, Từ Bạch Dương đã nâng ly lên, "Nào, anh mời em một ly."

Anh ta không dám để Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, anh ta muốn mình nắm giữ tiết tấu của buổi trò chuyện. Từ Bạch Dương im lặng dẫn dắt Nhiếp Thanh Anh nhớ về quá khứ tốt đẹp của bọn họ, để bầu không khí tốt hơn, anh ta nháy mắt với nhân viên phục vụ xa xa, ý bảo bọn họ sắp xếp chuyện cầu hôn --

Để kết thúc đoạn tình cảm của bọn họ ở nơi này, chính là cầu hôn.

...

Cũng trong thời gian đó, Chu tam thiếu bị kẹt xe trên cầu vượt mà trong lòng như muốn sụp đổ. Ra khỏi xe, anh nhìn mấy hàng xe xếp hàng dài nối đuôi nhau như đang rồng rắn thì tức muốn chửi thề. Anh đứng trên cầu chống nạnh gọi điện thoại mạng thư ký hơn mười phút.

Trần Linh Linh bên kia vô cùng oan ức, "Giám đốc, tôi đang nghỉ phép. Anh nói sau khi ký hợp đồng thì cho tôi nghỉ mà."

Chu Minh nhú mào, "Tôi sắp mất vợ rồi mà cô còn có tâm trạng nghỉ phép hả?"

Trần Linh Linh, "Tôi cũng không phải kẻ thứ ba! Anh mất vợ thì tôi có cười hay khóc đều không thích hợp mà?"

Chu Minh, "Nói chuyện cho đàng hoàng, tôi ghi âm lại đấy."

Thư ký Trần sợ anh ghi nợ về sau mà khóc không ra nước mắt, "..."

Đùa với giám đốc vài câu, Trần Linh Linh bắt đầu gọi điện hỏi thăm khắp nơi. Một lát sau, Chu Minh không nhin được mà hút thuốc, thư ký Trần gọi đến, nhanh chóng báo cho giám đốc biết cô Nhiếp đang hẹn hò với Từ thiếu. Theo như bà Từ nói thì lần hẹn này sẽ biến thành hiện trường cầu hôn.

Trần Linh Linh trong lòng yên lặng đốt nến cho giám đốc nhà mình, "Anh xong đời rồi."

Chu Minh lại rất tỉnh táo, "Cô đến nhà hàng đó trước đi, giúp tôi trông chừng, phải nhanh chóng báo cáo tình huống mới nhất cho tôi đấy."

Thư ký Trần khó xử, "Giám đốc à không được đâu. Nhà hàng kia phải hẹn

trước một tháng mới được, tháng trước anh hủy hết mọi cuộc hẹn, nên bây giờ chúng ta không có hẹn."

Chu Minh, "Cô qua đó trước đi, để tôi sắp xếp."

Cúp điện thoại của thư ký, Chu Minh mở Wechat, bắt đầu hỏi đám bạn của mình, có người đã hẹn trước ở nhà hàng này, Chu Minh muốn điều chỉnh lại thời gian. Anh hỏi cả buổi, Hàn Đạt hỏi anh, "Cậu muốn làm gì?"

Chu Minh không nói rõ, đám bạn của anh vẫn chưa biết chuyện anh đi đào tường nhà người ta. Nếu cuối cùng vẫn thua Từ Bạch Dương thì thật mất mặt. Chu Minh tùy tiện lấy cớ, "Mấy ngày trước có ký hợp đồng với một mình tinh đó? Cô ta rất hợp với tôi nên muốn mời cô ta một bữa."

Hàn Đạt không hề nghi ngờ, "Thật ư, vậy tốt quá rồi. Cậu chờ một lát."

Chu Minh không ngừng nhìn thời gian, "Nhanh lên, đừng nhiều chuyện mà đi nói lung tung."

Hàn Đạt vỗ ngực cam đoan, "Tôi làm thì cậu cứ yên tâm!"

Hàn thiếu lấy lượt của mình đưa cho Chu Minh để anh bảo thư ký liên hệ trực tiếp với nhà hàng. Sau mấy cuộc điện thoại, Hàn Đạt cảm thấy sáng khoái tinh thần, trong lòng thật vui vẻ. Anh, Chu Minh và Khương Dực là bạn thân từ hồi cấp ba, Khương Dực không nói làm gì, còn Chu Minh thì Hàn Đạt biết rõ năm xưa anh thích Nhiếp Thanh Anh nhiều thế nào.

Nếu không phải lúc đó nhà Chu Minh xảy ra chuyện...Mùa đông năm ấy là lúc Chu Minh đau khổ nhất. Nếu không phải vì chuyện đó thì bạn trai của Nhiếp Thanh Anh chưa chắc gì là Từ Bạch Dương.

Mấy năm nay, mặc dù Chu Minh biểu hiện thoải mái. Nhưng Nhiếp Thanh Anh chính là tử huyệt của anh, ẩn một cái là nổ tung. Đợt trước Chu

Minh bảo muốn từ bỏ Nhiếp Thanh Anh, Hàn Đạt không thể nào tin nổi. Bây giờ ở cùng một thành phố với Nhiếp Thanh Anh, mà Chu Minh lại muốn hẹn hò với mình tinh, đây đúng là muốn từ bỏ rồi...Tin tốt thế này mà Chu Minh lại không cho Hàn Đạt nhiều chuyện đúng là muốn bức chết anh ta.

Thế là trong lúc phấn khích, Hàn thiếu không đi nhiều chuyện với người khác mà lại gọi điện cho mình tinh mà Chu Minh muốn hẹn hò, "Báo cho cô một tin tốt! Chu thiếu muốn hẹn cô, cô phải nắm chắc cơ hội đó!"

Nữ mình tinh đang chạy sô nghe thấy thế thì bất ngờ, "Thật ư? Tam thiếu muốn theo đuổi tôi?"

Hàn Đạt, "Tôi lừa cô làm gì? Chính miệng cậu ấy nói với tôi, cậu ấy có ấn tượng tốt với cô. Không có hảo cảm thì sao lại ký hợp đồng với cô? Cậu ấy đang nâng đỡ cô đấy!"

Hàn Thiếu và nữ mình tinh cùng nhau vui vẻ, mong mỗi chờ Chu Minh chậm chạp không đến buổi hẹn.

...

Thư ký Trần Linh Linh vội vã chạy đến nhà hàng, không uống được ngụm nước nào đã bắt đầu bàn bạc với ông chủ nhà hàng.

Lúc này, Nhiếp Thanh Anh đang dùng bữa bỗng nhiên cảm giác âm nhạc trong phòng đột nhiên thay đổi. Có người mang món mới lên, sau khi mang lên, bầu không khí xung quanh bỗng chốc im lặng. Nhiếp Thanh Anh vừa thấy Từ Bạch Dương ở đối diện đứng dậy, cô ngơ ngác ngẩng đầu thì thấy Từ Bạch Dương ôm một bó hoa hồng thơm ngát rồi quỳ xuống.

Dao nĩa trong tay Nhiếp Thanh Anh rơi xuống bàn một cái "cạch", cô vội vàng đứng dậy.

Từ Bạch Dương quỳ trên mặt đất, ôm bó hoa ngẩng đầu nói với cô,
"Thanh Anh, gả cho anh nhé!"

"Sai lầm trước đó, anh nguyện ý dùng cả đời này để bù đắp."

Nhiếp Thanh Anh tròn tròn mắt, sắc mặt trắng bệch.

Dàn nhạc bên trong bắt đầu vang lên giai điệu lãng mạn, nam ca sĩ vừa kéo đàn violin vừa hát, hai nhân viên bên cạnh Nhiếp Thanh Anh đang đứng và Từ Bạch Dương đang quỳ xuống cầu hôn xoay người. Một phút sau, toàn bộ thực khách trong phòng ăn đều đứng dậy vui vẻ chúc phúc, "Gả cho anh ấy đi, gả cho anh ấy đi..."

Đúng lúc này, thư ký Trần cũng đang giúp giám đốc nhà bình chuẩn bị lễ cầu hôn. Cùng một ngày, cô Nhiếp đây sẽ nhận được hai lời cầu hôn.

Nhìn Chu thiếu thấy mà thương, mình sẽ bật mí một chuyện để vỗ về anh nhà. Trong chương này, có một chi tiết đã bị thay đổi nhân vật chính. Các bạn có đoán ra không?

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vợ Ơi, Xin Nghỉ Một Ngày, Chúng Ta Đi Đăng Ký Nhé

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Ánh nển lung linh hắt lên gương mặt Nhiếp Thanh Anh, tiếng chúc phúc của mọi người xung quanh liên tiếp vang lên bên tai. Người đàn ông đang quỳ gối cầu hôn mỉm cười nhìn cô với ánh mắt tràn đầy lưu luyến. Trước khung cảnh đã được sắp xếp ổn thỏa thế này, Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên có cảm giác "đâm lao phải theo lao".

"Đồng ý đi! Đồng ý đi!"

Nhiếp Thanh Anh cắn môi, hàng mi khẽ lay động, đôi mắt long lanh phản chiếu sự giãy dụa.

Từ Bạch Dương nhìn mà lòng ngứa ngáy, nhưng anh ta cắn chặt răng quyết tâm phải làm tới cùng, nghĩ rằng chỉ một lần này thôi. Dưới sự cổ vũ đã chuẩn bị sẵn, Từ Bạch Dương nhẹ giọng tuyên thệ trước mặt cô, "Gả cho anh nhé, Thanh Anh. Những chuyện trước đó chỉ khiến anh càng thêm tin tưởng mình không thể rời xa em. Anh rất thích em, chúng ta ở bên nhau cũng rất vui vẻ mà đúng không? Nếu em không thể nào quên được...Em xin rút khỏi đoàn múa, sau khi kết hôn thì ở nhà, muốn làm gì tùy em, có được không em?"

Suy nghĩ của Nhiếp Thanh Anh luôn luôn lệch pha so với người khác, "...Anh bảo em nghỉ việc ở nhà chăm chỉ làm vợ ư?"

Từ Bạch Dương, "Không phải, chỉ cần em vui, em thích làm gì cũng được. Thanh Anh, em hãy tin anh một lần đi, chỉ cần tin anh thêm một lần nữa, anh nhất định sẽ không phụ lòng em."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu nhìn vào mắt anh ta, không biết do ảnh hưởng

bởi bầu không khí xung quanh hay là do cảm động bởi ánh mắt chân thành của Từ Bạch Dương mà làm cô nhớ đến những lúc bên nhau đầy ngọt ngào của cả hai. Lòng cô như mềm ra, năm đó cô và anh ta ở bên nhau là do cô chỉ có thể nhận ra anh ta. Về ngoài khỏi ngõ của Từ Bạch Dương lại có thể hóa giải chứng mù mắt của cô, chuyện này đã khiến cô vui mừng biết bao. Hơn nữa sau khi quen nhau, anh ta cũng rất tốt với cô. Cùng Từ Bạch Dương ở bên nhau, cô rất hạnh phúc, cũng đã từng nghĩ cứ ở bên nhau thế này.

Nhưng, Nhiếp Thanh Anh luôn có một cảm giác khó chịu và bất lực đang giãy dụa trong lòng mình. Cô không cam tâm, không thể tha thứ, cũng không có cách nào chịu đựng được...

Lòng cô rối bời, mặt mày tái mét lui về phía sau, "Không được, em không thể đồng ý...anh để em suy nghĩ đã."

Bầu không khí xung quanh bỗng chốc yên tĩnh, ngay cả tiếng nhạc và tiếng hát cũng chậm lại một nhịp. Đôi mắt Từ Bạch Dương co rụt, nhìn cô gái cầm túi xách đứng dậy rời khỏi nhà hàng với bước chân lảo đảo. Đúng lúc này thì thư ký Trần và giám đốc nhà hàng cùng bước tới, nhìn thấy cô thì Trần Linh Linh vội vàng trốn phía sau giám đốc. Nhưng cô quá lo xa rồi, mặc dù dáng người Trần Linh Linh ngực to eo thon nhưng Nhiếp Thanh Anh vẫn không nhận ra cô là ai.

Từ Bạch Dương căn rằng chạy đuổi theo tới cửa thang máy, "Thanh Anh, Thanh Anh..."

Một màn kịch kết thúc như thế, thực khách trong nhà hàng đưa mắt nhìn nhau mang theo vẻ tiếc hận. Còn thư ký Trần đang trốn sau lưng giám đốc nhà hàng thần thần bí bí lấy điện thoại ra đặt lên tai. Hóa ra cô luôn để điện thoại chứ không hề cúp máy, "Giám đốc, anh có nghe động tĩnh bên này chưa? Chuẩn bị chiến đấu! Chuẩn bị chiến đấu!"

Chu Minh thở hổn hển nói, "Gấp cái gì, đừng quấy rầy nữa."

Chu tam thiếu trực tiếp cúp điện thoại của thư ký nhà mình.

Sau khi Từ Bạch Dương rời đi, nhân viên phục vụ này giờ vẫn còn đang xem kịch hay mới chợt nhớ ra, "Quý ngài kia quên mang nhẫn theo."

Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh cùng tiến vào thang máy, suốt dọc đường đi, anh ta vẫn ôm chặt bó hoa hồng, không ngừng giải thích với cô. Cửa thang máy mở ra, lầu một là trung tâm thương mại. Nhiếp Thanh Anh buồn bực bước ra khỏi thang máy, trong lòng rối bời. Cô không biết làm thế nào để đáp lại lời cầu hôn của Từ Bạch Dương, đồng ý hay không cô đều không thoải mái...

Hai người chân trước chân sau đi ra khỏi trung tâm thương mại, lúc đến cửa xoay, Nhiếp Thanh Anh còn quay đầu nói chuyện với Từ Bạch Dương. Nhưng vừa ra khỏi cửa, bỗng dưng có cái gì đó chạm vào đầu gối mình. Bao năm tập múa đã tạo cho cô sự nhạy cảm đối với cơ thể của mình, va chạm tuy nhỏ nhưng vẫn khiến cô dừng lại bước chân, sau đó cúi đầu nhìn xuống.

Sau đó cô nhìn thấy ở vị trí thấp như thế lại xuất hiện hai cái bóng bay. Mọi đôi song sinh cầm bóng bay trong tay, định tặng nó cho chị gái xinh đẹp trước mặt này, ai ngờ bóng bay lại bay thẳng lên trời. Bóng bay đủ màu sắc bay sượt qua mặt Nhiếp Thanh Anh khiến cô không thể rời mắt khỏi nó. Hai bé con sững sờ đứng đó, nhưng vẫn cố nói cho hết câu, "Chị ơi, có một anh nhờ bọn em tặng bóng bay cho chị."

Cô chưa kịp lấy lại tinh thần thì Từ Bạch Dương đứng phía sau bỗng nhiên đánh hơi có điều nguy hiểm, anh ta cứng đờ người. Sau đó, anh ta bắt lấy tay Nhiếp Thanh Anh, cảnh giác nói, "Thanh Anh, chúng ta đi thôi."

Ở phía sau, nhân viên phục vụ đã chạy đến, "Quý khách, hai người quên

cầm nhẫn rồi."

Từ Bạch Dương quay đầu, vẻ mặt vội vàng đầy phức tạp nhìn cái hộp nhỏ trong tay nhân viên phục vụ, hai chiếc nhẫn kim cương lấp lánh trên miếng lót bằng nhung.

Thời gian không cho anh ta cơ hội rút lui.

Trước mặt Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh, đài phun nước của trung tâm thương mại vốn dĩ đã tắt lúc này đây bỗng nhiên phun lên, bọt nước tung tóe khắp nơi, tiếng nhạc du dương vang lên. Đồng thời, ánh đèn xung quanh bỗng nhiên bừng sáng. Trong điệu nhạc vui tai, dưới ánh đèn lấp lánh, đài phun nước càng thêm rực rỡ sắc màu với đủ hình dạng được biến hóa. Một người đàn ông chậm rãi xuất hiện từ phía sau đài phun nước.

Hiếm khi có dịp anh mặc trang trọng như thế, phần cổ tay áo được cài khuy bạc trông rất độc đáo.

Anh bước ra từ phía sau đài phun nước, gương mặt bị bọt nước bắn lên càng trở nên mờ mờ ảo ảo. Hơi thở mạnh mẽ và cảm giác quen thuộc này làm

Nhiếp Thanh Anh phải nhìn anh thêm một lần nữa để xác nhận. Từ Bạch Dương ở sau lưng cứ giục cô đi mãi, nhưng cô vẫn đứng im không rời đi. Cô mang theo lòng hiếu kỳ ngăm nhìn khung cảnh chỉ có ở trong mơ đang xuất hiện trước mặt mình...

Người đàn ông quỳ xuống trước mặt cô, ôm bó hoa đưa tới. Ánh mắt anh không thèm nhìn Từ Bạch Dương mà chỉ chăm chú nhìn cô Nhiếp, dịu dàng nói, "Cô Nhiếp, anh cũng muốn cầu hôn em."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cùng một ngày, thế mà có hai người cầu hôn cô.

Cô ghen ngào, "...Chu Minh?"

Chu tam thiếu khoa trương hít sâu một hơi, giả vờ cảm động nói, "Trời ơi, em cuối cùng đã nhận ra anh, muốn khóc luôn."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Mặc dù không đúng lúc, nhưng cô lại bị Chu Minh chọc, ý cười lan tỏa bên môi.

Lúc này, nhân viên phục vụ lại nhắc nhở, "Cô Nhiếp, nhân của cô..."

Cửa xoay lại xoay một vòng, mấy thực khách vừa nãy dùng bữa chung đã xuống tới. Bọn họ đều là bạn bè quen biết với Từ Bạch Dương được mời đến để giúp đỡ. Nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương vẫn còn đứng trước cửa, trước mặt lại có một người đang quỳ. Có mấy người trong đám bọn họ nhận ra đây là Chu Minh, trong lòng run lên. Từ Bạch Dương chính trực theo đuổi bạn gái lại gặp phải Chu thiếu mạnh mẽ? Mấy người bọn họ nhìn không được mà thay mặt Từ Bạch Dương khuyên giải, "Cô Nhiếp, anh Từ rất thích cô, cô đồng ý với anh ấy đi."

"Cô nghĩ đặt phòng ở đây để cầu hôn bộ dễ lắm ư? Còn để bọn tôi phải đặt bàn trước cho ngày hôm nay. Anh Từ đã sắp xếp rất lâu rồi, cô đừng phụ lòng anh ấy."

"Đúng đó, cô Nhiếp, gả cho anh Từ cô sẽ không thiệt thòi đâu."

Mọi người nhốn nháo thuyết phục cô. Nhiếp Thanh Anh lại đứng trước tình huống "đâm lao phải theo lao", cô nhìn sang hai người đàn ông. Chu Minh vẫn ung dung chờ cô, Từ Bạch Dương vẫn không rời đi, yên lặng chờ cô. Nhiếp Thanh Anh nhíu mày, cảm thấy bất mãn đối với hành động bức ép mình của Từ Bạch Dương.

Có lẽ vì không thể chịu nổi hành vi của Từ Bạch Dương, hoặc vẫn không thể tha thứ cho anh ta, có lẽ là do Chu Minh quá chân thành, buổi cầu hôn này lại quá rung động...đầu óc Nhiếp Thanh Anh như bị đóng băng, cúi đầu nhận lấy bó hoa trong tay Chu Minh, "Tôi đồng ý."

Mọi người xung quanh, "..."

Từ Bạch Dương vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, "Thanh Anh!"

Mọi người, "...Cô Nhiếp à, cô có đồng ý lộn người không vậy?"

Ban đầu Chu Minh sững sờ, ngay sau đó lại trở nên vui mừng như điên. Ban đầu anh định cầu hôn chỉ là muốn phá không cho Từ Bạch Dương cầu hôn thành công. Nhiếp Thanh Anh có một khối u trong lòng đối với Từ Bạch Dương, hai lời cầu hôn sẽ khiến cho cô mất đi khả năng do dự. Sau khi cô suy nghĩ lại, thì khả năng nhận lời cầu hôn của Từ Bạch Dương sẽ thấp đi...Chu Minh không ngờ rằng, trước mặt mọi người, Nhiếp Thanh Anh lại gật đầu chấp nhận lời cầu hôn của một người "qua đường" là anh đây.

Đồ ngốc Từ Bạch Dương, anh vậy mà lại được hời.

Nhiếp Thanh Anh ôm bó hoa, cúi đầu không nhìn ai bước nhanh rời khỏi hiện trường nhốn nháo này.

Sau lưng, Chu Minh vội vàng đứng dậy đuổi theo cô. Vừa đi được vài bước đã bị Từ Bạch Dương ngăn lại. Anh ta lạnh lùng nhìn anh, "Chu Minh, cậu có ý gì? Dám "đào góc tường" nhà tôi?"

Tâm trạng của Chu tam thiếu bây giờ rất tốt, anh vừa đưa mắt đuổi theo bóng lưng của cô gái nhỏ ẩn trong bóng tối, vừa qua loa đáp lại Từ Bạch Dương, "Đào cũng đã đào xong rồi, muốn bồi thường thì tìm thư ký của tôi."

Chu Minh đẩy anh ta ra, nhanh chân đuổi theo Nhiếp Thanh Anh.

Từ Bạch Dương chạy theo anh, gương mặt trắng trẻo giờ đây đỏ bừng, Từ Bạch Dương nổi giận đùng đùng, "Cậu đứng lại cho tôi! Cậu mà là bạn cũ cái gì! Chu Minh cậu là đồ tồi..."

Anh ta vung một nắm đấm, bị Chu Minh xoay người lại nắm chặt lấy.

Chu Minh xoay người nhìn anh ta, ánh mắt vô cùng sắc bén. Trong nháy mắt, trên người anh bỗng hiện lên hơi thở đầy nguy hiểm. Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, "Muốn đánh nhau à? Được thôi, dù sao Nhiếp Thanh Anh đã đồng ý gả cho tôi, tôi đây rộng lượng đánh với anh một trận vậy."

Từ Bạch Dương giận dữ, "Cậu "đào góc tường" của tôi! Cậu có ý gì, trả thù tôi ư, trả thù năm đó sau khi cậu từ bỏ Nhiếp Thanh Anh, còn tôi thì theo đuổi thành công. Bây giờ tìm tôi trả thù đúng không?"

Chu Minh ra vẻ tiếc nuối, "Aiz, bạn cũ à, cậu nói gì mà xa lạ quá. Ai trả thù cậu chứ, duyên phận là chuyện của ông trời, muốn tránh cũng không tránh được, tôi cũng hết cách rồi."

...

Sau khi Nhiếp Thanh Anh xúc động vì muốn thoát khỏi Từ Bạch Dương mà nhận lời cầu hôn của Chu Minh, đồng ý chưa được vài giây, cô đã hối hận.

Nếu Chu Minh đuổi theo, cô sẽ nói hết tình hình cho anh nghe, bảo với anh rằng mình đã hối hận. Nhưng Chu Minh không hề đuổi theo, anh còn đang bận đánh nhau với Từ Bạch Dương, giải quyết những chuyện còn sót lại khi xưa của hai người."

Nhiếp Thanh Anh lên xe về nhà với tâm trạng phiền muộn, cô đứng ngồi không yên suốt cả đường đi, cứ liên tục nhìn điện thoại với mong muốn có số lạ gọi đến, hy vọng Chu Minh nói với cô rằng anh chỉ giúp cô thoát khỏi khó

khăn chứ anh không có ý gì cả.

Điện thoại ngược lại lại yên lặng cả đoạn đường. Chu Minh không hề gọi cho cô.

Nhiếp Thanh Anh tự an ủi bản thân, không chừng anh chỉ đùa thôi, cô đồng ý chắc cũng dọa anh rồi. Cả đêm trằn trọc, sáng hôm sau sau khi thức dậy, Nhiếp Thanh Anh ép buộc bản thân phải quên đi chuyện tối qua. Nhưng trời không toại lòng người, lúc cô xuống lầu đi làm thì lại thấy có một chiếc xe thể thao màu đỏ đang đậu trước khu nhà mình. Bởi vì giá trị xe thể thao này không phù hợp với khu nhà cũ cô đang ở, Nhiếp Thanh Anh không khỏi nhìn thêm vài lần.

Một giây sau, cửa xe mở ra, Chu Minh bước xuống với gương mặt dạt dào ý cười, "Vợ ơi, xin nghỉ một ngày, chúng ta đi đăng ký nhé."

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác, "Đăng...đăng ký cái gì?"

Còn nữa, ai là vợ anh hả?

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đến Đây Là Để Kết Hôn Hay Ly Hôn Vây?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nhiếp Thanh Anh rất xinh đẹp, từ bé đến lớn, số người theo đuổi cô có thể xếp thành một hàng dài, bây giờ ở thành phố A lại được Từ thiếu và Chu thiếu cầu hôn cùng một lúc, có nhiều người sau khi nghe tin liền chạy đến xem thử em gái xinh đẹp ấy là ai.

Trước giờ tan tầm nửa tiếng, Từ Bạch Dương và Chu Minh cùng lúc xuất hiện ở trước cổng nhà hát. Hai chiếc xe sang trọng cùng lúc dừng lại, hai người đàn ông, một người khiêm tốn, một người khoa trương, ai nấy đều tràn đầy năng lượng như hai chàng trai mới lớn. Cảnh tượng trăm năm mới gặp một lần này hấp dẫn không ít người qua đường, mọi người từ nhà hát đi ra ai cũng ngó sang nhìn hai người đàn ông đứng cạnh xe mình.

Từ sau khi bị Chu Minh ngáng chân, bây giờ Từ Bạch Dương không thềm liếc bạn học cũ này dù chỉ nửa con mắt. Anh ta đã thấy rõ bộ mặt thật của Chu Minh, thẳng này đúng là muốn đào góc tường nhà mình.

Mà bây giờ Chu Minh lại gặp một phiền phức nhỏ.

Anh đến chỗ làm của Nhiếp Thanh Anh chờ người, không biết vì sao cô nàng minh tinh vừa ký hợp đồng quảng cáo lại mò ra được hành tung của anh, cô ta mang kính râm, đeo khẩu trang, lênh khênh trên đôi giày cao gót hơn chục phân lọc cọc bước đến chặn đường anh. Xe của cô ta đậu sát bên cạnh xe anh, dưới ánh mắt mong chờ kịch hay của Từ Bạch Dương, cô ta bước đến tháo kính râm xuống, liếc mắt đưa tình với Chu Minh rồi ỏng ẹo một câu, "Tam thiếu!"

Đầu Chu Minh căng ra ngay lập tức.

Thời gian này anh rất sợ gặp phiền toái, mọi chuyện đều dùng tiền để giải quyết, ngay lúc Nhiếp Thanh Anh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, anh không muốn truy cứu vì sao cô nàng minh tinh này lại tìm được anh. Một câu cũng không hỏi, anh loay hoay tìm bút để viết chi phiếu, "Muốn bao nhiêu? Cầm tiền rồi đi mau đi, cách xa tôi một chút..."

Tiểu minh tinh, "..."

Cô ta vừa kinh ngạc vừa oan ức hỏi, "Không phải anh muốn theo đuổi em ư? Anh làm gì thế?"

Chu Minh nhú mày, ngẩng đầu nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt mình. Đúng là rất xinh, mày liễu thướt tha, môi đào đỏ thắm, dáng vẻ căn môi trông đáng yêu vô cùng. Gương mặt đã được trang điểm kỹ càng này, đàn ông bình thường nhìn vào chắc chắn sẽ không nhận ra cô ta đã trang điểm. Đồng thời, vì sợ người bên cạnh nhận ra nên cô ta cứ che che giấu giấu không dám đưa mặt ra nhìn người. Chu Minh hơi ngẩn ngơ, thầm nghĩ đúng là không bằng một góc vợ của anh.

Bao nhiêu lần rồi. Cho dù là gương mặt hay là khí chất, đã bao năm trôi qua, gặp biết bao nhiêu em gái xinh đẹp, nhưng anh chỉ cảm thấy chỉ có Nhiếp Thanh Anh mới xứng với hai chữ "xinh đẹp" này, vẻ đẹp không cần son phấn tô điểm, đẹp đến nao lòng.

Tiểu minh tinh nghĩ anh đã hiểu, ai ngờ Chu Minh nhìn cô ta rồi lại nhất quyết nói, "Chê ít hả? Muốn bao nhiêu?"

Mí mắt cô ta run rẩy, trong lòng thì bức bối. Dáng vẻ Chu Minh như sợ cô ta dây dưa không thả, phản ứng như thấy bồ nhí chạy đến tận nhà này là sao? Không phải Hàn thiếu đã nói Chu Minh muốn hẹn hò với cô ta ư? Tiểu minh

ting đã chờ mấy ngày rồi mà vẫn không thấy người đâu, đành phải tự mình ra trận. Ngờ đâu anh lại phản ứng thế này?

Lúc cô ta đang quấy rầy Chu Minh thì Nhiếp Thanh Anh cũng chậm rãi bước ra.

Hai người đàn ông đứng cạnh xe mình, một trái một phải đồng thanh kêu lên, "Thanh Anh." "Vợ ơi!"

Nhiếp Thanh Anh nhìn sang hai bên, cúi đầu vờ như không thấy rồi vội vàng đi đến lối đi bộ, trốn tránh bọn họ. Chu Minh hung ác lờm tiếu mình tinh một cái rồi nhanh chóng lên xe đuổi theo. Từ Bạch Dương cũng lên xe, nhưng "kịch bản" Chu tam thiếu bỏ công lâu nay dựng ra rốt cục cũng lên sàn

Lương Hiểu Bạch vốn dĩ đi phía sau Nhiếp Thanh Anh, lúc cô ta nhìn thấy Từ Bạch Dương và Chu Minh thì trong đầu bỗng nhiên hiện lên câu nói của Chu Minh lúc trước. Cô ta bước đến chặn đầu xe Từ Bạch Dương, dịu dàng chào hỏi, "Bạch Dương, lâu rồi không chịu tìm em, bây giờ hai ta ngay cả bạn cũng không thể làm ư?"

Chiếc xe thể thao bên cạnh nhả khói ra làm Từ Bạch Dương sặc sụa. Xuyên qua kính chiếu hậu, Từ Bạch Dương nhìn Chu Minh mỉm cười khiêu khích trong chiếc Lexus vừa vọt ra ngoài. Anh ta đấm một cái lên tay lái, gương mặt trầm xuống, anh ta biết mình lại bỏ lỡ lần nữa.

Sau khi Nhiếp Thanh Anh trốn thoát thì nhanh chóng quyết định về nhà để cắt đuôi hai người kia. Nhưng Chu Minh vẫn kiên nhẫn bám theo cô, chạy vào tận khu chung cư của Nhiếp Thanh Anh. Cô vẫn cứ cúi đầu, không thém nhìn người phía sau mà bước vào. Chu Minh từ phía sau chạy đến nắm lấy cổ tay cô, dịu dàng nói, "Vợ ơi, kết hôn đi."

Nhiếp Thanh Anh giãy tay ra nhưng không thành. Cô đứng bên ngoài tòa nhà, một lát sau, cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi, "...Anh muốn bao nhiêu tiền mới chịu buông tha cho tôi?"

Chu Minh chấn động, "Em yêu ơi, cách xử lý phiền phức của em giống hệt anh luôn. Không dỗi em làm gì, mỗi khi anh xử lý mấy người đáng ghét suốt ngày theo đuổi anh cũng giống thế đấy. Hai đứa mình đúng là một đôi trời sinh đó."

Nhiếp Thanh Anh dừng lại một chút rồi nói, "...Tôi không có nói anh đáng ghét."

Nhiếp Thanh Anh im lặng một hồi, quyết định phải nói hết mọi chuyện thì người này mới có thể buông tha cho mình. Cô nói, "Ngay cả anh là anh tôi cũng không nhận ra."

Chu Minh đã bị sự coi thường của cô đã kích đến nỗi đã luyện thành một trái tim kim cương, nghe Nhiếp Thanh Anh nói mà mắt anh không thêm chớp lấy một cái. Chu Minh bỗng nói, "Vợ ơi em đừng gấp, để anh phân tích cho em nghe. Em nhìn Từ Bạch Dương đi, dù em và cậu ta đã chia tay nhưng cậu ta vẫn cứ bám lấy không buông có đúng không? Em thấy không, em đã đồng ý lời cầu hôn của anh mà cậu ta cũng không từ bỏ. Vì thế chỉ khi em kết hôn rồi thì mới có thể thoát khỏi cậu ta."

Vẻ mặt Chu Minh buồn rầu, "Mà anh đây. Chuyện vừa nãy em cũng thấy mà? Anh cũng bị cô ta quấy rầy phiền muốn chết, cô ta cứ muốn theo đuổi anh, anh từ chối cô ta lại càng bám chặt hơn. Vợ ơi, anh hiểu nỗi buồn của em mà."

Vì muốn đạt được nhận thức chung mà Chu Minh không tiếc mở miệng

tung tin đồn nhảm của tiểu minh tinh.

Nhiếp Thanh Anh chữa hiểu rõ về Chu Chu Minh, vẻ mặt thả lỏng, thái độ cũng không còn cứng rắn như vừa nãy. Đôi mắt long lanh như hồ nước mùa xuân nhìn sang Chu thiếu, bỗng nhiên cô có cảm giác gặp được người cùng chung số phận.

Chu Minh đưa ra kết luận, "Thế nên chúng ta không cần tình cảm, chỉ bàn lợi ích là được rồi. Em là vì thoát khỏi Từ Bạch Dương, còn anh muốn thoát khỏi tiểu minh tinh kia, hai ta kết hôn, đó là cách tốt nhất."

Hàng mi Nhiếp Thanh Anh rung rung, sóng mắt lưu chuyển, đáy lòng bất ngờ khê động.

Cô bảo, "Tôi không muốn dây dưa với Từ Bạch Dương, anh ta mỗi ngày đứng chờ ở ngoài nhà hát, bên trong đoàn múa lại nhiều chuyện làm ảnh hưởng đến công việc của tôi."

Chu Minh tận dụng thời cơ, "Vậy thì chúng ta càng phải kết hôn! Anh sẽ không làm ảnh hưởng đến công việc của em, bình thường anh còn bận hơn em, lại phải thường xuyên đi công tác. Anh hoàn toàn ủng hộ sự nghiệp của em, em thích múa thì cứ tiếp tục múa. Ngay cả gia đình anh đều tốt hơn Từ Bạch Dương, gia đình anh ta nhiều quy củ, em sẽ bị trói buộc. Nhưng anh lại khác..."

Chu tam thiếu giống như nhân viên tiếp thị, liên tục đẩy mạnh tiêu thụ chính bản thân mình, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy có chút không đúng, nghi ngờ nhìn anh, "Nhưng mọi người ai cũng nói gia đình anh rất phức tạp..."

Chu Minh không thèm chớp mắt, "Không đâu. Xưa nay anh có bao giờ để lời cha mẹ nói vào tai đâu. Bọn họ không quản được anh đâu."

"Em kết hôn với anh, chính là kết hôn với một mình anh, không cần quan

tâm đến gia đình của anh. Cha mẹ anh đã ly hôn, mẹ anh định cư ở nước ngoài, bà ấy có cuộc sống riêng của mình, sau này em gả cho anh thì không lo có chuyện mẹ chồng nàng dâu. Quan hệ giữa anh và ba không tốt, lời ông ấy nói cũng như nước đổ lá môn mà thôi, ngay cả nhà mà anh cũng không thèm về, sau này hai chúng ta ở riêng, em không cần phải làm ông ta vui lòng. Còn chị gái và dì nhỏ của anh lại càng dễ. Bọn họ đều là người ngoài, anh không quen, em cũng không cần quen làm gì."

Nhiếp Thanh Anh: Vì sao có người vì muốn cầu hôn mà lại đơn giản hóa gia đình phức tạp của mình như thế? Không giống với những gì cô nghe được.

Chu Minh là một sinh viên tài năng, có tài hùng biện, lại rất logic. Anh nói một hơi một hồi những chỗ tốt khi gả cho mình, Nhiếp Thanh Anh bị anh làm cho choáng váng mặt mày, cán cân trong lòng lại nghiêng về phía anh thêm một chút. Nhiếp Thanh Anh cố gắng duy trì ranh giới cuối cùng của mình, "Tôi không muốn kết hôn qua loa, tôi với anh lại không quen, cũng không có tình cảm với anh."

Chu Minh, "Tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng mà. Cùng lắm thì ly hôn thôi."

Chu tam thiếu đúng là người trời, để thuyết phục Nhiếp Thanh Anh, chưa kịp kết hôn đã bàn đến chuyện ly hôn rồi.

Chu Minh thề thốt, "Em yên tâm, anh khác Từ Bạch Dương. Chúng ta kết hôn, dù cho em không yêu anh thì anh cũng sẽ không bao giờ ngoại tình. Nếu anh phạm phải sai lầm này, anh sẽ tịnht thân* ngay lập tức, tất cả nhà, xe thuộc quyền sở hữu của anh đều sẽ chuyển sang tên em. Em mà kết hôn với anh sẽ không lỗ đâu."

*Tịnht thân: quá trình để trở thành thái giám ngày xưa.

Nhiếp Thanh Anh kỳ quái nhìn anh, "Tôi không tham tiền."

Chu Minh im bật, thầm nghĩ tiêu rồi, phẩm chất của nữ thần khác xa anh. Nhưng anh nhanh chóng cứu vãn hình tượng bản thân, "Anh chỉ dùng điều này để bày tỏ nguyên tắc của anh mà thôi."

Anh giục cô, "Kết hôn nhé! Kết hôn nhé em!"

Nhiếp Thanh Anh không thể chống đỡ nổi, chỉ nói, "...Anh để tôi suy nghĩ lại đã."

Ngày hôm sau, Nhiếp Thanh Anh được nghỉ, buổi chiều cô ở nhà vừa khuấy nồi cháo vừa nhớ đến Chu Minh. Đột nhiên cô nhận được một cuộc điện thoại, là ba mẹ Nhiếp gọi đến. Mẹ Nhiếp vừa nghe cô bắt máy đã vội vàng hỏi, "Thanh Anh, con và Bạch Dương sao rồi?"

Nhiếp Thanh Anh úp úp mở mở nói, "Cứ thế thôi."

Mẹ Nhiếp, "Vậy thì mẹ yên tâm rồi. Bạch Dương là thằng bé tốt, con đừng bỏ lỡ người ta. Con cũng đã 25 rồi, cả ngày chỉ cắm đầu vào múa may thì làm được gì, phải lấy chồng đi. Kết hôn xong rồi lại tiếp tục sự nghiệp, đến lúc đó mẹ cũng không lằng nhằng nữa. Không phải con nói đến thành phố A để kết hôn ư? Chừng nào mới kết hôn đây? Ba mẹ Bạch Dương nói sao? Con thử hỏi nó xem."

Một cuộc điện thoại giục cười kéo dài cả tiếng đồng hồ.

Nhiếp Thanh Anh im lặng nghe mẹ nói chuyện với mình, cháo cũng vừa chín tới. Cô ngồi xuống, chậm rãi múc một muỗng cháo đưa vào miệng. Ăn được một miếng, cô lại nhớ đến lời cầu hôn động lòng người của Chu Minh. Anh rất cục đã thuyết phục thành công rồi, cô thầm nghĩ, ít ra mình còn có thể ly hôn.

Nhiếp Thanh Anh mở danh bạ điện thoại, trong hàng loạt số lạ cô dễ dàng tìm ra số của Chu Minh. Sau đó, cô nhắn cho anh một tin: "Đăng ký kết hôn đi."

Bên kia trả lời lại ngay lập tức, "Vợ ời chờ anh!!"

Cô không hề biết rằng, Chu Minh vốn đang chuẩn bị đi công tác, anh sắp sửa lên máy bay rồi, nhưng vừa nhận được tin nhắn của cô anh liền hủy chuyến bay ngay lập tức, vội vàng chạy về thành phố A.

Sau khi hẹn thời gian với Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh liền ra khỏi nhà. Cô đến cục dân chính gần nhà mình, cùng xếp hàng với mấy cặp đôi đến đăng ký. Chu Minh vẫn chưa thấy đến nhưng cô không hề sốt ruột. Cô yên lặng ngồi chờ một bên, đối lập hẳn so với mấy cặp đôi anh em em em rải thức ăn cho chó khắp nơi kia. Hơn nữa với vẻ ngoài xinh đẹp khiến người khác càng thêm chú ý. Bọn họ vừa nhìn cô thì trong đầu đã tự động hiện lên một bộ phim máu chó dài 80 tập.

Có một nhân viên trong cục đến chỗ cô thúc giục, "Sắp đến lượt cô rồi, anh nhà cô đâu?"

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát rồi trả lời, "Tôi không biết!"

Nhân viên công tác há hốc mồm: Không biết là sao?

Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Để tôi hỏi anh ấy xem."

Nhân viên lấy tay lau mồ hôi thì thấy Nhiếp Thanh Anh cầm điện thoại ra lướt, ấn một dãy số chưa được lưu vào danh bạ, sau đó gửi một tin nhắn, "Chào anh, anh Chu, xin hỏi khi nào anh mới dành chút thời gian đến đây..."

Nhân viên, "..."

Anh Chu? Chào anh? Xin hỏi? Dành chút thời gian?

Xa lạ thế này...đến đây để kết hôn hay ly hôn vậy? Sao mấy cặp đôi bây giờ thể hiện tình cảm kỳ quái thế này?

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Vợ Ơi, Anh Sợ Ma, Không Dám Ngủ Một Mình

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânTục ngữ có câu "Làm việc tốt thường hay gặp trắc trở."

Chu Minh lại bị kẹt xe trên đường.

Chuyện này hết sức khẩn cấp, anh gọi điện thoại khắp nơi, "Tiểu Trần, hộ khẩu! Đến nhà tôi ở khu Khúc Giang lấy hộ khẩu giúp tôi, tôi sẽ gửi địa chỉ ngay, lát nữa gặp nhau ở cục dân chính."

Thư ký Trần, "Giám đốc...tôi đang nghỉ phép..."

Chu Minh, "Tôi biết cô đang nghỉ phép, nhưng..."

Thư ký Trần, "Tôi đang ở nước ngoài mà! Nhưng giám đốc yên tâm, chìa khóa nhà anh tôi đã đưa cho trợ lý Triệu..."

Trợ lý Triệu là ai? Chu Minh là giám đốc, dưới có thư ký, thư ký lại có trợ lý giúp đỡ. Nhưng vị giám đốc này lại không biết trợ lý là ai. Biết Trần Linh Linh không ở trong nước, Chu Minh cúp ngang điện thoại. Anh không thêm tổn thời gian với cô ấy, lập tức gọi cho anh em của mình, "Hàn Đạt, cậu đến nhà tôi lấy hộ khẩu cho tôi, nhanh lên."

Bây giờ là 4 giờ chiều, Hàn thiếu không đi làm, anh ta đang mơ mơ màng màng ngâm mình trong quán bar. Hàn Đạt say khướt hỏi lại, "Cậu lấy hộ khẩu làm gì?"

Chu Minh đáp lại qua loa, "Bây giờ nói cho cậu biết cũng không sao, tôi

sắp kết hôn với nữ thần rồi."

Hàn Đạt: "..."

Anh ta vội đẩy cô em ngực to bên cạnh ra, bước nhanh ra khỏi đám đông ồn ào, Hàn Đạt tỉnh rượu ngay lập tức. Anh ta đứng ngoài hành lang, khó tin hỏi lại, "Nữ thần của cậu? Nhiếp Thanh Anh hả?"

Chu Minh hờ hững trả lời, "Ừ."

Hàn Đạt gào thét, "Không phải cậu bảo từ bỏ cô ta rồi ư? Hóa ra cậu đang chơi bợn tôi đấy à?"

Chu Minh đưa điện thoại cách xa ra một chút, ra vẻ oan ức nói, "Gì chứ, tôi từ bỏ thật rồi, nhưng cậu biết mà, trên đời này không có chuyện nào theo kế hoạch của cậu cả."

Hàn Đạt thấy mình say thật rồi.

Chu Minh, "Lát nữa đến nhớ mang đồ đẹp cho tôi nha, cả nước hoa và keo xịt tóc nữa."

Hàn Đạt mở miệng mắng Chu Minh vài câu, sau khi cúp điện thoại cũng không sai cấp dưới đi làm mà tự mình rời khỏi quán bar chạy đến nhà Chu Minh ở khu Khúc Giang. Nhà của Chu đại gia ở biệt thự ngoại ô, còn Chu Minh bình thường ở lại nhà trong khu Khúc Giang, hai cha con nhà này ngoại trừ công việc thì không thèm nhìn mặt nhau. Hàn Đạt tự mình đi lấy hộ khẩu cho anh là do quá hiếu kỳ --

Nhiếp Thanh Anh chịu gả cho Chu Minh thật ư?

Nguyện vọng từ trung học của Chu Minh sắp thành hiện thực rồi?

Không lẽ chỉ cần sống lâu, cố gắng chịu khổ thì mọi ước mơ đều sẽ thành

hiện thực chẳng?

...

Nhiếp Thanh Anh ngồi chờ hơn một tiếng đồng hồ. Cục dân chính nghi làm lúc 6 giờ chiều, 5 giờ 30 đã bắt đầu ngưng nhận đăng ký, cô nhìn đồng hồ, giờ đã 5 giờ 15 rồi.

Chu Minh vẫn chưa đến.

Đến lượt Nhiếp Thanh Anh, nhân viên công tác nhìn cô gái xinh đẹp này với ánh mắt vô cùng kỳ lạ, Nhiếp Thanh Anh đành nhường chỗ cho một cặp vợ chồng đến ly hôn, còn mình thì tiếp tục chờ một bên. Thấy họ sắp tan làm đến nơi rồi mà Chu Minh vẫn chưa đến, Nhiếp Thanh Anh không hề tức giận.

Cưới chui không giống với kết hôn bình thường, có lẽ đối phương cảm thấy qua loa quá mà hối hận rồi.

Nhiếp Thanh Anh không đợi nữa, sau khi cô kéo số điện thoại của Chu Minh vào danh sách đen thì quyết định kết thúc trò cười này. Cô đi ra cửa định về nhà, lúc đặt tay lên cánh cửa, cô nhìn thoáng ra bên ngoài thì sững sốt

--

Có một chiếc taxi vội vã dừng lại ở bên ngoài, người đàn ông vội vàng bước xuống xe, mồ hôi đổ đầy đầu.

Đến bây giờ, Nhiếp Thanh Anh vẫn chưa nhận ra người đàn ông điển trai này chính là chồng tương lai của mình. Cô chỉ tò mò nhìn chàng trai đang ngăn không cho tài xế chạy đi vì anh phải đứng trước kiếng xe mà sửa sang lại đầu tóc của mình. Ngay sau đó lại có một chiếc xe chạy đến, một người khác nhảy xuống xe, một tay cầm nước hoa một tay cầm một bộ đồ vest, lớn tiếng gọi người đàn ông đang soi gương kia, "Chu Minh, hộ khẩu nè!"

Chu Minh thúc giục, "Nhanh nhanh nhanh, mẹ nó, sao tự nhiên tóc tôi lại vểnh lên thế này, sao mà chụp hình được đây? Keo xịt tóc đâu? Cậu có mang thầy Tony* đến không đấy?"

*Thầy Tony: dân mạng dùng để chỉ nhà tạo mẫu tóc. Vì họ phát hiện những nhà tạo mẫu tóc phần lớn đều tên là Tony hoặc Kevin bởi nghe rất oách mà lại dễ nhớ, nhưng Tony vẫn chiếm đa số cho nên bọn họ dùng Tony để chỉ những nhà tạo mẫu tóc. (Theo Baike)

Người đàn ông đi sau mắng anh, "Tôi đem cả salon đến cho cậu nhé?"

Nhiếp Thanh Anh đang đứng trước cửa, "..."

Đây chính là ông chồng tương lai của mình...

Nhân viên công tác đứng sau cô, "Aiz, này cô, cô có đi nữa không?"

Nhiếp Thanh Anh mím môi khẽ nở nụ cười, "Không, chồng tôi tới rồi."

Cô yên lặng chờ một lát, quả nhiên không lâu sau, Chu Minh trở lại dáng vẻ đẹp trai ngời ngời đẩy cửa bước vào, nhìn thấy cô gái mặc váy dài đứng cạnh cửa. Cô gái với làn da trắng như tuyết, chân dài tay thon, khí chất như hoa lan đang nhìn mình. Chu Minh dừng lại, mặt dày lên tiếng, "Vợ ơi, anh đến có trễ quá không?"

Anh đến gần ôm lấy vai của cô bước vào trong. Nhiếp Thanh Anh cứng đờ người, cô vẫn chưa quen với những đụng chạm ôm ấp của anh, Chu Minh cúi đầu nhỏ giọng hỏi cô, "Em đứng đây chờ bao lâu rồi?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh, biết anh đang muốn hỏi cái gì liền trả lời, "Tôi nhìn thấy hết cả rồi."

Chu Minh, "..."

Cánh tay ôm bả vai Nhiếp Thanh Anh siết chặt lại, trong lòng anh cảm thấy có nguy cơ. Nhiếp Thanh Anh có khi nào thấy tác phong vừa rồi của anh mà hối hận không muốn gả cho anh nữa không? Anh bước nhanh hơn, vừa đi vừa giục cô, "Nhanh nào, nhanh nào, tranh thủ thời gian đi đăng ký thôi, đừng kéo dài thời gian làm việc của người ta."

Nhiếp Thanh Anh bị anh đẩy đi về phía trước. Cô cúi đầu che đi ý cười trong đáy mắt.

Thủ tục kết hôn rất nhanh. Chu tam thiếu chỉ yên lặng được một lát, đến khi hai người chụp hình xong, nhân viên công tác đưa giấy chứng nhận kết hôn cho bọn họ, Chu Minh cầm ảnh chụp đi đến bên cạnh cô vợ dịu dàng của mình cảm thán, "Nhìn xem, tình yêu ngập tràn trong mắt đôi ta, tình cảm đang dần lên men này, chứng minh chuyện tình đôi ta sẽ ngày một tốt hơn!"

Nhiếp Thanh Anh bình tĩnh nhìn tấm ảnh chụp chung của bọn họ, không nhìn ra tình cảm lên men ở chỗ nào. Cô hỏi, "Tình cảm của chúng ta ở đâu ra?"

Da mặt Chu Minh giật giật.

Nhân viên làm việc ở cục dân chính, "...Đôi vợ chồng trẻ hai người đứng là thú vị, ha ha ha."

Bọn họ cúi đầu cười đến nỗi bả vai run rẩy. Đến cuối ngày rồi mà có thể gặp một cặp vợ chồng thú vị như thế, vui quá đi mất.

Mặt Nhiếp Thanh Anh đỏ bừng, cô lấy tay che mặt:...Ông chồng lạ mặt này đúng là biết diễn, mất mặt quá đi mà. Dám lừa cả cô...

...

Sau khi rời khỏi cục dân chính, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy hoảng hốt,

không ngờ mình lại giải quyết chuyện hôn nhân đại sự của mình nhanh như thế. Ba mẹ cô còn tưởng cô sẽ kết hôn với Từ Bạch Dương, kết quả cô lại đi cưới chui, trở thành vợ đại gia. Có lẽ ba mẹ cũng không biết Chu Minh là ai...Nhưng không sao, thật ra cô cũng không biết rõ về anh chồng mới cưới này.

Tảng đá trong lòng Chu Minh cuối cùng cũng rơi xuống, anh vui mừng khắp khởi ngấm nghĩa giấy kết hôn của hai người suốt.

Cuối cùng anh cũng lừa được Nhiếp Thanh Anh...cưới cô về nhà rồi.

5 giờ rưỡi, hai người đứng trước cửa cục dân chính, Nhiếp Thanh Anh vẫn còn xa lạ với Chu Minh. Anh nhận ra sự xa cách của cô, vì muốn làm giảm sự ngại ngùng giữa hai người, anh chủ động mở lời, "Kết hôn rồi, em có gì muốn nói với anh không?"

Nhiếp Thanh Anh chậm rãi trả lời, "Tôi không muốn làm tiệc cưới, không muốn thông báo chuyện kết hôn cho mọi người biết, sau này có ly hôn thì đỡ phiền phức."

Chu Minh bỗng chốc hóa đá.

Sau đó anh mới miễn cưỡng trả lời, "Được thôi."

Nhiếp Thanh Anh do dự một chút mới nói, "Cha mẹ hai bên..."

Chu Minh, "Tạm thời không cần gặp. Mẹ anh đang ở nước ngoài. Chờ sau khi chúng ta rảnh thì nói tiếp."

Nhiếp Thanh Anh thở phào nhẹ nhõm rồi gật đầu. Bây giờ cô không muốn kích thích ba mẹ mình...Nếu cô mà nói cho ba mẹ biết mình chia tay với Từ Bạch Dương, hai người chắc chắn sẽ phản đối, bắt cô phải chấp nhận anh ta. Thôi thì cho bọn họ thời gian giảm sốc rồi hãy nói chuyện mình kết hôn sau

vậy. Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một cách tích cực, biết đâu vài ngày nữa mình với Chu Minh lại ly hôn thì sao, tốt nhất là khoan hãy nói.

Chu Minh ôm vai Nhiếp Thanh Anh, cúi đầu nhìn cô, "Hôm nay trễ rồi nên không có thời gian làm chuyện khác, trước mắt qua nhà anh ngủ nhé."

Nhiếp Thanh Anh, "Không, không cần đâu..."

Chu Minh giả vờ đau khổ, "Vợ à, ngày đầu tiên kết hôn mà em đã muốn ở riêng với anh rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn vẻ ảm đạm trong mắt anh, nhẹ nhàng thở dài, nghĩ có lẽ mình đã làm tổn thương anh thật rồi. Cô có chút bối rối, trước kia quen Từ Bạch Dương, anh ta không bao giờ quăn quýt khi cô lên tiếng từ chối. Trên đời sao lại có người đàn ông kỳ quái như Chu Minh thế này? Chu Minh và Từ Bạch Dương hoàn toàn trái ngược nhau...Cô cố gắng thích ứng với thân phận cô vợ mới của mình, không muốn để lại ấn tượng xấu với chồng vào ngày đầu tiên kết hôn.

Nhiếp Thanh Anh cắn môi, "Có tiện không?"

Chu Minh "Sao lại không tiện? Không lẽ em nghĩ anh sẽ mang phụ nữ khác về nhà mình?"

Nhiếp Thanh Anh kỳ quái nhìn anh, sao anh ấy lại nghĩ như thế?

Cô nói, "Ý tôi là tôi không có áo ngủ, dép lên, kem dưỡng da, còn có khăn mặt và bàn chải đánh răng, tôi ngủ chỗ anh không tiện lắm."

Chu Minh, "..."

Não của vợ anh đúng là...Chu Minh buồn cười nói, "Vậy chúng ta quay về nhà em lấy ít đồ nhé?"

Nhiếp Thanh Anh hài lòng trả lời, "Ừ."

...

Thế là, hai vợ chồng mới cưới giày vò một hồi, lúc quay về khu Khúc Giang đã đến 8 giờ tối. Nhà Chu Minh chưa bao giờ nổi lửa nấu cơm, nồi nấu xoong cháo, hoặc là không có, hoặc là mới tinh. Chu Minh lúng túng cả buổi trời, đành phải mời cô vợ mới cưới xuống lầu ăn cơm tiệm.

Đêm đầu tiên sau khi kết hôn, Nhiếp Thanh Anh rửa mặt xong xuôi thì chần chừ nói với anh chuyện chia phòng ngủ.

Ánh mắt Chu Minh hơi kỳ lạ, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Nhiếp Thanh Anh dịu dàng nhìn anh, nghĩ trong đầu ông chồng này đúng thật là biết quan tâm, cô đưa ra bao nhiêu điều kiện vô lý vậy mà anh đều đồng ý. Có lẽ cô đã lấy đúng người rồi.

Vào phòng đóng cửa, cô Nhiếp thuyết phục bản thân thích nghi với hoàn cảnh mới rồi chìm vào giấc ngủ. Ngủ trong nhà của một người đàn ông xa lạ, mặc dù người này bây giờ đã là chồng mình, nhưng cô vẫn có cảm giác lạ lẫm. Nhiếp Thanh Anh mơ mơ màng màng đến gần rạng sáng mới ngủ được. Cô vừa chợp mắt không được bao lâu thì bên ngoài có người gõ cửa phòng, "Vợ ơi, vợ ơi vợ..."

Nhiếp Thanh Anh bị đánh thức.

Cô mơ màng ngồi dậy, bật đèn xem giờ, trời vẫn còn chưa sáng. Nhiếp Thanh Anh đi chân trần ra mở cửa, nhìn thấy người đàn ông mặc áo ngủ đứng ngoài cửa run lấy bầy. Cửa vừa mở ra, Chu Minh liền nhào đến ôm chặt Nhiếp Thanh Anh. Cô giật nảy mình, cơn buồn ngủ bỗng chốc mất sạch.

Chu Minh ôm chặt cô kể lể, "Vợ ơi, anh sợ ma, không dám ngủ một mình.

Vợ cho anh ngủ chung đi, anh đảm bảo với em cái gì anh cũng không làm."

Vẻ mặt Nhiếp Thanh Anh không chút biểu tình: cô chỉ biết câm nín trước trò mèo của Chu tam thiếu.

Tác giả có lời muốn nói:

Nhiếp Thanh Anh: Có ông chồng thích diễn quá thì phải làm sao?

Chàng trai vàng trong làng diễn xuất: Chu Minh =)))

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Vợ Ơi! Em Chạy Sai Hướng Rồi! Anh Mới Là Chồng Em Nè!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânĐêm hôm khuya khoắt, ông chồng trên danh nghĩa lại chạy đến phòng, ôm cô run lấy bấy nói mình sợ ma nên muốn ngủ với cô.

Sáng mai còn phải dậy đi làm. Nhiếp Thanh Anh có hơi bức bối, "Đây không phải là nhà anh sao? Trước kia sao anh ngủ được?"

Chu Minh ngẩng đầu buồn bã nhìn cô rồi thở dài. Anh cao to thế mà lại ra giả vờ hoảng hốt như chú nai con, Nhiếp Thanh Anh nhìn mà thấy ớn lạnh.

Chu tam thiếu u sầu đáp, "Đêm dài đằng đẳng mà không có ai ở bên, một mình anh cô độc đành cố nén nỗi sợ hãi vào lòng. Nhưng bây giờ anh đã có em rồi, vợ ơi, em sẽ không bỏ mặc anh chứ?"

Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh mặt đối mặt với nhau, vai bị anh ôm chặt, cô cố giãy dụa nhưng không thành. Chỉ cần cô dùng sức một tí là anh lại gào lên "Anh sợ quá!". Nhiếp Thanh Anh chặt vật đưa tay lên xem giờ, đã 1 giờ 10 rồi.

Cô bất lực hỏi, "Có đúng là anh chỉ ngủ chứ không làm chuyện khác?"

Chu Minh, "Dĩ nhiên."

Nhiếp Thanh Anh, "Vậy vào ngủ đi."

Nhiếp Thanh Anh quay người đi về phía giường, bảo Chu Minh lấy thêm

gối. Chu Minh nhìn bóng lưng cô, vừa gật đầu đồng ý vừa nở nụ cười khó hiểu -- cô vẫn dễ lừa như xưa.

Giống như năm đó, cô không biết anh là ai, nhưng khi anh giả vờ đáng thương mượn tiền cô, cô lại dốc túi cho anh mượn.

Anh biết cô đã lâu, bao năm trôi qua mà cô vẫn không hề thay đổi, nhưng anh đã không còn là chàng trai chỉ biết theo đuổi cô năm đó.

Anh đã thay đổi rất nhiều, thời gian thấm thoát thoi đưa, thiếu niên đã từng cầu mà không được, nản lòng rút lui ấy đã sớm biến mất rồi. Bây giờ chỉ còn lại người đàn ông không từ thủ đoạn, không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua mà thôi.

Với mảnh khoe của mình, Chu thiếu cuối cùng đã được ngủ cùng giường với vợ, cứ từ từ mà tới, tạm thời anh không muốn thăm dò ranh giới của Nhiếp Thanh Anh. Sau khi dịu dàng chúc vợ ngủ ngon xong, tắt đèn, đôi vợ chồng mới cưới bắt đầu đêm cùng giường đầu tiên.

...

Bóng đêm dần buông xuống, sau khi bị Chu Minh hành một trận, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chu Minh nằm bên cạnh nhìn cô chăm chú, lúc tỉnh lúc mơ, bị nhấn chìm trong cơn ác mộng không chân thật.

Anh mơ đến thời cấp 3, vào mùa đông năm lớp 12, chuyện ba anh giấu diếm bao năm trời cuối cùng đã bị lộ. Vợ của ông dẫn theo 2 đứa con gái từ quê lên tìm ông, chỉ trong một đêm, người mẹ cao quý của anh lại trở thành kẻ thứ ba. Ba và mẹ đều là những người nổi tiếng trong giới, ba là ông trùm trên thương trường, mẹ là nhà dương cầm nổi tiếng. Sau khi mọi chuyện xảy ra, không chỉ cổ phiếu của công ty ba bị giảm, ngay cả sự nghiệp của mẹ cũng bị người ta chỉ trích. Sau đó mẹ anh bị bắt, quay về nhà ông ngoại ngay

trong đêm.

Trong khoảng thời gian ấy, chàng trai Chu Minh luôn được ba mẹ cưng chiều kia bỗng chốc không biết phải làm thế nào.

Anh hận ba mình, cũng hận vợ của ba và hai người chị gái, anh còn hận mẹ mình trở thành kẻ thứ ba bị mọi người thóa mạ. Lúc ấy trong nhà rất loạn, địa vị của anh lung lay sắp đổ, Chu Minh không muốn về nhà đối mặt với những lời kiện cáo của bà vợ lớn với ba mình, anh chỉ muốn về nhà ngoại thăm mẹ.

Chu Minh ghét ba mình, cảm thấy tất cả mọi thứ trên người mình đều do ông ấy cho, anh muốn đi thăm mẹ nhưng lại không muốn dùng tiền của ông.

Mùa đông năm ấy, anh chỉ đi loanh quanh trong trường, không biết phải đi đâu. Anh me theo con đường quen thuộc đi đến sân trường bên cạnh, nhưng lúc ấy mọi người đã nghỉ học, lúc bấy giờ anh cũng không còn tâm trạng theo đuổi Nhiếp Thanh Anh. Đi đến trường học bên cạnh, ngồi gần người trên bậc thang, trong lòng như muốn bùng nổ, anh muốn giết hết những người xa lạ đang ở trong căn nhà kia, lại mịt mờ chỉ hận muốn trốn khỏi căn nhà đó.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên thấp thoáng dáng người thon gầy, với cái eo nhỏ xinh và đôi chân dài cùng làn da trắng như tuyết nổi bật. Cô từ trên lầu bước xuống thì nhìn thấy chàng trai đang ngồi trên bậc thang.

Chu Minh ngồi dưới ánh chiều tà, khắp sân trường không còn một bóng người, cô bước đến gần, nhìn bóng lưng gầy gò cô độc của anh trông rất lạnh lẽo, điều hiu.

Anh nở nụ cười hờ hững, "Em sắp về nhà hả? Ai cũng muốn về nhà, nhưng anh phải đi nơi nào đây...Anh có một chuyện đè nén ở trong lòng sắp

điên rồi, nhưng anh không muốn nói cho người quen biết. Em có muốn nghe không?"

Nhiếp Thanh Anh liền đáp, "Được."

Chàng trai khiếp sợ ngẩng đầu, lần đầu tiên được cô đáp lại. Dưới ánh nhìn chăm chú của cô, anh khẩn trương một lát rồi mở miệng, "Ba mẹ anh sắp li hôn."

Vừa nói ra thì những lời tiếp theo cũng dễ dàng hơn. Anh không muốn tâm sự với bạn bè để tìm kiếm sự đồng tình, chỉ muốn nói với một mình cô. Chu Minh kể hết những chuyện vừa qua trong nhà mình, nói mình ghét ba mẹ con nhà kia thế nào, hận ba mình ra sao. Có lẽ vì cảm xúc của anh quá bất ổn, ánh mắt ngập tràn thù hận khiến cô lo lắng hỏi anh, "Vậy anh định làm gì?"

Lúc đầu Chu Minh định mượn người dẫn mặt ba mẹ con nhà kia. Nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của cô, anh chần chờ một lát, tự kéo bản thân từ ranh giới nguy hiểm quay trở về, "...Vay tiền, anh muốn về quê thăm mẹ."

Nhiếp Thanh Anh, "À."

Thế là cô đem hết tiền của mình đưa cho anh, ngay cả tiền mua vé xe về nhà của mình cũng đưa luôn cho anh. Nhiếp Thanh Anh, "Tôi múa rất giỏi, chỉ cần nhận một vở múa là đủ tiền mua vé xe rồi, anh cầm tiền mua vé về nhà trước đi."

Chu Minh ngạc nhiên, "Vậy...học kỳ sau anh sẽ trả tiền lại cho em nhé."

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Không cần đâu."

Bây giờ nghĩ lại, Nhiếp Thanh Anh nói không cần có lẽ là vì từ đầu đến cuối cô không biết mình là ai. Lúc cô cho anh mượn tiền đã không trông mong anh sẽ trả lại. Dù sao cô cũng không nhớ nổi.

Sau đó Chu Minh không trả tiền lại. Học kỳ hai lớp 12 anh không đi học thường xuyên, chuyện theo đuổi nữ thần cũng bị anh cho vào quên lãng, so với mấy chuyện nhà phức tạp của nhà mình, Nhiếp Thanh Anh không quan trọng bằng. Về sau anh thi tốt đại học, học lại, mẹ ly hôn rồi xuất ngoại, ba mẹ bắt đầu kiện tụng, cả thế giới đều biết đến chuyện bê bối của nhà bọn họ...Đương nhiên, Chu Minh cũng đã bỏ lỡ Nhiếp Thanh Anh.

Cô là ánh trăng sáng trong cuộc đời của anh, trong lúc vô tình cô đã kéo anh ra khỏi ranh giới phạm tội. Sau này, anh cũng gặp qua rất nhiều cô gái xinh đẹp, nhưng vẫn không thể thoát khỏi hình bóng cô. Anh luôn nhớ đến cô, nhớ đến buổi chiều hôm ấy, lần đầu tiên cô dịu dàng với anh như thế. Nhiều năm sau, anh học lại, xuất ngoại, đi làm, lúc quay về vẫn muốn tìm cô...

...

Nhưng âm kém dương sai, lúc đó Nhiếp Thanh Anh được bạn thân Lộ Khê giới thiệu quen biết Từ Bạch Dương. Sau lại cùng anh ta yêu nhau, biết mùa đông năm ấy ba mẹ Từ Bạch Dương cũng âm ỉ muốn li hôn. Cô tưởng chàng trai năm đó vay tiền mình chính là Từ Bạch Dương, khi nghe cô nói, Từ Bạch Dương chỉ im lặng, anh ta đoán được là ai nhưng lại không nói gì.

Mọi chuyện đã qua không cần phải truy cứu, có truy cũng không làm được gì, chỉ càng thêm phiền. Chỉ khi Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh tiếp tục đoạn tiền duyên kia thì quá khứ đã qua mới càng thêm ý nghĩa.

...

Nhiếp Thanh Anh ngủ cả đêm luôn có cảm giác bị bóng đè. Ngay lúc cô sắp tắt thở thì cuối cùng chuông báo thức đã vang lên báo hiệu trời đã sáng. Cô mở mắt ra, đưa tay định tắt báo thức thì cảm giác có gì đó đang đè nặng lên người mình, trên cổ cũng bị vắt ngang khiến cô không ngồi dậy được.

Cô cố gắng xoay người lại, dưới ánh sớm mai xuyên qua ô cửa sổ, cô nhìn thấy người đàn ông đang quấn chặt lấy người mình như bạch tuộc, đầu tóc thì bù xù như tổ quạ.

Nhiếp Thanh Anh giật cả mình.

Sau đó mới nhớ ra đây là chồng mình, cô im lặng đánh giá: Tướng ngủ của Chu thiếu...đúng là...

Cô giãy hoài mà không ra, đành phải đẩy đẩy anh, "Anh mau dậy đi! Đừng ngủ nữa, nặng muốn chết đây này, tôi không thở được...lát nữa tôi còn phải đi làm nữa!"

Chu Minh bị đẩy một hồi lâu mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô vợ nhà mình. Tóc dài bị chặn dưới cánh tay, làn da trắng nõn mềm mại vô cùng, gương mặt toát lên vẻ xinh đẹp, mỹ nhân đang nhú mày nhìn anh, ngay cả khi giận dỗi mà còn đẹp như thế. Anh gần như đã quên mất mình và cô đã ngủ chung một giường, quên mất anh và cô đã là vợ chồng, anh mơ màng cảm thấy chỉ có Nhiếp Thanh Anh trong mơ mới có thể ngủ cùng với anh.

Chắc chắn là mơ rồi.

Thế nên Chu Minh vô cùng tự nhiên ôm lấy cổ cô, đè nữ thần lòng mình xuống giường, triển miên quấn lấy môi cô.

Nhiếp Thanh Anh, "...!!!!!"

Một giây sau, trong phòng ngủ vang lên tiếng "âm ầm", người đàn ông thảm thiết kêu lên, Chu Minh bị cô Nhiếp đạp xuống giường.

Chu Minh đã hoàn toàn tỉnh táo.

...

Vợ mang theo vẻ mặt hằm hằm đi làm, Chu Minh xin lỗi thế nào cô cũng không thèm để ý. Anh khổ muốn chết, nhìn đồng hồ cũng đã trễ rồi nên chỉ có thể đi làm trước rồi tính. Chuyển công tác của anh đã hủy đột xuất, trong thời gian này không có chuyện gì làm nên muốn ở nhà với vợ, nhưng cũng phải đến trả lời với công ty về chuyện kia. Sáng nay Nhiếp Thanh Anh quá độc ác, không hổ danh là vũ công, lực ở chân rất mạnh mẽ...Chu tam thiếu đến công ty với cái chân cà nhắc hấp dẫn vô số ánh mắt vây xem.

Đến giờ ăn trưa, Chu Minh đọc tin nhắn của đám bạn trên Wechat, "Tam thiếu, mới mở một hội sở cao cấp, tối nay đi không?"

Tối qua Nhiếp Thanh Anh mới nhắc anh không được nhiều chuyện bô lô khắp nơi mình đã kết hôn.

Chu Minh nhịn hồi lâu, ra vẻ lơ đãng khoe khoang, "Ày da, chắc tôi không đi được đâu, eo đau quá."

Bạn bè, "Đau ở đâu? Cậu làm gì mà đau?"

Anh hờ hững trả lời, "Bị vợ đập."

Cả đám: "..."

Mọi người chấn kinh, "Cậu lấy vợ khi nào vậy?"

...

Thế là xế chiều hôm đó, trước cửa nhà hát, hàng loạt xe thể thao của đám con nhà giàu chắn hết lối. Chu Minh vượt vượt áo, để bạn bè chiêm ngưỡng cái eo của mình. Anh đặc ý nói, "Vợ của tôi rất lợi hại, sức đập vừa mạnh vừa ác khiến tôi không cần lo lắng vợ đẹp bị đám du côn ăn hiếp..."

Bạn bè nghe cả buổi trời, nghe đến phiên, trợn trắng mắt nhìn anh, "Cả ngày nay cậu cứ khoe vợ cậu đánh, sao cô ấy không đối xử tốt với cậu một tí hả?"

Chu Minh khịt mũi coi thường, "Một đám độc thân các cậu làm sao hiểu được tình thú của người đã kết hôn chứ. Tình cảm vợ chồng tôi rất tốt, chỉ cần nhìn thấy tôi là cười, tối qua vợ tôi còn chủ động cho tôi vào phòng ngủ cùng đấy, mấy cậu có hiểu không? Vợ tôi còn hẹn tôi đi đăng ký kết hôn đấy! Quá đáng yêu..."

Chu tam thiếu khoe khoang một hồi, nhìn sang cửa chính thấy Nhiếp Thanh Anh đang đi ra. Anh vội vàng kêu đám bạn nhìn sang, Nhiếp Thanh Anh nhìn thoáng về phía anh, Chu Minh bèn nở nụ cười. Anh quay đầu nói với đám bạn của mình, "Vợ tôi vừa thấy tôi liền vui vẻ tung tăng chạy đến, không gì ngăn cản được..."

Bạn bè, "Này..."

Chu Minh quay đầu, bỗng nhiên nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh chỉ nhìn sang đây một cái rồi quay đầu đi ngược hướng với bọn họ. Chu Minh lập tức luống cuống, không thềm để ý nữa mà vội vàng hô to, "Vợ ơi! Em chạy sai hướng rồi! Anh mới là chồng em nè! Không phải người kia đâu! Chồng em ở đây! Ở đây nè!"

Tất cả mọi người đều câm nín nhìn Chu tam thiếu điên cuồng vẫy tay với Nhiếp Thanh Anh, "..."

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Anh Thật Thà Mà, Làm Sao Nói Dối Được Chứ?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Bên ngoài nhà hát, Chu Minh vừa hét lên, tất cả mọi người xung quanh đều quay lại nhìn. Nhiếp Thanh Anh đi ngược hướng với Chu thiếu hoảng hốt, suýt nữa thì té sấp mặt...

Đúng vậy, cô Nhiếp bị chứng mù mặt nghiêm trọng, lúc này khi nhìn thoáng qua thì đúng là cô không nhận ra chồng mình thật. Không nhận ra là một chuyện, nhưng cô không có ngốc đến nỗi nhìn thấy người hơi giống một chút liền nhận lầm.

Nhiếp Thanh Anh đi hướng này là do quá khát, nhìn thấy cửa hàng tiện lợi đằng trước nên định vào mua một chai nước. Khả năng nhận lầm người, chính là người qua đường trong mắt Nhiếp Thanh Anh.

Chu Minh quá lớn tiếng khiến cho mọi người nhìn về Nhiếp Thanh Anh đang khiêm tốn đằng kia. Cô chậm rãi lấy tóc che bớt lại màu đỏ đang lan dần từ tai xuống cổ, hai gò má nóng bừng, gương mặt nữ thần ửng đỏ cả lên.

Sau khi kết hôn với Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh đã nếm được cảm giác giận muộn phiền người mà trước đây khi quen với Từ Bạch Dương chưa bao giờ có.

Chờ đến khi Nhiếp Thanh Anh mặt mày hầm hầm cầm một chai nước đi đến trước mặt Chu Minh và mấy người bạn của anh, Chu Minh sắc mặt một cái, biết mình đã hiểu lầm cô, anh thức thời vội vàng xin lỗi, ân cần lấy chai nước trong tay cô mở nắp rồi lấy cái ly trong xe ra rót cho cô uống.

Nhiếp Thanh Anh cầm ly nước, rất muốn trừng anh một cái.

Bàn tay Chu Minh đặt phía sau lưng hăng nhéo một cái lên lưng một người bạn, suýt nữa khiến cho người này hộc máu. Nhờ kinh nghiệm lăn lộn bao năm cùng nhau, người bạn kia lập tức hiểu ra Chu Minh cần anh ta đời sự chú ý của Nhiếp Thanh Anh. Sau khi thầm mắng Chu thiếu một hồi, anh ta mới ngại ngùng nở nụ cười chào Nhiếp Thanh Anh, "Chào chị dâu."

Anh ta vừa chào xong, mấy anh em trong nhóm bưng tỉnh, nhao nhao lấy lại tinh thần, nhiệt tình chào hỏi với Nhiếp Thanh Anh.

Cô nhẹ nhàng hỏi, "Các anh...đến đây là để gặp tôi hả?"

Chu Minh thân mật ôm vai kéo cô về phía mình, đồng thời quay đầu nháy mắt ra hiệu với đám bạn, thoải mái trả lời, "Làm gì có? Tụi nó rảnh quá nên gọi điện rủ anh đi chơi. Nhưng chồng em từ chối ngay!"

Mấy anh em âm thầm khinh bỉ anh.

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, có hơi thất vọng nói, "Nhưng tôi lại muốn đi chơi một chút."

Chu Minh, "..."

Vợ của anh đúng là khác người.

Thực ra trong đoàn múa mới có một vở múa hiện đại, vô cùng sinh động đặc sắc. Dù Nhiếp Thanh Anh múa cổ điển nhưng cô không chỉ theo đuổi mỗi múa cổ điển. Sáng này cô và biên đạo múa có xem qua một chút, cảm thấy cần phải tìm hiểu vài quán bar về đêm. Nhắc đến chuyện này, Nhiếp Thanh Anh chợt nhớ đến có lần Chu Minh vì an ủi cô bị thất tình mà dẫn cô đến quán bar, có vẻ như chồng của cô rất quen thuộc với mấy chỗ này.

Nhiếp Thanh Anh khách sáo hỏi mấy người bạn của Chu Minh, "Mấy anh rủ Chu Minh đi đâu vậy?"

Chu Minh đứng sau lưng cô, ánh mắt lờ mờ sang, mấy người kia chỉ được cái giả vờ nghiêm chỉnh, "Có đi đâu đâu, chỉ rủ cậu ta đi...uống cà phê mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi còn tưởng mấy anh sẽ đến quán bar, làm tôi muốn xem thử một chút. Đó giờ tôi chưa thấy kẻ có tiền ăn chơi ra sao cả?"

Cả đám bạn bè say ngất. Nữ thần đúng là không giống với bọn người phàm bọn họ.

...

Vì Nhiếp Thanh Anh hiếu kì nên Chu Minh và bạn bè dẫn cô đến một hộp đêm không quá ồn ào. Dù cô đã là vợ của Chu Minh, nhưng tính tình cô yên tĩnh, tao nhã, lại rất có khí chất, ở trước mặt cô, tất cả đàn ông có mặt ở đây đều ngồi rất nghiêm chỉnh, ra vẻ mình đây là người đàn ông đứng đắn.

Hộp đêm vô cùng náo nhiệt, âm nhạc được vặn hết cỡ, những anh chàng đẹp trai như những vì sao lấp lánh xoay quanh ánh trăng ngồi cạnh Nhiếp Thanh Anh, ai nấy đều mang vẻ mặt nghiêm túc như đến đây để họp vậy.

Nhân viên thấy khách quen, vội bước tới hỏi mọi người uống gì.

Mọi người thận trọng đáp, "Nước trái cây được rồi."

Nhiếp Thanh Anh, "...Chỗ này không cho uống rượu hả?"

Chu Minh lập tức trả lời, "Đừng để ý đến tụi nó! Em thích uống gì thì cứ gọi!"

Nhân viên bị đơ toàn tập.

Cậu ta vội vàng rời khỏi đây, sợ hãi nói với quản lý rằng tối nay mấy người Chu Minh rất bất thường. Quản lý cũng hoảng theo, mấy cậu đại gia này là khách quen ở đây, bây giờ lại yên tĩnh gọi nước trái cây nhấp từng ngụm từng ngụm thế này có phải đang bất mãn với chỗ này hay không?

Chu Minh và mấy người bạn cũng không ngốc, dù đang giả vờ giả vịt trước mặt nữ thần đi chẳng nữa thì họ cũng biết rõ làm thế này sẽ khiến cho đám người ở đây hiểu lầm. Nhiếp Thanh Anh được Chu Minh che chở ngồi phía trong im lặng thường thức không khí ở đây, không hề tỏ vẻ ghét bỏ. Chu Minh nghiêng sang nhìn Hàn Đạt một cái. Hàn Đạt hiểu ý, đứng dậy lấy cốc đi vệ sinh để tìm quản lý nói trước một tiếng.

Hôm nay, Hàn thiếu không được may mắn cho lắm.

Anh ta vừa đi được vài bước thì đụng phải một cô em ngực to đi đến. Em gái này cố ý áp sát vào người anh ta, ồm ồm lên tiếng, "Hàn thiếu! Lâu rồi anh không tới đây, có phải không còn thích Tiểu Mỹ nữa không?"

Hàn Đạt lập tức cảm nhận được ánh mắt chăm chú của nữ thần phía sau, anh ta chỉ biết ho khan không ngừng.

Nhưng cô em Tiểu Mỹ này lại không hề biết Hàn Đạt đang sợ sệt, cô ta mỉm cười, đưa tay lấy một cành hồng ngậm vào miệng, chân dài bước lên một bước dán sát vào người Hàn Đạt. Em gái vuốt tóc một cái, đường cong cơ thể lộ ra dưới ánh đèn, cô ta lướt một vòng quanh Hàn Đạt, nhảy một điệu vô cùng cuồng dã.

Hàn Đạt sắp khóc đến nơi rồi, mặt mày đen sầm quát lên, "Làm gì vậy hả, không biết phép tắc gì cả, gọi quản lý của mấy người tới đây!"

Chu Minh đang ngồi cùng với vợ ở ghế trong, vừa uống nước trái cây vừa cười đến run rẩy cả vai. Nhiếp Thanh Anh ngồi bên cạnh thấy chồng mình

cười khom cả lưng nên nhỏ giọng hỏi anh, "Anh cười gì thế? Có gì buồn cười ư?"

Chu Minh chưa kịp giải thích với cô vợ ngây thơ của mình thì Hàn Đạt đã quay về, anh ta xấu hổ ngồi xuống, rồi ngại ngùng nhìn Nhiếp Thanh Anh, "Cô em vừa rồi nhảy khá đẹp."

Nhiếp Thanh Anh không nhìn anh ta, nhưng khi Hàn Đạt vừa nói ra, đôi mắt long lanh nhìn về phía anh ta, cô hoang mang hỏi, "Cái này gọi là "nhảy khá đẹp" hả?"

Hàn Đạt, "..."

Nhiếp Thanh Anh, "Trình độ của cô ấy chỉ thuộc dạng mới nhập môn mà thôi, ngay cả thực tập sinh ở vũ đoàn của tôi cũng không bằng."

Hàn Đạt bật cười, "A...Nhưng không phải chị múa cổ điển ư? Em gái kia là nhảy sexy mà, không giống nhau..."

Nhiếp Thanh Anh đặt ly rượu xuống bàn, vẻ mặt hờ hững, "Cũng như nhau thôi. Kiến thức căn bản của múa cổ điển rất nghiêm khắc, mấy động tác của cô ấy tôi cũng có thể nhảy, tôi nhảy còn tốt hơn nhiều."

Thái độ về vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh rất nghiêm túc so với mấy anh chàng con nhà giàu này, cô nhìn xung quanh một lát, mấy người kia nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, chỉ có chồng mình là yên lặng ngồi đó, không hề ngạc nhiên trước phản ứng của cô. Nhiếp Thanh Anh do dự một hồi, sau đó đưa tay ôm vai của Chu Minh rồi nghiêng người sang.

Cả đám bạn hít một hơi thật sâu, thấy Nhiếp Thanh Anh vừa nói nhảy liền lấy chồng mình ra làm cột, múa ngay tại chỗ trước mặt bọn họ.

Tiết tấu âm nhạc trở nên mãnh liệt, cơ thể Nhiếp Thanh Anh mềm mại,

động tác tạo ra biên độ lớn, cả người uốn éo như có như không dán vào người Chu Minh. Lúc cúi người, cả gương mặt của cô như sượt qua cổ anh.

Hô hấp của mỹ nhân giao hòa với mình, gương mặt mông lung xinh đẹp. Chu Minh nắm chặt ly nước trái cây trong tay, đáy mắt trầm xuống.

Điệu nhảy sexy này dịu dàng nhưng không hề yếu mị, mập mờ như cô gái vừa nãy, tay cô đặt lên vai Chu Minh, thân thể anh lại lùi về phía sau, sắc mặt khẽ biến.

Trong nháy mắt, cơ thể anh đã có phản ứng.

Nhiếp Thanh Anh chỉ nhảy một điệu ngắn, cảm thấy hơi ổn rồi thì quay sang nhìn đám bạn của Chu Minh, "Đây mới gọi là nhảy."

Bạn bè Chu Minh:...Nữ thần Nhiếp đúng là "cô gái bảo bối" mà.

Bọn họ vội lấy lại tinh thần, vỗ tay rầm rầm, huýt sáo liên tục rồi gào to, "Hay! Tam thiếu phu nhân nhảy giỏi quá!"

Nhiếp Thanh Anh không hề cười, cô rũ mắt xuống, đáy mắt mang theo chút ngại ngùng.

Bạn bè giật dây, "Chị dâu nhảy giỏi quá...cho bọn em chiêm ngưỡng một điệu múa cột...ặc!"

Bọn họ chưa dứt lời, âm thanh bỗng trở nên quý dị, vì ánh mắt Chu Minh vừa liếc qua, lạnh lùng như băng tuyết khiến người ta run sợ. Chu Minh vừa cười vừa nói với Nhiếp Thanh Anh, "Gọi cho anh một ly rượu đi.", sau đó lặng lẽ lờm đám bạn xấu này.

Nhiếp Thanh Anh bị Chu Minh lừa đi gọi rượu, anh mỉm cười đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi của cô dưới ánh đèn lượn lờ khói thuốc của quán bar,

vừa quay đầu lại đã cảnh cáo ngay, "Đừng trêu vợ tôi."

Bọn họ ngại ngùng nói, "Chỉ nháy một bản thôi mà có gì đâu."

Chu Minh hờ hững đáp, "Cô ấy sẽ làm thật đó. Cô ấy khác với chúng ta."

Nhiếp Thanh Anh sống trong thế giới của cô, mà thế giới đó vô cùng thuần túy, vô cùng đơn giản, không bám bụi trần. Trong thế giới của mình, cô sống rất vui vẻ, chỉ cần nhìn một nhánh cây chìa ra khỏi thế giới trần tục thôi cũng đã thấy rất thú vị.

Vui đùa cũng có giới hạn, Chu Minh sẽ không để bạn bè thấy vợ anh ngây thơ liền trêu chọc cô ấy như thế.

...

Chu Minh kiểm soát tình huống, không để đám bạn đùa quá trớn, lại cùng Nhiếp Thanh Anh vui đùa một hồi. Chơi hơn một tiếng, thấy Nhiếp Thanh Anh có vẻ mệt nên anh tìm đại một cái cốc mang cô về trước. Cô vừa đi, đám công tử này mới nói lỏng cà vạt, thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng không cần giả vờ nữa rồi.

Chu Minh lái xe đưa Nhiếp Thanh Anh về nhà, thỉnh thoảng lại nhìn sang cô. Thấy cô nhắm mắt lại, anh liền nở nụ cười, "Sao, chơi vui không?"

Nhiếp Thanh Anh trả lời, "Cũng được. Bạn bè anh rất tốt, nhưng..."

Cô chần chờ một lát, "Tôi có chuyện muốn hỏi anh."

Chu Minh run lên, suýt nữa thì trượt tay lái, thầm nghĩ "Đến rồi, đến rồi". Thấy bọn họ ăn chơi ở quán bar, có lẽ cô đã có ấn tượng không tốt về anh rồi. Anh ăn chơi như thế, liệu cô có cảm thấy hối hận khi gả cho anh không?

Nhiếp Thanh Anh nghiêng đầu, cau mày hỏi, "Bạn anh đều biết chuyện chúng ta kết hôn, là do anh nói ư? Không phải tôi đã bảo là khoan hãy nói với người khác rồi mà?"

Chu Minh dừng lại, khẽ cười một tiếng, "Anh có nói đâu. Eo của anh bị em đập một phát đau điếng, anh chỉ nói với tụi nó là anh bị đau eo, tụi nó hỏi anh sao lại đau. Anh thật thà mà, làm sao nói dối được chứ?"

Nhiếp Thanh Anh đỏ mặt, tức giận nói, "Anh, anh, anh...sau này đừng đi nói lung tung nữa!"

Chu Minh nhú mày, sau đó mở miệng đồng ý.

Anh im lặng một hồi, thăm dò hỏi cô, "Em chỉ hỏi cái này thôi hả? Không muốn hỏi gì khác hả?"

Nhiếp Thanh Anh vẫn còn phụng phịu, "Cái gì khác?"

Chu Minh, "Ví dụ như trước đây anh ăn chơi thế nào..."

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu, "Trước đây là trước đây, có liên quan gì đến hiện tại? Tôi lấy anh của hiện tại, cho nên sẽ không quan tâm quá khứ của anh."

Chu Minh im lặng, quay mặt sang chỗ khác, ánh đèn đường hắt lên gương mặt anh trông vô cùng dịu dàng. Vừa hay gặp đèn đỏ, anh dừng xe lại, sau đó đưa tay sang nắm lấy tay cô, "Em yên tâm..."

Nhiếp Thanh Anh thoải mái cười với anh, "Không có gì, cùng lắm thì ly hôn thôi. Đúng rồi, chúng ta không có ký bản thỏa thuận trước kết hôn, không sao chứ?"

Chu Minh rút tay về ngay lập tức.

Mẹ bà nó bản thỏa thuận trước kết hôn, cùng lắm thì ly hôn cái con khi, cô
đừng có mà mơ!

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cầu...Cầu Hoan???

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Kết hôn là có mục đích.

Không khí sáng sớm vô cùng trong lành và mát mẻ, bên ngoài rạp hát, tốp năm tốp ba người đi đường vừa đi vừa trò chuyện rôm rả. Một ngày mới đã bắt đầu, phía ngoài rạp hát lại xuất hiện một cảnh tượng hi hữu -- Từ Bạch Dương đứng đây chờ Nhiếp Thanh Anh, Lương Hiếu Bạch nhìn thấy liền tiến đến nói chuyện với anh ta.

Từ Bạch Dương, "Cô mau đi đi, Thanh Anh mà thấy lại không hay."

Lương Hiếu Bạch, "Anh vẫn chưa hiểu sao? Nhiếp Thanh Anh và Chu tam thiếu có quan hệ thân thiết, cô ta không chịu được tủi thân, chỉ có em chịu chờ anh, chỉ có em thôi!"

Nhắc tới Chu Minh, trong mắt Từ Bạch Dương trở nên u ám và hoảng hốt. Nhiếp Thanh Anh đến thành phố A đúng là một chuyện sai lầm. Lúc đầu Chu Minh đã buông tay rồi, nhưng chính anh ta lại mang cơ hội đến cho Chu Minh...nhớ đến nụ cười lười biếng nhưng lại đầy tính xâm lược kia, trong lòng Từ Bạch Dương cảm thấy thật bất an.

Anh ta miễn cưỡng nói, "Chỉ cần Thanh Anh chưa kết hôn thì tôi sẽ còn có cơ hội..."

Còn chưa dứt lời, xung quanh, tiếng trầm trồ vang lên không dứt, Từ Bạch Dương và Lương Hiếu Bạch quay đầu nhìn sang thì thấy một chiếc xe thể thao Lexus màu đen chạy đến. Nhìn thấy chiếc xe quen thuộc, mí mắt Từ

Bạch Dương giật giật.

Xe thể thao đồm dáng dừng lại, cửa xe mở ra, một người đàn ông đeo kính râm bước xuống trước. Người đàn ông với dáng người cao gầy, rất có khí chất, tay anh đặt lên cửa sổ xe, dáng vẻ vô cùng tùy ý này khiến các cô gái xung quanh nhốn nháo cả lên. Anh nở nụ cười lưu manh, chiếc kính râm trên sống mũi càng làm nổi bật gương mặt anh tuấn của anh.

Anh vòng qua ghế phụ, mở cửa đỡ một cô gái xinh đẹp bước xuống.

Cái cổ thiên nga, gương mặt trắng nõn nà, cả người cô như phát ra một vầng ánh sáng lung linh không gì sánh bằng. Bình thường lúc chưa make up, Nhiếp Thanh Anh luôn được mọi người trong vũ đoàn công nhận là hoa khôi của đoàn, bây giờ cô trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc váy đắt tiền, vẻ đẹp của cô, đi thẳng vào lòng người.

Đây là lần đầu tiên từ khi gia nhập vũ đoàn đến nay cô nổi bật thế này.

Vừa bước xuống xe đã bị Chu Minh ôm lấy bờ vai.

Nhiếp Thanh Anh, "Anh đừng giỡn nữa..."

Chu Minh vừa nở nụ cười phóng điện khắp nơi, vừa nghiêm túc nói với cô, "Đừng lộn xộn, bạn trai cũ của em đang nhìn kia."

Nhiếp Thanh Anh bất động, để mặc cho Chu Minh phách lối tuyên bố chủ quyền. Chiếc nhẫn cưới lấp lánh trên bàn tay trái đang khoác lên vai cô, mà mọi người nhìn kỹ lại thấy tay phải của Nhiếp Thanh Anh cũng đeo một chiếc nhẫn kiểu nữ.

Đôi vợ chồng với chỉ số nhan sắc vô cùng cao đi thẳng về phía trước, mọi người xung quanh ai nấy đều trầm trồ, lùi về phía sau nhường đường cho bọn họ.

Nhiếp Thanh Anh nép vào lòng chồng như một chú chim non, dù nữ thần đã cố ra vẻ nghiêm túc nhưng không thể dấu đi đôi gò má đang ửng hồng của mình, cô vẫn chưa quen với việc Chu Minh khoe khoang như thế. Nhưng Nhiếp Thanh Anh vẫn chống đỡ được, đến khi đi ngang qua Từ Bạch Dương, ánh mắt vẫn thẳng tắp nhìn về phía trước, một cái liếc mắt cũng không thềm dành cho bạn trai cũ.

Chu Minh ngoái đầu, cách kích râm như cười như không nhìn Từ Bạch Dương đang mất hồn.

Sau đó anh lại nhìn sang Lương Hiếu Bạch ở bên cạnh, cô ta rút người về phía sau của Từ Bạch Dương, hạ tầm mắt. Cô ta hiểu rõ ánh mắt này của Chu Minh, ý anh khen cô ta làm rất tốt.

Một ngày 1 vạn nhưng chỉ yêu cầu cô ta bám lấy Từ Bạch Dương mỗi ngày. Chuyện kiếm tiền dễ như thế, sao cô ta không làm chứ?

Buổi sáng lúc đi làm, Chu Minh tự mình đưa Nhiếp Thanh Anh đi, sau đó mọi người vây quanh chúc mừng cô. Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác một hồi mà không hiểu chuyện gì xảy ra, đến lúc vào phòng rửa tay nhìn thấy nhẵn cười của mình thì mới biết bọn họ chúc mừng chuyện gì...

Chu Minh không thềm nhắc cô!

Cố ý để mọi người biết chuyện bọn họ kết hôn!

Cô Nhiếp tức không chịu được, cô chưa bao giờ bị người khác khi dễ thế này. Lau tay sạch sẽ, chưa ra khỏi nhà vệ sinh Nhiếp Thanh Anh đã lấy điện thoại ra. Chu Minh bị Nhiếp Thanh Anh lôi sổ điện thoại ra khỏi sổ đen chưa được hai ngày, đã bị cô gọi đến mắng "Anh là đồ khốn!"

Chu Minh vừa kết thúc cuộc họp sáng, anh đã tính chuẩn thời gian Nhiếp Thanh Anh phản ứng lại. Điện thoại vừa rung lên, anh nhận được tin nhắn từ

vợ mình, bật cười một tiếng rồi trả lời cho cô, "Anh Anh, đánh là thương mắng là yêu, dù em có mắng anh thế nào thì anh cũng sẽ không giận đâu."

Nhiếp Thanh Anh gửi lại cho anh một hàng dấu chấm.

Vừa ra khỏi phòng họp, giám đốc Chu ôm điện thoại cười ha ha, mấy người đi cùng tò mò nhìn sang. Dáng vẻ không nghiêm túc, lắc cắc của anh khiến cho mấy cổ đồng bất mãn với anh trong lúc họp vừa nãy đồng loạt tăng hăng vài cái.

Chu Minh ngẩng đầu nhìn bọn họ, cảm thấy mình vui như thế này sao không chia sẻ cùng mọi người? Anh nhìn một lượt, mặt dày vừa tiến lên vừa cười hì hì, "Nào nào, cho mọi người xem tin nhắn của tôi này."

Mấy vị cổ đồng trung niên tưởng rằng Chu Minh cho bọn họ xem cơ mật làm ăn gì gì đó, vẻ mặt ai nấy cũng thận trọng, cẩn thận cầm lấy điện thoại của Chu Minh rồi cẩn thận nghiên cứu. Một hồi sau, bọn họ chần chờ hỏi, "Này...không phải là chuyện yêu đương ư?"

Chu Minh, "NO! Mấy người coi kỹ lại đi."

Nhất định là tin tức rất quan trọng.

Bọn họ lại tiếp tục nghiên cứu, sau đó xấu hổ xin ý kiến Chu Minh.

Chu thiếu mới từ tốn giải thích, "Yêu đương cái gì, đây là tin nhắn của tôi với vợ mình. Chúng tôi là vợ chồng hợp pháp, không phải là người không danh không phận đâu nhé."

Cả đám nghe lén xung quanh, "..."

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến công ty? Chu Minh cho bọn họ xem cái này không phải muốn cho bọn họ xem cơ mật của công ty ư? Mấy vị

cổ đông cố nhin, "Thế cậu cho bọn tôi xem cái này làm gì?"

Chu Minh, "Có gì đâu. Muốn chia sẻ với mấy người ngọt ngào của vợ chồng tôi thôi. Ngọt không nào?"

Mấy vị cổ đông: "...Cậu hâm à???"

Chu Minh giận tái mặt, "Mấy người điên hả? Sao lại hét vào mặt tôi? Đúng là khó ỡ."

Mấy vị cổ đông:...Ai khó ở hả? Đúng là bệnh tâm thần!

Chu tam thiếu đùa bọn họ một hồi, tinh thần phấn chấn rời khỏi phòng họp, sắc mặt mấy vị cổ đông vô cùng khó coi, bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, thế là vội vàng gọi Chu Minh lại, "Đợi đã! Đợi đã! Cậu vừa mới nói gì? Cậu có vợ rồi à? Kết hôn khi nào? Sao bọn tôi lại không biết thế này? Bố cậu có biết không?"

Chu Minh quay đầu, nhìn bọn họ nở nụ cười đầy ẩn ý.

Bọn họ nhìn nhau rồi thở dài, cảm thấy thật tội nghiệp cho chủ tịch Chu - cùng một công ty, trên quan hệ công việc là cấp trên cấp dưới, quan hệ cá nhân lại là bố con, nhưng ngay cả chuyện con trai mình kết hôn mà ông ấy cũng không hề biết.

Nhiếp Thanh Anh lại càng đáng thương hơn.

Cô bảo chồng mình đừng bỏ lỡ khắp nơi chuyện kết hôn, nhưng Chu Minh lại là kỳ tài. Chỉ cần anh nhớ liền khoe khoang mọi lúc mọi nơi. Vài ngày sau, tất cả mọi người trong công ty trừ vị chủ tịch đáng thương kia ra thì ai cũng biết chuyện Chu Minh rước được nữ thần của lòng mình về dinh.

...

Bên này, Nhiếp Thanh Anh còn đang đứng ở bồn rửa tay nhăn tít với Chu Minh. Một cô gái đẩy cửa bước vào, Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu lên nhìn, sau đó hờ hững gật đầu chào rồi lại cúi đầu gõ tin.

Cô gái được cô chào vô cùng ngạc nhiên, lúc rửa tay lạnh lùng nhìn Nhiếp Thanh Anh vẫn còn đang cắm mặt vào điện thoại, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái. Bình thường Nhiếp Thanh Anh là một người kỳ lạ, không hề giống mấy thanh niên thích vọc điện thoại hiện nay. Thế nên bây giờ nhìn cô cứ cúi đầu nhìn điện thoại vừa mím chặt đôi môi lại càng thêm kỳ quái.

Cô gái không nhịn được hỏi, "Cô không hận tôi ư?"

Nhiếp Thanh Anh phản ứng chậm một nhịp, lát sau mới ngẩng đầu lên, "Hả?"

Cô gái nhỏ giọng nói, "Chuyện tôi cướp Từ Bạch Dương từ tay cô."

Nhiếp Thanh Anh nghiêm túc nhìn cô ta một lúc, kinh ngạc, "Cô là Lương Hiếu Bạch hả?"

Lương Hiếu Bạch, "...Cô!!"

Cô cố ý ư? Chắc chắn là cố ý! Làm việc với nhau lâu như vậy, hai người lại có quan hệ cạnh tranh, làm sao Nhiếp Thanh Anh không biết cô ta cho được? Đúng là quá xem thường người khác mà!

Hai mắt Lương Hiếu Bạch đỏ lên, bị vẻ mặt hờ hững của Nhiếp Thanh Anh chọc giận vùng tay bước ra ngoài, không muốn nói thêm bất cứ câu nào với Nhiếp Thanh Anh.

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô ngược lại không quan tâm cho lắm. Nhận biết người rất khó khăn, khi

còn bé cô đã rất cô gắng, sau này thì cam chịu chấp nhận thì thấy mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều. Dù sao thì tiếp xúc càng lâu thì cô sẽ nhận ra thôi.

Nhiếp Thanh Anh rửa tay lần cuối rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh, cô vốn dĩ không để tâm đến chuyện này cho lắm. Đạo gần đây nhà hát sắp có một tiết mục cho nghi thức bế mạc, yêu cầu bọn họ sắp xếp một đoàn múa.

Lần này không giống với lúc mỹ nữ Nhiếp Thanh Anh nhảy ngang vào đoàn múa, lúc ấy Lương Hiếu Bạch hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu múa dẫn đầu, nhưng sau mấy tháng, vũ đạo của Nhiếp Thanh Anh đã được công nhận. Lần này các giáo viên vẫn chưa chọn ra người múa dẫn đầu.

Bọn họ để cho Lương Hiếu Bạch và Nhiếp Thanh Anh cùng tập cho vị trí múa dẫn đầu.

Lương Hiếu Bạch nghiêng đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh lúc nào cũng hờ hững thì bỗng thấy áp lực, vô cùng mệt mỏi: vì sao Nhiếp Thanh Anh cứ muốn tranh giành với cô ta? Sao Nhiếp Thanh Anh lại không hề lo lắng?

...

Cuộc chiến giành vị trí múa dẫn đầu vẫn chưa đến hồi kết, sau khi tan làm, Nhiếp Thanh Anh trở về căn phòng của mình dọn đồ sang nhà của Chu Minh. Cô rất bất ngờ, trong nhà Chu Minh lại có một căn phòng tập múa, giống như đã được đặc biệt chuẩn bị cho cô.

Nhưng lúc trước Chu Minh với cô không quen biết, phòng tập múa này đương nhiên không có liên quan gì đến cô.

Có lẽ hồi xưa lúc chồng mình quây tung óc ở quán bar, vì muốn lấy le mà lén tập nhảy ở nhà đây mà.

Nhiếp Thanh Anh không khỏi cảm thán, cũng không dễ dàng gì, nhìn bọn

họ đi bar nhảy đẹp như thế, có ai biết rằng bọn họ phải mất công lén lút tập luyện ở nhà bao đêm.

Buổi tối quay trở về nhà, đứng trong phòng khách nhìn hoàn cảnh xa lạ, Nhiếp Thanh Anh biết Chu Minh vẫn chưa tan làm. Cô mím môi, vẫn còn đang bực vì chuyện anh khoe nhảu cười hồi sáng cho nên cũng không thèm gọi điện hỏi anh khi nào về.

Nhiếp Thanh Anh tự mình nấu cháo, sau đó lại tập múa cả tiếng đồng hồ. Đột nhiên nhớ đến vở múa mới của vũ đoàn, cô có vài ý tưởng cho điệu múa mới, thế là vội vàng mở máy tính đi tra tài liệu, sẵn tiện gọi điện an ủi ba mẹ một lúc, sau đó lại trò chuyện video với bạn thân Lộ Khê.

Lộ Khê, "Ồ, chuyển nhà rồi hả? Cuối cùng cậu cũng không chịu nổi căn phòng cũ kỹ kia rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh qua loa đáp lời.

Lộ Khê, "Cậu đang xem gì đó?"

Nhiếp Thanh Anh, "Mình đang nghĩ đến vài điệu múa, định xin ý kiến từ các thầy cô trong vũ đoàn."

Chỉ cần không nhắc đến Từ Bạch Dương, bầu không khí rất tốt. Lộ Khê thầm đoán có lẽ Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương đã hoàn toàn chấm dứt rồi, nhưng cô sợ Nhiếp Thanh Anh đau lòng nên cũng không dám hỏi nhiều. Lộ Khê làm bộ tỏ ra hứng thú, bảo Nhiếp Thanh Anh lấy điện thoại quay lại màn hình máy tính, tốt xấu gì cô cũng đang múa trong vũ đoàn thủ đô, có thể cùng bạn thân nghiên cứu vũ đạo.

Nhiếp Thanh Anh vừa quay điện thoại về phía màn hình máy tính thì "bùm" một phát, màn hình bỗng dưng tối đen.

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, chưa kịp phản ứng lại thì trên màn hình lại hiện ra một hàng chữ lớn, "Vợ ời, mở cửa cho anh đi. Anh sai rồi, anh đây tới để cầu hoan."

Nhiếp Thanh Anh hết hồn:

Gì đây? Chu Minh là hacker à?

Lộ Khê ngơ ngác:

Cầu hoan?

Sau đó, màn hình lại hiện lên một hàng chữ, "Anh đánh nhầm, là cầu hòa chứ không phải cầu hoan. Cái chức năng dự đoán văn bản này hại chết anh rồi."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Hai mắt Lộ Khê như muốn rơi ra, hô lên, "Thanh Anh!"

Chuyện gì thế này? Vợ ở đâu ra? Gì mà cầu hoan? Anh Anh nhà cô rất cục đã trêu chọc yêu ma phương nào thế hả?

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Môi Anh Dán Lên Đôi Môi Mềm Mại Của

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânGiấu diếm chuyện kết hôn khó khăn đến thế nào?

Nhiếp Thanh Anh như muốn ngừng thở, cô cảm giác bây giờ ngoại trừ ba mẹ ra thì người xung quanh biết chuyện cô đã kết hôn ngày càng nhiều...Nhờ bàn tay thần của ông chồng Chu Minh nhà cô ngoài cửa mà bây giờ cô phải đối mặt với chất vấn của cô bạn thân, Nhiếp Thanh Anh không thể không khai ra chuyện mình cưới chui với Lộ Khê.

Lộ Khê kinh ngạc đến nỗi không thể khép miệng lại được, đến bây giờ cô vẫn không thể tin rằng, một Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng, hờ hững thế này mà lại đi cưới chui với một người xa lạ. Mà khoan, Chu Minh...có thật là người xa lạ không?

Lúc Nhiếp Thanh Anh đang giải thích chuyện của Chu Minh cho bạn thân nghe thì trên màn hình tối đen lại hiện thêm mấy dòng chữ.

"Chị gái nhỏ* ời, chồng em làm việc cả ngày, mệt đến nỗi hai đầu chân nhũn ra rồi đây này."

* 小姐姐: từ ngữ phổ biến trên mạng. Đối với trạch nam, bọn họ chỉ dùng xưng hô này với những cô gái dịu dàng, đáng yêu, xinh đẹp và hào phóng.
(Baikē.baidu)

"Anh đau đầu quá, lại còn đói nữa, anh muốn ăn cơm vợ ời."

"Đói đến choáng váng mặt mày, chị bé mau mở cửa nào. Chồng em đói chết tới nơi rồi mà em không đau lòng à?"

"Ball ball you."

Những kí tự như mang theo nhiệt độ, Nhiếp Thanh Anh bị anh chàng gọi là "chị bé" thì đỏ hết cả tai, cả người vô cùng mất tự nhiên. Tính tình cô yên tĩnh như vậy nhưng cũng không nhịn được mà mắng anh với Lộ Khê, "Anh ấy đánh chữ còn nhanh hơn mình nói, ở đâu ra mà đói đến choáng váng mặt mày chứ?"

Lộ Khê, "..."

Trời đất, rốt cục Nhiếp Thanh Anh đã gả cho một thằng cha tâm thần nào vậy?

Cô bật cười nói, "Mình đang lo không biết có phải cậu bị lừa cưới hay không, nhưng giờ nhìn lại...hai vợ chồng nhà cậu cũng xứng đôi phết."

Về mặt Nhiếp Thanh Anh không chút biểu tình, nghe bạn mình khích lệ thì trong lòng cũng vui lây. Cô vuốt vuốt màn hình điện thoại vài cái, kéo Chu Minh ra khỏi danh sách đen. Lộ Khê đang rất tò mò, nên liền bảo Nhiếp Thanh Anh cầm điện thoại theo ra mở cửa cho Chu Minh, rồi giả vờ xoay điện thoại một cái. Lộ Khê muốn nhìn xem chồng của Nhiếp Thanh Anh là thần thánh phương nào, Anh Anh nhà cô ngây thơ như thế, nếu bị lừa thật cô sẽ không thể nào ngồi yên mà bay từ thủ đô sang đây tìm Nhiếp Thanh Anh ngay.

Nhiếp Thanh Anh đứng dậy đi mở cửa, cô cầm điện thoại đi tới huyên quan, lúc mở cửa ra thì thấy một người đàn ông anh tuấn đang loay hoay với cái laptop, sau khi đóng laptop lại thì nhìn cô cười một cái. Anh đang dùng laptop điều khiển máy tính trong nhà, đùa cô đến quên trời.

Nhiếp Thanh Anh hoảng hốt, dù bình thường không nhìn ra nhưng Chu Minh đúng là nhân tài, khác xa so với những người thuộc khoa xã hội như cô.

Chu Minh tưởng cô tức giận, ngờ đâu Nhiếp Thanh Anh trầm ngâm một lúc rồi hỏi, "Ball ball you nghĩa là gì?"

Chu Minh giả vờ kinh ngạc, "Nghĩa là xin em đấy. "Chị bé à, em đúng là lạc hậu, nào nào, để anh giúp em tải "3000 thuật ngữ trên mạng thời đại mới" để tham khảo nhé, chúng ta cùng nghiên cứu nào."

Nhiếp Thanh Anh bị anh ôm vai, còn bị anh lấy mất điện thoại, cô la lên một tiếng, Chu Minh thoáng nhìn sang, nhạy cảm phát hiện cô đang nói chuyện video với ai đó. Anh mỉm cười, im lặng trả điện thoại lại cho cô, trước mặt cô ra vẻ dửng dưng không quan tâm đến đời sống cá nhân của vợ.

Quả nhiên, Nhiếp Thanh Anh lại bị lừa, cô cảm thấy có hơi áy náy với anh. Chu Minh đứng ở huyệt quan đới giày thì nghe cô hỏi, "Anh đói không, muốn ăn gì tôi làm cho anh..."

Chu Minh giật mình, sau đó lại cười nói, "Nói gì vậy, sao anh lại để em nấu cơm được."

Anh nắm tay Nhiếp Thanh Anh, cúi đầu hôn lên những ngón tay thon dài ấy. Tay cô run lên, Chu Minh thâm tình nhìn đôi tay cô, "Chị bé đây là nghệ thuật gia, tay em phục vụ vì nghệ thuật, mấy chuyện nấu cơm nặng nhọc này cứ để cho người thô kệch như anh làm là được."

Chu Minh thực sự đẩy Nhiếp Thanh Anh ra phòng khách ngồi chơi máy tính, còn giúp cô chỉnh máy tính lại, rót nước cho vợ, rồi mở máy điều hòa, ân cần hỏi han cả buổi trời, nhân lúc đó, anh vờ như lơ đãng nhìn vào màn hình máy tính của cô, thấy cô đang tra tài liệu múa thì thái độ với cô càng thêm nhiệt tình. Chăm sóc cho vợ xong xuôi rồi, Chu Minh mới quay trở lại

phòng bếp nấu cơm. Lộ Khê chứng kiến hết tất cả chỉ biết than thở.

Lúc trước Từ Bạch Dương đối xử rất tốt với Nhiếp Thanh Anh, nhưng chưa đến mức này. Ông chồng này của cô bạn thân...Nhiếp Thanh Anh gả đúng người rồi.

Nhưng hai cô không hề hay biết, cửa phòng bếp vừa đóng lại, nụ cười dịu dàng của anh biến mất ngay lập tức. Anh lấy điện thoại ra, lạnh lùng nói, "Tra giúp tôi, ai đang nói chuyện với vợ tôi vậy, là nam hay nữ, có quan hệ gì với vợ tôi."

Nhiếp Thanh Anh đang ở phòng khách tiếp nhận thăm vấn từ Lộ Khê. Nhịp tim của cô đập nhanh không thể tưởng, có hơi khẩn trương, chờ Lộ Khê đánh giá Chu Minh.

Lộ Khê im lặng hồi lâu, không nói Chu Minh thế nào, ngược lại lại hỏi Nhiếp Thanh Anh, "Cậu có nhớ sinh nhật 16 tuổi của mình không?"

Nhiếp Thanh Anh run lên, sóng lưng thẳng tắp, "Nhớ chứ."

Đâu chỉ nhớ kỷ, mà là ấn tượng khắc sâu đến tận xương tủy.

Nhiếp Thanh Anh trải qua sinh nhật 16 tuổi tại trường học.

Bạn bè đều đến dự sinh nhật của cô, tất cả quà tặng chỉ là thứ yếu, chuyện khiến Nhiếp Thanh Anh ấn tượng khó quên chính là lúc cô tập múa thì nhìn thấy trên bảng đen xuất hiện dòng chữ đủ sắc màu, "Anh Anh yên tâm bay, Minh Minh mãi theo em!"

Hàng chữ ấy chiếm hơn nửa cái bảng, những lời chúc của các bạn học khác bị dồn vào một góc, trông vô cùng đáng thương.

Bị lời chúc hào hùng này kích động, Nhiếp Thanh Anh nhìn hàng chữ trên

bảng như muốn ngạt thở, hoa mắt chóng mặt. Sau đó có một chàng trai mặt mũi bầm tím đẩy một xe bánh kem đến, mấy bạn học bắt đầu tùm lại mặc sức vui vẻ.

...

Lộ Khê cười khề, "Hàng chữ đó chính là do chồng của cậu viết đó."

Nhiếp Thanh Anh không kịp trở tay, "...Hả? Mình nhớ không lầm thì người viết hàng chữ đó mặt mày bầm tím mà?"

Cách màn hình di động, Lộ Khê thở dài, cảm thấy thông cảm sâu sắc với cô bạn mù mặt của mình, "Nhưng cậu trai mặt mũi sưng tím đó chính là Chu Minh đấy." Lộ Khê lặp lại lần nữa, "Đúng vậy, chính là ông chồng hiện tại của cậu đó. Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng anh ấy đẹp trai như vậy, ngoại trừ cậu ra thì không ai mà không nhận ra cả."

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy đầu mình như đang đặc sánh lại, "Nhưng mà mặt mày người đó bầm tím...mà anh ấy là bạn học của Từ Bạch Dương mà."

Lộ Khê rốt cục cũng hiểu.

Cô im lặng một lúc, rồi dịu dàng nói, "Thanh Anh, cậu có biết hồi cấp 3 có bao nhiêu người theo đuổi cậu không? Cậu có biết nếu như nam sinh ngoài trường theo đuổi cậu thì nam sinh toàn trường chúng ta sẽ ra tay chặn lại hết không?"

Nam sinh toàn trường cùng nhau bảo vệ một nữ sinh, rất điên cuồng. Là bạn thân của Nhiếp Thanh Anh, Lộ Khê đã may mắn được chứng kiến cảnh tượng điên cuồng đó.

"Năm đó, Chu Minh vì viết mấy chữ đó lên bảng mà đánh nhau với nam sinh trường chúng ta. Thế thì mặt mày sao lại không bầm dập cho được? Nữ

sinh xinh đẹp chỉ biết cắm đầu vào học như cậu không hề biết ở sau lưng mình, nữ sinh và nam sinh khác đã vì cậu mà âm ỉ thế nào."

Nhiếp Thanh Anh không thể suy nghĩ được gì, hô hấp bỗng trở nên gấp gáp.

Cô nghe Lộ Khê thở dài, "Bây giờ cậu đã đoán ra chưa? Chồng cậu vốn dĩ không phải là người xa lạ, hồi cấp 3 mặc dù không chung trường với tụi mình nhưng lúc ấy, anh ấy thích cậu đó."

"Trong tất cả những người theo đuổi cậu thì anh ấy giỏi nhất đó, nhờ thế mà mình mới nhớ rõ. Mình đã nói rồi mà, bảo sao lại thấy Chu Minh nghe quen quen."

...

Lòng Nhiếp Thanh Anh loạn hết cả lên, buổi tối ăn cơm cứ nhìn Chu Minh chăm chăm, sau đó như người mất hồn. Hồi cấp 3 anh thích cô? Nếu vậy thì bây giờ anh kết hôn với cô có mục đích gì? Không phải anh bảo là anh muốn cắt đuôi với tiểu minh tinh kia ư?

Nhưng mà, đó cũng là chuyện từ 10 năm trước...Cứ coi như là thích đi, thì anh cũng không thích cô nhiều đâu nhỉ?

Hơn nữa, sau đó cô lại cùng Từ Bạch Dương yêu nhau, cũng không có gì gút mắt với Chu Minh. Có lẽ anh đã từ bỏ từ lâu rồi? Bây giờ chỉ đơn thuần hợp tác với cô mà thôi?

Nhưng nếu như anh vẫn chưa từ bỏ...vậy thì anh đến bên cô với tâm trạng gì?

Bị Nhiếp Thanh Anh dùng ánh mắt quỷ dị nhìn mình cả đêm, Chu Minh có hơi chột dạ, nghĩ rằng cô đã phát hiện ra chuyện mình điều tra quan hệ bạn

bè của cô. Thế là cả một đêm, Chu Minh càng thêm dịu dàng mỗi khi nói chuyện với cô, ngay cả khi đi ngủ cũng không dám đùa cô để ngủ chung giường nữa.

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ thật lâu, cô vẫn cảm thấy xấu hổ, cũng không dám hỏi Chu Minh rằng "Cấp 3 có phải anh thích tôi không?". Anh nói phải, cô không nhớ; anh nói không phải, cô cũng không nhớ gì. Cô cứ như là một người đi đùa giỡn tình cảm của người khác...Thôi, không hỏi nữa.

Ban ngày Nhiếp Thanh Anh vắt nát óc để nhớ lại chuyện từ thời cấp 3 của mình, buổi chiều khi tan làm đã nhìn thấy Từ Bạch Dương từ phía xa bước tới tìm cô, tâm trạng của cô bỗng chốc trầm xuống. Những gì nên nói đã nói hết rồi, cô cũng đã kết hôn mà anh ta cũng không chịu buông tha cô là sao?

Từ Bạch Dương nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh từ xa đã nở nụ cười rồi bước đến chỗ cô. Mà Nhiếp Thanh Anh lại quay đầu né tránh ánh mắt của anh ta, sau đó quay người đi về hướng ngược lại. lhb ở phía sau vừa đi ra, thấy cảnh này thì khẽ cắn môi, trong lòng trở nên chua chát. Cô ta bây giờ đã nhận ra Từ Bạch Dương yêu Nhiếp Thanh Anh nhiều bao nhiêu, tình cảm của cô ta đối với Từ Bạch Dương lại trở nên phức tạp, chính bản thân mình cũng không rõ mình đến với anh ta rốt cục là vì tiền hay là vì yêu.

Nhiếp Thanh Anh đi ngược với dòng người ra khỏi nhà hát, lúc đang tìm taxi thì có tiếng còi xe vang lên. Cô nhìn sang, hai mắt bừng sáng, trong dòng xe cô tập nập, cô nhìn thấy chiếc Lexus quen thuộc. Nhiếp Thanh Anh bước nhanh tới, mở cửa xe rồi ngồi vào ghế phụ.

Cô vội vàng giục anh, "Đi nhanh, đi nhanh."

Chu Minh, "Hả, em làm gì mà gấp thế? Ai đuổi theo em hả?"

Không chờ Nhiếp Thanh Anh trả lời, nụ cười Chu Minh bỗng trở nên lạnh

lùng. Dưới hàng cây xanh mát, anh nhìn thấy Từ Bạch Dương đi về phía này liền hiểu rõ Nhiếp Thanh Anh đang trốn cái gì. Từ Bạch Dương này...vẫn chưa chịu hết hy vọng.

Chu Minh ngừng một chút, sau đó quay sang nhìn vợ mình, "Em cứ tránh mãi thế thì cũng vô dụng thôi."

"Muốn làm một mẹ khỏe cả đời không?"

Nhiếp Thanh Anh dựa lưng vào ghế, thắt dây an toàn, dáng người mảnh khảnh lung linh. Đôi mắt đen lay láy hiện lên sự tò mò, mong đợi nhìn về phía Chu Minh. Anh nhìn Từ Bạch Dương đang đi đến rồi cười một tiếng, tháo dây an toàn ra, rướn người sang Nhiếp Thanh Anh bên cạnh. Anh ôm lấy cổ cô, chóp mũi lạnh lạnh của anh sượt qua má cô. Nhiếp Thanh Anh rụt người lại, nghe thấy anh nói, "Cậu ta đang nhìn kìa, đừng nhúc nhích."

Một giây sau, môi anh dán lên đôi môi mềm mại của cô. Một tay anh ôm cổ cô, một tay nâng má của cô, trán kề trán, mũi kề mũi, nụ hôn vô cùng triền miên, càng thêm sâu...

"Ừm." Trong đầu Nhiếp Thanh Anh như có pháo hoa bùng nổ, trong nháy mắt như có hàng ngàn luồng ánh sáng dịch chuyển.

Cô nắm chặt tay, cả người cứng ngắc tựa vào ghế, bỗng chốc nhớ lại những lời Lộ Khê từng nói.

"Vậy giờ cậu đã đoán ra chưa? Chồng của cậu không phải là người xa lạ, mặc dù cấp 3 anh ấy không học cùng trường với bọn mình, nhưng lúc ấy anh ấy đã thích cậu rồi."

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nicolas Triệu Tứ Trở Thành Nhân Vật Truyền Thuyết Trên Đài Radio Giao Thông Của Thành Phố A

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nhiếp Thanh Anh là người chỉ quan tâm đến hiện tại, không quan tâm đến những chuyện quá khứ, cũng không hỏi đến tương lai.

Cô nhìn Chu Minh.

Anh cup mắt, hàng mi đen dài khẽ quét qua, đôi mắt ẩn chứa sự trêu chọc đang nhìn cô. Cái nhìn đầy thâm tình này khiến cho dưới ngày xuân nắng ấm,

Nhiếp Thanh Anh đang cảm thấy vô cùng mát mẻ bỗng chốc trở nên khô nóng. Cô sững sờ một lát, chưa kịp suy nghĩ gì thì đôi tay anh đã vuốt ve cái gáy cô, sau đó đôi môi dè lên môi cô, một trận cuồng nhiệt ập đến.

Thật ra hai người họ đã từng hôn nhau. Nhưng lúc ấy, anh vừa mới đặt môi lên cô đã giận dữ đập anh xuống giường. Sau đó anh còn cười tí tởn, cũng không tiếp tục nữa.

Đây là lần thứ hai...lần thứ hai, môi lưỡi giao nhau, tương thân tương ái...

Ngón tay Nhiếp Thanh Anh bấu chặt lên ghế da, móng tay màu hồng phấn càng lúc càng bấu chặt, ngón tay dùng sức đến mức trắng bệch. Cả người cô cứng đờ, gương mặt ngốc ra, bên ngoài cửa sổ còn có bạn trai cũ đang nhìn.

Cô đang khấn nguyện...Chu Minh nhận ra nên lấy tay nhẹ nhàng ấn cô sát vào, nụ hôn càng thêm cần trọng. Vì không muốn dọa cô sợ, anh đã cố gắng dùng hết khả năng của mình để mang đến cho cô một trải nghiệm tốt nhất.

Quá mức thâm tình, có thể cảm nhận được thông qua xúc cảm từ giữa đôi

môi.

Như ngọn lửa hừng hực cháy, như cánh én run rẩy dưới mái hiên, gió xuân ập đến, như cơn say giữa đêm hè...môi kề môi vừa thân mật lại vừa dịu dàng. Thời gian dần trôi qua, Nhiếp Thanh Anh không còn cứng nhắc như ban đầu, bả vai cô bắt đầu thả lỏng, dần dần thuận theo nụ hôn của Chu Minh.

Đôi nam nữ trong xe hôn nhau đến khó rời.

Dù đang giả vờ, nhưng khó nói được có bao nhiêu chân tình. Cách ngoài xe mấy bước, Từ Bạch Dương đi đến gần, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Dưới tán lá cây loang lổ, màu xanh như màu của tảo trong hồ nước trong, phản chiếu lên cửa kính xe. Dưới khung cảnh rực rỡ ấy, anh ta thấp thoáng nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh đang được Chu Minh ôm chặt vào lòng hôn một cách cuồng nhiệt.

Đầy mạnh mẽ, vô cùng thuận lợi.

Từ Bạch Dương thất thần trong chốc lát, trái tim như đang đi thang máy, bất ngờ "âm" một cái, thang máy bị mất khống chế ở không trung, sau đó rơi thẳng xuống dưới.

Anh ta lại nhớ đến thời cấp 3.

Lúc ấy mình là học sinh giỏi trong mắt thầy cô, Chu Minh ngồi cùng bàn chẳng qua chỉ là một tên vừa học dở lại hay gây sự. Mặc dù nghịch ngợm, hay gây sự nhưng Chu Minh chưa bao giờ vi phạm nội quy nhà trường. Nhưng có một khoảng thời gian, mỗi ngày cậu ta đều trèo tường trốn học. Kế bên trường bọn họ là một trường nghệ thuật cấp 3, ngày nào Chu Minh cũng trèo tường trốn học chính là chạy sang trường bên cạnh.

Cậu ta biến thành một người hoàn toàn khác, bắt đầu lên thư viện mượn

sách, một học sinh khoa tự nhiên mà lại đi mượn sách Từ Chí Ma, Tagore, rồi bắt đầu vắt óc viết thư tình.

Mỗi một bức thư tình của Chu Minh đều mở đầu bằng "Nhiếp MM." "Em Thanh Anh.", "Bạn học Nhiếp Thanh Anh." Sau đó cậu ta lại vò đầu bứt tóc, rặn hoài mà không ra được chữ nào, thư tình cũng viết không xong. Đó là lần đầu tiên Từ Bạch Dương biết đến cái tên Nhiếp Thanh Anh này.

Ban đầu, anh ta thích chính là Nhiếp Thanh Anh trong lòng Chu Minh.

Từ Bạch Dương mang theo sự kiêu căng của một học sinh giỏi, im lặng nhìn Chu Minh vắt hết óc tìm kế lấy lòng hoa khôi trường bên. Mỗi lần thất bại trở về, Chu Minh chỉ nở nụ cười lặng lẽ rồi tuyên bố -- "Một ngày nào đó, tôi sẽ để cô ấy làm bạn gái mình."

Duyên phận đúng là chuyện không thể nói trước.

Ấy thế mà Nhiếp Thanh Anh lại thật sự gả cho Chu Minh, cô gái lạnh lùng như thế, cũng sẽ có lúc ngoan ngoãn ngồi trong xe để mặc Chu Minh hôn mình.

Giống như những năm ở bên với anh ta là một sai lầm.

Lương Hiếu Bạch đứng sau lưng dịu dàng lên tiếng, "Bạch Dương, đừng nhìn nữa..."

Từ Bạch Dương chật vật quay đầu, vội vàng rời đi tựa như có mãnh thú đang đuổi theo phía sau. Anh ta thất hồn lạc phách, đầu lòng không nguôi, anh ta mịt mờ suy nghĩ, nếu Nhiếp Thanh Anh thích Chu Minh, vậy những năm này của mình thì sao, có phải là sai lầm hay không...có phải anh ta đã hoàn toàn mất đi cô?

Ánh hoàng hôn buông xuống bên ngoài nhà hát, người đàn ông chạy thật

nhANH. Ngựa xe như nước, mỹ nữ như mây. Tuy mỹ nữ như mây, nhưng anh ta chỉ biết rằng -- có nhưng lại không biết quý trọng, phạm phải sai lầm nên vĩnh viễn mất đi, mất rồi cũng không thể nào tìm lại được.

Ánh mắt Lương Hiếu Bạch đầy phức tạp, nhìn xung quanh một chút rồi quyết định đi theo Từ Bạch Dương, một mực lẳng lặng đi sau anh ta. Từ Bạch Dương thất tình, đây là cơ hội tốt của cô ta. Lương Hiếu Bạch vẫn luôn thích Từ Bạch Dương, dù cô không biết rốt cục đây có phải là lựa chọn tốt hay không.

Sau khi Từ Bạch Dương đi rồi, đôi nam nữ ôm hôn trong xe vẫn chưa phát hiện ra. Một lát sau, nhận ra bàn tay Chu Minh bắt đầu không thành thật dò xét bên eo cô, Nhiếp Thanh Anh giãy ra, anh vội bình tĩnh lại, lui về sau một chút, nhìn đôi má ửng hồng của nữ thần sau nụ hôn mãnh liệt.

Chóp mũi cô lấm tấm mồ hôi, sợi tóc tán loạn rơi xuống bết vào má cô, đôi môi đỏ hồng khê mím lại, ngực cô phập phồng lên xuống, cô tránh né không dám nhìn vào mắt anh mà chỉ cúi đầu, ngón tay còn móc móc cái ghế.

Chu Minh mỉm cười.

Anh biết bây giờ mình nên giả vờ quan tâm, nhưng Chu tam thiếu không nhận được mà muốn trêu cô, "Cảm giác thế nào?"

Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng "Ừm." một tiếng.

Chu Minh trêu cô, "Ừm là sao? Tốt hay không? Cô bé à, anh hỏi em đó, lúc nói chuyện với người khác mà không nhìn vào mắt người ta là bất lịch sự đó. Em cứ cúi đầu là sao?"

Nhiếp Thanh Anh rất dễ bị lừa. Kinh nghiệm giao tiếp của cô vẫn còn rất thiếu sót, nếu như có người nói rằng như thế là không đúng thì cô sẽ cố gắng sửa đổi. Cho nên khi Chu Minh nói "bất lịch sự", Nhiếp Thanh Anh đỏ mặt,

hàng mi khẽ rung động, xấu hổ ngẩng đầu nhìn anh rồi nhẹ nhàng đáp, "Được lắm." Chu tam thiếu giật mình, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ho nhẹ một tiếng.

Nhiếp Thanh Anh nhà anh đáng yêu quá đi.

Anh quay đầu lại, vì muốn để cô bớt luống cuống tay chân, anh tra chìa khóa vào rồi lái xe ra khỏi bãi. Chiếc xe chạy vào đường lớn, đồng thời, Chu Minh thẳng thắn khen cô, "Vợ ơi, em thật là đẹp. Lúc này nhìn gần mới thấy da em lại mịn màng như thế..."

Chu Minh bị tịt từ, anh không phải thuộc tuýp người lãng mạn, cho nên lúc muốn khen người khác cũng không biết phải khen thế nào.

Nhiếp Thanh Anh cứ tưởng anh đã khen xong, thấy mình nên nói gì đó để bầu không khí tự nhiên hơn. Thế là cô nói, "Vì ngày nào tôi cũng dùng mỹ phẩm dưỡng da nên da mới đẹp như thế. Nếu anh thích, tôi có thể đề cử vài loại cho anh."

Chu Minh, "..."

Anh cố gắng nhin cười, bả vai cứ run run, "Sao anh thích vợ anh thật thà thế này nhỉ."

Nhiếp Thanh Anh mấp máy đôi môi, trông cô có vẻ rất vui.

Đúng lúc này, điện thoại của Chu Minh lại vang lên. Màn trêu chọc vợ đành tạm kết thúc, anh âm thầm ảo não: Sao trên đời lại có cái gọi là Bluetooth thế này? Nếu không có nó thì anh đã nhờ vợ mình nghe giúp rồi. Lúc cô lấy điện thoại chẳng phải sẽ đụng chạm cơ thể anh ư? Kết quả bây giờ, Nhiếp Thanh Anh lại ngồi yên lặng chờ anh ấn bluetooth để nghe...Chu Minh mang tai nghe vào, giờ không kịp để giả vờ trên xe không có thứ này rồi.

Chu Minh buồn bực nhận điện thoại, sau khi "Ừ." vài tiếng thì anh dừng xe lại ven đường, sau đó thương lượng với cô, "Anh có chuyện đột xuất, phải tăng ca nên tối nay anh sẽ không về nhà. Bây giờ để anh đưa em về trước, em ăn gì đó một chút, lúc đi ngủ thì nhớ đóng cửa kỹ càng nhé."

Nhiếp Thanh Anh lờm anh, "Tôi vốn dĩ ngủ một mình mà."

Chu Minh, "...Anh đang quan tâm em, em không hiểu à?"

Nhiếp Thanh Anh bừng tỉnh, nói "Cảm ơn." rồi ngập ngừng một lát, hiểu chuyện nói với anh, "Anh tăng ca nên chắc là công việc rất gấp. Không thì để tôi tự kêu xe về, còn anh đến thẳng công ty đi."

Chu Minh chần chờ một chút, vì công ty và nhà anh thuộc hai hướng khác nhau. Anh gật đầu đồng ý với cô, tự mình đưa vợ lên taxi, nói địa chỉ với tài xế, sau lại chụp hình biển số xong mới đưa mắt nhìn chiếc taxi rời đi.

Tính kiểm soát của anh lại rục rịch ngoi lên, nhưng cô không hề phát hiện ra, anh đã sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy. Ngồi trên xe, tài xế cảm thán với cô, "Chồng cô giỏi thật mà lại yêu thương cô nữa chứ."

Nhiếp Thanh Anh không biết tài xế vì sao lại khen như thế, cô chỉ im lặng nở nụ cười lịch sự. Phong cảnh ngoài cửa sổ lướt đi như bay, lướt qua đôi gò má trắng nõn của cô, gương mặt hờ hững, sừng sững bất động.

Tài xế nghĩ thầm:...Cô gái này thật lạnh lùng.

Sau khi quay về xe, Chu Minh chậm rãi lái xe đến công ty. Không có Nhiếp Thanh Anh ngồi trên xe, nên anh cảm thấy không quen. Để làm dịu tâm trạng, Chu Minh mở radio, chuyển đến kênh phát thanh của đài giao thông. Vì lúc này nữ thần đã ngồi trên xe anh, còn chấp nhận nụ hôn của anh, tâm trạng hiện giờ của Chu Minh rất tốt. Anh lầm bầm hát vài câu, ngay cả quảng cáo cũng say sưa lắng nghe.

Có lẽ do tâm trạng quá tốt, lúc tiết mục muốn giao lưu với thính giả nghe đài, Chu Minh vui vẻ gọi điện thoại đến trả lời câu hỏi. Đại khái là hôm nay Chu Minh khá may mắn, 10 câu hỏi anh đều trả lời đúng hết, trở thành thính giả may mắn của ngày hôm nay. Nam nữ MC khoa trương chúc mừng anh, vì đây là đài phát thanh giao thông của thành phố A, đa số tài xế thành phố A đều mở kênh này để nghe trong lúc lái xe, mọi người đều nghe thấy Chu Minh khẽ cười một tiếng khi được MC khích lệ.

Tiếng cười trầm thấp, vài nữ thính giả nghe mà ửng đỏ hai tai.

Nữ MC nghe thấy anh cười liền biết người này đang rất vui, thế là nắm lấy cơ hội, "Vị thính giả này có lẽ rất vui khi được chương trình chọn đây mà? Có phải anh là fan trung thành của chương trình không?"

Chu tam thiếu: "Không hề. Tôi vui vì chuyện khác, không liên quan tới các người."

Nữ MC cứng đờ, sau đó lịch sự nở nụ cười, "Vậy anh có thể cùng chia sẻ chuyện vui ấy với mọi người được không?"

Dường như Chu Minh đang do dự, "Chuyện này, thật ra vợ tôi không thích tôi đi khắp nơi khoe khoang, cô ấy nói tôi nhiều chuyện."

MC, "Vậy..."

MC đang định nói "Vậy thì thôi.", ai ngờ Chu Minh lại mở miệng, "Nhưng mà vợ tôi không có ở đây, thôi thì tôi đành chia sẻ với mọi người vậy." Anh ho khan một tiếng, hắng giọng nói tiếp, "Tôi muốn chia sẻ với mọi người một nụ hôn tuyệt vời của tôi và vợ. Đây không phải là một nụ hôn bình thường đâu nhé, mà là nụ hôn vả mặt bố bố bạn trai cũ của vợ tôi. Mà cũng không hẳn là nụ hôn "vả mặt" nữa, đây là lần đầu tiên sau khi kết hôn bọn tôi hôn nhau mãnh liệt như thế."

"Aiz, để tôi kể cho mọi người nghe câu chuyện đằng sau nhé..."

Bla bla...Chu Minh huyền thuyên cả buổi.

Nam nữ MC cứng đờ: "..."

Toàn bộ thính giả thành phố A đang nghe đều trợn mắt há mồm, "..."

...

Trên taxi, vì cô gái này quá yên tĩnh, này giờ không hề hé miệng nửa câu, tài xế hơi ngại ngùng, bèn tiện tay mở radio lên. Sau đó lại nghe thấy một thính giả may mắn đang lảm nhảm cả buổi trời, "Nụ hôn này ầy à, chi tiết hơn tôi không thể nói, nhưng phải công nhận một điều rằng, vợ tôi rất xinh đẹp, trên đời này không có một ai có thể xinh hơn vợ tôi được..."

Nhiếp Thanh Anh ngồi ghế sau khẽ giật mình, "..."

Gương mặt vừa hết đỏ, "bùm" một cái lại đỏ ửng cả lên.

Cô và tài xế đáng thương ngồi nghe thính giả này bô lô cả mười mấy phút đồng hồ, ngay cả hai MC muốn chen vào cũng không được. Tài xế bực bội nói, "Thằng cha bị bệnh hả? Còn khen vợ mình lên tận mây xanh, chắc là cuồng vợ lắm đây."

Nhiếp Thanh Anh yên lặng chôn mặt xuống hai tay, cô lại muốn kéo chồng mình vào danh sách đen tiếp rồi.

Trong vòng một tháng gần gũi, số lần cô kéo Chu Minh vào danh sách đen còn nhiều hơn Từ Bạch Dương trong mười năm quen nhau.

Vất vả lắm mới nghe được thính giả kia tạm ngưng, MC vội vàng chen vào, "Hóa ra tình cảm của vợ chồng anh tốt như thế, chúng tôi đều biết cả rồi. Để cảm ơn anh đã tham gia chương trình, chúng tôi sẽ tặng anh một món quà

nho nhỏ. Xin hỏi anh tên gì?"

Nhiếp Thanh Anh chậm rãi che mặt: Mất mặt quá, đây là muốn cho cả thế giới này biết ư...

Vị thánh giả kia im lặng một lát rồi nói, "Tôi là Nicolas Triệu Tứ."

Mọi người đều ngớ ra, "..."

Chu Minh có bệnh chứ không phải ngốc. 6 giờ chiều ngày hôm đó, Nicolas Triệu Tứ trở thành nhân vật truyền thuyết trên đài radio giao thông của thành phố A.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Chu Minh - Chu Tiểu Tiên Nữ - Nicolas Triệu Tứ

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Chu Minh rút chìa khóa xe chạy vào công ty đã là 7 giờ tối. Công ty xảy ra chuyện lớn, tất cả nhân viên đều tắt bật tăng ca, ngược lại, Chu Minh lại rất thanh thoi. Anh vừa bước vào phòng, thư ký Trần chân trước vừa nghỉ phép trở về, chân sau đã vào phòng làm việc, đóng cửa sổ, kém rèo cửa lại.

Nghỉ phép một tuần, lúc trở về, gương mặt cô càng thêm hồng nhuận, khí sắc rất tốt, Trần Linh Linh vẫn giữ dáng vẻ ngực lớn eo thon, xinh đẹp như hoa.

Trần Linh Linh nở nụ cười chuyên nghiệp, thần thần bí bí mở miệng, "Giám đốc..."

Chu Minh đứng trước bàn làm việc, đưa tay lật xem giấy tờ vừa mới được đưa tới, không thềm ngẩng đầu lên đã nói, "Cẩn thận lời nói của cô đấy! Mở cửa phòng ra, đừng làm người ta tưởng tôi với cô cấu kết làm bậy."

Trần Linh Linh lén lút trừng mắt với anh: Giám đốc lại đang đùa giỡn nữa rồi!

Mắt thấy chuyện hôm nay rất quan trọng, cô giả vờ như không nghe thấy lời anh nói, bước lại gần bên người anh, nhỏ giọng nói, "Giám đốc, tôi nghe nói công ty xảy ra chuyện, phía trên ai cũng chấn động. Chuyện đó có phải thật không vậy?"

Chu Minh, "Sao tôi biết được? Tôi đến công ty còn trẻ hơn cô mà!"

Trần Linh Linh thầm nói trong lòng, chủ tịch Chu không phải là ba anh sao? Anh không đi hỏi ông ấy ư! Hai cha con "plastic"* này, số lần nói chuyện với nhau còn không bằng nhân viên bọn tôi.

*Xuất phát từ Weibo, "Chị em tốt giống như hoa giả, giả tạo là thế, nhưng không bao giờ héo tàn.", chỉ tình cảm giả tạo như hoa giả. Ý nói, Chu Minh và ba ngoài mặt là cha con nhưng thực ra không có tình cảm gì nhiều.

Chu Minh đang múa thái cực quyền, anh qua loa cho có, Trần Linh Linh lại rất sốt ruột. Phía trên biến động, không ảnh hưởng đến giám đốc Chu, nhưng mấy nhân viên như bọn họ thì rất khó nói. Chu Minh đi một vòng quanh bàn, rồi bắt chéo chân ngồi xuống, Trần Linh Linh cắn răng, dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, "Tôi nhận được tin, nói rằng sản phẩm của chúng ta vì có vấn đề bảo vệ môi trường nên đã bị hải quan giữ lại, không những phải bồi thường tiền, mà sau khi hàng bị trả về còn bị người của bộ môi trường đến kiểm tra. Sau đó còn biết bao như vấn đề thuế, tham ô...Còn gặp ngay lúc lãnh đạo ở trung ương xuống thị sát. Nghe nói chủ tịch Chu đang đi đàm phán chuyện làm ăn mà phải bay về trong đêm để xử lý chuyện này. Giám đốc, anh không nghe gì thật hả?"

Chu Minh kinh ngạc, "Thật hả? Thê thảm vậy á!"

Dáng vẻ anh như đang hóng hớt khiến thư ký Trần sốt ruột. Trần Linh Linh ai oán lườm anh một cái, vì ông chủ mà tranh thủ, cô chỉ có thể nói thêm. Trần Linh Linh tiến đến bên tai Chu Minh, nhẹ giọng thì thầm, "Còn có một tin bên lề nữa chính là có cổ đông đang lén bán cổ phần..."

Ngón tay đang lướt tài liệu của Chu Minh bỗng dừng lại, hai mắt híp lại, lần này anh mới thực sự chú ý lắng nghe.

Trong tập đoàn Chu thị, Chu đại gia - Chu Kiến Quốc nắm giữ 40% cổ phần, Chu Minh nắm giữ 8%, mẹ Chu Minh có 2%, 50% cổ phần còn lại rải

rác cho những cổ đông khác nắm giữ. Chuyện cổ phần này thật ra rất nguy hiểm, giống như đang đi lưỡi dao, một khi Chu Minh hoặc mẹ Chu Minh chuyển sang ủng hộ cổ đông khác thì Chu đại gia sẽ mất quyền điều hành công ty. Bây giờ lại có cổ đông muốn bán cổ phần của mình, chứng tỏ rằng có người không phục Chu Kiến Quốc, muốn nhân cơ hội này đoạt quyền...Chu Minh thấp giọng hỏi, "Tin này có đáng tin không?"

Trần Linh Linh do dự một lát, nghĩ đến chuyện bây giờ mình chỉ có thể dựa vào giám đốc, thế là gật đầu đầy chắc chắn.

Trên mặt Chu Minh hiện lên một nụ cười đầy hứng thú, "Tốt quá."

Anh nói với Trần Linh Linh, "Giúp tôi liên lạc với vài người, tôi góp vốn, nặc danh mua lại cổ phần cho tôi."

Trần Linh Linh, "Được. Giám đốc anh quả nhiên anh vẫn ủng hộ chủ tịch Chu."

Chu Minh ngồi phía sau bàn làm việc, hai mắt chăm chú nhìn văn kiện trên tay, anh chuyển bút, bật cười ha hả, ánh mắt tràn ngập ý tứ "cô đúng là loài người ngu ngốc."

Lần này thư ký Trần hoàn toàn không hiểu ý anh là gì.

...

Vào giai đoạn biến động của tập đoàn Chu thị, Chu Minh một lòng quan sát bên kia, số lần tăng ca ngày càng nhiều, thời gian về nhà rất ít. Nhiếp Thanh Anh cũng không rảnh rỗi, bởi vì nghi thức bế mạc của liên hoan phim, Nhiếp Thanh Anh được vũ đoàn chọn biểu diễn cho 2 tiết mục, một là múa nhóm vẫn chưa chọn ra người múa dẫn đầu, một tiết mục nữa chính là tiết mục múa đơn .

Vở múa này, dịu dàng lưu luyến, thanh thuần mà không yếu mị, độ khó vô cùng cao, trong vũ đoàn chỉ có mình Nhiếp Thanh Anh là múa đẹp nhất, nhóm biên đạo múa đều chọn Nhiếp Thanh Anh. Nghe nói trong lễ bế mạc liên hoan phim sẽ có sự xuất hiện của vũ công nổi tiếng - Tôn Dĩnh Hồng, đây mới chính trọng điểm đối với cô.

Cô và các thầy cô biên đạo đã thảo luận về ý cảnh và độ khó của vở múa này, còn tìm kiếm tư liệu, xem những tiền bối đi trước phân tích điệu múa này thế nào. Vở múa này chính là vở múa với độ khó cao nhất sau khi cô bị thương ở chân. Cô Tôn Dĩnh Hồng chính là tiền bối mà cô luôn muốn được thỉnh giáo lúc còn đang học ở Học viện vũ đạo Bắc Kinh nhưng không có duyên gặp mặt. Tuổi thọ của nghề vũ công tương đối ngắn, thời kỳ đỉnh cao chính là vào khoảng 20 - 23 tuổi. Nhưng cô Tôn Dĩnh Hồng đã 40 50 tuổi rồi mà vẫn có thể nhảy múa như những cô gái ở lứa tuổi 20, là vũ công được mọi người yêu thích nhất.

Trong lòng Nhiếp Thanh Anh luôn mong được gặp cô Tôn để thỉnh giáo. Lễ bế mạc lần này e là cơ hội cuối cùng được gặp cô ấy. Nhiếp Thanh Anh rất quý trọng cơ hội lần này. Dù chưa chọn ra người múa chính, hay múa đơn thì cô vẫn luôn chăm chỉ luyện tập. Cô vốn có thiên phú, những động tác khó đều tập rất nhanh, ngay cả các giáo viên trong đoàn đều cảm thấy tự ti, dù mình đang trong thời kì đỉnh cao cũng nhảy không tốt bằng Nhiếp Thanh Anh. Nhưng cô vẫn chưa hài lòng, cô muốn mình nhảy phải tốt hơn.

Ăn cơm, ngủ, nghỉ, ngay cả khi về đến nhà, trong đầu của cô luôn suy nghĩ về bài múa.

Buổi tối sau khi kết thúc luyện tập, Nhiếp Thanh Anh về nhà làm bữa khuya cho mình. Mỗi một ngày vũ công vận động tiêu hao rất nhiều năng lượng, cô ăn rất nhiều nhưng lại không hề béo. Cô đã nuôi dưỡng thói quen mỗi tối sau khi về nhà sẽ ăn thêm một bữa. Cô đứng trong phòng bếp, lơ đãng khuấy yến mạch, trong đầu vẫn còn nghĩ đến mấy động tác của vở múa.

Bây giờ đã 11 giờ, Chu Minh vừa về đến nhà, nghĩ rằng vợ mình đã ngủ, anh rón rén đóng cửa lại, lại phát hiện đèn phòng bếp sáng trưng. Chu Minh nhú mào, bước vào đứng dựa lên cửa phòng bếp nhìn dáng vẻ thẳng tắp của vợ mình, tay đang chế thêm nước vào nồi yến mạch, nước tràn ra khỏi ly, chảy xuống bồn rửa bên dưới, vậy mà cô vẫn không hề hay biết.

Chu Minh, "Khụ khụ!"

Nhiếp Thanh Anh lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn anh. Cô kinh ngạc, "Anh về rồi hả, có đói bụng không, để tôi..." Cuối cùng cô cũng phát hiện nước đã tràn, vội vàng bỏ ấm điện xuống, xấu hổ đi tìm đồ dọn dẹp.

Làm sao Chu Minh để cô mệt nhọc, đôi tay xinh đẹp của vợ anh sao lại làm ba cái chuyện này được? Anh dẫn cô ra khỏi phòng bếp rồi tự mình ra tay thu dọn tàn cuộc, sau đó rót thêm một ly yến mạch cho mình, rồi bưng ra phòng khách cùng uống với cô. Chu Minh cảm thấy vô cùng áy náy, mấy ngày nay tăng ca suốt mà quên chăm sóc cho vợ mình.

Chu tam thiếu dịu dàng thì thầm với cô, "Anh cảm động quá đi mất, chị gái bé nhỏ của anh vẫn chưa chịu đi ngủ, có phải đang chờ anh không?"

Nhiếp Thanh Anh thành thật trả lời, "Không phải."

Chu Minh bị đâm cho một nhát, anh im lặng một lát, nhưng chả sao cả, vì anh rất kiên cường. Anh uống một hớp, cười hì hì, "Vậy thì có chuyện gì? Có gì nghĩ không ra, có thể chia sẻ với anh. Nhìn em ngủ muộn như thế, anh đau lòng muốn vỡ cả tim."

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Không có gì."

Chu Minh lập tức ôm ngực, "Trời ơi, vợ tôi không tin tôi, không chịu tâm sự với tôi. Tim tôi đau quá..."

Anh diễn vô cùng nhập tâm, chỉ cần cô nói không một tiếng thôi anh sẽ lăn ra sàn mà khóc lóc om sòm cho coi. Mấy ngày nay cô luôn rầu rĩ không vui, thoát một cái đã bị anh chọc cười. Nhiếp Thanh Anh nói, "Anh đừng rộn nữa. Là chuyện trong vũ đoàn mà thôi, có nói anh cũng không hiểu đâu."

Chu Minh, "Anh không hiểu á? Sao anh lại không hiểu cho được? Biệt danh ông hoàng sàn nhảy của anh là để gọi chơi thôi sao? Hồi cấp 3 anh từng khóc lóc đòi ba mẹ cho anh đi học nhảy, em có biết đâu!"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc đến nỗi không khép miệng được, đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ vì sở thích của chồng và mình giống nhau, "Thật sao? Thật sao? Hồi cấp 3 anh cũng học nhảy hả? Anh làm sao mà học được vậy?"

Chu Minh ghen hòng, vợ của anh không bao giờ nắm được trọng điểm cả. Anh hàm hồ đáp, "Anh không có học, vì lúc đó anh mèm bị ba anh đánh gãy chân."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh, "Không quan trọng! Anh nói vậy là muốn cho em biết, Anh Anh, anh hiểu em! Chồng của em cũng biết nhảy đó, em nói gì anh đều hiểu cả. Nào nào, Anh Anh, cầm tay chồng em đi, hãy nói hết tâm sự lòng mình, chồng em sẽ cho em lời khuyên."

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng hoài nghi, nhưng hai tay lại bị anh nắm chặt lấy, rút hoài không ra. Cô bán tín bán nghi, nhìn ánh mắt thành khẩn của anh, cô do dự hai giây, rồi nói hết những phiền não của mình cho anh nghe. Đơn giản chỉ là cô nhảy chỗ nào không đẹp, cảm thấy chỗ nào không khớp, có cách nào khắc phục hay không...

Chu Minh nghe cô nói xong, rất tự tin vỗ ngực cam đoan, "Có thể thôi á? Đơn giản! Em đi tắm trước đi, sau đó chúng ta sẽ nói chuyện xuyên đêm, anh

sẽ phân tích cho em nghe nhé."

Nhiếp Thanh Anh "ồ" lên một tiếng rồi bị anh giục đi tắm. Mà sau khi đẩy cô đi, Chu Minh bắt đầu cuống cuống nhảy lên như thỏ, tìm điện thoại khắp nơi, rồi bắt đầu lên Baidu tìm kiếm.

Hai mươi phút sau, Nhiếp Thanh Anh tắm xong bước ra ngoài, tới lượt Chu Minh tắm. Lúc cô đang lau tóc thì nghe tiếng thông báo từ điện thoại của anh. Nghĩ đến dạo này công ty của anh đang bận rộn, sợ trễ nãi công việc của chồng, cô đến lấy điện thoại định đưa cho anh. Ai ngờ lúc cô cầm điện thoại của anh lên, điện thoại lại nhận được tin nhắn, màn hình sáng lên, Nhiếp Thanh Anh bất cẩn chạm vào liên mở khóa.

Sau đó, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy khó thở khi nhìn thấy một đồng câu hỏi của ông chồng nhà mình trên Baidu --

" có vị trí thế nào trong đoàn múa cổ điển? Có bao nhiêu phiên bản?"

"Mấy anh mấy chị đẹp gái ở đây có ai tốt nghiệp trường múa hay không? Đang học cũng được nữa. Em là Tiểu tiên nữ 16 tuổi, muốn thi múa, xin hỏi có lớp dạy múa cấp tốc nào không ạ?"

"Thần thái và thân pháp của múa cổ điển* là gì vậy? Có chị gái xinh đẹp nào đi ngang qua xin hãy giúp mị."

Nhiếp Thanh Anh cầm điện thoại của Chu Minh trong tay mà run rẩy. Chu tiểu tiên nữ - Nicolas Triệu Tứ - Chu Minh còn đang tắm bên trong, cô cầm điện thoại mà cứ như cầm củ khoai lang nóng, cả người cứng đờ như gỗ, cảm thấy ngưỡng mộ anh vô cùng.

*Múa cổ điển Trung Hoa có 3 phần chính: thần thái, thân pháp và kỹ thuật.

Thần thái: Thần thái của múa Trung Hoa cổ điển dung hợp nhiều yếu tố. Ví dụ, lấy "vặn, nghiêng, tròn, uốn", làm động tác hình thể trung tâm, lấy "tam viên" tạo nền tảng cho hướng đi của động tác, lấy eo làm trục để thân trên nâng lên, hạ xuống, trùng xuống, ngả về sau, lồng ngực hóp và nở, chuyển động của sườn và còn nhiều hơn nữa. Những yếu tố cơ bản này mang lại cho múa Trung Hoa cổ điển năng lực biểu đạt cực kỳ phong phú, và tiềm năng sáng tạo to lớn. Thần thái nhấn mạnh ý vị của nội hàm, hơi thở, ý niệm, sự lôi cuốn, và tình cảm nội tâm. Về bản chất là lấy tinh thần dẫn dắt hình thể, lấy hình thể để truyền tinh thần.

Thân pháp: chỉ kỹ thuật và phương thức biểu đạt bề ngoài bao gồm hàng trăm động tác và tư thế tinh xảo. Mặc dù nhiều tư thế trông rất đơn giản, nhưng thực ra chúng đòi hỏi sự kết hợp hoàn hảo của tất cả các bộ phận của cơ thể. Ví dụ, động tác di chuyển và xoay người, hướng nhìn, cách đặt các ngón tay, và còn nhiều nữa, tất cả đều yêu cầu sự chuẩn xác và nhịp nhàng.

Kỹ thuật: Kỹ thuật trong múa Trung Hoa cổ điển chỉ một loạt các kỹ thuật rất khó, bao gồm bật và nhảy, xoay và lật người. Những kỹ thuật này nhằm bổ sung cho thần thái và thân pháp. (Nguồn: shenyunperformingarts.org)

Chương sau:

Nhiếp Thanh Anh dịch sang bên cạnh, không hề ngẩng đầu lên, "Anh đừng dán vào tôi như thế, ngứa lắm."

Chu tam thiếu, "..."

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ít Nhất Đừng Để Chồng Mình Biết Là Mình Mua "Xích Chó"

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nhiếp Thanh Anh lướt lịch sử truy cập Baidu của Chu Minh, càng xem càng hết hồn. Cô nhìn tài khoản mang tên "Tiểu tiên nữ 16 tuổi" của Chu Minh, ảnh đại diện là hình thiếu nữ trong truyện tranh, có vẻ là tài khoản thật, nick này đã được sử dụng vài năm rồi. Anh giả vờ làm nai vàng khắp nơi, mở miệng khép miệng kêu người ta là anh đẹp trai, chị đẹp gái, nói năng ngọt xớt, có khi bị người ta mắng còn khóc "hu hu"...

Tóm lại, nhìn vào tài khoản này, người ta sẽ nghĩ rằng đây là một cô bé vô cùng đáng yêu.

Chu Minh xài nick này ít nhất 4 5 năm. Nói đúng hơn là, lúc anh 20 tuổi thì giả vờ làm cô bé học sinh 10 tuổi. Cứ thế mà từ cô học trò nhỏ, anh lại tiếp tục giả dạng thành tiểu tiên nữ, từ tiểu học, trung học, đến cấp 3, thế mà không ai phát hiện ra...Oa, bà ngoại sói* này đúng là quá tâm cơ rồi!

*Bà ngoại sói: trong truyện cô bé quàng khăn đỏ. Chỉ những kẻ xấu nhưng giỏi ngụy trang.

Vấn đề ở đây chính là, giả cho một ông chồng thích làm trò thế này thì phải làm sao?

Trong phòng tắm, nước chảy ào ào, làn sương mờ dần dần hiện lên. Cách một lớp kính mờ nên không thể thấy cái gì. Nhiếp Thanh Anh ngồi bên ngoài thấp thỏm một hồi lâu nhưng vẫn không dám đối chất với bà ngoại sói. Nhiếp Thanh Anh ngồi trên giường trong tâm trạng vô cùng phức tạp, sau khi xem

hết một loạt trong điện thoại của anh, cô cảm thấy thà rằng không biết thì hơn. Lấy chồng hơn một tháng, bạn học Nhiếp chậm chạp rốt cục đã biết ông chồng của mình vừa bĩ bợ, vừa thích làm trò con bò.

Bạn trai cũ của cô vừa phong độ, vừa dịu dàng lại còn lịch sự, sao chồng cô lại khác xa thế này? Mắt nhìn đàn ông của cô sao lại bẻ ngoặt 180 độ thế này?

Không biết Nhiếp Thanh Anh thần thờ bao lâu, Chu Minh đã tắm xong. Sau khi sấy tóc, vừa mặc đồ xong, tràn đầy tự tin vội vã tìm Nhiếp Thanh Anh tính lấy le trước mặt cô. Tìm vợ cả một vòng khắp nhà mà không thấy đâu, nhìn sang phòng ngủ thì thấy đèn sáng, Chu thiếu bước vào, giả vờ thối tiên khí vào vợ mình, "Vợ ời, chờ anh lâu không? Cũng không còn cách nào, chồng em rất dẻo dai*, ha ha ha."

*Anh đang lái sang chuyện mình rất dẻo dai trên giường.:))

Nhiếp Thanh Anh im lặng nhìn anh.

Chu Minh buồn bực, không biết cô thế này có hiểu câu bông đùa sắc tình này của mình hay không. Nhưng nhìn đôi mắt đen lay láy của vợ đang run rẩy, anh đành thu bớt sự phóng túng của mình lại, ra vẻ nghiêm túc nói, "Được rồi, không phải nói chuyện khiêu vũ của em sao. Tối đây, anh dạy cho em, mau lấy giấy bút ghi lại nè."

Nhiếp Thanh Anh, "Ờ."

Cô thật sự đi lấy giấy bút, ngồi im lặng nhìn Chu Minh: Tôi càng muốn xem thử Tiểu tiên nữ 16 tuổi chỉ biết cầu cứu Baidu thì múa rìu qua mắt thợ thế nào.

Chu Minh cảm thấy kỳ lạ, thái độ lúc giảng bài của anh rất nghiêm túc, nhưng cứ có cảm thấy ánh mắt của bạn Nhiếp bên cạnh nhìn mình mang theo

cảm giác "đồng cảm với trẻ thiếu năng". Chu Minh nhìn sang cô thì cô lại nhìn sang chỗ khác không dám đối mặt với anh. Nhưng lòng Chu Minh đang có quý, anh không thể nói ra mục đích một hai phải lôi kéo vợ nói chuyện với mình, nên cũng không dám chỉ trích Nhiếp Thanh Anh không quan tâm đến mình.

Càng về sau, Nhiếp Thanh Anh lại càng kinh ngạc, vì cô nhận ra rằng, mặc dù Chu Minh dựa vào kiến thức trên Baidu nhưng lại có thể phân tích một cách rõ ràng, còn có thể cùng cô thảo luận cả buổi trời. Năng lực phân tích, tổng kết của Chu Minh đối với những kiến thức mới mẻ khiến cô kinh ngạc không thôi. Anh đưa ra vài quan điểm, trông có vẻ hoang đường nhưng nếu suy nghĩ kỹ càng thì không hoàn toàn không có đạo lý...Nhiếp Thanh Anh có thể hiểu hết những gì anh nói.

Chu Minh thừa cơ ôm lấy bờ vai mảnh mai của cô, rồi ôm cô vào lòng. Trên người cô mang theo mùi thơm thoang thoảng sau khi tắm, tóc dài vẫn còn hơi ẩm, mềm mại, ánh đèn dịu dàng hắt lên hàng mi cong vút, đôi môi đỏ hồng hơi vểnh lên, tựa như vết son trên nền tuyết trắng, dịu dàng mà lại rực rỡ, xinh đẹp động lòng người. Anh như chìm sâu vào cơn say, không tự chủ mà sát lại gần thêm, đầu anh là một mảnh hỗn độn. Hơi thở nóng rực phả lên đôi gò má ửng đỏ của cô, người đàn ông cúi đầu, chính bản thân anh cũng không biết mình đang nói cái gì, "Ừm, sau đó, em có thể cân nhắc dùng sức mạnh hay nhẹ..."

Nhiếp Thanh Anh dịch sang bên cạnh, không hề ngẩng đầu lên, "Anh đừng dán vào tôi như thế, ngứa lắm."

Chu tam thiếu, "..."

Anh nên làm thế nào với cô vợ không hiểu phong tình này đây?"

Chu Minh đột nhiên dừng lại, Nhiếp Thanh Anh khó hiểu ngẩng đầu lên

nhìn anh. Ánh mắt cô gái quá mức thuần khiết, càng làm cho tư tưởng đồi trụy của anh trở nên bẩn thỉu. Chu Minh ủ rũ, phất phất tay, vô lực nói, "Thôi, tiếp tục nào.."

Bọn họ quả thật thảo luận về múa cổ điển đến nửa đêm, sau đó càng nói càng buồn ngủ, tinh thần hai người đều biểu tình, Chu Minh không muốn động đây, nửa ép buộc ôm lấy vai cô rồi ngã xuống giường ngủ thiếp đi. Nhiếp Thanh Anh lăm bầm bảo anh đi về phòng mà ngủ, Chu Minh chỉ hừ hừ vài tiếng rồi ôm cô chặt hơn. Quá mệt mỏi, hai mắt Nhiếp Thanh Anh cũng díp lại, mặc kệ anh.

Đây là lần thứ hai hai người ngủ cùng nhau sau khi cưới.

Sau đó, bạn học Nhiếp đã có thể xác nhận, thói quen khi ngủ của Chu Minh rất xấu.

Tựa như bị bóng đè, bị người đàn ông ôm chặt, chặt đến khó thở. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Nhiếp Thanh Anh hơi giãy dụa rồi mở mắt ra, phát hiện mình bị Chu Minh ôm chặt, hai tay hai chân quấn lên người mình như bạch tuộc. Nhiếp Thanh Anh nóng vã cả mồ hôi, bảo Chu Minh buông ra.

Anh mơ màng mở mắt ra, thấy cô đang nhìn mình chăm chăm. Anh nói thầm một câu, bỏ Nhiếp Thanh Anh ra rồi lăn sang phía bên kia giường ngủ tiếp. Nhiếp Thanh Anh thở phào nhẹ nhõm, cô tắt đèn, sau đó ngủ tiếp. Kết quả, chưa tới một lát, cô lại bị bóng đè lần nữa...Lần này cô không thèm gọi anh dậy, giãy dụa bò ra khỏi người anh, kéo lấy tay chân chồng mình rồi đẩy sang bên kia giường.

Một đêm tốn sức, Nhiếp Thanh Anh suýt nữa đã bị Chu Minh đè chết, cô vật vã sửa lại tư thế ngủ cho chồng ít nhất 3 lần. Nữ thần lạnh lùng "đánh nhau" với chồng trên giường không hề lạnh lùng tí nào. Nhưng dáng ngủ của anh quá xấu, cô lấy chân chặn lại thế mà không biết dùng cách nào mà anh lại

đi xuyên qua, rồi lại ôm cô ngủ tiếp...Cuối cùng cô không chịu được nữa, đập anh bay thẳng xuống giường.

Thế giới trở nên yên tĩnh hơn.

...

Hôm sau thức dậy, không biết làm sao mà anh lại ôm một cái gối, nằm sát mép giường, "duyên dáng" ngáy khò khò. Anh leo lên giường khi nào, Nhiếp Thanh Anh không hề hay biết. Nhưng sáng dậy nhìn thấy chồng ngủ trên giường, Nhiếp Thanh Anh thở phào nhẹ nhõm. Cô sợ chồng mình mà biết anh ấy ngủ dưới đất cả đêm, cô lại mang tiếng ngược đãi chồng thì khổ.

Vì chột dạ cho nên lúc gọi Chu Minh dậy rất dịu dàng, lần đầu cô gọi anh là "ông xã", "Ông xã, dậy đi làm nào, đừng ngủ nữa."

Chu Minh buồn ngủ vô cùng, lúc anh ngủ, sóng mũi cao thẳng càng thêm rõ nét, gương mặt với những đường nét nam tính, có khí chất của quý tộc Anh quốc. Ánh ban mai xuyên qua màn cửa chiếu vào, ánh nắng vàng rực rỡ, nhảy nhót trên gương mặt anh. Nhiếp Thanh Anh đẩy vai anh, ánh mắt lại rơi vào gương mặt đẹp trai ấy, trái tim không tự chủ được mà lỡ mất một nhịp. Cô sững sờ, ngơ ngác ngăm nhìn anh...Đến khi Chu Minh tóc tai rối bời mở mắt ra, theo bản năng ôm lấy eo cô, "Vợ ơi..."

Nhiếp Thanh Anh nhanh chóng dời mắt, cất giọng hờ hững, "Đừng quậy nữa, dậy đi."

Chu tam thiếu hoàn toàn không biết chuyện tối qua mình ngủ dưới sàn, anh xuống giường đánh răng rửa mặt. Nhiếp Thanh Anh dậy trước anh nên vào phòng bếp làm sandwich với trứng. Gả cho Chu Minh đã lâu, nhưng ít khi nào cô xuống bếp nấu cơm cho hai người, cùng ăn sáng với Chu Minh, tâm trạng của cô trở nên rất tốt. Nhưng lúc Chu Minh ngồi vào bàn ăn sáng,

buồn bực thốt lên, "Kỳ lạ, sao lưng anh lại đau thế nhỉ, giống như bị ai đó tấn cho một trận vậy."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô im lặng uống sữa, tốt bụng kẹp một miếng sandwich cho anh. Chu Minh kinh ngạc vì được cô quan tâm, xúc động nhìn cô. Nhiếp Thanh Anh cúi đầu, nhẹ giọng nói, "Anh nghĩ là ai đã đánh anh hả?"

Chu Minh thuận miệng đáp, "Không biết nữa. Chắc là nằm mơ rồi té xuống giường. Anh không quấy rầy vợ chứ?"

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu.

Chu Minh thâm tình nhìn cô, cách một cái bàn, nắm chặt tay cô, "Anh Anh, em thật tốt. Lúc trước anh ngủ với người khác, đám kia dám chê tướng ngủ anh xấu, không ai muốn ngủ cùng phòng với anh cả. Chỉ có em là không chê anh thôi."

Nhiếp Thanh Anh cười với anh, dịu dàng vô cùng, "Ăn sáng đi."

Cô không những chê anh, còn đạp anh xuống giường nữa.

Nhưng cô sẽ không nói.

Nhiếp Thanh Anh là một hũ nút* xấu xa.

*Chỉ những người trầm mặc, ít nói, ít tâm sự với người khác.

...

Tập đoàn Chu thị xảy ra chuyện, công việc của Chu Minh bận rộn hơn so với ngày thường, nhưng dù bận thế nào thì anh vẫn kiên trì muốn đưa Nhiếp Thanh Anh đi làm. Nhưng giờ tan làm của Nhiếp Thanh Anh rất hay thay đổi,

không phải kiểu 9 giờ làm, 5 giờ về cho nên để chiều theo Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh phải điều chỉnh công việc của mình theo thời gian đi làm của cô. Nhiếp Thanh Anh rất áy náy, bao lần bảo anh không cần đưa đón mình nhưng Chu Minh bình thường rất nghe lời cô ngoại trừ chuyện này.

Chu Minh nói, "Em hay diễn đêm, trở về muộn. Bình thường anh cũng hay tặng ca, vốn dĩ thời gian gặp được em đã rất ít rồi, bây giờ mà không tranh thủ, anh sợ em quên mất mình đã kết hôn rồi."

Nhiếp Thanh Anh nghe xong lại càng áy náy.

Cảm giác áy náy này đạt đến đỉnh điểm vào một buổi chiều lúc tan làm chờ anh đến đón. Bất ngờ có hai chiếc Lexus giống hệt nhau đậu ở ven đường, hai người đàn ông đều bước xuống đứng cạnh xe.

Ai nấy đều rất đẹp trai, sang trọng.

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác nhìn sang hai bên, cô ngập ngừng, không biết ai mới là chồng mình...

Lòng bàn tay cô đổ mồ hôi, nắm chặt điện thoại trong tay, lo lắng không biết có nên nhắn tin cho Chu Minh hay không. Cô cảm thấy buồn vì chứng mù mặt của mình, ở cùng anh hơn một tháng rồi mà vẫn không nhận ra anh. Lúc Nhiếp Thanh Anh đang ngập ngừng đứng đó, Chu Minh đã gọi cô, "Vợ ời, bên này nè! Em đứng ngốc ở đó chi vậy!"

Nhiếp Thanh Anh bừng tỉnh, vội vàng chạy lên xe anh.

Ngồi lên xe, mắt Chu Minh đen thui, trông rất mệt mỏi. Anh lỡ đăng tra chìa khóa xe, không biết có phát hiện chuyện Nhiếp Thanh Anh không nhận ra anh lúc này hay không. Cô ngồi bên cạnh nhìn anh, rồi quyết định.

Cô nhất định phải nghĩ cách nào đó để nhận ra Chu Minh.

Dù sau này có ly hôn thì bây giờ cũng không thể nhận làm.

...

Vì chuyện này, Nhiếp Thanh Anh cố ý tham khảo bạn thân của mình, cô uyển chuyển nói ra ý tưởng của mình, sắp đến Thất tịch rồi, cô định mua một món quà tặng cho Chu Minh. Muốn chọn một sợi dây chuyền thật đặc biệt, nhìn vào là nhận ra ngay. Cách màn hình, sau khi kinh ngạc một hồi, Lộ Khê cảm thấy vô cùng hưng phấn.

"Quào, trời ơi! Cuối cùng mình cũng đã mở mang tầm mắt, có người dùng xích chó để nhận biết chó nhà mình rồi!"

Nhiếp Thanh Anh trách cô, "Xích chó gì? Đừng nói khó nghe thế."

Lộ Khê định xin lỗi thì nghe Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Ít nhất đừng để chồng mình biết là mình mua xích chó."

Lộ Khê, "..."

Khá khen, khá khen! Đôi vợ chồng "plastic" lúc nào cũng mở miệng bảo ly hôn này, tính toán hay thật.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đang Yêu Ư?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Vì kinh nghiệm cuộc sống của bạn học Nhiếp như một tờ giấy trắng, cho nên lúc cô chọn quà cho Chu Minh thì Lộ Khê nhắc nhở cô, "Cậu cứ mua đồ đắt tiền là được, đừng mua rẻ quá. Chồng cậu vừa giàu lại có địa vị, cậu đừng để anh ấy rẻ giá nhé."

Nhiếp Thanh Anh, "Sao cậu biết anh ấy rất giàu?"

Lộ Khê nói một cách đương nhiên, "Chu Minh là con trai độc nhất của Chu đại gia, lúc gả cho anh ấy cậu không tìm hiểu hả? Tốt xấu gì hồi cấp 3 người ta cũng từng thích cậu mà."

Nhiếp Thanh Anh như có điều suy nghĩ.

Đúng vậy, một người đàn ông từng thích cô, mặc kệ bây giờ anh có còn thích hay không thì cô cũng không thể xua đuổi anh. Lúc đầu Nhiếp Thanh Anh định mua dây chuyền cho Chu Minh, nhưng lúc đi dạo phố thì cô lại chấm một cặp dây chuyền tình nhân của Cartier, với mặt dây là hai vòng tròn nhỏ được khảm kim cương lồng vào nhau. Cô đứng ngắm một hồi, nhân viên bán hàng thấy thế thì vội vàng chạy đến tiếp chuyện với cô. Nhiếp Thanh Anh không phải là người dễ bị người bán hàng dụ dỗ, nhưng cô lại rất thích cặp dây chuyền này, khi về nhà, trên tay cô lại mang theo một đôi dây chuyền tình nhân.

Coi như mất gần 3 vạn.

Đành nói lời tạm biệt với mấy tháng tiền lương vậy.

Lộ Khê khinh bỉ cô, "Có gì đâu, bảo chồng cậu đưa tiền lại. Đàn ông kiếm tiền là để phụ nữ tiêu mà."

Nhiếp Thanh Anh, "Tiền là do bọn họ làm ra tại sao lại đưa cho phụ nữ xài? Mình không phải vì tiền mới gả cho anh ấy. Với lại sau khi kết hôn, bọn mình không hề có tài sản chung."

Cô bình tĩnh nói tiếp, "Mình không quan tâm anh ấy có tiền hay không."

Lộ Khê im lặng một lúc lâu mới mở miệng, "...Đàn ông chỉ thích mấy cô gái ngốc như cậu thôi."

Cô không khỏi lo lắng cho Nhiếp Thanh Anh, cuộc hôn nhân của bọn họ quá bất thường, Nhiếp Thanh Anh vì tránh né Từ Bạch Dương, cộng thêm chuyện ba mẹ giục cưới, mà Nhiếp Thanh Anh nói, Chu Minh muốn trốn tránh sự theo đuổi điên cuồng của một cô mình tinh mới kết hôn với mình. Cuộc hôn nhân này có quá nhiều tai họa ngầm.

Nhiếp Thanh Anh ngược lại không suy nghĩ nhiều như thế, cô sống vì bản thân mình, nếu hợp thì ở bên nhau, không hợp thì chia tay, không cần do dự điều gì. Chuyện cô đang lo lắng chính là, "Làm sao để tặng dây chuyền cho anh ấy đây? Mình có nên tặng hay không? Đây là dây chuyền tình nhân đấy."

Lộ Khê cảm thấy kỳ quái, "Không phải cậu định tặng cho anh ấy vào đêm Thất tịch ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "Nhưng Thất tịch lại tặng quà tình nhân, vậy chẳng khác nào nói hai bọn mình yêu nhau?"

Lộ Khê, "..."

Bị bộ não kỳ lạ của bạn học Nhiếp hù dọa một hồi, Lộ Khê nghi ngờ, "Bọn cậu không phải đang yêu ư? Thanh Anh, cậu định nghĩa quan hệ vợ

chồng bọn cậu thế nào vậy?"

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác, trong lòng cảm thấy mịt mờ...

Cô định nghĩ hôn nhân của mình, chính là quan hệ hợp tác. Vừa hay, cô lại không ghét Chu Minh, hai người hợp ý nhau, thế là đi đăng ký kết hôn thôi. Nhưng, cô và Chu Minh đang yêu nhau á?

Càng đến ngày Thất tịch thì Nhiếp Thanh Anh càng thêm khẩn trương. Vì ý nghĩa của ngày lễ này rất quan trọng, "xích chó" của cô vì thế lại càng nặng thêm, không biết phải tặng thế nào. Nhiều lần cô giấu sợi dây chuyền của mình, định tặng dây dành cho nam cho anh. Nhưng dạo này Chu Minh bận rộn công việc, lúc nào cũng đi sớm về trễ, cô không tìm được cơ hội để nói với anh.

Nhiếp Thanh Anh lật xem lịch trình của mình, hầu hết những ngày lễ tết là những ngày bọn cô bận rộn nhất. mấy ngày gần Thất tịch cô có quá nhiều buổi diễn, lịch trình hầu như kín mít, không hề có thời gian rảnh. Đến sáng sớm cách Thất tịch hai ngày, Chu Minh vào bếp làm đồ ăn sáng, Nhiếp Thanh Anh ngồi cạnh bàn ăn thì nghe thấy chồng cô lên tiếng chào cô.

Nhiếp Thanh Anh cất sợi dây chuyền nóng bỏng tay kia vào ví da của mình, đến bây giờ cô vẫn chưa tặng cho anh, không biết đến hôm ấy sẽ thế nào. Cho nên lúc Chu Minh chào cô, Nhiếp Thanh Anh chỉ ưỡ ỏi đáp lại, "Chào buổi sáng."

Chu Minh đã ăn xong, anh thu dọn chén đĩa đem vào phòng bếp, thuận miệng nói với cô, "Vợ ời, tối Thất tịch em có rảnh không? Chúng ta ra ngoài chơi nhé."

Nhiếp Thanh Anh ngây ngẩn cả người.

Lịch trình trước và sau Thất tịch của cô đã kín, nhưng cô vẫn trả lời anh,

"Rảnh, chúng ta đi chơi hả?"

Chu Minh kinh ngạc nhìn cô vợ xinh đẹp của mình, "Đương nhiên, Thất tịch mà! Sao lại không đi chơi cho được?"

Tâm tình uể oải của Nhiếp Thanh Anh trong nháy mắt như được ánh dương soi sáng. Cô cúi đầu len lén nở nụ cười, mắt thấy Chu Minh đang định đi vào phòng bếp, cô bỗng hỏi anh, "Anh và cô mình tình kia sao rồi?"

Chu Minh hỏi lại theo bản năng, "Minh tình nào?"

Chu tam thiếu trăm công nghìn việc, bận rộn mỗi ngày, đã ném tiểu minh tình nào đó ra khỏi đầu.

Nhiếp Thanh Anh nhắc anh, "Chính là lúc chúng ta kết hôn, anh bảo có cô mình tình nào đó theo đuổi anh. Không phải vì chuyện đó nên anh mới kết hôn với tôi ư?"

Chu Minh giật mình, "À à à! Cô ấy à. Người ta cũng không đến nỗi nào, sau khi biết anh đã lấy vợ thì làm ầm ĩ một trận rồi thôi, cũng không liên lạc nữa. Vợ ời, em đúng là tuyệt vời, im lặng không một tiếng mà giải quyết phiền phức cho anh."

Vừa quay lưng đi, Chu Minh lau mồ hôi trên trán: Nguy hiểm quá! Cũng may mà anh thông minh!

Thật ra làm gì có minh tình nào quấn chặt không buông, sau khi Hàn Đạt giải thích rõ ràng, cô nàng kia cũng biết điều xin lỗi rồi thôi. Còn anh, vì lừa Nhiếp Thanh Anh kết hôn với mình mà phải sử dụng biết bao tiểu xảo nhỏ nhen này. Cũng nhờ cô dễ lừa, không truy cứu thêm nên anh mới có thể thoát nạn.

Vì chột dạ cho nên sau khi dọn dẹp xong xuôi, Chu Minh vội vã chạy

xuống lầu lấy xe, bảo anh chờ cô ở trong xe. Cô chỉ biết thở dài, chỉ mong anh đừng đưa đón cô nữa, nhưng có nói cũng vô ích mà thôi. Nhưng khi đến vũ đoàn, sau khi tập được một chút thì Nhiếp Thanh Anh đi tìm đoàn trưởng, báo rằng cô không thể tham gia buổi diễn vào đêm Thất tịch, muốn xin nghỉ một buổi. Nhiếp Thanh Anh và Lương Hiếu Bạch là hai người quan trọng trong vũ đoàn, nay có một người muốn xin nghỉ phép, đoàn trưởng đương nhiên không chấp nhận. Nhưng ánh mắt của cô vô cùng bình tĩnh, lại kiên định, cô phải nhỏ giọng hứa hẹn rất nhiều chuyện cho nên đoàn trưởng mới đồng ý cho cô nghỉ.

...

Chủ tịch Chu đã quay trở về công ty giải quyết vấn đề, tất cả nhân viên đều trong trạng thái sẵn sàng ra chiến trường, chỉ sợ sơ sẩy một chút thôi sẽ bị sa thải ngay lập tức. Trong công ty đấu đá khắp nơi, ông Chu phải giải quyết từng cái một, còn Chu Minh lại thờ ơ lạnh nhạt không thèm giúp đỡ. Thậm chí anh còn có thời gian rảnh rỗi thảo luận với thư ký của mình làm thế nào để có một đêm Thất tịch khó quên với vợ.

Chu tam thiếu tóm gọn, "Phải long trọng! Ấn tượng khắc sâu! Vợ tôi nào cá vàng lắm, không khắc sâu cô ấy không nhớ được đâu."

Thư ký Trần khoanh tay trước ngực, giúp cấp trên bày mưu kế, "Giám đốc đã hẹn cô Nhiếp chưa? Con gái bây giờ hay thích kiểu này, mặc dù các anh đã hẹn, nhưng anh có thể gọi điện nói rằng anh đột nhiên có chuyện phải tăng ca nên không đi được, cô ấy nghe thế sẽ thất vọng. Sau đó anh sắp xếp đường khác, vẫn để cô ấy đi chơi, từ hai người xuống còn một người. Trong lúc cô ấy đang cô đơn đi dạo trên đường, anh bỗng nhiên xuất hiện mang theo một bó hồng, ngạc nhiên chưa! Cô ấy chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên, rất vui vẻ!"

Chu Minh thử tưởng tượng ra cảnh ấy, xùy một tiếng.

Anh gõ gõ cây bút máy trong tay xuống bàn, "Trò nhảm gì thế? Không được. Cách tiếp theo."

Trần Linh Linh bị người ta khinh bỉ thẩm mỹ của mình, cảm thấy không phục, "Anh nói đi, cách này không tốt chỗ nào? Quá ngôn tình, quá bất ngờ còn gì. Con gái bây giờ thích kiểu này lắm! Anh là đàn ông đương nhiên không hiểu rồi."

Chu Minh ngẩng đầu lên, khẽ nhúu mày, đôi mắt đen như mực, trầm giọng, "Tôi sẽ không bao giờ để vợ mình đau lòng. Thà là cô ấy không nhớ được chứ không để cô ấy buồn. Cách này không được."

Trần Linh Linh không hiểu cho lắm.

Chu Minh sốt ruột giải thích cho cô hiểu, "Nếu tôi gọi điện nói không đi, cô ấy sẽ thất vọng, không vui. Chuyện này không được. Tôi lấy cô ấy là muốn cô ấy vui vẻ, cho dù kết quả có ngôn tình cỡ nào đi nữa thì cũng không xóa bỏ được nỗi buồn của cô ấy khi nhận được tin tôi không thể đi chơi với cô ấy."

Trần Linh Linh muốn chửi thề, "Nhưng anh đi thì người ta cũng chưa chắc gì sẽ nhớ."

Chu Minh dựa vào lưng ghế, như cười như không, "Không sao cả. Chỉ cần cô ấy vui là được rồi. Tôi đã bỏ ra biết bao nhiêu năm, gặp biết bao nhiêu người, đi qua bao con đường, tôi lại nhận ra rằng mình vẫn còn thích cô ấy. Thích đến nỗi không thể nào quên được... muốn cho cô ấy tất cả mọi thứ. Để cô ấy biết rằng, cô ấy không hề gả sai người."

"Cưới chui thì sao? Cưới chui thì không được nhìn mặt người khác, không có nhân quyền hả? Một ngày vợ chồng, trăm năm ân nghĩa! Dù cưới chui thì tôi cũng muốn làm cho cô ấy cả đời này cũng không muốn ly hôn."

Thư ký Trần giật mình.

Cô đi theo Chu Minh đã hơn một năm, anh không phải là người có tình cảm sâu nặng, ngược lại trông anh vô cùng lắc cắc, kiểu phá gia chi tử. Nhưng chỉ có mình Nhiếp Thanh Anh mới có thể khiến Chu Minh phá bỏ mọi nguyên tắc của mình, vì cô mà thay đổi phương hướng của mình... Thư ký đột nhiên nói một câu, "Giám đốc, cô Nhiếp nhất định sẽ yêu anh."

Chu Minh liếc cô, "Nhảm nhí! Tôi vừa đẹp trai vừa thâm tình, vừa có tiền lại đối xử tốt với cô ấy, làm sao mà cô ấy không yêu tôi chứ?"

Trần Linh Linh, "..."

Xin lỗi, cô quên mất da mặt giám đốc dày bẩm sinh.

Chu Minh, "Bây giờ để cô bày cách khiến vợ tôi vui vẻ."

Thư ký Trần cúi đầu xem tài liệu kẹp bên trong văn kiện, nhìn thấy một phần chưa được đưa lên, lòng cô khẽ động, đầu óc như được khai sáng, "Tuyên truyền cho "Khiêu vũ ở nhân gian" đã ổn định chưa?"

Chu Minh nâng mắt, khẽ híp lại, anh hiểu thư ký của mình có ý gì.

...

Hẹn hò theo cách cũ có cái hay của nó.

Đêm Thất tịch hôm ấy, Chu Minh đi đón Nhiếp Thanh Anh đến Phù Dung Viên. Nhà của bọn họ ở khu Khúc Giang, Phù Dung Viên cũng ở khu đó, nhưng anh chưa bao giờ đi đến đó, Nhiếp Thanh Anh cũng chưa. Ngồi trên xe chồng mình, vì buổi sáng vừa mới mưa cho nên Nhiếp Thanh Anh khoác thêm áo khoác bên ngoài.

Cách một lớp quần áo, cô cứ luôn lo lắng lấy tay sờ soạng sợi dây chuyền

kia, trong lòng thầm nghĩ, lát nữa làm thế nào để đưa nó cho anh.

Xe dừng ở bên ngoài, hai vợ chồng đi bộ vào trong. Trong công viên, đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ sắc màu, còn có một vờ múa, rất có phong cách đời Đường. Đêm Thất tịch, người đến kẻ đi, hai người họ ở bên trong đám người ấy, bị chen lấn đến nghẹt thở, sơ sẩy một chút thôi có thể lạc nhau.

Tay hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau.

Nhiếp Thanh Anh cứ nhét tay mình vào túi áo, sợ mình làm mất sợi dây chuyền. Mấy lần Chu Minh muốn nắm tay cô đều bị cô làm lơ. Đi một hồi, Chu Minh đột nhiên dừng bước, sau đó nhìn cô, "Chị bé à, tay em chắc là quý lắm hả? Không cho anh đụng vào luôn ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "Có thể đụng mà. Anh muốn chạm tay tôi để làm gì?"

Cô đưa bàn tay vừa chạm vào tay anh ra, nhưng lại sợ làm mất dây chuyền, thế là lại nhét tay vào túi áo khoác.

Nhìn dáng vẻ xa cách của cô... Chu Minh khẽ giật khóe miệng, thở dài đầy cam chịu, "Thôi được rồi."

Ai bảo đây là vợ anh làm gì? Nhận hàng rồi thì sao có thể trả hàng được?

Chu Minh ôm vai cô, che chở cho cô rồi tiếp tục đi. Đi được vài bước, Nhiếp Thanh Anh đột nhiên ngẩng đầu, này giờ mới hiểu ra, "Lúc này có phải anh muốn nắm tay tôi không?"

Chu Minh cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt cá chết, "..."

Nhiếp Thanh Anh mím môi khẽ cười. Cô vươn tay, xương cổ tay tinh tế, ngón tay thon dài, trắng nõn không tì vết. Cô quơ quơ tay trước mắt anh, Chu Minh như bị câu hồn trước cảnh này, sau đó lại nghe cô nói, "Nè, cho anh đó,

năm đi."

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Minh Làm Lão Chồng Ngốc Luôn Rồi, Phải Làm Gì Với Anh Ấy Đây?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Phù Dung Viên được bày trí theo phong cách thời Đường, là một trong những công viên có phong cảnh nhân tạo đẹp nhất. Khu vườn mang theo phong cách cổ xưa, đèn đuốc được thắp sáng trưng, dưới ánh đèn, các đình nghỉ chân, gác lửng trở nên lộng lẫy hơn bao giờ hết. Bước vào từ cửa phía tây, Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh bị dòng người đông đúc liên tục đẩy về phía trước.

Trên hồ sen đang có biểu diễn múa, xung quanh còn bày bán mấy món ăn vặt vỉa hè, thật ra những thứ này đều rất bình thường, không có gì hiếm lạ. Nhưng cùng hòa vào đoàn người ở đây, bị cuốn theo cảm xúc của mọi người cho nên anh và cô đứng trước sân khấu xem màn trình diễn nhạc nước, tâm trạng cũng theo đó mà vui vẻ hơn.

Ánh đèn giao nhau với mặt hồ, hơi nước khê lưu động, ngọn lửa phun ra, cùng với âm nhạc sôi động, mặt hồ hiện lên một thế giới kỳ diệu. Sau khi nhạc nước kết thúc, một tiết mục múa khác lại lên sàn. Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh đứng trên lầu Tử Vân xem biểu diễn. Nhìn bầu không khí không ngừng dâng cao, tiếng reo hò của mọi người xung quanh không dứt, từ khi màn biểu diễn nhạc nước bắt đầu, bọn họ đã lấy điện thoại ra để chụp ảnh và quay phim.

Chu Minh đứng phía sau Nhiếp Thanh Anh, nắm lấy tay cô, tâm trạng hơi khác thường.

Mấy năm nay anh đã đi qua biết bao miền đất mới, thắng cảnh du lịch

nước ngoài anh cũng đã tham quan rất nhiều nơi. Lúc vừa xuất ngoại chỉ lo kiếm tiền, kiếm tiền rồi lại bắt đầu hoang phí thanh xuân, chơi bời khắp nơi với đám bạn của mình. Anh đã từng tham gia lễ hội âm nhạc điện tử lớn nhất thế giới, khi ngồi du thuyền thì lại gặp mưa giông sấm sét, từng chiêm ngưỡng dải ngân hà lộng lẫ tại sa mạc Badain Jaran, còn từng lưỡng lự đứng trước bức tường tỏ tình ở Macao, hỏi liệu mình và Nhiếp Thanh Anh có còn khả năng hay không.

Đã gặp qua biết bao trải nghiệm tuyệt vời, nhưng chỉ khi đứng bên cạnh cô gái mình thích, ở một công viên nho nhỏ tại thành phố mình sinh ra, Chu Minh mới nhận ra rằng, đây chính là nơi đẹp nhất mà anh đã từng đặt chân đến.

Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên quay đầu lại hỏi anh, "Bình thường lúc diễn tôi cũng như thế hả?"

Cô chỉ tiết mục múa ở phía dưới lầu.

Chu Minh phủ nhận ngay lập tức, "Anh Anh là vũ công chuyên nghiệp, vừa thanh lịch vừa tao nhã, cảm giác khác với bọn họ mà."

Âm nhạc xung quanh truyền đến, Nhiếp Thanh Anh trầm ngâm, "Múa là để mọi người xem, nếu khán giả không cảm nhận được thì tao nhã thế nào cũng vô dụng."

Chu Minh nhú mày.

Nói không tao nhã, anh liền lấy máy ảnh ra, nhìn cô cười hỏi, "Ai mà không tục chứ? Em muốn chụp hình với bọn họ không?"

Đôi mắt Nhiếp Thanh Anh khẽ chớp, sóng mắt lưu chuyển, cô có cảm giác thật mới mẻ. Bình thường đều là cô biểu diễn, người khác chụp hình, hôm nay cô lại xem người khác biểu diễn, mình lại đi chụp hình. Cảm giác

này thật mới mẻ. Cô có hơi kích động, đôi mắt như bùng sáng. Đúng lúc nhạc bỗng nhiên to lên, Nhiếp Thanh Anh mở miệng nói.

Chu Minh nghe không rõ nên tiến gần lại, "Em nói gì?"

Nhiếp Thanh Anh nói lại lần nữa.

Chu Minh, "Hả?"

Nhiếp Thanh Anh cứ tưởng anh không nghe rõ thật, định quay lại nói với anh lần nữa, nhưng vừa quay lại, đôi môi cô bỗng in dấu lên gương mặt anh. Chu Minh cau mày, cúi đầu xuống ra vẻ như đang chăm chú nghe cô nói gì. Anh len lén tiến sát lại gần cô hơn, vợ vừa quay đầu lại, cánh môi mát lạnh như băng nhẹ nhàng sượt qua mặt anh.

Chu Minh dừng lại, Nhiếp Thanh Anh cứng đờ.

Mặt cô đỏ bừng, vẻ mặt vẫn cố duy trì dáng vẻ hờ hững, nhưng động tác lại hoảng hốt lui về phía sau. Vừa bước xuống liền hụt chân, cô mất trọng tâm nên ngã nhào vào lòng anh, mặt đập lên vai anh.

Sau đó lại nghe thấy Chu Minh nghiêm giọng trách, "Đừng có lộn xộn, ở đây đông người, lỡ ngã thì sao?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh cúi đầu, đôi môi mấp máy chạm vào đôi tai đỏ bừng bừng kia, dịu dàng hỏi, "Cực căng sao thế? Em muốn nói gì nào?"

Nhiếp Thanh Anh, "Có phải anh nghĩ tôi bị ngu hay không?"

Chu Minh khẽ giật mình.

Đôi mắt Nhiếp Thanh Anh hơi hướm giống mắt phượng, phía đuôi mắt

khẽ nhếch rất xinh, nhưng không quá mị hoặc. Gương mặt cô vừa nhỏ nhắn lại trắng trẻo, cộng thêm đôi mắt quyến rũ ấy làm tôn lên một nét đẹp ngây thơ khiến mọi người nhìn vào đều yêu thích. Cô nhìn anh vài giây thôi mà lòng anh đã nóng hừng hực, trái tim đập rộn ràng. Trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, Chu Minh nghe vợ mình cất tiếng, "Mấy trò theo đuổi con gái tôi thấy nhiều rồi, trò này của anh... có hơi gà chíp đấy."

Nói xong cô liền quay đầu, khoe môi khẽ cong lên, tiếp tục xem múa.

Chu Minh lại bị đả kích nặng nề:... F*ck, anh quên mất vợ anh là cô gái vạn người mê, đàn ông theo đuổi xếp thành hàng dài. Mấy chiêu trò chíp bông này cô vừa nhìn liền biết ngay.

Chu Minh cảm thấy thật áp lực, trong lòng cứ thấp thỏm không thôi, không biết liệu cuộc hẹn hôm nay có thể làm bạn Nhiếp hài lòng không nữa.

Thật ra bạn Nhiếp rất hài lòng, rất vui vẻ. Chu Minh đang rối rắm không biết làm sao, Nhiếp Thanh Anh lại chăm chú xem múa, sau đó cùng Chu Minh đến nhà hát, đi dạo mấy con đường ăn vặt, tâm trạng cả đêm của cô đều vui vẻ thoải mái. Trước kia khi hẹn hò với Từ Bạch Dương, ngoại trừ hồi đại học không có tiền có hơi tiết kiệm ra thì lần nào anh ta cũng đưa cô đến những nơi sang trọng, đắt tiền mà người bình thường không hay đến. Có lẽ là do Nhiếp Thanh Anh mang lại cho người ta cảm giác rằng mình là nữ thần văn nghệ, không ai dám không tôn trọng, nhưng cô lại rất thích không khí bình dị như thế này, chỉ là trước giờ cô ít nói nên không bao giờ nói ra.

Hai người ra khỏi cửa nam, Chu Minh đề nghị đi đến quảng trường Tân Thiên Địa gần đó nghỉ chân một lát. Trung tâm thương mại ở quảng trường này bao gồm từng căn biệt thự nối liền nhau, khác hẳn so với những nơi khác.

Hai người chậm rãi tản bộ dọc theo đường Phù Dung, dọc đường đi, điện thoại Chu Minh vang lên không ngừng. Anh từ chối mấy lần nhưng đối phương vẫn kiên trì không ngừng, Nhiếp Thanh Anh đành phải nói, "Có lẽ có

chuyện gấp đấy, anh nghe đi."

Chu Minh, "Anh khát quá, vợ ơi mua giúp anh ly cà phê nhé."

Nhiếp Thanh Anh không hề nghi ngờ, chỉ "ờ" một tiếng rồi đi. Đợi đến khi cô đi được một đoạn, chắc chắn cô không nghe thấy anh mới nhận điện thoại, "Bạch Vô Thường, muốn đòi mạng người ta hả?"

Thư ký ở đầu bên kia vội nói, "Giám đốc, tuyên truyền không được duyệt. Trưởng phòng tuyên truyền không nói rằng tỉ lệ không thu hút đầu tư quá lớn, công ty không quay vòng vốn kịp. Rõ ràng lúc trước bọn họ đã đồng ý cả rồi, bây giờ lại muốn lật lọng. Tôi đang ở bên đó, nói một hồi trưởng phòng bên đó lại đòi gặp anh. Giám đốc thấy sao?"

Chu Minh, "Trưởng phòng bên đó là ai?"

Thư ký Trần nói ra một cái tên.

Chu Minh bật cười, "À, đây là nhân cơ hội chèn ép đây mà... tập đoàn Chu thị đang rồi ren, có người lại muốn đục nước béo cò. Nhưng ông ta không biết rằng quan hệ giữa tôi và Chu Kiến Quốc rất kém, tìm tôi thì có lợi gì."

Trần Linh Linh vội nín nọt, "Anh là Chu tam thiếu mà!"

Chu Minh xùy cười một tiếng.

Giả vờ không nhận ra ý tứ giễu cợt của giám đốc, thư ký Trần buồn bã đáp, "Đáng tiếc, bất ngờ lớn dành cho cô Nhiếp thất bại rồi."

"Thất bại? Ha ha. Cô về đi, chúng ta mặc kệ bọn họ, chạm trán trực tiếp là được. Không quay vòng vốn được, trước tiên cứ mở màn hình LED ở quảng trường Tân Thiên Địa suốt 1 tiếng cho tôi, là hình cô ấy, để cho mọi người ở

đây nhìn thấy. Bây giờ cô giúp tôi gọi điện thoại..."

Anh trầm giọng sắp xếp mọi chuyện, gương mặt như căng ra, vừa nói vừa suy nghĩ trong đầu làm cách nào để lo chuyện bên đây. Làm sao để màn hình LED bên này chiếu quảng cáo, tuyên truyền ... Trần Linh Linh vâng dạ nhớ kỹ lời giám đốc nói, đột nhiên, đầu bên kia lại truyền đến một giọng nữ,
"Không cần đâu!"

Thư ký Trần hết hồn, giọng ai đây?

Cô nín thở, lỗ tai dính sát vào tai nghe, định bụng hóng hớt tí chuyện của sếp nhà mình. Phía bên kia, Chu Minh cũng hết hồn, anh cứng ngắc quay đầu lại, nhìn Nhiếp Thanh Anh đang cầm hai ly cà phê đứng sau lưng anh. Mấy lời anh nói đều bị cô nghe hết.

Chu Minh, "... Sao em về nhanh thế..."

Nhiếp Thanh Anh lẳng lặng đứng đó, "Anh bảo anh khát mà."

Thế nên cô đã vội vàng mua về cho anh.

Chu Minh run rẩy, gương mặt đẹp trai nở một nụ cười cứng ngắc. Lòng anh đang rối rắm, nhưng lại giả vờ bình tĩnh. Anh muốn trêu chọc cô, nhưng Nhiếp Thanh Anh chỉ chờ điện thoại của anh, "Có thể cúp điện thoại được không? Tôi không muốn người khác nghe thấy."

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi không quan tâm có được tuyên truyền hay không, tối nay tôi rất vui. Anh Chu, cảm ơn anh."

Chu Minh như bị ngạt thở, mặt anh xanh lè, như bị đả kích lớn, "Anh Chu?? Hai ta xa lạ lắm ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô vội vàng đổi giọng, "Cám ơn anh, ông xã."

Chồng cô ôm lấy trái tim đang bị tổn thương nặng nề, đưa tay tắt điện thoại. Thư ký Trần bên kia: "..."

Cô Nhiếp thật ác độc.

Chu Minh bất an cúp điện thoại, lông mày khẽ nhíu lại, âm thầm tính toán làm sao để vãn hồi hình tượng của mình. Nhiều lần anh há miệng muốn nói nhưng lại không biết phải nói thế nào với cô.

Sự bất ngờ dành cho cô bất thành, lại bị người ta bảo "không cần". Có lẽ cô đang nghĩ anh đang lợi dụng việc công để làm chuyện tư... Đầu óc Chu Minh rối như tơ, bỗng nhiên lại nghe cô nói, "Ông xã, anh nhắm mắt lại đi."

Chu Minh, "Hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Nhắm mắt lại."

Ánh đèn rực rỡ, nước nước chảy rầm rì, tiếng đàn dương cầm, cộng thêm cả tiếng đàn tỳ bà thấp thoáng quanh đây, tất cả hòa vào nhau hài hòa đến lạ kỳ. Hai người đứng trên đường, dưới ánh đèn đường, Chu Minh chậm rãi cúi xuống nhìn Nhiếp Thanh Anh, ánh mắt giao nhau. Bỗng nhiên anh nở nụ cười, hai mắt nhắm chặt, như đang chờ đợi...

Không lẽ vợ anh thấy anh buồn, biết sự bất ngờ anh dành cho cô thất bại rồi nên muốn thưởng cho anh một nụ hôn ư?

Chắc chắn, phần thưởng này của chị bé thật lợi hại.

Chu tam thiếu từ từ nhắm mắt lại, cảm giác cơ thể của cô nhào sang. Lòng anh đầy mong chờ, thấy cô nhón chân, choàng tay qua cổ anh. Tim Chu Minh như chú nai con đang nhảy loạn, máu anh đang sôi trào, nhịp tim lớn

đến nỗi chính anh cũng nghe thấy, chờ đợi một nụ hôn. Anh đang đoán xem cô sẽ hôn lên môi mình hay lên má mình. Hy vọng cô sẽ hôn lên môi anh.

Đôi môi vẫn như thường, không hề có nụ hôn nào cả.

Nhưng ở cổ lại mát lạnh, có vật gì đó được đeo lên,

Nhiếp Thanh Anh như trút được gánh nặng, cô nhẹ nhàng nở nụ cười,
"Đẹp đấy."

Chu Minh mở mắt ra, sờ sờ cái cổ của mình, hình như cô tặng dây chuyền cho anh?

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, quan sát vẻ mặt của anh, "Ông xã, anh thích không?"

Chu Minh trầm ngâm, "Thích hay không, câu hỏi này thật khó trả lời. So với kỳ vọng của anh thì không thích cho lắm, nhưng nếu so với vài tháng trước thì anh lại rất thích. Câu hỏi khó thế này, anh phải suy nghĩ kỹ đã."

Nhiếp Thanh Anh sửng sốt, sau đó mím môi đầy vui vẻ: Mình làm lão chồng ngốc luôn rồi, phải làm gì với anh ấy đây?

Chương sau:

Bên kia một mẻ mỗi ngáp một cái, "Alo? Chuyện gì?"

Chu Minh, "Không có gì? Tôi mới đăng ảnh trong nhóm đấy, nhắc cậu vào xem rồi cho xin vài dòng bình luận nhé, nhớ bấm like cho tôi đấy."

Cậu bạn bên kia mơ màng mở Wechat lên, sau khi bấm vào xem hình thì nói, "Dây chuyền à?"

Chu Minh hí hửng nói, "Ừa, vợ tôi tặng đây!"

Bữa bạn nào đoán đúng rồi đây =)))

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânCuối cùng Nhiếp Thanh Anh cũng đã tặng được "xích chó", cô thử phào nhẹ nhõm. Chu Minh mặc dù không được hôn như mong muốn nhưng lại nhận được quà của cô nên rất vui.

Sự vui vẻ này kéo dài đến tận sáng hôm sau, lúc Nhiếp Thanh Anh rời giường thì phát hiện anh đã dậy từ sớm. Cô đi ngang qua phòng bếp đến phòng tắm để đánh răng, nghe thấy có tiếng nhạc phát ra, vừa thoải mái lại thư giãn, Chu Minh xắn tay áo sơ mi trắng lên, trên tay đeo một cái đồng hồ chuẩn giống như những người đàn ông thành đạt. Tâm trạng anh hôm nay có vẻ rất tốt, vừa nấu ăn vừa dùng đĩa theo điệu nhạc, ngâm nga hát theo, cái mông lắc qua lắc lại.

Trái xoay xoay, phải nhún nhún...

Trông dáng vẻ đặc ý của anh, Nhiếp Thanh Anh tranh thủ thời gian vờ như không thấy, nhắm mắt bước qua.

Chu Minh vui vẻ nên tâm trạng của cô cũng vui lây. Lúc cô đang rửa mặt trong phòng tắm, Chu Minh lắc lư đi đến. Anh lười biếng đứng tựa vào cửa, chăm chú nhìn cô cả buổi trời, Nhiếp Thanh Anh không thèm để ý đến anh. Chu Minh không chịu được tịch mịch nên tặng hăng một cái.

Nhiếp Thanh Anh nghiêng đầu nhìn anh, "Chào buổi sáng."

Đôi mắt Chu Minh nhiễm ý cười, như ánh ban mai bên ngoài cửa sổ. Anh hất cằm, hỏi cô, "Thấy anh hôm nay có gì khác không?"

Nhiếp Thanh Anh đầu đầu, để một người mắc chứng mù mặt như cô tìm xem anh có gì khác, chồng cô đúng là muốn làm khó cô.

Tuy nhiên cô vẫn chăm chú quan sát anh một lúc. Dù không nhận ra gương mặt của chồng mình, nhưng lúc cô nhìn anh thì vẫn biết anh rất đẹp trai. Không phải xinh đẹp, không phải khéo léo, chính là gương mặt trầm tĩnh, sống mũi cao thẳng như một tuyệt tác. Khuy măng sét, cà vạt không thiếu cái nào, anh ăn mặc chỉnh tề dựa vào khung cửa, trông như một tình anh, lại mang theo cảm giác lắc cắc lưu manh.

Nhiếp Thanh Anh chần chờ, "Cà vạt mới?"

Chu Minh lắc đầu.

Nhiếp Thanh Anh, "Tâm trạng vui vẻ?"

Chu Minh mỉm cười, đưa ngón trỏ lên lắc lắc. Vẻ mặt anh vô cùng thần bí, đôi mắt như có muôn vàn cánh đào tung bay, như một chàng trai khiến con tim của tất cả các nữ sinh loạn nhịp, "Nhắc nhở em một chút, nhìn theo tay anh nè."

Nhiếp Thanh Anh, "Lông mày?"

Lắc lắc tay.

"Nước hoa?"

Sắc mặt Chu Minh khế biến.

Nhiếp Thanh Anh chần chờ đoán thử, "Cổ?"

Chu Minh nhìn cô khen ngợi, Nhiếp Thanh Anh được anh cổ vũ, nhìn cổ anh cả buổi, hơi ngập ngừng. Qua một đêm, không lẽ cổ anh lại dài ra? Hay là da mặt đẹp lên? Nhiếp Thanh Anh lại nói, "... Cổ thon dài, đẹp đó."

Da mặt Chu Minh giật giật, anh không nhìn được nữa, "Nhìn dây chuyền!
Dây chuyền này không phải do em tặng hả? Em không thấy ư?"

Bấy giờ Nhiếp Thanh Anh mới biết anh quơ quào cả buổi trời để làm gì. Nhiếp Thanh Anh luống cuống, cô rất sợ người khác bảo cô nhận ra sự khác biệt, khả năng nhận thức với mọi thứ xung quanh của cô quá kém, người bình thường không biết được cô có bao nhiêu khó khăn để hiểu ý bọn họ. Gương mặt cô đỏ bừng, cảm thấy thật có lỗi với anh, thế nên vất óc tìm từ để khen anh, "Anh đeo sợi dây chuyền này thật đẹp. Từ cô bé 18 tuổi đến bà lão 80 tuổi nhìn thấy đều sẽ yêu anh mất thôi."

Chu Minh sững sờ, trong lòng thầm nghĩ: Vậy em có yêu anh không?

Nhưng anh lại không dám hỏi, anh biết rằng cô không hề yêu anh. Chu Minh nhìn Nhiếp Thanh Anh vụng về khen mình, rất cố gắng, lại vụng về đến đáng yêu. Anh bị cô chọc cười, đi tới chỗ cô âu yếm ôm vai cô. Nhiếp Thanh Anh bị anh ôm bất ngờ, bả vai cô cứng ngắt, ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn anh, sau lưng đụng vào bồn rửa mặt. Chu thiếu đang vui nên chỉ phất tay bảo cô cứ tiếp tục rửa mặt, còn anh thì đi kiếm chuyện khác để làm.

Anh rất thích món quà Nhiếp Thanh Anh tặng cho mình đến nỗi không nỡ tháo dây chuyền ra, ăn sáng qua loa rồi vội vàng đứng trước gương tạo kiểu chụp hình, sau đó đăng lên tường, đăng vào group Wechat, QQ, khoe với mọi người. Anh đăng ảnh lên group của đồng bọn nhà mình, nhưng mới sáng sớm nên không có ai vào xem. Bạn Nhiếp thì đang ăn sáng ở đằng kia, Chu Minh không chịu nổi cô đơn nên lục lọi danh bạ, trực tiếp gọi điện thoại...

Bên kia một mối ngáp một cái, "Alo? Chuyện gì?"

Chu Minh, "Không có gì? Tôi mới đăng ảnh trong nhóm, nhắc cậu vào xem rồi cho xin vài dòng bình luận nhé, nhớ bấm like cho tôi đấy."

Cậu bạn bên kia mở màn mở Wechat lên, sau khi bấm vào xem hình thì nói, "Dây chuyền à?"

Chu Minh hí hửng nói, "Ừa, vợ tôi tặng đấy."

Cậu bạn mới phản ứng kịp, chửi ầm lên, "Cậu bị bệnh hả? Sáng sớm không để cho người ta ngủ, dựng đầu tôi dậy chỉ để xem mấy người rải thức ăn cho chó hả?"

"Tít..." Điện thoại bị cúp ngang.

Chu Minh ngồi xuống bàn mỉm cười nhìn Nhiếp Thanh Anh ở đối diện, "Aiz, thằng này khó ở quá. Để anh gọi cho đứa khác."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh lại gọi cho một người bạn khác, chuông đổ hai lần rồi mà không ai nhắc máy, anh vẫn kiên trì cầm máy, đến tiếng chuông thứ ba thì có người nhận. Chưa kịp mở miệng, bên kia đã tức giận rống lên, "Chu Minh, tốt nhất là cậu có chuyện quan trọng đấy! Tôi đang ở nước ngoài, cậu có biết bên đây là mấy giờ không hả?"

Chu Minh trấn an cậu ta, "Yên tâm đi, tôi là người không biết chửi mắng vậy à? Tôi có chuyện quan trọng mà. Chuyện là vậy, tối qua vợ tôi tặng cho tôi một sợi dây chuyền, đăng ảnh lên nhóm rồi đấy, cậu nhớ vào xem nhé."

Bạn anh cúp điện thoại cái "Rụp."

Chu Minh ngẩng đầu nhìn cô vợ đang nhìn mình chăm chú, "Thằng này cũng không tốt lành gì."

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi anh, "Anh nhất định phải đi quấy rối từng người vậy hả? Không sợ có người đánh anh ư?"

Chu Minh suy nghĩ một lát rồi nói, "Không có gì, bọn họ la cà ở quán bar cả đêm, không đánh lại người có quy luật làm việc và nghỉ ngơi lành mạnh như anh đâu." Chu Minh thừa cơ lấn tới, "Đây đều là nhờ vào Anh Anh cả đấy. Từ lúc kết hôn với em, anh đã cải tà quy chính, sáng đi làm đến tận tối mịt mới về nhà, không hề la cà với bạn bè. Anh Anh, em đã thay đổi anh, em chính là tiểu tiên nữ đã cứu vớt cuộc đời anh."

Nhiếp Thanh Anh: Không không không. Tôi không phải là tiểu tiên nữ, anh mới chính là tiểu tiên nữ. Bạn bè trên mạng đều biết anh là tiểu tiên nữ 16 tuổi.

Nhiếp Thanh Anh đỏ mặt ửng sáng nhìn chồng cô gọi điện khắp nơi khoe khoang. Cô chỉ tặng dây chuyền nà anh đã muốn khoe với cả thế giới, đó là vì anh vẫn chưa biết cô tặng dây chuyền cho anh để dễ nhận dạng. Nhiếp Thanh Anh chợt dạ nên không dám nói nhiều, chỉ cúi đầu im lặng ửng sáng, cảm thấy ngạt thở vì chồng gọi điện khoe khắp nơi.

Nhưng sự vui sướng này đã kết thúc khi Chu Minh đi vào phòng lấy túi xách cho Nhiếp Thanh Anh. Chu Minh phải đến công ty gấp, mà cô lại không thuyết phục được Chu Minh không cần phải đưa cô đi làm, cô chỉ đành ăn tạm vài miếng rồi đứng dậy đi theo anh.

Chu Minh đi vào phòng lấy đồ cho cô, vô tình thấy một sợi dây chuyền trong túi xách của cô.

Chu tam thiếu giật mình, vì sợi dây chuyền này giống y đúc sợi anh đang đeo.

Tiếng Nhiếp Thanh Anh từ bên ngoài vọng vào, "Chu Minh, anh xong chưa?"

Đầu óc Chu Minh trở nên hỗn loạn nhưng năng lực phản ứng rất nhanh.

Anh chưa kịp suy nghĩ kỹ thì đã lấy điện thoại chụp lại sợi dây chuyền, sau đó nhét nó lại vào chỗ cũ, rồi mang túi xách ra ngoài cho Nhiếp Thanh Anh.

...

Trước cuộc họp sáng, thư ký Trần biết chuyện phiền não của giám đốc nhà mình. Trách nhiệm của thư ký chính là giải quyết nỗi buồn cho sếp của mình, đặc biệt là trong lúc công ty đang dầu sôi lửa bỏng như thế này, sau khi Trần Linh suy nghĩ cho tương lai sau này, quyết định giao cả sinh mạng của mình cho giám đốc. Cho nên bây giờ cô phải toàn tâm toàn ý lấy lòng Chu Minh.

Đứng bên ngoài ban công phòng nghỉ, Chu Minh tựa vào lan can hút thuốc. Thư ký Trần nghiên cứu mấy tấm ảnh trong điện thoại của sếp mình thì nói, "Dây chuyền đẹp nè, ngoại trừ khác màu ra thì giống hệt sợi dây chuyền của anh đó. Trông giống dây chuyền tình nhân lắm. Giám đốc, xem ra cô Nhiếp có ý với anh đó."

Chu Minh nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

Thư ký Trần nhạy cảm, "Không phải hả?"

Chu Minh, "Nếu là dây chuyền đôi thì cô nói xem tại sao cô ấy lại không đeo? Tối qua nhìn cô ấy không có dáng vẻ gì là muốn tặng cho tôi, nếu không phải vì vụ tuyên truyền thất bại. Hơn nữa, tôi không thấy chỉ khác mỗi màu thôi đâu. Nhìn thế nào cũng thấy sợi của cô ấy còn đẹp hơn cả cái của tôi."

Thư ký Trần ngơ ngác, nghĩ thầm có phải giám đốc lẫn lộn trên thương trường lâu quá nên đầu óc phức tạp quá hay không. Đây không phải là cô gái đang lưỡng lự trước tình yêu hay sao, sao vào miệng anh lại trở nên cổ quái thế hả?

tll, "Vậy anh tính sao?"

Đôi mắt Chu Minh tối lại, thấp giọng đáp, "Tôi thấy không chừng sợi dây này mới là hàng gốc, cô ấy muốn tặng nó cho người nào đó. Đồ tôi đeo chỉ là đồ thừa mà thôi. Cô ấy ngại mở miệng từ chối nên mới tặng nó cho tôi."

tlđ chậ vật, "...Vậ ý của cô Nhiếp là gì?"

Chu Minh nhả ra một làn khói, trầm mặc một lát.

tlđ nheo mắt, nhận ra anh thật sự đang phiền lòng, chứ không hề giỡn chơi như bình thường. Anh nhú chậ hàng chân mày, giọng nói trầm thấp, "... Cô nói xem, liệu cô ấy có ngoại tình ngay sau khi kết hôn hay không?"

tlđ, "... Tôi thấy anh nghĩ nhiều rồi, Nhiếp Thanh Anh không phải là người như thế đâu. Hơn nữa hai người vừa mới kết hôn..."

Anh cất giọng hờ hững, "Sao lại không thể. Cô ấy lại không thích tôi."

Anh nói "Cô ấy không thích tôi." với giọng điệu đầy chắc chắn, giống như chưa bao giờ anh nghĩ rằng cô sẽ thích anh. Hồi cấp 3 anh ra sức theo đuổi cô như thế nhưng cô vẫn thờ ơ thì bây giờ làm sao cô có thể thích anh cho được.

Chuyện tình cảm của nữ thần chưa bao giờ có khoảng trống*, anh đối với Nhiếp Thanh Anh chẳng qua chỉ là liều thuốc xoa dịu nỗi đau thất tình của cô mà thôi.

*空窗期: chỉ khoảng thời gian từ sau khi chia tay đến khi bắt đầu một đoạn tình cảm mới.

Thư ký Trần ngơ ngác nhìn một bên mặt của anh. Ngay tại lúc này, cô bỗng nhiên nhận ra rằng, dù Chu Minh có mạnh mẽ, tài giỏi thế nào, dù anh kiên nhẫn tiến lại gần, cưới được vàng trắng sáng của anh đi nữa thì anh vẫn không tự tin, vẫn nghĩ rằng rồi sẽ có một ngày Nhiếp Thanh Anh rời khỏi anh. Anh cố gắng lấy lòng cô gái ấy nhưng chính bản thân anh cũng không biết kết cục của mình rồi sẽ ra sao...

Đồng thời, Chu Minh là một người có tính chiêm hữu rất cao.

Anh giả vờ giả vệt trước mặt Nhiếp Thanh Anh, cố gắng duy trì mối quan hệ này. Nhưng trước mặt thư ký của mình, Chu Minh mới thật sự lộ ra bản chất của mình - anh lo sợ vợ sẽ rời khỏi mình, sợ vợ mình có bí mật gì đó mà mình không biết.

Chu Minh khẽ gầy điều thuốc trên tay, tàn thuốc rơi xuống, anh nói: "Tra đi."

tll cần thận hỏi lại, "Nếu cô Nhiếp thật sự... Anh sẽ đổi mặt chất vấn cô ấy sao?"

Chu Minh kinh ngạc, "Chất vấn vợ tôi làm gì? Cô ấy chắc chắn bị lừa. Trên đời này đàn ông khốn nạn nhiều lắm, vợ tôi lại ngây thơ như thế, sao có thể đối phó được chứ? Nếu vợ tôi thật sự lỡ bước thì cũng là do thằng đó quá thâm. Tôi sẽ giết thằng đó, không để nó quấy rầy đến vợ tôi đâu."

Thư ký Trần:... Được, tiêu chuẩn kép của giám đốc đúng là...

...

Cùng ngày hôm đó, thư ký Trần tan làm sớm, len lén cầm hai tấm hình đi điều tra, vừa tra xem Nhiếp Thanh Anh mua ở cửa hàng nào, vừa tìm mối liên hệ giữa hai sợi dây chuyền. Dù cô dựa vào cảm giác của người phụ nữ mách bảo cô rằng đây là dây chuyền đôi, nhưng sếp của cô lại lấy trực giác của đàn ông ra thề rằng sợi dây chuyền còn lại đẹp hơn của anh, có khả năng Nhiếp Thanh Anh có người bên ngoài, thư ký Trần không muốn người khác biết chuyện nhà của sếp nên đành phải đích thân ra tay.

Hôm nay Nhiếp Thanh Anh không có buổi diễn nên Chu Minh đang trên đường đi đón cô.

Anh vừa chạy xe ra khỏi bãi xe thì Nhiếp Thanh Anh nhắn tin đến, "Ông xã, hôm nay không cần đón đâu. Tôi đang dọn dẹp, có đồng nghiệp giúp đỡ nên tối nay sẽ đi nhờ xe cô ấy về là được."

Chu Minh híp đôi mắt lại:... gian tình!

Nhiếp Thanh Anh không cho anh đến, anh nhất định phải đến!

Anh nhắn lại cho cô một câu, "Anh biết rồi vợ." nhưng vẫn theo ý mình chạy xe đến nhà hát. Anh chạy thẳng vào trong, quả nhiên nhận được tin Nhiếp Thanh Anh đã rời khỏi. Nhưng lúc cô ra cũng không có đồng nghiệp nào bên cạnh, nghe thấy thế, chân mày anh nhúu chặt, cố gắng áp chế sự bức bối trong lòng. Anh hỏi lại xem cô đã đi đâu, cũng may cô xinh đẹp nên dễ thu hút sự chú ý của mọi người. Chu Minh tặng bảo vệ hai gói thuốc lá rồi hỏi xem Nhiếp Thanh Anh đã đi hướng nào.

Chu Minh nghĩ liền biết Nhiếp Thanh Anh đi đâu. Anh lái xe đến chung cư của cô, dừng xe trong khuôn viên, im lặng ngồi trong xe, đối diện là tòa nhà Nhiếp Thanh Anh từng ở. Từ góc độ của Chu Minh vừa hay nhìn thấy ánh đèn bên trong.

Nhiếp Thanh Anh quả thật đã đến đây.

Ngồi trong xe, Chu Minh chần chờ: không lẽ mình thực sự muốn đi bắt gian? Đánh thẳng gian phu thì không sao, nhưng lỡ làm mất mặt vợ thì phải làm sao?

Chu Minh phiền não rút thuốc ra, bật lửa lên kéo vài hơi thì điện thoại của thư ký Trần gọi đến, "Giám đốc, tôi đã hỏi rõ ràng rồi! Anh đúng là suy nghĩ nhiều, đó chính là dây chuyền đôi! Dù tôi không biết tại sao cô Nhiếp không đeo nhưng chắc chắn cô ấy sẽ không tặng nó cho người khác, vì sợi dây chuyền kia là kiểu của nữ!"

Chu Minh ngậy ngấn cả người, ngón tay mém xiu nữa đã bị tàn thuốc làm bỏng.

Lúc anh đang sững sờ thì Nhiếp Thanh Anh đi xuống lầu, cô xách thùng rác đi về phía này. Chu Minh âm thầm may mắn vì hôm nay mình đi bắt gian nên đã đổi sang xe khác, Nhiếp Thanh Anh không biết. Cô chậm rãi bước đến gần, Chu Minh luống cuống tay chân dập tắt điều thuốc rồi cúi thấp xuống né ra khỏi tầm nhìn cửa sổ. Chu Minh nhỏ giọng nói với tll, "Suýt! Biết rồi, nhỏ giọng lại..."

Nhiếp Thanh Anh là một người rất đúng mực, đi đường không bao giờ nhìn nghiêng ngó dọc,

Cô đổ rác, không nhìn về chiếc xe thể thao đang đậu bên cạnh. Nhưng khi cô vừa liếc sang thì trông thấy một món đồ quen thuộc. Nhiếp Thanh Anh bước lên vài bước, trong đầu đang nhớ lại mình vừa thấy cái gì...một sợi dây chuyền.

Hồi sáng Chu Minh còn khoe nó với cô.

Nhiếp Thanh Anh nghĩ nghĩ một lát, lại quay trở về, cô cúi người quan sát một lúc mới gõ gõ cửa xe.

Chu Minh ngồi trong xe như muốn nín thở, "..."

Anh muốn giả điếc, bên ngoài cửa xe, Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi, "Chu Minh? Anh làm gì ở đây thế?"

Nhiếp Thanh Anh đợi một hồi, nghi ngờ nhìn vào, thấy cửa kính xe hạ xuống, vẻ mặt Chu Minh hiện ra với nụ cười lúng túng, anh lấy lòng hỏi, "Có câu "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ"... anh nói mình đi ngang đây em tin không?"

Khói từ trong xe mù mịt bay ra, Nhiếp Thanh Anh bị sặc, ho vài tiếng. Cô nhúu mày, khó hiểu nhìn anh.

Trong điện thoại của Chu Minh truyền ra tiếng phụ nữ, cô không nghe rõ nhưng vẫn có thể nghe loáng thoáng. Cô nhìn sang điện thoại anh, Chu Minh lại càng hoảng hơn. Anh vội vàng cúp điện thoại, ngón tay kẹp điều thuốc bồng cả tay. Chu Minh hét lên, điện thoại rớt cái "bộp" xuống đất. Cô đang định cúi xuống nhặt giúp anh thì Chu Minh hoảng hồn, sợ cô phát hiện ra mình bảo tll điều tra cô.

Anh hét lên, "Không được nhúc nhích!"

Nhiếp Thanh Anh giật mình, cô ngồi xồm trên đất, nhìn Chu Minh mở cửa xe bước xuống, vội vàng nhặt điện thoại lên.

Nhiếp Thanh Anh híp mắt, "Rốt cục anh đang làm gì vậy hả?"

Chu Minh cố trấn định bản thân, cắn răng quyết tâm nói, "Anh đang xem phim người lớn!"

Nhiếp Thanh Anh, "... Anh nói cái gì?"

Chu Minh cố gắng hắt nước bắn lên người mình, khó khăn mở miệng, "Anh... ở trong xe coi phim người lớn! Âm thanh em nghe thấy là từ đó phát ra, thói hư tật xấu của đàn ông giống anh vậy nè. Anh là thằng bi ối, đã có vợ rồi mà vẫn còn xem phim người lớn. Vợ ời em mắng anh đi!"

Nhiếp Thanh Anh đứng như trời trồng, cô cứng họng, ngơ ngác nhìn anh: Chuyện này... thất kính, thất kính quá.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Chu Minh nói dối, trong đầu bắt đầu tìm đủ thứ lý do. Lúc Nhiếp Thanh Anh ngồi xổm trên mặt đất nhìn anh bằng một ánh mắt kỳ quái, anh mới lấy lại tinh thần, giả vờ đưa điện thoại cho cô xem, "Em có muốn kiểm tra xem điện thoại anh có phim người lớn hay không?"

Nhiếp Thanh Anh vội đứng dậy, xấu hổ lùi lại nói, "Không, không cần đâu."

Mặc dù anh đang nói dối nhưng thái độ lại rất chắc nịch, Nhiếp Thanh Anh và anh là vợ chồng nhưng lại không thân quen, cô rất dễ bị anh lừa. Chấn động do phim người lớn mang lại quá lớn khiến Nhiếp Thanh Anh hồn vía lên mây. Cô cố gắng bình tĩnh lại một chút, rồi hỏi anh, "Sao anh lại ở đây?"

Chu Minh thở dài, nở nụ cười đắng chát, đôi mắt nhìn cô thật sâu, "Sau khi kết hôn anh đã quen với việc trong nhà có thêm một người rồi, đột nhiên vợ không về nhà nên anh lo lắng. Anh chỉ lái xe đi dạo mà thôi... ai ngờ đâu duyên trời lại cho chúng ta gặp nhau. Vợ ơi, hôm nay đúng là ngày may mắn đấy!"

Anh dừng lại, vỗ trán nói tiếp, "Ày, may mắn thế này, chi bằng anh đi mua vé số thử vận may xem sao."

Vợ anh không cấm sừng anh, còn mua dây chuyền tình nhân, bất cứ lúc nào cũng có thể đeo cho anh xem! Anh suy nghĩ một chút, chỉ cần vượt qua cửa ải này của vợ, vụ xem phim người lớn cũng dễ tha thứ hơn chuyện mình

đi điều tra cô ấy... Chu Minh vui mừng hơn hở, còn nghiêm túc đánh giá trước mặt vợ, bắt đầu tìm mua vé số.

Anh còn quay sang hỏi cô, "Anh mua cho em một tờ nhé?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh xử lý mọi chuyện vô cùng tự nhiên mà kinh ngạc, im lặng cả buổi trời mới đáp, "Không, không cần đâu."

Nhờ Nhiếp Thanh Anh ngây thơ, không thích so đo với người khác nên Chu Minh mới có thể thoát nguy dễ dàng như thế. Hai người cùng nhau lên lầu, Nhiếp Thanh Anh nói với anh cô đến đây dọn dẹp đồ để mang sang nhà anh, rồi sẵn tiện trả phòng luôn. Chu Minh nghe thấy thế thì vui vẻ hăng lên, anh xắn tay áo lên, trở về dáng vẻ nhiệt tình như xưa, ân cần giúp Nhiếp Thanh Anh dọn dẹp đồ đạc. Nhưng lúc hai người dọn dẹp đồ trong thùng giấy, Nhiếp Thanh Anh luôn yên tĩnh, thỉnh thoảng nhìn Chu Minh như có điều suy nghĩ.

Ánh mắt của cô vô cùng quái dị.

Nhiếp Thanh Anh là một người luôn co rút trong thế giới của mình, hậu tri hậu giác trở nên chậm lụt, chuyện trên đời cô có thể tiếp thu được chính là tính trách nhiệm, đến hôm nay khi nghe thấy Chu Minh xem phim người lớn, cô mới chợt nhận ra rằng mối quan hệ giữa hai vợ chồng cô thật sự không bình thường. Cô và Chu Minh cưới chui, cả hai không quen biết nhau. Sau này biết chuyện anh thăm mền cô hồi cấp 3, nhìn thái độ và hành động của anh, cô đoán anh vẫn còn có chút tình cảm với mình. Nhiếp Thanh Anh mang theo thái độ thuận theo tự nhiên, cô không quan tâm người khác có ghét mình hay không, cũng không bài xích chuyện người ta thích mình. Cô chỉ cảm thấy có hơi áy náy...

Sau khi cô gả cho Chu Minh, cô vẫn như trước, chưa từng thực hiện nghĩa vụ của một người vợ.

Mặc dù đây là vì hai người họ không có cơ sở tình cảm.

Nhưng hôm nay thấy anh lên xem phim người lớn sau lưng cô, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy xót xa cho chồng mình. Cô thấy mình thật có lỗi với anh, đàn ông hai mươi mấy tuổi rồi, kết hôn rồi mà vẫn phải xem những thứ này.

Trong lòng Nhiếp Thanh Anh áy náy, càng nghĩ càng thấy xấu hổ. Lúc dọn dẹp phòng, cô nghiêng đầu nhìn chăm chú sườn mặt Chu Minh, âm thầm nghĩ xem mình có nên làm chút gì đó để xứng đáng là một người vợ hay không. Chu Minh vừa dọn dẹp vừa quan sát khắp phòng. Anh lấy ra một quyển sổ nhỏ trong hộp gỗ, bìa sổ nhìn rất quen mắt, Nhiếp Thanh Anh đi qua định giật lại, "Cái này không cần dọn, tôi định vứt nó đi."

Lúc nói đến từ "vứt", giọng nói của cô rất nhỏ, khác hẳn với lúc bình thường.

Ban đầu Chu Minh không để ý lắm, bị thái độ kỳ lạ của cô thu hút. Anh không trả lại cho cô, đưa tay lật ra xem thử, "Cái gì đây?"

Bàn tay anh bỗng cứng đờ, vì anh nhìn thấy trong vở kẹp rất nhiều thư tình. Thư tình rơi ra từ quyển vở, từng trang từng trang một hiện lên nét chữ ngay ngắn nắn nót, nét mực vẫn như mới, văn chương bay bổng, là chữ của Từ Bạch Dương. Sắc mặt Chu Minh trở nên khó coi, anh im lặng nhặt lại mấy lá thư này.

Nhiếp Thanh Anh càng thêm xấu hổ với chồng, cô vội vàng ngồi xuống nhặt phụ anh.

Lúc anh kẹp thư tình lại vào vở thì bất ngờ phát hiện ra bên trong có một tờ chi chít chữ, trên giấy kẻ rất nhiều vạch ngang, và cả mấy hình vẽ như mấy con nòng nọc. Chu Minh nhận ra đây là chữ của Nhiếp Thanh Anh, anh bèn

cầm lên xem thử.

Hóa ra là một bản nhạc phổ của một bài hát. Lời bài hát lấy từ bài thơ , ca khúc do mình tự biên soạn.

Nhiếp Thanh Anh nhìn vẻ mặt kỳ lạ của anh, nghĩ rằng anh đang giận, cô đỏ mặt giật lấy quyển vở trong tay anh. Chu Minh nhanh tay giữ lại, vừa kinh ngạc, vừa ngượng ngùng, "Ày da, thật là, sao em lại giữ lại cái này?"

Nhiếp Thanh Anh không hiểu sao anh lại ngượng ngùng như thế, "Đây là bài hát lúc trước Từ Bạch Dương hát tỏ tình với tôi. Tôi thấy rất hay nên đã viết lại. Không ngờ bây giờ lại... tôi đang định vứt đi."

Chu Minh đứng bật dậy, lần đầu tiên Chu Minh nhìn cô bằng ánh mắt vô cùng tức giận, vô cùng hung ác. Anh không thể tin được, "Gì mà Từ Bạch Dương hát cho em? Sao có thể chứ? Cái này rõ ràng là, rõ ràng là..."

Nhiếp Thanh Anh ngום xồm trên sàn nhà ngẩng đầu nhìn anh, con người đen lay láy, yên lặng chờ anh nói tiếp.

Chu Minh đột nhiên ngậm miệng lại.

Anh đỡ trán, giả vờ ra vẻ yếu ớt, "Ày, lâu rồi không ôn lại nhạc lý, ngay cả khuông nhạc cũng nhìn không hiểu... tốt xấu gì hồi trước Từ Bạch Dương cũng là bạn cùng bàn với anh, không ngờ cậu ta còn có năng khiếu này đây. Vợ ời em hát lại bài này cho anh nghe đi."

Nhiếp Thanh Anh:... Lại bày trò gì nữa đây? Chồng cô muốn nghe bài hát của tình địch, lại còn bày ra dáng vẻ vô cùng mong đợi?

Nhiếp Thanh Anh hơi khó xử, cảm thấy không tốt cho lắm. Nhưng Chu Minh cứ giở trò đáng thương như thế, cô chỉ biết thở dài, cầm lấy lời bài hát rồi nhẹ nhàng ngân nga. Trong căn phòng yên tĩnh, đồ vật bày la liệt trên sàn

nhà, hai người một đứng một ngồi, chìm đắm vào lời ca dịu dàng của Nhiếp Thanh Anh, ánh mắt của cô dăng lên chút ưu tư, đôi mắt Chu Minh lại dần lạnh lẽo. Ký ức mang họ trở về năm đó, nhưng lại là ký ức của riêng từng người...

...

"Trên trời vài đám mây nhỏ lượn lờ, mặt đất vài cơn gió nhẹ thoảng qua. A! Sự ngọt ngào này cũng giống đêm trăng sáng, dạy anh làm thế nào để không nhớ em..."

Vào năm nhất đại học, khi lá phong rơi đầy cả khoảng sân trường, trong đêm giao lưu tân sinh viên, Từ Bạch Dương đứng dưới ký túc xá của Nhiếp Thanh Anh, vừa đàn ghi ta vừa hát bài này cho cô nghe. Tất cả nữ sinh có mặt ở đó vô cùng cảm động, bọn họ đều ghé vào cửa sổ nhìn chàng trai đứng dưới lầu. Cậu ta mãi mê hát tình ca, khen cô xinh đẹp động lòng người, tựa như ánh trăng sáng lung linh.

Tất cả các sinh viên đều ra tay giúp đỡ, "Đồng ý đi, đồng ý đi!"

"Thanh Anh, cậu còn chờ gì nữa? Mau xuống đó đi!"

Nhiếp Thanh Anh xuống lầu, tiến về phía Từ Bạch Dương, tiến về phía chàng trai một lòng theo đuổi cô, từ trung học đến đại học. Khi đó, Từ Bạch Dương đứng trên đám lá phong đỏ, mặt mày sạch sẽ luôn nở nụ cười tươi. Anh ta là học sinh xuất sắc, đứng trước tình yêu cũng chỉ là một chàng trai ngây thơ. Nhờ sự kiên trì bền bỉ của anh ta, nhờ vào nữ thần thích bài hát này mà theo đuổi Nhiếp Thanh Anh thành công.

Tình yêu học đường đầy ngây ngô và tươi đẹp, ai ngờ rằng sau khi tốt nghiệp, đôi kim đồng ngọc nữ lại đường ai nấy đi.

...

Chu Minh lại nhớ đến một ký ức khác.

Trong nhà anh xảy ra chuyện khi anh học lớp 12, lúc ấy anh chả có tâm trạng học hành nào. Anh xin nghỉ học dài hạn, sau đó quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc. Khi ấy Từ Bạch Dương ở cùng phòng với anh, lúc anh thu dọn thì anh ta cũng ở đó. Chu Minh tùy tiện nhét đồng thư vào trong ba lô của mình, vì đồ quá nhiều nên không nhét lọt, mấy lá thư bị rơi ra ngoài. Chàng trai cúi đầu nhìn xuống rồi lại hờ hững tiếp tục dọn dẹp.

Từ Bạch Dương nhặt thư lên xem, "Thư tình gửi cho Nhiếp Thanh Anh, chưa viết xong này... cậu không cần nữa hả."

Chu Minh lạnh lùng, "Không cần nữa."

Mẹ anh sắp phát điên rồi, ba thì lúc nào cũng xuất hiện trên báo, hai người chị mới xuất hiện ngày nào cũng đến tìm anh gây sự... Sách còn cầm không nổi thì tâm trạng đâu theo đuổi con gái chứ?

Từ Bạch Dương cầm một tờ giấy lên, khe khẽ thì thầm, "Trên trời vài đám mây nhỏ lượn lờ, mặt đất vài cơn gió nhẹ thoảng qua. A! gió nhẹ thoảng qua mái tóc của anh, dạy anh làm thế nào để không nhớ em..."

Chu Minh bỗng dừng quay đầu lại, đôi mắt vừa tối lại vừa sáng.

Từ Bạch Dương đọc xong thì ngẩng đầu cười với anh một cái, " của Lưu Bán Nông, cậu viết nhạc tặng Nhiếp Thanh Anh hả... Hay thật đấy, mà cậu cũng không cần ư?"

Chu Minh tự giễu cười một tiếng, "Không cần nữa."

Anh không thể theo đuổi nữ thần được nữa.

Từ Bạch Dương, "Không cần hết hả?"

Chu Minh đeo ba lô lên vai, đẩy cửa phòng bước đi, "Bỏ hết."

Lúc ấy anh đâu có ngờ rằng những thứ anh không cần đã được Từ Bạch Dương giữ lại. Từ Bạch Dương yêu Nhiếp Thanh Anh trong miệng Chu Minh, anh ta yêu Nhiếp Thanh Anh qua lời kể của Chu Minh. Dưới sự ủng hộ của bạn thân Nhiếp Thanh Anh - Lộ Khê, Từ Bạch Dương tiếp tục theo đuổi Nhiếp Thanh Anh. Lúc học đại học, anh ta dùng bài hát Chu Minh đã biên soạn, nhận được cái gật đầu của nữ thần.

Đúng là âm kém dương sai.

...

"Chu Minh, sao vậy? Bài hát này có vấn đề ư, anh nghĩ gì thế?" Nhiếp Thanh Anh nhìn Chu Minh thất thần đứng đó, trong lòng lo lắng, "Thôi, để tôi vứt nó đi."

"Đừng vứt!" Chu Minh lên tiếng.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt vô cùng kỳ lạ, giọng nói càng thêm cổ quái, "Tốt xấu... tốt xấu gì cũng là kỷ niệm."

Nhiếp Thanh Anh chờ ra:... Chồng cô muốn giữ lại thư tình của tình địch làm kỷ niệm? Trò gì thế này?

Chu Minh khẩn trương nói, "Dù gì cũng là bạn trai cũ, dù anh ta là đồ khốn nạn nhưng đây cũng là thanh xuân của em mà. Nếu giữ lại, biết đâu được sau này lại có bất ngờ dành cho em... Anh Anh, đây là thanh xuân, là hồi ức! Em đừng ném nó đi!"

Nhiếp Thanh Anh giật mình vì thái độ kỳ lạ của anh, cô dễ dàng dành anh như đang dễ dàng chú chó nhỏ, "Được, được rồi, tôi không vứt nữa, anh đừng kích động."

Sau lưng Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh cười lạnh một tiếng -- không kích động?

Anh không nói với cô bài hát này là của anh chẳng qua là do thời cơ không đúng. Bây giờ cô không thích anh, dù anh có nói ra thì cô chỉ cảm thấy bất an, có lỗi với anh, rồi sau đó càng ghét Từ Bạch Dương hơn mà thôi.

Như thế thì có lợi gì cho anh chứ?

Không hề. Anh không cần sự đồng tình của cô, cái anh cần chính là tình yêu của cô. nếu cô không yêu anh thì những cảm tình khác cũng không cần. Bản quyền bài hát này, anh phải giữ lại đến một lúc nào đó rồi tung ra một chiêu chết người cũng chưa muộn.

Còn Từ Bạch Dương... dám chơi anh như thế, bảo sao cậu ta không thích gặp mặt anh, quan hệ cấp 3 của hai người cũng đâu có đến nỗi. Hóa ra còn có nguyên nhân này.

Được, được lắm.

Chu tam thiếu đã sớm không còn là chàng trai thời cấp 3 kia nữa, năm tháng trôi qua anh đã thay đổi rất nhiều, trở thành một người hoàn toàn xa lạ trong mắt bạn bè. Anh không chỉ thích Nhiếp Thanh Anh, anh còn làm rất nhiều chuyện khác sau lưng cô, âm ngoan, không từ thủ đoạn.

Không ngờ rằng, Nhiếp Thanh Anh đột nhiên quay người lại, cô bắt gặp ánh mắt lạnh lùng ấy. Lòng cô khẽ run lên, nhưng Chu Minh đã thu hồi ánh mắt, quay lại vẻ mặt cười hí hờn. Nhưng ánh mắt ấy, và thái độ kỳ quái của anh khi nhắc đến Từ Bạch Dương đã bị cô ghi nhớ thật kỹ.

Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh sau khi dọn dẹp xong xuôi thì đi trả nhà, sau đó hai người lái xe về nhà. Nhiếp Thanh Anh không biết rằng, ở nơi cô không nhìn thấy, chồng cô sẽ không vì một bài hát mà đi đổi chất với Từ

Bạch Dương, nhưn anh sẽ ra tay trả thù trực tiếp.

...

Nhiếp Thanh Anh vẫn luôn giữ chuyện này trong lòng, cô chỉ có một người bạn thân là Lộ Khê, vì thế có chuyện gì cũng nói với cô ấy.

Lúc nói chuyện với bạn thân, nói đến chuyện cô trả nhà, dọn đến nhà Chu Minh thì Lộ Khê thở dài, "Mình cứ nghĩ cuộc hôn nhân này của cậu chỉ đùa vui mà thôi, ai ngờ cưới chui đã được hai tháng rồi mà vẫn chưa ly hôn. Cậu tranh thủ nói với ba mẹ mình đi chứ."

"Chồng của cậu cũng rộng lượng quá đi chứ, còn ủng hộ cậu giữ lại tình của bạn trai cũ. Tìm đâu ra ông chồng ngốc như thế hả?"

Nhiếp Thanh Anh hơi ngừng lại.

Cô úp úp mở mở, "Khê Khê, mình thấy chồng mình có gì đó lạ lắm..."

Lộ Khê kinh ngạc, "Trên đời này còn có người kì lạ hơn cậu hả?"

Nhiếp Thanh Anh mặc kệ Lộ Khê trêu chọc, tiếp tục nói, "Mình thấy, chồng mình hình như rất để ý đến Từ Bạch Dương..."

Lộ Khê, "Tình địch mà, chuyện bình thường ở huyện. Chứ cậu nghĩ sao?"

Nhiếp Thanh Anh không biết phải nói thế nào, "Không phải lúc trước cậu hay đọc đam mỹ ư... bọn họ là bạn học cấp 3, cùng bàn, còn cùng phòng. Cùng nhau lớn lên, cùng nhau đến trường, gia đình hai bên cũng quen biết nhau. Nhưng đó giờ Từ Bạch Dương không bao giờ nhắc đến chồng mình, mà hôm qua lúc chồng mình giật lại đồ của Từ Bạch Dương tặng mình... thái độ của anh ấy rất kích động... Cậu bảo anh ấy thích mình từ cấp 3, nhưng sao mình lại có cảm giác người anh ấy thích là Từ Bạch Dương chứ không phải

mình?"

Lộ Khê chấn động mạnh, cách một màn hình mà vẫn bị đánh bại bởi lỗi suy nghĩ của cô bạn thân -- đúng là cô gái bảo bối, hình tượng khó lay đổ.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân
Lộ Khê cố gắng nói cho Nhiếp Thanh Anh hiểu, đam mê là đam mê, đời thực là đời thực, không nên nhập hai cái làm một.

Nhiếp Thanh Anh vẫn nghi ngờ, "Nhưng mà..."

Lộ Khê, "Tin mình đi, chồng cậu như thế chắc chắn là có ẩn tình phía sau."

Nhiếp Thanh Anh nghĩ đến biểu hiện ngày thường của Chu Minh, hơi nhú mày. Cô vẫn thấy chuyện anh tích cực thuyết phục cô giữ lại thư tình của Từ Bạch Dương rất là kỳ lạ.

Lộ Khê, "Mặc dù mình không quen chồng cậu, nhưng nghe cậu miêu tả, anh ấy thích đùa giỡn như thế, liệu sẽ có đáng về cầu mà không được khi yêu người khác ư?"

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy thoải mái hơn, "Cậu nói cũng có lý."

Một Chu Minh như thế, khi cầu hôn cũng làm hoành tráng, lễ Thất tịch cũng muốn mua bảng quảng cáo màn hình LED, nếu anh có gì với Từ Bạch Dương, chắc chắn sẽ không tìm tới cô. Được Lộ Khê trấn an một chuyện, Nhiếp Thanh Anh vẫn còn một chuyện khác lo lắng, "Từ lúc kết hôn đến giờ, mình và chồng không được hòa hợp cho lắm, mình thấy anh ấy lén xem phim người lớn nên thấy có hơi băn khoăn."

Lộ Khê run lên: Thú vị, cái này còn thú vị hơn vụ đam mê lúc nãy nữa.

Lộ Khê thầm hiểu kỳ, mong đợi tình tiết sẽ phát triển như thế nào, "Vậy cậu muốn sao? Bỏ nhào vào anh ấy nhằm bày tỏ sự áy náy của mình?"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Đương nhiên là không rồi. Mình định mua tặng anh ấy một món quà..."

"Lại tặng quà..." Lộ Khê ngáp một cái, cup mắt xuống, cảm thấy vở kịch chẳng còn gì hay để xem, vừa lúc có học sinh đến tìm cô nên nói với Nhiếp Thanh Anh, "Thanh Anh, cậu tự chọn quà đi nhé, mình không chọn giúp cậu đâu. Dù sao cậu mua cái gì thì cũng là tâm ý của cậu, đàn ông bọn họ sẽ không từ chối đâu."

Nhiếp Thanh Anh vội vàng nói "Tạm biệt", bạn thân đã log out rồi.

Vì thế Lộ Khê đã bỏ lỡ quá trình cho quà vô cùng "đặc sắc" của bạn học Nhiếp.

Chu Minh nói với Nhiếp Thanh Anh rằng anh phải tăng ca nên sẽ về trễ một tiếng. Vì dạo gần đây tình hình của tập đoàn rất phức tạp cho nên Chu Minh rất bận, nhưng anh vẫn kiên trì báo cho Nhiếp Thanh Anh biết mỗi khi anh có việc bận, sau khi nhận được tin nhắn anh không về ăn cơm tối, Nhiếp Thanh Anh không nghĩ ngợi gì nhiều. Cô không hề biết rằng chồng mình đang hẹn với một người phụ nữ khác.

Chu Minh và Lương Hiếu Bạch hẹn nhau ở một nhà hàng riêng tư. Nếu không nhờ Chu Minh đưa địa chỉ cho Lương Hiếu Bạch, dẫn cô ta đến đây, thì dù Lương Hiếu Bạch đi qua con đường này biết bao nhiêu lần, cũng không hề biết căn nhà đóng cửa suốt ngày, bên trong tứ hợp viện tường trắng ngói đen là một nhà hàng riêng tư.

Bên ngoài cửa sổ là một màu xanh ngát, tiếng suối chảy rì rầm, khung

cảnh xung vốn là một loại hưởng thụ, vui vẻ nhưng Lương Hiếu Bạch ngồi bên cạnh cửa sổ lại rất nghiêm túc, vẻ mặt cô ta trông rất căng thẳng.

Người đàn ông ngồi đối diện thấy cô ta căng thẳng như thế thì nở nụ cười, hồ hững nói, "Tiền lúc trước đã nhận được chưa?"

Lương Hiếu Bạch, "Ừm... cảm ơn Chu tam thiếu."

Chu Minh như cười như không, anh lấy chi phiếu ra viết lên đó mấy chữ rồi đẩy sang trước mặt Lương Hiếu Bạch. Cô ta cúi đầu nhìn xuống, nhiều số 0 như thế, cô ta nhìn mà muốn hoa cả mắt. Trái tim bỗng chốc loạn nhịp, Lương Hiếu Bạch vội ngẩng đầu lên nhìn Chu Minh đang ngồi đối diện với dáng vẻ lười nhác nhìn mình. Nhưng cô ta không dám nghĩ anh như mấy kẻ ăn chơi trác táng ngoài kia, mà anh lại tựa như loài báo săn, lúc bất động thì vô cùng trầm tĩnh, nhạy bén quan sát con mồi, không bỏ qua bất cứ điểm khác thường nào ở cô ta.

Cổ họng Lương Hiếu Bạch khô khốc, "Tiền lúc trước là 1 vạn 1 ngày đã bàn xong rồi... tam thiếu muốn làm gì?"

Chu Minh, "Có mỗi làm ăn mới muốn bàn với cô."

Ngón tay Lương Hiếu Bạch cong lên, nắm chặt tà váy.

Chu Minh hướng người về phía trước, ánh mắt đen lay láy nhìn thẳng vào Lương Hiếu Bạch, tựa như đang dụ dỗ cô ta rơi xuống vực sâu, "Tôi muốn cô và Từ Bạch Dương xúc tiến tình cảm, kết hôn, sau đó ngay ngày kết hôn, đá anh ta."

Lương Hiếu Bạch đứng bật dậy, "Không thể nào!"

Chu Minh không hề bị ảnh hưởng, "Đá cậu ta, tôi sẽ sắp xếp cho cô ra nước ngoài tu nghiệp. Cô học múa từ nhỏ, vì gia cảnh khó khăn mà phải giã

dựa trong mảnh đất bé tí này. Cô nên mở mang tầm mắt, đến những học viện vũ đạo trên thế giới mà tham khảo, học tập một chút, thậm chí nếu muốn du lịch vòng quanh thế giới thì tùy cô."

"Số tiền này chỉ là tiền đặt cọc. Chờ ngày cô đá cậu ta, tôi sẽ trả hết phần tiền còn lại."

Lương Hiếu Bạch kinh ngạc nhìn anh, anh lại rất nhàn nhã, nở nụ cười nhẹ nhàng, nhưng cô ta lại cảm thấy mình đang giao dịch với ác quỷ, lẽ ra ngay từ đầu không nên gặp anh... Nhưng cô ta lại nhìn chi phiếu trên bàn, nghĩ đến lời hứa của Chu Minh, trái tim không kiềm chế được lại loạn nhịp.

Chuyên tu, xuất ngoại... còn có số tiền lớn này.

Lương Hiếu Bạch ngồi trở xuống.

Trời bắt đầu vào thu, đã cuối tháng 8 nhưng thời tiết vẫn còn rất nóng. Lương Hiếu Bạch ngồi đối diện Chu Minh, mặt mày tái nhợt. Cô ta cup mắt, nghe Chu Minh đưa ra những điều kiện cũ rích, đặt bút xuống viết một số tiền to, khác hẳn hoàn toàn so với lần trước. Lần trước, Chu Minh nói mình nghèo, lần này lại viết chi phiếu soàn soạt. Có thể nhận ra trong khoảng thời gian này, Từ Bạch Dương đã làm chuyện gì đó kích thích Chu Minh.

Lương Hiếu Bạch đắng chát trong lòng, không kiềm được hỏi, "Rốt cục anh ấy đã làm gì đắc tội anh mà anh ra tay thế này? Không lẽ anh đang trả thù cho Nhiếp Thanh Anh ư? Nhưng mà..." Nếu trả thù cho Nhiếp Thanh Anh, anh giết đây tôi quyến rũ Từ Bạch Dương, đây là trả thù ai vậy? Chẳng phải đây là nguyện vọng của anh sao?

Chu Minh xùy một tiếng, "Tôi chỉ ăn miếng trả miếng mà thôi."

Đều là vì phụ nữ, anh dùng người phụ nữ khác để trả thù. Chu Minh anh đã sớm không phải là người tốt.

Hai người nói chuyện một hồi, sau khi bàn chuyện xong xuôi, Chu Minh lấy hợp đồng ra đưa cho Lương Hiếu Bạch ký tên vào. Trong hợp đồng ghi rõ không được để cho người thứ ba biết, nếu có người biết thì hợp đồng sẽ mất hiệu lực... Hợp đồng không giới hạn thời gian, chỉ cần Lương Hiếu Bạch gả cho Từ Bạch Dương rồi đá anh ta thì cô ta sẽ nhận được tiền ngay. Trước khi nhà họ Từ gây khó dễ cho Lương Hiếu Bạch, Chu Minh sẽ đưa cô ta ra nước ngoài.

Lương Hiếu Bạch từng đi theo Từ Bạch Dương nói với anh ta rằng cô ta không phải vì tiền mới yêu, nhưng hôm nay dưới sự cám dỗ đồng tiền của Chu Minh, cô ta đã cúi đầu. Tình cảm đối với Từ Bạch Dương đã không còn đơn thuần như ngày xưa.

Sau khi bàn bạc xong, ký hợp đồng, xác nhận không có vấn đề gì, Chu Minh mới cười với cô ta, "Món ăn ở đây ngon lắm, cô cứ từ từ mà dùng, đừng lãng phí nhé. Vợ tôi đang chờ tôi ở nhà, tôi phải về thôi."

Lương Hiếu Bạch im lặng, nhin xuống câu nói trong lòng: Anh không từ thủ đoạn như thế, Nhiếp Thanh Anh có biết hay không?

Anh không từ thủ đoạn với người khác, lại chỉ đối xử tốt với một mình Nhiếp Thanh Anh, cộng thêm Từ Bạch Dương dù ngoại tình nhưng vẫn nhớ mãi không quên Nhiếp Thanh Anh... Lương Hiếu Bạch thở dài, cô ta cảm thấy thật hâm mộ Nhiếp Thanh Anh.

...

Mấy chuyện kiện tụng của Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh hoàn toàn không hề hay biết. Mỗi ngày, cô chỉ biết chăm chỉ luyện tập, nghiêm túc chuẩn bị phần múa đơn của mình trong vở, tranh thủ cho vị trí múa đầu cho vở. Đạo gần đây Lương Hiếu Bạch nhìn cô rất kỳ lạ, nhưng cô mặc kệ, lúc tập luyện cô ta phạm rất nhiều lỗi, bị biên đạo múa la cho một trận.

Mấy vũ công trong đoàn xì xào bàn tán, Lương Hiếu Bạch cứ phạm sai nhiều như thế thì liệu vị trí múa chính có rơi vào tay Nhiếp Thanh Anh không?

Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng, độc lai độc vãng, quan hệ với mọi người trong đoàn chỉ dừng ở mức xã giao bình thường, nên cô không quan tâm đến mấy chuyện bên lề này nhiều. Cô không quan tâm, nhưng mọi chuyện lại truyền đến tai cô Lưu, bà bắt đầu sốt ruột. Cô Lưu làm việc tại vũ đoàn lâu năm, Lương Hiếu Bạch là do chính bà nâng đỡ, bây giờ Nhiếp Thanh Anh lại muốn vượt qua, nhưng tính tình Nhiếp Thanh Anh không tốt lắm... Cô Lưu vẫn thích học trò của bà hơn.

Cô giáo Lưu gọi Lương Hiếu Bạch đến văn phòng mắng cho một trận, lúc đi ra hai hốc mắt Lương Hiếu Bạch ửng đỏ. Cô ta nhìn Nhiếp Thanh Anh một cái, sau đó khi luyện tập cũng bắt đầu tập trung hơn, phong độ lại quay trở về.

Nhiếp Thanh Anh vẫn thờ ơ như cũ.

Lúc không có buổi diễn, thời gian của vũ công trong vũ đoàn không cố định. Sau khi Nhiếp Thanh Anh kết thúc buổi luyện tập, tắm xong rồi quay về nhà, lúc ra tới hành lang thì gặp cô Lưu. Nhiếp Thanh Anh không nhận ra bà ấy, cô chỉ theo thói quen gật đầu chào những người "xa lạ", phán đoán số tuổi của đối phương, rồi cất tiếng chào "cô".

Cô Lưu dừng lại, hòa ái nhìn cô gái cao gầy với khí chất trong trẻo này, bà dịu dàng hỏi, "Thanh Anh về nhà hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Không phải, em đi siêu thị."

Cô Lưu hơi dừng lại, bà không cần biết Nhiếp Thanh Anh về nhà hay đi siêu thị làm gì, cô bé này không biết cách nói chuyện gì cả. Cô Lưu cười tùm

tìm, "Vở của em, vũ đoàn đã báo danh vài hạng mục bình chọn. Lễ bế mạc lần này là lần biểu diễn đầu tiên, nếu như thành công, sẽ có thể gặt hái được mấy giải thưởng uy tín trong nước. Đây là tác phẩm mà cô Trì đã chuẩn bị nhiều năm, em phải cố gắng, đừng phụ lòng cô Trì nhé Thanh Anh."

Nhiếp Thanh Anh, "Dạ, cảm ơn cô. Em sẽ chăm chỉ luyện tập."

Cô Lưu, "..."

Vậy là xong rồi hả? Mình nói cho con bé biết tin tức nội bộ chưa công bố, con bé bình tĩnh cảm ơn thế thôi à, không lấy lòng bà một chút ư?

Mắt to trừng mắt nhỏ cả buổi trời, Nhiếp Thanh Anh mới phản ứng lại, chần chờ nói, "Cảm ơn cô, em... mời cô ăn cơm nhé?"

Cô Lưu tức giận khoác tay áo, vẻ mặt có chút rề rà. Dựa vào lan can, bà nhìn Nhiếp Thanh Anh thật lâu, chậm rãi nói, "Vở này giao cho em múa. Em đang bận tối tăm mặt mũi, chỉ bằng vị trí múa chính trong vở em lui một bước, nhường lại cơ hội này cho Tiểu Lương đi?"

Nhiếp Thanh Anh nhìn cô Lưu, con người đen lầy, tuy không có nhiều cảm xúc, nhưng đôi mắt ấy trong veo như sao trời, cô Lưu lúng túng cúi đầu nói, "Tiểu Lương và em không giống nhau, điều kiện gia đình cô ấy rất bình thường, em vừa tới đã muốn thay chỗ cô ấy..."

Nhiếp Thanh Anh, "Điều kiện gia đình em cũng rất bình thường."

Cô Lưu thốt lên, "Nhưng chồng em có rất nhiều tiền..."

Nhiếp Thanh Anh, "Có liên quan gì tới em? Chồng em đến giờ chưa từng quyên tiền cho vũ đoàn để đoàn quan tâm em. Anh ấy chưa từng hỏi đến công việc của em, những thứ em có được bây giờ không có liên quan đến người khác."

Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Cô có hỏi Lương Hiếu Bạch vì sao em lại gả cho người chồng bây giờ không?"

Cô Lưu nổi giận, "Con bé này nói gì thế?"

Nhiếp Thanh Anh hờ hững nói, "Em biết cô ấy ở trong đoàn lâu hơn em nên cô sẽ thiên vị cô ấy, muốn chăm sóc cô ấy. Nhưng em không làm gì sai cả, thành tích cũng không thua kém cô ấy. Không những thế, giải thưởng em đạt được còn nhiều hơn cô ấy. Em sẽ không chủ động lùi bước trước bất kỳ cơ hội nào, nếu cô muốn dùng chức quyền đẩy em xuống thì em cũng không còn gì để nói. Cô cứ xem mà làm."

"Em không tranh, nhưng cũng sẽ không lùi."

"Tạm biệt cô."

Cô Lưu giật mình, có hơi lo lắng nhìn dáng người mảnh mai kia lướt qua người mình, thản nhiên đi xuống lầu. Người học múa rất có khí chất, chỉ nhìn mỗi dáng vẻ đi đường thôi cũng đã rất đẹp rồi, Nhiếp Thanh Anh lại là người nổi bật trong số đó. Cô xuống lầu rồi cô Lưu mới lấy lại tinh thần, cảm thấy có hơi khó xử.

...

Lúc Nhiếp Thanh Anh về đến nhà thì trong phòng khách tối om, trong bóng tối truyền đến một giọng nói lười biếng, "Em về rồi à? Lúc anh đến đón em bảo vệ bảo em đã về rồi, em đi đâu mà giờ này mới về?"

Nhiếp Thanh Anh mở đèn, thấy Chu Minh đang ngồi trên ghế sofa, ung dung cầm một ly rượu vang. Ánh mắt anh vừa mê ly lại vừa nguy hiểm, nhưng nói chuyện với cô vẫn còn rất tỉnh táo.

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi có nhắn tin cho anh mà."

Chu Minh "À" một tiếng, lôi điện thoại ra nhìn, "Điện thoại hết pin rồi."

Lòng anh đang ngập tràn lửa giận, cơn giận này chia vào Từ Bạch Dương, vào chính bản thân anh, vì anh không cách nào không lo lắng đến từng chuyện của Nhiếp Thanh Anh. Nhưng anh lại không thể phát giận lên người cô, chỉ có thể tự mình khui một chai rượu để bình tĩnh lại. Thấy điện thoại hết pin, Chu Minh say khướt đứng dậy đi tìm đồ sạc pin.

Nhiếp Thanh Anh ngăn anh lại, "Đợi đã, tôi có quà muốn tặng anh."

Chu Minh, "...!!!"

Anh lập tức tỉnh rượu, mừng rỡ không thôi, "Có quà tặng anh hả?"

Tâm trạng bỗng chốc giống như trời quang mây tạnh, Chu tam thiếu nhếch môi mỉm cười, ngại ngừng nói, "Ày da, em thật là, sao lại khách sáo như thế... cứ tặng quà cho anh mãi."

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh cười cười, sau đó lấy món quà từ trong túi xách ra.

Khóe môi Chu Minh cứng đờ, hóa đá tại chỗ --

Quà vợ anh tặng chính là... máy rung.

Nhiếp Thanh Anh giải thích, "Không phải anh thích xem phim người lớn ư? Tôi cảm thấy thật có lỗi với anh, càng nghĩ càng cảm thấy đây chính là thứ anh cần."

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânMáy rung này là hàng của Nhật, giá cả không hề rẻ chút nào, chất liệu rất tốt, đúng là Nhiếp Thanh Anh không lừa anh chuyện này. Cô rất nghiêm túc khi chọn món quà này, cũng cảm thấy cái này rất hợp với anh.

Chu Minh nhìn chăm chăm Nhiếp Thanh Anh không thèm chớp mắt, trong cơn say chệnh choáng, trong lòng lại bức tức, càng suy nghĩ xa xôi hơi mọi ngày. Anh bị cô chọc tức đến bật cười.

Đây là kết luận của cô?

Mỗi ngày anh đều moi tim móc phổi ra đối xử tốt với cô, nhưng cô không hề nhận ra. Mỗi lúc mỗi nơi anh đều muốn biết rõ hành tung của cô, muốn quan sát nhất cử nhất động của cô, nhưng anh đều cố gắng nhịn xuống... Nếu anh thiếu cái thứ mà cô nghĩ là anh thiếu -- Chu Minh anh còn thiếu đàn bà sao? Còn cần đến cái âm đạo giả này ư?

Cơn say bốc lên đầu, máu nóng chạy ngược lên não, chỉ trong chốc lát, Chu Minh nhớ lại những kinh nghiệm đau thương khi theo đuổi Nhiếp Thanh Anh hồi cấp 3. Dù anh viết thư tình cho cô, đến xem từng buổi diễn của cô, hay là mặt dày cùng cô chen chúc trên bàn ăn ở căn tin... cô đều lạnh lùng thờ ơ.

Con mẹ nhà nó thờ ơ!

Chu Minh thấp giọng thì thào, "Anh rất thích em, vì nhớ mãi không quên nên mới khiến anh thành cái dạng này đây..."

Phòng khách chỉ bật mỗi một ngọn đèn tường, chàng trai đứng trước sofa, dáng người cao to, hai chân thon dài, cúc áo sơ mi trước ngực đã bị mở bung ra, tay áo bị dính vài giọt rượu được anh tùy ý xắn lên. Trên tay anh cầm một ly rượu đế cao, ánh mắt mơ màng nhìn về phía Nhiếp Thanh Anh. Anh thấp giọng nói ra câu ấy, nhưng vì quá nhỏ nên Nhiếp Thanh Anh không thể nghe rõ.

Cô đi đến bên anh nhẹ giọng hỏi, "Anh nói gì thế?"

Đôi mắt anh đầy lạnh lùng, tối tăm như đáy biển sâu, ẩn giấu cơn bão sắp ập đến. Chu Minh bây giờ khác hẳn so với lúc bình thường, anh không nhất định đã say nhưng lại mượn men say mà làm những việc thường ngày không dám làm. Lúc Nhiếp Thanh Anh đi đến chỗ anh, khóe miệng anh khẽ cong lên, đưa tay kéo cô ngã vào lòng anh.

"Xoảng." Âm thanh nặng nề vang lên, cái ly đế cao từ trên tay anh rơi xuống, nện vào mặt thảm, trong nháy mắt, dòng rượu đỏ tươi thấm ướt tấm thảm dưới chân hai người, thấm vào tận lớp vải bên trong.

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng, "Anh say rồi... Ừm!"

Mặt cô bị anh khẽ nắm lấy, một tay anh đỡ lấy gương mặt cô, rồi cúi người hôn xuống, tay kia siết chặt eo cô kéo sát vào người anh. Nhiếp Thanh Anh trở tay không kịp lùi về phía sau, lại bị anh ôm lại. Hai người khẽ xô đẩy nhau, từng bước từng bước lùi về phía sau, Chu Minh ôm cô, cùng ngã lên chiếc sofa chứa đầy gối ôm.

Nhiếp Thanh Anh bị anh đè dưới thân, Chu Minh áp cô lên ghế sofa, vô tình đụng trúng ngực cô, Nhiếp Thanh Anh đau đến khẽ hít một hơi. Cả người cô run lên, Chu Minh bỗng cứng đờ.

Mũi anh khẽ chạm vào mũi cô, triền miên hôn lên môi cô, cả khoang

miệng đều ngập tràn mùi rượu. Anh hơi lui ra nhìn gương mặt khẽ nhúu của cô gái dưới thân, khàn giọng hỏi, "Làm đau em hả? Để anh xoa xoa cho nhé."

Bàn tay cách một lớp áo phủ lên vị trí vừa bị đụng.

Nhiếp Thanh Anh hơi ngửa về sau, dưới ánh đèn phòng, cái cổ thon dài hiện lên tựa như một khối ngọc hoàn hảo không tỳ vết. Cô đưa tay lên ngăn anh lại, giận dữ kêu lên, "Chu Minh!"

Đôi mắt nóng bỏng của Chu Minh khẽ chớp, nhìn cái cổ đang ngửa về phía sau của cô, thật xinh đẹp, xinh đẹp giống như một nàng thiên nga, anh có thể nhìn thấy mạch máu của cô vô cùng rõ ràng... máu nóng lên đầu, Chu Minh không nhịn được cúi đầu xuống mút mạnh một cái.

Lửa nóng lan ra đồng cỏ.

Lúc đàn ông kích động, phụ nữ làm sao có thể phản kháng?

Từ mặt đến đôi môi rồi lại xuống tới cổ, cổ áo bị kéo xuống, làn da tuyết trắng như ẩn như hiện. Nhiếp Thanh Anh đỏ bừng cả mặt, hô hấp khó khăn, cảm thấy cả người khô nóng. Cô bị anh hôn mãi không dứt, gương mặt tràn ngập hơi thở của anh. Dục vọng của Chu Minh ngày một tăng, càng lúc càng táo bạo, "Thanh Anh..."

"Anh Anh... Anh Anh... Anh Anh..."

"Anh rất thích em Thanh Anh... vì sao em thà chọn Từ Bạch Dương mà không thèm để ý đến anh, em có biết... Em thích anh đi, anh năn nỉ em đó..."

Đầu óc Nhiếp Thanh Anh trống rỗng, trên trán lấm tấm mồ hôi, cô thầm nghĩ mọi chuyện lẽ ra không nên thế này, nhưng lại bị Chu Minh thấp giọng van xin khiến cô lúng túng. Quần áo của cô bị anh kéo xuống bả vai, đang là ngày hè nên cô mặc đồ khá mỏng, bàn tay anh đặt trên eo cô lưu luyến quên

cả lỗi về. Cả người Nhiếp Thanh Anh bị vây hãm dưới ghế sofa, mái tóc dài bung xõa như tảo biển, trái tim cô đập liên hồi, hai tay đánh vào vai anh kêu lên, "... Đau quá!"

Chu Minh dừng lại ngay lập tức, ánh mắt anh dán chặt lên gương mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp ấy, đáy mắt trở nên say đắm, nhưng vừa chớp mắt cả người anh tỉnh táo hẳn.

Anh ôm chặt lấy cô, "Anh Anh, thật xin lỗi, anh đúng là đồ khốn nạn, không nên làm đau em..."

Nhiếp Thanh Anh khẽ run lên, hõm vai của cô bỗng nhiên cảm nhận được một giọt nước ấm nóng.

Cô khó khăn nghiêng đầu nhìn anh, dường như anh đã khôi phục lại lý trí, vội vàng buông vai cô ra rồi lui về một bước. Nhiếp Thanh Anh vội kéo anh lại, nhưng không nắm chặt lắm nên anh lật người ra khỏi sofa té âm xuống sàn nhà. Cô gái quần áo xộc xệch lập tức ngồi dậy, cúi người lo lắng nhìn thì thấy anh lấy tay che mắt, cả người nằm trên tấm thảm trải sàn như ngủ thiếp đi.

Nhiếp Thanh Anh thử gọi anh, "Chu Minh?"

Anh không nhúc nhích.

Nhiếp Thanh Anh mê mang, nhưng lại thở phào: Nếu anh cứ tiếp tục thế này, cô không biết phải làm thế nào bây giờ.

Cô rón rén nhảy xuống khỏi sofa, đeo thắt lưng vừa mới bị lột ra. Cô nhìn Chu Minh đang nằm trên thảm, do dự một lúc, cắn răng cúi người kéo ông chồng của mình lên sofa nằm ngủ. Nhiếp Thanh Anh rời đi một lát, lúc quay lại mang theo cái chăn đến đắp cho anh.

Cô cuốn tấm thảm lại, để sang một bên, đợi sáng mai dì giúp việc đến xử lý.

Cô ngồi ngây ngốc ở đó cả buổi trời, cũng không biết chăm sóc người say thế nào. Nhiếp Thanh Anh rủ mắt xuống, ánh mắt phức tạp nhìn người đàn ông đang ngủ say kia, nhẹ giọng nói, "Ngủ ngon."

Nhưng Nhiếp Thanh Anh lại mất ngủ cả đêm.

Cô gặp ác mộng, trong mơ luôn có cảm giác có một người đàn ông đè cô dưới thân mà hôn. Cô bỗng chốc mở mắt ra, Nhiếp Thanh Anh nhìn chăm chăm vào khoảng tối trên trần nhà, không nhận được lại nhớ đến những lời mà mọi người từng nói --

Quả thật cô thấy Chu Minh có hơi quen mắt. Nhưng cô lại mắc chứng mù mặt nghiêm trọng, nhìn ai đều thấy quen mắt, nhưng lại không nhận ra ai.

Lộ Khê nói, Chu Minh từng theo đuổi cô hồi cấp 3.

Lúc này anh uống say, đau khổ nói mình thích cô rất nhiều.

... Có phải cô đã làm tổn thương anh không?

Nhiếp Thanh Anh luôn dùng thái độ thuận theo tự nhiên để đối xử với tất cả mọi người xung quanh mình, không kháng cự, không cổ vũ, cứ thế mà làm. Cô không bài xích Chu Minh, nên kết hôn với anh. Cô cũng không phải thuộc dạng liệt nữ gì, sau khi kết hôn lại không phát sinh chuyện gì. Cô chỉ là... muốn để mọi chuyện tùy duyên.

Nhưng thái độ lập lờ nước đôi này đã làm tổn thương đến anh.

Lộ Khê nói sai rồi, Chu Minh thích cô không chỉ ở cấp 3, mà rất có khả năng, đến bây giờ vẫn còn thích cô. Nhưng đối với cô, cô chỉ có cảm tình với

anh, không ghét, thỉnh thoảng cảm thấy anh rất vui tính. Nhưng đối với một người thích cô mà nói, cô rõ ràng không thích anh mà lại ngầm thừa nhận những gì anh bỏ ra vì cô, chuyện này sẽ càng làm anh đau khổ hơn. Cô cho anh hy vọng, nhưng lại không cho anh một câu trả lời rõ ràng, có lẽ đây mới chính là nguyên nhân khiến Chu Minh mất khống chế?

Trong bóng đêm, Nhiếp Thanh Anh khe khẽ thở dài: Hôn nhân là một canh bạc, cực duyên phận, cực bộn họ có thích hợp hay không.

Bây giờ nhìn lại, canh bạc này, cuộc hôn nhân này có lẽ là một sai lầm.

...

Sáng hôm sau, Chu Minh bị đánh thức bởi chuông báo đồng hồ. Anh từ ghế sofa ngủ rớt xuống sàn, vẻ mặt u ám đứng dậy, đá văng cửa phòng đi vào tắt chuông báo. Sau đó mới thấy điện thoại đã được sạc đầy pin, điện thoại của thư ký Trần như gọi đòi mạng, "Giám đốc, đã 9 giờ sao anh vẫn chưa đến công ty? Mọi người đang chờ anh đến họp đây."

Chu Minh lạnh lùng đáp, "Xin nghỉ nửa ngày, buổi chiều rồi gọi lại cho tôi."

Không chờ thư ký trả lời, anh đã cúp máy cái rụp.

Anh để chân trần, không một chút hình tượng ngồi dạng chân trên sofa, sau khi say rượu đầu óc mất tỉnh táo, lát sau anh mới nhớ ra một chuyện, anh lập tức nhảy lên, cao giọng hét to, "Vợ ơi! Có phải hôm nay em phải đi làm sớm không, để anh đưa..."

Anh đến phòng Nhiếp Thanh Anh, tiện tay đẩy cửa ra, trong phòng không có một bóng người.

Chu Minh giật mình, sốt ruột tìm khắp nơi cả buổi mới thấy tờ giấy Nhiếp

Thanh Anh đặt trên tủ lạnh trong phòng bếp. Cô bảo mình tự nấu cháo ăn rồi, có việc nên cô đi trước. Chu Minh cầm tờ giấy cảm thấy vừa thất vọng vừa mất mát, quay lại ngồi lên sofa, một lát sau, đầu óc nổ tung, anh mới đột nhiên nhớ ra hôm qua mình đã làm gì cô --

Mặt đỏ tới mang tai dây dưa kì kèo, nụ hôn đầy triền miên, anh còn lôi kéo quần áo của cô, sự giãy dụa bất lực của cô.

Chu Minh, "..."

Sắc mặt anh trở nên trắng bệch.

Anh lấy tay bưng kín mặt, tự phi nhổ bản thân: Mà đúng là đồ cầm thú.

Mày không phải là người.

Mày thế mà lại ép buộc một cô gái.

...

Nhiếp Thanh Anh vẫn đi làm như mọi ngày, nhưng tâm trạng hôm nay của cô có hơi sa sút, lúc luyện múa cũng phạm vài lỗi sai. Bình thường Nhiếp Thanh Anh không bao giờ phạm phải những lỗi sai này, lúc nghỉ ngơi giáo viên có đến hỏi cô có chuyện gì xảy ra, nếu thấy không khỏe chỗ nào thì xin phép về nhà nghỉ ngơi.

So với cô, hôm nay trạng thái của Lương Hiếu Bạch lại rất tốt, lúc cùng tập võ, Lương Hiếu Bạch luôn duy trì phong độ, ép Nhiếp Thanh Anh lui về thế yếu. Mỗi thầy cô thấy thế thì gật đầu đầy khen ngợi, Lương Hiếu Bạch có hơi tự đắc quay đầu, ánh mắt ẩn chứa đôi chút ghen tỵ liếc nhìn Nhiếp Thanh Anh.

Nhiếp Thanh Anh vẫn giữ dáng vẻ cao cao tại thượng, hờ hững lạnh nhạt.

Lương Hiếu Bạch hừ lạnh một tiếng.

Lúc nghỉ ngơi, các đồng nghiệp tụ lại một chỗ tám chuyện:

"Vị trí múa đầu của chắc vẫn là Lương Hiếu Bạch nhỉ? Nhiếp Thanh Anh xem ra không được rồi."

"Có lẽ do trước kia cô ta phát huy tốt mà thôi, chứ trình độ sao bằng chị Lương."

"Mấy người biết gì không? Đáng lẽ khách mời trong là trưởng nhóm Lương, Nhiếp Thanh Anh nhờ chồng mình giành vai của Lương Hiếu Bạch, Hiếu Bạch thật đáng thương mà."

Nhiếp Thanh Anh rất xinh đẹp, nhưng lại lạnh lùng, mỗi lần bọn con gái tụ tập với nhau sẽ bắt đầu tám chuyện. Lương Hiếu Bạch đi đến uống nước thì nghe loáng thoáng mấy câu, nghe không vô nên bỏ ly nước xuống rồi đi ra. Sau khi rời khỏi, cô ta sững sờ nhìn Nhiếp Thanh Anh đang đứng dựa lên tường, hai hàng chân mày nhíu lại, vẻ mặt vẫn hờ hững như cũ.

Lương Hiếu Bạch nhìn không chớp mắt, ánh mắt khề chạm nhau, nhưng chưa đầy một phút, Lương Hiếu Bạch lại nhìn cô, nhin không được bèn hỏi, "Khí thế ban đầu của cô đâu rồi? Lúc trước khi cô vừa mới tới, bọn họ xì xào chuyện của cô và Từ Bạch Dương, chẳng phải cô ra mặt xử đẹp bọn họ ư? Tôi và Từ... không phải cô cũng khiến tôi mất mặt ư? Sao bây giờ nghe người ta mắng chửi cô lại đứng im như thế?"

Nhiếp Thanh Anh sững sờ, cô cup mắt. Thật ra cô không quan tâm cho lắm. Lúc trước là do cô quan tâm đến Từ Bạch Dương, còn bây giờ... khi nghe người ta nhắc đến Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh lại nhớ đến chuyện tối qua.

Nhiếp Thanh Anh thở dài, xoa xoa trán, cảm thấy tâm trạng khác thường

của mình, cô nói với Lương Hiếu Bạch, "Cám ơn cô."

Lương Hiếu Bạch, "..."

Cô ta khó hiểu nhìn Nhiếp Thanh Anh: Quái nhân này cảm ơn mình làm gì? Bị bệnh à?

Nhiếp Thanh Anh lấy điện thoại ra, cúi đầu gõ chữ nhắn tin cho Chu Minh, "Anh Chu, chi bằng chúng ta ly hôn đi."

Tin vừa được gửi đi chưa đầy một phút thì đã nhận được trả lời, giọng điệu bên kia vô cùng hung hăng, "Ly thì ly! Em chờ đó!"

Nhiếp Thanh Anh có hơi buồn buồn, mặc dù Chu Minh không nhìn thấy nhưng cô vẫn nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng. Cô lưu luyến nhìn đoạn nói chuyện phím giữa mình và Chu Minh mà không nỡ xóa đi. Nhiếp Thanh Anh do dự một lúc rồi thoát khỏi Wechat. Cô nhìn thời gian mà mình sắp xếp luyện múa sắp bắt đầu rồi, bèn tiện tay nhét điện thoại vào túi rồi đi đến phòng tập.

Đến phòng tập múa, lúc cởi áo khoác thì điện thoại rơi ra. Nhiếp Thanh Anh nhìn điện thoại, nhìn một chút. Hóa ra lúc nãy khi nhét điện thoại vào túi, cô lỡ tay ấn mở trình duyệt web, mà trình duyệt trong điện thoại vừa đồng bộ hóa với lịch sử và bộ sưu tập trên trình duyệt trên máy tính trong nhà.

Vừa hay, lúc Nhiếp Thanh Anh đang lướt xem bộ sưu tập trên trình duyệt thì thấy Chu Minh đang lưu lại cái gì đó --

"Vợ tôi muốn ly hôn? Tôi phải quỳ làm sao để vãn hồi đây?"

"Tôi không cần thận ôm hôn vợ mình, cái này có là cưỡng dâm trong hôn nhân hay không?"

"Cưỡng dâm trong hôn nhân bị phán bao nhiêu năm vậy?"

<đàn ông đều xem: tôi thuộc loại đàn nào?>

<đàn ông tốt không dễ rơi lệ>

<đêm ấy, bị vợ vứt bỏ khiến tôi mất ngủ...>

Bạn Nhiếp vừa xem vừa lướt xuống, càng nhìn càng thấy bộ sưu tập liên tục được làm mới, bạn học Chu vẫn còn đang tìm kiếm... Nhìn nhìn một lúc, Nhiếp Thanh Anh khẽ cong khóe môi.

Qua tuần sau (Nếu mì không lười) thì cuộc đời anh nhà sẽ được lật sang trang mới =))) Cùng chờ xem nhé!!!

Ở một chương nào đó:

Nhiếp Thanh Anh dừng bước, quay lại nhẹ ôm lấy Chu Minh.

Cô ngửa đầu, hôn lên cằm anh một cái.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chu Minh Nhìn Cô Chăm Chú, Đôi Mắt Anh Bổng Chốc Bừng Sáng

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sau khi phát hiện mấy chuyện này của Chu Minh, mọi âm ỨC trong lòng cô dần dần biến mất, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ hơn. Cô cong môi khẽ nở nụ cười, rốt cục đã lấy lại tinh thần tập múa, mà một khi bắt đầu tập trung tinh thần, tài nghệ thật sự của cô phải khiến người khác kinh ngạc.

Đứng trong phòng tập múa, các vũ công nhảy múa như bay, mấy vũ sư trong đoàn bọn họ có hơi do dự khi so sánh vũ đạo giữa Nhiếp Thanh Anh và Lương Hiếu Bạch. Cô Lưu là người lo lắng nhất, nghĩ một chút liền tranh thủ đề cử học trò cưng của mình, "Mấy cuộc thi của Tiểu Nhiếp đã định hết rồi hả? Vẫn nên để cô ấy có thời gian tập luyện cho tốt, nếu thêm nữa thì sẽ làm mất thời gian của cô ấy. Năm nay Tiểu Lương không đăng ký múa đơn, cô ấy có thể đảm nhận "

Cô Trì, người biên đạo vỗ lại cất giọng nhàn nhạt, "Người có năng lực thì nên được trọng dụng. Đây là sự cạnh tranh vị trí múa chính."

Một vũ sư khác đưa ra quan điểm của mình, "Chồng của Tiểu Nhiếp, tập đoàn Chu thị mấy tháng trước đã từng thực hiện tuyên truyền cho chúng ta mà? Sao bây giờ lại không nghe thấy gì?"

"Có phải đã thất bại hay không? Nghe nói tập đoàn Chu thị đang gặp rắc rối vẫn chưa giải quyết được."

Tuyên truyền thực chất vẫn còn trong quá trình thực hiện, bây giờ đang kẹt lại chính là vì cấp trên đang xem xét, mấy vị lãnh đạo của tập đoàn ngồi

nghiêm chỉnh không dám hó hé gì. Nhưng vào buổi chiều, lúc bọn họ đang họp thảo luận phương hướng phát triển của công ty, Chu Minh lên tiếng trước tiên vẫn giữ nguyên ý kiến ủng hộ tuyên truyền .

Một người cau mày, "Dự toán quá cao, phía trên còn đang điều tra đấy."

Chu Minh, "Đây là tuyên truyền công ích. Chúng ta và đoàn múa của tỉnh không thiệt hại gì, việc tuyên truyền hướng đến đại chúng, với mong muốn điệu múa truyền thống được phổ cập hóa. Đây mới chính là sự bày tỏ dành cho các lãnh đạo. Đã rất lâu rồi, chúng ta luôn lấy lợi ích đặt lên hàng đầu, vất vả lắm mới có một tuyên truyền công ích hướng đến đại chúng, chúng ta nỡ lòng nào mà giữ nó lại. Các lãnh đạo sẽ nghĩ thế nào? Không phải trong số các ông có người muốn thu tiền chứ?"

Anh cố giấu nụ cười, ngồi trên ghế chủ trì cuộc họp xoay xoay cây bút trong tay, hai mắt khẽ nhắm lại, như cười như không nhìn một đám người ra vẻ tinh anh kia.

Có người đứng lên nói, "Tam thiếu chú ý cách dùng từ, bọn tôi cũng chỉ vì suy nghĩ cho lợi ích của tập đoàn mà thôi. Dù sao chúng ta cũng không phải là nhà từ thiện, lúc trước đề xuất chuyện này tôi đã không xem trọng rồi, bây giờ tập đoàn lại đang gặp khó khăn, chuyện này nên để sau này rồi tính."

Chu Minh, "Tôi không cần biết, lúc trước phương án này giao đến tay tôi, bây giờ tôi phải giải quyết nó cho xong..."

Một người khác vội cắt ngang, "Tam thiếu tích cực như thế, có phải là đang lấy việc công làm việc tư, vì cô Nhiếp hay không?"

Chu Minh nhìn sang, đó là một trợ lý của một quản lý chưa gặp mặt bao giờ, anh ta ánh chừng hai mươi, có lẽ vừa được thăng chức cho nên rất hăng hái, ánh mắt cứ chăm chú nhìn thẳng Chu Minh. Cả phòng họp như rơi vào

im lặng, có lẽ mấy vị lãnh đạo kia chưa từng thấy có ai dám khiêu khích Chu Minh như thế. Mặc dù anh chỉ là giám đốc của một bộ phận, nhưng anh vẫn có thân phận, chính là đại cổ đông của tập đoàn đó, anh vẫn là con trai độc nhất của Chu đại gia đó.

Chu Minh khẽ cười một tiếng, "Xem ra tập đoàn chúng ta thay đổi chức vị rất kịch liệt ấy nhỉ, mở thêm vài cuộc họp nữa, ngay cả tôi cũng không thể nhận ra mọi người rồi. Nhưng mà bạn trẻ à, cậu yên tâm đi, dù khách mời tuyên truyền là cậu đi chẳng nữa thì tôi vẫn ủng hộ cậu. Hạng mục này, nhất định phải được giải quyết."

Gương mặt cậu ta trở nên đỏ bừng.

Người ngồi bên cạnh mở lời khuyên ngăn, "Tam thiếu, hạng mục này không có lợi nhuận."

Chu Minh từng câu từng chữ phản bác bọn họ, bắt đầu khẩu chiến với bọn họ. Trong lòng anh rất nhạy cảm, biết rõ những cổ đông này đều là lòng lang dạ sói. Mấy tháng trước có ai dám nói những lời này. Bây giờ bọn họ đã bắt tay nhau, thừa dịp phía trên kiểm tra, lật đổ Chu Kiến Quốc. Chu Kiến Quốc thật đáng thương, thân già sức yếu mà còn phải đấu với mấy người này...

Cả phòng họp bắt đầu tranh luận nảy lửa, cửa phòng bất ngờ bị mở ra, một người đàn ông trung niên bước vào với tinh thần phấn chấn, đi sau ông là mấy người thư ký và trợ lý. Ông trầm giọng nói, "nhất định phải tiến hành, dẫn dắt năng lượng tích cực của ngành giải trí, tập đoàn chúng ta không phải cứ đặt lợi ích lên hàng đầu."

Ông đến bất ngờ nên mọi người trong phòng họp vội vàng đứng dậy, mắt tự nhiên hỏi, "Chủ tịch, sao ông lại đến đây?"

"Chủ tịch..."

Chu Minh nhíu mày nhìn đáng vẻ thận trọng, nhiệt tình của bọn họ, "chắc chắc" mấy tiếng, sau đó mới thông thả đứng dậy, lịch sự mời vị chủ tịch này ngồi xuống. Chu Kiến Quốc đã hơn 50 tuổi, vẻ mặt vô cùng trang nghiêm, nhưng khóe mắt lại hiện lên sự mệt mỏi, nhưng điều này vẫn không ngăn được khí chất nho nhã của ông. Chỉ cần nhìn ông bây giờ cũng có thể tưởng tượng ra được lúc trẻ ông là một người đàn ông anh tuấn, phong độ khiến hàng vạn thiếu nữ phải si mê.

Chủ tịch Chu vừa đến, mấy cổ đông còn lại bắt đầu kiểm chế lại. Mấy lão hồ ly này vừa lên sàn, mấy người còn lại không ai dám nói gì, bọn họ đấu qua đấu lại nhưng vẫn thua trong tay Chu Kiến Quốc, ông nâng tuyên truyền thành chương trình hội nghị. Mấy cổ đông vội vàng nhìn sang, ai nấy đều hiểu rõ: Chu Kiến Quốc không hề quan tâm tuyên truyền công ích, ông ấy làm như thế chính là đang muốn nâng đỡ con trai của mình.

Mặc dù bên ngoài đều đồn đại quan hệ giữa Chu Minh và Chu Kiến Quốc không tốt, nhưng cả gia đình này đang nằm trong tay một nửa số cổ phần, mấy cổ đông sợ ném chuột vỡ bình cho nên đành cắn răng kết thúc cuộc chiến.

Trận này Chu Minh coi như "ngư ông đắc lợi".

Sau khi tan họp, Chu Minh khép văn kiện lại định rời khỏi thì giọng nói uy nghiêm của Chu Kiến Quốc vang lên từ phía sau, "Chu Minh, chờ một chút."

Chu tam thiếu vốn không để ý đến, nhưng chủ tịch Chu lại thuộc dạng "gừng càng già càng cay", vừa bước mấy bước đã chặn đầu Chu Minh, nghiêm nghị lườm anh một cái. Chu đại gia hạ giọng dạy dỗ, "Lần này giúp con là để an ủi lòng người, con liệu mà bớt phóng túng lại đi. Ba xem cái phương án tuyên truyền của con rồi, công ty là công ty, con đừng vì chơi gái mà lấy mấy thủ đoạn đó ra làm mất mặt ba!"

Chu Minh im lặng nhìn ông.

Chu Kiến Quốc cứ ngỡ Chu Minh sẽ âm ỉ như lúc trước, nhưng anh chỉ nở nụ cười quỷ dị, đôi môi khẽ cong lên, "Chơi gái? Ông đúng là không bằng một góc bà dì nhỏ đấy."

Hoàn toàn không biết bất cứ chuyện gì của anh cả.

Bà Chu nhỏ ít ra còn biết anh nhớ mãi không quên một người từ rất lâu, hiếu kì muốn biết Nhiếp Thanh Anh là người thế nào. Chu Kiến Quốc là ba của anh nhưng lại không biết gì. Chu Minh kết hôn, ông lại càng không biết.

Chu Kiến Quốc rất ghét dáng vẻ ngang bướng, cà lơ phất phơ này của anh, ông nghiêm giọng, "Nói chuyện cho đàng hoàng! Nhìn dáng vẻ này của con là sao, giống mẹ con..."

Chu Minh trừng mắt, lạnh lùng trừng ra vẻ mặt "thử nhắc đến mẹ tôi xem".

Chu Kiến Quốc cứng người, sau đó lại nổi giận, "Ánh mắt mày là sao hả? Tao là cha mày đó! Bộ tao không dạy mày được hả?"

Chu Minh nhìn chăm chăm ông cả buổi, tức giận bỗng chốc bay biến, anh nở nụ cười xấu xa, "Ông già, có thời gian quan tâm tôi thì về nhà nhìn vợ ông đi. Mang thai rồi cũng đừng quên mời bác sĩ khám định kỳ, coi chừng lại sảy thai đó."

Chu Kiến Quốc rất có lòng cảnh giác đối với thằng con trai này, nổi giận đùng đùng, "Mày lại định làm gì hả? Đừng quên mày phải gọi người ta một tiếng "dì" đấy."

Chu Minh cười nhẹ một tiếng, không thèm nói nhiều. Chu Kiến Quốc ấy mà lại nghĩ anh muốn đối phó với một phụ nữ mang thai? Sao ông ấy không

nhớ đến hai đứa con gái suốt ngày gây chuyện của ông? Suốt ngày cứ đi theo canh anh chăm chăm... Chu Minh mặc kệ, xoay người rời đi.

Chu Kiến Quốc bị thằng con trai chọc đến tức run người, ông đuổi theo vài bước, "Mày đi đâu nữa hả! Tối nay về nhà ăn cơm, tao có chuyện..."

Chu Minh, "Đi chơi gái! Ông đây không rảnh để ăn cơm với ông."

Đã đi hết một đoạn hành lang, cơn giận dữ của chủ tịch Chu càng lúc càng dâng cao, "Mày xưng ông với ai đấy hả?"

Chủ tịch Chu tức muốn ngắt xiu, nhóm thư ký đã quen thuộc với cảnh này vội vàng đi đến trấn an ông, nói Chu tam thiếu không phải cố ý. Chủ tịch Chu tức giận quay về phòng làm việc, đuổi hết đám người đó đi, sau đó ông đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa, lộ ra ánh mắt vô cùng mệt mỏi.

...

Tập đoàn Chu thị nâng lên thành chương trình hội nghị, vào chiều ngày hôm đó, các trung tâm thương mại lớn, các đơn vị quảng cáo và truyền thông bắt đầu nhận được thông báo. Khi màn đêm buông xuống, ánh đèn đường dần xuất hiện, các biển quảng cáo lớn đặt ở những nơi dễ thấy, quảng cáo dần được thay thế bởi đoạn tuyên truyền. Đây là một sự kiện tuyên truyền công ích, bắt đầu hiện lên trên màn hình LED quảng cáo, những hình ảnh Nhiếp Thanh Anh chụp hình tuyên truyền lúc trước đã có tác dụng.

Sườn mặt đầy dịu dàng, dáng múa lại vô cùng duyên dáng của cô gái xuất hiện trong màn đêm được rất nhiều người dân thành phố ngáng đầu trông thấy.

Bọn họ đồng thời cũng nhìn thấy đơn vị làm việc của cô, chính là vũ đoàn múa của tỉnh.

Tối hôm đó, đoàn múa còn đang biểu diễn, điện thoại của mọi người như sắp nổ tung.

Sau khi kết thúc vở diễn, lãnh đạo đều nhất trí cho ra quyết định -- Người múa chính của chính là Nhiếp Thanh Anh.

Lương Hiếu Bạch sắc mặt trắng bệch, vô cùng khó coi, nhưng cô ta không nói gì, chỉ im lặng chuẩn bị phần múa của mình. Nhiếp Thanh Anh thu gọn quần áo xong thì nhận được tin nhắn của Chu Minh, anh bảo anh đến đón cô. Vừa nhận được tin nhắn từ chồng, Nhiếp Thanh Anh liền nghĩ đến mấy trang web đang lưu trong máy tính ở nhà...

Nhiếp Thanh Anh cố gắng nín cười.

Hôm nay Chu Minh tan làm rất sớm, trực tiếp chạy thẳng đến chỗ làm của cô. Hai vợ chồng gặp nhau có hơi lạnh nhạt. Nhiếp Thanh Anh đi bên cạnh anh bỗng nhiên mở miệng, "Tối đón tôi đi làm thủ tục ly hôn hả?"

Chu Minh, "..."

Chu Minh, "Cục dân chính sắp tan làm rồi, em đừng gia tăng gánh nặng cho nhà nước nữa."

Nhiếp Thanh Anh, "Ồ."

Cô cố ý nói thế thôi chứ thật ra cô biết tổng anh đang muốn làm gì. Từ lịch sử trình duyệt, cô biết Chu tam thiếu đang cố gắng làm mặt lạnh không để ý đến cô đã chuẩn bị sẵn một bữa tối dưới ánh nến, sau đó sẽ dẫn cô đi xem ca nhạc, rồi lại ra ngoại ô thả đèn Khổng Minh... "Chu tiểu tiên nữ" nghe theo đề nghị của cư dân mạng, đã chọn lọc kỹ lưỡng từng cách một, chuẩn bị văn hời trái tim của Nhiếp Thanh Anh.

Chu Minh thật sự không muốn ly hôn.

Nhiếp Thanh Anh đi bên cạnh anh, thầm nghĩ: Có lẽ cô nên nói chuyện với Chu Minh, nói rõ những vấn đề xung quanh bọn họ.

Cứ như thế, bọn họ đi đến một vườn hoa, vợ chồng Chu Minh bỗng nhiên nghe thấy phía sau vườn hoa có vài người đang nói chuyện.

"Tiểu Lương, cô đừng buồn. Ai bảo Nhiếp Thanh Anh lại gả cho một ông chồng lợi hại chứ?"

Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh bỗng nhiên dừng bước.

Mấy người kia vẫn còn đang nói.

"Nếu không phải người ta là thiếu gia của tập đoàn Chu thị thì người múa chính lần này chắc chắn sẽ là cô. Nhiếp Thanh Anh này quá thâm rồi."

"Mấy cô gái bây giờ đều ham hư vinh thế à? Cô nhìn xem, bạn trai cũ của người ta là nhân viên chính phủ, chồng bây giờ lại là thương nhân có tiền. Hết lần này đến lần khác không phải cố ý thì là gì? Không biết tại sao Chu Minh kia lại coi trọng người phụ nữ như thế nữa, không lẽ là do kỹ thuật trên giường tốt ư?"

Giọng người đàn ông mang theo sự nhạo báng, phụ nữ thì lại ganh ghét nói xỏ nói xiên, Lương Hiếu Bạch lại cúi đầu không đáp lại. Bỗng nhiên, phía bên kia vườn hoa vang lên tiếng hét thất thanh của Nhiếp Thanh Anh, "Chu Minh--!!"

Một giây sau, từ bên kia xuất hiện một người đàn ông mặc tây trang hùng hổ xông đến. Người đàn ông vừa nói câu kỹ thuật trên giường tốt ngẩng đầu lên liền nhận ngay một cú đấm như trời giáng. Chu Minh nắm lấy cổ áo anh ta, nâng người lên đối mặt với mình, giọng nói đầy hung hăng, "Mày vừa nói cái gì?"

Anh quay đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh đuổi theo phía sau, tức giận hỏi,
"Bình thường bọn họ đều nói em như thế hả?"

Người đàn ông kia, "Anh là ai? Anh..."

Chu Minh lại đâm cho một cái.

Mấy cô gái bên cạnh hét chói tai, mấy người đàn ông còn lại xông lên can ngăn. Chu Minh nhớ đến mấy lời khó nghe kia, anh không đánh phụ nữ, nhưng mấy người đàn ông này, Chu Minh càng đánh càng mạnh tay. Ngay lập tức, nơi đây biến thành hiện trường hỗn loạn. Nhiếp Thanh Anh nhìn mà giật mình, Chu Minh đánh nhau giỏi thật, một mình anh mà chấp hết cả đám.

Cô gọi anh, "Chu Minh!"

Lương Hiếu Bạch đứng một bên không biết phải làm thế nào, "Đừng đánh nữa! Dừng tay lại cho tôi!"

...

Ầm ỉ đến độ khiến bảo vệ phải chạy đến, mấy lãnh đạo trong đoàn phải chạy qua hòa giải mới chịu kết thúc, hiện trường lúc ấy vô cùng thê thảm, một mình Chu Minh mà khiến cho bọn đàn ông kia bầm dập cả người. Từ khóe mắt, khóe môi đều là máu, Chu Minh cũng không tốt hơn bao nhiêu, bị thương không ít, nhưng ánh mắt nhìn bọn họ vẫn ác liệt như lúc đầu. Mấy người kia bây giờ đã biết anh là ai, cả người khẽ run, không ngờ Chu Minh lại đánh nhau giỏi thế này.

Mấy giáo viên trong đoàn, "Điều là hiểu lầm, hiểu lầm cả..."

Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên mở miệng, "Không phải hiểu lầm đâu."

Mọi người đều nhìn cô, Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Bọn họ đều nghĩ rằng

em nhận được vị trí múa chính là dựa vào chồng của em."

Các giáo viên: Cũng không hẳn là sai, nếu không phải vì cái clip tuyên truyền...

Nhiếp Thanh Anh buông tay không đỡ Chu Minh nữa, cô bước sang bên cạnh, nhìn mấy cô gái đối diện mình rồi vươn tay ra, cô biết chắc chắn bên đó có Lương Hiếu Bạch, Nhiếp Thanh Anh không nhớ được người, bây giờ lại càng lười nhớ, cô lạnh lùng nói, "Tôi dựa vào thực lực của bản thân. Cô Lương, chúng ta thi đấu đi."

Chu Minh nhìn cô chăm chú, đôi mắt anh bỗng chốc bừng sáng.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Anh Bỗng Đưa Tay Ôm Cô Vào Lòng

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Bị Nhiếp Thanh Anh thách đấu trước mặt mọi người, Lương Hiếu Bạch sao có thể không đồng ý? Cô ta lại tự xưng mình là võ công giỏi nhất đoàn, trong lòng không tránh khỏi kiêu ngạo, lần trước là do cô ta bối rối khi nhìn thấy Tử Bạch Dương cho nên mới thua trong tay Nhiếp Thanh Anh, chứ cô ta chưa chưa chắc kém hơn Nhiếp Thanh Anh.

Mấy giáo viên nhìn ý chí thách đấu từ hai bên, thấy khuyên không nổi nên đành phải nhường phòng tập cho bọn họ, đoàn người kéo nhau di chuyển sang phòng đấu. Đến phòng tập, mọi người dần tản ra, dựa vào tường, để lại không gian ở giữa cho hai người bọn họ. Vũ sư tự mình ra trận, mở một đoạn nhạc trong vở lên cho bọn họ.

Hai người đều xuất thân từ múa cổ điển, cho nên muốn thách đấu cũng sẽ thi đấu bằng múa cổ điển. Hai cô gái đứng giữa phòng tập, cả hai đều mặc đồ múa màu đen, đeo ống tay áo thụng*, cởi giày cao gót thay sang giày múa.

*水袖: ống tay áo thụng.

Chu Minh không thèm xử lý vết thương trên mặt, anh đứng bên cạnh Nhiếp Thanh Anh, tự mình cúi đầu đeo tay áo thụng cho cô. Anh không biết làm, cô cúi đầu nhẹ giọng chỉ anh. Cả người Chu Minh mang theo khí lạnh, thứ nhất là do đang giận dữ Nhiếp Thanh Anh, thứ hai là do chuyện đánh nhau vừa nãy, anh chỉ im lặng cúi đầu nghiên cứu tay áo thụng của cô.

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn anh, "Đừng giận mà, để tôi giúp anh báo thù nha."

Chu Minh sững sờ, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt Nhiếp Thanh Anh, ánh mắt cô như một hồ nước trong suốt, khiến anh thất thần trong chốc lát.

Trai xinh gái đẹp cứ nhìn nhau như thế, mọi người đứng ngoài nhìn vào không nở rời mắt. Âm nhạc vang lên, Lương Hiếu Bạch lẻ loi đứng một góc không có ai giúp cô ta đeo tay áo thụng cho nên chỉ có thể tự mình làm, nhìn hai người cứ dính lấy nhau bên kia, Lương Hiếu Bạch cảm thấy khó chịu trong lòng, cô ta hừ một tiếng, phất tay áo đi vào giữa phòng, bắt đầu múa.

Cô Trì chọn đoạn nhạc này là do động tác múa có độ khó khá cao. Họ phải thực hiện liên tiếp 20 cái phiên thân, bật nhảy, còn có vài động tác múa Vân Kiều, Nguyên Bảo. Lương Hiếu Bạch múa vô cùng thuần thục như nước chảy mây trôi, dù chỉ mặc bộ đồ múa màu đen chứ không mặc trang phục biểu diễn chính thức, nhưng ai nhìn vào cũng đều cảm thấy cô ta nhảy rất tốt.

Sau khi Lương Hiếu Bạch múa một đoạn, động tác dần thoải mái hơn, khán giả đứng ở đây, ngoại trừ Chu Minh ra thì đều là người trong nghề. Lương Hiếu Bạch từ từ chậm lại, rồi kết thúc, mọi người đều vỗ tay hoan hô,
"Giỏi quá!"

"Không hổ danh là nhóm trưởng Lương!"

Đoạn nhạc này rất dài, sau khi Lương Hiếu Bạch múa được một lúc thì bắt đầu lấy lại tự tin, giữa hai hàng chân mày cũng nhiễm ý cười tự đắc. Cô ta liếc nhìn Nhiếp Thanh Anh, thấy cô vẫn còn đang mang giày múa, còn mình thì đã múa được một đoạn.

Chu Minh cũng nhận ra Nhiếp Thanh Anh không theo kịp nên anh càng gấp, "Vợ ới ~"

Nhiếp Thanh Anh không nhanh không chậm, cô mang giày múa cả buổi mà vẫn chưa xong, Lương Hiếu Bạch dừng lại chờ cô, Nhiếp Thanh Anh

không hề sót ruột, cô bỗng đứng dậy, đá văng giày múa ra, trực tiếp đi chân trần đi vào giữa phòng tập. Đôi chân trắng muốt như tuyết giẫm lên sàn nhà bằng gỗ, vừa đi vừa nhón gót, bàn chân khễ cong lên cùng hòa theo điệu nhạc.

Động tác giống hệt với động tác của Lương Hiếu Bạch. Tác dụng của ống tay áo cũng không được phát huy mạnh, Nhiếp Thanh Anh nhảy lên, động tác rõ ràng giống nhau, nhưng ánh mắt của mọi người hầu như đều tập trung lên người cô. Bọn họ cảm thấy động tác của cô, thậm chí đáng mê cau mày của cô đều như đang phụ họa cho điệu múa. Âm nhạc dần nhanh hơn, ống tay áo vung lên, uốn cong lượn sóng, từ cánh tay đến đôi chân đều tràn ngập sức mạnh như một ngọn lửa đang hùng hực cháy.

Chỉ cần so sánh, mọi người đều nhận ra trình độ cao thấp ngay lập tức, tiếng vỗ tay liên tiếp vang lên, "Nhiếp Thanh Anh thật giỏi! Phải luyện tập bao lâu mới được thể này chứ, múa đẹp quá."

Bên tai Chu Minh nghe thấy mấy lời khen ngợi vợ mình từ mọi người xung quanh, ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông bây giờ đã nhiễm đầy ý cười, cực kỳ thoải mái ngắm nhìn cô gái như đang phát sáng ở giữa sàn tập kia. Lưng cô vừa thẳng lại dài, nhún chân nhảy múa như hoa lúc nở lúc tàn, chỉ khi đứng trên sân khấu, cô mới là một Nhiếp Thanh Anh xinh đẹp nhất xán lạn nhất.

Lương Hiếu Bạch khễ căn môi, vẻ mặt hiện lên vẻ không cam lòng.

Động tác của Nhiếp Thanh Anh chậm dần, rồi kết thúc, Lương Hiếu Bạch lại bỗng nhiên ra sân, ống tay thụng đã bắt đầu có đất dụng võ, khuỷu tay dùng sức, tay áo vung ra bay về phía Nhiếp Thanh Anh. Nhiếp Thanh Anh ngửa ra sau, cả người khễ xoay, cách một khoảng với Lương Hiếu Bạch. Hai người đều đứng giữa phòng, nhìn nhau rồi vai lướt vai rời đi.

Ánh mắt Nhiếp Thanh Anh và Lương Hiếu Bạch khẽ chạm nhau, cô luôn lạnh nhạt, tự tin, lúc chạm mắt lại như đang chứa một ngọn lửa bập bùng dữ dội.

Âm nhạc lại vang lên, hai người đồng thời phất tay áo, điệu múa không giống với lúc này, lúc tập luyện cũng chưa bao giờ tập những động tác này. Cô Trì kinh ngạc kêu lên một tiếng, một vũ công trong đám đông giải thích nghi hoặc của mọi người, "Hai cô ấy định... múa tự do ư? Wa, ghê thật, này giờ chỉ là chuyện nhỏ thôi, bây giờ mới thực sự là thi đấu đây này!"

Mọi người trở nên phấn khích, mọi ánh mắt tập trung lên hai cô gái ở giữa phòng tập.

Tay áo thụng của hai người khác màu, Nhiếp Thanh Anh màu đỏ, Lương Hiếu Bạch màu xanh, hai người như gần lại như xa, khi hợp lại khi tách ra, vũ đạo lúc thì giao nhau lúc lại như tự mình chiến đấu. Động tác sôi động lại mềm dẻo, múa cổ điển lại có thể trở nên đầy mỹ cảm như thế, càng xem bọn họ múa, mọi người cảm giác vô cùng hưởng thụ. Đã là thi đấu thì nên có hạng nhất hạng nhì. Thời gian dần trôi qua, Lương Hiếu Bạch có thể nhận ra mình đã bắt đầu lỡ nhịp, Nhiếp Thanh Anh lúc nào cũng bình tĩnh, lạnh nhạt luôn múa trước cô ta một đoạn.

Ánh mắt mọi người dần dần đổ dồn về phía Nhiếp Thanh Anh.

Nhìn cô đưa tay, ống tay áo tung bay, đôi chân trần như đóa sen vừa chớm nở. Trong phòng tập, gương mặt cô vô cùng hờ hững, không nhanh không chậm, từng động tác đều như chứa đựng một ngọn lửa hấp dẫn ánh mắt của người xem. Động tác của cô nhuần nhuyễn, lại xinh đẹp, lúc cánh tay vung lên, ống tay áo bung ra tựa như những cánh hoa.

Mọi người reo hò, "Đẹp quá đi!"

Hai người đối mặt, Lương Hiếu Bạch căn môi, gương mặt trắng bệch, cô ta không thể chống đỡ "thế công" của Nhiếp Thanh Anh, vài lần bị đẩy lùi đến đường biên.

Âm nhạc càng lúc càng nhanh, Nhiếp Thanh Anh càng lúc càng thoải mái, tự nhiên phóng khoáng, xinh đẹp động lòng người.

Mọi người nhìn ví trí trung tâm, càng vỗ tay to hơn, ánh mắt Chu Minh như đang có một ngọn lửa, không cần nhìn anh cũng nhận ra đâu là Nhiếp Thanh Anh trong hai người ở trước mặt. Cô xinh đẹp như thế, ưu tú như thế, lúc cô múa, toàn bộ linh hồn và thể xác đều tập trung hết lên đó, cả thế giới này chỉ có mình cô như đang phát sáng. Nhiếp Thanh Anh đang thi múa hoàn toàn trùng khớp với hình ảnh của Nhiếp Thanh Anh trong trí nhớ của anh.

Lung linh tỏa sáng, không ai sánh bằng!

Âm nhạc dừng lại, Lương Hiếu Bạch đã bị dồn đến đường biên, cô ta ngơ ngác nhìn sang, Nhiếp Thanh Anh xoay người nhảy vọt lên, kết thúc bằng động tác "tử kim quan"*, chân đá lên, cái eo khẽ cong về phía sau, chân chạm đỉnh đầu. Tư thế xinh đẹp cùng với dáng người uyển chuyển, lúc vũ y trượt xuống làm lộ ra mắt cá chân xinh xắn...cô đã kết thúc bài múa của mình một cách hoàn hảo.

*Đảo thích tử kim quan (倒踢紫金冠) là động tác đá hậu đòi hỏi phải đạt yêu cầu như tên tiếng Trung của từ này, tức là phải đá hậu sao cho chân chạm đỉnh đầu, chân làm thành chiếc "tử kim quan" (vương miện vàng).

Khi Nhiếp Thanh Anh thực hiện động tác kết thúc, cô vẫn hờ hững như trước, vẫn duy trì khí thế mạnh mẽ -- cảm xúc bỗng chốc dâng trào!

Đến khi cô từ từ thoát vai mới trở lại bình thường.

Cả căn phòng bỗng nhiên yên lặng, ngay sau đó, tiếng vỗ tay vang lên

không dứt. Mấy vũ công ban đầu không phục tài năng của cô, và cả những người vừa nãy đánh nhau với Chu Minh, gương mặt bọn họ đều đỏ bừng, xấu hổ không dám hó hé một câu. Mấy giáo viên càng thêm vui vẻ, hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm Nhiếp Thanh Anh.

Mấy đồng nghiệp ào ạt tiến lên vây quanh Nhiếp Thanh Anh, "Thanh Anh, cô múa hay quá. Lúc nào cũng múa giỏi như thế hả?"

"Khó trách cô lại đạt nhiều giải thưởng như thế. Có lẽ lúc trước vết thương của cô chưa khôi phục hoàn toàn nên phong độ không ổn định đúng không? Bây giờ với trình độ của cô, cô chắc chắn là người đứng đầu trong giới múa cổ điển của Trung Quốc rồi."

"Hay quá! Thanh Anh, sau này cô phải nhớ dẫn dắt bọn tôi đấy nhé!"

Lấy tài năng thu phục công chúng, Nhiếp Thanh Anh bị đồng nghiệp vây quanh khen ngợi, cô luôn giữ vẻ mặt hờ hững, nhưng ánh mắt lại có hơi luống cuống, ngỡ ngàng. Cô khẽ nhếch môi, vẫn không thể quen với việc mọi người đột nhiên thay đổi thái độ với mình, nhiệt tình như thế cô không chịu nổi bèn nhìn sang Chu Minh tìm kiếm sự giúp đỡ.

Kết quả, vừa nhìn sang lại lâm vào trầm mặt.

Chồng cô đứng bên ngoài, gương mặt lạnh lùng ấy đang cầm điện thoại quay phim...

Lương Hiếu Bạch mặt mày tái mét, cặp mắt yên lặng cời giày múa. Có vài người thấy không ổn lắm nên chạy đến khen cô ta nhảy cũng rất tốt. Trong lòng Lương Hiếu Bạch biết rõ, múa tốt, nhưng không bằng Nhiếp Thanh Anh. Cô ta nhìn mọi người nhiệt tình vây quanh Nhiếp Thanh Anh, lại nhìn sang phía mấy vũ sư đang bàn bạc với nhau, ánh mắt lại lướt qua Nhiếp Thanh Anh, rồi nhìn bản thân mình...

Lương Hiếu Bạch biết, từ bây giờ, vị trí đứng đầu trong đoàn múa có lẽ đã chuyển sang Nhiếp Thanh Anh rồi.

Cô ta hoàn toàn bại dưới tay Nhiếp Thanh Anh.

Bờ vai run rẩy, cô ta cúi đầu cắn chặt hàm răng, len lén nhìn Chu Minh đang tích cực quay phim, chụp hình vợ mình, thầm nghĩ: Không sao cả, mình còn có tiền, vẫn còn có tiền... Nhưng cũng chỉ có tiền mà thôi!

...

Khó khăn lắm mới thoát khỏi sự nhiệt tình của đồng nghiệp, Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh từ chối sự quan tâm của mọi người, cùng nhau rời khỏi đó rồi tìm một bệnh viện gần đây để xử lý vết thương cho anh. Sau đó hai người không yên lòng, không lái xe mà đi bộ dọc theo đường Khúc Giang về nhà.

Chu Minh vừa giả vờ im lặng tỏ ý mình không vui, vừa len lén nhìn Nhiếp Thanh Anh.

Cô cúi đầu, mãi mê suy nghĩ. Đột nhiên, cô dừng bước, ngẩng đầu nhìn Chu Minh, trogn chớp mắt, Chu Minh còn đang mãi mê nhìn len vợ mình ngay lập tức ngó lơ cô, ra vẻ lạnh lùng.

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng nói với anh, "Hôm nay tôi hơi mệt, anh cũng bị thương rồi nên chắc không cần bữa tối dưới ánh nến đâu nhỉ?"

Chu Minh, "...!"

Anh bỗng hiểu ra, "Em len nhìn lịch sử trình duyệt của anh hả?"

Nhiếp Thanh Anh im lặng một lát rồi mới nói, "Không phải. Tôi chỉ muốn anh suy nghĩ thật kỹ xem tôi có đáng để anh làm thế hay không, anh thích tôi, nhưng tôi lại không theo kịp anh, nếu cứ như thế thì sẽ làm tổn thương anh. Ở

bên nhau lâu, anh sẽ phát hiện ra rằng tôi là một người không đáng để anh yêu... Vì để anh không đau lòng, suốt ngày nhìn tôi tổn thương anh, ly hôn là cách tốt nhất, đau dài không bằng đau ngắn."

Chu Minh, "Anh mà lại quan tâm cái này ư?"

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu, "Không quan tâm sẽ bị tổn thương ư?"

Chu Minh nở nụ cười, tim anh đã sớm hóa thành kim cương, trình độ của Nhiếp Thanh Anh sao có thể tổn thương được anh? Anh bình tĩnh nhìn cô, xem cô sẽ viện lý do nào để ly hôn với anh, muốn ly hôn, chung quy là do không thích anh, nói không chừng đã thích người khác... Anh đối với cô, luôn có cảm giác lo được lo mất.

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh thật lâu, "Vẫn không chịu ly hôn hả?"

Chu Minh nói như đinh đóng cột, "Không là không!"

Khí thế hung hãn, đáng vẻ như muốn đánh nhau một trận với cô.

Nhiếp Thanh Anh khẽ cười, gương mặt cô hơi ửng đỏ. Được một người thích mình như thế, luôn là chuyện vui. Cô nhẹ giọng thì thào, "Em bất đắc như thế, anh vẫn thích em ư?"

Chu Minh định phản bác nhưng lại thấy cô bình tĩnh đáp lại, "Được."

Chu Minh ngạc nhiên, không biết cô "được" cái gì. Sau đó lại nghe Nhiếp Thanh Anh nói tiếp, "Vậy em nói cho anh biết, Chu Minh, em mắc chứng mù mặt, rất rất nghiêm trọng."

Chu Minh bỗng chấn động, anh vội lục tìm trong ký ức, nhanh chóng tìm ra những dấu vết để lại vừa khớp với những lời cô nói, Nhiếp Thanh Anh lại cất giọng nhàn nhạt --

"Em không nhận ra người khác. Từ nhỏ đến lớn, có đôi khi ba mẹ em đi trên đường mà em cũng không dám gọi vì sợ mình sẽ nhận lầm. Người gặp rồi gặp lại lần thứ hai cũng chẳng có gì khác khi gặp lần đầu. Từ nhỏ em đã không xem được TV và truyện tranh. Trí nhớ của em rất kém, không phân biệt được tranh vẽ có đẹp hay không, đáng vẽ minh tinh trên TV trong mắt em đều không khác nhau là bao. Em phải cố gắng rất nhiều mới có thể nhớ rõ một người. Từ nhỏ đến lớn, người mà em có thể nhớ mặt không đến mười người."

Khúc Giang về đêm, bóng đèn đường hắt lên mặt sông như tạo ra một dải ngân hà, phía xa xa, bảng quảng cáo màn hình LED đang chiếu, cô gái xinh đẹp ấy lại đang đứng trước mặt người đàn ông, tự vạch trần bản thân.

Chu Minh có thể lờ mờ đoán ra, nhưng cô nói thẳng như thế khiến cho đầu óc anh loạn hết cả lên, "Anh, anh không quan tâm..."

Nhiếp Thanh Anh nở nụ cười tràn đầy tự giễu.

Cô nói, "Em là đầu gỗ, EQ rất thấp, không biết được ý nghĩa của những lời nói, hành động ẩn ý của mọi người. Chuyện này rất khó đối với em, em không hòa nhập vào tập thể, nhiều người vây quanh em sẽ cảm thấy mất tự nhiên, không thoải mái. Em cố gắng giao tiếp với mọi người, nhưng em, lại không nhận ra người khác, lúc nào cũng có cảm giác nói chuyện với người xa lạ. Cả thế giới đều là người xa lạ, em hoảng loạn nhưng phải cố gắng bình tĩnh. Em giả vờ lạnh lùng nhưng thật ra là do không biết phải làm sao để mọi người thích mình."

"Em là quái nhân, không biết đối nhân xử thế, có cố gắng thế nào cũng không học được, có lúc đắc tội với người khác mà cũng không biết. Nếu không phải nhờ vào năng lực của mình, có lẽ sẽ không tìm được việc. Đồng nghiệp nói đúng, công việc này của em chính là nhờ vào bạn trai cũ, dựa vào chồng em... Em là một người thất bại, không đáng để anh thích. Đây là lần

đầu tiên em kết hôn, em không biết làm sao để không làm anh giận, làm anh vui vẻ, làm sao trở thành một người vợ tốt. Em biết anh thích em, nhưng em..."

Lại là gánh nặng của anh.

Những lời muốn nói đều bị nuốt xuống.

Chu Minh nặng nề nhìn cô, nhìn đôi mắt ầng ậng nước như muốn rơi xuống bất cứ lúc nào của cô. Cô xinh đẹp đến nỗi lúc rưng rưng nước mắt cũng khiến người ta rung động tâm can.

Anh bỗng đưa tay ôm cô vào lòng, sau đó cúi người hôn lên môi cô. Răng môi triển miên, chớp mũi khẽ chạm vào nhau, anh cúi đầu nhìn cô, lấy tay lau đi nước mắt bên khóe mắt cô. Người đàn ông dịu dàng đứng dưới ánh đèn đường, nhẹ giọng nói, "Nói bậy, em không phải đầu gỗ."

"Làm gì có đầu gỗ nào xinh đẹp như em hả?"

"Không hòa nhập vào tập thể cũng không sao. Em hòa nhập vào anh là được."

Lời anh nói nghe cứ quái quái thế nào, Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác giương mắt nhìn anh.

Chu Minh chợt nhận ra lời mình mang theo ý khác, có hơi sắc tình, anh vội vã sửa lời, "Đúng vậy, anh cứ tưởng ý của em là... em sẽ không vì lý do này mà ly hôn với anh chứ?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 32: "Ông Xã Của Nhiếp Thanh Anh."

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânSau khi nói ra, Chu Minh cảm thấy khoảng cách giữa mình và nữ thần đã rút ngắn lại không ít. Anh không muốn giả vờ tức giận nữa, Nhiếp Thanh Anh không khóc nhưng nhìn đôi mắt rưng rưng ấy anh lại thấy trái tim mình thắt lại, không thể thở nổi. Chu Minh không chịu nổi, chỉ muốn nhẹ giọng dỗ dành cô vui vẻ.

Nhiếp Thanh Anh tuy ít biểu hiện ra ngoài, nhưng ít ra cười vẫn tốt hơn là khóc.

Vì an ủi cô, Chu Minh không tiếc lấy bản thân mình ra làm ví dụ, "Không hòa hợp với mọi người có gì không tốt? Em nhìn anh đi, anh quan hệ xã giao rất tốt, bạn bè ở khắp nơi. Nhưng cũng chỉ toàn là bạn xấu thôi, chơi xã giao là được rồi, có ai lấy chân tình ra trao đổi bao giờ? Con nhà giàu mà, có nhiều người nghĩ anh là thằng phá của, cứ tìm anh để lừa gạt mượn tiền. Qua mấy lần như thế thì đều lòi đuôi ra hết, anh đối đãi bọn họ bằng chân tình nhưng người ta lại nghĩ anh là đồ ngu! Nên Anh Anh à, em xinh đẹp như thế này, phải làm một nữ thần lạnh lùng kiêu ngạo được người người theo đuổi mới đúng. Mình càng chạy theo năn nỉ xin chút lòng thương thì càng khó chiếm, càng trầm tĩnh yêu quý bản thân mình thì mọi người mới nhìn ra điểm tốt ở em."

"Mọi người đều nói em xinh đẹp, múa giỏi, tính tình tốt. Em có biết người ta nói gì về anh không?"

Nhiếp Thanh Anh hiếu kỳ hỏi anh, "Nói gì?"

Chu Minh im lặng một chút, sau đó cười giễu, "Con trai của Chu đại gia, Chu tam thiếu, thiếu gia con nhà giàu."

Nhiếp Thanh Anh không hiểu chớp chớp đôi mắt.

Vợ của anh đúng là tay mơ trên phương diện đối nhân xử thế, anh đành giải thích với cô, "Tất cả đánh giá về em đều căn cứ vào bản thân em, còn anh thì toàn dựa vào người khác. Anh học tài chính ở Anh, lúc học đại học có mở một công ty cùng với vài anh em, làm từ thiện. Nhưng công ty nhỏ của anh đứng trước đế quốc của Chu Kiến Quốc thì không đáng một đồng. Đến khi anh về nước, vào công ty của ông ấy, vừa vào liền lên làm giám đốc. Mỗi khi nhắc đến anh, mọi người đều nghĩ anh là một thằng ăn chơi, thành tựu anh có được hôm nay đều do Chu Kiến Quốc ban cho, dựa vào anh là con của ông ta. Ha ha, bọn họ thì biết cái đích gì! Từ lúc học cấp 3 đến giờ, anh chưa đụng đến một đồng của ông ta!"

Nhắc đến Chu đại gia, cảm xúc của Chu Minh trở nên bất ổn, vẻ mặt anh hằm hằm mắng chửi, chế giễu, dễ dàng nhận ra quan hệ của hai ba con không hề tốt.

Nhiếp Thanh Anh, "Anh không thích ba, vậy tại sao sau khi về nước lại vào công ty của ông ấy?"

Chu Minh dừng lại, cười tí tởn, "Vì tập đoàn của ông ấy có cổ phần của anh và mẹ, sao anh phải để ông ấy hưởng lợi chứ?"

Nhiếp Thanh Anh, "À."

Chu Minh thấy cô tin lời mình rầm rập, đưa tay khẽ chạm vào mái tóc dài của cô, trong lòng thầm than vợ mình đúng là dễ bị lừa. Nguyên nhân quay về nước quá phức tạp, Nhiếp Thanh Anh là một trong những nguyên nhân đó, chuyện này dĩ nhiên không cần phải nói với cô. Chu Minh vào công ty của

Chu Kiến Quốc mà không xin vào mấy công ty khác cũng không hẳn là vì cổ phần, một phần là do Chu Minh bây giờ vẫn chưa thể đối địch với Chu Kiến Quốc, vương quốc Chu thị quá mạnh, còn có nguyên nhân là người thừa kế chủ tịch của hội đồng quản trị.

Chu Minh nghĩ thầm, mấy chuyện này để sau này hẳn nói với vợ, bây giờ mà nói ra chuyện gia đình phức tạp của anh, chẳng may dọa vợ anh sợ rồi quyết tâm ly hôn với anh thì phải làm sao?

Nhưng ít ra Nhiếp Thanh Anh nghe anh dỗ dành an ủi này giờ nên không có khóc.

Chu Minh nhân cơ hội nắm tay cô, Nhiếp Thanh Anh nghiêng đầu nhìn anh, dưới ánh đèn, những cơn sóng lặn tẩn dưới mặt sông hắt lên gương mặt anh tuấn của người đàn ông, cô nhìn anh nhưng anh lại giờ vờ không thấy, cô mấp má đôi môi, "Ông xã ơi."

Chu Minh, "Hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "Nhiều người nghĩ anh coi tiền như rác rồi đến lừa anh mượn tiền. Anh bị lừa thật hả? Rồi có ai trả tiền lại cho anh không?"

Chu Minh, "..."

Anh đờ ra, thẹn quá hóa giận quay sang nhìn cô, "Em có thể nào nghe vào trọng tâm có được không hả? Anh nói với em nhiều như vậy là nói cho em nghe chuyện anh bị gạt tiền hả? Anh là đang an ủi em đấy vợ ơi, anh lấy bản thân mình..."

Nhiếp Thanh Anh cắt ngang lời anh, " Anh không đòi được tiền đúng không?"

Chu Minh tức giận, "Anh Anh, chú ý trọng điểm!"

Chu Minh bên cạnh ân cần dạy dỗ lại vợ mình, Nhiếp Thanh Anh cười cười: Không ngờ Chu tam thiếu lại có lúc ngây thơ như thế.

Trong lòng cảm thấy có hơi tiếc nuối, thầm nghĩ nếu như mình không bị mù mắt thì tốt rồi, có thể quay lại thời cấp 3 thì tốt biết bao nhiêu. Lộ Khê nói trong số những người theo đuổi cô, Chu Minh là người dễ nhận ra nhất. Cô muốn quay về lúc ấy, muốn nhận ra Chu Minh. Nếu sau này cô và anh kết hôn, cô muốn nhìn xem anh ấy lúc cấp 3 như thế nào, tò mò về ông chồng tương lai của mình, ông chồng có được nhờ cưới chui rốt cục là người như thế nào?

...

Nhiếp Thanh Anh dành cả một đêm để nhớ về thời cấp 3 nhưng ký ức của cô lại rất mơ hồ. Lúc đi học cô đều dành thời gian cho việc múa, bản thân lại sợ giao tiếp, người theo đuổi thì nhiều. Cho dù Chu Minh có đẹp trai nổi bật thế nào thì bạn Nhiếp sợ người lạ cũng sẽ cúi đầu làm lơ mà thôi.

Ngày nghĩ nhiều thì đêm sẽ mơ thấy. Sau khi chìm vào giấc ngủ, Nhiếp Thanh Anh mơ một giấc mơ, đó là lúc cô sau khi thi năng khiếu xong thì quay về trường để thi văn hóa*.

*Sinh viên nghệ thuật phải trải qua hai kỳ thi: thi năng khiếu, thi văn hóa. Đề thi văn hóa là đề thi chung, thi cùng với các thí sinh bình thường.

Lúc ấy, Nhiếp Thanh Anh vừa tham gia lễ tốt nghiệp, quay về trường thu dọn hành lý chuẩn bị thủ tục rời trường. Sau khi thi đại học, cả sân trường vắng đi một nửa, khung cảnh tiêu điều. Ba mẹ đến trường đón cho nên cô đứng trước cổng chờ bọn họ, sau đó cô gặp một chàng trai ung dung bước đến.

Chàng trai mặc đồ theo phong cách punk, anh đá hòn đá dưới chân, không

hề hòa hợp với không khí sân trường cho lắm. Chàng trai bất thành lĩnh ngẩng đầu lên, dáng vẻ ngông nghênh không sợ ai.

Đứng trước cổng trường, chàng trai sửng sốt khi nhìn thấy cô, ánh mắt anh trở nên phức tạp.

Nhiếp Thanh Anh nhìn thấy anh, do dự một chút rồi mỉm cười chào anh.

Nụ cười của cô khiến chàng trai mở miệng, "Hôm nay em về nhà hả?"

Nhiếp Thanh Anh sửng sốt, lúng túng thầm nghĩ người này chắc hẳn là có quen biết với cô nhỉ? Cô nhìn anh hồi lâu nhưng không chắc mình có quen người ta hay không, nhưng vì lịch sự, cô vẫn chủ động trò chuyện với anh.

Dĩ nhiên chàng trai lúc ấy chính là Chu Minh.

Mấy tháng qua vì chuyện gia đình mà tâm trạng anh không được vui, nhưng vì thấy cô nói chuyện với mình, anh bèn nở nụ cười với cô. Điểm tốt của Nhiếp Thanh Anh chính là đây, dù cô không chấp nhận anh nhưng mỗi lần anh nói chuyện cô đều sẽ đáp lại.

Bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại vô cùng dịu dàng.

Đây chính là nữ thần của anh.

Hai mắt Chu Minh như bừng sáng, thoải mái đứng trước cổng trường tán dóc với cô cả buổi trời. Anh qua đây để xem bạn bè thi thể nào, anh không có tâm trạng vui đùa gì, nhưng không ngờ lại gặp được cô, đúng là niềm vui bất ngờ. Ba mẹ Nhiếp đến trường học, thấy con gái duyên dáng đứng trước cổng trường đang nói chuyện hăng say với một chàng trai.

Hai ông bà lo lắng: Có phải con gái nhà mình đang yêu sớm hay không?

Nhìn cậu trai kia... Ủ, thằng nhỏ có đẹp trai cỡ nào cũng không thể quyến

rũ được Anh Anh đâu.

Ba mẹ Nhiếp gọi một tiếng, cô nhìn sang, Chu Minh lập tức đi theo, nhiệt tình chào cô chào chú. Ba mẹ Nhiếp đều là người trí thức, lịch sự, con gái mình xinh đẹp thế này, nhìn thấy bạn nam nói chuyện với con gái nhà mình thì không vui cho lắm. Nhưng miệng Chu Minh lại quá ngọt, chủ động xắn tay áo giúp bọn họ xách hành lý, nói chuyện trời Nam đất Bắc, sau lại hỏi chú có mệt không, dì có khỏe không... Còn Nhiếp Thanh Anh đứng im bên cạnh anh cứ như khúc gỗ.

Tựa như Chu Minh mới chính là con ruột của ba mẹ Nhiếp.

Từ cổng trường đến ký túc xá nữ, ba Nhiếp lúc đầu còn nghiêm mặt không nói chuyện thì bây giờ hai hàng chân mày đã giãn ra, mẹ Nhiếp thì luôn giữ ý cười bên môi.

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác, không biết vì sao chỉ gặp một bạn nam đi ngang qua thôi mà có thể nói chuyện hăng say với ba mẹ mình như thế, hơn nữa cậu ta còn không chịu đi... Ba mẹ cũng không đuổi cậu ta đi?

Bạn học Nhiếp Thanh Anh 17 tuổi vẫn mang theo tâm trạng ngờ ngàng cùng Chu Minh di chuyển đồ đạc, đến lúc gần đi, Chu Minh còn hỏi ba mẹ cô có muốn ở lại thành phố A chơi vài ngày hay không? Nếu có thì đến nhà anh ở tạm, anh bảo ba mẹ anh đi công tác, chỉ có mình anh ở nhà, anh có thể đưa chú và dì tham quan thành phố A. Ba mẹ Nhiếp do dự một lát rồi lịch sự từ chối -- Dù sao đây là đối tượng yêu sớm của con gái nhà mình.

Đóng cửa xe, ba mẹ Nhiếp vẫn còn nhìn thấy chàng trai nhiệt tình vẫy tay chào mình ở ngoài cửa sổ, "Chú, dì, Thanh Anh, hẹn gặp lại!"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô ngơ ngác vẫy tay chào anh, ba mẹ Nhiếp cũng thế. Xe dần dần chạy đi,

chàng trai đứng trước cửa trường học bỗng chốc trở thành một điểm nhỏ. Nhiếp Thanh Anh quay đầu lại nhìn, trong nháy mắt. cô nhìn thấy sự cô đơn hiện lên trên khuôn mặt anh. Anh bình tĩnh đứng tại chỗ nhìn xe của cô càng ngày càng xa, trong mắt anh giống như có một thứ quan trọng đã rời bỏ cuộc đời mình.

Ba Nhiếp lái xe nhìn thấy con gái cứ quay đầu nhìn chàng trai đứng trước cổng trường, ông tăng hăng một cái, vì ở đây không có người ngoài cho nên ba Nhiếp vờ hỏi cô, "Anh Anh, cậu ta là bạn trai con hả?"

Nhiếp Thanh Anh giật nảy mình, "Không phải đâu. Yêu sớm ảnh hưởng đến việc học, không tốt."

Mẹ Nhiếp khê trách cô, "Con bé này nói gì thế? Ba mẹ có trách con đâu, con gái mẹ xinh xắn thế này, nhiều người theo đuổi là chuyện đương nhiên. Con tưởng ba mẹ không biết à? Còn giấu giấu diếm diếm nữa chứ!"

Nhiếp Thanh Anh, "Không có mà!"

Mẹ Nhiếp không tin cô, hỏi tiếp, "Bạn trai con tên gì vậy? Ủm, đáng người cao ráo, con nếu mang giày cao gót vào cũng không khiến cậu ấy thấp đi, con trai tuổi này vẫn có thể cao nữa, nhìn cũng đẹp trai nữa, đôi mắt sáng trong kia nhìn mẹ khiến mẹ ngại ghê..."

Ba Nhiếp xen vào, "Đúng là, sao chỉ nhìn vẻ ngoài hả? Không hỏi thăm gia đình cậu ta ra sao? Nhà có anh chị em gì không? Anh Anh con còn nhỏ, ba nói cho con nghe, con đừng để cậu ta lừa cái gì cũng đồng ý. Cậu ta là con một thì không sao, nếu như có hơn hai người chị thì phải xem xét cho thật kỹ, chẳng may nhà đó trọng nam khinh nữ thì phải làm sao..."

Mẹ Nhiếp ngồi bên cạnh gật đầu tán thành, "Đúng, đúng, đúng! Anh Anh à, con vẫn chưa nói cho ba mẹ biết bạn trai của con tên gì?"

Nhiếp Thanh Anh, "Con không biết mà. Con chỉ gặp cậu ta đi ngang qua thôi, anh ấy không phải bạn trai con, con không biết anh ấy là ai."

Ba mẹ Nhiếp không hề tin lời cô nói, cho là con gái sợ mình biết chuyện nó yêu sớm. Bọn họ cười cười không nhắc đến chuyện này nữa.

Sau này, sau khi có kết quả thi tốt nghiệp, ba mẹ Nhiếp có hỏi Nhiếp Thanh Anh điểm số của cậu trai kia, hỏi cậu ấy sẽ nộp đơn vào trường nào. Nhưng Nhiếp Thanh Anh không nói một câu, ba mẹ Nhiếp có hơi thất vọng. Mãi cho đến năm nhất đại học, Nhiếp Thanh Anh quen Từ Bạch Dương, ba mẹ Nhiếp mới biết lúc ấy mình đúng là suy nghĩ quá nhiều.

...

Sáng hôm sau, Nhiếp Thanh Anh nhớ lại giấc mộng tối qua, trong lúc nhất thời cũng không biết đây là mộng hay là thật. Nhịp tim cô đập thành thịch, nếu giấc mơ này là thật, vậy chẳng phải cô đã nhớ đến một đoạn ký ức có liên quan đến anh rồi chẳng?

Cô vội vàng bước xuống giường gọi "Chu Minh!"

"Ông xã!"

Sáng sớm, cô Nhiếp mặc áo ngủ tóc xõa tung chạy xuống thư phòng ở dưới lầu thì nhìn thấy ông xã mặc Âu phục, mang giày tây. Chưa đến 7 giờ mà Chu Minh đã ngồi vào bàn làm việc, bật máy tính. Dáng vẻ Chu thiếu mang mắt kính, thắt cà vạt khác hẳn so với dáng vẻ cà lơ phất phơ ngày thường. Lúc anh làm việc, ngón tay đặt lên bàn phím như đang nhảy múa, ánh sáng từ màn hình máy tính hắt lên gương mặt, mắt kính của anh.

Nhiếp Thanh Anh đi đến, bất chợt bị vẻ ngoài đẹp trai của Chu Minh hấp hồn.

Đại nãi trống rỗng, cô quên mất mục đích đến đây của mình.

Nhiếp Thanh Anh sững sờ một lát mới nhẹ giọng hỏi anh, "Anh đang làm việc hả? Có phải em quấy rầy anh không? Anh ăn sáng chưa?"

Mắt Chu Minh không rời lấy màn hình, mở miệng nói, "Không gấp. em chờ một lát, anh xuống làm bữa sáng ngay. Vợ ới em đi luyện múa trước đi, chờ em luyện xong thì bữa sáng đã xong. Đúng rồi, em đến tìm anh có chuyện gì vậy?"

Nhiếp Thanh Anh không biết anh có bận thật hay khhoong, chỉ nhẹ nhàng kể lại giấc mơ của mình cho anh nghe, quan sát vẻ mặt của anh, "...Chuyện năm đó, có phải thật hay không?"

Ngón tay đặt trên bàn phím của Chu Minh dừng lại, anh nghiêng đầu nhìn cô, vui vẻ hỏi, "Em nhớ lại rồi hả? Anh biết ngay mà, chuyện cũ ba người, anh nhất định sẽ có tên mà."

Nhiếp Thanh Anh:... Chuyện cũ ba người???

Không muốn nhắc đến Từ Bạch Dương, Nhiếp Thanh Anh yên lặng định rời khỏi phòng, Chu Minh lại gọi cô lại, khước môi mỉm cười, đuôi mắt khẽ cong lên, giọng điệu trêu chọc, "Đám bạn anh muốn gặp em, em xem lúc nào rảnh để anh hẹn bọn họ?"

Quan hệ hai người đã tiến thêm một bước, Chu Minh cho rằng mình phải giới thiệu chính thức cô với bạn bè của mình. Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Bạn anh hả? Không phải đã gặp ở quán bar rồi ư?"

Chu Minh còn khiếp sợ hơn cô, "Gì? Em nói gì vậy Anh Anh? Em gặp bọn họ có một lần mà đã nhận ra? Gặp trên đường không thấy xa lạ? Anh không phục!"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Bị Chu Minh chọc cười, cô cảm giác gương mặt mình đang đỏ lên, bấy giờ mới nhận ra ý đồ để cô gặp bạn bè anh. Lúc nói chuyện, Nhiếp Thanh Anh đã đi vào thư phòng, đứng sau lưng anh. Anh trêu chọc cô khiến cô bối rối. Nhiếp Thanh Anh nhìn sang máy tính của anh, nói lảng sang chuyện khác, "Anh đang làm gì vậy?"

Ánh mắt Chu Minh trở nên quỷ dị.

Nhiếp Thanh Anh muốn tránh nhưng lại tránh không thoát. Chu Minh nhiệt tình đứng dậy, đề cô ngồi xuống ghế. Anh nhoài người về phía trước, tay đề chặt tay cô lên con chuột, cho cô xem kiệt tác sáng nay của mình. Theo lời giới thiệu của anh, thì ra anh đang tìm người đặt áo đôi.

Trước ngực áo nam in to dòng chữ, "Ông xã của Nhiếp Thanh Anh."

Còn kiểu nữ thì in, "Bà xã của Chu Minh."

Chu Minh híp mắt tưởng tượng viễn cảnh tương lai, "Đến lúc đó chúng ta có thể mặc áo đôi đi hẹn hò, tuyệt lắm đúng không em? Thấy anh quan tâm em không, biết em bị mù mặt, cả đêm trăn trở nghĩ cách. Em nhìn đi, thế này sẽ không sợ nhận sai chồng rồi, có phải tốt hơn so với tặng dây chuyền hay không?"

Nhiếp Thanh Anh cứng đờ:... Chu Minh cũng không hỏi cô, sau khi biết cô mắc chứng mù mặt thì anh đoán ra ngay tác dụng của sợi dây chuyền.

Nhưng chuyện đồ đôi này, áo đôi in hàng chữ to tướng trước ngực kia... Nhiếp Thanh Anh thử tưởng tượng ra cảnh tượng ấy thì say ngất, cô đỏ mặt thì thào, "Mất mặt chết được."

Chu Minh rộng lượng nói, "Vậy thì chúng ta in sang tiếng Anh, tiếng

Nhật, tiếng Pháp cũng được. Anh dễ lắm, nghe lời vợ hết."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Bạn Nhiếp bình tĩnh rút bàn tay đang bị Chu Minh thừa cơ cầm chuột mà lén lút vuốt ve kia về, "Hay chúng ta bàn xem lúc nào thì hẹn gặp bạn bè anh đi."

Anh lấy bản thân mình làm ví dụ, anh chê bạn anh vậy thôi, chứ mấy ông bạn tốt lắm đó ^^!

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nếu Có Người Không Kiểm Chế Được Mà Đi Quyến Rũ Vợ Tôi Thì Sao?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân
Ngày tháng 9 rực rỡ cả một góc trời, lá phong đỏ bắt đầu xuất hiện thay thế cho hoa lựu đã tàn, người đi đường dần dần khoác lên mình những bộ trang phục dành cho mùa thu, tiết trời mát mẻ bao phủ cả thành phố A - thành cổ phương Bắc.

Đạo này Nhiếp Thanh Anh khá rảnh rỗi, chuyện công ty của Chu Minh cũng đã dần trở nên tốt hơn, hai vợ chồng chọn một ngày để hẹn bạn bè, trước khi ra khỏi nhà, Nhiếp Thanh Anh hỏi anh, "Chẳng may em không nhận ra bạn của anh thì sao?"

Chu Minh vừa khoác áo vừa đẩy vai cô bước ra, "Em yên tâm, ngay cả người đẹp trai ngồi ngồi như anh đây mà em còn không nhận ra, thì không nhận ra bọn nó là chuyện bình thường. Không nhận ra thì thôi, mấy đứa vợ va vợ vãn, không đứng đắn ấy thì có gì hay mà nhớ. Anh Anh, em đừng để ý, tụi nó không dám trêu em đâu."

Đứng trong thang máy, Nhiếp Thanh Anh nghe anh nói xấu bạn mình, cô im lặng một lát rồi nhẹ giọng phản kháng, "...Anh đừng như thế, em chỉ muốn để lại ấn tượng tốt với bạn anh thôi."

"Khỏi cần, trong lòng tụi nó, không có ai tốt hơn em cả. Anh nói thật, em luôn luôn là nữ thần trong lòng bọn anh. Lúc học cấp 3, bọn con trai trường anh rất thích sang trường bên để ngắm em. Ngồi trên tường, nhìn lên khán đài, nhìn em eo thon, chân dài, đúng là một loại hưởng thụ... khụ khụ, anh không phải biến thái đâu, ý anh là, có thể cưới được em, bọn họ không ai dám

tin, chỉ nghĩ anh lừa cưới. Em có biết không? Cả đám tình trùng lên não ấy chỉ chờ ngày anh ly hôn thôi."

Nhiếp Thanh Anh bật cười, "Em biết chứ."

Chỉ cần Nhiếp Thanh Anh đi đến chỗ nào, nam sinh đều đổ dồn ánh mắt về phía cô, mái tóc dài bay trong gió, eo thon chân lại dài, múa đẹp, xinh đẹp hơn hẳn các nữ sinh khác, tính tình lại lạnh lùng, đi đến đâu cũng trở thành tiêu điểm.

Bạn của Chu Minh có mua một trang viên rượu vang ở ngoài ngoại ô, một đám giết dây Chu Minh đòi muốn gặp vợ anh, chọn nơi đây làm địa điểm gặp mặt. Chu Minh đã đổi một chiếc SUV Touareg mẫu mới nhất của năm nay, màu đen, tính năng việt dã, động cơ, động lực đều tuyệt vời, hoàn toàn phù hợp với thẩm mỹ ngang ngược, thích đom dáng của Chu Minh. Chiếc xe này đang là "chuyên sủng" của anh, Nhiếp Thanh Anh lâu rồi chưa thấy chiếc Lexus cũ kia. Bây giờ, Chu thiếu lái xe chở vợ đi đến chỗ hẹn, ngón tay gõ gõ lên vô lăng, nói chuyện với cô.

Chu Minh muốn chính thức giới thiệu cô với bạn bè của anh, cho nên cô có chút hồi hộp, dán lưng vào ghế ngồi, dáng người thẳng băng.

Ngay sau đó, Chu Minh bắt đầu giở trò, anh thừa dịp dừng đèn đỏ, cứ như đang làm ảo thuật lôi ra hai cái áo đưa đến trước mặt Nhiếp Thanh Anh. Cô như ngừng thở khi nhìn thấy mấy hàng chữ bằng tiếng nước ngoài mà cô không nhận ra trên ngực áo. Tuy cô không hiểu nội dung nhưng cô có thể lờ mờ đoán ra... Quả nhiên, Chu Minh búng tay một cái "tách" rồi hỏi cô, "Bất ngờ chưa? Áo đôi anh đặt đã được giao đến rồi nè. Lát nữa tới đó tụi mình mặc áo đôi nhảy một vũ điệu nóng bỏng cho tụi nó xem, phá tan tin đồn ly hôn, em thấy sao?"

Hai mắt Nhiếp Thanh Anh nhìn chăm chăm cái áo anh đưa tới, ngón tay

đặt trên đầu gối, kiên định lắc đầu, "Em không muốn đâu."

Cô không muốn mặc cái áo mất mặt này đâu.

Chu Minh thất vọng thở dài. Anh đặt áo xuống, mở dây an toàn rồi sáp lại gần cô, khóe môi chứa đầy ý cười, sau đó anh trộm hôn một cái lên gương mặt đang nhăn nhó của vợ mình, yên lặng quan sát phản ứng của cô, thấy cô chỉ sững sờ rồi che mặt lại, không hề có ý kháng cự, Chu Minh mới thở phào nhẹ nhõm: xem ra nữ thần đã bắt đầu quen với việc đụng chạm rồi.

Chu Minh cúi người, nhìn thẳng vào mắt cô, sâu thẳm, đen láy nhưng lại rực rỡ như những vì sao trong đêm. Trong không gian nhỏ hẹp, khuôn mặt của cô như tranh vẽ, mắt đen, môi đỏ, trong sáng như một cô bé con, mùi hương thoang thoảng bên cổ cô khiến cho lòng anh tê dại, đôi mắt Chu Minh tối lại, anh khàn giọng hỏi cô, "Vợ ơi, sao em lại thơm thế..."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu ngử ngử, sau đó nói với anh, "Mùi sữa tắm hả? Trước khi đi em có tắm vội. Nếu không thì chắc là mùi dầu gội, em không có xịt nước hoa."

Chu Minh đang định trêu cô, sau khi nghe cô nói xong thì cạn lời, "..."

Anh co vai, buồn cười nhìn cô vợ không hiểu phong tình của mình, anh tìm cách quay lại chủ đề áo đôi và khiêu vũ lúc nãy, "Không muốn mặc áo đôi, nhưng mà muốn nhảy với anh hả?"

Nhiếp Thanh Anh sửng sốt một hồi, sau đó lắc đầu đầy kiên định.

Chu Minh giật mình, ánh mắt khẽ tối lại, anh cụp mắt, nở nụ cười tự giễu, rồi thắt lại dây an toàn, anh không muốn tự mình rước lấy nhục lần nữa.

Nhưng không ngờ Nhiếp Thanh Anh lại nói, "Không muốn nhảy với anh đâu, anh sẽ kéo chân em mất."

Chu Minh:... Cô không hề ghét anh, chỉ là chê anh nhảy dở mà thôi?

Hai mắt Chu Minh sáng lên. Đèn tín hiệu đã hiện xanh, dòng xe bắt đầu di chuyển, Chu Minh nghiêng đầu khẽ huýt sáo với bạn học Nhiếp với vẻ mặt đắc thắng kia, "Anh mà nhảy dở á? Là do em chưa thấy thôi! Đương nhiên là anh không thể so với mấy người chuyên nghiệp, nhưng lúc học cấp 3, mém tí nữa là anh vào viện múa rồi đấy. Em nghĩ là anh có biết nhảy không hả?

Chu Minh bắt đầu ba hoa anh nhảy giỏi thế nào, Nhiếp Thanh Anh bị anh chọc đến nổi bật cười. Cô tò mò nhìn sườn mặt của anh, nghe anh kể chuyện thời cấp 3 của mình. Suốt đường đi, Chu Minh nói liên tục không nghỉ, Nhiếp Thanh Anh chỉ ngồi yên lắng nghe, có đôi khi bị anh chọc cười khiến cho tâm trạng lo lắng của cô đã biến mất tăm.

Cô nghe mà thấy thật hâm mộ anh.

Chồng cô chắc chắn là nhân vật nổi bật của trường trong truyền thuyết, đi đến bất kì chỗ nào, chỉ cần vung tay lên đều có bạn bè khắp nớ. Người như anh mà lại thầm mến cô? Đúng là không thể ngờ.

...

Trang viên ở ngoại ô là do anh em tốt của Chu Minh - Hàn Đạt bỏ tiền ra mua.

Dưới tầng hầm chứa rượu vang, trong trang viên có sân golf, chuồng ngựa. Ở lối vào, một hàng xe sang được đỗ thành một hàng dài, Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh vừa xuống xe đã có quản gia chạy đến đón hai người vào nhà. Trên đường, người giúp việc, người pha chế rượu, nhân viên gặp bọn họ đều dừng lại cúi đầu chào, lưng khom xuống như muốn quỳ xuống luôn vậy.

Nhiếp Thanh Anh có hơi không quen, cô nhích lại gần Chu Minh.

Anh nhú mày, la lên, "Hàn Đạt làm gì mà khoa trương vậy? Không biết nhiều người quá làm cho vợ tôi ngại, dọa đến vợ tôi thì sao hả? Bảo Hàn Đạt tới đây ngay, dẹp hết mấy trò mèo này ngay."

Thật ra mấy kẻ có tiền như bọn họ đều quen với mấy trò phô trương như thế này, Chu Minh cũng không cảm thấy nó không có gì không tốt. Nhưng anh thấy phản ứng của Nhiếp Thanh Anh thì ngay lập tức dẹp hết mọi thứ, tránh để vợ lưu lại ấn tượng "phá của" của mình. Hàn Đạt bên kia nghe thấy Chu Minh đang phàn nàn thì tự mình đến xin lỗi, quan trọng là, anh ta nghiêm túc giới thiệu bản thân với Nhiếp Thanh Anh.

"Chắc em dâu không nhớ anh đâu nhỉ? Anh là bạn nối khố của Chu Minh, em muốn nghe chuyện xấu của cậu ta thì cứ đến tìm anh, anh bảo đảm biết gì nói đó!"

Chu Minh ném qua một ánh mắt như chứa dao.

Nhiếp Thanh Anh khách sáo bắt tay cùng mọi người. Lúc đầu cô có hơi lo lắng, không biết làm thế nào để nói chuyện với nhiều người xa lạ như thế này. Nhưng mà đúng như lời Chu Minh nói, đám bạn này của Chu Minh ai nấy đều rất thích Nhiếp Thanh Anh. Dáng vẻ ăn chơi lúc trước của bọn họ đứng trước Nhiếp Thanh Anh đã thu lại rất nhiều. Lần trước ở quán bar, vì quan tâm cô mà một đám đàn ông ngoan ngoãn gọi nước ép trái cây, lần này vì chăm sóc cô mà không ai dẫn bạn gái đến, chỉ có bọn họ tụ tập và những bạn gái đã xác định, hôn thê, vợ chính thức.

Lúc bọn họ rủ Nhiếp Thanh Anh cười ngửa, ai cũng lo lắng tựa như sợ cô không đồng ý đi cùng.

Nhiếp Thanh Anh có hơi hoảng hốt.

Chu Minh đã lặp đi lặp lại nói với cô rằng đừng lo lắng, bạn anh ai cũng

thích cô cả. Nhưng cô không dám tin, mấy năm trước khi cô quen với tbd, cũng đã từng gặp bạn của anh ta. Bạn bè tbd đa số đều tự cao tự đại, mỗi khi nói chuyện với cô đều dùng ánh mắt khinh miệt nhìn cô. Bọn họ thường hay hỏi tbd: Một nữ vũ công, ngoại trừ xinh đẹp ra thì không còn gì, cưới cô thì được gì? Cha mẹ cậu sẽ không đồng ý đâu.

Nhiếp Thanh Anh luôn bị bạn bè tbd bắt bẻ, nhưng khi tiếp xúc với bạn bè Chu Minh lại được người người yêu thích.

Một người đàn ông, vất vả lắm mới đi đến bên cạnh cô sau khi hẹn được Nhiếp Thanh Anh đánh golf nhưng cô lại không nhớ mặt, trông anh ta rất vui, hình như uống rất nhiều rượu, khóe mắt anh ửng đỏ nhớ lại chuyện cũ:

"Anh nhớ hồi cấp 3 bọn anh đều đi cùng Chu Minh sang trường nhìn em. Em từ trên lầu bước xuống, cả người như có một tầng sáng vây quanh, vô cùng xinh đẹp. Bọn anh nhìn mà ngây người, đứa nào cũng điên cuồng huyết sát! Đáng tiếc, có lẽ em nghĩ bọn anh là lưu manh cho nên nhìn cũng không thèm nhìn, không thèm để ý đến bọn anh."

"Bọn anh rất thích em, rất thích ngắm em!"

"Aiz, ai ngờ sau này em lại cùng Từ..." Chưa nói hết câu đã bị người đứng bên cạnh thui cho một cái khiến anh ta lão đảo, sau khi phản ứng lại vội vàng cấp cứu, "Ai ngờ sau này em lại gả cho Chu Minh! Vận may của thằng Chu Minh này, thật đáng hâm mộ mà!"

Nhiếp Thanh Anh rủ mắt, được khen đến đỏ mặt. Đúng là hồi cấp 3 cô không hay nhìn người, biết trường học kế bên đều là con nhà giàu mới vào được, nên cô không muốn dính dáng gì đến bọn họ, cộng thêm chứng mù mắt cho nên không thèm để ý đến. Bao nhiêu bức thư tình đều được trả về nơi gửi.

Nhiếp Thanh Anh bị mọi người vây quanh đến tận buổi chiều, cô đã quen dần với chuyện này. Mặc dù không nhớ rõ mặt nhưng nói chuyện với bọn họ đã trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Mọi người ở đa phần là bạn học với Chu Minh cho nên họ đều biết đến sự tồn tại của Nhiếp Thanh Anh. Bọn họ đều là người thừa kế sản nghiệp của gia đình, năng lực xã giao đều được tôi luyện từ những cuộc vui chơi như thế này. Thấy nữ thần yên tĩnh, mấy người am hiểu xã giao vẫn có thể khiến nữ thần vui vẻ.

Lúc chiều, bọn họ bắt đầu tụ tập lại ca hát, Nhiếp Thanh Anh luôn miệng nói với Chu Minh, "Bạn anh thật tốt."

Chu Minh trả lời, "Ha ha, giả vờ cả đấy, bọn họ thích em mà. Mà nhớ là kiềm chế bản thân đừng có mà thay lòng đấy."

Nhiếp Thanh Anh bị mấy người lôi đi nói chuyện. Còn Chu Minh có lẽ là đã kết hôn cho nên không thích chơi đùa như trước. Anh ngồi một bên, ung dung pha rượu, sau đó nói với Hàn Đạt đang đi qua đây, "Hôm nay đủ rồi, bọn tôi về đây."

Hàn Đạt, "Sao lại về? Khương Dực về rồi, cậu có biết không? Lâu rồi không gặp cậu ấy, mình bảo cậu ấy đến thẳng đây luôn, thuận tiện gặp vợ cậu luôn."

Hàn Đạt và Khương Dực là hai người bạn thân nhất của Chu Minh. Nghe nói thế, Chu Minh lại ngồi xuống, "Ồ, người mất tích nay đã trở về?"

Hàn Đạt cười cười rồi thông báo tin tức này cho mọi người biết.

Nửa tiếng sau, người đàn ông với gương mặt trắng trẻo, đeo cặp kính râm vừa xuống sân bay đã nhận được điện thoại của Hàn Đạt. Hàn Đạt mời anh, "Tối đây chơi đi, mọi người lâu rồi không gặp nhau. Khó khăn lắm Chu Minh mới về nước, cậu cũng đã về rồi thì mau mau tới đây."

Khương Dực từ chối, "Lần này tôi dự định ở lại lâu cho nên không gấp. Tôi còn đang bị lệch múi giờ, với lại cũng không có hứng thú với việc tụ tập của mấy cậu. Thôi tôi không đi đâu, thay tôi chào một tiếng với Chu Minh."

Hàn Đạt nóng nảy, "Chu Minh lấy vợ rồi, cậu không muốn tới xem hả?"

Người đàn ông anh tuấn, thân hình thẳng tắp đầy hành lý đi trong sân bay thu hút bao nhiêu ánh mắt của mọi người. Nghe Hàn Đạt nói, anh đẩy mắt kính, một vệt sáng xẹt qua trên kính anh, Khương Dực hứng thú hỏi, "Sao cậu ta lại lấy vợ thế? Đám cưới thương mại, khuất phục cha cậu ta rồi à? Chu Minh phải thừa kế tập đoàn hả? Đáng tiếc thật."

Hàn Đạt nở nụ cười thần bí, "Đương nhiên không phải rồi. Cậu qua đây đi, vợ của cậu ta, khả khả, chắc chắn sẽ khiến cậu giật mình."

Khương Dực khẽ cười, "Giật mình đến cỡ nào? Không lẽ cậu ta lấy Nhiếp Thanh Anh à?"

Hàn Đạt, "..."

"Tít." một tiếng, điện thoại bị cúp ngang.

Khang Dực, "..."

Anh khẽ nhướn mày, cảm thấy bắt đầu có hứng thú với chuyện này.

...

Một tiếng sau, Khương Dực xuất hiện tại trang viên, hành lý được quản gia kéo vào giúp. Người đàn ông thông thả bước vào, đến nơi rồi vẫn chưa đi chào bạn bè. Trước tiên, anh lên lầu hai cất hành lý, lúc xuống lầu bỗng nhiên trông thấy một cô gái bước ra từ nhà vệ sinh.

Cô gái trong sáng, dịu dàng lại xinh đẹp, không hùng hổ dọa người nhưng

lại vô cùng rực rỡ. Cô đứng ở hành lang, yên lặng khẽ lau cái trán, đôi mắt đen lay láy lại lộ vẻ ngơ ngác, có lẽ là nhà quá to nên cô không biết phải đi hướng nào.

Khương Duyệt vội thốt lên, "Đàn chị."

Nhiếp Thanh Anh không phản ứng lại.

Khương Duyệt cười, vịn cầu thang, gọi thêm một tiếng, "Đàn Chị Nhiếp, chị Nhiếp, hoa khôi Nhiếp, Nhiếp Thanh Anh."

Lần này Nhiếp Thanh Anh rốt cục quay đầu lại, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía cầu thang, thấy một người đàn ông nhả nhận đang chống tay trên lan can nhìn cô. Anh đi xuống, đến khi đứng trước mặt cô, Nhiếp Thanh Anh mới chần chờ cất tiếng, "... Xin chào, anh cũng là bạn của Chu Minh hả?"

Khương Duyệt, "..."

Anh nhẹ giọng đáp, "Chị vẫn thế, không thay đổi gì."

Nhiếp Thanh Anh, "...?"

Đôi mắt Khương Duyệt lấp lánh ý cười, khẽ bắt tay với cô rồi giải thích, "Chị không nhớ em hả? Em là Khương Duyệt, là em của Khương Minh Tích. Hồi cấp 3, mỗi khi chị em và chị đi chơi thường hay dẫn em đi đó. Em còn học ở trường sát bên trường mấy chị mà."

Anh nói thế này Nhiếp Thanh Anh mới "A" lên một tiếng rồi nhớ lại, "Cậu là Khương Duyệt à."

Khương Minh Tích là bạn học cấp 3 của cô, sau khi học đại học thì ra nước ngoài, vốn dĩ cũng không thân lắm nên bọn họ không liên lạc thường xuyên. Không ngờ ở đây lại có thể đụng mặt em trai của bạn học.

Khương Dực mỉm cười bắt chuyện với cô.

Phía sau, Chu tam thiếu ngồi với Hàn Đạt pha rượu ở quầy bar, anh buồn chán nhìn đồng hồ một cái, bực bội đứng dậy, "Nãy giờ không thấy vợ tôi, tôi phải đi tìm cô ấy đây."

Hàn thiếu uể oải hỏi, " Cậu chưa dứt sữa hả? Động tí là chạy đi tìm vợ, cậu yên tâm đi, ở nhà của tôi thì có thể xảy ra chuyện gì chứ."

Chu Minh quay đầu, nửa thật nửa giả cười cười, "Vậy cũng chưa chắc. Vợ nhà tôi xinh đẹp như thế, nếu có người không kiềm chế được mà đi quyến rũ vợ tôi thì sao?"

Thế là anh quay đi tìm Nhiếp Thanh Anh.

Hàn Đạt nghĩ nghĩ rồi cũng đi theo.

Đi vào biệt thự, vòng một vòng dưới lầu, Chu Minh liếc sang phía cầu thang, Nhiếp Thanh Anh đang nói chuyện với một người đàn ông quay lưng về phía anh. Đôi mắt cô vô cùng dịu dàng, không biết đối phương nói gì mà cô mím môi nở nụ cười. Đầu óc Chu Minh trống rỗng, bước nhanh tới, đưa tay nắm lấy cổ tay cô rồi kéo cô vào lòng mình, tuyên bố chủ quyền, "Anh Anh, anh mới là chồng em nè! Đừng có nói chuyện với đàn ông xa lạ chứ!"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Người đàn ông đưa lưng về phía Chu Minh xoay người lại để anh nhìn rõ mặt.

Khương Dực nhìn anh, khẽ hừ một tiếng, "...Cậu bị ngu hả?"

Hàn Đạt đi tới chứng kiến kịch vui bỗng chốc hóa thành buổi gặp mặt, say ngất.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Chu Minh ôm chặt Nhiếp Thanh Anh, thấy đối phương là Khương Dược thì hơi kinh ngạc, nhưng vừa nghe Khương Dược hỏi, "Cậu bị ngu hả?" thì vẻ mặt Chu Minh liền trầm xuống. Hàn Đạt đứng bên ngoài thấy hai người này vừa gặp nhau lại tràn ngập mùi thuốc súng thì vội vàng đi qua hòa giải, "Khương Dược sao cậu lại im im mà tới thế này? Nào lại đây chào hỏi mọi người đi. Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh chính là..."

Khương Dược cắt ngang lời anh ta, " Là vợ chồng, tôi có thể nhìn ra được."

Hàn Đạt thở phào nhẹ nhõm, may là Khương Dược thông minh, biết tin Chu Minh kết hôn, lại gặp Nhiếp Thanh Anh ở đây, sau lại nhớ đến giọng điệu kỳ lạ trong điện thoại vừa nãy của Hàn Đạt, không cần nói thì anh đã đoán được Nhiếp Thanh Anh chính là vợ của Chu Minh, chỉ có thể nên Chu Minh mới đi khoe khoang khắp nơi.

Khương Dược được cả đám hoan nghênh chào đón. Nhiếp Thanh Anh bị Chu Minh ôm chặt ngồi bên cạnh anh, nhìn người đàn ông vừa mới đến đã bị mọi người mời rượu. Khương Dược lịch sự, nhã nhặn lại anh tuấn, hoàn toàn khác hẳn với mấy người Chu Minh, ngược lại lại rất giống với đám người Từ Bạch Dương, nhưng mà Khương Dược lại chơi thân với bọn Chu Minh hơn.

Nhiếp Thanh Anh ngẩng lên nhìn trần nhà đến gần người, cô nhớ lại dáng vẻ hồi cấp 3 của em trai Khương Minh Tích...

Trường học bọn cô theo dạng nội trú, chỉ có những lúc cuối tuần mới có

thể ra ngoài chơi. Lúc ấy vài cô gái hẹn nhau cuối tuần đi dạo phố, Khương Minh Tích kéo em trai học trường bên cạnh đi theo để làm lao động miễn phí, xách đồ cho các chị.

Trong ấn tượng của Nhiếp Thanh Anh, Khương Dược là một cậu trai yên tĩnh, ngoan ngoãn, không bao giờ giận dỗi, lúc nào cũng đi sau bọn cô.

Sau đó Khương Minh Tích vào học viện hý kịch Thượng Hải, tốt nghiệp rồi thì liên hôn với một đại gia. Nhiếp Thanh Anh và cô ấy cũng không còn liên lạc thường xuyên, càng không biết Khương Dược thế nào.

Hàn Đạt đi đến bên người Nhiếp Thanh Anh, chỉ chỉ Khương Dược, "Cậu ta là luật sư, lúc trước có mở một văn phòng, cũng coi như ăn nên làm ra. Nhưng ba cậu ta không đồng ý để cậu ta lặn lội làm luật sư nhỏ nhoi này, nghe đâu lần này cậu ta về luôn không đi nữa. Đám bọn anh nhiều năm cứ phân phân hợp hợp, không ngờ cuối cùng có thể đoàn tụ, đúng là không dễ dàng gì!"

Hàn Đạt cứ ghé vào bên người nữ thần nói mãi không dứt, bị Chu Minh thụi cho mấy phát. Chu Minh nhìn Nhiếp Thanh Anh cứ nhìn Khương Dược chăm chú, cảm thấy thật đáng ghét, lại có hơi lo lắng. Anh luôn mang theo tâm trạng lo được lo mất đối với mọi chuyện của Nhiếp Thanh Anh, chưa kể dáng vẻ của Khương Dược lại rất giống với Từ Bạch Dương, mà Nhiếp Thanh Anh cứ nhìn người này mãi không thôi... Chu thiếu buồn bã nói với vợ mình, "Anh Anh, em quên là chúng ta đến đây để khoe tình cảm ư?"

Hàn Đạt, "Hai người đến đây để khoe khoang hả?"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc nhìn anh, "Chúng ta đến đây để khoe tình cảm hả?"

Chu Minh, "..."

Hàn Đạt lại cứ đứng một chỗ không chịu lùi bước, Chu Minh phát giận lên người anh ta, "Cậu im mồm!", rồi lại quay sang dịu dàng với Nhiếp Thanh Anh, "Anh không có nói em đâu, em yêu, em thích làm sao thì cứ làm. Nhưng mà, chồng của em là anh đây cũng đẹp trai lắm đó nha."

Anh ghen ghét, đôi mắt đen láy cúi xuống nhìn cô, "Sao em không nhìn anh?"

Nhiếp Thanh Anh ngửa đầu ra sau, bị anh nhìn chăm chăm, gương mặt lại bắt đầu ửng đỏ.

Bên phía Khương Dực, mọi người đang ôn lại chuyện thời cấp 3, nói đến cấp 3 thì bắt đầu nhắc đến Nhiếp Thanh Anh. Một người đột nhiên nhớ ra, quay đầu sang nói với bạn Nhiếp đang nhỏ giọng trò chuyện với chồng, "Nữ thần à, em có biết không? Lúc Chu Minh theo đuổi em ấy, bọn con trai bên trường em không đồng ý, báo hại bọn anh phải đánh nhau một trận đấy!"

Chu Minh lúng túng nhớ đến chuyện lúc ấy, anh vội nhìn sang vợ mình, mất tự nhiên đáp lại, "Được rồi, được rồi, chuyện lâu rồi đừng nhắc lại nữa..."

Chắc chắn Nhiếp Thanh Anh không nhớ đâu, thế nào anh cũng bị tổn thương lần nữa cho xem.

Ai ngờ cô lại gật đầu, nhìn anh một chút rồi cất giọng dịu dàng, "Em biết." Lộ Khê đã từng kể với cô.

Hô hấp Chu Minh như ngừng lại, con ngươi co rút, anh nhìn chăm chăm sườn mặt của cô, nắm chặt bàn tay đang đặt trên đầu gối của cô. Trong nháy mắt, dòng máu trong cơ thể anh như đang ngược dòng, trong lòng nổi lên từng cơn bão táp, không thể nào ngờ tới.

Người bạn kia không nghi ngờ gì, tiếp tục kể chuyện, ngón tay lại chỉ sang Khương Dực, "Thật đấy, lúc ấy bọn anh giúp Chu Minh đánh nhau với

trường em, thì thằng nhóc này, có lẽ là do chị gái cậu ấy học trường của em cho nên đã kéo nó sang đó. Ấy thế mà Khương Được lại giúp đám con trai trường em quay sang đánh bọn anh! Đúng là không đáng mặt anh em mà!"

Khương Được cười cười, anh uống cạn ly Whisky, lúc mọi người đang hi hi ha ha cười đùa, anh ngược nhìn, cặp mắt hoa đào ẩn sau đôi mắt kính, anh ngược nhìn Nhiếp Thanh Anh phía bên này. Nhiếp Thanh Anh cảm nhận được sức lực trên tay mình càng thêm xiết chặt, chưa kịp suy nghĩ đã nghe Khương Được nói, "Không phải tôi giúp chị mới đánh nhau với các cậu đâu, năm đó tôi giúp bọn con trai trường chị Nhiếp là do lúc ấy tôi thăm mến chị ấy."

Một đám người, "...!"

Chủ trang viên - Hàn Đạt trong nháy mắt phun rượu, trái tim đập loạn xạ. Tiêu rồi, cái thằng Khương Được trời đánh này! Bảo sao thằng này lại tới đây tham gia náo nhiệt, hóa ra là chạy theo Nhiếp Thanh Anh. Kỳ này chết rồi! Thằng này không lẽ định cùng Chu Minh tranh Nhiếp Thanh Anh ư?

Nữ thần lập gia đình rồi mà đường tình vẫn tốt như thế.

Hai người đàn ông tranh nhau một người phụ nữ, đoạn phim kinh điển chiếu giờ vàng - 8 giờ tối đây mà.

Nam chính hung hăng độc tài, nam phụ lịch sự, dịu dàng lại xấu tính... Trên phim toàn diễn thế cả.

Hàn Đạt gấp sắp chết rồi, Chu Minh và Khương Được đều là bạn thân của anh ta, nữ thần vẫn là nữ thần của ngày xưa, hai người bạn thân vì cô mà đánh nhau, anh ta không biết nên giúp ai đây. Anh ta đứng dậy, muốn đi lên hòa giải, ai ngờ đôi vợ chồng này lại đồng lòng đến thế --

Nhiếp Thanh Anh, "Có hả?"

Chu Minh, "Có hả?"

Chỉ là một người ngật ngừng, một người lại khiếp sợ.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Khương Dực lại bật cười, anh uống vài hớp rượu, nghiêng đầu nhìn đôi vợ chồng mới cưới kia, "À, hóa ra trong mắt hai người tôi không có cảm giác tồn tại đến thế cơ à?"

Nhiếp Thanh Anh ngại ngùng, "Xin lỗi..."

Chu Minh lại cười tủm tỉm, "Không có cảm giác tồn tại! Có anh mà ở đây, thì mà là gì chứ?"

Nhìn Khương Dực không giống như có tình ý với Nhiếp Thanh Anh, bạn bè xung quanh thở phào nhẹ nhõm, Hàn Đạt vừa đứng bật dậy lại ngồi xuống. Bọn họ đúng thật không biết hồi cấp 3 Khương Dực từng thích Nhiếp Thanh Anh, dù sao chuyện của Chu Minh quá ư là oanh liệt làm lu mờ hạt giống Khương Dực này. Vật đổi sao dời, mọi người quay sang ồn ào với Khương Dực, "Nói nghe chút coi, kể lại quá trình thăm mền nghe coi."

Khương Dực nghe lời kể lại, "Có gì đâu. Lúc đó tôi thăm mền chị Nhiếp nên thường xuyên mượn quan hệ của chị gái để tiếp cận với đàn chị Nhiếp. Thấy Chu Minh theo đuổi cô ấy mạnh mẽ quá, tôi lại bắt đầu lo lắng, sợ cô ấy sẽ bị Chu Minh lừa dối. Thế là tôi giật dây đám con trai trường bên bảo vệ chị Nhiếp, đừng để Chu Minh đoạt mất."

Chu Minh nhú mào, "À, hóa ra trận đánh lúc đó là do cậu khởi xướng."

Khương Dực cười cười, "Hết cách rồi, lực uy hiếp của cậu quá lớn, nếu không ra tay thì sao đấu lại cậu được."

Mọi người đều nở nụ cười, Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên nhớ ra điều gì, cô nghiêng đầu nhìn Chu Minh thật lâu.

Trong lúc trò chuyện, mọi người đều cảm khái khi nhắc đến chuyện năm xưa. Ngay cả Khương Dực nói từng thăm mếu cô lúc cấp 3, tất cả đều không thoát khỏi hai chữ Chu Minh. Chu Minh, Chu Minh... sự tồn tại của người này quá mạnh mẽ, e là ngoại trừ cô ra thì mọi người xung quanh đều biết Chu Minh theo đuổi cô.

Anh quay sang nhìn vàng sáng rực rỡ trong đôi mắt cô thì cười một tiếng, nắm chặt lấy tay cô.

Khương Dực cầm ly rượu trong tay, im lặng một hồi, rồi lại cảm thán, "Lúc ấy tôi cảm thấy mình thua kém Chu Minh, không theo đuổi chị ấy được, thế là từ bỏ. Từ đó, tôi luôn nghĩ rằng, Chu Minh nhất định sẽ cưới được đàn chị. Chỉ cần nhìn thấy Chu Minh theo đuổi cô ấy đều sẽ có cảm giác hai người bọn họ sẽ đến với nhau. Hai người sẽ yêu nhau từ cấp 3, sau đó bước vào lâu đài hôn nhân, con trai con gái đầy đủ. Mặc dù bên trong có xảy ra chút sai lầm.. Nhưng nếu tình yêu thế này vẫn không có kết quả thì trên đời này chắc chỉ còn lại bi kịch mà thôi." Anh rót thêm một ly rượu, nâng ly lên, "Tam thiếu, đàn chị, em kính hai người!"

"Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, hôn nhân mỹ mãn!"

Tất cả bạn bè đều đứng lên nâng ly, chúc bọn họ, "Đúng đúng đúng, trăm năm hạnh phúc!"

...

Trước khi ra về, mọi người đến xin số của Nhiếp Thanh Anh, ban đầu Khương Dực không định đi, không ngờ Nhiếp Thanh Anh lại là một người nghiêm túc. Sau khi cô đếm đầu người xong liền chạy đến xin Wechat của Khương Dực. Anh uống hơi say, kinh ngạc nhìn cô một lát, sau đó bật cười rồi đưa số cho cô.

Chu Minh hờ hững đứng đó, như có điều suy nghĩ nên không nói gì.

Buổi tối sau khi về đến thành phố, hai vợ chồng quyết định tản bộ để tỉnh rượu. Giày giẫm lên vài phiến lá khô vang lên âm thanh vui tai, gió lạnh lướt nhẹ qua khiến bầu không khí trở nên mát mẻ. Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nói với anh, "Hồi đó anh thích em lâu lắm hả?"

Chu Minh ho khan một tiếng. Thật ra anh cũng không muốn nói về mấy chuyện trước đây, khi đó hăng hái là thế, nhưng rốt cục cũng là một thằng thất bại. Anh không thích nhắc đến, nhưng mọi người xung quanh đều nhớ rõ. Chu Minh đành phải nói, "Đúng vậy, anh rất rất thích em đó."

Nhiếp Thanh Anh cup mắt, nở nụ cười đắng chát, "Lần đầu tiên em thấy có người thầm mến mà lộ liễu như thế. Mọi người xung quanh anh ai cũng biết anh thích em, không đúng, người bên cạnh em cũng biết anh thích em. Ông xã à, sao anh làm được hay vậy?"

Cô thấp giọng nói, "Nhưng em lại không hay biết gì. Chắc là anh vất vả lắm nhỉ? Chắc là anh tủi thân lắm? Có phải em đã cho anh ăn rất nhiều bánh "bơ", không thèm để ý đến anh hay không? Mọi người đều cảm thấy anh thật đáng thương, ai cũng nhớ đến anh, chắc hẳn anh đã phải cố gắng rất nhiều..."

Chu Minh chột dạ, "Ày..."

Cái này thì đúng là không phải thế.

Chuyện anh thầm mến đến độ cả thế giới đều biết chủ yếu là do anh thích chơi nổi mà thôi.

...

Sau cái nhìn thoáng qua ở phòng tập, từ đó nhớ mãi không quên. Sau khi

Chu Minh thích Nhiếp Thanh Anh, anh đặc biệt đi tìm tất cả các tư liệu, giải thưởng, ảnh chụp từ các góc độ khác nhau của cô. Mà khi anh gặp người khác thì sẽ móc ảnh ra khoe bọn họ, "Nào anh bạn, cho cậu xem bảo bối này. Ảnh đẹp đúng không? Tôi cho cậu biết, người thật còn đẹp hơn nhiều! Cô ấy tên là Nhiếp Thanh Anh, là bạn gái tương lai của tôi đấy!"

Sau đó lại kéo một người tới, "Nào, cho các cậu xem bạn gái tương lai của tôi."

Hồi cấp 3, Chu Minh đi khắp nơi khoe khoang về bạn gái tương lai của anh, động thời tỏ thái độ -- khen! Các cậu phải khen cho tôi!

Đi cổ vũ cho bạn gái tương lai của tôi nào!

Chu Minh chơi nổi đến cả trường đều biết, Từ Bạch Dương cùng bàn anh biết, anh em trong nhóm biết, học sinh toàn trường biết, ngay cả giáo viên cũng biết luôn... Thế là, Chu Minh chưa kịp nói một câu với nữ thần đã bị gọi phụ huynh rồi.

Khi ấy mẹ anh lên trường gặp giáo viên, bà Lâm Quân Yến nhà dương cầm nổi danh cả nước. Bà Lâm Quân Yến nổi tiếng trong giới cả trong và ngoài nước, nhưng tính cách thì... một lời khó nói.

Bị gọi lên văn phòng, sau khi nghe vì chuyện gì mà con trai mình phạm sai, Lâm Quân Yến rất bình tĩnh đáp lại, "Mấy đứa con trai cấp 3 hơi ngốc, hormone bùng nổ, không những nổi mụn mà còn không biết xấu hổ làm lớn bụng con nhà người ta. À, không phải tôi nói Chu Minh đâu, con trai tôi rất biết tôn trọng bạn học nữ."

Chủ nhiệm lớp: Làm lớn bụng con nhà người ta???

Chu Minh đứng bên cạnh nghe dạy bảo, thấy mẹ mình nói thế thì bật cười.

Cô giáo chủ nhiệm mới hai mấy tuổi mặt đỏ bừng bừng, "Cô Lâm à, cô là nhà nghệ thuật nổi tiếng, xin cô chú ý cách dùng từ!"

...

Đoạn ký ức thời cấp 3 gợi nhớ đến mẹ anh, vẻ mặt Chu Minh có chút đau khổ. Lúc ấy ba mẹ anh vẫn chưa ly hôn, mẹ vẫn chưa xuất ngoại, đã bao nhiêu năm rồi không chịu gặp anh... Thời gian qua đi, những món đồ quý giá đã từng mất đi của cuộc đời anh, bây giờ chỉ có Nhiếp Thanh Anh là quay trở về.

Nhiếp Thanh Anh dừng bước, cô quay lại nhẹ ôm lấy anh.

Cô ngửa đầu, hôn lên cằm anh một cái.

Toàn thân Chu Minh chấn động, vui mừng quá đổi, linh hồn như muốn bay lên trời, "...!"

Ngay lập tức, anh quyết định, không cần phải nói cho vợ biết chuyện mình thầm mến cô ấy khiến toàn thế giới đều biết là do mình chơi nổi, cứ để vợ thương hại anh đi. Cảm giác được người ta thương hại cũng tốt lắm.

Đêm đó, Chu tiểu tiên nữ lên Weibo xấu hổ đăng một trạng thái mới: "Tôi đã quay lại với mối tình đầu rồi [Mặt đỏ]."

Fans hâm mộ bình luận bên dưới.

"Ông trời ơi, cô gái mới mười mấy tuổi đầu đã yêu đương, chia tay rồi tái hợp, thế mà tôi vẫn chưa có một mối tình vắt vai."

"Mấy cô bé 10x bây giờ bạo thế hả?"

"Cô bé à, phải biết bảo vệ bản thân đấy, đừng để "móng heo" kia được lợi đấy."

*Móng heo: dùng để chỉ những tên con trai thay lòng đổi dạ, cũng có thể chỉ những người đàn ông "đầu gối", không hiểu tình cảm.

Chu Minh cười cười xem hết bình luận của mọi người, Weibo này anh chỉ tiện tay đăng ký cho vui, là nơi anh giải phóng bản thân, dĩ nhiên không phải là tài khoản chính. Chu Minh chơi đã rồi thì tắt điện thoại, hài long chìm vào giấc ngủ. Phòng bên cạnh, Nhiếp "móng heo" không ngủ được, nửa đêm bật dậy, nhắn tin cho Khương Dực, "Vì sao cấp 3 cậu lại từ bỏ việc theo đuổi tôi? Có liên quan đến chồng tôi hả? Tôi muốn biết thêm nhiều chuyện về anh ấy."

Hai giờ sáng, vậy mà Khương Dực vẫn chưa ngủ, anh nhanh chóng nhắn tin trả lời, "Hẹn hôm nào nhé. Tôi có video làm chứng."

Nhiếp "móng heo", "..."

Bạn bè Chu Minh sao toàn kỳ nhân thế này? Đã là chuyện mười năm về trước rồi mà Khương Dực còn quay lại ư????

Đến chương này chúng ta có thể thấy Chu thiếu đã bước được 999 bước trong cuộc tình này rồi, bước còn lại dành cho Nhiếp *móng heo* nhé! Cùng chờ đón chương sau nhé. Bùng nổ! Bùm! =))

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cô Vườn Tay Ôm Lấy Cổ Anh, Khóe Mắt Rưng Rưng, Hôn Anh Thật Sâu

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Trước khi vào họp buổi sáng, giám đốc Chu bước vào văn phòng, mặt mày u ám ngồi xuống ghế, hai tay đỡ trán, nhúu chặt hàng chân mày.

Tiếng gõ cửa vang lên, thư ký Trần ôm một chồng tài liệu cao cỡ nửa người bước vào, tài liệu rất nặng nhưng cô vẫn có thể bước đi một cách nhẹ nhàng uyển chuyển động lòng người. Sau khi báo cáo lịch trình công việc hôm nay xong, Trần Linh Linh mỉm cười chờ chỉ thị của giám đốc. Cô đứng cả buổi, Chu Minh mới ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng lên đã thở dài một tiếng, vẻ mặt không chút cảm xúc, "Sao đây? Tôi phải làm thế nào bây giờ?"

Thư ký xuất sắc sẽ giải quyết mọi khó khăn cho giám đốc, hướng chỉ tài sản và tính mạng của mình đều nằm trong tay của sếp. Trần Linh Linh hơi khom người, nụ cười bên môi càng thêm chân thành, "Dạ?"

Chu Minh, "Tôi lại nghi ngờ vợ tôi ngoại tình, làm sao bây giờ?"

Trần Linh Linh, "..."

Nụ cười trên môi thư ký Trần cứng đờ, lập tức chuyển sang "kênh cá nhân", nhiều chuyện hỏi, "Anh hỏi vợ anh ngoại tình, anh phải làm sao, vậy còn bệnh đa nghi của anh ngày càng nghiêm trọng thì phải làm sao bây giờ?"

Chu Minh lờm cô, "Cô thấy sao?"

Trần Linh Linh, "Mặc dù tôi cảm thấy cô Nhiếp xinh đẹp như hoa, nhân phẩm lại tốt, chắc chắn sẽ không làm chuyện này. Nhưng nếu là thật... Trước thì ly hôn, sau thì tôi đề nghị anh nên đến bác sĩ tâm lý. Tôi nói thật, bệnh đa nghi của anh quá nặng, cá nhân tôi cho rằng lịch sử thăm mền nhiều năm của anh đã khiến tâm lý anh vụn vẹo, người bình thường không hiểu được đâu. Anh nên đi khám bác sĩ tâm lý đi, tôi có quen một bác sĩ, để tôi giới thiệu cho anh. Anh ấy rất kín miệng, bảo đảm sẽ không đi nói bậy với người khác."

Chu Minh nổi giận đập bàn, "Cô ấy ngày ngày lén lút liên lạc với bạn thân lâu năm của tôi, cô còn thấy tôi bị bệnh hả? Đây là vấn đề do tôi ư?"

Trần Linh Linh nhìn anh một lát, Chu tam thiếu khôi ngô tuấn tú, khí thế hơn người. Cô thương hại nhìn anh, "Sao anh lại biết người ta lén lút liên lạc với bạn anh? Không phải là do anh giám thị nhất cử nhất động của người ta sao? Giám đốc, tôi nói thật, phụ nữ xinh đẹp ai mà không có một đám người theo đuổi chứ, cái thái độ lúc nào cũng sợ vợ mình ngoại tình thế này chính là không tin tưởng đối phương. Nếu cô Nhiếp mà biết được, thế nào cũng sẽ ly hôn với anh thôi."

Chu Minh im lặng chớp mắt, đôi mắt đen kịt nhìn chăm chăm Trần Linh Linh, ánh mắt trầm xuống, như vực sâu không đáy, bình tĩnh đến đáng sợ.

Thư ký Trần đề phòng lùi về sau một bước.

Chu Minh không hề nổi giận mà chỉ đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, mệt mỏi nói, "Tôi biết... tôi có bệnh tâm lý... Không phải tôi nghi ngờ cô ấy ngoại tình, đây là vấn đề của riêng tôi. Thật ra Khương Dược là bạn thân từ nhỏ của tôi, nên cậu ấy sẽ không làm chuyện gì có lỗi với tôi đâu. Thanh Anh lại là người đơn giản, nếu cô ấy thích người khác thì sẽ trực tiếp ly hôn ngay mà không cần phải làm ra mấy chuyện như ngoại tình này. Nhưng chỉ cần cô ấy không nằm trong tầm mắt của tôi dù chỉ một phút thôi, tôi cũng cảm thấy bất an..."

"Cô không hiểu cảm giác này đâu. Vì rất muốn có được, nhưng bao nhiêu năm qua vẫn không chiếm được, còn phải quan tâm đến cái nhìn đạo đức. Mỗi ngày tôi phải tự thôi miên bản thân, nói mình không phải là cầm thú; mấy năm ở nước ngoài, tôi cứ suy nghĩ làm cách nào để đánh chết Từ Bạch Dương, đoạt Nhiếp Thanh Anh về tay mình. Sau khi về nước, tôi không dám đến thủ đô gặp cô ấy, chính là sợ mình không khống chế được mà phạm pháp, chạm vào ranh giới đạo đức... Nhưng mà bây giờ kết hôn rồi..." Chu Minh cười tự giễu, "Đêm nào tôi cũng nằm mơ, mơ thấy mọi chuyện đều là giả. Có khi tôi lại mơ, mình đang ở nước ngoài, nghèo rớt mùng tơi, nợ thì ngập đầu, bị mafia đuổi bắt, quay đầu nhìn lại thì toàn thấy gái tây, không thấy người trong lòng đâu cả..."

Trần Linh Linh nghiêm túc đề nghị, "Giám đốc à, tôi nói thật đó, anh đi khám đi, tin tưởng y học, tiếp nhận điều trị đi."

Chu Minh, "..."

Chu tam thiếu khịt mũi coi thường đề nghị của Trần Linh Linh, nhưng sau khi thư ký đưa cho anh một tấm danh thiếp, anh suy nghĩ thật lâu, sau đó quyết định đến thử một chuyến. Bác sĩ là một chàng con lai đẹp trai, mắt xanh da trắng. Chu Minh đứng nhìn người ta cả buổi, anh nghi ngờ không chừng anh ta dựa vào quan hệ "chim cò" mới được thư ký Trần đề cử.

Bác sĩ đẹp trai: "Chào anh, xin hỏi anh tên gì?"

Chu Minh, "Thích gọi gì thì gọi, tôi không quan tâm."

Bác sĩ đờ người, nhận ra thái độ của bệnh nhân không được tốt cho lắm. Anh ta quan tâm nói tiếp, "Được rồi, cô Trần đã nói đại khái về tình trạng của anh cho tôi biết. Ba mẹ ly dị khiến anh mất niềm tin vào hôn nhân, dẫn đến nghi ngờ lung tung; đúng lúc đó đối tượng thâm mến của anh cũng rời xa anh, sau này sinh sống ở nước ngoài nhiều năm, vẫn chưa hòa nhập được với

cuộc sống bên đó, cô độc tịch mịch. Tất cả tích tụ lại khiến anh hình thành tính cách bài xích với thế giới bên ngoài... Anh à!"

Bác sĩ chưa phân tích xong thì Chu Minh đã đứng bật dậy, vẻ mặt đầy lạnh lùng, "Xin lỗi, tôi thấy anh không chuyên nghiệp tí nào. Có lẽ tôi đã đến nhầm chỗ rồi, hy vọng sau này không gặp lại nữa."

Anh nói xong thì xoay người rời đi.

Vừa ra khỏi cửa, Chu Minh đã cảm thấy hối hận, bác sĩ chó má gì không. Anh chỉ muốn biết vợ mình có ngoại tình hay không, tự nhiên khi không lại ngồi ở đây nghe thằng cha nãy lải nhải cả buổi, đúng là có bệnh.

Ra khỏi phòng khám, Chu Minh vứt ngay danh thiếp, tinh thần sáng khoái. Chuyện theo đuổi vợ này cứ dựa vào bản thân là tốt nhất.

...

Nhiếp Thanh Anh cũng không dễ chịu là bao.

Vì Chu Minh không thích nhắc đến chuyện hồi cấp 3, nhưng Nhiếp Thanh Anh lại muốn biết tất cả. Cô giấu chồng lén liên lạc với Khương Dực, Chu Minh nắm rõ lịch trình làm việc của cô cho nên muốn nói dối chồng cũng rất khó.

Khương Dực quay về nhà một chuyến, cuối cùng cũng kiếm được cái clip mình cất đã lâu. Sau khi Nhiếp Thanh Anh và anh hẹn ngày gặp mặt xong xuôi thì cô xin phép đoàn múa cho nghỉ một ngày. Đạo này cô rất bận, định trong giờ làm việc sẽ chạy đến gặp Khương Dực, sau khi tan làm sẽ chạy về vũ đoàn, chờ chồng đến đón. Nhiếp Thanh Anh không hề hay biết, cô vừa bước chân ra khỏi vũ đoàn, chồng cô đã biết ngay.

Chu Minh ngồi trong phòng làm việc mà lòng bức bối, ngồi im hơn 10

phút mà vẫn không thể tĩnh tâm, anh đứng bật dậy cầm áo khoác đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua một dãy bàn làm việc, thư ký, trợ lý vội vàng đứng dậy, ai nấy đều kinh ngạc, "Giám đốc..."

Chu Minh vừa đi vừa mặc áo khoác, áo dài phất lên, người đàn ông cao ngất, thẳng thắn dứt khoát. Anh nói với thư ký Trần, "Tôi ra ngoài một lát, mọi người cứ làm việc đi."

Chu Minh lái xe đến một câu lạc bộ tư nhân, chỗ này anh chưa từng đến, lúc định tiến vào thì có người hỏi, "Xin hỏi anh tên gì?"

Chu Minh dừng lại, "Hành tẩu giang hồ, biệt hiệu: Nicolas Triệu Tứ."

Cô nhân viên xinh đẹp ngây ngẩn cả người, Chu Minh nhân cơ hội đó đi thẳng vào trong, cô ấy vội vàng đuổi theo, "Xin lỗi, anh Triệu Tứ, chỗ chúng tôi phải đặt trước, không nhận khách thường. Xin anh đặt chỗ trước ạ..."

Chu Minh không thèm đếm xỉa.

Nhân viên phục vụ gấp đến khóc, "Anh Triệu Tứ! Anh Triệu Tứ. Xin anh đừng vào, anh không thể vào mà..."

...

Đẩy cửa bước vào, Nhiếp Thanh Anh ngây ngẩn cả người.

Nơi đây được trang trí rất đơn giản, ghế sofa, bàn trà, TV đều theo phong cách gia đình, Nhiếp Thanh Anh vô cùng bất ngờ, cô chỉ định hẹn một mình Khương Dực, nhưng khi cô đẩy cửa bước vào, một hàng người ngồi trên sofa quay sang nhìn cô khiến mắt cô hoa hết cả lên.

Nhiếp Thanh Anh chớp chớp mắt.

Động tác này của cô khiến bọn đàn ông trong phòng bật cười, bọn họ vui

vẻ chào cô, "Đàn em (nữ thần) tới rồi hả, mau vào mau vào đi đừng ngại."

Nhiếp Thanh Anh nhìn bọn họ rồi nhẹ giọng đáp, "Thật ra em không ngại đâu, dù sao đây cũng là nơi em hẹn gặp, mọi người có vẻ... cũng không ngại nhỉ?"

Mấy người đàn ông ngồi trên sofa, "..."

Khương Dực ngồi ở giữa đứng dậy, bất đắc dĩ nói với cô, "Ngại quá, anh cãi nhau với người nhà cho nên ở tạm nhà Hàn Đạt. Lúc anh hẹn với em thì không cần thận để bọn họ biết được, cứ một hai bắt anh dẫn theo."

Hàn Đạt cười cười, "Bọn anh cũng muốn xem mà. Thằng Khương Dực này trọng sắc khinh bạn. Vụ nó giữ clip chỉ nói với em mà không nói với tụi anh, tụi anh quen nhau bao năm trời mà không hề hó hé một câu."

Một người bạn khác xen vào, "Đúng đó, đúng là quá bất công mà! Bọn anh cũng muốn xem, xem xem Chu Minh nó mất mặt thế nào."

Khương Dực nhìn Nhiếp Thanh Anh, "Em có để ý không?"

Nhiếp Thanh Anh nghĩ nghĩ rồi lắc đầu. Cô muốn xem Chu Minh làm thế nào để theo đuổi cô, bạn bè của anh đều biết hết rồi, có xem cũng chẳng sao. Hơn nữa cô không muốn để lại ấn tượng "lạnh lùng", "kiêu ngạo", khó ở chung" với bạn bè của anh.

Được Nhiếp Thanh Anh cho phép, cả đám vô cùng vui vẻ, giục Khương Dực mở clip lên. Khương Dực bị đồng bọn trêu chọc, mở màn hình lên. Anh bảo anh tìm cái clip này rất lâu, khó khăn lắm mới chuyển sang điện thoại di động, cũng lâu quá rồi, với lại một vài nguyên nhân thay đổi định dạng cho nên chất lượng video không còn rõ như trước.

Mọi người tỏ vẻ không sao cả, miễn có thể xem Chu Minh mất mặt là

được.

Màn hình chiếu lên mặt tường trắng xóa, video trong điện thoại của Khương Được cũng hiện lên bức tường màu trắng. Sân trường quen thuộc, hình ảnh học sinh chơi bóng rổ trên sân, tiếng mọi người đọc bài đều như hiện trở về. Một cánh cửa mở ra, cả đám cười hi hi ha ha nhìn lên màn hình, cánh cửa hồi ức mở ra chào đón bọn họ.

Video được quay bằng máy DV, năm đó Khương Được có một cái máy kiểu mới nhất, ngày nào cũng cầm trên tay khoe khoang, gặp ai cũng quay, bạn bè của anh đều biết chuyện này. Video lúc đầu có hơi rung rung, sau khi hình ảnh dần dần rõ ràng thì mọi người nghe thấy có tiếng đàn du dương vang lên bên tai.

Mọi người nhìn kỹ thì nhận ra đây là phòng học nhạc, thiếu niên đứng ở trước cửa gơ máy DV về phía chàng trai đang ngồi trước đàn dương cầm. Người đó chính là Chu Minh, lúc ấy anh khoảng 16, 17 tuổi, anh ngồi dưới ánh mặt trời, rèm cửa phòng học thi thoảng bị gió cuốn bay lên khẽ quét qua mặt anh. Ánh nắng chiếu xuống sườn mặt anh, khắc họa lên dáng vẻ của một chàng trai thanh tú, trầm tĩnh, hoàn toàn khác hẳn so với Chu Minh bây giờ.

Thì ra Chu Minh cũng biết đánh đàn dương cầm.

Bạn bè anh bây giờ mới nhớ ra mẹ của anh chính là nhà dương cầm nổi tiếng, nhưng từ khi ba mẹ anh ly hôn thì Chu Minh cũng không còn đàn nữa.

Giai điệu quá hay, dịu dàng lại lưu loát.

Nhiếp Thanh Anh ngồi trên sofa, bả vai kéo căng, cả người dần dần hướng về phía trước, ánh mắt khe khẽ gợn sóng. Giai điệu này, đoạn nhạc này, chính là . Đây, đây không phải là bài tình ca Từ Bạch Dương viết tặng cô ư? Âm nhạc lại truyền đến, giai điệu ẩn chứa tình cảm nồng nàn, chính vì

tình cảm nồng nàn ấy nên cô mới bị Từ Bạch Dương làm cảm động. Nhưng vì sao cô lại nhìn người ngồi trước đàn dương cầm này trông quen đến thế, là Chu Minh?

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc nhìn chàng trai trong video --

Âm nhạc như đang nhảy múa dưới bàn tay của anh, anh tạo ra một vương quốc trong khu rừng rậm đầy đặc sương mù, một tòa lâu đài pháp thuật. Một tòa lâu đài không bao giờ ngủ, ẩn náu trong làn sương mù, yên lặng chờ vị khách thần bí ghé thăm. Anh đã chuẩn bị sẵn giày thủy tinh, cầu thang trong suốt với lang can được làm từ kim cương. Anh đã chuẩn bị chiếc váy dạ hội có thể tỏa sáng lung linh, đã phái chú nai xinh đẹp nhất nghênh đón công chúa giá lâm.

Chờ đợi một bữa tiệc tráng lệ, một vũ hội lộng lẫy.

Tiếng đàn dần dừng lại, mọi người mới nhận ra mình vừa nghe một ca khúc tuyệt mỹ đến dường nào, không nhận được mà vỗ tay khen ngợi. Nhưng trên video lại truyền đến giọng nói của Khương Dực, khiến bọn họ nhớ ra mình đang theo dõi video, "Nghe hay đấy, là ca khúc mới của mẹ cậu hả? Cậu lấy ra đàn như thế liệu có sao không?"

Chu Minh hừ một tiếng, nhìn về phía người đang quay phim, hàng chân mày nhíu lên đầy kiêu ngạo, "Không phải của mẹ tôi, là tôi tự sáng tác đó. Bài này dành tặng cho Nhiếp Thanh Anh. Tôi định sinh nhật lần này sẽ mời cô ấy đến, sau đó đàn tặng cô ấy ca khúc này. Phối hợp với lời thơ. Đến lúc đó, oa! Lãng mạn quá! Cậu nói xem cô ấy sẽ đồng ý làm bạn gái của tôi chứ?"

Chu Minh trong video mỉm cười thật tươi, đôi mắt bừng sáng, trông anh tràn ngập nhiệt huyết của tuổi trẻ.

Khương Dực cầm máy quay đáp lại, "A, tuyệt quá! Con gái thường thích mấy chuyện lãng mạn thế này, cô ấy chắc chắn sẽ đồng ý thôi."

Chu Minh, "Cô ấy đương nhiên sẽ đồng ý rồi. Tôi viết thư tình thì cô ấy sẽ chê chữ tôi xấu, tôi đánh đàn, có khi nào cô ấy nghĩ tôi viết nhạc dở quá hay không? Aiz, tôi cũng muốn nhảy lắm chứ, nhưng mà ba tôi sẽ đánh gãy chân tôi mất, hết cách rồi."

Ở bên ngoài, Hàn Đạt khẽ mắng một câu, "Đậu xanh!"

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu quay sang nhìn anh, Hàn Đạt lạnh mặt không nói gì, một người khác giải thích cho Nhiếp Thanh Anh hiểu, "Nhưng mà năm đó Chu Minh không có tổ chức sinh nhật."

Tiệc sinh nhật không được tổ chức. Bởi vì người vợ bị ba Chu Minh vứt bỏ nhiều năm dẫn theo 2 đứa con gái từ dưới quê lên, từ đấy, Chu thiếu trở thành Chu tam thiếu, tất cả mọi thứ đều trở thành trò cười. Không có tiệc sinh nhật, nữ thần cũng không hề xuất hiện.

Vừa dứt lời, vẻ mặt mấy người bạn của anh đều trầm xuống, không còn tí tổn cười đùa như ban đầu. Bọn họ yên lặng nhìn Nhiếp Thanh Anh, chỉ thấy cô đang nhìn chăm chăm vào màn hình, chuyên tâm, yên tĩnh, ánh mắt lấp lánh ánh nước. Cả đám bọn họ thở dài một hơi, bỗng dừng nghĩ đến một câu, "Cảnh còn người mất".

Trong không gian yên lặng, tiếng đàn lại vang lên lần nữa, chàng trai trong video đang luyện tập. Theo tiếng nhạc du dương, Chu Minh ngồi trước đàn thấp giọng, nhẹ nhàng nói một câu.

Nhiếp Thanh Anh và một đám bạn ngồi ở mười năm sau đều nghe không hiểu, Khương Dực ngồi bên cạnh phiên dịch giúp, "Cậu ấy đang nói tiếng Thụy Điển. Nghĩa là: Cô băng qua cái hồ trong mộng của tôi giữa màn đêm,

bên bờ hồ nơi tôi từng thấy các vị gia thần đang rải bước, tòa thành pháp thuật của tôi bay lên từ nơi sâu thẳm giữa lòng hồ."

Đây là video đầu tiên do Khương Dực quay lại, đến video thứ hai, Khương Dực nói không phải do anh quay, là anh tải từ trên mạng xuống, lượng người xem rất cao. Đoạn video thứ hai, chính là cảnh Từ Bạch Dương tỏ tình với Nhiếp Thanh Anh hồi năm nhất đại học, anh ta đứng dưới lầu gảy đàn guitar hát cho cô nghe. Năm ấy có người có mặt tại chỗ này quay lại rồi đăng lên mạng, gây xôn xao một đoạn thời gian, không chỉ vì sự lãng mạn của đàn trai, mà đàn gái cũng rất xinh đẹp, vừa vào học đã trở thành hoa khôi của khoa múa. Năm đó, rất nhiều người trên mạng nói rằng đây là một chiêu trò, cô gái xinh đẹp thế này nhất định sẽ dẫn thân vào showbiz, nhưng đã qua nhiều năm, vẫn không thấy tin cô ấy gia nhập làng giải trí.

Đoạn video này đăng trên mạng thì không có gì.

Nhưng Khương Dực lại tìm thấy nó, rồi đăng phía sau video của Chu Minh. Cả đám bọn họ trở nên xôn xao, "Gì thế? Bài hát này không phải của Chu Minh hả?"

"Không không không, nếu mà nghe kỹ thì có hơi khác xiu... DM! Từ Bạch Dương bị bệnh hả! Đây gọi là đạo văn hay là ăn cắp đây!"

Mấy người bạn xem video nổi giận đùng đùng, chỉ có Nhiếp Thanh Anh vẫn yên lặng ngồi xem.

Sau khi đoạn video này kết thúc, Khương Dực lại chuẩn bị thêm một đoạn video thứ ba. Đây là do một người qua đường quay lại. Khương Dực tiễn Chu Minh ra sân bay, hai người bịn rịn chia tay nhau. Đã từng là một Chu Minh vô cùng hăng hái, sôi nổi, nhưng lần này ra nước ngoài chỉ mang theo một túi xách, người tiễn anh cũng chỉ có một mình Khương Dực. Trước cửa kiểm tra an ninh, Chu Minh tỏ ra không sao cả, "Đừng nói cho

mọi người biết. Anh em chơi với nhau, tôi không muốn để bọn họ nhìn thấy đáng vẻ nghèo túng này."

Khương Được im lặng một chút rồi nói, "Nghe nói Nhiếp Thanh Anh đồng ý làm bạn gái của Từ Bạch Dương rồi."

Chu Minh nở nụ cười, nhìn sang hướng khác, giống như đang nói với người qua đường, "Cô gái à, đừng quay nữa. Hai người đàn ông nói chuyện với nhau thì có gì hay ho?"

Khương Được không để ý anh ngắt lời mình, hỏi anh, "Cậu còn thích Nhiếp Thanh Anh không?"

Chu Minh im lặng rồi đáp, "Thích chứ."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Thì cứ thăm mền thôi chứ biết làm sao. Thăm mền chắc sẽ không phạm pháp đâu nhỉ? Tôi thăm mền cô ấy một năm thì cũng có thể thăm mền cô ấy mười năm. Không sao hết... Có điều hơi tiếc thật, bây giờ tôi không thể cho cô ấy cái gì. Thăm mền cũng tốt, không thể để nữ thần đi theo tôi chịu khổ được. Cô ấy và Từ Bạch Dương... cũng xứng đôi phết."

...

Nhiếp Thanh Anh xem video, im lặng thật lâu.

Cả đám đàn ông trong phòng cùng xem với cô, lúc đầu còn có tâm trạng giận dỗi, mắng yêu, nhưng đến cuối cùng, cả căn phòng đều chìm trong yên lặng. Năm tháng dài đằng đẳng, từ mười lăm tuổi, mười sáu tuổi, mười bảy tuổi, đến hai mươi lăm tuổi, hai mươi sáu tuổi, hai mươi bảy tuổi. Chu Minh lẻ loi ở sân bay vẫy tay chào tạm biệt Khương Được, cả người cao gầy khoát ba lô đồ đi vào cửa kiểm tra an ninh, cách Khương Được ngày càng xa, cũng

cách quá khứ của anh ngày càng xa.

Cuối cùng anh quay đầu lại, vẻ mặt không có cảm xúc gì, nhìn về phía bên này.

Vượt qua khoảng cách mười năm, ánh mắt cuối cùng của anh lại vô cùng cô đơn và tĩnh mịch.

Trong phòng không ai lên tiếng nói chuyện.

Bỗng nhiên, phía bên ngoài truyền đến tiếng của nhân viên phục vụ, "Anh Triệu Tứ, anh chờ một chút!"

Cửa phòng bao của bọn họ bị đá văng, "Anh Triệu Tứ" khí thế hung hăng đứng ngay cửa ra vào.

Ban đầu, gương mặt Chu Minh trầm xuống, nhưng khi nhìn một lượt cả phòng, cũng thấy được video đang chiếu trên màn hình kia. Đó là hình ảnh anh đi qua cửa hải quan... Nhiếp Thanh Anh đứng lên, quay đầu nhìn anh.

Chu Minh bỗng chốc xấu hổ, "Ày... mọi người ở trong đây xem phim à..."

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh, hốc mắt đỏ lên, đôi mắt ầng ậng nước. Chu Minh run rẩy, anh cau mày nhìn đoạn video vẫn chưa chiếu hết. Tất cả bạn bè đều quay lại nhìn anh, mắt ai cũng ửng đỏ. Chu Minh đứng ngốc ở cửa, nhìn Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên đi về phía anh.

Cô vươn tay ôm lấy cổ anh, khóe mắt rưng rưng, hôn anh thật sâu.

Mọi người ở phía sau đều đứng dậy. Mắt bạn bè đều đỏ hoe, đứng dậy nhìn hai người bọn họ. Căn phòng yên tĩnh, đôi mắt cảm động như muốn chúc phúc, nói rằng đã từng yêu --

Trong màn đêm, cô xuyên qua giấc mộng của anh, đứng bên bờ hồ, anh

như nhìn thấy các gia thần đang dạo bước, mà ở giữa mặt hồ, lâu đài pháp thuật của anh dần dần hiện lên.

Cô băng qua cái hồ trong mộng của tôi giữa màn đêm, bên bờ hồ nơi tôi từng thấy các vị gia thần đang rải bước, tòa thành pháp thuật của tôi bay lên từ nơi sâu thẳm giữa lòng hồ.*

Cô bước trên nấc thang mộng ảo, xông vào thành Bất Dạ của tôi. Từ đó, thế giới của tôi không còn say ngủ, khắc cốt ghi tâm.

* Câu nói của tác giả người Thụy Điển Selma Lagerlöf, với tác phẩm nổi tiếng Cuộc phiêu lưu kỳ diệu của Nils. Gia thần (tumtê) trong chuyện cổ Bắc Âu là những vị thần rất bé, hay giúp người trong các gia đình thần ở.

**

Editor có lời muốn nói:

Ban đầu mình thấy cái tên cũ nó hơi củ chuối nên muốn đặt lại. Sau đó tác giả có nói muốn đổi tên truyện thành (tạm dịch), với lại tâm trạng của anh nhà ở mấy chương đầu cũng đang cố gắng quên chị nhà, thêm N+1 lý do nữa, thế là chốt: Ngừng Nhớ Về Em ra đời. Chắc là có nhiều bạn bị lừa tình bởi cái tên này lắm nhỉ? Đây là một bộ truyện hài, hài đến chương cuối cùng luôn ạ ^^! Hy vọng các bạn sẽ thích nó.

Chu Minh có lời muốn nói với Từ Bạch Dương, "Em trai, tiền bản quyền của anh là ba trăm!" =)))

Chương này cảm động quá huhu hic hic:((

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Có Năm Mơ Cũng Không Ngờ Tới, Vợ Anh Lại Là Người Tỏ Tình Trước

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Dưới ánh nhìn của bạn bè, được Nhiếp Thanh Anh chủ động ôm hôn, Chu Minh có hơi ngơ ngác. Nhưng video của Khương Dược được thiết lập tự động chiếu lại. Thật ra sau khi bước vào phòng, nhìn thấy video đang chiếu, anh đã đoán được đôi chỗ. Sau đó đoạn nhạc do anh đàn lại nổi lên, nhìn thấy hình ảnh thời niên thiếu của mình, Chu Minh liền hiểu rõ bạn bè anh đang xem cái gì.

Không sao cả.

Anh chỉ có hơi cô đơn, bứt rứt, cũng không phải không muốn cho người khác biết, vì chuyện đã qua lâu rồi, anh cũng đã hoàn toàn thay đổi, không còn là chàng thiếu niên ngày xưa. Những chuyện khó khăn hơn anh cũng đã vượt qua thì mấy chuyện khác... chẳng là gì cả.

Nhưng vành mắt của đám bạn anh đều đỏ bừng.

Nước mắt Nhiếp Thanh Anh ướt đầm hai gò má, từng giọt nước mắt rơi xuống như những viên ngọc trai.

Nhân viên phục vụ đuổi theo thì thấy cảnh tượng bên trong phòng, sau khi sửng sốt, nhận ra đây toàn là khác quen thì biết điều lui ra ngoài, còn quan tâm giúp bọn họ đóng cửa lại. Chu tam thiếu vừa xông vào cảm thấy xấu hổ.

Cảnh tượng đầu đầu mà mình tưởng tượng trước khi tông cửa xông vào không hề xuất hiện, khí thế hùng hổ trên người anh dần xẹp xuống. Anh như bỗng trở thành một chàng thiếu niên không biết phải làm thế nào, Nhiếp Thanh Anh hôn anh, anh chỉ biết ôm lấy cô theo bản năng rồi hôn đáp trả.

Đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh ánh nước, hơi thở nóng rực, triền miên.

Quyến luyến và xúc động.

Nhiếp Thanh Anh khóc càng lúc càng dữ dội, hôn cũng không hôn nổi nữa.

Chu Minh ôm vai cô, vụng về an ủi, "Được rồi, đều là chuyện đã qua cả, không phải em đã sớm biết chuyện anh thầm mến em ư? Không sao cả."

Nước mắt Nhiếp Thanh Anh vẫn rơi như mưa, cô thầm nghĩ: Cô đã sớm biết anh thầm mến cô, nhưng cô lại không hề biết quá trình ấy lại sâu nặng như thế. Cô chưa từng cảm thấy chuyện anh thầm mến cô có thể khiến cô động lòng, nhưng sau khi xem video này xong, cô cảm thấy áy náy không thôi, không thể phản bác được một câu.

Cô đã phụ lòng anh.

Chu Minh cười cười, nói đi nói lại, "Đừng khóc nữa mà, có gì đâu mà khóc..."

Bạn bè xung quanh đều bước tới, ai cũng an ủi cô, "Được rồi, không có gì đâu nữ thần, cuối cùng em vẫn gả cho Chu Minh mà. Chỉ cần em không ly hôn với cậu ta thì Chu Minh vẫn đạt được ước muốn mà."

Khương Dực ngồi trên sofa, nở nụ cười nhìn Nhiếp Thanh Anh nghiêm túc nói lời hứa hẹn, "Em sẽ không dễ dàng ly hôn đâu."

Cô vừa nói, ý cười trong mắt Chu Minh càng sâu.

Khương Dực sắc mặt một cái, bỗng nói, "Đúng rồi, Chu Minh, sao cậu lại xông vào đây, đã vậy còn đập cửa mà vào, cậu muốn làm gì hả?"

Dưới ánh mắt ngăm hiều của bạn bè, cộng thêm ánh mắt nghi ngờ của Nhiếp Thanh Anh bay đến, Chu Minh thầm mắng Khương Được cả trăm lần. Anh "A" lên một tiếng, bình tĩnh đáp lại, "Tôi có hẹn với khách hàng ở đây, đi nhầm phòng ấy mà."

Khương Được định nói tiếp nhưng lại bị Chu Minh lườm đầy cảnh cáo, anh chỉ cười ha ha. Vì giữ lại mặt mũi cho Chu Minh nên không vạch trần anh nữa.

...

Đám bạn bè ép hai vợ chồng Chu Minh ở lại ăn cơm, sau đó lại lôi kéo đi hát karaoke, quây cả một đêm. Lúc không có ai, Hàn Đạt hỏi nhỏ Chu Minh, "Từ Bạch Dương đúng là đồ chẳng ra gì, có muốn anh em giúp cậu một tay..."

Chu Minh cắt ngang, "Không cần đâu, tôi có hậu chiêu rồi. Nhưng dạo này hạnh phúc cứ ập đến tới tấp, mỗi ngày anh anh em em với bà xã vui quá nên đã quên nghe ngóng xem cậu ta dạo này đang làm gì? Mấy cậu có tụ tập với nhau không?"

Hàn Đạt khinh bỉ cái phong cách khoe khoang tình cảm mọi lúc mọi nơi này của Chu Minh, "Cậu đã cướp bạn gái nhà người ta rồi, còn cậu ta vốn xem thường mấy thằng con nhà giàu bọn mình, sao có thể tụ tập với bọn mình chứ? Tụ lại để kéo bè đánh nhau à? Chúng ta đều biết rõ cậu ta ngoại tình, nhưng đều là đàn ông cả, cậu cũng hiểu mà."

Trong giới bọn họ, đàn ông chỉ ngoại tình một lần giống như "Con hư biết nghĩ lại quý hơn vàng". Có người còn thấy Nhiếp Thanh Anh không chịu tha thứ đúng là không biết điều.

Hàn Đạt cảm thán, "Cậu cũng may đấy! Nếu không phải vì tính cách của

Nhiếp Thanh Anh như thế thì cô ấy sẽ không chia tay Từ Bạch Dương để cậu được lợi thế này đâu. Lúc ấy, cậu có nạy góc tường cỡ nào cũng vô dụng thôi."

Cô ấy chỉ sống trong thế giới của bản thân, suy nghĩ đơn giản lại ngây thơ, một lòng một dạ, không hề động lòng bởi bất cứ chuyện gì. Nữ thần chỉ biết chuyên tâm vào bản thân như thế quá lạnh lùng, khó theo đuổi, đàn ông bình thường không "hold" nổi đâu.

Chu Minh nở nụ cười chế nhạo.

Anh chưa kịp nói lại thì người bạn ngồi bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện liền xen vào, "Từ Bạch Dương ấy hả? Mấy bữa trước tôi đi chơi với một cô em thì gặp cậu ta, hình như cậu ta đang quen với một cô em xinh đẹp khác đấy. Sau khi về nhà, tôi với mẹ hỏi thăm thì mới biết, nghe nói cậu ta vừa chia tay bạn gái thì có người khác theo đuổi ngay. Nghe đâu là vũ công, cùng đoàn với nữ thần luôn. Bà Từ giận muốn điên người, kể khổ với mẹ tôi cả buổi trời."

Chu Minh mỉm cười, lhb à, anh biết.

Khương Dực ngồi bên cạnh không uống rượu cũng không lên hát. Anh vẫn còn lèch méui giờ, nên chỉ nhìn bọn họ chơi đùa, trông anh cứ như một người siêu phàm thoát tục. Khương Dực quay đầu hỏi Chu Minh, "Cậu tính ở lại công ty ba mình làm việc à, đây ba cậu ngã rồi mình lên hưởng thụ hay sao? Mà tôi thấy ba cậu vẫn còn rất khỏe mạnh, không lẽ cậu chờ ông ấy về hưu ư? Cậu tính sao?"

Chu Minh uống một hớp rượu, ung dung nói, "Dùng chút âm mưu thôi."

Khương Dực sớm đã đoán ra, anh nói "Nếu không bị ba cậu phát hiện thì chắc đã xong từ lâu rồi. Cậu có nghĩ đến chuyện tự lập nghiệp không? Vừa

hay tôi ở nhà rảnh rỗi, hai chúng ta hùn vốn mở công ty, cậu thấy sao?"

Hàn Đạt không chịu thua nói, "Hai cậu muốn mở công ty? Thêm tôi vào nhé. Nhưng tôi chỉ hùn vốn chứ không quản lý đâu. Có chuyện gì cũng không cần tìm tôi, chỉ cần chuyển tiền lãi theo cổ phần cho tôi là được."

Trong lòng Chu Minh bỗng chốc lóe lên một tia sáng, anh nhìn sang chàng trai đeo mắt kính rất ra dáng nhà trí thức kia. Khương Dực này thật xấu xa, nghe thì cứ tưởng cậu ta tùy ý ra ý kiến, nhưng không biết đã trăn trở trong lòng bao lâu rồi. Chu Minh đang suy nghĩ thì Nhiếp Thanh Anh cuối cùng đã được đám bạn mình thả ra, anh vội vàng kết lại, "Chuyện này chúng ta bàn sau."

Khương Dực khẽ cười, anh biết Chu Minh đã động lòng.

...

Sau khi tụ tập ăn cơm với bạn bè xong, Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh đi dọc theo quảng trường Tần Hán Đường trở về nhà. Xem màn biểu diễn trên không đầy long trọng, lại ngâm mình trong gió lạnh một lát, Chu Minh nhìn sang Nhiếp Thanh Anh đang đi cạnh mình, mặt cô vẫn còn đỏ, có lẽ lúc này uống hơi nhiều.

Anh len lén nhìn cô, cô từ từ quay lại, gương mặt trắng nõn, đôi mắt to tròn đen lay láy, trong bóng đêm lại càng xinh đẹp động lòng người.

Anh siết chặt tay cô, yết hầu trượt lên trượt xuống, đoạn phim đặc sắc bỗng hiện lên trong đầu anh. Chu Minh thầm mắng bản thân cầm thú, yên lặng dời mắt sang chỗ khác. Nhiếp Thanh Anh ngược lại cứ nhìn anh chăm chú, ánh mắt như rơi vào hư không, nhìn anh mà lại như không nhìn.

Giọng nói dịu dàng của cô cất lên, "Ông xã, vì sao lại không nói cho em biết chuyện thăm mến, chuyện Từ Bạch Dương ăn cắp bài hát của anh? Nếu

không nhờ Khương Được giúp đỡ, anh cứ định không nói thế hả?"

Chu Minh im lặng rồi cười khẽ, "Anh là loại người làm việc tốt không chịu lưu danh à? Anh không phải muốn giấu diếm. Anh chỉ chờ đến khi chúng mình 80 tuổi, chờ khoảnh khắc con cháu đầy đàn, lúc nhớ lại thời vàng son, anh sẽ vờ lơ đãng nhắc đến chuyện này, xem em sẽ cảm động thế nào."

Nhiếp Thanh Anh, "Vì sao lại không nói bây giờ?"

Chu Minh không nói gì, chỉ nắm tay cô bước đi.

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng nói, "Anh nói ra em sẽ cảm động mà."

Chu Minh lắc lắc đầu.

Anh dừng bước, chậm rãi quay người, đặt tay lên vai cô, cúi đầu đối mặt với cô, anh cất giọng hờ hững, "Anh cần sự cảm động này để làm gì?"

Nhiếp Thanh Anh khẽ giật mình.

Chu Minh nở nụ cười, "Anh Anh, em vẫn không hiểu anh, không biết chồng em là người thế nào. Anh đã sớm không còn là chàng trai 17 tuổi ấy nữa... Em đừng xem anh như chàng thiếu niên năm nào. Anh thích em, thời gian ở nước ngoài, anh rất nhớ em, anh đã cố thử để quên đi em. Thậm chí khi về nước, anh đã cố gắng tự kiềm chế bản thân không được thích em như thế."

"Anh cứ ngỡ mình đã từ bỏ được rồi. Nhưng bữa tiệc hôm ấy, định mệnh đã cho anh gặp lại em. Anh nói thật, đã bao năm rồi, anh đã gặp rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, nhưng anh chỉ thấy em là xinh đẹp nhất. Anh cũng đi xem buổi biểu diễn của em... Anh cảm giác được hồi ức đẹp đẽ ấy đã quay trở lại, anh vẫn thích em như thế."

"Đúng, anh muốn theo đuổi em. Nhưng thái độ của anh rất rõ ràng, anh đã là chồng của em rồi, không thể nào có thêm một thân phận mới. Điều anh muốn chính là, em cũng thích anh giống như anh thích em. Nói cho em biết chuyện năm ấy anh đã từng theo đuổi em điên cuồng như thế thì được gì? Nói với em chuyện Từ Bạch Dương ăn cắp bài hát của anh thì được gì? Em sẽ áy náy, cảm động, cảm thấy có lỗi với anh, nhưng sẽ không vì thế mà thích anh."

"Anh Anh, cái anh muốn là tình yêu, chứ không phải cảm động."

Nhiếp Thanh Anh giật mình, ngẩng đầu nhìn anh. Người đàn ông trước mặt vô cùng trầm tĩnh, mỗi lần nhìn cô, ánh mắt ấy luôn tràn ngập một tình yêu sâu như biển. Nhưng Chu Minh lúc nào cũng cà lờ phất phơ, mấy câu tâm tình của anh giống như những câu bông đùa. Nhiếp Thanh Anh chỉ cảm thấy miệng lưỡi anh trơn tru, nghịch ngợm, đáng yêu. Nhưng hôm nay, anh lại phá vỡ ấn tượng của mình đối với cô. Hóa ra Chu Minh cũng có vẻ mặt nghiêm túc thế này.

Chu Minh cúi đầu, tì trán mình lên trán cô, lặp lại một lần nữa, giọng nói tràn ngập tình cảm lưu luyến, "Anh Anh, cảm động không phải là yêu, yêu, chính là yêu."

Từ trước đến giờ anh không hề muốn cái gọi là cảm động, anh muốn chính là tình yêu của cô.

Chu Minh nhẹ giọng nói với cô, "Vợ ơi, hỏi thật, em thấy anh thế nào? Có thể yêu anh được không? Chúng ta có thể yêu sau cưới được không?"

Người qua đường đi ngang qua nghe thấy thế thì sửng sốt, nhìn sang cặp đôi đang tình cảm này: Ngất, lần đầu tiên mị mới nghe cách nói "Yêu sau cưới" này đó.

Nhiếp Thanh Anh chậm rãi nói, "Em... em cảm thấy mặc dù anh không có

ưu điểm gì, nhưng lại rất tốt với em, rất nặng tình, ừm..."

Thời gian cô "ừm" khá lâu.

Chu Minh kinh ngạc, "Em nói gì? Anh không có ưu điểm gì? Mỗi ngày anh đều thể hiện trước mặt em không phải là ưu điểm ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "... Anh toàn làm lỗi thôi."

Chu Minh chấn động, "Ngoại trừ nặng tình ra em không tìm được ưu điểm khác của anh hả? Chúng ta ở bên nhau mỗi ngày, em không tìm ra được một cái ưu điểm nào của anh nữa hả? Vợ ơi, anh không tin, em cố gắng nhớ lại đi, nhớ lại đi!"

Tựa như anh không chịu được sự buồn nôn, cứ mỗi lần nghiêm túc thổ lộ xong anh lại bày trò. Nhiếp Thanh Anh đang cảm động muốn rơi nước mắt, lại bị anh chọc đến bật cười.

Bạn học Nhiếp thấy thật mệt tim, giận dỗi nói với anh, "Đồ đáng ghét. Mỗi lần em đang cảm động thì anh lại phá game."

Chu Minh nhú mào, nhưng anh chưa kịp nói gì, Nhiếp Thanh Anh đã đưa tay nắm lấy tay anh. Cô dịu dàng nhìn anh mà nói, "Sau này anh không cần thăm mến em nữa."

"Chào anh Chu, em tên là Nhiếp Thanh Anh, mặc dù hai chúng ta không quen thân lắm, nhưng em đã là vợ của anh rồi. Cũng đành chịu thôi..." Nói đến đây, mặt Nhiếp Thanh Anh ửng đỏ, hàng mi run rẩy. Hiếm khi cô có dáng vẻ hoạt bát thế này, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy xấu hổ, "Chúng mình yêu nhau đi."

Chu Minh nhìn dáng vẻ cúi đầu thẹn thùng của cô, trong phút chốc, anh tựa như thấy được khoảnh khắc năm 17 tuổi và năm 25 tuổi như chồng lên

nhau. Cô gái nhảy múa như bay trên sân khấu bước xuống đài, rồi cụp đầu đi về phía anh. Anh đưa tay kéo cô ôm vào lòng, giọng nói khàn khàn, quay mặt sang chỗ khác nhằm che giấu giọt nước mắt nóng hổi, "Được."

- - Có năm mơ cũng không ngờ tới, vợ anh lại là người tỏ tình trước.

Chương sau:

Chu Minh ôm bả vai vợ mình, "Nào nào nào, để chồng dạy cho em. Thật là, đọc sách làm gì, để chồng em dạy em cách yêu đương, làm thế nào để trở thành phụ nữ!"

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nhiếp Thanh Anh kể sơ với Lộ Khê chuyện bên này, cao trào hết đợt này đến đợt khác. Không chỉ bại lộ chứng mù mắt, đôi vợ chồng nhỏ còn quyết định tạm thời không ly hôn nữa. Từ chuyện Khương Dược về nước, sau đó vạch trần chuyện xưa thời cấp 3, Từ Bạch Dương ăn cắp bài hát của Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh quyết định hẹn hò với Chu Minh, thử một chút xem sao.

Lộ Khê, "... Khương Dược về rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh thấy lạ khi Lộ Khê hỏi thăm Khương Dược, nhưng vẫn trả lời đầy đủ, "Ừ. Nghe ông xã mình nói hình như Khương Dược muốn về nước mở công ty nên chắc có lẽ sau này anh ấy sẽ ở lại thành phố S. Đúng rồi Khê Khê, anh ấy nói hồi cấp 3 có thích mình, cậu có biết chuyện này không?"

Lộ Khê ở bên màn hình bên kia nở nụ cười, "Biết chứ, nhưng hồi đó nhiều người thích cậu lắm, cậu không biết gì hả? Cậu không nhắc thì mình cũng không nhớ nữa. Anh ấy thế nào?"

Nhiếp Thanh Anh kỳ quái nhìn cô, "Không có gì, là bạn thân của ông xã mình, nên nói ít thôi. Nói về ông xã mình đi."

Lộ Khê im lặng nuốt lại những lời muốn nói, "..."

Nhiếp Thanh Anh mang theo tâm trạng áy náy phân tích bản thân mình với bạn thân, "Tuy nói cảm động không phải là tình yêu, nhưng sự cảm động này lại khiến mình cảm thấy có lỗi với ông xã. Lúc trước mình chưa từng nghĩ đến tương lai của mình và Chu Minh sẽ ra sao, bây giờ mình muốn đặt

cước một chút, liệu sẽ có tình cảm, có tương lai hay không. Mình muốn yêu thêm một lần nữa."

Lộ Khê thấy vui thay cho cô, trước mặt cô cũng không dám nhắc đến Từ Bạch Dương vì sợ cô buồn. Bây giờ Nhiếp Thanh Anh đã quyết định tập trung vào cuộc tình mới này, Lộ Khê vội vàng khích lệ cô vài câu, sau đó lại lo Nhiếp Thanh Anh sẽ yêu đương mà không quan tâm tới dáng vẻ của chồng mình, cô hỏi, "Cậu định yêu thế nào? Giống như trước..."

Chuyện tình của Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương khá thất bại. Ngoại trừ nguyên nhân Từ Bạch Dương ngoại tình ra thì còn có nguyên nhân nữa chính là Nhiếp Thanh Anh chỉ sống trong thế giới của bản thân, không quan tâm đến bạn trai. Nhiều lần Từ Bạch Dương phàn nàn với Lộ Khê, rõ ràng Nhiếp Thanh Anh là bạn gái mình nhưng anh ta cảm thấy Nhiếp Thanh Anh không biết cách yêu. Sau này, mỗi lần nói chuyện, Lộ Khê luôn cẩn thận chỉ ra cho Nhiếp Thanh Anh thấy những nguyên nhân này và cô cũng tiếp nhận.

Nhiếp Thanh Anh đã sớm kiểm điểm bản thân, cô tính sẵn hết rồi, đôi môi mấp máy, "Lần này sẽ không thất bại đâu, vì mình đã mua sách rồi."

Miệng Lộ Khê không khép lại được, "Hả?"

Nhiếp Thanh Anh lấy hóa đơn mua sách ra cho bạn mình xem...

， ， ， ，

， ， <đàn ông đến từ sao hỏa, đàn bà kim> 。

， ， ， ，

Lộ Khê, "..."

Nhiếp Thanh Anh. "..."

Lộ Khê, "..."

Nhiếp Thanh Anh, "?"

Lộ Khê lấy tay che tim mình, cười gượng, "Cô Vợ Nhà Giàu Bị Ruồng Bỏ? Cô Vợ Chạy Trốn Của Tổng Giám Đốc? Anh Anh, tin mình đi, hàng sách cuối cùng không có tác dụng với cậu đâu."

Nhiếp Thanh Anh nói, "Không biết nữa, mình chưa xem, mấy cái này là đồng nghiệp mình đề cử đó. Dù gì cũng mua rồi nên cứ đọc đã."

Lộ Khê chăm chú nhìn cô một lát, chân thành nói, "Cô gái bảo bối à, chúc chồng cậu may mắn nhé."

...

Sau khi tan làm, Chu Minh hẹn một vị cổ đông công ty dùng cơm, biết được ba anh vì chuyện của công ty mà than vãn với mấy ông bạn già này nhiều lần. Vị cổ đông này thở dài, "Không phải là do ba cậu không tốt. Nhưng mà ba cậu già rồi, người ngoài nhìn vào thì cứ tưởng tập đoàn Chu thị như mặt trời ban trưa, nhưng nội bộ đều biết lợi nhuận của công ty ngày càng thấp, năm nay lại trượt dốc không phanh. Cha cậu quá chuyên quyền độc đoán, già mà cố chấp, không thềm nghe ý của của bọn tôi. Chúng tôi dù gì cũng là cổ đông của công ty, đương nhiên muốn đổi một CEO có chí hướng, có thể đưa tập đoàn lên một tầm cao mới."

Nói xong, ánh mắt ông ta sáng rực, nhìn Chu Minh đầy ám chỉ.

Chu Minh lại không đáp lại ông ta, chỉ nhẹ nhàng cười, "Hóa ra mọi người đều nghĩ thế, vậy thì tốt, tôi còn tưởng rằng mấy chú muốn ra ngoài phát triển chứ. Tập đoàn Chu thị có thể không có Chu Kiến Quốc, nhưng không thể thiếu mấy chú."

Đối phương cười khố, "Thằng nhóc này đúng là... Ý chú là..."

Chu Minh cắt ngang lời ông, "Tôi định từ chức."

Đối phương, "...!"

Chu Minh, "Định ra ngoài làm ăn với bạn thân, lúc trước khi đi du học tôi từng mở công ty, nhưng chỉ chơi cho vui thôi, không có thành tựu gì. Nhưng làm việc lâu rồi, tôi muốn trải nghiệm một chút, muốn mời bác làm cố vấn cho bọn tôi."

Đối phương nhìn Chu Minh cả buổi, thấy anh đúng là không có hứng với vị trí CEO của tập đoàn, ít ra là tạm thời không có ý muốn đoạt quyền ba mình. Đối phương thở dài một hơi, hỏi, "À, cậu muốn định hướng thế nào?"

Chu Minh, "Ngành giải trí. Kiếm lợi nhiều nhất. Mà tôi cũng có chút tài nguyên có thể dùng..."

Nâng ly chúc mừng, trò chuyện say sưa. Chu Minh nửa thật nửa giả cùng với vị cố đông ấy thăm dò ranh giới cuối cùng của nhau, mang một bụng tính toán quay về nhà. Sau khi mở cửa, anh lướt tầm mắt sang phòng tập múa. Bởi vì mỗi khi Nhiếp Thanh Anh ở nhà cô đều ở trong phòng tập múa. Nhưng hôm nay lại rất kỳ lạ, phòng tập múa không thấy sáng đèn. Chu Minh có hơi kinh ngạc, anh đi tìm khắp nhà. Lúc anh đẩy cửa thư phòng ra thì thấy một chồng sách đang đặt trên cái bàn chuyên dụng chỉ thuộc về một mình anh, còn bạn Nhiếp thì đang vui đùa đọc sách, còn nghiêm túc ghi chú lại.

Chu Minh dựa vào cửa, chăm chú nhìn cô. Anh nhìn không được cầm điện thoại lên chụp cho cô một tấm, sau đó đăng lên weibo khoe khoang mọi người.

Ánh đèn flash làm cô gái giật mình, Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu lên nhìn anh, "Em thấy bàn đọc sách ở đây trống nên sử dụng. Sao anh nhìn em như

thế? Em không thể dùng thư phòng của anh hả?"

Chu Minh, "Không, không, không, chỉ là lúc trước thấy em múa mà chưa bao giờ diện kiến đáng vẻ đọc sách của nữ thần. Thần kỳ quá!"

Dưới ánh đèn, gương mặt Nhiếp Thanh Anh trắng như sứ, mềm mại lại dịu dàng, cô đáp, "Anh nói cứ như em bị mù chữ ấy, làm như xưa giờ không bao giờ đọc sách vậy... Anh cười gì? Có phải lại đăng lên mạng khoe bạn bè rồi không?" Cô đưa tay che mặt, "Anh đừng chụp lén em nữa! Bọn họ đang chửi anh đấy biết không hả!"

Chu Minh cười ha ha, anh đã đăng lên tường nhà, thành công thu hoạch một rổ phần nộ, mắng chửi của bạn bè. Sau khi cắt điện thoại vào, anh bước đến kéo tay Nhiếp Thanh Anh, cúi người hôn lên trán cô một cái rồi cười tủm tỉm nói, "Bọn họ ghen tỵ vì em xinh đẹp đó, kệ đi. Để anh xem em đang đọc sách gì? Vũ công bọn em thật là cao cấp, bây giờ còn yêu cầu phải đọc sách hả? Có phải thi gì không? À, lễ bế mạc của bọn em sắp bắt đầu rồi, có phải em đang chuẩn bị không?"

Nhiếp Thanh Anh kiên nhẫn giải thích, "Bọn em không có thi. Dân không chuyên muốn làm vũ công mới thi để lấy giấy chứng nhận. Nội bộ thì không cần. Cuộc thi đó quá đơn giản so với chúng em."

Chu Minh không nói gì, vì anh đang chấn động khi thấy Nhiếp Thanh Anh đang đọc -- .

Chu tam thiếu: "..."

Anh im lặng, lật vài bìa sách đang đặt trên bàn. Cho dù là người không sợ trời không sợ đất như Chu thiếu cũng phải khó thở khi nhìn thấy đồng sách này, gì mà < , cái gì mà <đàn ông đến từ sao hỏa, đàn bà kim> , là sách quý gì... Cái đồng lộn xộn này là sao?

Trong thư phòng anh thế mà lại xuất hiện mấy loại sách này.

Nhiếp Thanh Anh nói, "Em muốn làm một người vợ tốt."

Chu Minh nhìn cô cả buổi, thấy mình không nên đả kích tinh thần tích cực của vợ, anh vỗ tay "bốp bốp", "Tốt lắm! Vợ ơi ráng học cho giỏi, học xong rồi nhớ áp dụng lên người chồng em nhé!"

Anh khoa trương như thế khiến Nhiếp Thanh Anh bật cười. Sau đó, cô đuổi anh ra ngoài để tập trung đọc sách.

Chu Minh ra ngoài dạo một vòng quanh nhà, cảm thấy hơi cô đơn. Hồi cấp 3 anh có hơi lêu lổng, nhưng khi ra nước ngoài anh đã tập thói quen với chế độ làm việc và nghỉ ngơi hợp lý, anh chưa bao giờ mang công việc về nhà làm. Anh thà tăng ca ở công ty, khi tan làm cùng bạn bè đi đến quán bar ngồi chơi chứ không để trộn lẫn việc công và tư. Cho nên sau khi về nhà, Chu Minh chỉ muốn chơi với vợ, dỗ vợ vui vẻ. Nhưng bây giờ vợ anh lại muốn chăm chỉ đọc sách, anh lại chẳng có chuyện gì làm

Chu tam thiếu đứng trong phòng khách một hồi thì đi vào bếp xắt một đĩa trái cây mang vào thư phòng cho Nhiếp Thanh Anh giải khát. Sau đó, Chu Minh tùy tiện cầm một cuốn sách lên, cứ lẩn quanh lẩn quẩn bên người Nhiếp Thanh Anh. Một lát sau.

"Vợ ơi, em khát không? Anh đi rót nước cho em nhé? Em muốn uống gì nè?"

"Đói bụng không em? Vợ chồng mình làm đồ nướng ăn nha?"

"Hình như tối nay TV có chương trình giải trí, tụi mình cùng xem nhé?"

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, im lặng nhìn anh, ý tứ trong mắt vô cùng rõ ràng.

Chu Minh nín thình, cầm quyển sách bước ra phòng khách. Một lát sau, Nhiếp Thanh Anh nghe thấy tiếng TV phát ra, cô nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng Chu Minh không quấy rầy cô nữa. Nhưng cô chỉ mới đọc được 5 phút, điện thoại để trên bàn vang lên. Nhiếp Thanh Anh cầm điện thoại lên xem thì giật mình, vì cô nhận được tin nhắn wechat từ ông chồng đang ngồi xem TV ngoài phòng khách.

"Lúc trước em cũng thế này với tiền nhiệm của mình hả?"

Tiền nhiệm của cô chính là Từ Bạch Dương.

Nhiếp Thanh Anh dừng lại một chút, cô nghiêng đầu nhìn ánh đèn le lói từ ngoài cửa truyền vào. Cô suy nghĩ một chút, tuy không hiểu gì nhưng vẫn nhắn tin trả lời, "Là sao?"

Chu Minh, "Không quan tâm đến chồng, không chủ động nhắn tin cho chồng, không làm nũng với chồng em. Không nói lời nào, không giận dỗi, không chất vấn. Không quan tâm chồng em đang làm gì, đi đâu, gặp ai, có còn yêu em hay không. Em mặc em, anh mặc anh. Em không có hứng thú với thế giới của anh, không muốn xem, còn khinh bỉ."

Sau khi Chu Minh nhắn tin xong thì tắt máy. Mặt hầm hầm tiếp tục xem TV. Anh không đành lòng nổi giận với cô. Bình thường anh cũng rất thương thức khí chất khoan thai của vợ mình, nhưng mà...anh cưới vợ rồi mà sao cứ như chưa cưới thế này?

Chu Minh đảo mắt nhìn phòng khách trống trải, chưa nhận ra căn phòng trước khi kết hôn như thế nào. Anh bỗng phát hiện ra một sự thật kinh dị, căn nhà này không hề có bất cứ dấu vết nào của Nhiếp Thanh Anh. Cô chưa bao giờ đụng vào đồ anh, không đụng đồ cá nhân của anh, máy tính anh mở sẵn cô cũng không thèm ngó, vật dụng hằng ngày trong phòng tắm cũng vậy, cô dùng của cô, anh dùng của anh, hai người bọn họ phân chia rõ rệt. Cô ở

phòng ngủ riêng của mình, đóng cửa lại là thế giới của cô, còn anh lại không thể đi vào.

Chu Minh không khỏi hoài nghi, đây là mình cho khách thuê phòng miễn phí hả? Hay là khách ở trọ có lối sống nề nếp không để cho chủ nhà than phiền?

Không được, không thể để như thế được!

Âm lượng TV rất lớn, nhưng Chu Minh không nghe lọt câu nào. Anh đứng bật dậy, định vào thư phòng nói chuyện cho rõ ràng với Nhiếp Thanh Anh. Nhưng khi anh vừa đứng dậy thì thấy cô đang đứng trên cầu thang. Anh đứng yên một chỗ, nhìn cô bước xuống cầu thang rồi đi đến trước mặt anh.

Lúc đối mặt với nữ thần, khí thế hùng hổ ban nãy bỗng biến mất tăm, thầm nghĩ mình phải dịu dàng dỗ dành cô, thế là hạ giọng nói, "... Anh Anh đọc sách xong rồi hả em? Đói bụng chưa? Em muốn ăn gì chồng em làm cho nè!"

Đôi mắt đen lay láy chăm chú nhìn anh, cô nhẹ nhàng nói "Em xin lỗi."

Chu Minh híp mắt đầy cảnh giác, "... Xin lỗi làm gì? Có chết anh cũng không ly hôn đâu!"

Nhiếp Thanh Anh đang xấu hổ mà bị anh chọc cho bật cười, khóe môi khẽ cong lên. Cô cố gắng không để anh ảnh hưởng, nói rõ suy nghĩ của mình, "Em không phải không có hứng thú với thế giới của anh, không phải em không muốn xem, em cũng không hề khinh bỉ em. Chỉ là em... ở phương diện này không tốt lắm, em không biết phải làm sao cả."

"Cho nên em mới đọc sách để tham khảo, nhưng không ngờ cách này cũng không đúng."

Chu Minh nhìn cô cả buổi, cố gắng áp chế cơn ghen hỏi cô, "Lúc trước em ở cùng Từ Bạch Dương cũng không hề hỏi chuyện của cậu ta?"

Nhiếp Thanh Anh, "Ừm, không có hỏi."

"Cậu ta không hẳn tin trả lời em cũng không thèm cãi nhau với cậu ta?"

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu.

"Lúc ở chung một phòng, hai người ai làm việc nấy không quấy rầy nhau?"

Nhiếp Thanh Anh không phải đồ ngốc, cô nghiêng đầu nhìn anh, nhẹ giọng hỏi, "Anh muốn em quấy rầy anh hả?"

Chu Minh, "Đương nhiên rồi!"

Nhiếp Thanh Anh, "Xem ra em quả thật không biết cách yêu đương."

Chu Minh nở nụ cười quỷ dị, nụ cười khiến cô khó hiểu.

Trong lòng anh bây giờ rất vui, mặc dù không nói ra nhưng anh rất dễ bụng chuyện cũ giữa Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương. Bây giờ biết nữ thần lạnh lùng, đối xử với Từ Bạch Dương cũng chỉ như thế... Chu Minh ôm bả vai vợ mình, "Nào nào nào, để chồng dạy cho em. Thật là, đọc sách làm gì, để chồng em dạy em cách yêu đương, làm thế nào để trở thành phụ nữ!"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Anh dạy em làm thế nào để trở thành phụ nữ?"

Chu Minh suy nghĩ một chút, búng tay một cái "tách", "Đúng vậy!"

Nhiếp Thanh Anh chấn động, "Anh dạy em làm thế nào để trở thành phụ nữ???"

Chu Minh, "Không có chuyện gì cũng làm nũng, mắng yêu chồng "Đáng ghét." Lúc ăn trái cây thì bắt chồng dứt cho em ăn, tay chồng em để không để làm gì? Xem TV cũng kêu chồng xem cùng, rồi thảo luận kịch bản phim với anh. Theo đuổi ngôi sao... Ặc, dù sao vợ anh cũng không nhớ mặt người, cái này bỏ qua. Bình thường rảnh rỗi phải nhắn tin cho chồng, không được bàn công việc, lấy điện thoại ra, nhắn cho chồng em mấy cái nhãn dán. Còn nữa, em xinh đẹp thế này, sao lại không biết cách liếc mắt đưa tình là sao? Nào, lại đây học theo anh nè..."

Chu tam thiếu khí thế bưng bưng, ôm lấy vai Nhiếp Thanh Anh đang chóng mặt vào lòng mình. Anh ôm cô cùng xem TV, vui vẻ trò chuyện với cô. Chu Minh nói đến độ Nhiếp Thanh Anh xây xẩm mặt mày, sau đó lên lầu tìm sách của mình. Chu Minh ôm cô cùng đọc sách, vừa "chặc chặc" phát biểu, vừa nhân cơ hội huênh hoang, "Em nhìn xem, trong sách nói dạng đàn ông này là "gia trưởng"* . Nhưng chồng em không giống nhé! Anh đây rất rất ủng hộ sự nghiệp của em! Còn không mau ban thưởng cho chồng em đi! Lúc này anh dạy cái gì em quên rồi hả?"

* 直男癌 : những người đàn ông theo chủ nghĩa gia trưởng, bảo thủ, áp đặt suy nghĩ của mình lên mọi người xung quanh.

"À à à." Bạn học Nhiếp luống cuống tay chân viết lại mấy lời vàng ngọc của chồng mình, sau đó dưới sự thúc giục của Chu Minh, tranh thủ hôn lên môi anh một cái.

Chu Minh mỉm cười ôm vợ: Ha ha ha, chơi vui quá, Anh Anh thật dễ dỗ!

Nhiếp Thanh Anh không thể không thừa nhận: Ông xã đúng là có tư cách dạy mình làm thế nào để trở thành phụ nữ.

Sau này phải học hỏi Chu Minh thật tốt. Chu tam thiếu mở tài khoản ở trên mạng bao năm nay mà vẫn không bị lộ vai đúng là có nguyên nhân cả.

Chu tiêu tiên nữ, gươm quý không cùn, danh bất hư truyền, uy chấn giang hồ.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tình Cảm "Hoa Nhựa" Đúng Là Danh Bất Hư Truyền

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Quy luật làm việc và nghỉ ngơi mỗi ngày của Chu Minh chính là: bảy giờ rưỡi thức dậy, đánh răng rửa mặt xong xuôi sẽ bắt đầu làm bữa sáng, sau đó dọn dẹp rồi đi làm.

Ngày hôm nay cũng thế. Nhưng lúc anh đi xuống lầu làm cơm thì bỗng ngửi thấy mùi thơm từ phòng bếp bay ra. Anh chậm chậm bước vào, Chu Minh nhìn thấy bóng lưng xinh đẹp đang bận rộn trong phòng bếp, hóa ra là cô vợ xinh đẹp của mình. Mỗi ngày anh đều thầm khen ngợi sự xinh đẹp của Nhiếp Thanh Anh. Không chỉ gương mặt, thời gian tập múa khá lâu đã tặng cho cô dáng vẻ đoan trang, lưng thẳng eo thon, đứng ở góc độ nào cũng cảm thấy như đã qua một tầng lọc kính.

Chu Minh ung dung lấy điện thoại ra chụp cho vợ mình một tấm, sau đó đăng lên tường nhà, "Sáng sớm vừa thức dậy đã được thưởng thức bữa sáng tình yêu do chính tay vợ mình làm. Cưới vợ như thế, chồng còn mong gì hơn. [ôm tim]."

Anh đặt điện thoại xuống, chạy vào phòng bếp cầm lấy tay cô. Nhiếp Thanh Anh bị anh làm cho hết hồn, còn anh thì đau lòng nói, "Để anh, để anh! Anh đã nói rồi mà, bàn tay xinh đẹp này là để làm nghệ thuật, tuyệt đối không được để khói lửa nhân gian làm bẩn nó được."

Nhiếp Thanh Anh lắc lắc đầu, "Không được. Tối qua em đọc sách thấy mấy cô vợ hiền đều làm bữa sáng. Em cũng muốn thử mà."

Cô cúi xuống, đôi mắt to tròn nhìn trứng chiên trong chảo. Chu Minh

đứng cạnh đẩy cô mấy lần mà cô vẫn không chịu rời đi. Nhiếp Thanh Anh còn giục anh đi đánh răng rửa mặt, chờ anh sửa soạn xong thì bữa sáng của cô cũng hoàn thành. Thế là, Chu Minh đi đánh răng trong tâm trạng lâng lâng, trái tim ngập tràn hạnh phúc.

Thật ra thì anh chỉ tự làm bữa sáng mà thôi, bình thường bữa trưa bữa tối đều có dì giúp việc đến nấu. Lâu lâu có dịp thì đôi vợ chồng nhỏ tự mình làm thêm thức ăn. Rất ít khi Chu Minh tự mình nấu cơm, Nhiếp Thanh Anh lại càng hiếm hơn. Hôm nay, Nhiếp Thanh Anh thay đổi cứ ngỡ nặc đòi tự mình làm, chuyện này khiến Chu Minh cảm nhận được cô đang quyết tâm trong cuộc hôn nhân này.

Nhanh chóng đánh răng rửa mặt, Chu Minh đứng tựa vào cửa phòng bếp, mỉm cười nhìn cô vợ đang bận rộn của mình.

Ánh mắt sáng rực, chăm chú của anh làm Nhiếp Thanh Anh mất tự nhiên, mấy lần làm sai trình tự, "Anh ra ngoài chờ chút đi, anh cứ ở đây làm em căng thẳng."

Chu Minh nhất quyết không đi.

Không những không đi, anh còn đi vào ôm lấy cô từ phía sau, cười nói, "Vợ chồng với nhau cả, em căng thẳng làm gì? Quen là tốt thôi."

Hơi thở của anh cứ phả vào cổ cô, không khí sớm mai mang theo làn gió mát lạnh khiến cô nổi cả da gà. Chỉ cần nhìn là có thể thấy, cả cổ và tai cô đều đỏ ửng, cả người cô cứng đờ, sau lại thả lỏng, thúc cùi chỏ đẩy Chu Minh ra, "Đừng quậy nữa."

"Anh có quậy đâu." Chu Minh nghiêm túc nói, "Nếu muốn học thật giỏi thì em phải đọc sách chăm chỉ vào, vợ à. Trong sách viết sao hả? Mỗi một buổi sáng đều phải có một nụ hôn chào buổi sáng, sau đó nói một câu 'Chồng

ơi, em yêu anh.' Đó là cách để duy trì tình cảm vợ chồng đó. Em xem em đã làm được chưa? Không có nụ hôn chào buổi sáng, lại càng không nói 'Chồng ơi em yêu anh.' Em bỏ gốc lấy ngọn, chạy vào phòng bếp làm cơm là sao?"

Chu Minh đau lòng không thôi, "Nấu cơm là chuyện em cần quan tâm hả?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

-- Sụp đổ -- Mới sáng sớm mà Chu thiếu lại lên cơn rồi. Ngày nào cũng thế, bộ anh không định để người ta nghỉ ngơi một bữa hả?

Anh quần lấy cô không buông, mặt Nhiếp Thanh Anh đỏ rực như ánh chiều tà, dịu dàng nói, "Cái đó chắc không cần đâu ha? Em thấy nó giả quá, làm gì có vợ chồng nào làm như thế mỗi ngày."

Chu Minh phản bác ngay lập tức, "Em chưa thấy thì không có nghĩa là không có nha. Anh Anh, con gái phải biết nhiều. Biết nhiều sẽ không bị mấy thằng đàn ông hư bắt cóc."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô nhỏ giọng nói, "Em thấy anh mới đúng là đàn ông hư đấy."

Đến đây để lừa bịp cô.

Chu Minh dừng một chút, quyết định giả vờ như không nghe cô nói. Anh tiếp tục đi theo con đường của mình, "Chồng em đây là một người có lễ nghi, làm cái gì cũng phải có nghi thức. Nào, vợ làm một nụ hôn chào buổi sáng nào."

Giống như thần lễ nghi vậy.

Nhiếp Thanh Anh bó tay với anh, vì anh ôm cô từ phía sau nên cô không

động đây được, muốn nấu một bữa cơm thôi mà cũng cực khổ với anh nữa. Thái độ Chu Minh quá kiên quyết, Nhiếp Thanh Anh do dự một hồi, sau đó cô nghiêng đầu, chạm lên môi anh một cái. Đôi mắt Chu Minh như ngậm ý cười, ánh mắt của cô như muôn vàn vì sao đang lấp lánh. Cô đúng là một cô gái thật thà. Anh sợ cô xấu hổ nên không yêu cầu gì thêm, ngược lại cô thành thật nhỏ giọng nói một câu, "Chồng ơi, em yêu anh."

Vừa nói xong, bạn học Nhiếp vội quay mặt sang chỗ khác, không giấu được vành tai đỏ ửng kia.

Lòng Chu Minh mềm nhũn: Sao cô lại đáng yêu thế này? Trông cô lạnh lùng, không để ý đến mọi người xung quanh, có ai mà ngờ cô lại dịu dàng như thế, ngay cả anh cố tình gây sự mà cô vẫn chiều theo.

Chu Minh thầm mừng mình thích khi để vợ một trận, sau đó anh buông tay ra không giờn nữa, để lại không gian cho cô tập trung làm cơm.

Ăn xong bữa sáng, hai vợ chồng nhỏ chuẩn bị đi làm. Lúc Chu Minh dọn dẹp chén đĩa, Nhiếp Thanh Anh quay về phòng thay quần áo. Khi cô kéo ngăn kéo tủ ra thì thấy bên trong có một hộp hình vuông. Đó chính là sợi dây chuyền kiểu nữ mà đợt trước cô mua một cặp để tặng cho Chu Minh. Nhiếp Thanh Anh ngồi trên giường nhìn sợi dây chuyền cả buổi. Sau khi do dự một lúc, cô im lặng đeo nó lên.

Cô đã quyết tâm yêu thương Chu Minh thật tốt.

Nữ thần xưa nay chưa bao giờ làm chuyện khiến người khác chú ý quyết định đeo nó vì cô nghĩ sẽ chẳng có ai nhìn thấy.

Đáng tiếc, cô đã đánh giá thấp khả năng quan sát của chồng mình. Một ngày 24 tiếng, Chu Minh để ý đến cô ít nhất là 20 tiếng. Nhiếp Thanh Anh xuống lầu, Chu Minh đứng ở huyền quan nhìn thấy sợi dây chuyền trên cái cổ

trắng ngần của cô thì hai mắt bừng sáng. Anh chờ ngày hôm nay đã lâu lắm rồi. Lúc nhìn thấy nó, sợi dây trên cổ anh bỗng dưng nóng rực như muốn bỏng cả da.

Anh nhìn Nhiếp Thanh Anh, nở nụ cười sâu xa.

Nhiếp Thanh Anh quay đầu sang chỗ khác, vờ như không nhìn thấy nụ cười đầy ám chỉ của anh.

Đôi mắt Chu Minh chứa ý cười, anh cười mặc áo vest, cười khi đổi giày, cười cười cầm cặp táp lên. Sau đó, Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên hét to, "Ông xã! Anh có sao không??"

Bởi vì Chu Minh cứ mãi lo nhìn cô cho nên vừa quay đi liền đâm đầu vào tường một cái "rầm". Khung cửa quá chắc, Chu Minh đâm vào mà nổ đom đóm mắt kêu lên một tiếng. Nhìn ánh mắt lo lắng lại đầy phức tạp, khóe môi anh run lên.

Sặc, lố đến tai bay vạ gió.

...

Ông xã làm lố quá.

Chuẩn bị đi làm đầu lại bị đụng sừng lên một cục. Hôm qua Nhiếp Thanh Anh vừa học được cách phải quan tâm đến ông xã thế là trong lúc làm việc bỗng nhớ đến phải quan tâm nhắc nhở anh trưa nay nhớ thoa thuốc. Nhưng cũng chỉ nhắc có một lần, sau đó vì quá bận rộn mà cô đã quên mất.

Hôm nay cô có rất nhiều chuyện phải làm.

Tiết mục mở màn của lễ bế mạc liên hoan phim đã mời đoàn múa của tỉnh biểu diễn. Tiết mục đầu tiên là bài múa nhóm, và bài múa đốn. Một bài là

Nhiếp Thanh Anh múa chính, một bài là Nhiếp Thanh Anh múa đơn. Vì vũ công nổi tiếng Tôn Dĩnh Hồng tham gia lễ bế mạc liên hoan phim nên Nhiếp Thanh Anh càng tập trung chuẩn bị.

Trong phòng trang điểm ở hậu trường, giáo viên hướng dẫn vội vàng chạy đến nói với bọn họ, "Mọi người cố gắng làm cho tốt nhé, có tin tức vừa thông báo xuống, lãnh đạo ở trung ương bỗng nhiên muốn sang đây xem thử, có cả chủ tịch tập đoàn Chu thị nữa. Chúng ta không thể mắc lỗi đấy."

"Quao!" Mọi người trong phòng bỗng phẫn chấn hẳn lên.

Ban đầu được nhìn thấy cô Tôn Dĩnh Hồng, được chụp ảnh, được xin chữ ký của các ngôi sao điện ảnh bọn họ đã vui lắm rồi. Bây giờ lãnh đạo phía trên còn muốn sang đây, có thể xuất hiện trước mặt bọn họ, thật vinh hạnh biết bao nhiêu.

Mấy cô gái trong phòng hậu trường vui vẻ, ai cũng cảm thấy có động lực. Sau đó giáo viên hướng dẫn đến chỗ Nhiếp Thanh Anh nhắc nhở cô, "Tiểu Nhiếp, em là người múa chính, tuyệt đối không được mắc lỗi. Cố gắng múa, biểu hiện cho thật tốt. Ba em mà vui vẻ thì sẽ quyên góp vũ đoàn. Nếu mấy lãnh đạo khác thích, nói không chừng sẽ đầu tư cho viện của chúng ta. Nếu mà được như thế thì điều kiện vật chất của vũ đoàn chúng ta sẽ được cải thiện tốt hơn."

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, khó hiểu nhìn cô, "Ba em?"

Giáo viên hướng dẫn đang đặc ý vì vũ đoàn đã để Nhiếp Thanh Anh lên múa chính, âm kém dương sai, vừa hay có thể xuất hiện trước mặt Chu đại gia, để ông ấy cảm thấy vũ đoàn xem trọng con dâu của mình. Có ai ngờ Nhiếp Thanh Anh lại ngờ ngác không biết gì. Giáo viên hướng dẫn đành phải nhắc nhở, "Chủ tịch tập đoàn Chu thị, đại gia của tỉnh ta - Chu Kiến Quốc.

Ông ấy không phải là ba của chồng em, ba chồng em hả?"

Nhiếp Thanh Anh giật mình đáp lại, "A, đúng vậy."

Cô khá chậm lụt trong quan hệ xã giao. Nếu không có ai nhắc cô sẽ không nhớ được. Giáo viên hướng dẫn nói thế, bạn học Nhiếp cũng bắt đầu căng thẳng -- Đây là lần đầu tiên cô gặp mặt ba chồng.

Thật muốn xin sự trợ giúp từ ông xã...

Nhiếp Thanh Anh cố gắng kiềm chế để không gọi điện nhờ chồng giúp. Từ trước đến giờ cô vẫn không quen làm phiền người khác. Trước khi lên sân khấu, chả hiểu sao tim lại đập nhanh thế này. Cô tập múa đã nhiều năm, ngoại trừ lần lên sân khấu đầu tiên thì đây là lần thứ hai tim cô đập nhanh đến vậy --

Cô sắp gặp ba chồng rồi. Lúc trước cô chỉ thấy ông qua tin tức. Ba Chu Minh sẽ thích cô chứ? Nếu biết cô và Chu Minh cưới chui, ông ấy tức giận thì phải làm sao?

...

Chu đại gia hoàn toàn không hề biết vũ đoàn đã chuẩn bị tỉ mỉ như thế. Lễ bế mạc liên hoan phim này, ông chỉ đi cùng với vài vị lãnh đạo. Nghiệp vụ của tập đoàn có liên quan khá lớn, phía trên đã để mắt từ lâu rồi, bây giờ còn lộ ra mấy chuyện tham ô, sa đọa. Chu đại gia vừa phải gấp rút thu gọn nghiệp vụ, đốc thúc nhân viên làm việc, vừa phải biểu hiện tốt trước mặt lãnh đạo, bày tỏ tấm lòng của mình.

Đến dự lễ bế mạc liên hoan phim chỉ là một phần của hành trình.

Ông Chu và vài vị lãnh đạo ngồi dưới hàng ghế VIP xem biểu diễn. Thành phố A là cố đô của mười ba triều đại*, nền văn minh thời nhà Đường vẫn còn lưu lại hơi thở, mỗi lần có tiết mục đều liên quan đến đề tài Thịnh Đường. Lúc tiết mục lên sân khấu, khung cảnh tráng lệ vừa xuất hiện, lãnh đạo ngồi

xem điệu múa mừng cảnh thái bình thì gật đầu liên tục.

*Đây chắc là thành phố Tây An, thuộc tỉnh Thiểm Tây – Trung Quốc. Tây An là một trong 4 kinh đô của lịch sử Trung Hoa, kinh đô của mười ba triều đại bao gồm: Chu, Tần, Hán, Đường.

Chu đại gia vừa xem múa vừa bắt chuyện với vị lãnh đạo kế bên, "Cô bé múa chính này khá đấy."

Lãnh đạo gật đầu, "Ừm, múa rất đẹp."

Đoàn trưởng ngồi bên cạnh cười càng thêm tươi, nghĩ rằng Chu đại gia đang nể tình con dâu nhà mình.

Người thực hiện bài múa đơn vẫn là cô bé múa chính của , hai phong cách hoàn toàn tương phản nhau. là múa nhóm, thể hiện sự uy nghiêm của Đại Đường thái bình thịnh thế, người xem đều cảm thấy hoa mắt. Còn lại là khung cảnh khi kết thúc công việc, cô đơn, tĩnh mịch lại yên lòng đến lạ lùng.

Vũ công chuyên nghiệp - Tôn Đình Hồng thấy thế thì gật đầu khen ngợi, "Khá lắm."

Lãnh đạo và Chu đại gia lại khen thêm vài câu.

Lễ bế mạc kết thúc một cách viên mãn. Lúc mọi người đang định rời khỏi thì gặp chút chuyện. Mấy lãnh đạo chú ý đến cô gái múa chính cho nên đạo diễn đã dẫn cô đến gặp bọn họ. Nhiếp Thanh Anh thay đồ diễn ra rồi mới đến. Cô mặc một cái áo khoác dài làm tôn lên làn da trắng trẻo cùng với cái eo thon gầy. Cô gái xinh đẹp đã tẩy đi lớp hóa trang lại càng lung linh tỏa sáng. Thấy ánh mắt hài lòng của mấy vị lãnh đạo, bên phía vũ đoàn cũng vui không kém -- Tiểu Nhiếp chính là chiêu bài của vũ đoàn bọn họ.

Nhiếp Thanh Anh lạnh lùng chào lãnh đạo. Đến khi được giới thiệu với

Chu đại gia, nhìn ông đang mỉm cười lịch sự, cô chần chờ một chút. Sau khi chào xong, cô nhỏ giọng kêu một tiếng, "Ba."

Trưởng đoàn không nói gì, dù cảm thấy EQ cô gái này hơi thấp, sao lại gọi ba vào lúc này. Nhưng gọi thì cứ gọi vì đây đâu phải là bí mật gì.

Mấy vị lãnh đạo lại bất ngờ, ánh mắt nghi ngờ nhìn Chu đại gia.

Cả người ông Chu run lên, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bên trên xuống đây kiểm tra thì chắc chắn họ đã nắm rõ mọi chuyện về ông rồi. Nhìn cô gái trẻ lại xinh đẹp gọi ông là Ba, ông Chu cau mày, nghiêm khắc nhìn Nhiếp Thanh Anh, "Cô gái à, đừng có ra ngoài nhận thân lung tung như vậy. Tôi không có con gái, lại càng nói không với mối quan hệ lộn xộn trong giới giải trí. Tôi tuyệt đối không bao giờ đi theo phong trào nhận con gái nuôi như người ta."

Chu đại gia thể hiện lòng quyết tâm với lãnh đạo, "Tôi không có "con gái nuôi". Chuyện này chúng ta phải điều tra thật mạnh tay vào."

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "..."

Mấy lãnh đạo của đoàn nghệ thuật muốn ngắt, "..."

Ngay cả con dâu mình mà cũng không nhận ra. Tình cảm "hoa nhựt" của Chu đại gia và Chu tam thiếu đúng là danh bất hư truyền mà.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Giám Đốc Bá Đạo Ở Sát Vách

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânTin tức bên lề lúc trẻ của Chu đại gia lại trở nên nóng hổi. Mấy vị lãnh đạo bắt đầu suy nghĩ, ánh mắt nhìn Chu Kiến Quốc hết sức phức tạp, khó mà nói thành lời. Chu Kiến Quốc cố gắng vắt hết óc ra mà suy nghĩ xem có phải đối thủ cạnh tranh đang muốn đập đổ tập đoàn Chu thị nên cố ý hãm hại mình hay không.

Trong đầu ông tính toán kế hoạch, nhưng ngoài mặt lại rất bình tĩnh, "Cô gái, cô tên gì? Ai bảo cô chạy đến đây gọi tôi là "ba"? Đoàn trưởng, đây là người trong vũ đoàn các anh hả? Sao lại không biết điều như vậy?"

Đoàn trưởng không biết phải nói sao cho phải.

Nhiếp Thanh Anh không lướt web, cũng không đọc mấy tin giải trí, cho nên mãi đến một lúc sau cô mới biết Chu đại gia đã hiểu lầm từ "ba" mà cô đã gọi ông. Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, quan sát người đàn ông trung niên vẫn còn rất phong độ trước mặt mình. Không ngờ ông lại không hề biết mình là ai. Nhiếp Thanh Anh giải thích, "Không phải con gọi ba là "ba nuôi"."

Chu đại gia nhìn sang một vị lãnh đạo đứng kế mình, "Ông xem, tôi biết ngay đây là hiểu lầm mà..."

Nhiếp Thanh Anh nhỏ giọng nói tiếp, "Con gọi ba là "ba", là vì..."

Chu đại gia vừa nghe thấy từ "ba" liền đau đầu, vội vàng nói, "Cô bé này làm sao vậy..."

Nhiếp Thanh Anh nói hết câu, "Con là vợ của Chu Minh!"

Chu đại gia đang chứng minh mình trong sạch với lãnh đạo, "Ông thấy không, tôi biết..." Mọi lời nói bỗng dừng bị mắc nghẹn trong họng. Ông trừng to mắt, sợ hãi nhìn về phía cô gái đang đứng. Nhiếp Thanh Anh gật đầu chào ông, dịu dàng lại xinh đẹp.

Ánh mắt của Chu Kiến Quốc khi nhìn cô đã trở nên khác thường.

Kinh sợ, nghi ngờ, mê mang, tức giận, xấu hổ, hài lòng, khó hiểu, không hài lòng... Tất cả cảm xúc xuất hiện cùng lúc thông qua một ánh mắt.

Chu Kiến Quốc vươn tay bắt tay con dâu mình, "Chào cô*"

*Ở đây ông Chu dùng 您好, dùng để chào hỏi những người bề trên, biểu thị sự kính trọng.

Dưới ánh mắt ngơ ngác của mấy lãnh đạo bên cạnh, bạn học Nhiếp bình tĩnh đưa tay, "Chào ba."

Mấy vị lãnh đạo chỉ đành cười cười, chữa cháy bằng vài câu xã giao, "Hiếu lắm thôi.". "Hóa ra là người một nhà à.", "Lão Chu này, sao ông không chịu giới thiệu hả?". Sau đó quay sang hỏi chuyện Nhiếp Thanh Anh, biết tiết mục của cô hôm nay đã được đưa đi bình chọn thì lại khen vài câu. Không phải lãnh đạo coi trọng cá nhân Nhiếp Thanh Anh mà là do cái danh con dâu của Chu đại gia nên mới nói chuyện với cô. Chỉ bấy nhiêu đó thôi đã khiến cho mấy người bên vũ đoàn hài lòng không thôi.

Vì mấy vị lãnh đạo và Chu đại gia phải đi chỗ khác kiểm tra. Trước khi đi, ông Chu cứ ngoái đầu lại nhìn Nhiếp Thanh Anh bằng ánh mắt đầy phức tạp, muốn nói rồi lại thôi. Ngại có người ngoài ở đây nên ông đành mang một bụng nghi ngờ, lưu luyến rời đi.

Sau khi ông Chu đi rồi, Nhiếp Thanh Anh không đi gặp cô Tôn Dĩnh Hồng mà mình luôn mong ngóng nữa. Cô cứ thấp thỏm không yên. Lần đầu

tiên cô nhắn tin với chồng mà lòng lại bất an thế này, cô báo cáo với chồng, "Chu Minh, em vừa gặp ba của anh. Hình như em làm ba giận ngay từ lần đầu gặp mặt rồi, làm sao đây anh?"

Mọi hôm anh Chu luôn trả lời nhanh chóng nhưng hôm nay bỗng dưng không có hồi âm gì, Nhiếp Thanh Anh mất mác cất điện thoại vào, điều chỉnh lại tâm trạng rồi đi tìm cô Tôn Đình Hồng nhờ cô nhận xét vũ đạo của mình.

Chu Kiến Quốc vẫn còn đang tiếp mấy vị lãnh đạo đi kiểm tra. Chờ đến khi tiễn bọn họ lên xe, ông nhiệt tình vẫy tay, "Hẹn mọi người vào ngày mai nhé. Tôi đã đặt một bữa tiệc, mọi người nhất định phải đến dự đấy!"

Mấy vị lãnh đạo cười chào tạm biệt, nụ cười trên môi Chu Kiến Quốc như gió xuân ấm áp. Sau khi lãnh đạo vừa đi, ông quay lại nhìn trợ lý mình, vẻ mặt khiếp sợ không thôi, "Chu Minh có vợ rồi hả? Cái thằng khí gió đó lấy vợ hồi nào vậy?"

Nhóm trợ lý:... Tốc độ trở mặt của chủ tịch còn nhanh hơn cả bánh tráng.

Trợ lý cẩn thận trả lời, "Vừa nãy tôi có tra qua, Chu tam thiếu... kết hôn đã được ba tháng rồi. Nhưng mà chủ tịch cứ yên tâm đi! Mặc dù cậu ấy cười chui nhưng không phải tùy tiện kết hôn đâu, nghe nói cậu ấy thăm mến cô Nhiếp từ lâu rồi."

Chu đại gia, "...!!!!"

Cười chui! Ba tháng! Từng câu từng chữ như đâm thẳng vào đầu của ông.

Chu Kiến Quốc chỉ tay vào trợ lý của mình, ngón tay run rẩy, máu nóng như muốn xông thẳng lên đầu, không nói nên lời. Ông chỉ tay vào trợ lý, nhưng lại càng muốn chỉ thẳng vào mặt thẳng con trời đánh của mình. Lần trước gặp nó ông hẹn nó về nhà ăn cơm nhưng nó lại cự tuyệt. Tính ra thì khi đó Chu Minh đã kết hôn được hai tháng rồi. Lúc làm việc, họp hàng tuần, họp

cuối tháng đều có mặt chủ tịch là ông đây tham gia. Ít nhất một tuần Chu Kiến Quốc sẽ gặp thẳng con ông 1 lần một tuần để giải quyết công việc, nhưng đến giờ Chu Minh vẫn không hề nói chuyện nó kết hôn cho ông biết.

Chu đại gia tức muốn học máu, "Ai cho nó kết hôn! Nó dám kết hôn tùy tiện thế hả! Vì sao kết hôn lại không báo cho tôi! Muốn làm tôi tức chết ư! Máy người còn giúp nó giấu tôi ư? Nó nghĩ nó là ai? Trong mắt nó còn có người ba này hay không? Mau gọi điện cho nó! Gọi ngay cho tôi!"

Trợ lý phát rầu, thầm nghĩ bình thường toàn là chủ tịch giận đối cậu chủ, có thèm nói chuyện với cậu ấy đâu, bọn tôi cũng không dám quan tâm đến cậu ấy. Cứ nghĩ Chu Minh chơi bời lêu lổng ở bên ngoài thôi, ai mà ngờ cậu ấy lại đột nhiên cưới chui thế này. Trợ lý gọi điện cả buổi trời mà không có ai bắt nấy. Cậu ta bất lực nhìn Chu đại gia, "Có lẽ Tam thiếu đang bận nên không nghe máy."

Chu Kiến Quốc tức tối lấy điện thoại mình ra tự gọi cho anh, bên kia bảo là số không có thực.

Chu đại gia, "..."

Trợ lý bên cạnh nhỏ giọng nói, "Chủ tịch, chuyện này, hình như Tam thiếu kéo chủ tịch vào số đen rồi."

Chu Kiến Quốc lườm cậu trợ lý lăm mồm, "Bộ tôi không biết chắc?"

Dưới ánh mắt chết chóc của chủ tịch, cả người trợ lý run lên, yên lặng lui về sau. Chu đại gia im lặng một lát, nghiêng răng nghiêng lợi cắn một dãy số khác, bên kia cũng báo số không có thực giống hệt khi gọi cho Chu Minh.

Chu Kiến Quốc hết chịu nổi, quay đầu phát giận lên người trợ lý, "Gọi cho mẹ nó ngay."

Trợ lý vàng ấn số, lúc đưa điện thoại cho ông Chu, ông nghe thấy giọng nói cách cả một đại dương, tâm thần hoảng hốt. Giọng nữ cất lên từ bên đầu dây kia, "Alo, xin hỏi ai vậy?"

Chu đại gia hăng giọng, "Tôi đây."

"Tút tut tut." Điện thoại bị ngắt ngay lập tức.

Chu đại gia, "..."

Trợ lý, "..."

Mặt Chu Kiến Quốc xanh mét, vô cùng đặc sắc, một hồi sau ông mới nói, "Gọi lại."

Lần này là do trợ lý gọi, điện thoại được kết nối lần nữa. Ông Chu vội vàng đoạt lấy cơ hội cúp điện thoại của đối phương, nhanh chóng nói, "Tôi cho bà biết, con bà kết..."

"Tút tut tut" Điện thoại lại bị cúp ngang.

Ông Chu không tin, lại lấy điện thoại của trợ lý khác, tự mình nhập số điện thoại. Nhưng lần này điện thoại không hề đổ chuông, bên kia đã tắt máy.

Chu đại gia, "..."

Ông im lặng, vừa nãy còn đang nổi giận đùng đùng thì bây giờ bỗng nhiên nở nụ cười tự giễu. Trả điện thoại cho trợ lý, ông quay đầu rời đi mà không nói một lời. Ngồi lên xe, ông mở xem tấm hình được lưu trong điện thoại. Ánh nắng khẽ lướt qua hàng cây bên phía ngoài cửa sổ, ông ngồi xem hình cả một lúc lâu. Ánh mắt chứa đầy hoài niệm.

Mấy người trợ lý nhìn nhau, có mấy người mới vào làm nên không biết chuyện xưa. Người trợ lý lâu năm thốn thức không thôi: Người mà chủ tịch

vừa gọi điện đến chính là vợ trước của ông, nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng - bà Lâm Quân Yến.

Chủ tịch trải qua ba cuộc hôn nhân. Cuộc hôn nhân đầu tiên là do cha mẹ quyết định, ở quê cưới chui chứ không hề đăng ký kết hôn. Sau khi Chu Kiến Quốc lên đại học, ông quen bà Lâm Quân Yến, đây là lần đầu đăng ký kết hôn, sau lại sinh con trai là Chu Minh, được ba vợ giúp đỡ nên sự nghiệp của ông không ngừng phát triển. Về sau, người vợ bị ông vứt bỏ dưới quê dẫn theo con gái lên đây tìm ông, Lâm Quân Yến ly hôn với ông rồi ra nước ngoài sống, đoạn hôn nhân thứ hai cứ thế mà kết thúc. Mấy năm sau, bà vợ đầu tiên qua đời vì ung thư, Chu Kiến Quốc lấy người vợ thứ ba, chính là bà Chu nhỏ bây giờ, sinh được một cô con gái.

Ông có bốn người con, bà Chu nhỏ lại đang mang bầu một đứa, nhưng ông Chu chỉ có một đứa con trai là Chu Minh. Ông muốn bồi dưỡng anh... Đáng tiếc, Chu Minh lại không nghĩ thế.

...

Dù là tin nhắn Wechat của vợ hay điện thoại từ ba, Chu Minh đều không nhận được. Vì điện thoại của anh đã hết pin. Chu Minh hẹn Khương Dược gặp nhau nên anh tan làm từ sớm. Anh về nhà sạc điện thoại, vẫn chưa tới giờ hẹn, mà Khương Dược là ngược luôn đúng hẹn từ trước đến giờ nên sẽ không đến sớm. Một mình ở nhà quá chán nên anh đi dạo một vòng quanh nhà, tiện tay lấy một cuốn sách của Nhiếp Thanh Anh ra xe,

Một đồng sách đều là nội dung mà anh không có hứng thú. Chu Minh chọn cả buổi trời, sau đó lấy cuốn . Nhìn trang bìa, khỏe môi Chu Minh khê giật, anh trề môi ghét bỏ. Nhưng để giết thời gian, thế là anh cầm nó ngồi xuống sofa bắt đầu đọc.

Đọc một hồi, hàng mày Chu Minh khê nhếch lên, có vẻ thú vị đây.

Thời gian trôi qua từng phút, Chu Minh vẫn ngồi bất động. Anh ngồi gác chân trên sofa, nghiêm túc đọc sách. Tin nhắn từ Wechat không nghe thấy, điện thoại gọi đến cũng không hay, Chu Minh như đắm chìm vào thế giới tiểu thuyết, say mê không về, lưu luyến không quên.

Anh nhanh chóng đọc hết quyển sách, thế nhưng mà phát hiện ra nó vẫn chưa kết thúc.

Chu Minh kinh ngạc, "Sách dày thế này cũng hơn ba mươi vạn chữ mà vẫn chưa kết thúc là sao? Loại sách thế này mà cũng cho xuất bản ư?"

Anh nghĩ mãi mà không ra, nhưng lại ngửa ngáy vì nội dung đoạn cuối trong truyện, thế là không cam lòng quay lại thư phòng, anh thất vọng khi vợ chỉ mua có một cuốn. Chu Minh đành phải tự thân vận động, rút điện thoại vừa sạc đầy ra rồi vội vàng lên mạng tìm truyện này.

Sau đó, anh phát hiện ra truyện này có hơn ba trăm vạn chữ.

Anh bấm vào kết quả tìm kiếm đầu tiên trên Baidu thì gặp quảng cáo "tình yêu", bấm vào mấy trang liền vẫn thấy quảng cáo đó. Vất vả lắm anh mới vào được một trang có giao diện khá sạch sẽ, tìm được tên truyện này, Chu Minh khiếp sợ, "Mợ nó, chữ nhiều thế sao mà viết được hay vậy. Ba trăm vạn chữ, còn phải mua mới đọc được? Bà tác giả này nghèo đến phát điên rồi ư?"

Truyện này vừa máu chó, lại phi logic, lúc thì ma giới, lúc thì sát thủ đệ nhất thế giới, lát lại là Mary Sue. Có vậy thôi mà viết đến ba trăm vạn chữ.

Chu Minh xem cả buổi, quyết định bấm vào đọc, "Để tôi xem loại tiểu thuyết rách nát này còn có thể nát bao nhiêu."

Sau đó, Chu tam thiếu thản nhiên ngồi xuống, cầm điện thoại tải phần mềm đọc truyện về, lật từng trang từng trang để đọc...

...

Đến khi Khương Dực gõ cửa nhà Chu Minh, anh vẫn chưa thỏa mãn, thậm chí còn không muốn bàn chuyện làm ăn gì cả.

Khương Dực nhìn dáng vẻ như vừa mới tỉnh ngủ của anh, im lặng hỏi, "Cậu ở nhà một mình làm gì vậy? Cứ như bị người ta hút khô vậy?"

Chu tam thiếu cười tủm tỉm, "Lại đây tôi giới thiệu cho cậu một món mới."
."

Khương Dực không hiểu mô tê gì, "Tiểu thuyết ngôn tình năm trăm vạn chữ? Sao hôm nay cậu lại đọc ngôn tình thế này? Bộ hay lắm hả?"

Chu Minh, "Cũng không hay lắm. Nhưng mà lại ghen tuông khắp nơi, máu chó xô xô chậu chậu. Mới có hai mươi vạn chữ thôi mà nữ chính đã phá thai ba lần, sinh một đứa con thiên tài, thay thận, bán máu cho nữ phụ, nhảy lầu hai lần. Đến nổi tù mà cũng vào được một lần rồi. Thế mà thím nữ chính ăn ngon ngủ khỏe, sống vẫn tốt lắm. Tôi đang muốn xem sau này thế nào, thằng nam chính căn bã thế này mà nữ chính vẫn cứ dây dưa. Tôi muốn xem thím tác giả này làm sao mà viết đủ năm trăm vạn chữ. Mấy cô gái trên mạng bây giờ đúng là ý tưởng phong phú ghê, tôi đây xách dép chạy theo cũng không kịp. Học tập khiến chúng ta tiến bộ, tôi đang cố gắng tiến bộ đây."

Đúng vậy, Chu Minh thấy bộ Giám Đốc kia không đủ đô, thế là Chu tiểu tiên nữ tung hoành ngang dọc trên mạng toại nguyện tìm được một bộ hợp gu với mình trong một rừng tiểu thuyết vài trăm vạn chữ. Nhiếp Thanh Anh chắc chắn không ngờ rằng, cô còn chưa đụng đến tiểu thuyết thì chồng cô không những đọc say sưa mà còn "học một biết mười", lên mạng tìm thêm tiểu thuyết để đọc. Chu tam thiếu đúng là có một trái tim thiếu nữ không ai có thể địch lại được.

Khương Dực, "..."

Cơ mặt anh khẽ co rút, dù đối mặt với Chu Minh bao nhiêu lần thì anh vẫn rất phục Chu Minh, "Cậu... đúng là vẫn ưu tú như ngày nào."

Khương Dực, "Để điện thoại xuống đi, chúng ta bàn chuyện hợp tác cho xong rồi cậu hãy đọc tiếp, được không hả Tam thiếu?"

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 40: "Mày Bị Bệnh Hả?"

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Cô Tôn, cô Tôn!"

Trong bãi giữ xe, Tôn Dĩnh Hồng đi cùng mấy học trò đến chỗ đậu xe. Nghe thấy có người gọi tên mình, bà quay đầu lại. Người phụ nữ đã hơn năm mươi, vẻ ngoài xinh đẹp, dáng vẻ tao nhã, lúc quay đầu, cái cổ xoay theo tạo nên đường cong lả lướt. Năm ngoái bà đã tổ chức một concert của riêng mình vô cùng thành công.

Thấy một cô gái từ xa chạy về phía mình, Tôn Dĩnh Hồng tháo kính mát xuống, bà nhận ra đây chính là cô gái múa chính lúc nãy. Cô gái chạy tới, mái tóc đen bóng xỏa tung, dáng người mảnh mai chạy đến khiến hàng mi khẽ run theo. Làn da trắng muốt nổi bật dưới tầng hầm bãi xe như một dòng suối mát lành. Mấy người học trò của Tôn Dĩnh Hồng không tự chủ dán mắt theo bóng hình của cô, có vài học trò nam lặng lẽ đỏ bừng cả hai tai.

Đến khi cô gái đứng trước mặt mình, bà bỗng hỏi, "Em có phải là Nhiếp Thanh Anh không? Hồi tháng mười, lúc đăng ký dự thi cuộc thi múa toàn quốc có phải em cũng đăng ký đúng không?"

Tôn Dĩnh Hồng chính là một trong những giám khảo của cuộc thi múa toàn quốc vào tháng mười.

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác một chút, sau đó mới trả lời, "Dạ đúng. Nhưng em không đến đây tìm cô để đi cửa sau." Cô mấp máy đôi môi, căng thẳng giới thiệu bản thân, "Chào cô, em tên là Nhiếp Thanh Anh..."

Tôn Dĩnh Hồng, "..."

Bà sững sốt một lát rồi bật cười, vẻ mặt lạnh lùng trở nên dịu dàng hơn, cảm thấy cô gái này rất thú vị. Tôn Dĩnh Hồng chậm rãi nói, "Cô biết em, Lúc em mười sáu tuổi đã được giải thưởng Đào Lý - giải thưởng múa cổ điển giành cho thanh thiếu niên, năm thứ hai lại nhận được giải thưởng "Hoa Sen".

Lúc hai mươi tuổi lại nhận thêm giải thưởng Đào Lý... Trong giới múa của thanh thiếu niên, có ai mà chưa nghe qua tên Nhiếp Thanh Anh chứ? Cô đúng là nghe danh đã lâu."

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, sau đó lại nở nụ cười ngại ngùng. Đúng là cô nhận rất nhiều giải thưởng, mấy lần được bình chọn khen thưởng đều có tên của cô Tôn Dĩnh Hồng. Bà ấy biết cô cũng là chuyện bình thường.

Tôn Dĩnh Hồng bỗng hỏi cô, "Năm ngoái đài truyền hình quốc gia có tổ chức cuộc thi múa, sao cô lại không thấy em?"

Nhiếp Thanh Anh, "Lúc đầu em có đăng ký, nhưng sau đó chân lại bị thương nên đành từ bỏ."

tdh cúi đầu, nghiêm nghị nhìn đôi chân của cô, "Chân bị thương? Luyện tập quá khắt khe? Nghiêm khắc với bản thân cũng phải có mức độ thôi chứ. Trong cái nghề này, nếu em muốn múa cả đời thì phải bảo vệ thân thể mình thật tốt. Nếu không đến ba mươi tuổi, bệnh tật đầy mình, dù em không muốn xuống sân khấu thì khán giả cũng sẽ buộc em phải xuống thôi."

Nhiếp Thanh Anh khiêm tốn tiếp nhận ý kiến.

tdh nhìn sang, chỉ thấy vẻ mặt hờ hững của cô, có lẽ là ý vào tuổi trẻ cho nên không biết trân trọng bản thân, cô gái trẻ tuổi thế này chỉ muốn thăng tiến, theo đuổi cảnh giới của nghệ thuật, khiêu chiến cực hạn của cơ thể mình. Bọn họ vẫn chưa có khái niệm phải giữ gìn sức khỏe bản thân.

thd không nói gì, sau lại hỏi cô, "Lúc trước không phải em ở Vũ đoàn thủ đô ư? Sao bây giờ lại chuyển đến đây?"

Nhiếp Thanh Anh, "Chồng em ở đây."

tdh gật đầu. Bà hy sinh vì sự nghiệp nên không lấy chồng sinh con, nhưng không vì thế mà ghét chuyện này.

Nhiếp Thanh Anh nhìn bà, nhẹ giọng hỏi, "Cô ời, em muốn nhờ cô chỉ đạo vũ đạo cho em..."

tdh kinh ngạc, "Kỹ thuật của em rất thành thạo, thân vận lại tốt nhất trong những người cùng lứa. Em múa rất giỏi, rất đẹp rồi, cô chỉ sợ không giúp gì được cho em."

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Vẫn chưa giỏi ạ."

tdh lại nhìn cô, sau đó bật cười. Bà nói, "Được. Cô sắp đến thủ đô đảm nhận vai trò giám khảo của cuộc thi múa toàn quốc, chắc em cũng sẽ đăng ký tham gia đúng không? Vừa hay Hiệp hội vũ đạo có cuộc họp, cô sẽ ở thủ đô khoảng hai tháng. Nếu em được giải nhất thì cô sẽ nhận lời em."

Khóe môi Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng cong lên.

thd cười, "Xem ra cô Nhiếp chưa thi đấu đã tự tin thế này. Tốt lắm, vậy cô sẽ chờ tin tốt từ em. Hẹn gặp em ở thủ đô nhé."

Nhiếp Thanh Anh bình tĩnh nhìn cô tdh cùng học trò của mình rời đi. Sau khi tiễn cô, Nhiếp Thanh Anh lấy điện thoại ra xem một chút thì có hơi bất ngờ khi phát hiện ra Chu Minh vẫn chưa nhắn tin trả lời cô. Có lẽ là anh bận việc. Nhiếp Thanh Anh không có thói quen chất vấn hành tung của chồng, vì thế cô thu dọn đồ đạc, định bụng quay về rồi nói sau.

...

Sau khi Chu Minh không dụ dỗ được Khương Dực đọc tiểu thuyết với mình, anh không cam lòng ngồi xuống bắt đầu bàn chuyện làm ăn với cậu bạn. Khương Dực nói ra suy nghĩ của mình, "Theo tình hình trong nước, nhiều ngành đều bị phân hóa vốn, bây giờ chúng ta có tiền vào thì cũng không thu được bao nhiêu. Mà mấy năm gần đây, ngành giải trí rất phát triển, nhưng lại không có ai có gan làm lớn. Tôi đã nghiên cứu rồi, cậu có thể xem tư liệu này."

Chu Minh "Ừ." một tiếng, nhìn Khương Dực đưa sang một sấp tư liệu dày mấy chục trang. Bình thường Chu Minh thoải mái không gò bó, nhưng khi nói chuyện làm ăn thì anh vô cùng cẩn thận, hoàn toàn biến thành người khác. Anh không vì Khương Dực là bạn thân nhiều năm mà tin tưởng một cách vô điều kiện, mặc cho đối phương quyết định. Đây cũng là nguyên nhân Khương Dực chọn Chu Minh để hợp tác chứ không phải Hàn Đạt.

Chu Minh gõ tay lên bàn trà, châm một điếu thuốc. Hút mấy hơi lại dụi tàn thuốc. Chu Minh nói, "Tôi lại có một chút tài nguyên trong giới. Nhưng mà mình tính bây giờ toàn tìm những công ty lớn để hợp tác. Bồi dưỡng mấy người ít nổi tiếng thì lại quá tốn sức. Bây giờ, chính sách quốc gia thay đổi rất nhanh, chúng ta muốn làm gì cũng kiếm tiền rất nhanh. Để mấy người tuyển mười tám ra mặt thì hơi khó."

Khương Dực chỉ một đoạn trên tư liệu, "Người nổi tiếng trên mạng, trò chơi, đồ ăn ngon, trực tiếp chỉ mới nổi lên mấy năm gần đây. Tôi nghĩ..."

Chu Minh vừa ngẩng đầu lên, đồng thanh nói, "Công ty chuyên về mảng trực tiếp!"

Khương Dực cười, đẩy gọng kính, "Cứ tích vốn đã, bắt đầu từ cái nhỏ trước vậy. Nhưng mà đây là lần đầu tiên dẫn thân vào showbiz, vẫn còn bỡ

ngờ lắm cho nên mong Chu thiếu chỉ dẫn. Tôi nghĩ bước đầu tiên chúng ta cần làm chính là tạo nền tảng thật tốt, lấy lương cao để mời mấy người có danh tiếng về trấn giữ. Nhưng chuyện này cũng cần phải nắm bắt cho tốt. Đạo này nhà nước bắt đầu chỉnh đốn, cho nên chúng ta muốn làm thì ngay từ đầu phải có quy tắc. Nhưng mà hot girl mạng thì chọn thế nào, a..."

Chu Minh hồ hững đáp, "Chuyện này có gì khó đâu, da trắng, ngực to, hông cong, mặt hút người xem, biết làm trò, hoạt bát, dễ nói chuyện, EQ cao là được. Khán giả thích kiểu thế này, cứ để tôi chọn cho."

Khương Dực do dự, "Hình như không được tao nhả cho lắm..."

Chu Minh cười, "Giải trí thôi thì cần gì tao nhả hả? Nhà tư bản chỉ muốn phục vụ người xem, mà bọn họ thì thích vậy đấy."

Chu Minh đã tính toán kỹ càng. Tốt xấu gì anh cũng chìm nổi nhiều năm ở tập đoàn Chu thị, cũng đã tìm hiểu sơ qua ngành giải trí, cho nên anh đã nắm vững tình hình bên trong. Khương Dực vừa đưa ra suy nghĩ hợp tác, trong đầu anh đã bắt đầu vạch ra phương hướng hợp tác. Chuyện chọn người nổi tiếng trên mạng đơn giản này không cần phải suy nghĩ gì nhiều.

Khương Dực nhìn anh, nửa lo lắng, nửa nhắc nhở, "Cậu đừng lấy vợ mình ra làm tiêu chuẩn chọn người nhé?"

Dù sao thâm mỹ của Chu Minh vẫn chung thủy như thế. Nhiếp Thanh Anh vừa xinh đẹp lại có khí chất, bao năm rồi mà Khương Dực chưa gặp được người thứ hai.

Chu Minh nhú mày, "Làm gì có? Vợ là vợ, công việc là công việc. Khán giả thích xem gì thì tôi cho bọn họ xem cái đó."

Mắt chọn vợ và mắt chọn người nổi tiếng trên mạng của anh khác nhau hoàn toàn. Dưới ánh mắt nghi ngờ của Khương Dực, Chu Minh chặc một

tiếng, sau đó lấy điện thoại ra mở phần mềm trực tiếp cho Khương Được xem thẩm mỹ tiêu chuẩn của hot girl mạng. Người được chọn mỗi người một vẻ, có người xinh tươi như làn gió mát, có người trang điểm nhẹ nhàng, đều là tiêu chuẩn của hot girl mạng, ngực to, mông cong... Khương Được im lặng nhìn Chu Minh bằng ánh mắt đầy phức tạp.

Tiêu chuẩn thấp thế này, đúng là rất nhanh.

Bọn họ bàn bạc xong xuôi, đến lúc dọn dẹp tài liệu, Khương Được nửa đùa nửa thật: "Sắp tới có lẽ thành phố A sẽ có tin đồn Chu tam thiếu thích hot girl mạng."

Đạo hạnh Chu Minh đâu phải hạng vừa, anh như cười như không, "Bảo tôi thích đàn ông cũng chả sao cả."

Lúc ra khỏi cửa, Khương Được hắng giọng một cái, gương mặt đỏ bừng bừng, "..."

Không hổ danh là Chu tam thiếu, co được dân được, mắt thẩm mỹ có thể đổi xoành xoạch, khi cao khi thấp.

Nói chuyện với Khương Được đến 2 - 3 tiếng đồng hồ, bọn họ coi như đã thống nhất quy tắc hợp tác mở công ty, vui vẻ quyết định kế hoạch sơ bộ. Sau khi tiễn Khương Được, Chu Minh ngồi xuống tự pha cho mình một tách cà phê. Anh đưa mắt nhìn căn phòng rồi tung trước mặt. Vì lúc này đọc tiểu thuyết nên anh kéo rèm cửa lại, không khí trong phòng không được tốt; Sau lại bàn chuyện công việc, hút thuốc, uống rượu, dù sao Khương Được đọc ngôn tình mà cậu ta không chịu đọc... Cả căn phòng bây giờ vô cùng lộn xộn. Chu Minh lấy điện thoại ra gọi cho người giúp việc đến dọn dẹp.

Anh gọi điện xong rồi rót một tách cà phê, ngồi xuống cạnh cửa sổ sát đất. Ánh đèn đêm từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, Chu Minh ngồi đọc tiểu thuyết

ngôn tình vô cùng say sưa bỗng chốc trái tim bỗng đánh rơi một nhịp. Anh cảm thấy cuộc sống vẫn chưa hoàn chính, thiếu thiếu cái gì đó, là lạ ở đâu đó. Anh suy nghĩ cả buổi, bỗng chốc phát hiện ra nguyên ngày hôm nay mình không liên lạc với vợ yêu... Chu tam thiếu sợ đến cong đuôi, vội vàng mở điện thoại ra xem thì nhìn thấy tin nhắn của Nhiếp Thanh Anh gửi đến. Vì đọc tiểu thuyết say sưa mà quên mất phải trả lời tin nhắn cho cô, Chu Minh ngây dại.

Anh thế mà lại làm lơ vợ yêu!

Vợ yêu sẽ không giận anh chứ?

Ngón tay Chu Minh run rẩy nhắn tin trả lời. Nhưng anh vừa gõ được mấy chữ thì bỗng nghe thấy tiếng chìa khóa tra vào ổ "cách cách". Chu Minh cứng đờ cả người, ngẩng đầu nhìn cánh cửa dần dần mở ra. Điều đáng sợ chính là, người ấy lại là Nhiếp Thanh Anh chứ không phải là dì giúp việc anh gọi đến. Chết cha rồi! Không những không trả lời tin nhắn cho vợ, mà còn để vợ nhìn thấy dáng vẻ lộn xộn của mình thế này!

Vẻ mặt Chu Minh đầy khiếp sợ, anh đứng dậy đón cô, chột dạ hỏi, "Em, sao em lại về sớm thế?"

Nhiếp Thanh Anh nghi ngờ hỏi anh, "... Sớm hả?"

Đã mười một giờ đêm rồi mà vẫn còn sớm hả???

Chu Minh chạy đến huyền quan, nịnh nót cầm dép lê giúp vợ, vừa vuốt đuôi, "Em này, sao em lại không gọi anh đến đón? Đêm hôm khuya khoắt một mình đón xe ở ngoài nguy hiểm lắm."

Nhiếp Thanh Anh kỳ quái nhìn anh, sau lại giải thích bên vũ đoàn có xe đưa đón. Cô vừa thay dép bước vào nhà thì giật mình. Phòng khách vô cùng lộn xộn... Ngoại trừ chỗ gần cửa sổ sát vách thì mấy chỗ khác đều được rèm

che lại, sách quăng đầy đất, tàn thuốc vươn vãi đầy bàn. Cô khẽ nhìn sang Chu Minh... đầu tóc rối bời, cà vạt kéo xộc xệch, áo sơ mi nhăn nhúm, đôi mắt đầy tơ máu. Ánh mắt nhìn cô vừa mơ màng, vô tội, vừa mang theo bất an, sợ hãi...

Có thể đọc hết những cảm xúc trong mắt anh, Nhiếp Thanh Anh có hơi chần chừ.

Cô nghiêm túc nhìn chồng, Chu Minh bị cô nhìn càng thêm chột dạ, mất tự nhiên. Khi anh mất tự nhiên thì ánh mắt lại càng tránh né, "Anh Anh đừng nhìn anh thế, người ta ngại lắm."

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi anh, "Em... muốn hỏi là... tài chính công ty anh xảy ra vấn đề hả? Sắp phá sản?"

Chu Minh giật mình, "..."

Nhiếp Thanh Anh thấy anh không nói gì, sợ làm tổn thương trái tim mỏng manh của ông xã, bạn học Nhiếp tốt bụng hạ giọng dịu dàng nói, "Không sao, phá sản thì em nuôi anh. Nhưng mà anh đừng sa ngã nhé."

Chu Minh yên lặng nhìn cô, đôi mắt u ám, nhưng anh không nói, cô lại nghĩ rằng anh đang tuyệt vọng. Nhiếp Thanh Anh buồn vì EQ của mình quá thấp, không biết phải nói sao để an ủi anh. Sau khi vắt nát óc, Nhiếp Thanh Anh nói thẳng, "Tục ngữ có câu, "Cưới vợ dưỡng già". Em sẽ không ly hôn với anh đâu."

Chu Minh im lặng nhìn cô cả buổi, nhìn đáng vẻ cố gắng an ủi mình của cô, trong lòng bỗng thấy ấm áp, vui vẻ hẳn lên. Nhiếp Thanh Anh ngạc nhiên khi bị anh ôm vào lòng. Anh cười nhẹ bóp bóp mặt cô, "Anh không phá sản. Vợ, xem ra em chẳng biết gì về tài sản của anh cả."

"Nào, để chồng cập nhật cho em biết chồng em có bao nhiêu tiền... Chờ

đến ngày hai vợ chồng ta thiếu tiền, chỉ cần bán một căn hộ nhỏ thôi cũng đủ tiền tiêu rồi."

...

Nhiếp Thanh Anh bị Chu Minh cải tạo tam quan của mình. Cô sớm biết chồng mình là con trai của Chu đại gia, anh cũng rất biết cách kiếm tiền. Nhưng sau khi bị Chu Minh ép cô đến tham quan tài sản của mình, cô hoàn toàn khiếp sợ. Hóa ra mình đúng là đã gả cho đại gia.

Chiều ngày hôm đó, cô và đồng nghiệp cùng nhau đi dạo phố. Có một đồng nghiệp chỉ vào tòa nhà của Chu thị mà cảm thán, thỉnh thoảng cứ liếc sang nhìn cô, hâm mộ nói, "Thanh Anh, chồng cô làm việc ở đây hả. Là thiếu phu nhân của Chu thị, cô mau nói cho chúng tôi biết bên trong đó có gì đi."

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi... không biết."

Đồng nghiệp kỳ quái, "Sao lại không biết? Cô chưa đến công ty chồng mình bao giờ à?"

Nhiếp Thanh Anh im lặng cúi đầu. Từ trước đến giờ cô luôn hờ hững, lạnh lùng. Thấy cô như thế, bọn họ cũng không nói gì. Chỉ là sau khi chia tay với bọn họ, Nhiếp Thanh Anh bèn quay lại, cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao cao này rồi quyết định đi vào. Cô muốn tìm hiểu công việc của Chu Minh.

Nhưng bạn học Nhiếp hoàn toàn không ngờ rằng, lần đầu tiên mình đến thăm công ty của chồng thì chồng mình muốn từ chức.

Chu Minh ngồi trong phòng làm việc của mình hứng chịu lửa giận của chủ tịch. Cửa phòng đóng kín nên người bên ngoài không nghe thấy hai cha con họ đang cãi nhau. Chu Kiến Quốc nổi giận đùng đùng, "Mày còn không

chịu nói cho rõ chuyện kết hôn đi! Lúc nào mới chịu mang Nhiếp Thanh Anh đến đây gặp ba mà! Lúc nào mời ba mẹ con bé đến ăn cơm hả!"

"Ây gu, ba biết hết rồi hả? Ăn cơm, gặp mặt thì không được. Thế này đi..." Chu Minh uể oải, đưa tay đỡ trán như đang suy nghĩ thật kỹ, sau đó ngẩng đầu đưa ra phương án, "Hai chúng ta đoạn tuyệt quan hệ?"

Chu đại gia, "...!!!"

Chu Minh cười khẽ, "Đừng lo, tôi chỉ đùa thôi, tôi muốn từ chức. Chủ tịch à, không cần ông quan tâm!"

Anh kéo ngăn kéo lấy tờ đơn xin nghỉ việc đưa cho ông.

Chu Kiến Quốc co rúm mặt mà, "... Mà bị bệnh hả?"

Ông chỉ mới hỏi thăm có một chút, trong lòng còn mong chờ được gặp con dâu, sau đó gia đình hai bên hẹn nhau ăn cơm một lần... Thậm chí ông còn định sau khi gặp mặt con dâu rồi sẽ tặng cho nó một món quà nhỏ. Kết quả thằng con trời đánh lại lấy việc từ chức ra uy hiếp ông? Thằng này nó bị bệnh hả??

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 41: "Con Kết Hôn? Chuyện Này Mẹ Biết Trước Hay Là Chu Kiến Quốc Biết Trước?"

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Từ chức? Chỉ vì ba mày muốn gặp con dâu? Chu Minh, mày trưởng thành xú đi được không? Ba gặp con dâu là vì ai hả? Mày kết hôn đã mấy tháng rồi mà không thèm nói với ba, trong mắt mày có còn người ba này hay không? Ba mày đã không muốn so đo với mày, cũng không ép mày liên hôn mà? Mấy năm nay ba cũng có ép mày làm gì đâu? Bây giờ ba chỉ muốn người lớn hai nhà gặp nhau rồi tìm hiểu mà mày giám lấy việc từ chức ra uy hiếp ba mày hả?"

Chu Minh chuyển cái bật lửa sang tay khác, chậm rãi nở nụ cười, anh vốn dĩ không quan tâm cơn giận của ba mình. Lúc ông đổi sang chiến lược lấy tình cảm ra nói, anh uể oải nhìn ông, "Lừa ai vậy? Gia đình vợ tôi thế nào sợ là ông đã điều tra cả rồi mà còn giả vờ không biết?"

Chu đại gia dừng lại, ông híp mắt nhìn Chu Minh, "Đúng, đương nhiên ba đã điều tra rồi. Chẳng lẽ ba không được quyền điều tra hả? Con trai giấu ba chuyện chung thân đại sự, ba đi điều tra thì có gì sai? Chu Minh, hèn ba mẹ vợ con để mọi người cùng nhau gặp mặt."

Chu Minh lắc đầu, "Không được, ông không xứng."

Ánh mắt Chu Kiến Quốc như muốn nứt ra, tim như ngừng đập. Ông đứng không vững phải lùi về sau vài bước. Lời nói nhẹ nhàng của con trai lại khiến ông như bị sét đánh, toàn thân đau đớn, cả người lạnh buốt, "Chu Minh, con nói gì thế!"

Bên ngoài phòng làm việc, thư ký Trần đang nghênh đón Chu thiếu phu

nhân lần đầu đến công ty. Nhân viên công ty đã sớm nghe nói giám đốc đã kết hôn, bà chủ lại còn rất xinh đẹp. Cho nên lúc Nhiếp Thanh Anh và Trần Linh Linh nói chuyện trong phòng thư ký, nhân viên bên ngoài giả vờ đi qua đi lại chỉ để chiêm ngưỡng dung nhan của Nhiếp Thanh Anh cách một lớp cửa kính.

Ngồi trong văn phòng, Nhiếp Thanh Anh nói, "Tôi tới thăm chồng tôi, có tiện hay không?"

Trần Linh Linh giữ vững nụ cười chuyên nghiệp trên mặt nhưng trong lòng lại thầm nói, chồng cô và ba chồng cô đang cãi lộn âm trời, cô không thích hợp nhập cuộc cùng bọn họ đâu. Thư ký có tâm luôn biết khi nào nên tiến nên lùi, Trần Linh Linh nhẹ nhàng cười, "Giám đốc đang báo cáo công việc với chủ tịch, có lẽ không thể kết thúc ngay bây giờ. Hay là tôi dẫn cô đi tham quan công ty một vòng nhé? Mọi người ở đây ai cũng hiếu kỳ về cô cả."

Nhiếp Thanh Anh lúng túng.

Cô và Chu Minh cưới chui là do muốn đoạn tuyệt quan hệ với Từ Bạch Dương. Lúc ấy cô chỉ cần Từ Bạch Dương biết mình đã kết hôn rồi buông tha cho cô cho nên không muốn công bố mình đã kết hôn với mọi người. Nhưng ngược lại, chồng cô lại đi khoe khoang khắp nơi.

Nhân viên trong tập đoàn đều biết chuyện Chu Minh kết hôn... Chỉ bấy nhiêu thôi cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ rêu rao của anh, "Này này, có thấy chiếc nhẫn trên tay tôi không? Sao? Máy người không biết cái này có ý nghĩa gì hả? Không sao cả, để tôi tới phổ cập kiến thức cho mấy cậu biết. Đeo nhẫn trên ngón vô danh có nghĩa là đã kết hôn. Để tôi giới thiệu cho mấy người biết, chiếc nhẫn này là..."

Trần Linh Linh quay đầu lại hỏi, "Cô Nhiếp, cô đang cười gì thế?"

Nhiếp Thanh Anh mím môi khẽ lắc đầu.

Buổi chiều hôm ấy, lúc gần tan làm, thư ký Trần Linh Linh nổi tiếng là hoa khôi của công ty đã dẫn Nhiếp Thanh Anh đi tham quan từng bộ phận của công ty mà không sợ làm phiền người khác. Tập đoàn Chu thị đã thành lập hơi hai mươi năm, diện tích trụ sở chính rất rộng. Thư ký Trần vừa xinh đẹp, trí nhớ lại tốt, mỗi một tin đồn, mỗi một chuyện vui của từng bộ phận cô đều thuộc lòng, vui vẻ kể lại cho Nhiếp Thanh Anh nghe.

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu, tự dừng lại kể cho cô nghe làm gì nhỉ? Nhưng bạn học Nhiếp rất lịch sự vì thế không hỏi nhiều.

Thư ký Trần đang cố tình câu giờ. Nhưng mỗi lần cô quay đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh yên tĩnh thì lại cảm thấy thật xấu hổ. Cô cứ có cảm giác Nhiếp Thanh Anh đã nhận ra mọi chuyện nhưng vì lương thiện nên không nói gì.

Trần Linh Linh tận lực dẫn Nhiếp Thanh Anh đi tham quan khắp nơi, nhưng đi một vòng rồi mà vẫn còn dư thời gian. Sau khi bọn họ quay lại phòng thư ký, Nhiếp Thanh Anh nhìn dáng vẻ hơi do dự của Trần Linh Linh thì lên tiếng hỏi, vừa giống như hiểu ý vừa giống trêu chọc, cô muốn xem cô ấy trả lời thế nào, "Có phải muốn dẫn tôi đi tham quan lần hai không?"

Trần Linh Linh phản ứng nhanh nhạy, "Dĩ nhiên là không rồi. Chắc là giám đốc đã báo cáo xong rồi, chúng ta đi gặp anh ấy nào."

Phòng của Trần Linh Linh ở ngay phía ngoài văn phòng của Chu Minh. Lúc cô ấy bước vào phòng thì vội vàng nhìn khắp phòng, mấy trợ lý ngồi trong phòng đau khổ nhìn cô lắc đầu. Trần Linh Linh than khổ trong lòng: Giám đốc và Chủ tịch vẫn còn đang chiến với nhau, sao mà chưa xong nữa? Bây giờ cô nên tìm có gì để ngăn Nhiếp Thanh Anh lại, không cho cô ấy nhìn thấy hai người kia cãi nhau đây?

Quay lại phòng thư ký, Trần Linh Linh ân cần rót nước cho Nhiếp Thanh Anh. Hai cô gái nhìn nhau cả buổi, Nhiếp Thanh Anh ngẩng lên nhìn thư ký Trần đang do dự trước mặt.

Thư ký Trần nhanh chóng quyết định, tủm tỉm cười, "Cô Nhiếp à, tôi là thư ký của giám đốc Chu, mọi chuyện của anh ấy tôi đều biết cả. Cô sẽ không vì thế mà đề phòng tôi chứ? Có muốn nghe tôi kể một vài chuyện xưa của giám đốc hay không?"

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi không thích nghe chuyện xưa... Mà cô muốn kể lắm hả?"

Trần Linh Linh ghen hòng, phong cách nói chuyện của Nhiếp Thanh Anh đối với những người EQ cao như Trần Linh Linh thì có hơi khó tiếp thu. Nhưng nhờ thư ký Trần da mặt dày, khi Nhiếp Thanh Anh hỏi cô muốn kể lắm hả, cô vội vàng bày ra vẻ mặt như gặp được tri âm. Thư ký Trần nhích lại ngồi sát bên cạnh Nhiếp Thanh Anh, cong môi cười nhẹ, đôi mắt xinh đẹp khẽ chớp chớp.

Cô nhỏ giọng tiết lộ một bí mật với Nhiếp Thanh Anh, "Thật ra hồi đầu giám đốc mới vào công ty, tôi đã rung rinh vì vẻ đẹp trai ngời ngời của giám đốc. Lúc ấy, tôi mãi mà vẫn chưa được thăng chức nên đã định đi đường tắt, phát triển một mối tình công sở với cấp trên. Nếu được làm bà chủ, thì quá tuyệt rồi."

Nhiếp Thanh Anh sững sốt, sau đó nghiêng đầu đánh giá cô. Mặc dù Nhiếp Thanh Anh mù mặt, nhưng lúc cô nhìn một người vẫn có thể nhận ra người đó có xinh đẹp hay không, chỉ có điều là sau đó sẽ không nhớ rõ mặt người ta mà thôi. Cô nhìn Trần Linh Linh, phải thừa nhận là cô thư ký này vô cùng xinh đẹp, quyến rũ lại khôn khéo, đúng là một mỹ nhân.

Trong lòng Nhiếp Thanh Anh khẽ nói, yên lặng một lát rồi hỏi nhỏ,

"Thành công không?"

Trần Linh Linh, "..."

"Đương nhiên là không rồi!"

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu.

Trần Linh Linh thôi không cười, không thèm duy trì dáng vẻ một thư ký chuyên nghiệp nữa. Cô suy nghĩ một hồi, quay đầu nói, "Cô Nhiếp à, tôi không biết ở nước ngoài giám đốc sống thế nào. Nhưng sau khi về nước, mặc dù bên cạnh anh ấy luôn có người đẹp vây quanh nhưng chưa bao giờ anh ấy vượt quá giới hạn. Lúc ấy tôi còn chưa biết đến sự tồn tại của cô, tôi chỉ cảm thấy anh ấy quá lạnh lùng. Có biết bao người đẹp bên cạnh anh ấy, nhưng hôm trước anh ấy còn nói nói cười cười với người ta, sau khi bàn xong công việc liền ném người sang cho tôi, trở mặt như không quen biết. Người ta đồn giám đốc bao nuôi mình tinh, quen biết với hot girl mạng, tất cả đều là giả cả. Tôi có thể chắc chắn một điều, ngoại trừ công việc, giám đốc không hề có hứng thú với phụ nữ. Vì bản tính của anh ấy... quá độc ác."

"Sau này biết đến sự tồn tại của cô, tôi mới biết được, loại người như giám đốc thế mà cũng có lúc nặng tình như thế."

Nhiếp Thanh Anh hỏi, "Loại người gì?"

Trần Linh Linh, "..."

Nhiếp Thanh Anh, "Cô nói Chu Minh là loại người gì?"

Trần Linh Linh: Tôi nói nhiều như vậy mà cô Nhiếp đây chỉ bắt đúng điểm đó thôi hả? Cô bị sao thế... Đây là gu của giám đốc ư? Khó trách cô Nhiếp lại có thể nên vợ thành chồng với giám đốc thần kinh của mình mà đến nay vẫn chưa chịu ly hôn. Hóa ra cấu tạo não của hai người đều khác người

bình thường.

Trần Linh Linh mập mờ nói, "Giám đốc lợi hại lắm. Đây là tôi kể chuyện xưa của tôi đó! Tôi muốn cùng giám đốc phát triển mối quan hệ yêu đương công sở nhưng lại không có kết quả. Có lần tôi khủng hoảng vì sợ mất việc. Lúc ấy tôi bị cấp trên ăn hiếp, nếu tôi mà đắc tội người kia thì chắc chắn sẽ bị mất việc. Tôi học hành bao năm mới vào được Chu thị, gia đình luôn tự hào về tôi, sao tôi có thể ra đi nhảm nhí như thế? Tôi luôn cố gắng giao thiệp khắp nơi, ranh giới cuối cùng như muốn lung lay sắp đổ... Sau lại có một lần bị người ta lừa đến khách sạn, bị bỏ thuốc, không ngờ lại gặp giám đốc ở ngoài hành lang."

Trần Linh Linh còn đang nhớ lại, "Lúc ấy hình như giám đốc đang đi cùng bạn bè. Tôi bị người kia ôm vào lòng... Cô Nhiếp có lẽ không biết, trong công việc, phụ nữ muốn thăng tiến rất khó, giữa các cấp trên luôn có sự ăn ý, chính là họ không quan tâm đến ai cả. Xui cái là trước ngày hôm đó, vì làm sai mà tôi bị anh ấy mắng một trận rồi đuổi ra khỏi phòng. Gã cấp trên kia muốn ép tôi... Tôi nghĩ nếu giám đốc có thấy thì chắn chắn cũng sẽ mặc kệ tôi mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng nói, "Anh ấy vẫn giúp cô đúng không?"

Trần Linh Linh chớp mắt đôi mắt ngấn nước, tủm tỉm nói, "Đúng vậy, từ đó về sau, tôi trở thành trợ thủ đắc lực của anh ấy..."

Cô ấy đang nói thì cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị đẩy ra, bên trong còn truyền đến giọng nói đầy giận dữ, "Mày cút cho tao! Đừng có vác mặt về đây nữa!"

Người đàn ông im lặng đi ra khỏi phòng làm việc.

Trần Linh Linh và Nhiếp Thanh Anh vội vàng đứng dậy. Về mặt Chu

Minh đầy lạnh lùng, nhưng khi vừa nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh, anh ngẩn cả người. Cô tưởng mình đến quấy rầy công việc của anh nên có hơi mất tự nhiên, "Em đến xem thử công việc của anh thế nào..."

Chu Minh nở nụ cười, "Ấy, thật ngại quá. Lần đầu tiên vợ đến thăm lại gặp cảnh chồng em từ chức."

Anh thấp thỏm rồi nhỏ giọng hỏi, "Em sẽ không giận vì anh từ chức chứ? Anh Anh, anh đã suy nghĩ kỹ lắm rồi, lúc đầu anh định nói với em, nhưng mà..." Chưa kịp nói đã bị Chu Kiến Quốc vào phòng làm việc mắng đến ngu người.

Nhiếp Thanh Anh lắc đầu, "Không sao, em sẽ luôn ủng hộ anh."

Lòng Chu Minh như muốn nở hoa, anh bước tới ôm vợ vào lòng rồi dịu dàng nói với cô, "Vợ ời, em thật tốt..."

Anh vừa dứt lời thì Chu Kiến Quốc đã bước ra, mặt ông hầm hầm lửa giận, giống như muốn tìm anh đánh nhau. Chu Kiến Quốc bị Chu Minh chọc tức chết, ông vốn không nhìn xung quanh, chỉ bước nhanh đến nắm lấy cổ áo con mình, nắm đấm run run như muốn đánh người, "Thằng khỉ này, mày muốn tạo phản hả..."

Nhiếp Thanh Anh thất thanh kêu lên, "Ông xã!"

Chu đại gia nghe thấy giọng của con dâu thì giật mình, ông vừa nhìn sang thì thấy có một cô gái chạy tới nắm lấy tay Chu Minh. Chu đại gia ngơ ra một lúc, sau lại thấy Nhiếp Thanh Anh nhìn mình với thái độ thù địch, cả người ông run lên. Sao ông có thể để lại ấn tượng tàn bạo với con dâu mình cho được?

Thế là Chu đại gia hít một hơi thật sâu, cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng. Ông dịu dàng nhìn con trai cao lớn trước mắt, giúp anh vuốt lại vết

nhấn trên âu phục, hiền hòa đáp, "Từ chức ư, không sao cả, ba luôn ủng hộ con. Ba rất thích dã tâm của con, có chí khí, không dựa vào gia đình, tự gây dựng sự nghiệp, ba rất tự hào về con, con trai ạ."

Chu Minh không nhịn được bật cười chế giễu.

Chu đại gia nguýt anh một cái.

Rốt cục Chu Minh cũng không làm mất mặt ba mình trước mặt Nhiếp Thanh Anh, anh ôm vai cô, khẽ cười, "Đi thôi vợ, nếu em tới rồi thì giúp anh dọn đồ đi. Sau này chúng ta không đến đây nữa."

Nhiếp Thanh Anh gật đầu, được Chu Minh dắt vào phòng làm việc của mình. Ở phía sau lưng, Chu Kiến Quốc chăm chú nhìn bóng lưng cô, nhưng tiếc là con dâu đã bị thằng con của mình bắt cóc, không thém liếc nhìn ông lấy một cái.

Chu đại gia thầm mắng thằng con bất hiếu.

Thư ký Trần Linh Linh đứng bên cạnh nghe hết mọi chuyện thì ngậy ra: Cái gì? Giám đốc từ chức rồi? Còn cô thì sao? Sao đây, sao đây? Trước khi rời khỏi giám đốc cũng không sắp xếp gì cho cô ư?

Vì ngại chủ tịch đang lườm nguýt cửa phòng của giám đốc nên thư ký Trần cố gắng dẫn lại cảm xúc muốn tông cửa chạy vào ôm giám đốc khóc lóc kể lể.

...

Chu Kiến Quốc đã biết chuyện con trai mình kết hôn.

Nhiếp Thanh Anh do dự không biết có nên ngả bài với cha mẹ mình hay không. Giấu giếm ba mẹ bấy lâu nay, cô sắp hết ý tưởng để bịa chuyện tiếp

rồi.

Chu Minh cũng do dự. Anh do dự là vì ba đã biết chuyện mình kết hôn nhưng mẹ thì không, như thế là không công bằng. Nhưng Chu Minh lại sợ vợ không vui nếu mình lại đi bép xép nữa. Trừ trừ một hồi lâu, thế là đêm hôm khuya khoắt, Chu Minh lén gọi cho mẹ mình.

Bên kia nhanh chóng nhận điện thoại.

Lâm Quân Yến cất giọng lưu loát, "Gọi làm gì? Chu Kiến Quốc chết rồi nên muốn mẹ về chịu tang hả? Ly hôn rồi không cần khách sáo thế đâu?"

Chu Minh im lặng.

Anh hạ giọng nói, "Không phải! Ông ấy sống vẫn tốt chán!"

Chu Minh, "Mẹ, mẹ đang rửa ông ấy à?"

Lâm Quân Yến có hơi mất mát, sau đó vội điều chỉnh lại tâm trạng, "Không, chỉ là tối qua nằm mơ thấy ông ấy chết rồi, hại mẹ tốn hai giọt nước mắt cá sấu. Nay con gọi điện thoại tới làm mẹ tưởng mộng đẹp thành thật. Thôi bỏ qua đi, con có chuyện gì thế?"

Mộng đẹp thành thật!

Chu Minh ho khan một tiếng, anh cứ như mấy cậu nhóc xấu hổ, không biết phải nói gì, "À, chuyện là, con muốn báo mẹ một tin, con đã kết hôn rồi."

Bên kia, "..."

"Tút tut tut." Điện thoại đã bị ngắt.

Chu Minh ngạc nhiên, thầm nghĩ mẹ mình hận ba khiến mình bị liên lụy không được gặp mẹ thì thôi đi. Nhưng mẹ lại tuyệt tình đến nỗi điện thoại của

anh mà bà nhẫn tâm cúp ngang thế này?

Chu thiếu chưa kịp thất vọng thì bà Lâm Quân Yến đã gọi lại. Anh vừa bắt máy thì bà hỏi ngay, "Con kết hôn? Chuyện này mẹ biết trước hay là Chu Kiến Quốc biết trước?"

Chu Minh hắng giọng một cái rồi nói, "Chuyện này không quan trọng..."

Lâm Quân Yến, "Chu Kiến Quốc biết trước hả? Sao ông ấy lại biết trước mẹ? Có phải ông ấy ép con kết hôn, lợi dụng hôn nhân của con để đổi chác có đúng không? Sao ông ấy lại xấu xa thế? Đến chết vẫn không chịu thay đổi?"

Cách cả một đại dương, bà Lâm Quân Yến bắt đầu ác ý suy đoán về Chu Kiến Quốc, mà Chu Minh chỉ yên lặng lắng nghe, không cắt ngang lời bà nói. Chờ đến khi bà trút hết lửa giận thì anh mới có cơ hội nói với bà vợ mình là ai.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chồng Em Đau Lòng Chết Đi Được. Đau Chết Luôn!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Lâm Quân Yến: "Gửi hình vợ của con qua cho mẹ."

Đến lúc này rồi mà bà thà xem con dâu qua hình ảnh chứ không muốn nói chuyện trực tiếp qua video với con trai. Bà đã từng bị tổn thương, chuyện này cũng không vì tính cách lạc quan mà giảm bớt đi phần nào. Bà hận Chu Kiến Quốc, đến nỗi con trai cũng bị liên lụy vì quá giống ông hồi còn trẻ, mỗi lần bà nhìn Chu Minh thì không thể nào chịu được.

Chu thiếu hơi thất vọng, nhưng lúc gửi hình cho mẹ, anh lại lén gửi một ảnh Nhiếp Thanh Anh chụp chung với mình.

Tấm hình này là do anh kéo cô lại chụp. Hai người đứng trên đường lớn, sau lưng là rừng phong đỏ rực. Trong tấm hình, người đàn ông với hàng mày sắc bén, đôi mắt sáng bừng, nụ cười trên môi mang theo sự nghịch ngợm. Còn cô gái thì đứng bên cạnh người đàn ông, mái tóc dài được cột lên, gương mặt xinh đẹp, mắt tự nhiên nhìn vào ống kính, nhưng vẻ mặt hờ hững cũng không che giấu được vẻ đẹp của cô, khí chất như lan tỏa như sương.

Bên bờ bên kia đại dương đang là ban ngày, bà Lâm Quân Yến đang ngồi trong vườn hoa nhà mình, mấy vòi nước tự động đang phun nước tưới khắp nơi. Trên lối đi được xây một cái cầu nhỏ, Lâm Quân Yến ngồi trên cầu, móng tay đỏ thắm lưu luyến khẽ chạm vào hình dáng con trai của mình qua màn hình điện thoại. Bà chớp mắt, đôi môi mím lại, thầm nghĩ cái tật xấu này của thằng con mình giống hệt với phong cách làm việc của ông ba không biết mất mặt kia.

Ngắm con trai một lúc lâu, bà mới dời mắt sang người con gái xinh đẹp đứng bên cạnh Chu Minh.

Bà "A" lên một tiếng.

Sau đó bà lại nói với Chu Minh, "Mắt thẩm mỹ của con bao năm rồi mà vẫn không thay đổi, cứ dừng lại ở thời cấp 3 thế à? Trông cô gái này giống hệt cô bé mà con thích hồi cấp 3 đó. Không lẽ chuyện ba mẹ ly hôn lại ảnh hưởng tới con lớn vậy hả, khiến cho cuộc sống của con cứ dừng mãi ở cấp 3 không trưởng thành được ư? Con có muốn đi gặp bác sĩ không? Hay là con ly hôn đi, có bệnh phải trị chứ, đừng làm lỡ dở con gái nhà người ta chứ. Chu Minh, mẹ thất vọng về con quá."

Chu Minh chờ người.

Lúc nói chuyện với người khác, ngoại trừ vợ mình ra thì ít khi nào anh bị người ta làm cho ghen hòng thế này. Đa số toàn là anh làm người ta cảm nín. Nhưng lúc nói chuyện với mẹ, anh luôn bị mẹ nói đến nín thinh.

Chu Minh cố gắng sắp xếp lời nói, dờ khóc dờ cười, "Mẹ, mẹ nói gì vậy? Mắt thẩm mỹ của con bình thường, cô ấy là người con thích hồi cấp 3! Là Nhiếp Thanh Anh đó! Cuối cùng con cũng cưới được cô ấy rồi."

Lâm Quân Yến sững sốt một hồi, sau đó nhanh chóng đáp lại, "Thật sao? Tốt quá rồi! Hai đứa con đúng là trai tài gái sắc, một đôi trời sinh. Tình yêu kiên trì bao năm nay của con không ai lay đổ được, mẹ thấy tự hào vì các con đó!"

Chu Minh say ngất:... Vừa nãy mẹ có nói thế đâu, suy nghĩ của mẹ cũng nhanh quá rồi đó!

Nhưng đây là mẹ anh, anh cũng đành bó tay thôi.

...

Sau khi hai mẹ con nói chuyện với nhau thì cũng buông bỏ được phần nào. Anh đã bị ba mình đá ra khỏi công ty, chẳng cần quan tâm đến quan hệ xã giao. Chu Minh nghĩ một lúc rồi gọi cho kd, bắt đầu bàn chuyện lập nghiệp với kd. Vì Chu Minh từ chức quá đột ngột nên hai người chưa kịp chuẩn bị sẵn sàng, chỉ nắm bắt thời gian rồi hẹn nhau chọn một chỗ để khảo sát rồi nói tiếp.

Khoảng thời gian này anh còn bận hơn cả lúc đi làm.

Có khi bận rộn cả ngày, đến giờ Nhiếp Thanh Anh tan tầm mà anh lại có hẹn với người khác nên không có thời gian đến đón vợ về. Thật ra, cô không đồng ý chuyện anh lúc nào cũng đưa đón cô, không phải cô cảm thấy ý kiểm soát của anh quá mạnh, cô không có khái niệm về vấn đề này, cô chỉ đơn giản nghĩ rằng thời gian làm việc của mình không cố định, Chu Minh tới lui đưa đón cô cả ngày thì cực lắm. Ông xã bận việc không đến đón được nhưng bận Nhiếp lại mừng thầm, khiến anh chồng buồn lắm.

Lúc ra khỏi cổng, Nhiếp Thanh Anh thầm nghĩ mình cũng nên học lái xe rồi mua một chiếc, cô không muốn để Chu Minh lái tới lái lui thế này. Cô cũng không hề biết rằng chuyện đưa đón cô mỗi ngày có thể làm cho Chu Minh vui thế nào.

Cô vừa đi vừa suy nghĩ, mắt thì nhìn thẳng phía trước chứ không hề thất thần, hoàn toàn bỏ qua người đàn ông trung niên mặc vest đen đứng bên đường.

Chu Kiến Quốc, "..."

Ông há hốc mồm nhìn cô con dâu không thèm để ý tới mình, cứ thế mà lướt ngang qua ông. Chu Kiến Quốc nghĩ, con dâu của ông lạnh lùng thế.

Mấy cô gái xinh đẹp bây giờ ai cũng tùy hứng thế à?

Ông vờ ho khan một trận hồng để khiến con dâu chú ý tới mình.

Bạn học Nhiếp vẫn không quan tâm.

Chu Kiến Quốc đành phải: "Này, Nhiếp... à... Nhiếp... Thanh Anh! Thanh Anh!"

Lúc này Nhiếp Thanh Anh mới quay đầu nhìn sang.

Trên mặt ông lộ ra nụ cười "nghề nghiệp" mà mình thường dùng mỗi khi đối mặt với cấp dưới, nhưng lần này ông chờ lâu thiệt lâu mà cô gái kia chỉ ngơ ngác đáp lại, "... Xin chào!"

Chu Kiến Quốc lập nghiệp nhiều năm, ông rất giỏi trong việc đoán ý qua nét mặt, lòng ông lạnh xuống, thầm nghĩ Chu Minh cưới vợ kiểu gì thế này, "Tôi là ba của Chu Minh."

Mặt Nhiếp Thanh Anh đỏ bừng, vẻ mặt mất tự nhiên. Cô quay lại xin lỗi, "Con xin lỗi ba. Con không giỏi nhận người cho lắm nên vừa nãy không nhận ra ba."

Lúc này Chu Kiến Quốc mới kiêu căng nở nụ cười nhìn Nhiếp Thanh Anh rồi "ừ" một tiếng.

Nhiếp Thanh Anh xin lỗi nhìn ông.

Hai người nhìn nhau cả buổi.

Chu Kiến Quốc: "Hết rồi hả? Thế là hết hả?" Chỉ xin lỗi ông rồi thôi hả? Con dâu nhà người ta không nhận ra ba chồng thì sau khi xin lỗi đều sợ hãi lấy lòng vài câu ư? Con dâu ông tuy lạnh lùng nhưng một câu cũng không thèm nói luôn hả? Đây... cũng ít nói quá rồi đấy.

Chu Kiến Quốc không những không tức giận mà ánh mắt còn lộ ra sự hứng thú. Đời này ông đã gặp biết bao nhiêu người phụ nữ, ông không tin mình không qua được cửa của Nhiếp Thanh Anh.

Nhưng ông không hề biết, con của ông cũng nghĩ như thế.

Ông dịu dàng nói với con dâu mình, "Lên xe đi. Có Chu Minh ngăn đón nên hai ba con mình khó có dịp nói chuyện với nhau. Mà cũng có gì đâu, là do nó lo ba làm không tốt. Nhưng người một nhà cả thì quan tâm cái này làm gì! Nó cẩn thận quá rồi, thằng nhóc này sợ ba mệt, sợ ba vất vả. Mẹ nó rời đi đã bao nhiêu năm, đều do một tay ba chăm sóc nó đó! Thằng nhóc này hiền lành thế đấy."

Nhiếp Thanh Anh ngồi lên xe, nghe ông nói thế cũng không đáp lại.

Chu Kiến Quốc biết cách đoán ý người khác qua vẻ mặt, "Có gì thì con cứ nói, đừng giấu. Sau khi mẹ Chu Minh xuất ngoại thì chỉ còn mỗi ba, có gì con cứ nói với ba, đừng ngại."

Nhiếp Thanh Anh liền nói thẳng, "Anh ấy không cho con và ba gặp nhau không phải là do quan hệ giữa hai người quá xấu ư?"

Chu Kiến Quốc như muốn tắt thở, "..."

Ông ngồi ở ghế phụ, quay đầu nhìn chăm chăm Nhiếp Thanh Anh, chân thành nói một câu, "Tiểu Nhiếp à, con không nói gì thì tốt hơn."

Cô gái không biết cách nói chuyện như cô đúng là hiếm thấy.

Nhiếp Thanh Anh cụp mắt, vừa lúc nhìn thấy tin nhắn của Chu Minh gửi đến. Ngày nào cũng vậy, anh cứ như nhân viên kiểm soát bám theo cô, mà cô cũng chả thấy điều này có gì sai, chồng hỏi thì cô trả lời thật. Nhiếp Thanh

Anh cúi đầu nhận tin với ông xã, trấn an bảo Chu Minh không sao hết, ba chồng tốt với cô lắm. Chu Kiến Quốc thấy cô cứ cúi đầu thì không biết có phải do mình quá nghiêm khắc nên đã làm cô buồn hay không.

Nói thật, ông đã từng sắp xếp cho Chu Minh biết bao nhiêu cuộc xem mặt, ban đầu từ mấy mối liên hôn đến sau này ông chỉ cần người Chu Minh thích là phụ nữ là được. Ông từng nghĩ Chu Minh là người chỉ muốn đi qua vạn bụi hoa nhưng lại không muốn kết hôn. Cả ngày anh cứ đi theo một đám bạn ăn chơi liêu lổng thì làm sao có tiền đồ? Bây giờ con trai đã lấy vợ, gia đình vợ tuy không giàu sang phú quý nhưng cũng thuộc tầm trung, con gái nhà người ta được ba mẹ cưng chiều từ nhỏ, ông rất hài lòng, nên không muốn cản trở hôn nhân của con mình.

Chu Kiến Quốc lại mở miệng, "Hồi cấp 3 con học ở thành phố A đúng không? Bây giờ mới về đây nên có muốn thăm thú vài nơi xem xem có gì thay đổi hay không? Mấy năm gần đây thành phố A phát triển lắm đó."

Nhiếp Thanh Anh, "Cấp 3 con không đi chơi nên không biết có thay đổi gì."

Chu Kiến Quốc, "..."

Con dâu lại giết chết bầu không khí nữa rồi.

Chu Kiến Quốc không tin, thế là ông không ngừng tìm chủ đề để nói với Nhiếp Thanh Anh. Nhiếp Thanh Anh không biết nó chuyện, là người thích yên tĩnh, nhưng ông phát hiện ra rằng chỉ cần mình hỏi thì cô nhất định sẽ trả lời, dù cô không biết phải nói gì. Ông lại càng hài lòng, dù EQ con dâu thấp nhưng lại xinh đẹp, dịu dàng, tốt bụng rất xứng đôi với thằng con trai thích làm lơ của mình. Vừa hay, Nhiếp Thanh Anh có thể kiềm chế được Chu Minh.

Ông dẫn Nhiếp Thanh Anh đến một hội sở cấp cao dùng cơm. Nhiếp Thanh Anh chưa từng tới đây bao giờ, nhưng cả đường cô đều im lặng, không hề rụt rè, từ đầu đến cuối luôn tỏ ra hờ hững. Chu Kiến Quốc lại càng thêm hài lòng, lấy thân phận của Chu Minh thì sau này khẳng định sẽ tham gia rất nhiều bữa tiệc, vợ có thể bình tĩnh như thế thì rất có lợi cho anh.

Chu Kiến Quốc không có chỗ nào chê với con dâu mình. Lúc ăn cơm, ông bắt đầu nhớ lại những chuyện đắng cay lẫn ngọt ngào, nói với Nhiếp Thanh Anh mình đã khổ cực nuôi Chu Minh nên người ra sao. Nhiếp Thanh Anh có hơi nghi ngờ, ở bên Chu Minh, cô luôn nghe thấy anh bảo hai cha con anh bất hòa ra sao, Chu Minh không chịu nhận ông là ba mình. Nhưng bây giờ nghe Chu Kiến Quốc kể, Nhiếp Thanh Anh lại thấy ông rất thương con trai mình, dù trách cứ nhưng trong lời nói đều mang theo sự yêu thương.

Chu Minh lại nhắn tin giục Nhiếp Thanh Anh, "Em còn đang nói chuyện với Chu Kiến Quốc hả? Đi về mau! Hai người thì có chuyện gì mà nói. Anh Anh, nghe lời, ông xã đến đón em nhé?"

Nhiếp Thanh Anh chậm rãi gõ chữ, "Không đâu. Anh đừng tới. Có tới em cũng không đi với anh đâu. Nghe lời đi, ông xã."

Cô muốn nghe chuyện Chu Minh lúc còn nhỏ.

Chu Kiến Quốc thao thao bất tuyệt kể chuyện con trai từ nhỏ đã thích nghịch ngợm gây sự, thông minh nhưng không chịu học, chỉ cần đủ 60 điểm chứ không muốn cố gắng để đạt 100 điểm. Anh chỉ cần đủ điểm chứ không muốn phí sức. Mỗi khi rảnh rỗi toàn đi chơi lê lững khắp nơi, suốt ngày chọc giận ba mẹ. Mẹ anh thì rất bình tĩnh, luôn cưng chiều con trai, chỉ có Chu Kiến Quốc đau đầu nhức óc, cứ lo con trai mãi chơi thế này thì sẽ không có tương lai.

Nhiếp Thanh Anh muốn nói lại thôi.

Chu Kiến Quốc hiểu vì sao cô lại ngơ ngác như thế, ông tự giễu cười cười, "Mặc dù ba có 5 đứa con, nhưng... chỉ có mỗi Chu Minh là ba nhìn nó lớn lên, là ba nắm tay dạy nó, chỉ nó, ba tốn rất nhiều công sức vào nó. Nói một câu khó nghe chính là, ba chỉ thừa nhận một đứa con trai này thôi. Nếu ba không còn nữa, toàn bộ Chu thị, tài sản của ba chỉ để lại cho nó. Cuộc sống riêng tư của ba không tốt, nhưng ba tự thấy mình đối xử với nó rất tốt. Thế mà bây giờ nó lại không chịu bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện với ba, vừa mở miệng là chộc ba tức chết giống hệt mẹ nó vậy... Lâu dần, ba cũng không muốn chủ động rước bực vào người. Cho nên mới không biết nó đã kết hôn."

Nhiếp Thanh Anh thầm nghĩ, ba của Chu Minh đúng là một người bạc tình. Hai đứa con gái của vợ trước đến, ông chỉ cho tiền chứ không chịu bỏ ra tình thương của một người cha. Sau đó lại lấy vợ, vợ mới qua lời kể của Chu Minh thì không có gì bắt bẻ, còn chịu sinh con cho ông. Nhưng ông lại có bệnh đa nghi nặng, cảm thấy vợ còn trẻ, lại chưa bao giờ cùng ông vượt qua khó khăn, ông chưa bao giờ nguyện ý tin tưởng người vợ mới cưới của mình.

Ông có lỗi với biết bao nhiêu người, nhưng lại rất quan tâm với Chu Minh.

Người đàn ông này đúng là một người phức tạp.

Chu Kiến Quốc phàn nàn, "Chu Minh cố ý chộc tức ba, rõ ràng kết hôn rồi mà không nói cho ba biết. Ba chỉ muốn ăn một bữa cơm với thông gia, tâm sự chuyện hai đứa con thôi mà. Mấy đứa còn trẻ nên sẽ không hiểu hôn nhân không đơn giản như vậy đâu. Không lẽ Chu Minh có tiền thì ba không cho tụi con cái gì, cứ để bọn con dốc sức làm việc thế ư? Ba thật không hiểu tại sao nó lại không cho ba gặp ba mẹ con..."

Nhiếp Thanh Anh bất an, nhỏ giọng nói, "Ba, cho con cắt ngang lời ba một chút được không? Không phải Chu Minh không chịu mà là do con... Lúc trước con không muốn để hai nhà hai bên biết chuyện bọn con kết hôn. Ba

mẹ con vẫn chưa biết con đã kết hôn..."

Chu Kiến Quốc, "..."

Lần này ông thật sự chấn động. Ông có thể tra cả nhà Nhiếp Thanh Anh từ trên xuống dưới nhưng lại không biết được chuyện Nhiếp Thanh Anh không muốn cho hai nhà biết chuyện cô và Chu Minh kết hôn.

Chu Kiến Quốc cẩn thận hỏi lại, "Vì sao không muốn nói cho ba mẹ biết? Con... không lẽ con không hài lòng với con trai ba, không thích nó nên muốn ly hôn với nó hả?"

Chu đại gia lập tức chữa cháy, "Con trai ba không kém cõi như ba nói đâu. Không phải nó thích gây sự, cũng không phải không biết trời cao đất dày. Ba nói bậy thôi, chỉ tùy tiện nói thế nên con đừng tin thật. Nó vừa giỏi vừa thâm tình, không giống ba chút nào. Về phương diện này thì nó giống mẹ nó hơn là ba, con không cần phải lo nó sẽ..."

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu lên.

Chu đại gia bất giác quay đầu thì nhìn thấy cửa phòng bao mở rộng, con trai ông mặt đen như dít nôi đang đứng đó.

Chu Minh, "Nghịch ngợm gây sự, không biết trời cao đất dày? Ông nói tôi thế à? Tôi mà ly hôn là do ông hại đấy!"

Chu Kiến Quốc ghen hòng nhìn anh, tự dừng lại bị con trai chụp mũ.

Chu Minh ngoắc ngoắc, "Vợ ơi, sao em còn không qua đây? Ăn cơm với một ông già mà không thèm quan tâm đến chồng em, chồng em đau lòng chết đi được. Đau chết luôn! Chết rồi là em không còn chồng đâu đấy!"

Thằng con trời đánh này lại nói lung tung.

Chu Kiến Quốc thầm nghĩ thế, sau đó kinh ngạc nhìn cô con dâu điềm tĩnh của mình đứng dậy ngoan ngoãn đi tới cạnh Chu Minh. Anh lập tức ôm lấy vai cô, cúi đầu dịu dàng hôn lên mặt cô một cái. CƠn giận trong lòng cũng nguôi ngoai, ôm vợ rồi quay đầu cười khiêu khích với ba mình.

Mặt Chu Kiến Quốc trầm xuống: Mày khiêu khích cái gì! Ông đây cướp vợ mày chắc!

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đạo Gần Đây Tôi Và Anh Anh Đang Lên Kế Hoạch Có Con

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Hai người cùng nhau đi vào thang máy. Chu Minh cố nhịn rất lâu nhưng lúc mở miệng vẫn không giấu được mà phàn nàn, "Sao em lại đi gặp ông ta? Ông ta cáo già lắm, bán em đi hồi nào không hay đấy."

Nhiếp Thanh Anh, "Không đâu, ba tốt lắm." Cô nhìn chồng, "Ba nói với em ba rất muốn quan tâm đến anh nhưng anh lại không thèm đếm xỉa tới ông ấy."

Lần này, Chu Minh im lặng rất lâu. Cánh cửa thang máy phản chiếu gương mặt đầy phức tạp của anh, một lát sau, Chu Minh thần thờ nói, "Anh không biết... Ông ta bạc tình quá, sinh hoạt cá nhân quá loạn, còn dám ăn hiếp mẹ anh, anh hận ông ta. Nhưng ông ta lại đối xử rất tốt với anh... Giống như lần này anh tự thành lập công ty, ngoài miệng ông ta mắng anh nhưng chắc chắn sẽ âm thầm tìm bạn bè giúp đỡ cho anh... Anh không biết nữa."

Chu Kiến Quốc quá phức tạp, tất cả những điểm tốt và xấu đều tập trung lên người ông. Chu Minh khó mà nói ra được cảm giác của mình đối với ông nên đành im lặng.

Trong hội sở, con dâu bị con trai dẫn đi nhưng Chu đại gia không hề tức giận, chỉ bảo trợ lý đưa điện thoại mới cho mình, hùng hồn gọi cho vợ trước của mình, "Chắc bà chưa biết con mình đã kết hôn đâu nhỉ?"

Lâm Quân Yến: "..."

Lần này bà không cúp điện thoại ngay mà cười chế giễu, giọng nói mang

theo sự tự hào, "Tôi biết từ lâu rồi, ít ra biết còn sớm hơn ông. Nghe đâu con trai tôi cưới chui, không có làm lễ cưới? Còn nghe nói chồng trước là ông đây từng nhận lầm con dâu của tôi? Chắc chắc, mười năm rồi mà căn bã vẫn hoàn căn bã."

Chu Kiến Quốc nổi giận đùng đùng, "Đương nhiên là tôi sẽ tổ chức hôn lễ, căn bà nói chắc? Còn chuyện nhận lầm thì chỉ là hiểu lầm mà thôi. Bà coi chừng cái giọng bà đó! Xem xem bà dạy con ra sao hả, không có chút phép tắc nào, giống hệt bà vậy đó! Tôi muốn gửi thư mời vạn chữ lên án bà!"

Lâm Quân Yến: "Đồ điên!"

"Bộp" Điện thoại lại bị cúp ngang.

Trợ lý cứ tưởng rằng chủ tịch sẽ nổi giận khi bị cúp điện thoại, nhưng lúc anh ta run rẩy nhận lại điện thoại thì phát hiện Chu đại gia vô cùng bình tĩnh, không hề tức giận. Đáy mắt của ông còn lộ ra sự lưu luyến, hoài niệm, nhưng khi anh ta nhìn lại thì chủ tịch đã trở lại như bình thường, bảo anh ta lái đến bữa tiệc sắp diễn ra.

Chu Kiến Quốc đã sớm biết bữa cơm với con dâu sẽ không thành công vì thằng con của ông nhất định sẽ đến phá đám.

Ông quay đầu dặn dò trợ lý, "Có phải Chu Minh đang định thành lập công ty không?"

Trợ lý mới đến run lên, "Phá... phá bỏ ạ?"

Chu Minh trừng mắt, "Để người ta quan tâm một chút! Sao tôi lại đập đổ công ty của con trai mình hả? Tưởng tôi cũng bệnh như nó chắc?"

Trợ lý co rụt bả vai, thầm nghĩ giang hồ đồn đãi quan hệ cha con hai người kém không ai bằng. Lúc Chu thiếu ở nước ngoài thành lập công ty,

ngài đây vì muốn ép anh ấy về nước mà chèn ép công ty của Chu Minh khiến anh ấy phá sản. Giang hồ ai cũng nói thế cả đấy.

...

Công ty mới thành lập của Chu Minh và kd tên là "Tập đoàn Dược Minh" người đầu tư chủ yếu là Chu Minh và kd, Hàn Đạt và vài người bạn trong nhóm đều góp vốn, thế là công ty mới được thành lập. Bắt đầu gây dựng sự nghiệp nên Chu Minh bận tối mắt tối mũi, hết tham dự bữa tiệc này lại được mời đến bữa tiệc khác. Cả ngày quay như chong chóng ở ngoài đường, anh bận đến nỗi không có thời gian quan tâm đến vợ mình.

Hiếm khi được về với vợ, vừa bước vào nhà Chu Minh đã giật mình vì thấy giữa phòng khách đặt một cái vali to đùng. Nhiếp Thanh Anh mặc một bộ đồ ở nhà đang ngồi xõm sắp xếp quần áo. Chu Minh đứng ở huyền quan, sắc mặt lập tức thay đổi, "Em làm gì thế? Trốn nhà đi bụi hay muốn ly hôn? Anh chỉ mới bận có mấy ngày không quan tâm đến em thôi mà... Hay là anh từ chức, ở nhà với em nhé?"

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, "... Em chỉ đi diễn ở tỉnh khác thôi mà."

Chu Minh hiểu ra nên "à" một tiếng. Lúc trước, Nhiếp Thanh Anh mới đến vẫn chưa được đảm nhiệm vị trí múa chính, hơn nữa chân cô còn bị thương nên vũ đoàn quan tâm không để cho cô đi lưu diễn. Bây giờ cô đã có giải thưởng, chắc chắn sẽ phải lộ diện nhiều hơn.

Vừa nói xong thì anh beiesn sắc, Nhiếp Thanh Anh vội vàng trấn an bảo anh mình đã là múa chính, lưu diễn toàn quốc, múa chính có thể xuất hiện trên vài buổi diễn đã tuyệt lắm rồi. Nhiếp Thanh Anh không đi công tác thường xuyên, nhưng có đôi khi vũ đoàn sẽ hợp tác với tỉnh thì lúc đó có khả năng cô sẽ đi vắng nhà trường kỳ.

Chu Minh nghe cô nhẹ giọng giải thích quy tắc ngầm của vũ đoàn, nghe vợ nói cô chỉ đi lưu diễn chứ không phải trốn nhà đi bụi nên sắc mặt anh dịu xuống đôi chút. Nhưng anh vẫn không muốn xa cô, cứ thấy bức bối trong lòng. Anh không chịu được khi cô không nằm trong tầm mắt của mình, ở thành phố A thì anh có thể nắm rõ hành tung của cô bất cứ khi nào, nhưng ra khỏi đây rồi thì sẽ bị hạn chế. Nếu Nhiếp Thanh Anh xảy ra chuyện gì anh cũng không thể biết được.

Chu Minh cố gắng khống chế tâm trạng của mình rồi hỏi cô, "Em đi mấy ngày?"

Nhiếp Thanh Anh, "Khoảng 4 - 5 ngày gì đó."

Vẫn còn được, không lâu lắm.

Chu Minh thở phào nhẹ nhõm, anh đi tới ngồi xổm xuống kéo lấy bàn tay đang bận rộn xếp đồ của vợ lại. Nhiếp Thanh Anh nhếch môi nhìn anh. Ảnh đế Chu lại bắt đầu nhập vai, "Anh Anh à, anh không nỡ để em đi. Em đi rồi, ngôi nhà này cũng không còn là nhà nữa, chỉ còn là một ngôi mộ lạnh lẽo mà thôi. Anh ngày nhớ đêm mong trong ngôi mộ này dày vò mỗi đêm không thể say giấc. Từng cái nhú mào, từng nụ cười của em..."

Nhiếp Thanh Anh, "Ông xã, đợi chút..."

Cô rút tay ra nhưng anh không chịu buông mà còn chơi xấu, cô không khống chế được lực ở tay nên bị anh kéo ngã nhào vào lòng. Sau đó, anh hôn lên trán cô, lên tóc cô, lên gương mặt xinh đẹp của cô, dịu dàng và triền miên, hai tay ôm chặt eo cô không chịu buông. Hô hấp Nhiếp Thanh Anh trở nên dồn dập, cô bật cười vì nhột, hai gò má ửng đỏ, tim đập thành thịch, vừa then thừng lại vừa vui vẻ.

Cô đẩy anh, "Anh đừng lộn xộn nữa, em có điện thoại."

Chu Minh lưu luyến không buông, cô thoát khỏi lòng anh rồi lấy điện thoại đang rung trong túi quần ra. Chu Minh nhìn sang thì thấy một dãy số gọi đến. Số điện thoại quen quen, Chu Minh nổi tiếng có trí nhớ tốt cũng phải giật mình vì nhớ ra chủ nhân của số điện thoại này. Ấy thế mà cô lại nhận,

"Alo, xin hỏi ai vậy ạ?"

Người đàn ông bên kia im lặng một hồi mới cất giọng, "Quả nhiên em đã chặn anh rồi."

Là giọng của Từ Bạch Dương.

Tay cầm điện thoại của Nhiếp Thanh Anh khẽ run lên, sau đó cố gắng bình tĩnh đáp lại, "Xin lỗi, anh gọi lộn số rồi."

Nói xong liền cúp điện thoại.

Đặt điện thoại xuống, Nhiếp Thanh Anh tiếp tục sắp xếp quần áo của mình. Chu Minh ở bên cạnh bỗng đứng lên tiếng, "Tiền nhiệm hả?"

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn anh, "Em không để ý đến anh ta đâu."

Chu Minh định nói thì thấy điện thoại của cô lại sáng lên, dãy số vừa nãy lại gọi tới. Nhiếp Thanh Anh do dự một chút, nghĩ có nên kéo anh ta vào danh sách đen hay không thì Chu Minh bên cạnh không nhin được mà nói, "Nhận đi, lỡ như có chuyện gì gấp thì sao?"

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát thì trả lời anh, "Anh nói cũng đúng."

Chu Minh, "..."

Sao vợ anh không nhận ra anh đang nói lấy thế. Dám nhận điện thoại luôn! Chu Minh nuốt ngẹn máu trở về, trừng mắt nhìn cô, tức chết đi được.

Anh lắng tai nghe thì nghe thấy vợ mình nói chuyện với bạn trai cũ vô

cùng dịu dàng, "Có chuyện gì vậy?"

Từ Bạch Dương cười, "Không có gì, chỉ là lâu rồi không gặp nên định hẹn em ra ngoài ăn cơm."

Nhiếp Thanh Anh, "Xin lỗi anh nhưng tôi..."

Từ Bạch Dương nói, "Vừa nãy ba mẹ em gọi cho anh, hỏi hai đứa mình khi nào kết hôn. Bộ em chưa nói với họ em và Chu Minh đã kết hôn hả?"

Nhiếp Thanh Anh sửng sốt một chút rồi xin lỗi, "Thật xin lỗi, làm phiền anh rồi. Tôi..."

Từ Bạch Dương than nhẹ, "Khách khí với anh làm gì? Chỗ ba mẹ em, anh đã giúp em qua cửa rồi. Dựa vào việc này thì chắc mời em một bữa cơm thì không vấn đề gì chứ?"

Nhiếp Thanh Anh, "Được."

Cúp điện thoại, Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn thấy chồng mình đang cau mày nhìn chăm chăm mình. Cô sửng sốt, sau đó giải thích với anh nội dung của cuộc điện thoại vừa rồi. Chu Minh tức muốn nổ phổi nhưng vẫn ra vẻ rộng lượng, anh vung tay tỏ vẻ ủng hộ vợ mình, "Đi đi, chỉ một bữa cơm thôi mà, chồng em không nhỏ mọn thế đâu! Dù mỗi ngày em đi ăn với bạn trai cũ anh cũng không để tâm đâu."

Nhiếp Thanh Anh, "À..."

Chu Minh lập tức nói tiếp, "Anh thuận miệng nói chơi thôi! Không phải bảo em ra ngoài ăn cơm với bạn trai cũ mỗi ngày đâu nha! Anh Anh, em nghe giọng anh đi, đừng có để ý nội dung làm gì!"

Nhiếp Thanh Anh bật cười nhìn anh, đôi mắt lấp lánh ý cười, trông cô rất

hoạt bát, "Em biết chứ. Em chỉ đùa với anh thôi."

Chu Minh giật mình, "Cô gái hư thái này, còn dám đùa anh nữa chứ! Xem xem chồng em xử em thế nào!"

Hai vợ chồng lại bắt đầu ầm ĩ.

...

Buổi chiều ngày thứ bảy trước khi đi công tác, Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh hẹn nhau ra ngoài ăn cơm. Lúc nhận được địa chỉ, Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc vì đây là địa chỉ tiệm cơm nổi tiếng gần trường trung học của bọn họ. Học sinh rất thích đến đây ăn, tiệm cơm cũng rất đông khách. Nhưng với thân phận hiện giờ của Từ Bạch Dương, đây là lần đầu tiên anh ta hẹn cô ở một nơi bình dân thế này.

Đến tiệm cơm, ở đây không hề có phòng bao cao cấp gì, bàn này nối tiếp bàn kia, thấy Từ Bạch Dương vẫy tay thì cô bước tới. Lâu rồi không gặp bạn trai cũ, trông anh ta vẫn phong độ như trước, Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên hoảng hốt. Ngược lại, Từ Bạch Dương thất thần khi gặp lại bạn gái cũ. Xưa giờ cô không thiếu người theo đuổi, sau khi chia tay thì lập tức cưới chui, đến bây giờ vẫn chưa ly hôn.

Chu Minh thích cô từ hồi cấp 3, sau khi kết hôn, chắc anh đối xử với cô rất tốt? Nhìn cô đứng trước cửa nhìn tới nhìn lui, dáng vẻ cố gắng nhận ra những người lạ mặt xung quanh như một cô gái ngây thơ. Nếu không được chồng cưng chiều thì làm gì có cô gái nào có thể duy trì được sự đơn thuần này?

Từ Bạch Dương nở nụ cười tự giễu, đưa menu sang cho cô, "Hồi cấp 3 bọn anh hay đến tiệm này ăn lắm. Bánh bao nhân thịt ở đây là món ngon nhất thành phố A mà anh từng ăn đó. Anh còn nhớ mỗi lần tan học, mọi người ai

cũng dõi theo bóng dáng em cả."

Nhiếp Thanh Anh không nói gì, cô nhìn dáng vẻ dịu dàng lịch sự, giọng nói êm tai kia, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Chu Minh ngồi bên đàn piano trong phòng nhạc. Bài hát Chu Minh đã chuẩn bị bằng cả tấm lòng lại bị anh ta ăn cắp. Từ Bạch Dương và cô quen nhau bao năm mà anh ta vẫn không hề nhắc tới Chu Minh lấy một lần. Cô cứ tưởng quan hệ hai người không tốt, Chu Minh không phải là người đứng đắn, nhưng bây giờ cô đã rõ, Từ Bạch Dương mới là ngụy quân tử...

Từ Bạch Dương bật cười, "Sao lại nhìn anh như thế?"

Nhiếp Thanh Anh, "Tôi thấy tôi chưa bao giờ hiểu anh, không biết anh là người thế nào?"

Anh ta nhẹ giọng đáp, "Có thể là người thế nào? Chỉ là một người yêu em mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh khẽ giật mình.

Từ Bạch Dương cất giọng hờ hững, "Em kết hôn nhanh chóng, đến cả một cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho anh. Em có biết dạo này anh trôi qua thế nào không? Anh muốn tìm em, nhưng mà... Anh muốn chờ đến ngày em ly hôn nhưng em lại không hề có ý định ly hôn. Thanh Anh à, gặp em thật khó. Nếu không nhờ lần này ba mẹ em gọi đến thì có lẽ em sẽ không hẹn anh đâu nhỉ?"

Anh ta cúi đầu, "Em không thích Chu Minh đâu nhỉ? Thanh Anh, anh sai rồi, sai rất nhiều, có nói gì cũng vô ích. Anh chỉ là, chỉ là... chúng ta không còn cơ hội sao em? Lần này anh hứa sẽ không làm tổn thương em nữa đâu..."

Từ Bạch Dương hạ thấp giọng, trong tiệm cơm ồn ào, giọng anh ta réo rắt như đàn Cello. Anh ta cúi đầu, dịu giọng năn nỉ. Từ Bạch Dương bỗng ngẩng đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh chăm chăm, sau đó, ánh mắt bỗng cứng đờ.

Nhiếp Thanh Anh ngồi thẳng lưng, như nhận ra điều gì. Cô đang định quay người lại thì phía sau có một cánh tay đặt lên vai cô, tiếng cười của một người đàn ông vang lên trên đầu, "Ôi chao, trùng hợp thế. Tôi hẹn bạn đến đây ăn cơm, không ngờ gặp hai người ở đây. Vợ ời, có ngại anh ngồi chung không?"

Nhiếp Thanh Anh thầm mắng anh trong lòng: Biết rõ người ta hẹn cô ở đây mà anh còn giả vờ.

Nhưng gặp được chồng, Nhiếp Thanh Anh vui vẻ ngẩng đầu nhìn anh. Từ Bạch Dương không hề có cơ hội phải đối, chỉ thấy Nhiếp Thanh Anh lắc đầu rồi Chu Minh lập tức ngồi xuống sát bên Nhiếp Thanh Anh, hai người cùng chen chúc ở một bên. Chu Minh nhìn Từ Bạch Dương cười tủm tỉm, "Bạn học cũ lâu rồi không gặp, thật là vô ý quá. Chỉ hẹn vợ tôi mà không thèm hẹn tôi, chuyện gì đây?"

Vẻ mặt Từ Bạch Dương lạnh lùng hằn.

Anh ta cố gắng duy trì phong độ, gọi nhân viên phục vụ đến, "Lấy thêm một bộ chén đĩa tối, cảm ơn."

Từ Bạch Dương thuận miệng hỏi Chu Minh muốn uống gì.

Chu Minh, "Tôi không uống rượu đâu."

Từ Bạch Dương, "..."

Thẳng điên.

Anh ta biết Chu Minh nhiều năm rồi nhưng đây là lần đầu tiên anh ta thấy Chu Minh không uống rượu.

Từ Bạch Dương không thèm quan tâm Chu Minh đang lên cơn điên gì,

trong lời nói như có kim, "Vậy cậu uống Coca đi."

Chu Minh lại đáp, "Tôi cũng không uống Coca đâu."

Gân xanh trên trán Từ Bạch Dương như muốn đứt ra, anh ta kiên nhẫn nhìn Chu Minh, rồi lại nhìn sang Nhiếp Thanh Anh. Cô cũng ngơ ngác nhìn Chu Minh, hiển nhiên cũng không biết Chu Minh đang giở trò gì.

Chu Minh cười cười, sau đó nghiêm túc nói, "Tôi không uống Coca vì Coca sẽ giết tinh trùng."

Từ Bạch Dương, "..."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh quay sang hôn lên tai Nhiếp Thanh Anh một cái, rồi lại nhìn Từ Bạch Dương, "Cậu không biết à? Đạo gần đây tôi và Anh Anh đang lên kế hoạch có con. Thế nên tôi đã ngưng uống rượu và Coca, cai thuốc luôn rồi. Tôi đây đang rất mong chờ cục cưng khỏe mạnh của tôi và Thanh Anh chào đời."

Khóe miệng Từ Bạch Dương khẽ giật.

Nhiếp Thanh Anh yên lặng không nói gì nhìn Chu Minh: Chuẩn bị, chuẩn bị mang thai???

Cô mất trí nhớ hay anh mất trí nhớ vậy? Bọn họ đã lên giường đâu??

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Bao Nuôi?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Từ Bạch Dương nhìn Nhiếp Thanh Anh, "...
Hai người chuẩn bị có con hả?"

Chu Minh cũng nhìn sang cô.

Nhiếp Thanh Anh im lặng một lát, cảm thấy nếu "có cảm giác thôi đã có con" thì cứ cho là vậy đi, nghe rất thần kỳ ấy chứ. Cô chậm rãi gật đầu, quyết định đứng về phe chồng mình, "Đúng vậy, chúng tôi đang chuẩn bị có con."

Dưới bàn, bàn tay đang nắm tay Nhiếp Thanh Anh của Chu Minh khẽ siết chặt.

Cô nghiêng đầu nhìn anh rồi nở nụ cười, dù chỉ là nụ cười hờ hững nhưng lại khiến anh cảm thấy cô quá dịu dàng và bao dung. Trái tim anh như muốn run lên, cô tốt như thế -- anh làm sao mà không yêu cô cho được.

Ngược lại, Từ Bạch Dương nhìn hai vợ chồng bọn họ liếc mắt đưa tình thì mặt mày tái mét, đồng tử co rút, anh ta vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ để che dấu ý cười đang chậm rãi biến mất. Thành phố A đang vào mùa mưa, ngồi trong tiệm mới có một lát thôi mà bên ngoài đã lát đất mưa bay.

Từ Bạch Dương lẩm bẩm, "Chuẩn bị có con ư... cũng tốt."

Sự lạnh lẽo tràn ngập cõi lòng.

Xưa nay, Chu Minh và Từ Bạch Dương vốn không hợp nhau.

Cấp 3 tuy cùng bàn, cùng ký túc xá nhưng tính cách lại không hợp nhau. Lúc Từ Bạch Dương đọc sách, học bài thì Chu Minh lại chơi bóng, theo đuổi người mình thích. Lúc Chu Minh bị giáo viên phạt thì Từ Bạch Dương đại diện nhà trường đi thi cấp tỉnh.

Bọn họ không cùng một loại người, quan hệ hồi cấp 3 không mặn không nhạt, sau khi lên đại học thì cắt đứt liên lạc. Nhưng họ cùng thích một người, bây giờ lại ngồi một trái một phải cạnh cô gái mình yêu, trong tiệm cơm ở gần trường cấp 3.

Mặt Chu Minh vẫn dày như xưa.

Nhiếp Thanh Anh rất thất vọng về Từ Bạch Dương, trái lại, chính chủ bài hát bị ăn cắp lại cười hì hì, chẳng thêm để ý đến. Từ Bạch Dương hẹn Nhiếp Thanh Anh ở gần trường trung học cốt ý muốn thông qua hồi ức mà giành lại hảo cảm của cô. Nhưng Từ Bạch Dương không nghĩ tới Chu Minh cũng là học sinh trường này, anh ta chỉ mới nói được vài câu, sau khi Chu Minh ngồi xuống thì bắt đầu thân thiết chỉ chỗ này chỉ chỗ kia mà nói --

"Cây này đã lớn thế rồi? Vợ à, hồi xưa lúc anh theo đuổi em á, ngày nào anh cũng leo lên cây này để trèo tường qua đó. Lúc đó, chủ nhiệm lớp anh điên tiết thiếu điều muốn chặt cái cây này luôn. Thầy ấy mà chặt thật thì bây giờ em không được nhìn vật chứng tình yêu của chồng em rồi."

"Vợ! Canh này không ngon bằng hồi còn đi học. Chắc là đổi đầu bếp rồi ha? Vợ thấy không, đầu bếp tiệm cơm đã thay người nhưng trái tim của chồng em chưa bao giờ thay đổi cả."

"Vợ..."

"Vợ ơi..."

Chu Minh liên tục bày trò, Từ Bạch Dương nghe thấy thì gân xanh trên

trán như muốn nhảy lên, Nhiếp Thanh Anh cứ cười cười nhìn Chu Minh xem anh còn muốn làm gì. Lúc anh làm lỗ, bạn học Nhiếp chỉ muốn tìm chỗ nào đó giấu cái mặt mình đi, tựa như làm thế có thể cách xa được "virus" Chu Minh.

Chu Minh cũng không hề "giọng khách át giọng chủ", anh vẫn còn nhớ đến Từ Bạch Dương. Năng lực xã giao của Chu Minh đủ khiến Nhiếp Thanh Anh ngồi bên cạnh hăm mộ không thôi. Rõ ràng là anh luôn đề phòng Từ Bạch Dương, nhưng cứ mở miệng ngậm miệng là lại gọi "bạn học cũ", giống như quan hệ giữa hai người thân thiết lắm vậy. Anh không hề bỏ mặc Từ Bạch Dương mà còn cùng anh ta nhớ lại rất nhiều chuyện thời học sinh. Ngược lại, Nhiếp Thanh Anh trở thành người bên lề đứng xem. Cô nhìn Chu Minh nói chuyện, mỗi một cái giơ tay hay nhắc chân đều tràn ngập tự tin, nam tính ngời ngời.

Một người khoa trương như thế, mỗi lần nói chuyện cứ như đang tỏa sáng. Còn kẻ không biết nói chuyện như cô, lại rất thích năng lực này của anh.

Khóe môi Nhiếp Thanh Anh khẽ cong lên.

Sắc mặt Từ Bạch Dương càng lúc càng tối sầm.

Kết thúc bữa cơm, ba người cùng nhau đi ra ngoài, thấy bên ngoài trời đang mưa thì Chu Minh quay đầu nói với Từ Bạch Dương, "Lúc này trên đường không thấy xe của cậu, cậu không lái xe à? Hay là để vợ chồng tôi đưa cậu về nhé?"

Chu thiếu lại cố ý khoe khoang tình cảm nữa rồi.

Từ Bạch Dương cố gắng áp chế lửa giận trong lòng. Anh đang định lên tiếng thì bên đường đối diện truyền đến giọng một người phụ nữ, "Bạch Dương!"

Bọn họ đồng loạt nhìn sang, một người phụ nữ xinh đẹp cầm dù đi tới.

Là Lương Hiếu Bạch.

Ánh mắt Lương Hiếu Bạch khẽ chuyển, cười cười chào Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh, sau lại nhỏ giọng nói với Từ Bạch Dương: "Em đang đi dạo phố với bạn thì thấy anh. Trời mưa thì nhớ ra anh không mang theo dù nên đến đây xem thử. Bạch Dương, về cùng em nhé?"

Chu Minh ung dung đứng xem ở một bên.

Từ Bạch Dương nhìn Lương Hiếu Bạch rồi lại nhìn Nhiếp Thanh Anh hờ hững. Anh ta thấy thất vọng vì cô lúc nào cũng là đáng vẻ như thế này, Lương Hiếu Bạch đã nhiều lần giúp anh giải vây... Từ Bạch Dương cup mắt, nhẹ giọng đáp, "Đi thôi."

Hai cặp đôi đi lướt qua nhau. Lúc Lương Hiếu Bạch và Chu Minh chạm vai nhau, cô ta nghiêng đầu lén nhìn Chu Minh. Anh lại thờ ơ không thèm quan tâm giao dịch giữa mình và Lương Hiếu Bạch có khả năng bị bại lộ. Anh dùng áo vest che mưa cho Nhiếp Thanh Anh, đưa cô ra xe rồi còn bàn bạc với cô, "Khó có dịp ra ngoài chơi một lần, vợ chồng mình đi đâu chơi nhé?"

Nhiếp Thanh Anh dịu dàng đáp lại, "Được."

Tay nắm dù của Lương Hiếu Bạch khẽ siết chặt, hâm mộ Nhiếp Thanh Anh may mắn, rồi cũng thở phào nhẹ nhõm khi Chu Minh vẫn bình thản như thế.

...

Sau chuyện Từ Bạch Dương, tinh thần Chu Minh vô cùng sáng khoái. Khoe khoang tình cảm trước mặt tình địch, vợ yêu còn phối hợp khiến anh

đắc ý vô cùng. Thế nên anh cũng không còn cảm giác lo được lo mất khi vợ đi công tác nữa.

Sau khi suy nghĩ một hồi, từ chuyện của Từ Bạch Dương cô đã nhận ra mầm họa trong đó.

Cô đã sớm quyết định nói cho ba mẹ biết chuyện mình và Chu Minh kết hôn. Nhưng cô và Từ Bạch Dương yêu nhau nhiều năm, ba mẹ luôn giục cưới. Bây giờ cô lại đột nhiên cưới chui, tính tình của cô lại đơn giản, nói thế nào cũng không ai tin. Dưới sự chỉ dẫn của bạn thân Lộ Khê, Nhiếp Thanh Anh quyết định nói cho ba mẹ nghe chuyện này theo tuần tự.

Bước đầu tiên là phải để ba mẹ biết chuyện mình và Từ Bạch Dương đã chia tay nhau, sau này có gì cứ gọi cho cô chứ đừng làm phiền đến người ta nữa.

Đêm trước ngày đi công tác, chờ chồng ngủ rồi cô mới lén gọi cho ba mẹ mình, trước hết thăm dò rồi khai ra chuyện mình và Từ Bạch Dương chia tay nhau. Cô không nói chuyện Từ Bạch Dương ngoại tình, chỉ nói rằng anh ta đã làm một chuyện mà mình không thích, sau khi suy nghĩ cẩn thận bèn dứt khoát chia tay.

Ba mẹ cô rất thích Từ Bạch Dương vì bọn họ biết tính con gái nhà mình. Năng lực xã giao của Nhiếp Thanh Anh rất yếu, hai ông bà lúc nào cũng lo lắng không biết con gái mình sẽ xoay sở thế nào. May mà có Từ Bạch Dương. Anh ta luôn quan tâm đến cô, gia cảnh tốt, trình độ tốt, công việc cũng tốt. Trong mắt hai ông bà, Từ Bạch Dương chính là người chồng tốt nhất của Nhiếp Thanh Anh.

Cô sợ ba mẹ mình sẽ nổi trận lôi đình sau khi biết chuyện chia tay, bắt cô phải dẫn Từ Bạch Dương trở về.

Nhưng không ngờ ba mẹ lại không giận dữ như cô nghĩ, ngược lại còn đối chủ đề, "Dì con đến thành phố A nên ba mẹ có nhờ dì đem mấy con cua tới cho con. Nhưng dì con nói con không ở chỗ đó, con chuyển nhà rồi hả?"

Nhiếp Thanh Anh kỳ quái, nhờ dì mang đồ đến mà sao ba mẹ lại không nói trước cho mình biết. Nhưng cô lại không thể nói mình đã kết hôn, đành tìm cách lấp liếm cho qua, "Dạ... con chuyển nhà rồi."

Mẹ hỏi, "Có gọi video được không? Mà sao lại phải chuyển nhà?"

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một chút rồi trả lời lại, "... Nhà mới hơi rộng, rất thoải mái. Có thể gọi video."

Chu Minh đã ngủ rồi và để cho ba mẹ yên tâm cho nên Nhiếp Thanh Anh mở đèn đi ra ngoài rồi cầm điện thoại quay một lượt căn nhà. Cô cầm điện thoại quay nhà mới, ba mẹ thì ngồi yên trên ghế để xem. Trong video, hai ông bà nhìn nhau cười, "Tốt, tốt. Thấy con như vậy thì ba mẹ cũng an tâm rồi. Đúng rồi, con đưa địa chỉ mới cho ba mẹ đi, để ba mẹ kêu dì đưa cua tới."

Nhiếp Thanh Anh, "Để con đi lấy là được rồi."

Ba cô đẩy gọng kính, "Con còn phải đi làm thì sao mà rảnh? Không sao đâu, để dì con đi là được, về nhà ba mẹ sẽ giúp dì lại."

Thế là Nhiếp Thanh Anh đành phải gửi địa chỉ nhà mình sang.

Lúc tắt video, Nhiếp Thanh Anh cứ cảm thấy là lạ, cô lại xác nhận lần nữa, "Con và Từ Bạch Dương chia tay, ba mẹ không mắng con ư?"

Ba mẹ nói, "Mắng con làm gì? Con cũng đã lớn rồi, làm gì cũng có lý do của mình, ba mẹ hiểu mà."

Nhiếp Thanh Anh nhỏ giọng, "Con cảm ơn ba mẹ."

Nhận được sự ủng hộ của ba mẹ, tâm trạng Nhiếp Thanh Anh vui vẻ hẳn lên, cô thấy rất nhanh thôi mình sẽ có thể thông báo chuyện kết hôn cho họ rồi. Mọi chuyện đã được giải quyết, Nhiếp Thanh Anh kiểm tra hành lý của mình lần cuối rồi hài lòng đi ngủ.

Nhưng cô không hề hay biết, sau khi để điện thoại xuống, ba mẹ cô đã ở trên chuyến tàu cao tốc đi đến thành phố A, hai người nhìn nhau rồi buồn bã thở dài.

Mẹ Nhiếp, "Tôi đã sớm nhận ra rồi! Anh Anh của chúng ta không biết nói dối, mỗi lần nhắc đến Từ Bạch Dương thì nó luôn qua loa cho xong chuyện. Anh Anh từ nhỏ đã hỏi gì đáp đó, có lúc nào trả lời qua loa thế đâu? Tôi đã nhận ra nó có vấn đề rồi! Ông còn bảo không sao đâu. Tại ông hết! Nếu không hai đứa nó sẽ không chia tay!"

Ba Nhiếp, "Được rồi. Tôi lại đang lo chuyện khác. Vừa nãy bà cũng thấy rồi đó. Tiền lương của Thanh Anh đâu có cao, sao nó lại muốn được phòng cao cấp như thế? Tôi nhìn thì thấy đó không chỉ là một phòng đâu, e là biệt thự đó chứ. Thanh Anh không mua nổi căn nhà đó đâu! Con gái chúng ta xinh đẹp như thế... Chẳng lẽ nó nhiễm thói xấu bên ngoài, được đại gia bao nuôi nhưng không dám nói cho mình biết?"

Mẹ Nhiếp, "Nó còn học nói dối nữa kìa."

Ba Nhiếp, "Xem coi tôi có đánh gãy chân nó không? Con gái con đứa mà dám sa ngã!"

Không phải bọn họ không tin con gái mình, nhưng chuyện này cô đang nói dối... Bọn họ chỉ không tin con gái mình có năng lực gánh vác như thế. Mẹ nhiếp nói, "Lỡ như Anh Anh nhà mình bị đại gia bao nuôi thật thì sao?"

Con nhỏ thiếu nợ người ta, giống như trong phim ấy, mấy cô bé ham hư vinh đua đòi rồi vay nặng lãi, sau đó bị đại gia nắm đằng chuôi... Bạch Dương cũng thật là, cũng không chịu nói rõ ràng mà còn giúp Anh Anh lừa gạt mình. Ấy, tội nó tưởng hai ông bà già này ngốc ư?"

Ba Nhiếp vỗ vỗ vai an ủi bà, "Không sao đâu. Nếu Anh Anh thiếu tiền thật thì cho dù chúng ta có bán nhà ở quê đi thì cũng phải dắt con bé về. Con bé ngốc này, cái gì cũng không chịu nói cho ba mẹ... Ấy."

Bóng đêm đen như mực bao trùm bên ngoài cửa sổ, khung cảnh xẹt qua một cách nhanh chóng, đêm đã khuya nhưng hai người ngồi trong xe một lòng lo lắng cho con gái nên không cách nào ngủ được.

Bốn giờ sáng hôm sau Nhiếp Thanh Anh đã thức dậy, Chu Minh đưa cô đến vũ đoàn tập hợp, cứ lưu luyến, không nỡ rời xa cô. Nhiếp Thanh Anh vừa đi, Chu thiếu buồn ời là buồn, sáng sớm vẫn còn buồn ngủ, thế là quay về nhà ngủ tiếp.

Anh đang ngủ ngon thì bỗng nghe tiếng chuông cửa vang lên không ngừng.

Chu Minh bật dậy từ trên giường, bức bối mắng to, "Sáng sớm định không cho người ta ngủ à! Mau cút ngay cho tôi!"

Tiếng chuông dừng lại một lát rồi tiếp tục vang lên.

Chu Minh đành chịu, "Mợ nó, ông đây chịu thua mi rồi. Ông muốn xem mi là ai mà dám quấy rầy giấc ngủ của ông."

Chu thiếu mặt hầm hầm dậm chân ầm ầm đi ra mở cửa. Đứng trước cửa nhà là một đôi vợ chồng trung niên, bọn họ phải nhờ vào mối quan hệ của học trò cũ mới được tiến vào đây. Hai ông bà vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy người đàn ông trước mặt.

Sau khi vợ đi công tác, Chu Minh ở nhà ngủ ngon lành, đầu tóc rối tung như ổ quạ. Anh còn đang ngáy ngủ, mơ màng nhìn hai người bọn họ. Sau đó, Chu Minh lập tức tỉnh ngủ ngay, không tin được dụi dụi mắt mình. Mặc dù lồi thối lệch thếch nhưng gương mặt vẫn có nét đặc trưng, rõ ràng rất đẹp trai.

Ba mẹ Nhiếp nhìn Chu Minh thì thở phào nhẹ nhõm: Mừng quá, con gái mình không có bị đại gia bao nuôi.

Đại gia nào cũng vừa béo vừa già lại vừa xấu, còn người đẹp trai thế này thì có muốn phụ nữ cũng không cần phải bao nuôi.

Hai ông bà càng thêm lo lắng: Tên trai bao này đẹp trai thế... Anh Anh không bị người khác bao nuôi, vậy chẳng lẽ con bé ngoại tình với thằng này nên mới chia tay với Từ Bạch Dương? Nhưng hai đứa nó lại ở nơi sang trọng thế này... Rốt cục chuyện này là sao?

Chu Minh đứng đực ở cửa cả buổi bỗng nhớ ra hai người này là ai. Anh theo dõi vợ mình lâu như thế nên không thể nào không biết người nhà của cô. Chu Minh tỉnh táo hẳn, lập tức cúi đầu kéo cửa ra, "Ba mẹ..."

Ba Nhiếp nghiêm khắc mắng, "Cậu gọi ai là ba mẹ đấy!"

Không cần biết tại sao cậu ta ở đây, ông chỉ biết con gái mình chắc chắn đã bị lừa. Bà Nhiếp liếc anh một cái đầy ghét bỏ, "Đẹp trai mà còn trẻ thế này sao không đi làm việc cho đảng hoàng mà lại đi làm mấy chuyện đê tiện thế này? Ba mẹ cậu không dạy cậu à?"

Chu thiếu: Anh nhiệt tình mở cửa chào mừng ba mẹ vợ thôi mà lại là đê tiện ư?

Chu Minh hoang mang đứng đờ tại chỗ không biết chuyện gì đang xảy ra.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Dù sao Chu Minh cũng là thanh niên tài giỏi, anh vừa mời ba mẹ Nhiếp vào nhà vừa âm thầm quan sát nét mặt và lời nói của hai người, sau đó đã đoán ra được phần nào câu chuyện. Chu Minh cố gắng bình tĩnh, mặc kệ ba mẹ Nhiếp có thành kiến với anh như thế nào, anh đều giữ vững hình tượng đầu tổ quạ lịch sự xin phép hai người cho anh về phòng sửa soạn lại rồi ra tiếp chuyện với họ.

"Tiểu tam" lễ phép như thế khiến hai ông bà giật mình, chỉ biết gật đầu đồng ý.

Chu Minh chạy về phòng chải đầu thay đồ, bối rối suy nghĩ...

Anh nên nhận lấy cái tên "tiểu tam" do ba mẹ Nhiếp đặt hay là thừa nhận mình và Thanh Anh là vợ chồng hợp pháp đây?

Nếu chọn cái sau, rõ ràng là cô chưa nói cho ba mẹ mình biết chuyện mình kết hôn. Hai ông bà mà biết, chắc chắn sẽ khiếp sợ mà gọi điện cho con gái ngay lập tức. Nhiếp Thanh Anh đang đi diễn, hình như còn tham dự lễ trao giải gì đó, nếu để chuyện nhỏ này làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của cô thì không tốt đâu.

Nếu chọn cái trước, ba mẹ Nhiếp có biết chuyện Từ Bạch Dương ngoại tình khiến hai người chia tay hay không? Nếu ba mẹ Nhiếp không biết mà anh lại lỡ miệng thì chẳng phải làm khó Nhiếp Thanh Anh hay sao?

Mất ba giây suy nghĩ, Chu Minh mặt dày quyết định nhận lấy cái danh "tiểu tam" này. Cuộc đời như một vở kịch, người nào mà chẳng biết diễn vài

vai phản diện chứ?

Sau khi sửa soạn bản thân xong, Chu Minh quay lại trong tầm quan sát của bố mẹ Nhiếp. Anh mặc một cái áo sơ mi không có logo cao cấp, râu đã được cạo sạch sẽ, đôi mắt sâu mím cười, anh cúi đầu bưng trà rót nước cho hai ông bà. Hai người im lặng quan sát anh, từng hành động của anh khiến bọn họ càng thêm nghi ngờ có gì đó không đúng trong chuyện này.

Chu Minh ngồi xuống, hắng giọng, "Ba mẹ..." Dưới ánh mắt nghiêm khắc của hai vị phụ huynh, anh vội vàng sửa miệng, "Chú, dì, chuyện là thế này, chúng ta giao kèo với nhau một chuyện được không ạ?"

Ba mẹ Nhiếp sửng sốt, "Giao kèo cái gì?"

Chu Minh dựng một ngón tay lên, nhướn mắt, "Thứ nhất, Thanh Anh đang đi diễn, dù bên đây có chuyện gì xảy ra thì cũng không được quấy rầy cô ấy, để cô ấy chuyên tâm chuẩn bị bài múa của mình."

Ba mẹ Nhiếp nhìn nhau, bất ngờ nghĩ: Không ngờ thằng nhóc này lại quan tâm đến sự nghiệp của con gái mình như thế.

Hai người đồng thanh, "Đương nhiên rồi."

Chu thiếu cười híp mắt đưa thêm một ngón tay, "Thứ hai, chúng ta nói chuyện với điều kiện tiên quyết là Thanh Anh vô tội, cô ấy chỉ bị lừa, bị lợi dụng. Thanh Anh là người tốt, chỉ trách kẻ xấu quá mưu mô."

Ba mẹ Nhiếp ngẩn tò te, bị anh dẫn dắt đến sửng sốt, "... Đương... đương nhiên rồi."

Thái độ bảo vệ con gái mình của người đàn ông này khiến hai ông bà phải nhìn anh bằng con mắt khác. Bọn họ do dự không biết có phải là mình đã đoán sai rồi không, ở nhà cao cấp thế này, hai ông bà phải nhờ học trò của

mình mới vào đây được, coi như Thanh Anh thuê chung nhà với người khác cũng rất khó. Không lẽ lại quay lại vấn đề bao nuôi kia rồi? Nhưng mà... lại không giống mà.

Bà mẹ Nhiếp đau đầu, "... Cậu và Thanh Anh quen nhau hồi nào?"

Chu Minh chậm rãi đáp, "Có lẽ hơi sớm nhưng con đã biết cô ấy từ hồi cấp 3."

Hai ông bà nhìn nhau: Chẳng lẽ bọn họ sai thật ư? Không lẽ là do sau khi Thanh Anh và Từ Bạch Dương chia tay, vì một số nguyên nhân mà con bé không muốn ở phòng thuê cũ, Chu Minh là bạn học cũ nên giúp đỡ con bé tìm phòng ư?

Bà Nhiếp rất có thiện cảm với anh chàng đẹp trai này từ đầu nên bà chủ động hỏi, "Vậy, cậu và Nhiếp Thanh Anh là quan hệ bạn học hả?"

Chu Minh, "Dạ, không phải. Bọn con là quan hệ nam nữ bình thường ạ."

Ông Nhiếp hừ lạnh, sắc mặt vừa dịu xuống lại đen trở lại. Ông quan sát Chu Minh một hồi, "Là bạn học cấp 3 của con gái tôi hả?"

Chu Minh thật thà trả lời, "Dạ không phải, con học trường bên cạnh."

"Thích con gái tôi?"

"Dạ rất thích."

"Viết thư tình, hát tình ca?"

"Đương nhiên."

Ông Nhiếp hỏi từng câu, bà Nhiếp ở bên cạnh do dự kéo ông lại nói nhỏ, "... Sao nghe mấy cái này giống thằng nhóc Từ Bạch Dương thế?"

Ông Nhiếp: Tôi không tin có chuyện giống nhau thế này!

Ông tiếp tục hỏi, "Lên đại học thì có quan hệ thế nào với Thanh Anh nhà tôi?"

Chu Minh, "Con ra nước ngoài."

Rất cục cũng có điểm khác nhau.

Bà Nhiếp không nhịn được mở miệng, "Anh Anh và Bạch Dương rất cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao cậu lại ở cùng nó? Cậu có thể nói cho rõ ràng được không?"

Chu Minh mỉm cười hỏi lại, "Vậy con xin hỏi một chút, Thanh Anh nói với hai người thế nào?"

Bà Nhiếp, "Anh Anh nói Bạch Dương..."

Ông Nhiếp cắt ngang lời bà, "Đừng nói với cậu ta! Để cậu ta tự mình nói! Không được để cậu ta có cơ hội moi tin."

Bà Nhiếp phản ứng kịp thời, nghiến ngấm đánh giá Chu Minh, trình độ moi tin của thằng nhóc này ghê thật... Chu Minh thở dài, dững cảm nói, "Con cũng sẽ không hại Thanh Anh. Hai người coi con là "tiểu tam" cũng được."

Ông bà Nhiếp: "...!" Vậy rất cục là phải hay không phải??

Chu Minh rướn người sang, tùm tùm cười nói, "Chú với dì đừng nóng, dù gì thì mấy ngày nữa Thanh Anh sẽ về. Mấy ngày này hai người cứ ở đây đi, nghỉ ngơi cho thật tốt. Chú dì cứ bình tĩnh lại, chắc chắn hai người cũng không muốn thấy Thanh Anh trở về lại lo lắng cho hai người đúng không? Còn nữa, có lẽ chú dì chưa đến thành phố A bao giờ, mấy ngày này cứ để "tiểu tam" là con làm chủ, dẫn hai người đi thăm thú vài nơi nhé?"

Ông bà Nhiếp:... Sao bọn họ lại cùng chơi với "tiểu tam" thế này?

Ngày hôm sau, hai người bọn họ được Chu thiếu lái xe đi thăm thú khắp nơi.

...

Mánh khéo tiếp khách của Chu Minh khá cao, hai ông bà luôn lo lắng trình độ xã giao của con gái mình đến mức quên mất người bình thường thế nào, mấy ngày nay được Chu thiếu tiếp đãi vô cùng thoải mái. Chàng trai này quá thông minh, chuyện gì cũng có thể nói được, còn biết khiêm tốn không khoe khoang; anh rất giỏi quan sát sắc mặt của người khác, chỉ cần hai ông bà không vừa ý chuyện gì là anh nhận ra ngay. Mỗi tối về nhà, lúc ba mẹ Nhiếp cảm thấy trống vắng, anh liền lấy ảnh của Nhiếp Thanh Anh ra để hai người cùng ngắm và say sưa thưởng thức.

Dần dần, Chu Minh đã lưu lại ấn tượng rằng mình và Nhiếp Thanh Anh ở cùng nhau vô cùng tự nhiên.

... Chắc hẳn trên đời này không bao giờ có "tiểu tam" nào có thể hòa thuận sống chung với phụ huynh thế này.

Hai ngày sau, bà Nhiếp nói chuyện riêng với chồng, "Hai đứa này chắc chắn phải có lí do! Đã ở cùng nhau rồi, Tiểu Chu lại là một thằng bé tốt, có lẽ nó sẽ không hại Thanh Anh đâu. Nhìn xe cậu ta lái, quần áo cậu ta mặc... không hề kém so với Từ Bạch Dương. Nhưng mà sao nó cứ đi theo chúng ta mà không chịu đi làm, làm tôi ngại quá."

Ông Nhiếp liền hỏi, "Tiểu Chu, con đi làm đi. Để chú với dì tùy tiện đi vài vòng chờ Thanh Anh trở về là được."

Chu Minh, "À, con không đi làm, bây giờ con, ờm, thất nghiệp."

Ông bà Nhiếp, "..."

Suy nghĩ của bọn họ về Chu Minh, ban đầu là "Tiểu tam" đếm "không học vấn, không nghề nghiệp, con nhà giàu". Hai ông bà lại rầu rĩ không thôi, cuối cùng lại nói, "Tiểu Chu à, chú và dì biết con là người tốt, biết con thích Thanh Anh nhà chúng ta, con có thể nói với chúng ta biết nguyên nhân khiến Thanh Anh và Từ Bạch Dương chia tay không? Rốt cục đã chia tay hay chưa?"

Chu Minh cười, "Chú, dì lại gài bẫy con rồi. Chia tay thì chắc chắn là có nguyên nhân rồi... Thanh Anh chưa nói thì con cũng sẽ không đi nói xấu tiền nhiệm của cô ấy đâu."

Chu Minh vẫy tay, "Chú với dì đừng lo, cứ ở đây chơi thật thoải mái! Chuyện gì đến sẽ đến thôi."

Nói xong anh đi trước dẫn đường, ấn thang máy rồi để hai người đi vào. Vừa vào thang máy lại cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình. Chu Minh quay đầu lại thì nhìn thấy người đàn ông trung niên. Ông bất mãn nhìn anh, sau khi Chu Minh thấy thì không kìm được bật cười.

Anh cười chào ông, "À, ba."

Ông Nhiếp nghiêm túc quay đầu lại, "Tiểu Chu, không phải chú đã nói rồi sao? Đừng có gọi bậy chứ."

Chu Minh, "Dạ, không phải, con đang gọi ba con."

Ông bà Nhiếp sững sờ nhìn sang. Trong thang máy, Chu Kiến Quốc và vài trợ lý đứng sau ông, sau khi nghe Chu Minh giải thích, Chu Kiến Quốc và ông bà Nhiếp lại càng ngỡ ngàng. Đây là trung tâm thương mại do tập đoàn Chu thị nhận thầu nên ông đến đây kiểm tra. Ông nhìn thấy con trai mình ân cần với hai vợ chồng trung niên này, vào thang máy mà không hề nhận ra

mình.

Kết quả bây giờ... Chu Kiến Quốc giận dữ, "Thằng con bất hiếu! Mà lại gây ra họa gì nữa hả? Vợ mày đâu, không đi làm sao không ở nhà với vợ, có biết vợ mày có thể ly hôn với mày bất cứ lúc nào hay không?"

Bà Nhiếp chần chờ rồi hỏi, "Ông có phải là... Chu Kiến Quốc hay không? Chúng tôi thấy ông trên TV rồi, Tiểu Chu... là con trai ông ư?"

Ông Nhiếp, "Cái gì? Ly hôn? Tiểu Chu, cậu có vợ rồi mà còn dám theo đuổi con gái tôi ư?"

Chu Minh, "Đợi chút, ai nói cho ông biết vợ tôi muốn ly hôn hả? Vợ tôi nói hay do ông điều tra? Ông mau nói rõ ràng cho tôi!"

Chu Kiến Quốc, "Mày nói chuyện với ba mày vậy đó hả?"

Trong thang máy hỗn loạn cả lên, bốn năm cái miệng cứ đua nhau nói,
Chu Minh: "Ba!"

Ông Nhiếp, "Cậu gọi ai là ba hả?"

Chu Kiến Quốc, "Đúng, mày gọi ai đấy hả?"

Theo trí nhớ của trợ lý của Chu Kiến Quốc, cảnh tượng khi ấy vô cùng hỗn loạn, mấy người đàn ông trung niên và một chàng trai láo nháo cả lên, suýt nữa đã đánh nhau trong thang máy, khiến cậu ta không thể nào chịu nổi.

...

Lúc này, Nhiếp Thanh Anh đang lưu diễn ở tỉnh, nhân lúc được nghỉ thì gọi điện cho Lộ Khê. Lộ Khê lo lắng hỏi cô, "Một mình cậu đi dự thi hả? Sao không để chồng cậu đi theo? Không phải anh ấy đã nghỉ làm rồi ư, phải đi cùng cậu mới đúng chứ. Cậu yên tâm để Chu Minh ở lại thành phố A một

mình hả?"

Nhiếp Thanh Anh ngơ ngẩn.

Từ trước đến nay, suy nghĩ của cô rất đơn giản. Bây giờ Nhiếp Thanh Anh nghĩ một lúc lâu mới trả lời lại, "Mình tin Chu Minh."

Lộ Khê sững sốt một hồi, nói, "Mình không có ý đó. Ý mình là chồng cậu ngã ngốn, phóng túng như vậy, cậu để anh ấy ở nhà một mình không sợ xảy ra chuyện hả?"

Lộ Khê nói vậy, Nhiếp Thanh Anh cũng bắt đầu mất tự tin.

Im lặng cả buổi, bạn Nhiếp mới nhỏ giọng đáp lại, "Chắc không sao đâu... Mình mới đi có ba ngày thôi, anh ấy có thể quậy ra chuyện gì được chứ?"

...

Chờ đến khi biết hết mọi chuyện, mọi người đến một căn nhà gần đây nhất của Chu Minh để bàn bạc. Sau khi hiểu ra, tâm trạng ba mẹ Nhiếp phức tạp hẳn lên, không biết phải đối xử với Chu Minh thế nào: Đã, đã đăng ký kết hôn rồi ư?

Chu Kiến Quốc, "Ông sui à, chúng ta nhất định phải bàn chuyện hôn sự giữa Chu Minh và Tiểu Nhiếp mới được."

Đầu ông Nhiếp loạn cả lên, "... Vâng."

Bà Nhiếp nhìn xung quanh, rồi lại nhìn sang Chu Minh chỉ có mỗi Chu Kiến Quốc ngồi cạnh, "Bà Chu không đến ư?"

Chu Kiến Quốc xấu hổ đỏ cả mặt, giọng con trai ông bỗng truyền đến, "À, mẹ con..."

Vừa lúc đó, Chu Minh ôm một cái laptop đi tới.

Bà Nhiếp sững sờ, lơ mờ đoán ra, "A, xin lỗi, dì không biết mẹ con..."

Sau đó bà lại thấy Chu Minh đặt laptop xuống bàn rồi mở màn hình lên, bà Lâm Quân Yến vẫy tay chào mọi người từ xa, "Chào ông bà sui."

Chu Minh kinh ngạc, "Mẹ con, mẹ con sao ạ? Bà ấy đang ở nước ngoài."

Chu Kiến Quốc bên cạnh, "..."

Vợ trước không thèm bố thí cho ông một cái nhìn, tâm trạng ông trở nên phức tạp hẳn.

Chu Minh hăng giọng, "Chuyện này coi như gạo đã nấu thành cơm, bây giờ chúng ta bàn chuyện tổ chức hôn lễ của con và Thanh Anh như thế nào được không ạ?"

Chu Kiến Quốc, "... Mày không thấy câu này nên để ba mẹ mày nói ư?"

Lâm Quân Yến trên màn hình cũng không thèm nhìn ông, cũng không nhìn Chu Minh, gương mặt xinh đẹp ấy cứ nhìn sang ba mẹ Nhiếp, "Chu Minh nói rất đúng, mẹ thích ở cùng con, mẹ ủng hộ con!"

Chu Kiến Quốc không nhịn được chế giễu, "Cố bà bị rút gân hay tiêm nhiều quá hay sao mà cố bà cứng đờ vậy?"

Ông bà Nhiếp chóng cả mặt, trong hoàn cảnh thế này, sui gia kéo đến bàn chuyện hôn sự. Suốt đường đi bọn họ không hiểu vì sao mình lại ngồi ở đây, nghe Chu Minh làm nhảm tổ chức hôn lễ ra sao -- Bọn họ muốn biết vì sao Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương chia tay mà.

Ừ, đúng vậy, Chu Minh đã "quậy" ra một hôn lễ cho vợ mình.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Nhất Định Đó Sẽ Là Ngày Đẹp Nhất Đời Em

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Chuyển công tác kỳ này vô cùng thuận lợi, sau khi chia tay đồng nghiệp, Nhiếp Thanh Anh một mình kéo cái vali to tướng đứng ở sân bay chờ chồng đến đón. Dòng người trước mặt cứ tới tới lui lui khiến cô choáng váng, cô đeo tai nghe lên rồi gọi điện cho Chu Minh, vừa gọi vừa cố gắng mở to mắt nhìn xem anh đang đứng chỗ nào, "Anh đang ở đâu vậy? Em không thấy anh đâu hết."

Cô gái một tay kéo vali, tay còn lại nắm thật chặt, lo lắng đến độ mồ hôi ướt đầm cả tay, chỉ sợ mình cố gắng cách mấy cũng sẽ nhận lầm chồng.

Bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng của Chu Minh, anh trấn an cô, "Em đứng yên đó, đừng đi đâu hết, để anh đi tìm em."

Anh không muốn kiểm nghiệm xem Nhiếp Thanh Anh liệu có nhận ra mình trong giữa biển người này hay không, chẳng may cô nhận lầm thì sao? Sau khi ba mẹ Nhiếp đến thành phố A, nghe mẹ Nhiếp kể lúc cấp 3 có lần Nhiếp Thanh Anh nhìn lầm ba mẹ mình. Ba mẹ ở cùng mình từ nhỏ đến giờ mà Nhiếp Thanh Anh còn nhận lầm được, nên bây giờ Chu Minh không muốn bắt nạt vợ mình.

Chu Minh nhanh chóng nhìn thấy bóng dáng luống cuống của vợ mình giữa biển người mê mông. Hình như cô đang lo lắng, nhưng dáng đứng lại rất chuẩn, khí chất lãnh đạm, xinh đẹp như từ tranh bước ra. Cô ngẩn người đứng cạnh vali của mình giữa sân bay rộng lớn, nhưng lại rục rờ hơn mọi người xung quanh.

Ai đi qua cũng đều quay lại nhìn lên Nhiếp Thanh Anh, có người còn

mạnh dạn đi tới tính bắt chuyện với cô.

Chu Minh đeo mắt kính Google, đứng một bên thưởng thức dáng vẻ xinh đẹp của vợ mình một lúc rồi cất giọng, tính năng quay phim trên mắt kính được khởi động, sau đó chụp lấy góc nghiêng của Nhiếp Thanh Anh.

Vừa đúng lúc Nhiếp Thanh Anh quay sang nhìn về phía anh.

Ấu phục Chu Minh phẳng phiu, anh mang mắt kính trông rất giống với dáng vẻ lúc đi làm thường ngày, nghiêm túc và lịch sự, hoàn toàn khác hẳn với những lúc gặp cô. Hai vợ chồng nhìn nhau cách một lớp mắt kính, Nhiếp Thanh Anh nhìn anh cả buổi mới chịu dời mắt xuống sợi dây chuyền trên cổ anh. Chu Minh khẽ cười rồi đi về phía cô.

Nhiếp Thanh Anh thở phào nhẹ nhõm, đưa hành lý cho anh.

Chu Minh vừa đẩy vali giúp cô vừa hỏi, "Nhận ra anh khó lắm hửm? Có mệt không em."

Nhiếp Thanh Anh thấy anh rất vui, nhưng anh vừa mở miệng đã trêu cô, cô trừng mắt nhìn anh một cái mà không thềm trả lời lại. Chu Minh thấy trêu cô đủ rồi, hắng giọng một cái, nghiêm túc hỏi cô chuyển công tác sao rồi.

Nhiếp Thanh Anh nhỏ nhẹ trả lời, "Tốt lắm."

"Được giải rồi hả?"

"Ừm."

Nhiếp Thanh Anh len lén quan sát Chu Minh, quần áo, mắt kính khác hẳn so với lúc ở cùng cô. Sườn mặt góc cạnh, đôi mắt sâu, hàng mày rậm, khí chất ấy khiến lòng người mê đắm, hình như mắt anh có màu xanh... Lúc cô đang chăm chú quan sát, Chu Minh lạnh nhạt mở miệng, "Vợ."

"Hả?"

"Muốn nhìn anh thì em cứ trực tiếp mà nhìn, em nhìn trộm anh làm gì?" Anh nghiêm túc nói xong rồi quay lại chớp chớp mắt với cô. Ánh mắt đầy mệt mỏi ấy đã biến mất sau cái chớp mắt ấy, thay vào đó là sự nghịch ngợm, trêu chọc của một chàng trai mới lớn.

Nhiếp Thanh Anh đỏ bừng cả mặt. Cô nghĩ chắc anh sẽ trêu mình vài câu, nhưng không, Chu Minh chỉ im lặng kéo vali đi cạnh cô.

Nhiếp Thanh Anh khẽ nhú mày. Cô ít khi nào thể hiện rõ tâm trạng của mình, nhưng mấy ngày đi công tác, Chu Minh chỉ gọi điện thoại hỏi thăm cô vài câu chứ không nói thêm gì, cô thấy nhớ anh lắm. Cô rất vui khi được gặp lại anh. Biểu hiện mỗi khi cô vui vẻ chính là muốn ngắm anh, muốn nghe anh nói chuyện với cô... Nhiếp Thanh Anh cất giọng hỏi, "Anh vừa tan làm là tới đón em luôn hả? Quần áo cũng không thay, bận lắm hả anh?"

Chu Minh chỉ "ừ" một tiếng rồi thôi.

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu, hàng mi cong vút giấu đi ánh mắt mất mát của cô.

Hai người đi ra đại sảnh sân bay, Chu Minh ôm vai cô, vẻ mặt anh đầy mệt mỏi, nói, "Đi với Khương Dược cả ngày nay, cơm cũng chưa được ăn. Vợ ơi, chúng ta đi ăn cơm trước nha."

Nhiếp Thanh Anh gật đầu đồng ý. Sau khi gả cho anh, cô đã dần quen với việc mặc anh sắp xếp.

Hai người vào một nhà hàng ở bên ngoài sân bay dùng cơm. Trên đường đi, Chu Minh liên tiếp nhận vài cuộc điện thoại nói về chuyện làm ăn, Nhiếp Thanh Anh chỉ im lặng ngồi bên cạnh nghe anh nói. Đến khi ăn cơm, anh lấy mắt kính xuống, công việc mới tạm thời kết thúc. Hai người lẳng lẳng ăn

cóm, mấy lần Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt khó hiểu.

Chu Minh cắt miếng thịt bò, nhú mào hỏi, "Sao thế?"

Nhiếp Thanh Anh mờ mịt, "Em làm gì sai hả? Sao thấy em về mà anh không vui gì cả? Anh ít nói hẳn... bây giờ lại càng lạnh lùng."

Chu Minh ngơ ngẩn một lát mới ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt Nhiếp Thanh Anh trong suốt như ánh hoàng hôn soi xuống mặt hồ rục rờ. Dưới ánh nhìn chăm chú của cô, Chu Minh thất thần một lúc mới lấy lại tinh thần. Anh chỉ xuống quàng thâm mắt của mình cho cô xem, "Em đừng hiểu lầm, tại mấy bữa nay anh không ngủ được, công việc lại quá nhiều nên không muốn nói chuyện. Anh không giận gì em hết, em phải tự tin vào sức quyến rũ của mình rằng, em luôn là người phụ nữ anh yêu nhất."

Nhiếp Thanh Anh quan tâm hỏi anh, "Mệt lắm hả anh?"

Chu Minh thở dài để dao xuống, sau đó nắm chặt tay cô rồi anh nhào người lên đặt lên mu bàn tay của cô một nụ hôn. Nhiếp Thanh Anh rút tay về nhưng anh lại nắm chặt không buông. Anh cụp mắt, ưu sầu, khổ sở thổ lộ với vợ mình, "Đúng vậy, áp lực rất lớn. Anh không muốn dựa vào ckq, muốn tự mình gây dựng sự nghiệp để đấu với ông ta. Công ty anh vừa mới thành lập, người ta chỉ toàn nể mặt ckq. Anh và Khương Dực muốn thành lập một công ty truyền thông trước mặt tập đoàn Chu thị, người ta dựa vào cái gì để tin tưởng bọn anh mà không chọn tập đoàn Chu thị? Thử nghĩ xem, đoạt tài nguyên của Chu thị khó biết bao nhiêu?"

"Dù gì cũng mệt mỏi cả ngày, công ty có nhiều chuyện phải giải quyết, nào anh chết rồi nên không nói được câu nào dễ nghe dỗ vợ anh cả. Vợ ơi, anh xin lỗi."

Anh càng nói càng khiến cô áy náy.

Nhiếp Thanh Anh rất dễ dãi, nghe chồng bảo anh mệt mỏi như vậy còn chạy đến đón cô khiến cô cảm thấy sự nhay cảm vừa rồi của mình chính là một tội ác tày trời. Công việc của cô và anh hoàn toàn khác nhau, cô không hiểu công việc của anh thế nào, càng không biết anh lại chịu áp lực lớn như thế. Áp lực thế mà còn phải dỗ ngọt cô, đã vậy cô còn trách anh hờ hững, lạnh lùng... Nhiếp Thanh Anh cup mắt, áy náy không thôi, "Vậy em có thể làm gì để giúp anh không?"

Chu Minh, "Có chứ!"

Nhiếp Thanh Anh càng thêm áy náy, "Em nên làm gì?"

"Vợ chỉ cần cùng anh làm lễ cưới là anh vui ngay."

Nhiếp Thanh Anh, "...?"

Cô ngẩng đầu, khó hiểu nhìn anh.

Chu Minh chậm rãi nói, "Địa điểm và thời gian anh đã chọn cả rồi. Anh cam đoan với em nó sẽ là một hôn lễ trong mơ, nhất định đó sẽ là ngày đẹp nhất đời em. Tất cả đều do một tay anh chuẩn bị, vợ không cần phải đụng một ngón tay nào cả. Cô dâu nhà người khác thì mệt chứ em thì không đâu. Đến lúc đó, em chỉ cần xin nghỉ một tuần, ăn mặc thật xinh đẹp cùng anh đi đến hôn lễ là được."

Nhiếp Thanh Anh, "Chỉ có hai đứa mình thôi ư?"

"Đương nhiên là không rồi. Hôn lễ long trọng như vậy làm sao chỉ có mỗi hai đứa mình? Gia đình hai bên, bạn bè thân thiết đều sẽ được mời đến. Thiệp mời anh cũng viết xong rồi, anh cũng chuẩn bị cho em xong luôn rồi, em chỉ cần viết tên vào là được. Nếu em không rảnh thì anh viết dùm em luôn. Em muốn mời ai đến cũng được, muốn mời bạn trai cũ đến dự cũng được luôn."

Nhiếp Thanh Anh hỏi anh, "Sao lại muốn tổ chức hôn lễ? Lúc ấy kết hôn không phải vì để tbd hết hi vọng sao? Anh ta bây giờ đã hết hi vọng rồi. Anh không thích em hả? Em cũng đã đồng ý sống thật tốt với anh rồi mà. Nhưng tất cả chỉ là sự cố gắng, nêu như cuối cùng hai chúng ta phát hiện ra không hợp nhau thì sao, ly hôn ư? Cử hành hôn lễ chẳng phải đang vẽ thêm chuyện ư?"

Chu Minh không nhận ra thái độ kỳ lạ của cô, "Chị bé ời, đây sao gọi là vẽ thêm chuyện hả? Gia đình hai bên đều biết chuyện chúng ta kết hôn rồi, bạn bè cũng biết, hai chúng ta tổ chức hôn lễ chẳng phải là chuyện đương nhiên ư? Hơn nữa, dù sau này chúng ta có ly hôn thì hôn lễ này cũng không phải không có ý nghĩa."

"Nó nhất định sẽ là hôn lễ đẹp nhất trong đời em, tin anh đi."

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh cả buổi, rồi bỗng nói, "Gia đình hai bên sao lại biết... Anh nói với ba mẹ em chuyện chúng ta kết hôn rồi hả?"

Chu Minh sửng sờ.

Anh nhìn cô đứng bật dậy, đôi mắt xinh đẹp nhìn anh chăm chăm, bàn tay được anh nắm lấy đã rút ra, cô quay người đi ra khỏi nhà hàng.

Chu Minh không hiểu tại sao cô lại nổi giận như thế, anh vội cản cô lại, nhưng không ngờ lúc anh cản lại, trên mặt cô lại nở một nụ cười.

Chu Minh đứng trước mặt cô, anh nhìn ngón tay cô khẽ run, gương mặt trắng bệch nên dịu giọng hỏi, "Em sao vậy?"

Nhiếp Thanh Anh nghiêng vai sang chỗ khác, cô lùi về sau một bước, cup mắt trả lời, "Không có gì, dù sao em cũng không nói lại anh."

Chu Minh, "Có gì từ từ nói, sao em lại không nói không rằng mà bỏ đi

như thế, có gì cứ nói với anh nè."

Nhiếp Thanh Anh đứng yên một lát, trợn mắt nhìn anh. Anh càng dịu dàng càng tỏ ra vô tội thì cô lại càng tủi thân, cô nhìn anh nhẩn nại như thế mà chỉ muốn trút ra hết, "Sao anh lại làm thế? Sao anh lại không tôn trọng em? Ba mẹ em luôn nghĩ em sẽ kết hôn với tbd, em cũng đang cố gắng nói với bọn họ về chuyện của anh. Nhưng anh đột nhiên nói với bọn họ như vậy, chẳng may bọn họ giận đến phát bệnh thì sao? Còn tự tay tổ chức hôn lễ... Anh có hỏi qua ý kiến của em chưa? Em đi công tác ba ngày, ngày nào anh cũng gọi cho em nhưng không hề nhắc đến một câu. Sau khi trở về anh lại nói với em anh muốn tổ chức hôn lễ. Anh nói đi, em muốn bất ngờ thế nào?"

Khách trong nhà hàng đều lặng lẽ nhìn về phía bọn họ, bầu không khí vô cùng kỳ diệu. Mắt Nhiếp Thanh Anh đỏ hoe, chắc là cô tức giận lắm, cả người cô như muốn run lên. Chu Minh đau lòng lắm, anh vội vàng giải thích, "Anh Anh, em hiểu lầm rồi, mọi chuyện không như em nghĩ đâu..."

Nhiếp Thanh Anh biết mình nói không lại anh. Nữ thần bình thường nói chuyện đều nhỏ nhẹ, biết kiềm chế, lúc tức giận cũng chỉ cụp mắt không thèm nhìn xung quanh, gương mặt trắng bệch, "Chu Minh, anh đang bắt em?"

Tim Chu Minh như muốn ngừng đập: Anh đúng là đang bắt cô... Cô nhìn ra ư?

"Chắc anh thấy em ngốc lắm, vừa ngốc vừa dễ lừa có đúng không? Anh biết em sẽ không vui cho nên từ này đến giờ giả vờ giả vịt khiến em đau lòng, khiến em cảm thấy có lỗi với anh. Sau đó anh đục nước béo cò đớp lấy cơ hội này để khiến em đồng ý tổ chức hôn lễ, có đúng không?"

Dù đau lòng nhưng cô vẫn giữ được phong độ của nữ thần. Nhiếp Thanh Anh không thèm ngước lên nhìn anh, chỉ nhẹ giọng nói, "Không phải anh

thích em ư? Sao anh lại có thể làm thế? Sao anh lại đối xử với em như thế?"

Sắc mặt Chu Minh bỗng trở nên khó coi, trái tim như bị kim đâm.

Từ nhỏ đến giờ anh luôn bướng bỉnh, tự do không gò bó, chưa từng có người nào dám nói như vậy trước mặt anh. Ai làm anh mất mặt anh sẽ khiến người đó trả đủ. Nhưng anh lại gặp Nhiếp Thanh Anh, lòng cô như ánh trăng sáng, kích hoạt ý muốn khống chế trong anh... Không phải cô không biết, chỉ là cô bao dung anh mà thôi. Nhưng mà lần này, anh đã chạm phải ranh giới cuối cùng của cô rồi.

Chu Minh không nói nên lời, anh cắn chặt quai hàm cố gắng khống chế tâm trạng của mình. Một lát sau anh mới miễn cưỡng nở nụ cười, cứng nhắc đỡ cô, "Được, được rồi nếu em không thích thì không làm hôn lễ nữa. Để anh gọi điện hủy hết, em đừng khóc mà... vợ ơi..."

Nhiếp Thanh Anh vô cùng đau lòng nhưng lại không biết phải nói gì. Cô chịu đựng sự tủi thân và tôn nghiêm của mình, cúi cùng liếc anh một cái rồi đi ra khỏi nhà hàng. Chu Minh đứng sau quầy một câu, cô không nghe rõ, chỉ biết phía sau vô cùng hỗn loạn.

Trong nhà hàng, khách hàng hoảng sợ khi thấy cô gái vừa quay lưng bước đi thì người đàn ông liền mắng một câu rồi đập vào bàn cái rầm, sau đó liền đuổi theo. Lúc anh chạy ra thì đụng vào nhân viên phục vụ đang đẩy đồ ăn ra, chén đĩa rơi loảng xoảng đầy đất. Chu Minh đang gấp, trong tiếng gọi của nhân viên, anh tiện tay vét túi móc hết tiền bạc, thẻ ngân hàng vứt hết ra.

Người trong nhà hàng khiếp sợ nhìn đồng tiền giấy màu đỏ, đủ loại thẻ ngân hàng bay giữa không trung giống như những cánh bướm khoe sắc giữa vườn hoa.

Sau lưng vang lên giọng nói, "Còn vali của ngài!"

Chu Minh gầm lên, "Cứ để đó cho tôi!"

Anh ra khỏi khách sạn nhìn một vòng, sau đó chọn một hướng chạy theo
Nhiếp Thanh Anh.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Chết Mợ Rồi, Quậy Quá Quậy Ra Chuyện Luôn Rồi

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mọi nguyên nhân của hiểu lầm đều là do không chịu giải thích, đôi bên chỉ biết trợn mắt nhìn nhau, không thèm để ý, liên tục lắc đầu, "Tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe." Sân bay lại càng là địa điểm khởi đầu của sự hiểu lầm. Chỉ cần một cái điện thoại, một chiếc taxi là nữ chính có thể rời khỏi nam chính, từ đó về sau bốc hơi khỏi thế giới này, mấy năm sau bỗng nghĩ thông suốt, hiểu lầm lúc trước không chịu nghe giải thích như gió cuốn bay, sau đó quay trở về...

Người đã thuộc lòng là Chu tam thiếu đây, sau khi vợ chạy ra khỏi nhà hàng liền vội vã chạy theo sau.

Đến khi anh nhìn thấy Nhiếp Thanh Anh đứng bên lề đường.

Cô nghiêm mặt đứng đó, đôi mắt đen như mực, hiển nhiên đã nhìn thấy anh.

Chu Minh bước tới, lúc này bị cô mắng cho một trận nên bây giờ tâm trạng của anh không tốt lắm, vẻ mặt không biết là đang nịnh nọt hay đang tức giận, anh hỏi, "Chờ anh à?"

Nhiếp Thanh Anh, "Không phải. Em về cùng đường với anh."

Chu Minh, "..."

Anh dừng bước, âm thầm nở nụ cười. Dù cãi nhau hay giận dỗi thì cô vẫn muốn cùng anh về nhà đó.

Chu Minh thở phào nhẹ nhõm: quả nhiên và hiện thực khác hẳn nhau,

không đáng tin, không đáng tin mà.

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu nhìn khoảng trống bên cạnh anh, cô không nói gì mà chỉ đi về hướng vừa này Chu Minh đã tới. Chu Minh nghĩ cô lại giận nên bước theo sau, "Em lại đi đâu nữa vậy?"

Nhiếp Thanh Anh, "... Đi lấy vali của em."

Chu Minh nhếch mày, "à" một tiếng rồi không nói thêm gì, chỉ theo cô đi về nhà hàng. Nhiếp Thanh Anh đi đến đâu anh liền đi theo đó. Cô quay đầu hỏi, "Sao anh cứ đi theo em thế?"

Chu Minh vô tội đáp, "Anh đi lấy lại tiền với thẻ ngân hàng."

Nhiếp Thanh Anh khó hiểu nhíu mày, cô không hề biết sau khi mình bỏ đi, nhà hàng hỗn loạn thế nào. Cô định hỏi nhưng thấy vẻ mặt đang chờ cô hỏi kia thì bỗng ngậm miệng lại. Cô cảm thấy ghê tởm cái mặt lúc nào cũng cười đùa tí tởn với cái dáng vẻ bày mưu nghĩ kế bầy người khác của anh, cô muốn đề phòng tránh rơi vào bẫy của anh lần nữa. Nhiếp Thanh Anh không nói gì, Chu Minh yên lặng thất vọng thở dài.

Hai vợ chồng vừa cãi nhau nên không ai thèm nói chuyện với ai, sau khi lấy lại đồ ở nhà hàng, Chu Minh dẫn đường đưa Nhiếp Thanh Anh ra xe. Tài xế nhìn thấy hai vợ chồng đi ra, định chạy đến chào thì thấy có gì đó không đúng, thế là anh ta im lặng mở cửa xe cho bọn họ, không dám hỏi thêm câu gì.

Sau khi ngồi lên xe, Nhiếp Thanh Anh đợi anh một lúc nhưng không thấy anh nói gì. Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ rồi hỏi anh, "Anh không định giải thích hả?"

Chu Minh thở dài, nhìn gương mặt trắng như tuyết của cô đang phản chiếu trên cửa sổ xe, cô thà nhìn ra bên ngoài chứ không thèm nhìn anh lấy

một cái. Chỉ một giây thế thôi, cơn giận trong lòng anh từ từ tan biến. Anh như cười như không, "Không giải thích. Về nhà em sẽ biết ngay."

Nhiếp Thanh Anh, "??"

Cô quay đầu nhìn anh, nhưng Chu Minh cũng đang giận nên không thêm nói nhiều với cô. Anh đeo kính, gấn tai nghe bắt đầu gọi điện đường dài quốc tế, lần lượt đổi sang vài thứ tiếng. Nhiếp Thanh Anh không biết anh đang nói gì nhưng từ mấy câu tiếng Trung rải rác, hình như anh đang hủy lễ cưới. Dọc đường đi Chu Minh cứ mãi nhận điện thoại...

"Đúng vậy, hủy đi, tặng cho người khác cũng được. Đúng, tôi sẽ bồi thường tiền vi phạm hợp đồng."

"Thật xin lỗi, không cần đâu."

"Ừ, hủy đi."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cuộc điện thoại kéo dài rất lâu khiến cô nhận ra rằng anh đã chuẩn bị một hôn lễ long trọng thế nào. Hủy hết cái này đến cái kia, Nhiếp Thanh Anh bắt đầu cảm thấy bất an, tự kiểm điểm bản thân xem có phải mình đã sai rồi hay không. Lúc thì cảm thấy phản ứng của mình hơi quá đáng; lúc thì nghi ngờ có phải Chu Minh lại đang bầy mình hay không, anh gọi điện trước mặt cô như thế để khiến cô cảm thấy áy náy...

Cô nhẹ giọng nói, "Chuyện đó, nếu không thì quên đi..."

Chu Minh tranh thủ thời gian chờ người ta bắt máy nhìn sang cô, "Không được, không được, vợ nói cái gì chính là cái đó. Anh đã biết lỗi rồi, đang cố gắng sửa chữa đây."

Nhiếp Thanh Anh mím môi, bàn tay nắm chặt lại, cặp mắt không nhìn anh nữa.

Cô là người có hơi chậm chạp, Chu Minh cứ nói một đằng nghĩ một nẻo càng khiến cô cảm thấy khó chịu, hoang mang. Cảm xúc là một thứ rất kỳ diệu, cô không biết tâm trạng bây giờ của mình là thế nào, nhưng có lẽ còn xấu hơn cả lúc ở nhà hàng.

Chu Minh nhìn cô vài lần, im lặng một lát rồi lại gọi điện thoại.

Nhiếp Thanh Anh định gọi cho ba mẹ từ lúc ở trên xe nhưng Chu Minh cứ nói chuyện điện thoại mãi nên cô đành gác chuyện này sang một bên.

Cô im lặng nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, không nói chuyện với Chu Minh, đầu óc trống rỗng nhẹ nhàng bay giữa không trung.

Bầu không khí trên xe kéo dài đến khi vào nội thành, cô kéo cửa sổ xe xuống, vài giọt mưa khẽ tạt vào làm ướt má cô.

Tài xế nói, "Mưa nữa rồi, thành phố A này mưa lắm ghê, mỗi lần quay về đều gặp mưa. Tam thiếu, hai người có mang theo dù không?"

Chu Minh không nói gì, anh cứ nhìn một bên mặt của Nhiếp Thanh Anh. Cô đau lòng, anh cũng không dễ chịu là bao. Cô không biết nói chuyện, cũng không biết cách xử lý mọi chuyện. Anh giận, đau lòng, hối hận, và cả sự tủi thân khó hiểu. Chu Minh mấy lần muốn nói lại thôi.

Tài xế nhìn người đàn ông mặt đen như muốn nhỏ ra mực trong kính chiếu hậu, ánh mắt đầy ngang ngược thì giật nảy mình, cậu ta không dám nói gì nữa.

...

Về đến nhà, hai người liền tách ra, Nhiếp Thanh Anh gọi điện cho ba mẹ. Trước khi gọi điện thoại, cô còn lo lắng vì sợ ba mẹ giận mình. Cô đã nói mình và Từ Bạch Dương chia tay nhau, làm theo những gì Lộ Khê chỉ, chịu khó chờ một chút là có thể khai ra chuyện mình kết hôn, ba mẹ sẽ không giận gì nhiều... Nhưng bây giờ, cô đành phải đâm lao thì phải theo lao.

Điện thoại được bắt máy, Nhiếp Thanh Anh áy náy gọi "ba, mẹ" một tiếng rồi bắt đầu giải thích.

Mẹ Nhiếp nghe giọng con gái có vẻ sa sút thì khẽ trách, "Mẹ và ba đều biết cả rồi, con còn định giấu nữa hả? Con bé ngốc này, con có biết nói dối đâu. Làm ba mẹ tưởng con xảy ra chuyện gì không đấy. Nếu không phải hai ông bà già này đến thành phố A tìm con thì chắc hẳn không biết chuyện con đã kết hôn rồi... Con đúng là... Cũng may thằng nhóc Tiểu Chu là người tốt. Ôi, coi như trong cái rủi có cái may vậy."

Nhiếp Thanh Anh ngây dại.

Cô nắm chặt điện thoại, đầu óc trống rỗng, hô hấp bắt đầu khó khăn, "Ba mẹ... đến thành phố A rồi hả? Hồi nào, sao con không biết..."

Ba Nhiếp cầm điện thoại, "Không có gì, ba mẹ đến lúc con đi thi đấu. Tiểu Chu sợ làm con phân tâm nên bảo đợi con về rồi tính sau. Thằng nhóc này biết suy nghĩ lắm đó, ba mẹ không biết con thi đấu gì nhưng phân tâm thì chắc chắn là có ảnh hưởng tới cuộc thi rồi."

Tâm trạng của cô càng thêm sa sút, nhẹ đáp, "Dạ."

Ba Nhiếp an ủi cô, "Được rồi, không có gì hết, đã mấy ngày rồi, ba mẹ không trách con đâu. Chuyện của Từ Bạch Dương... con không muốn nói thì ba mẹ cũng không hỏi. Dù sao con cũng đã kết hôn với Tiểu Chu. Thằng nhóc này rất tốt, hiểu chuyện hơn con. Ba nó là đại gia của tỉnh mình, không

ngờ ông ấy lại thân thiện đến vậy, nhất quyết phải mời ba mẹ về nhà ông ấy ở cho bằng được. Còn nhiệt tình hơn cả Tiểu Chu nữa! Thanh Anh à, gia đình Tiểu Chu rất tốt, ba thấy bọn họ rất thích con. Không phải bọn họ còn muốn bổ sung cho con một hôn lễ ư? Con đó... Tiểu Chu giỏi lắm."

Ba Nhiếp nói có mấy câu mà hết nửa là khen Chu Minh. Có thể nhận ra mấy ngày ở thành phố A, ông rất thoải mái.

Bà Nhiếp đến, úp úp mở mở, "Nhưng người nhà của Tiểu Chu... hành động có hơi kỳ quái thì phải? Ba mẹ nó lạ lắm, rất trọng lễ nghi, làm gì cũng giống như đang làm lễ quay lên TV ấy... Vậy có ổn không? Kỳ lạ lắm..."

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng nói, "Con không thấy bọn họ kỳ quái chỗ nào cả. Không phải con cũng bị người ta nói là quái nhân sao? Con thấy rất bình thường."

Mẹ Nhiếp dừng lại rồi cười nói, "Đương nhiên rồi, con hòa hợp với bọn họ là được."

"Nhưng mà gia đình Tiểu Chu cũng khá phức tạp, mẹ và ba gặp mẹ kế của nó rồi. Trời ạ, bà Chu nhỏ trẻ quá, chắc không lớn hơn con là bao đâu... Con gái của cô ấy mới có mấy tuổi thôi, người ta không nói mẹ còn tưởng con bé là con gái của Tiểu Chu ấy chứ, ai ngờ lại là con của ba nó... Chu đại gia đúng là... gớm quý không cùn đó nha. Bà Chu nhỏ còn đang mang thai! Nghe nói Tiểu Chu còn có hai người chị, Thanh Anh à, gia đình nó phức tạp ghê..."

Nhiếp Thanh Anh, "Mẹ, mẹ đừng có tám chuyện về nhà người ta như thế."

Bà Nhiếp nghe Nhiếp Thanh Anh nói thế thì biết cô đã gặp bà Chu nhỏ, cũng biết chuyện chị gái của Chu Minh, có lẽ hai vợ chồng chung đụng rất

tốt. Bà Nhiếp thấy vậy nên cũng yên tâm. Nhà họ Chu phức tạp như vậy mà Nhiếp Thanh Anh vẫn vui vẻ như thế, dù bà biết con gái mình không xử lý được mấy chuyện phức tạp như thế, nhưng có Chu Minh bên cạnh, xem ra con gái bà có thể đối phó được.

Bà Nhiếp cười, "Được rồi, dù sao sui gia cũng rất tốt. Bọn họ muốn bổ sung hôn lễ cho hai vợ chồng con, ba mẹ cũng không giận. Thanh Anh à, gặp được người chồng tốt như thế thì con phải quên đi chuyện trước đây, sửa đổi tính tình đi biết chưa?"

Nhiếp Thanh Anh thấp giọng hỏi, "Mẹ, nếu như, nếu như... Nếu như không có hôn lễ nữa thì sao?"

Mẹ Nhiếp ngây ngẩn cả người, "Sao lại không có? Không phải Tiểu Chu đã lên kế hoạch hết rồi sao? Đổi ý rồi hả? Xảy ra chuyện gì? Anh Anh, con và nó cãi nhau hả..."

Nhiếp Thanh Anh, "Không có gì, con đùa tí thôi. Tại con không thích khoa trương như thế."

Mẹ Nhiếp, "Làm mẹ sợ muốn chết. Cả đời người con gái chỉ có một hôn lễ, phải khoa trương mới tốt chứ. Thanh Anh à, con phải đối xử tốt với Tiểu Chu một chút, làm vợ người ta cho thật tốt. Mẹ thấy thẳng nhóc rất quan tâm con đấy."

Nhiếp Thanh Anh mất mát cúp điện thoại, ba mẹ không giận cô mà luôn miệng an ủi cô. Cô nghĩ đến tâm trạng ba mẹ vui vẻ, bình tĩnh như thế đều là do Chu Minh tạo ra. Chu Minh rất giỏi, chỉ cần anh đồng ý là có thể điều khiển tâm trạng của mọi người, nếu anh không thích, anh có thể dùng sự lạnh lùng của mình để bạo hành tâm lý người khác. Mấy ngày hôm nay anh đã vì cô mà làm nhiều như thế, cô lại vì anh xâm phạm không gian riêng tư của mình mà nổi giận với anh... Khó trách anh không thêm giải thích, bảo cô về

nhà sẽ biết.

Nhiếp Thanh Anh ra khỏi phòng, đi xuống lầu.

Phòng khách, phòng bếp đều mở đèn sáng trưng, cô vừa xuống lầu đã nhìn thấy bóng dáng chồng mình. Nhiếp Thanh Anh đi tới đứng cạnh cửa phòng bếp thì thấy anh đang ép nước trái cây. Cô đứng nhìn một lúc lâu, bứt rứt nhận sai, "Em có thể giúp anh không?"

Chu Minh không thèm để ý đến cô.

Nhiếp Thanh Anh chần chờ một lát, thấy anh lấy anh đào từ tủ lạnh ra đặt trên bồn rửa mà chưa rửa. Cô tự động chạy đến giúp anh rửa anh đào. Cô lặng lẽ nhìn sườn mặt của anh, mấy lần định mở miệng nói chuyện với anh nhưng anh không hề cho cô cơ hội, cứ bận rộn làm việc của mình.

Nhiếp Thanh Anh tự độc thoại, "Ông xã, anh muốn uống nước ép hả? Anh làm việc cả ngày rồi, anh ra sofa ngồi đi, để em ép cho anh nhé?"

Chu Minh không quan tâm.

Nhiếp Thanh Anh ngập ngừng, "Anh gặp ba mẹ em rồi hả? Bọn họ có nói gì anh không?"

Tiếng nước chảy ào ào không ngừng, người đàn ông không hề hé môi.

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu nở nụ cười, "Lúc mở cửa ra mà ba mẹ lại không nhìn thấy em chắc là hoảng lắm nhỉ? Bọn họ chắc hẳn cảm thấy em không sống ở đây nổi, có phải còn suy nghĩ xa hơn nữa không? Nghĩ đến cảnh tượng đó là thấy buồn cười."

Chu Minh vẫn không nói chuyện.

Hàng mi cô khẽ run, giọng càng thấp, "Không buồn cười hả anh?"

Cô đứng ở phòng bếp giúp đỡ cả buổi, Chu Minh không thèm đáp lại cô. Sau khi anh ép nước trái cây xong thì bưng vào thư phòng, cửa thư phòng đóng một cái "Ầm" trước mặt cô, hai thế giới như bị ngăn cách. Nhiếp Thanh Anh đứng ở ngoài cửa một lúc lâu, cô nhẹ giọng gọi, "Ông xã ơi..."

"Ông xã..."

Cô không biết phải làm gì, chuyện này vượt quá khả năng ứng xử của cô. Xấu hổ, hối hận, luống cuống, tủi thân, tất cả cảm xúc như thủy triều bao lấy cô. Nhiếp Thanh Anh lê từng bước nặng nề, đi lên lầu gọi điện.

Trong thư phòng, Chu Minh cẩn thận bưng ly nước trái cây nhấp một ngụm, mở laptop lên thở phào nhẹ nhõm - thoải mái quá đi!

Đây chính là sức mạnh của kịch bản đảo ngược đó!

Dáng vẻ cẩn thận xin lỗi của Nhiếp Thanh Anh quá mới mẻ đối với anh. Anh đúng là rất tức giận, thậm chí phải ngược cô thêm xịu nữa. Chu Minh áp tai vào cửa lắng nghe tiếng gọi "ông xã" của Nhiếp Thanh Anh bên ngoài sao mà ngọt ngào đến thế. Anh đã làm cho nữ thần hạ phạm rồi, không chỉ anh dỗ cô, bây giờ cô cũng phải dỗ anh đây. Chu Minh đặc ý – đây mới đúng là kết hôn này.

Kết hôn tốt thật.

Không ngờ Nhiếp Thanh Anh lại có ngày phải cúi đầu.

Nhưng anh cũng đau lòng cho vợ mình. Hơn nữa anh cũng có lỗi trong chuyện này. Là do Nhiếp Thanh Anh quá tốt, tốt hơn cả anh, làm mờ luôn cả cái không tốt của anh nên cô mới xin lỗi trước... Chu Minh chờ một lát, nghĩ thế này đã đủ rồi, mình cũng phải ra ngoài xin lỗi rồi hai vợ chồng làm hòa.

Trong có viết, càng cãi nhau thì tình cảm càng tốt.

Nhưng Chu thiếu mới uống được có miếng nước ép thì âm thanh đau lòng gọi "ông xã" khiến anh đặc chí này giờ đã không còn nữa, tiếng bước chân cũng đã rời khỏi thư phòng. Chu Minh đợi cả buổi trời cũng không nghe thấy cô gọi mình nữa. Anh không thể tin ngời bật dậy, lập tức chạy ra cửa nghe thử – Xong rồi? Thế là xong rồi ư?

Cô không xin lỗi ư?

Hay là do anh làm kiêu quá nên cô không thích?

Mới đó mà cô đã từ bỏ rồi ư?

Chắc... chắc do anh làm quá lên rồi?

Chu Minh càng nghĩ càng chột dạ, càng nghĩ càng bất an, tay anh nắm chặt khóa cửa, chỉ muốn mở ra chạy đi dỗ "vợ yêu", "bảo bối" của anh. Nhưng anh đang định mở cửa thì bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân. Chu Minh vội vàng khép cửa lại, cánh cửa khẽ kêu lên một tiếng. Tim Chu Minh như muốn ngừng đập khi nghe tiếng bước chân bên ngoài dừng lại, không lẽ cô phát hiện anh đang rình ư?

May mà tiếng bước chân vẫn tiếp tục vang lên.

Lòng Chu Minh nóng như lửa đốt, cả người dán chặt lên cửa nghe ngóng tình hình.

Anh đợi hoài mà không thấy Nhiếp Thanh Anh lên tiếng.

Chu Minh nghĩ mình nghe nhầm, định bụng mở cửa ra... Đến khi anh nghe thấy có tiếng "xoẹt", Chu Minh cúi đầu nhìn xuống khe cửa, một tờ giấy được nhét vào. Chu Minh vội vàng ngồi xuống rút lấy tờ giấy lên xem, trên

đó viết – Ông xã, em xin lỗi.

Chu Minh nhếch mày, đôi mắt ngập tràn ý cười.

Tờ thứ hai được nhét vào – Ông xã, chúng ta nói chuyện chút đi. Em sai, nhưng anh cũng không đúng mà. Nhưng anh sai ít hơn em, anh vẫn tốt hơn em.

Ý cười trong mắt Chu Minh ngày càng sâu.

Tờ giấy thứ ba được đưa vào – Ông xã, đừng hủy bỏ hôn lễ được không? Em bù đắp cho anh nhé. Anh muốn em làm gì em cũng làm hết.

Chu Minh không chờ được nữa, anh vội kéo cửa ra, nhiệt tình đáp lại, "Anh Anh, anh muốn em làm gì em cũng làm hả?"

Nhiếp Thanh Anh hô lên một tiếng rồi té ịch xuống đất, giấy bay tung tóe. Cô ngẩng đầu, đôi mắt ướt sũng, hàng mi nhẹ run, mặt mày tái nhợt nhìn anh.

Chu Minh, "..."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh, "?"

Nhiếp Thanh Anh, "Anh, anh... mở cửa mạnh quá làm kẹp tay em, đau chết mất..."

Chu Minh sợ muốn rớt tim, vội vàng khom xuống, nhìn cũng không thèm nhìn, ôm vợ vào lòng – Chết mợ rồi, quậy quá quậy ra chuyện luôn rồi.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 48: "Ngoan, Gọi Ba Nào."

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Chu Minh ôm Nhiếp Thanh Anh đi đến sofa, một tay đỡ dưới đầu gối, một tay luồn qua nách cô, đúng chuẩn kiểu "ôm công chúa". Anh vừa ôm cô vừa cúi đầu tìm thuốc, hàng mày nhăn tít lại, đau lòng nhìn cô.

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt nóng rực của anh thì tim lại tăng tốc, gương mặt đỏ bừng lên. Cô né tránh ánh mắt thâm tình của anh, lúng túng nói, "Anh bỏ em xuống đi... Em bị đau tay chứ có phải đau chân đâu."

Chu Minh buồn bã đáp, "Trong lòng anh, em bị đau ở đâu cũng vậy cả. Mặc dù em đau tay nhưng anh lại nhớ đến lúc trước em bị thương ở chân. Lúc em đau đớn nhất anh lại không có ở bên cạnh. Nghĩ đến đó là anh lại đau lòng."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô im lặng nhìn anh, sự thấp thỏm ban đầu đã được anh hóa giải bởi tình cảm của mình.

Đúng vậy, đây là chồng cô.

Ổng lại đang nhập vai nữa rồi.

Có thể diễn xuất nhập thần như thế thì chắc là... hết giận cô rồi nhỉ?

Mặc dù Nhiếp Thanh Anh đau muốn rớt nước mắt nhưng nghĩ đến chuyện

mình đã đỡ được Chu Minh thì trong lòng vui như muốn nở hoa. Cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, cách viết giấy xin lỗi trong sách dạy đúng là rất có tác dụng. Mặc dù cô với chồng đang có mâu thuẫn, nhưng Nhiếp Thanh Anh vẫn cảm thấy hồ thẹn, cô hy vọng anh vui vẻ hơn.

Chu Minh ôm vợ đến sofa ngồi xuống, cầm hộp y tế ra rồi lấy cồn và tăm bông đến xử lý vết thương cho cô. Ngón tay cô vừa thon dài lại vừa trắng trẻo, móng tay hồng hào, mềm mại tựa như cánh hoa đào, lẳng lẳng nở trong lòng bàn tay anh.

Như người xưa có câu, "Ngón tay trắng nõn như hành bóc."

Ánh mắt Chu Minh sâu thẳm, anh run rẩy cầm lấy tay cô, rồi lại lén nhìn cô một cái, mỹ nhân tựa đầu vào gối, ánh đèn soi xuống bóng dáng cô tạo nên một vầng sáng trắng. Nhiếp Thanh Anh vừa đi công tác về, đồ cũng chưa thay, cô vẫn đang mặc bộ đồ ở sân bay, áo len màu xanh hờ cổ, bên trong là sơ mi trắng, quần leggings màu xám. Rõ ràng cũng bình thường thôi, không lộ ngực cũng chẳng lộ eo nhưng Chu Minh lại cảm thấy cô quá gợi cảm.

Khiến người ta chỉ muốn hái hoa...

Động tác bơi thuốc của Chu Minh càng lúc càng chậm, Nhiếp Thanh Anh cúi đầu nhìn anh, thấy anh cầm ngón tay mình bất động cả buổi, cô bèn hỏi, "Anh có muốn trò chuyện không?"

Chu Minh, "Hả?"

Anh ngơ ngác ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt hốt hoảng của cô. Bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu, Chu Minh hắng giọng một tiếng, lưu luyến cầm tay cô không chịu buông, đồng thời im lặng kéo cô vào lòng. Lòng anh nhộn nhạo không yên, "Ừ, nói, nói đi."

Nhiếp Thanh Anh, "Một lần nữa em xin lỗi vì đã nghi ngờ anh."

Chu Minh, "À."

Anh muốn trò chuyện, cô vừa dứt lời thì anh vội vã "Ừ" một tiếng. Kết hôn đã lâu, anh luôn đối xử với Nhiếp Thanh Anh như nữ thần, bảo anh mỗi ngày thắp ba nén nhang cũng không hề nói quá. Trước mặt Nhiếp Thanh Anh, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, chưa bao giờ được thoải mái. Muốn đến gần cô nhưng sợ làm cô tổn thương, muốn chiếm đoạt thì sợ cô khó chịu, muốn hôn trộm cô một cái thôi cũng phải nhìn xem cô có thích hay không... Anh yêu cô quá lâu nên tình yêu này đã trở thành một loại bệnh. Đến cả việc ngủ cùng với vợ hợp pháp của mình mà anh vẫn còn đang do dự.

Nhiếp Thanh Anh, "Anh cũng phải xin lỗi em vì hành động của mình."

Chu Minh chậm rãi ngẩng đầu nở nụ cười kỳ quái, "Em nói là chuyện anh không để ý đến suy nghĩ của em, vì em sắp xếp mọi chuyện ấy hả?"

Nhiếp Thanh Anh lẳng lặng, "Ừm."

Chu Minh không nói gì, không đùa giỡn nữa mà chỉ cầm tay cô vuốt ve như có điều suy nghĩ.

Nhiếp Thanh Anh, "Thật ra là nhiều lần lắm rồi. Có lẽ anh thấy em ngốc, mà em cũng không biết nữa. Tuy em có hơi ngốc, nhưng em vẫn cảm nhận được hết. Dường như anh nắm rõ mọi hành tung của em trong lòng bàn tay, xưa nay anh không hỏi em hôm nay đi đâu, mai làm gì, bởi vì anh biết rõ. Giống như cái lần em quay về phòng trọ dọn đồ, anh tình cờ đi ngang; Lúc em và Khương Dực gặp nhau, anh cũng xuất hiện đúng lúc... Ông xã, có phải anh đang theo dõi em đúng không?"

Chu Minh, "..."

Anh nhú chặt chân mày, "Không phải theo dõi, mà là bảo vệ."

Nhiếp Thanh Anh "ừ", không quan tâm anh sửa lại từ, "Anh không tin em hả? Sao cứ cho người theo dõi em? Điều tra hành tung của em?"

Sao anh có thể nói rằng mình điều tra cô đã trở thành thói quen của anh. Ngày nào anh không biết được tin tức 24 giờ của cô thì anh đứng ngồi không yên. Lúc trước thư ký của anh phân tích rất đúng, bệnh cuồng kiểm soát của anh đã nặng lắm rồi. Nhưng sao anh có thể để cô biết? Nếu cô biết có phải sẽ thấy anh rất biến thái không?

Chu Minh trả lời, "Không phải là anh không tín nhiệm em, chỉ là anh quen rồi... Nhưng nếu em không thích thì sau này anh sẽ cố gắng kiềm chế bản thân."

"Không ai thích cả." Ngón tay Nhiếp Thanh Anh khẽ động, đặt bàn tay không bị thương lên tay anh. Người đàn ông bất động, cô gái cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đang cố tình trốn tránh kia, Nhiếp Thanh Anh thản nhiên nói, "Ông xã, mặc dù chúng ta kết hôn quá vội vàng, nhưng em đã đồng ý chấp nhận cuộc hôn nhân này rồi. Dù hôn nhân là giả nhưng sự cố gắng của em là thật."

Chu Minh im lặng rất lâu.

Anh và cô là người của hai thế giới. Suy nghĩ của cô rất đơn giản, thế giới của cô chỉ có múa, vô cùng đơn thuần... Anh lại không giống với cô... Hôn nhân là giả ư?

Chu Minh nở nụ cười quái dị.

Anh suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nới lỏng cà vạt, bộc lộ vẻ mặt thật của bản thân, tùy tiện, mạnh mẽ. Anh nhào người về phía trước, nhìn cô giống như đang nhìn con mồi. Nhiếp Thanh Anh không hổ danh là nữ thần, tuy bị khí thế của anh áp đảo nhưng cô vẫn dựa vào ghế sofa,

cứ im lặng nhìn anh như thế. Chu Minh đưa tay nắm lấy cái cằm cô rồi khẽ lắc.

Hôn nhân không phải giả.

Chu Minh như cười như không, ánh đèn chiếu vào đôi đồng tử sâu thẳm của anh, trông vô cùng mê hoặc, "Anh Anh, thật ra em không biết. Anh nói sao em liền tin vậy... Từ ngày kết hôn đến bây giờ, chúng ta là vợ chồng hợp pháp. Không có gì là giả hay không giả cả, hôn nhân không có chuyện làm giả được. Em không biết hôn nhân chỉ là một tờ hợp đồng, nhưng hợp đồng của chúng ta là thật. Lúc em đang nghĩ ly hôn như thế nào... Em trách anh để ba mẹ biết chuyện em kết hôn, mặc dù em hiểu lầm, nhưng thật ra nếu anh nói thật cũng không sao. Ly hôn làm gì dễ dàng như thế? Tái hôn đâu phải chuyện ra chợ mua cái là xong? Dư luận nào để em thoải mái, cưới lần hai nó khác hẳn với cưới lần đầu."

"Cho nên anh đối với em, luôn là tình thế bắt buộc."

"Từ trước đến giờ, điều anh lo lắng không phải là ly hôn hay không, mà là em."

Hàng mi Nhiếp Thanh Anh khẽ run lên, cô kinh ngạc chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn anh. Chu Minh đợi cô phản ứng lại, nhưng đợi mãi vẫn không thấy cô chùn bước. Tay cô vẫn đặt trên tay anh, bình tĩnh nói, "Cho nên anh đang dỗ em hả? Không sao cả, ban đầu em nói là anh chứ không phải là ly hôn."

Chu Minh nhướn mày.

Nhiếp Thanh Anh, "Em có tình cảm chính là anh, chứ không phải là một tờ giấy hôn thú."

Chu Minh sửng sờ, bàn tay nắm cằm cô run lên. Khí thế vừa nãy bỗng

mất sạch, anh ghen hòng hỏi lại, "Cái gì? Em nói có tình cảm với ai?"

Bạn học Nhiếp lại không nói.

Cô cười hỏi lại, "Vậy hủy bỏ hôn lễ thật hả, ông xã?"

Chồng cô trả lời, "Em đoán xem."

Nhiếp Thanh Anh, "... Anh lại gạt em nữa... Ừm!"

Cầm cô bị Chu Minh nâng lên, áp cô vào ghế, nụ hôn như vũ bão rơi xuống.

Cả căn phòng vang lên âm thanh mập mờ.

...

Bất động sản của nhà họ Chu ở thành phố A rất nhiều. Chu Minh và Chu Kiến Quốc muốn lấy một căn để cho ông bà sui ở khiến ba mẹ Nhiếp cảm thấy ngại chỉ muốn về nhà. Họ ở lại vì muốn nhìn thấy hôn lễ của con gái mình, mà ông sui thì lại nhiệt tình quá.

Sau khi vợ chồng Chu Minh cãi nhau thì tình cảm ngày càng tốt. Vốn dĩ Nhiếp Thanh Anh không muốn gặp người nhà Chu Minh, lần này ba mẹ cô ở lại chơi, sau đó nhà họ Chu lại mời, cho nên Nhiếp Thanh Anh liền đi theo Chu Minh đến nhà anh làm khách.

Chu đại gia thường ở trong nội thành, nhưng nhà chính của ông là căn biệt thự độc lập ở ngoại thành thành phố A. Đây là lần đầu tiên Nhiếp Thanh Anh bước vào cửa nhà họ Chu, ban đầu cô định đi với ba mẹ, kết quả bọn họ lại được ba chồng đón đi trước.

Dù Chu Minh nói hai người chị của anh đã cãi nhau một trận với ba nên sẽ không tới, trong nhà ngoại trừ bà Chu nhỏ ra thì không còn ai. Mà bà Chu

nhỏ rất có phong thái nữ chủ nhân nên sẽ không làm khó Nhiếp Thanh Anh. Chu Minh cười nói, "Bây giờ Chu Kiến Quốc khôn lắm, không tin ai cả, mỗi tháng chu cấp tiền cũng không được bao nhiêu, di nhỏ của anh không thể trông chờ. Anh lại là con trai duy nhất của Chu Kiến Quốc, cô ta luôn trông cậy vào anh. Nhưng nếu cô ta để con trai... thì thái độ có lẽ sẽ khác. Nhưng trước mắt thì cô ta phải nịnh nọt em nên em không cần phải lo."

Nhiếp Thanh Anh vẫn quyết định đi theo sau anh.

Chu Minh vô cùng hưởng thụ khi được vợ đi sau thế này nên cũng không muốn phá vỡ khung cảnh này.

Lúc vào cửa, quản gia cúi đầu chào, "Chào mừng cậu, mọi người về nhà."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh hăng giọng, vẻ mặt mất tự nhiên, "Chú Triệu đang giỡn với tôi rồi... Đây có phải thời phong kiến đâu, sau này phải chú ý đó."

Quản gia cười tủm tỉm chào đón mọi người ba lần đầu tiên đến nhà. Lúc bọn họ đi ngang qua vườn hoa thì thấy trên bãi cỏ có một bé gái mặc váy công chúa, đeo vương miện ngọc trai đang ngồi đung đưa xích đu. Ánh nắng rơi xuống bãi cỏ, váy công chúa xòe ra, đôi mắt đen lay láy vừa nhìn thấy Chu Minh và cô gái xinh đẹp kế bên thì "a" lên một tiếng rồi nhảy xuống khỏi xích đu, tung tăng chạy đến chỗ hai người.

Chu Minh ngồi xuống, dang tay chờ cô bé sà vào lòng mình.

Đôi mắt anh lấp lánh ý cười, anh dịu dàng cất tiếng, "Nào, Duyệt Duyệt, có nhớ những gì lần trước dạy không. Ngoan, gọi ba nào."

Nhiếp Thanh Anh, "...?"

BA????

Cô bé chạy sà vào lòng Chu Minh, cất tiếng véo von, "Ba!"

Nhiếp Thanh Anh, "...!!!!!"

Ba!!!

Quản gia thấy mợ ba hóa đá tại chỗ, bắt đầu hoài nghi nhân sinh thì vừa bực mình vừa buồn cười, đứng cạnh giải thích, "Mợ ba đừng hiểu lầm, Duyệt Duyệt là em gái của cậu ba, không phải con gái đâu. Cậu ba đang cố ý..."

Quản gia chưa nói hết thì giọng gầm thét của Chu Kiến Quốc vang lên từ cửa biệt thự, "Thằng mất dạy này! Mà đang nói bậy gì thế!"

Nhiếp Thanh Anh quay đầu nhìn thấy ba mẹ mình với vẻ mặt phức tạp đứng sau Chu Kiến Quốc. Bà Chu nhỏ cô chưa gặp mặt thì cứng đờ đứng đó, vẻ mặt đầy bất lực, còn Chu đại gia giận dùm dùm đi tới, "Anh! Là anh! Mấy chuyện nhảm nhí trong giới này mà còn ngại ít đúng không? Phải quây cho người ngoài đoán xem Duyệt Duyệt là con ai mới chịu được hả? Chu Minh, thằng khỉ gió này mà cút ngay cho ba..." Nói đến một nửa, Chu đại gia lại nhớ ra hôm nay con trai mình không cút được, đành phải sửa lời, "Mày im miệng cho tao!"

"Không được nói chuyện với con gái của tao nữa!"

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Chu Duyệt năm nay bốn tuổi, nếu không tính đứa bé trong bụng của bà Chu nhỏ thì cô bé là con gái nhỏ nhất của Chu Kiến Quốc. Chu đại gia khôn khéo, cứ sợ người khác hăm hại nên cũng không tin sẽ có người yêu ông thật lòng, nhưng với con cái, ông luôn rộng rãi. Trong biệt thự nhà họ Chu, Chu Duyệt được nuôi dưỡng, sống một cuộc sống như những nàng công chúa, nhưng trong nhà không có ai đồng lứa để chơi cùng nên cô bé rất chán.

Vì thế Chu Duyệt rất thích anh ba Chu Minh của mình.

So với hai người chị gái lúc nào cũng châm chọc, khiêu khích, hay bắt lỗi mình thì ông anh trai này rất thú vị. Mỗi khi ở cùng anh ba, cô bé đều vui đến nỗi trời.

Chu Minh xúi Chu Duyệt gọi mình là "ba", cô bé thấy vui thế là gọi theo, quay đầu thấy mẹ của bé đang nhìn mình đầy lo lắng. Bà Chu nhỏ khẽ thở dài, biết rằng con gái mình còn nhỏ nên không biết Chu Minh đang lấy đó để kích thích, chế giễu Chu Kiến Quốc - Con gái ông nhỏ đến nỗi có thể làm con gái của Chu Minh. Chuyện này buồn cười cỡ nào.

Chu Minh vừa về nhà đã chọc ba mình tức đến nổ phổi, nhưng anh cũng chả thèm để ý, vừa quay đầu thì nhìn thấy ba mẹ Nhiếp đứng sau lưng Chu Kiến Quốc dùng ánh mắt đầy phức tạp quan sát vở kịch này giờ... Chu Minh nở nụ cười chân thành, thân thiết chào đón, "Ba mẹ, con về rồi đây!"

Chu đại gia: "..."

Mặt ông tái mét, trơ mắt nhìn thẳng con trời đánh không thềm đếm xỉa đến mình mà lại nhiệt tình hỏi han ba mẹ vợ, Chu Kiến Quốc thầm gào thét: Mỡ to mắt chó của mày ra nhìn cho kỹ đi, ai mới là cha mày hả!

Thấy Chu Kiến Quốc giận dữ, bà Chu nhỏ ở bên cạnh an ủi, "Bình tĩnh, bình tĩnh!"

Cũng may, Chu Minh cưới được một cô vợ dịu dàng.

Nhiếp Thanh Anh nắm tay Chu Duyệt đi tới chào ông, "Con chào ba, con chào dì, con và Chu Minh đã đến."

Chu Kiến Quốc an ủi: Hôm nay con dâu nhận ra ông, rất tốt.

Thực ra không có gì mà không nhận ra cả, ở đây chỉ có vên vện mấy người, thái độ Chu Kiến Quốc với con trai mình lại rõ ràng như thế, Nhiếp Thanh Anh không thể nào không nhận ra ông là ai. Cô không chỉ đến chào hỏi mà còn xách theo một túi đồ, "Con và Chu Minh mua quà đến cho mọi người."

Bà Chu nhỏ bất ngờ, đặt tay lên bụng mình, đôi mắt khê sáng lên, vẻ mặt đầy kích động. Gả cho Chu đại gia, ngoài việc được hưởng thụ cuộc sống của phu nhân nhà giàu ra thì không còn gì khác. Hai đứa con gái của vợ đầu Chu Kiến Quốc không phải hiền lành gì, mỗi lần đến nhà đều chế giễu bà Chu nhỏ. Cô ta đã quen với mấy lời chế nhạo ấy rồi. Nhiếp Thanh Anh không để ý đến cô ta giống Chu Minh là cô ta đã biết ơn lắm rồi; Nhưng không ngờ cô còn mang quà đến... Cái này nhất định không phải do Chu Minh chỉ rồi.

Quả nhiên, nữ thần đúng là nữ thần.

Hóa ra cô gái mà Chu Minh yêu thầm nhiều năm chính là người thế này.

Bà Chu nhỏ để người làm nhận quà giúp rồi nắm lấy tay Nhiếp Thanh

Anh, "Cám ơn cô Nhiếp, cô đúng là người tốt.

Chu Minh đứng bên cạnh không nói gì mà chỉ cười một cách quý dị. Bà Chu nhỏ ở trong nhà này đã lâu nên rất nhạy cảm, Chu Minh vừa cười một tiếng cô ta liền quay đầu lại hỏi, "Sao vậy, Chu Minh?"

Chu Minh, "Ban đầu tôi không định nói... Nhưng dì nhỏ lại khiến tôi phải nói. Nói thật là, quà là do hai vợ chồng tôi chuẩn bị, không chỉ đưa mình dì mà còn có ba mẹ tôi nữa. Dì không cần phải cảm động thế đâu." Nói xong, anh quay đầu nở cười tươi roi rói với ba mẹ Nhiếp.

Bà Chu nhỏ cắn chặt răng: "..."

Nhiếp Thanh Anh trách móc nhìn Chu Minh, Chu đại gia đứng bên cạnh cười nói, "Bình tĩnh, bình tĩnh."

Bà Chu nhỏ, "..."

Ba mẹ Nhiếp vừa vào cửa đã được xem vở kịch kinh hồn này xong, chốt một câu: Chu Kiến Quốc và con rể đúng là cha con ruột.

Hai vợ chồng trẻ và ba mẹ vợ đến nhà làm khách, Chu Kiến Quốc đã dẹp hết lịch trình sang một bên, nghỉ hẵn một ngày ở nhà để tiếp đãi ông bà sui.

Ba mẹ Nhiếp có hơi ngại ngùng khi nhận được sự tiếp đãi xa hoa thế này. Chu Minh khịt mũi coi thường với mắt thẩm mỹ đầy mùi tiền của Chu Kiến Quốc, thấy vợ mình hơi choáng váng nên anh dẫn cô đi tìm Chu Duyệt chơi. Chơi với con bé kia có lẽ sẽ giúp vợ mình đỡ lo hơn.

Chu Duyệt mở đôi mắt to tròn tò mò nhìn chị gái xinh đẹp bên cạnh mình. Cô bé quay đầu nhìn người lớn đang bận rộn đằng kia, lặng lẽ nói bên tai Nhiếp Thanh Anh, "Chị ơi, chị là người xinh đẹp nhất mà em từng gặp á!"

Nhiếp Thanh Anh nở nụ cười, "Anh ba em cũng nói vậy đấy!"

Cô bé vui vẻ hẳn lên vì mình và anh ba có rất nhiều điểm chung. Người lớn nói chuyện với nhau, Nhiếp Thanh Anh thì yên lặng ở bên cạnh cô bé, Chu Duyệt suy nghĩ một hồi liền quyết định mình phải chăm sóc cho vợ anh ba thật tốt. Cô nhóc kéo tay Thanh Anh, ra về người lớn, "Chị ơi, lần đầu chị đến nhà nên em dẫn chị đi tham quan một vòng nhé? Nhà em bụi lắm, còn đẹp nữa."

Nhiếp Thanh Anh quay đầu tìm chồng thì thấy anh đang niềm nở tiếp đón ba mẹ mình nên không thấy cô ở bên đây. Bạn học Nhiếp vừa gật đầu thì đã bị cô bé kéo đi.

Với thủ đoạn của Chu Minh, anh mà muốn lấy lòng ai thì người đó khó mà từ chối. Nhiếp Thanh Anh chỉ mang quà đến cho vợ chồng Chu đại gia, nhưng còn có một đồng quà chất trên xe. Nói chuyện trong phòng khách, Chu Kiến Quốc thừa dịp con trai đang nói chuyện với ba mẹ vợ thì lặng lẽ mở quà con dâu tặng ra, là một cái đồng hồ trị giá ba trăm vạn. Chu Kiến Quốc rất hài lòng, mừng vì cuối cùng con trai đã hiểu chuyện hơn. Ông cố tình đeo đồng hồ vào rồi mới ra ngoài tiếp khách.

Lúc nói chuyện với sui gia, Chu đại gia giơ tay lên như vờ khoe cái đồng hồ mới với vẻ mặt bình tĩnh, ung dung.

Chu Minh ngồi bên cạnh nhìn thấy hết, nhớ đến trước khi tới đây, vợ yêu từng lấy thẻ anh để mua quà, hóa ra là mua cái này đây. Nhìn dáng vẻ khoe khoang của Chu Kiến Quốc, Chu Minh cười giễu, quay đầu nói với quản gia, "Chú Triệu, con và Thanh Anh còn vài món quà để ở trên xe, chú mang vào giúp con nha."

Chu Kiến Quốc cau mày, "Con lại phung phí tiền à? Ba có cần đâu? Chi bằng dùng tiền đẩy vào công ty mới mở của con đi..."

Chu Minh nhẹ nhàng chặn miệng ba mình, "Ông kích động làm gì? Có

phải đưa quà cho ông đâu."

Chu đại gia: "..."

Ba mẹ Nhiếp, "..."

Quà chất thành đống, là do Chu thiếu đích thân lựa chọn cho ba mẹ Nhiếp. Hết món này đến món khác, hộp to hộp nhỏ, cao thấp khác nhau. Chu Minh cười phong cách nhà giàu của ông nhưng anh tặng quà cũng không hơn gì ba mình khiến ba mẹ Nhiếp liên tục bảo ngại.

Chu Minh thở dài, "Vốn con định gấp riêng ba mẹ rồi tặng luôn để không phải ngại như bây giờ. Nhưng ba mẹ lại ra ngoài sớm quá, làm con với Thanh Anh đuổi theo không kịp, đành phải đến đây tặng quà. Ở trước mặt người ngoài thế này quả thực không tốt lắm. Nhưng đây là tấm lòng của hai vợ chồng con dành cho hai người cho nên ba mẹ đừng ghét bỏ."

Chu Kiến Quốc mang danh người ngoài, "..."

Bà Chu nhỏ ở bên cạnh thấy hết, xấu hổ dùm cho Chu Kiến Quốc. Tài khiến ba mình bề mặt của Chu Minh luôn đỉnh như thế. Sợ ông Chu lên cơn đau tim, nên bà Chu nhỏ thừa dịp này nói với Chu Kiến Quốc có điện thoại bảo ông đi nghe. Sau khi ông Chu đi, ba Nhiếp nói con rể, "Tiểu Chu, con với ba con luôn bất hòa thế hả?"

Chu Minh hờ hững đáp, "Gậy ông đập lưng ông thôi, để ba mẹ chê cười rồi."

Mẹ Nhiếp khều ba Nhiếp một cái, ý bảo ông đừng nói nữa. Gia đình họ Chu vốn dĩ không giống với những gia đình bình thường, ân oán nhà giàu, ít biết thì hơn, chỉ cần Chu Minh chăm sóc tốt cho con gái của mình là được rồi. Chu Minh thức thời, đứng dậy dẫn ba mẹ vợ ra vườn hoa đi dạo.

Hết thấy đều được sắp xếp rõ ràng.

Ba mẹ Nhiếp đi cùng với Chu Minh một lát thì sự mất tự nhiên cũng biến mất, lúc đi dạo, hai ông bà kéo tay Chu Minh, tâm sự vài lời, "Tiểu Chu à, mặc dù con và Thanh Anh kết hôn có hơi vội vàng, nhưng các con phải sống với nhau thật tốt đấy."

Chu Minh, "Chuyện này đương nhiên rồi ạ."

Bà Nhiếp tự giễu, "Thật ra mẹ đoán được, Thanh Anh kết hôn vội vàng như vậy đều là do ba mẹ ép nó. Vì mẹ cứ luôn hối nó kết hôn. Thật ra không phải ba mẹ hối nó, dù sao nó với Bạch Dương bên nhau đã lâu... À, Tiểu Chu, mẹ nhắc đến Từ Bạch Dương con không ngại chứ?"

Chu Minh, "Không đâu mẹ! Con và Từ Bạch Dương là bạn học cũ. Nhưng ba mẹ thích Từ Bạch Dương lắm hả?"

Ba Nhiếp thở dài, "Ba mẹ không phải thích Từ Bạch Dương lắm... Là do Tiểu Từ đối xử với Anh Anh rất tốt. Con cũng có thể nhận ra, con gái của ba không giống người thường, con bé rất kỳ quái, không hòa đồng với mọi người, từ nhỏ nó chỉ chơi có một mình. Không phải ba mẹ ép nó lấy Từ Bạch Dương, chỉ là Từ Bạch Dương có gia cảnh tốt, đối xử với nó cũng tốt. Hai đứa nó quen nhau nhiều năm như vậy cũng nên kết hôn rồi. Chúng ta cảm thấy chỉ có Bạch Dương mới có thể chăm sóc tốt cho Anh Anh... Ba mẹ chỉ muốn bảo vệ đứa con gái khác người này."

Chu Minh im lặng.

Bà Nhiếp ở bên cạnh nói thêm, "Đương nhiên bây giờ chúng ta cũng đã nhìn ra, Tiểu Từ cũng không phải bến đậu tốt của Anh Anh, Tiểu Chu à, con rất tốt, tốt lắm."

Chu Minh cười khẽ, "Ba mẹ, đi bên này..."

Ông Nhiếp nhìn bóng lưng của Chu Minh một lát rồi hỏi, "Tiểu Chu, có phải chúng ta từng gặp nhau không?"

Chu Minh dừng lại, "Dạ gặp rồi, hồi cấp ba con hay đến tìm cô ấy."

Ông Nhiếp thấy không chỉ có thế, nhưng cũng không nói gì thêm. Chỉ là sau đó ông cứ nhìn Chu Minh mãi, cố gắng nhớ ra xem mình đã gặp anh ở đâu. Ngược lại bà Nhiếp lại không nhớ gì, bà chỉ nói chuyện với Chu Minh về Thanh Anh, "... Thanh Anh à... Uả Thanh Anh nó đâu rồi?"

Chu Minh, "Chắc là đi chơi với Duyệt Duyệt rồi."

Bà Nhiếp cảm thấy mình thất trách, khuyên Chu Minh, "Đúng là, con đi với Anh Anh đi, hai ông bà già chúng ta không cần đi theo đâu. Vợ chồng trẻ quan trọng hơn."

Chu Minh khoa trương khoát tay, "Không quan trọng, không quan trọng đâu ạ."

Bà Nhiếp, "Quan trọng, quan trọng mà!"

Chu Minh tiếp tục khoa trương, "Thật mà, không quan trọng đâu!"

Bà Nhiếp:... Con rể cái gì cũng tốt, chỉ có điều thích diễn mà thôi.

Chu thiếu giả vờ từ chối mấy lần, sau lại được bà Nhiếp khuyên nhủ nên để bọn họ lại, đi như bay tìm bà xã. Ông Nhiếp vẫn còn đang nhìn bóng lưng của Chu Minh, bỗng nói với bà Nhiếp, "Bà có nhớ có một năm Tết đến, lúc tôi đi mua đồ ăn thì bị té, được một thằng nhóc đi ngang công về. Lúc ấy, tôi còn dẫn người về tận nhà để cảm ơn đó?"

Ông Nhiếp híp mắt nhớ lại, "Sau đó, Anh Anh dẫn Bạch Dương về nhà, đó là lần đầu tiên con bé đưa Bạch Dương đến nhà mình. Tôi còn định giới

thiệu ân nhân cho con gái mình, ai ngờ thằng nhóc ấy rời đi mà không nói một tiếng. Về sau không thấy nó nữa."

Bà Nhiếp, "Ông nói người đó là Tiểu Chu hả? Nhưng không phải Tiểu Chu nói nó đi du học nước ngoài sao? Chắc không phải nó đâu?"

Ông Nhiếp vẫn giữ suy nghĩ của mình, "Tôi chắc chắn là Tiểu Chu. Nếu không thì nó tránh mặt Anh Anh và Tiểu Từ làm gì? Làm việc tốt không lưu danh? Con gái chúng ta xinh đẹp như thế, mấy thằng nhóc bình thường đều sẽ nán lại nhìn thêm một lúc. Bà là phụ nữ không hiểu đâu."

...

Chu Minh tìm được Nhiếp Thanh Anh ở ngoài phòng mình trên tầng hai. Nhiếp Thanh Anh và Chu Duyệt đang ở cùng nhau, cô bé chỉ tay về hướng cánh cửa đóng kín đằng trước, giọng sữa cất lên đầy hiếu kỳ, "Đây là phòng của anh ba em đó. Anh ba ít khi nào ở nhà lắm, nhà em chỗ nào cũng vào được chỉ có căn phòng này là không được vào. Mẹ em nói trong phòng của anh ba có ma, chị dâu, chị có muốn vào không?"

Nhiếp Thanh Anh do dự một hồi, lắc đầu, dẫn cô bé Chu Duyệt với vẻ mặt đầy thất vọng rời đi.

Giọng Chu Minh từ sau truyền tới, "Sao lại không vào? Phòng anh cấm người khác, không lẽ lại cấm em? Anh Anh, em không tò mò về quá khứ của anh, chồng em thất vọng quá."

Nhiếp Thanh Anh quay đầu nhìn Chu Minh đang đứng tựa vào lan can, anh nhìn cô bằng đôi mắt buồn bã. Cô vội giải thích, "Em thấy không nên xông vào phòng của nhân vật chính. Nếu muốn xem, chỉ cần nhân vật chính đưa em xem là được rồi. Chứ lỡ như không cẩn thận tìm được bí mật mà người ta muốn giấu, không chừng lại gây hiểu lầm, rồi lại cãi nhau. Nếu thế

thì không bằng người ta muốn cho em thấy gì thì cứ nói thẳng, giới thiệu cho em biết là được."

Chu Minh sững sờ cả buổi, sau đó anh đi đến, cảm động cầm tay vợ mình đưa. Tay nắm tay, mắt chạm mắt, Chu Minh thâm tình gọi, "Anh Anh."

Duyệt Duyệt ngẩng đầu, hiếu kỳ nhìn bọn họ, Nhiếp Thanh Anh đỏ mặt, "Hửm?"

Anh lại tính nói mấy câu buồn nôn gì nữa đây.

Chu Minh chậm rãi đáp, "Anh Anh, lần đầu tiên anh mới thấy có người nói "Không quan tâm" thôi mà lại có thể nói một cách thoát tục như thế."

Nhiếp Thanh Anh:... Không phải, em không có ý đó.

Cô lúng túng nhưng lại nói không lại Chu Minh. Lúc đang vắt óc suy nghĩ thì Chu Minh đã khoát vai cô, mở cửa phòng mình ra, làm một cái "ầm". Chu Duyệt đang định nhân cơ hội này lén vào phòng nhưng lại bị anh ba nhanh tay nhốt ở ngoài cửa.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Trong Bóng Tối, Hai Trái Tim Như Sát Lại Gần Nhau

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Hoan nghênh công chúa tiến vào tòa thành của anh."

Chu Minh mạnh mẽ kéo Nhiếp Thanh Anh vào phòng rồi đóng cửa lại, nhốt Duyệt Duyệt đáng thương ở bên ngoài. Sau khi đóng cửa, Chu Minh lại thay đổi phong cách, nhẹ nhàng nắm tay nữ thần, xoay người dẫn cô tiến vào thế giới của mình. Gương mặt với đường nét sâu hút, lúc anh nhìn cô lại mang theo hiệu ứng u buồn, tựa như một chàng quý tộc cao quý.

Nhiếp Thanh Anh bật cười rồi bắt đầu đảo mắt quan sát một lượt thế giới riêng của Chu Minh.

Thời niên thiếu có lẽ anh có rất nhiều thú vui, trong phòng ngủ nào là nhạc phổ, cung, giày trượt băng, bóng rổ, bóng đá... Thậm chí anh còn sưu tầm cả tượng Iron man cao bằng người thật nữa. Dù bây giờ Chu Minh không còn ở đây nữa nhưng đồ trong phòng này vẫn để đó, không có dấu vết bị người khác động đến, vẫn có người đến quét dọn thường xuyên. Chu Minh nhiệt tình đưa cô quay về thời thiếu niên của mình. Nhiếp Thanh Anh đang cảm thấy độn loạn vào đồ của chồng là không tốt thì Chu Minh đã ngồi xuống, lấy ra một quyển truyện tranh trong góc nhỏ ở bàn học.

Chu Minh kinh ngạc: "Truyện này chắc không còn xuất bản nữa rồi nhỉ? Chú Triệu vẫn còn giữ cho anh nè. Vợ ơi mau đến xem, truyện này hồi lúc đi học rất hot đó, em đọc chưa?"

Chu thiếu muốn tìm vài hồi ức chung với bạn học Nhiếp.

Nhiếp Thanh Anh nhìn thoáng qua bìa truyện, áy náy nói, "Em không giỏi nhìn ảnh, đọc truyện tranh rất khó khăn, lại không hiểu gì. Xin lỗi anh, em không đọc truyện tranh bao giờ."

Chu Minh, "..."

Anh vẫn chưa chịu từ bỏ, lôi cái rương quý báu của mình từ dưới gầm giường ra, lấy một đôi giày trượt pa-tanh, nhướn mày nhìn cô.

Nhiếp Thanh Anh, "Lúc đi học em chỉ luyện múa không có thời gian chơi trò này. Thế nên em cũng không biết cái này."

Chu Minh, "Vậy còn tiểu thuyết thì sao? Ít ra em cũng phải đọc tiểu thuyết chứ? Em thích bộ nào nhất?"

Nhiếp Thanh Anh, "Quyển tiểu thuyết đầu tiên em đọc là lúc em học lớp sáu."

Chu Minh nghe cô nói thì vui lắm, cuối cùng cũng tìm được tiếng nói chung với vợ yêu rồi. Anh nhoài người sang, cổ vũ nhìn cô ý muốn nghe cô nói tiếp.

Nhiếp Thanh Anh kể, "Quyển đó nói về một cô cháu gái cùng với chính người cô của mình. Em đọc xong thấy khó chịu dễ sợ, mất cả một kỳ nghỉ hè mà vẫn không thể nào bình tĩnh lại. Sau khi bị sốc nặng, em không thèm đọc bất kỳ cuốn tiểu thuyết nào cả."

Chu Minh, "..."

Chu Minh cạn lời rồi, Nhiếp Thanh Anh nghe lời anh kể mấy chuyện lúc nhỏ của mình, sau đó dưới sự dụ dỗ của anh, cô cùng anh khám phá cái rương báu vật. Cô bỗng tìm được một quyển nhật ký, lật ra xem thử, trong đó được viết đầy chữ. Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Ông xã, anh mà cũng viết nhật

ký nữa hả?"

Chu Minh rướn người sang nhìn rồi cảm phần nói, "Ây, là do hồi đó ba mẹ gạt anh. Bọn họ bảo anh cứ loai nhoi không chịu ngồi im một chỗ, thế là liên hệ với giáo viên bảo anh viết nhật ký để anh tĩnh tâm. Ba mẹ còn thề thốt sẽ không xem nhật ký của anh. Họ không xem nên anh viết, nhớ được gì thì viết thêm vài dòng, ngày nào không nhớ thì thôi."

"Sau khi ba mẹ ly hôn thì không ai quản anh nữa, thế là nghỉ viết."

Nhiếp Thanh Anh gật đầu, tiện tay lật một tờ nhật ký, trong đó có viết một đoạn, "Đời người, ít nhất nên có một lần vì một người nào đó mà quên mình, không mong chờ kết quả, không mong người đồng hành, cũng không mong có được, thậm chí không mong người yêu anh, chỉ mong được gặp người trong thời khắc đẹp nhất."

Nhiếp Thanh Anh nhìn hồi lâu, "Chu Minh, anh cũng biết viết mấy câu sến súa này hả?"

Mặt Chu Minh biến sắc, anh lườm cô một cái rồi đọc truyện tranh tiếp, không thèm để ý tới cô.

Bây giờ Nhiếp Thanh Anh đã có thể nhận ra cảm xúc của Chu Minh thay đổi, "Sao thế? Em khen anh mà anh không vui hả?"

Chu Minh, "Em có mất trí nhớ hay không hả? Vợ ời, em bị mù mặt chứ có bị mất trí nhớ đâu? Đây là câu của Từ Chí Ma mà."

Nhiếp Thanh Anh, "?"

Cô thầm nghĩ, Từ Chí Ma thì có liên quan gì đến em chứ.

Chu Minh thở dài, buồn bã nói, "Hồi đó anh viết thư tình cho em, toàn

chép thơ của Từ Chí Ma. Em chưa đọc thư tình của anh hả?"

Nhiếp Thanh Anh lúng túng, cô đúng là chưa đọc bao giờ. Cô áy náy nhìn anh rồi lại lật sang trang khác. Lật thêm vài trang, đọc mấy tờ Chu Minh sến súa xong thì cũng có một trang Chu Minh viết ra suy nghĩ của mình, "Đẹp quá, múa đẹp quá! Mình muốn theo đuổi cô ấy!!"

Chu Minh nhìn Nhiếp Thanh Anh.

Nhiếp Thanh Anh nhìn anh.

Một lát sau, cô cong mắt nở nụ cười, "Là em hả?"

Cô hiểu kỳ, "Hồi nào vậy? Em từng múa cho anh xem hả? Múa bài gì vậy? Anh nói ra bài múa không chừng em có thể nhớ ra đó."

Bạn học Nhiếp nhớ người không dựa vào mặt mũi người ta thế nào mà lại dựa vào bài múa nào. Chu Minh chẳng còn ôm hy vọng với trí nhớ Dory của cô, thuận miệng đáp, "Chắc khoảng lớp 11 đó. Anh qua trường bọn em chơi thì vô tình nhìn thấy em đang tập múa trong phòng tập. Hình như là bài thì phải? Anh nhớ rõ eo... em chắc không nhớ đâu."

Nhiếp Thanh Anh cố gắng lục tìm trong trí nhớ của mình, khóe môi khẽ trễ xuống. Cô loáng thoáng nhớ ra, chậm rãi khép tay nắm chặt quyển nhật ký. Cô chưa múa bài nào tên cả, chỉ có một bài tên là ... Chu thiếu đúng là mù chữ mà.

Chu Minh không hề biết vợ yêu đang thầm khinh bỉ mình, anh đùa, "Bài múa ấy quá đỉnh. Nhưng tới bây giờ anh vẫn chưa được nhìn thấy em múa hoàn chỉnh bài ấy. Em còn nhớ bài đó không? Đó là tình đầu của anh đó! Khi nào em múa lại cho anh xem đi? Chỉ múa cho một mình anh xem mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh ngồi xếp bằng ngửa đầu nhìn anh, dè dặt nói, "Em

không thích múa cho anh xem đâu, em muốn cùng nhảy với anh cơ."

Cô nhướn mày, mang theo chút nũng nịu thơ ngây, có lẽ ngay chính cô cũng không biết vẻ mặt bây giờ của mình. Chu Minh lập tức kêu la, "Ôi cái eo già của anh!"

Đầu anh tựa lên bả vai của cô, ra vẻ khoa trương, ai oán than mình không múa cùng vợ được. Bờ vai Nhiếp Thanh Anh khẽ run, bị Chu Minh trêu đến mặt mày cong lên, cô đưa tay đẩy đầu anh ra. Chu Minh không chịu buông tha, tay cứ ôm lấy eo cô không chịu buông. Hai người cười đùa vui vẻ cùng xem nhật ký của anh.

Suốt một buổi chiều, ngoại trừ xuống lầu ăn cơm trưa ra thì thời gian còn lại hai vợ chồng ở lì trong phòng Chu Minh xem nhật ký. Nhật ký từ tiểu học, trung học được viết lẻ tẻ, vụn vặt, nội dung lại rất phong phú. Lúc lên lớp mười chỉ viết có mấy trang, bắt đầu lên lớp 11 thì trang đầu tiên đã viết về Nhiếp Thanh Anh:

"Nói chuyện với nữ thần, cô ấy lại nói mình không có gì đặc biệt cho nên từ chối mình rồi. Cái gì mà "không có gì đặc biệt"? Mình có nên đi phẫu thuật thẩm mỹ không đây?"

Qua vài ngày sau, Chu Minh lại viết, "Ừm. ba không cho mình phẫu thuật thẩm mỹ, đã vậy còn treo mình lên lấy dây nịt đánh mình."

Sau lại qua vài ngày, "Muốn nghỉ học, muốn qua trường bên cạnh học quá, muốn được học cùng lớp với nữ thần. Mình muốn học múa, để có thể mặt kề mặt khiêu vũ với nữ thần."

Không lâu sau, "Ừm, què chân rồi."

Nhiếp Thanh Anh là người yên tĩnh nhưng xem nhật ký của anh cũng phải dở khóc dở cười.

Chu Minh đùa với cô một hồi, chọc cho cô đỏ bừng cả mặt, thở hỗn hển thì anh bỗng chuyển chủ đề, "Anh hỏi thật đó vợ, hồi cấp 3 anh từng theo đuổi em đó, em không có ấn tượng gì hết hả?"

Nhiếp Thanh Anh không khiến anh thất vọng, gương mặt vẫn còn vương nét cười, cô dịu dàng đáp, "Có chút ấn tượng."

Vừa dứt lời, mặt cô đỏ lên, không chịu nói nữa.

Chu Minh giật mình, vội vàng ngồi thẳng dậy. Anh không tin rằng cô có ấn tượng với cô, thế là giục cô nói tiếp. Nhiếp Thanh Anh bị anh giục mãi bèn kể lại ngày sinh nhật năm 12 của mình, cái câu "Anh Anh yên tâm bay, Minh Minh mãi theo em" của anh khiến cô kinh ngạc, ký ức khắc sâu, không thể nào quên được.

Chu Minh bỗng nhiên then thưng, "Có thể khiến em nhớ mãi thì đã thành công rồi. Có phải lúc ấy em cảm động lắm không? Nếu sau đó anh kiên trì theo đuổi thì có phải em sẽ đồng ý làm bạn gái anh không?"

Nhiếp Thanh Anh, "Không đâu. Lúc ấy em chỉ thấy anh không có não mà thôi."

Chu Minh, "..."

Anh cố gắng bình tĩnh lại, "Được rồi, chuyển chủ đề, chuyển."

Nhiếp Thanh Anh buồn cười không thôi.

Hai người ngồi dưới sàn nhà lát từng trang nhật ký, cô lật lật một hồi thì thấy có một tờ viết -- "Tối qua nằm mơ thấy mình kết hôn với Nhiếp Thanh Anh. Hôn lễ được cử hành tại lâu đài Neuschwanstein, dưới khung cảnh thơ mộng, trong lâu đài cổ tích, với làn sương mỏng vờn quanh và ánh nến lung linh. Được bao bọc bởi những cánh rừng xanh ngắt, dưới vách núi cheo leo

có thể thấy trời sao lấp lánh, mặt hồ và vách núi sóng đôi bên nhau, yên tĩnh lại lắng mạn. Và hôn lễ đẹp như mơ của hai chúng ta được cử hành tại đại sảnh long lấy nhất."

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc đọc hết trang nhật ký.

Đây là trang cuối cùng của quyển nhật ký, phía sau còn rất nhiều giấy trắng nhưng Chu Minh không viết thêm chữ nào.

Ngón tay Nhiếp Thanh Anh vuốt ve nét chữ của anh, hôn lễ trong mơ của anh và hôn lễ trong hiện thực... Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng hỏi, "Đây là anh viết hồi cấp 3 hả? Sao lại là trang cuối cùng rồi? Thời gian viết trang này cũng cách trang trước đó rất lâu nữa."

Chu Minh nhìn thoáng qua ngày tháng viết trên tờ nhật ký, anh im lặng một hồi lâu mới nói, "Cái này là anh viết vào đêm trước khi ra nước ngoài."

"Lúc ấy biết tin em và Từ Bạch Dương yêu nhau, anh đã định buông bỏ đoạn tình cảm không có tương lai này rồi. Nhắc tới cũng buồn cười, anh đã từ bỏ rồi sao lại có một giấc mơ như thế chứ?"

Nhiếp Thanh Anh chậm chậm ngược mắt lên nhìn nụ cười hờ hững của anh. Thời gian dần trôi qua, anh cũng không còn cười nữa.

Bên ngoài truyền đến tiếng của Duyệt Duyệt, "Anh ba, chị dâu, nhà mình đang đốt pháo hoa nè, anh chị mau xuống xem đi."

Chu Duyệt ở dưới lầu gọi mấy lần, ở trong phòng, Chu Minh mới chịu đáp lại một câu. Trời đã dần tối, trong phòng chỉ còn vài tia sáng le lói, Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh đối mặt một hồi lâu, không ai nói gì. Lát sau, bên ngoài vang lên một tiếng "bùm", ánh sáng bay thẳng lên bầu trời, sắc màu rực rỡ ánh lên rèm cửa sổ. Tiếng hét vui vẻ của cô nhóc Duyệt Duyệt như gần như xa, còn trong phòng vẫn là một mảnh tối đen.

Chu Minh chậm rãi đưa tay kéo Nhiếp Thanh Anh, anh dịu giọng, "Được rồi, đừng xem nữa, chúng ta đi xem pháo hoa nào."

Nhiếp Thanh Anh cố gắng kiềm nén, "Ừm."

...

Đặt nhật ký xuống, đóng cửa lại, Nhiếp Thanh Anh đi trước, Chu Minh đi sau, hai người cùng nhau đi xuống lầu. Pháo hoa bay đầy trời, lúc sáng lúc tối. Khi Chu Minh xuống lầu không để ý nên tay áo bất cẩn đụng phải công tắc điện ở cầu thang khiến đèn tắt ngúm. Pháo hoa bên ngoài cửa sổ càng thêm nổi bật, Chu Minh cúi đầu tìm công tắc đèn.

Nhiếp Thanh Anh đang đi đằng trước bất chợt quay người lại, cô đứng trên bậc thang nhón người lên ôm lấy cổ anh, trao cho anh một nụ hôn.

Chu Minh kinh ngạc không kịp phản ứng lại đã bị cô áp lên tường.

Trong bóng tối, Nhiếp Thanh Anh chủ động hôn anh, cùng anh triền miên. Môi quấn lấy môi, tình ý ngập tràn. Ký ức thời trẻ dại, chuyện xưa ẩn tình, thanh xuân đã qua, người đã quay về, tình yêu vẫn mãi ở đó.... Yêu thương khó nói không thể thốt lên bằng lời, cô chỉ có thể dùng nụ hôn để biểu đạt tình cảm của mình.

Lặp đi lặp lại.

Hơi thở dồn dập, nước mắt lấp lánh, trái tim như muốn nổ tung.

Giọng cô run rẩy, "Chu Minh... em muốn hôn lễ ấy..."

Cô ôm cổ anh, đè anh lên tường, trong bóng tối, hai trái tim như sát lại gần nhau, hòa chung nhịp đập. Chu Minh ngỡ ngác cả buổi mới hoàn hồn lại, đặt tay lên lưng cô. Đúng lúc anh định hôn đáp trả thì phòng khách bỗng lóe

sáng, Chu đại gia cất giọng lèm bèm, "Sao không bật đèn hả?"

Đèn bừng sáng.

Tất cả mọi người trong nhà bao gồm cả Chu đại gia, bà Chu nhỏ, ba mẹ Nhiếp, còn có người giúp việc, quản gia, ai ai cũng nhìn thấy đôi nam nữ ôm hôn cuồng nhiệt trên cầu thang.

Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh đang chìm trong nụ hôn say đắm lập tức tách nhau ra, "..."

Mọi người lúng túng, "Ấy..."

Chu đại gia đề nghị, "Đốt pháo hoa tiếp nhé?"

Mọi người vội vàng ra khỏi cửa, "Được, được, được."

Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh, "..."

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Chu Thiếu Nhất Định Sẽ Bị Vợ Mình Làm Bất Ngờ Chết Luôn

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Không khí lãng mạn, ấm áp vất vả lắm mới có được lại bị mấy người này phá đám, Chu Minh vừa lấy lại tinh thần thì vô cùng ảo não -- Sao mình lại căng thẳng chứ? Sao lại buồn ra? Mình với Thanh Anh là vợ chồng hợp pháp mà? Bọn tôi lại không hôn nhau ở nơi công cộng, hai vợ chồng tôi chỉ đứng ở cầu thang nhà mình tình cảm xịu thôi mà cũng có lỗi nữa hả?

Chuyện này không có lỗi.

Lỗi là do bọn họ tự cảm thấy xấu hổ.

Anh và Thanh Anh mặc kệ người khác, cứ tiếp tục hôn nhau là được.

Quả nhiên, Chu tam thiếu da mặt dày, anh chỉ dừng lại ba giây rồi định kéo Nhiếp Thanh Anh lại tiếp tục nhưng cô lại không chịu. Sau khi nộ hôn bị cắt ngang, cô đỏ mặt chạy xuống lầu, đi về phía vườn hoa. Cô quay đầu lại nhìn Chu Minh, bàn tay che miệng lại, đôi mắt đen lay láy, lấp lánh như gợn sóng mặt hồ ngày xuân.

Nhiếp Thanh Anh ngại ngùng nói nhỏ, "Đi xem pháo hoa không?"

Chu Minh cạn lời, cố nhịn cơn đau trong lòng: "... Được."

Bên ngoài vườn hoa, người lớn đứng thẳng người, nghiêm túc nhìn bạn nhỏ Chu Duyệt chơi trên bãi cỏ. Chu Duyệt vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, cô bé thấy pháo hoa đẹp nên định chạy vào khoe anh ba với chị dâu. Mấy

người trong nhà vội ngăn cô bé lại, Chu Kiến Quốc xụ mặt dạy dỗ, "Người lớn làm chuyện của người lớn, con nít con nôi đừng có làm phiền."

Chu Duyệt: "...?"

Làm phiền???

Cô bé tủi thân vì bị ba mắng, miệng méo xệch tìm người an ủi, cô bé vừa quay đi thì thấy chị dâu xinh đẹp vừa bước ra. Chu Duyệt vội vàng chạy đến, "Chị dâu, chị chơi với em nha."

Thấy Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh người trước người sau đi ra, bầu không khí đang ngại ngùng giữa người lớn trong nhà càng thêm lạnh lùng. Nhiếp Thanh Anh luống cuống, vô thức để Chu Duyệt kéo đi, ngược lại, Chu Minh lại vô cùng tự nhiên. Anh thấy ba mình đang lén nhìn mình, cơn giận vì bị khắt kịch phá đám lúc này lại bùng lên, anh không thêm nể nang, "Nhìn tôi làm gì? Muốn tôi chia sẻ cảm giác của mình hả? Tôi đây ngu vãn lắm, ông có muốn trau chuốt thêm không?"

Chu Kiến Quốc xanh mặt, "... Mất dạy!"

Ba mẹ Nhiếp rầu rĩ nhìn hai cha con đang găm gù với nhau, còn bà Chu nhỏ đã quá quen với cảnh này, "Chú Triệu, mau chuẩn bị Thái Thái Tĩnh Tâm Khẩu Phục Dịch đi."

*Thái Thái Tĩnh Tâm Khẩu Phục Dịch: là loại thuốc đông y có tác dụng điều hòa khí huyết, điều dưỡng nội tiết, điều hòa kinh nguyệt, mất ngủ... cho phụ nữ.

Ba mẹ Nhiếp:... Thái Thái Tĩnh Tâm Khẩu Phục Dịch?

Ánh mắt nhìn sang Chu đại gia càng thêm phức tạp: Đúng là, không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhìn không ra nha.

Ở nhà Chu đại gia một ngày, đối với Chu Kiến Quốc, người đứng đầu tập đoàn bình thường chỉ được ngắm nhìn trên TV nay đã hạ phàm, mặc dù ông ấy không giống người bình thường cho lắm.

Sau khi nghe đến Thái Thái Tĩnh Tâm Khẩu Phục Dịch, Chu Minh nhìn Chu Kiến Quốc bằng ánh mắt quái lạ, rồi tự giác cách xa ông ra. Chu Kiến Quốc tức đến mèm đứt mạch máu não, tức đến đau cả tim. Ông cũng sợ mình lên cơn giận, vội vàng cầm chén Thái Thái Tĩnh Tâm Khẩu Phục Dịch vừa được đưa đến uống cái một. Chu Kiến Quốc quyết định chuyển sang nhìn con dâu mình chứ không thèm nhìn con trai nữa -- Thế giới không có Chu Minh tốt đẹp biết bao nhiêu. Con dâu của ông thật thà, lương thiện, khiến người ta yêu quý không thôi.

Chu Minh và ba mẹ vợ đứng một bên nhìn vợ mình cùng chơi với Chu Duyệt, con bé vui vẻ dâng lên cây pháo hoa cầm tay của mình như muốn chia sẻ với chị dâu. Nhiếp Thanh Anh là một người chăm chỉ lại rất ít khi chơi mấy trò này. Cô nửa quỳ trước mặt Chu Duyệt, đưa tay ra chạm nhẹ vào cây pháo hoa của Chu Duyệt. Pháo hoa nổ rộ trong lòng bàn tay của cô, Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Không nóng nhỉ."

Chu Duyệt đắc ý khoe khoang, "Đúng vậy, pháo hoa của em không hề nóng, có thể lấy tay chạm, không bị bỏng đâu."

Nhiếp Thanh Anh nở nụ cười thích thú.

Nữ thần xinh đẹp chơi pháo hoa cầm tay cùng cô bạn nhỏ, pháo hoa tiếp tục nổ rộ trên bầu trời, ánh sáng rực rỡ chiếu rọi khắp bãi cỏ. Từng đợt từng đợt pháo hoa bay thẳng lên không trung, ánh sáng hắt lên gương mặt xinh đẹp của cô, làn da trắng như tuyết, dáng người cao gầy dưới vầng sáng rực rỡ xinh đẹp tựa như tiên nữ.

Chu Duyệt vừa ngẩng đầu lên đã bị hấp hồn bởi vẻ đẹp của Nhiếp Thanh

Anh.

Huống chi là Chu Minh - người luôn chú ý đến cô.

Chu Minh xúc động, xắn tay áo lên chạy vào góp vui với em gái và vợ yêu. Từ trước đến nay anh luôn là người biết khuấy động bầu không khí, anh vừa vào đã quậy tung bùng khiến em gái vui vẻ hét lên, Nhiếp Thanh Anh bị cuống theo nên bật cười mấy lần.

Bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Bây giờ các thành phố lớn đều cấm đốt pháo, chỉ có ở ngoại thành mới xuất hiện mấy trận pháo rầm rộ thế này, nhiều khi chỉ đến Tết mới được xem pháo hoa. Ba mẹ Nhiếp thấy bọn nhỏ chơi nên vui vẻ nhập hội theo. Nhưng ba Nhiếp cứ nhìn Chu Minh mãi, giống như đang nhớ lại chuyện gì đó. Lúc Chu Minh đang mải mê ngắm nhìn vợ yêu của mình thì ba Nhiếp đi lại, thấp giọng hỏi anh, "Tiểu Chu, đợt Tết năm 2013, có phải con đến Vị Thành tìm Thanh Anh không?"

Chu Minh, "Dạ?"

Anh quay đầu, bắt gặp ánh mắt tìm tòi của ba Nhiếp, nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Chu Minh cảm thấy thật thú vị, anh bật cười. Rất nhiều kỷ ức, nhiều chuyện ngốc nghếch mà mình từng làm, lúc ở nước ngoài, nhiều lần anh nhớ đến đều cảm thấy không có ý nghĩa gì. Không ngờ thời gian trôi qua, đã lâu vậy rồi mà vẫn có người nhớ đến những chuyện ấy.

Vốn dĩ mấy chuyện xưa ấy không hề vui vẻ, Chu Minh cũng không hề nhớ đến nó. Nhưng bây giờ, anh lại được ngắm nhìn vợ yêu xinh đẹp, cô quay đầu tìm anh. Chỉ cần cô ở bên cạnh anh thì những chuyện xưa ấy liền trở thành sự kiên trì, đắng cay trước khi cho quả ngọt mà thôi. Chu Minh khẽ

cười, "Đúng vậy, con đến tìm cô ấy."

...

Mùa đông năm 2013, Chu Minh trải qua lần sinh nhật thứ ba không có ba mẹ làm bạn. Cuộc sống trước năm 17 tuổi của anh rực rỡ, chói lòa, nhưng lại đột ngột rẽ ngoặt sau năm 17 tuổi. Sau khi ba mẹ ly hôn, anh rất thất vọng về ba mình, kiên quyết xuất ngoại, không muốn nhìn mặt ba mình.

Mẹ anh ở Vienna, Chu Minh từng muốn sang tìm mẹ, nhưng lúc ấy tinh thần mẹ anh đang trong giai đoạn khó khăn nhất, bà không muốn nhìn thấy con trai của mình. Vì chỉ cần nhìn anh, bà liền nhớ đến cuộc hôn nhân ngập tràn lừa dối của mình. Có một khoảng thời gian, ngay cả giọng nói của Chu Minh bà cũng không muốn nghe.

Thế là Chu Minh sang London du học.

Cấp 3, anh không phải là học sinh giỏi, thậm chí thành tích rất kém. Về sau vì du học nên anh đã chuẩn bị trước một thời gian dài, nhưng qua đến nơi vẫn chưa quen với cuộc sống bên này, anh lại từ chối sự giúp đỡ của ba mẹ. Ở London, Chu Minh không những là kẻ rớt mùa đầu mà ngay cả một người bạn cũng chẳng có. Anh là người thích tự tập bạn bè, nhưng cuộc sống du học sinh của anh đã hồng bét ngay từ lúc bắt đầu.

Vì thế Tết năm đó anh nhớ nhà, muốn đến thành phố A để thăm Nhiếp Thanh Anh.

Anh như muốn phát điên vì suy nghĩ ấy, thế là về nước trong im lặng. Anh chưa bao giờ nói chuyện tử tế với Nhiếp Thanh Anh, nhưng anh từng âm thầm thăm dò cô rất lâu, dù cô không nói nhưng anh vẫn biết nhà cô ở đâu, ba mẹ cô làm việc ở chỗ nào. Lần đầu tiên đặt chân đến quê nhà của cô, Chu Minh cứ ngỡ như mình đã quay về chính quê nhà của mình.

Anh không phải là người hay ngại ngùng, anh đến quê cô chính là muốn gặp cô. Chu Minh dạo bước trên đường, nhìn đèn lồng rực rỡ sắc đỏ mà ở nước ngoài không có, nỗi nhớ nhà đã dần vơi đi, trong lòng càng thêm mong đợi. Vòng tới vòng lui, anh đã từ bỏ đoạn tình cảm ấy, nhưng vẫn muốn đến thăm cô.

Muốn nhìn cô một lần... có thể chứ?

Quá trình bắt đầu khá thuận lợi, trên đường Chu Minh gặp được ba Nhiếp ra ngoài mua đồ ăn. Vừa nhìn anh liền nhận ra đây là ba của Nhiếp Thanh Anh, thế là đi theo ông. Đến khi ba Nhiếp bị trượt té, Chu Minh vội vàng chạy tới giúp đỡ, ông ngại ngùng bảo không sao nhưng ba Nhiếp chưa từng thấy cậu trai trẻ nào nhiệt tình như thế. Cậu ta cứ bắt để cậu ta cõng ông, lúc ông từ chối thẳng thót còn buồn ra mặt.

Chu Minh cõng ba Nhiếp về nhà họ Nhiếp, cửa thang máy vừa mở ra, mẹ Nhiếp cảm động mời anh vào nhà chơi. Đúng lúc có học trò cũ của mẹ Nhiếp đến thăm, Chu Minh thấy bên ngoài tuyết đang rơi, anh lại cùng mẹ Nhiếp xuống lầu. Gặp học trò cũ của mẹ Nhiếp, anh lại tiễn người ta xuống lầu. Anh quen thuộc như thế khiến ba mẹ Nhiếp hoảng hốt, cảm thấy anh như con trai bị thất lạc nhiều năm của mình.

Nhưng lúc Chu Minh tiễn học trò cũ của mẹ Nhiếp xuống lầu thì thấy Nhiếp Thanh Anh dẫn Từ Bạch Dương về nhà.

Hai người ngồi trên một chiếc Mercedes, Nhiếp Thanh Anh mặc áo khoác lông bước xuống xe, cô và Từ Bạch Dương lấy quà từ trên xe xuống. Hai năm không gặp, nữ thần ngày một xinh hơn, càng có khí chất, cô đứng trên nền tuyết cao quý tựa như hoa thủy tiên. Từ Bạch Dương quay đầu nói chuyện với cô, nụ cười trên mặt cô không sâu, lúc nghiêng đầu, ánh mắt lại vô cùng dịu dàng.

Chu Minh đứng cách bọn họ không quá 100 mét, lẳng lẳng nhìn hai người họ.

Bông tuyết nhẹ nhàng đáp xuống hàng mi của cô, Từ Bạch Dương giúp cô lau sạch... Chu Minh đứng một chỗ nhìn bọn họ thật lâu. Lúc hai người họ đi về phía chung cư, anh vội vàng lách mình, kéo mũ áo lông lên, khẽ lướt qua bọn họ.

Anh và cô, cuộc gặp gỡ thoáng qua.

Tính ra đã được năm năm rồi, đó là lần cuối cùng anh gặp được cô. Anh gặp cô đúng lúc, nhưng lại không có được cô. Cô đưa Từ Bạch Dương về nhà gặp ba mẹ, còn Chu Minh thì chạy trốn chết, chật vật bay về London, không muốn về nước thêm lần nào nữa. Trái tim anh đã bị tổn thương nặng nề, đã từng thâm tình đến thế, nhưng chỉ khiến bản thân đau lòng.

...

Ba Nhiếp định nói tiếp nhưng Chu Minh lại không để tâm, "Chuyện đã qua rồi ba à. Coi như đây là bí mật nhỏ giữa chúng ta có được không?"

Mẹ Nhiếp đứng bên cạnh muốn nói lại thôi. Chu đại gia vểnh tai nghe lén này giờ, tâm trạng khá phức tạp. Ông biết cấp 3 con trai mình có thích một cô gái, nhưng không ngờ anh lại nhớ mãi không quên. Chu đại gia la lên, "Phải để cho Thanh Anh biết chứ! Con bé biết rồi thì sẽ càng yêu con hơn, đồ ngốc!"

Chu Minh lườm ông, "Một kẻ thất bại trong chuyện tình cảm lại đến dạy tôi yêu đương thế nào, ông tự giác xịu có được không?"

Chu đại gia, "..."

Bấy giờ, Chu Minh mới giải thích với ba mẹ vợ, "Con thấy không cần

thiết để vợ con biết mấy chuyện góc ghech của con đâu. Không phải có câu, người yêu nhiều hơn sẽ càng hèn mọn khi đứng trước tình cảm ư? Con đã rất hèn mọn rồi, không muốn phải hèn mọn thêm nữa đâu."

Ánh mắt anh ngập tràn ý cười, dịu dàng nhìn về phía Nhiếp Thanh Anh, thấp giọng thì thào, "Vợ con lại rất mềm lòng, con không muốn để cô ấy càng thêm áy náy."

Anh còn có một nguyên nhân không muốn nói. Thật ra anh đã không còn là Chu Minh của ngày xưa. Nếu để Nhiếp Thanh Anh biết anh của trước kia, cảm động vì anh của trước kia mà không tiếp thu được anh của bây giờ thì còn có ý nghĩa gì? Anh không muốn Nhiếp Thanh Anh yêu Chu Minh trong trí nhớ, cái anh muốn chính là cô yêu anh của hiện tại.

...

Ngày hôm nay trôi qua rất phong phú. Lần gặp mặt này, ngoại trừ việc mẹ của Chu Minh vắng mặt ra thì vô cùng mỹ mãn. Hai ngày sau, Chu Minh đến công ty xử lý công việc, Nhiếp Thanh Anh ở nhà nhận được áo cưới từ nước ngoài gửi về mới biết mình lại bị ông xã lừa, hôn lễ vốn dĩ không hề hủy bỏ.

Áo cưới là do Lâm Quân Yến - mẹ chồng của cô gửi về.

Cô gọi điện thoại cho bạn thân, lại bị Lộ Khê phê bình, "Cậu phải phối hợp với chồng cậu chứ. Người ta đã chuẩn bị bất ngờ cho cậu rồi, chẳng may lịch trình của cậu và lịch trình của anh ấy đụng nhau thì sao? Cậu nói xem, cậu chọn bản thân hay chọn chồng mình? Chi bằng xem trước thử xem sao?"

Lộ Khê ngại ngùng hỏi tiếp, "Nếu hai người tổ chức hôn lễ, có phải bạn của Chu Minh sẽ đến làm phù rể hay không? Ví dụ như bọn Khương Dực, Hàn Đạt chẳng hạn?"

Nhiếp Thanh Anh, "Chắc là vậy... Cậu đến chứ?"

Lộ Khê cười, "Đương nhiên rồi, cậu tranh thủ tra thời gian để mình sắp xếp chuyện bên đây ổn thỏa. Còn nữa, Thanh Anh, chồng cậu đã chuẩn bị bất ngờ dành cho cậu, cậu không muốn làm anh ấy bất ngờ hả? Nhưng mà nhớ là bất ngờ chứ đừng làm hết hồn nha. Mà thôi, cậu cứ bàn với mình trước là tốt nhất..."

Lộ Khê giống hệt bà mẹ già, cô ấy không dám ôm hy vọng gì nhiều với EQ của Nhiếp Thanh Anh, luôn dặn dò cô kỹ lưỡng. Ai ngờ Nhiếp Thanh Anh đã có kế hoạch từ trước, "Mình có chuẩn bị cả rồi. Mình muốn mời các cậu đến hôn lễ mình khiêu vũ. Các cậu đều là vũ công chuyên nghiệp cấp quốc gia, mời các cậu đến làm phù dâu, khiêu vũ cho ông xã mình xem. Ảnh tội nghiệp lắm, bao năm nay chỉ thích mình mình, chắc là do chỉ xem mỗi mình mình múa cho nên mới kích động như thấy người còi trên. Để mình giúp anh ấy thấy chút việc đời."

Lộ Khê bật cười.

Mặc dù lời nói của Nhiếp Thanh Anh có hơi kỳ quái nhưng ý chính là muốn dỗ ông xã vui vẻ, rất tốt.

Lộ Khuê gật đầu như muốn cổ vũ cô.

Nhiếp Thanh Anh lại nói tiếp, "Mình còn muốn mời anh ấy khiêu vũ nữa. Mình muốn dẫn anh ấy khiêu vũ. Mặc kệ anh ấy kém thế nào, mình nghĩ mình có thể gánh được."

Lộ Khuê vỗ tay, sau đó hỏi, "Được, vậy cậu muốn nhảy điệu nào?"

Nhiếp Thanh Anh, "Điệu tango đi. Ông xã mình tay chân vụng về, tứ chi không cân đối, mình muốn dẫn anh ấy, tốt nhất là mình nên nhảy điệu của nam. Cậu giúp mình tham khảo vest nữ nhé?"

Lộ Khuê đồng ý ngay, "Được, được."

Lộ Khuê ở bên kia cười không dừng, thầm nghĩ, "cô gái bảo bối" đúng là danh bất hư truyền. Chu thiếu nhất định sẽ bị vợ mình làm bất ngờ chết luôn.

Sau khi cúp điện thoại, Nhiếp Thanh Anh bị bạn thân lôi kéo, cô nghĩ một lát, định lấy laptop của anh ra xem thử hành trình của anh, xem anh có kế hoạch gì cho hôn lễ không. Ông xã cô đặt mật khẩu cho laptop, bạn học Nhiếp vô cùng tự tin nhập ngày sinh nhật của mình vào, nhưng máy lại báo sai mật khẩu.

Nhiếp Thanh Anh chấn động, "..."

Mật khẩu laptop của ông xã ấy thế mà không phải là sinh nhật của mình?

Không phải anh rất yêu cô ư?

Cú sốc này quá lớn rồi.

...

Cùng lúc đó, Chu Minh đang đi gặp bạn bè, mời bọn họ đến làm phù rể cho mình. Phù rể thì dễ rồi, nhưng Chu thiếu lại bày thêm trò nhảy nhót, yêu cầu bạn mình trong thời gian ngắn phải học một bài nhảy hiện đại kéo dài 30 phút - "Mình muốn nhảy trong hôn lễ! Để vợ mình thưởng thức cảnh tượng mấy anh đẹp trai cùng nhảy bùng nổ cỡ nào."

Chu Minh mơ mộng, "Vợ mình luôn bảo muốn cùng mình khiêu vũ, hôn lễ không phải là cơ hội tốt nhất ư? Mình phải nhảy thật tốt, luyện điệu Waltz thật tốt. Nghĩ thôi mà thấy lãng mạn quá..."

Chu Minh thao thao bất tuyệt sắp xếp hôn lễ của mình, Khương Dược ngồi trên sofa chỉ cười cười.

Mấy người bạn khác đau cả đầu, "Chờ đã, cậu chờ đã, bình tĩnh xú coi.

Nhảy hiện đại 30 phút? Cậu bị điên hả?"

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đẹp Trai Chết Mất

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Một khi Chu tam thiếu kết hôn thì sẽ như thế này, đã thế đây lại còn là ước mơ từ hồi cấp ba, bạn bè đều thấy nhảy 30 phút chính là lấy mạng bọn họ. Bọn họ không phải vũ công chuyên nghiệp, cũng không có ý định mở vũ hội, bọn họ cùng lắm chỉ là một đám con nhà giàu hay đến vũ trường nhảy vài điệu mà thôi... Nhưng ai bảo Chu Minh là bạn tốt của họ làm gì, bọn họ cắn chặt răng, đau khổ đồng ý.

Từ giây phút gật đầu đồng ý đó, bọn họ bắt đầu bước vào con đường luyện tập đầy khổ sở.

Bên phía Nhiếp Thanh Anh, cô đã nghĩ hết cách để nhập mật khẩu máy tính của ông xã. Cô nhớ lúc trước Chu Minh đâu có đặt mật khẩu, cô còn dùng qua máy tính của anh để làm việc nữa mà. Ai biết anh lại lên cơn đặt mật khẩu. Nhiếp Thanh Anh lấy sinh nhật của mình, sinh nhật của Chu Minh, thậm chí sinh nhật của mẹ chồng thử hết nhưng lại không đúng. Nhập sai liên tiếp nên máy tính bị khóa... Nhiếp Thanh Anh đành phải từ bỏ.

Cũng may, dù sao hôn lễ là chuyện của hai người, Chu Minh cũng không muốn giấu cô dâu đến đêm trước hôn lễ. Chưa được mấy ngày, lúc Chu Minh và vợ ra ngoài hẹn hò, giả vờ nhắc đến chuyện hôn lễ, anh hồ hững hỏi, "Vợ muốn tham gia không? Em có rảnh không? Nếu không rảnh cũng đừng miễn cưỡng bản thân, hôn lễ một người anh cũng có thể gánh được."

Nhiếp Thanh Anh:... Hôn lễ một người???

Bạn học Nhiếp chân thành: "Em rảnh."

Hôn lễ xác định diễn ra vào giữa tháng mười.

Vừa lúc Nhiếp Thanh Anh đồng ý với vũ sư Tôn Dĩnh Hồng đến thủ đô dự thi sẽ tìm bà ấy xin hướng dẫn, Nhiếp Thanh Anh không nói cho Chu Minh biết, cô tự giác gọi điện thoại xin lỗi vũ sư, cũng từ chối cuộc thi diễn ra vào tháng mười. Vũ sư vũ đoàn nghe thế thì rất tiếc, còn mừng Nhiếp Thanh Anh một trận, nhưng sau khi nghe cô sắp kết hôn, bên phía vũ đoàn vẫn tốt bụng cho cô mượn người, giúp cô thực hiện ý tưởng kết hôn của mình.

Mà vũ đoàn nghệ thuật ở thủ đô, nơi trước kia Nhiếp Thanh Anh từng làm việc, chuyện hôn lễ cô không chỉ nói với Lộ Khuê - người múa chính của đoàn mà còn mời tất cả đồng nghiệp cũ đến làm phù dâu. Mọi người tuy không thân với Nhiếp Thanh Anh lắm nhưng dù sao cũng là đồng nghiệp, bọn họ cũng muốn xem thử ông xã của đại mỹ nhân như Nhiếp Thanh Anh rốt cục là thần thánh phương nào.

Nhưng sau khi Chu Minh biết được, anh lại gọi điện cho từng người, bảo không cần đến thành phố A nữa.

Đồng nghiệp cũ của Nhiếp Thanh Anh: "... Hôn lễ lại bị hủy nữa hả?"

Như một trò đùa? Hôn lễ của Nhiếp Thanh Anh như tấu hài ấy!

Chu Minh lạnh nhạt đáp, "Không phải. Tôi đã đặt vé máy bay cho nhóm trai xinh gái đẹp bay thẳng đến Đức rồi, hôn lễ của tôi và vợ sẽ được tổ chức tại lâu đài Hohenschwangau."

Cả đám hít khí lạnh: "...!!!!"

Lên cơn rồi... Thế giới của người có tiền đúng là khác hẳn so với bọn họ.

...

Nước Đức được mệnh danh là "Đất nước của những lâu đài", là đất nước có nhiều lâu đài nhất trên thế giới. Những câu chuyện cổ tích lãng mạn như truyện cổ Grimm, Disney đều lấy nguyên mẫu từ những lâu đài của nước Đức. Chu tam thiếu có "lâu đài trong mơ" của mình, hôn lễ mơ ước của anh vẫn luôn hướng tới "Hôn lễ được tổ chức ở lâu đài."

Trong số những lâu đài ở Đức thì nổi tiếng nhất chính Neuschwanstein. Nó cũng là lâu đài trong , là nguyên mẫu của lâu đài Disney, là biểu tượng của nước Đức. Neuschwanstein thỏa mãn trái tim "thiếu nữ" của Chu Minh, anh muốn có một vũ hội như Cinderella, muốn có giày thủy tinh, cung điện lưu ly, hồ thiên nga... Nhưng Neuschwanstein lại không thể cử hành hôn lễ.

Thế là địa điểm tổ chức hôn lễ được chọn chính là Hohenschwangau. Trời xanh mây trắng, lâu đài Hohenschwangau cách Neuschwanstein chỉ một ngọn núi, cả hai đối diện với nhau. Lúc hôn lễ diễn ra tại Hohenschwangau, vừa hay Neuschwanstein lại làm cảnh nền cho hôn lễ, thỏa mãn yêu cầu trong mơ của Chu Minh.

Để có thể tổ chức hôn lễ tại Hohenschwangau, phải đặt sớm ít nhất là một năm, Chu Minh chỉ mất một khoảng thời gian ngắn đã có thể giải quyết vấn đề này cũng đều nhờ vào mối quan hệ khổng lồ của ba anh.

Chu đại gia vì hôn lễ của con trai mà đã vận dụng không biết bao nhiêu mối quan hệ bạn bè, tâm trạng Chu Minh có hơi phức tạp, nhưng cũng không từ chối yêu cầu được tham gia hôn lễ của Chu đại gia.

Nhưng nếu ba anh đến hôn lễ, thì mẹ anh sau khi gửi áo cưới xinh đẹp cho vợ anh xong cũng chỉ đồng ý ghi âm một bản dương cầm cho đôi vợ chồng trẻ. Bà Lâm Quân Yến từ chối tham dự hôn lễ của con trai.

Hôn lễ này, ngoại trừ việc Lâm Quân Yến không đến dự ra thì mọi việc diễn ra vô cùng viên mãn.

Hôn lễ được tổ chức vào giữa tháng mười, đầu tháng mười, bọn họ đã bắt đầu bay sang Đức. Chu đại gia vùng bút lên, muốn đôi vợ chồng trẻ chơi thật vui vẻ trước hôn lễ, còn sắp xếp hôn lễ, quản lý, ông đều gánh thay bọn họ. Hôn lễ này đã hao tốn một khoản tiền khổng lồ, một mình Chu Minh bỏ ra mấy trăm vạn, lại có Chu Kiến Quốc đầu tư, sau khi Chu Minh liên hệ với người chuẩn bị hôn lễ, anh cũng không có ý muốn nhắc lại chuyện chi phí.

Nhưng tất cả đều đáng giá.

Mọi chuyện giống hệt so với giấc mơ của Chu Minh, trong cánh rừng, mặt hồ lấp lánh ánh nước, vài chú thiên nga đang nghịch nước trong hồ. Dưới sự chứng kiến của tất cả bạn bè, cuối cùng cô đã vì anh mà mặc vào chiếc áo cưới trắng tinh khôi. Dưới bầu trời trong vắt phản chiếu trên mặt hồ, Nhiếp Thanh Anh cầm hoa bước từng bước trên thảm đỏ đi về phía anh dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người.

Trong tiếng nhạc mang theo phong cách Đức tuy trang trọng nhưng ngập tràn sự vui vẻ, cô mặc áo cưới nhẹ nhàng lướt qua vài bức bích họa dưới ánh mắt kinh ngạc của anh.

Đôi mắt cô sáng trong tựa như bảo thạch, cô được ba Nhiếp dìu đến, lúc đưa tay về phía Chu Minh, trong giây phút đó, hốc mắt anh như nóng lên. Nhưng chỉ một giây sau, anh nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nở nụ cười cổ vũ với Nhiếp Thanh Anh đang mất tự nhiên bên cạnh, cùng nhau đi đến trước mặt cha xứ.

...

Hôn lễ diễn ra vô cùng thuận lợi, nghe lời chứng hôn của cha xứ, trao nhẫn cho nhau, nạm hôn chính thức. Trong lâu đài thiêng liêng, lúc hai vợ chồng ôm nhau, Chu Minh ôm chặt lấy Nhiếp Thanh Anh hôn lên môi cô, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay hoan hô. Hai tai Nhiếp Thanh Anh đỏ lên,

cười cười tránh về phía sau, nhưng lại bị ông xã ông ôm lại không cho tránh. Lúc hai người trao nhau nụ hôn ngọt ngào, âm nhạc từ đoàn nhạc Vienna bắt đầu vang lên.

"Tuyệt vời!!"

"Hôn lễ đẹp quá!!"

Không riêng gì bạn bè trong nước đến dự, dân bản xứ cũng đến tham quan không ít. Nhìn thấy đôi vợ chồng trẻ liên cất lời chúc phúc, dù ngôn ngữ khác biệt, nhưng vào lúc này, những lời chúc phúc đều giống nhau.

Mấy cô gái:

"Cảm động quá, mình muốn khóc luôn này. Nhiếp Thanh Anh thật hạnh phúc."

"Hôm nay cô ấy thật đẹp, lúc cô ấy mặc áo cưới bước ra, mình cứ ngỡ như nhìn thấy công chúa. Xinh quá đi mất."

"Nghe nói chồng cô ấy theo đuổi cô ấy nhiều năm rồi? Rốt cục cũng ôm được mỹ nhân về nhà, bảo sao lại tổ chức hôn lễ to thế này."

Mấy chàng trai:

"Ngày hôm nay hết bao nhiêu tiền nhỉ? Đúng là chỉ có tam thiếu quyết đoán, gặp tôi chắc tôi đau lòng chết mất."

"Nữ thần xinh đẹp thế này đương nhiên là đáng giá rồi. Mua tặng cô ấy cả lâu đài vẫn chưa là gì ấy chứ."

"Nhiếp Thanh Anh xinh thật. Tam thiếu thật may mắn."

Đến đây, hôn lễ vẫn chưa kết thúc, cao trào chỉ mới bắt đầu. Sau khi hai

vợ chồng kết thúc nọ hôn, Chu Minh kéo Nhiếp Thanh Anh vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần đi về phía sân khấu lớn phía sân sau. Nhiếp Thanh Anh không biết gì cả, anh dẫn cô đến chỗ mình muốn cô đứng, để vợ ngoan ngoan đứng im đó, anh nở nụ cười nghịch ngợm lại vô cùng tự tin.

Váy cưới kéo trên đất, Nhiếp Thanh Anh đứng trên bãi cỏ, bó hoa cưới vẫn chưa ném cho ai, cô nở nụ cười nhìn chồng mình.

Sau đó, âm nhạc bỗng nhiên thay đổi, nhạc nền bắt đầu nổi lên. Là một vũ công chuyên nghiệp, Nhiếp Thanh Anh và nhóm phù dâu đều nhận ra đây là nhạc nền để nhảy. Cô chưa kịp nghĩ gì thì đã thấy Chu Minh mặc vest đuôi én quay lại, dáng người cao ngất, anh cúi người, lịch sự chào cô một cái.

Trong nhóm khách, đoàn phù rể lục tục đứng dậy nhún vai. Khương Dược cười khẽ, tiện tay đưa mắt kính của mình cho Lộ Khê vẫn còn đang ngơ ngác cầm giúp, sau đó cùng bạn bè bước lên sân khấu. Trước mặt bọn họ chính là Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh đứng ở giữa, nhóm phù rể bắt đầu bài nhảy hiện đại đã khổ công luyện tập cả tháng nay.

"Ầm, ầm, ầm!"

Đã đẹp trai lại còn tài năng.

Dứt khoát lại lưu loát.

Đồ vest lịch lãm, nụ cười thân thiện, động tác lưu loát.

Lúc mười anh chàng đẹp trai dàn hàng ra bắt đầu nhảy tặng Nhiếp Thanh Anh, bạn bè đứng sau phấn khích hét to, "Trời ơi!!"

Nhưng đây chỉ là mới bắt đầu.

Mặc dù bọn họ không phải vũ công chuyên nghiệp, không thể so sánh với

vũ đoàn, nhưng một ngày luyện tập hơn 12 tiếng, mọi người đều thuộc nằm lòng tất cả các động tác. Tiếng nhạc không ngừng thay đổi, trong không khí dường như có sợi dây vô hình cột chặt chân tay bọn họ, mười anh chàng đẹp trai với những động tác có khi giống hệt nhau lại giống như khác biệt, điệu nhảy không ngừng thay đổi khiến khán giả không kịp nhìn.

Đôi mắt Nhiếp Thanh Anh sáng bừng, ngập tràn ý cười. Tính cách của cô khá yên tĩnh nhưng lúc này đây lại không nhịn được bật cười ra tiếng, gương mặt ửng đỏ, cô kích động vỗ tay.

Thế lực nhóm phù rế có hạn, hơn nữa bọn họ không được huấn luyện chuyên nghiệp, với bài nhảy ba mươi phút, bọn họ không thể nhảy cả bài mà chỉ có thể thay phiên nhau ra nhảy. Nhưng dù có thay người bao nhiêu lần thì chú rế Chu Minh vẫn luôn có mặt từ đầu đến cuối. Nhiếp Thanh Anh nhìn vầng trán mướt mồ hôi của anh, đôi mắt lại sáng bừng. Cô yên lặng nhìn anh, nụ cười bên khóe môi của Chu Minh lại càng sâu thêm, mang theo chút cứng chiều, trêu chọc lòng cô.

Mặt Nhiếp Thanh Anh càng thêm đỏ.

Nhóm phù dâu sau lưng cô liên tục hét lên như điên, "Wow!"

"Trời ơi đẹp trai chết mất!"

Nhiếp Thanh Anh chưa bao giờ trải nghiệm tâm trạng kích động thế này, cô chưa khiêu vũ nhưng huyết dịch toàn thân như muốn bốc cháy, cả người như muốn bùng cháy. Cùng nhóm phù dâu đứng xem Chu Minh nhảy, cô dùng hết sức vỗ tay cho chồng mình, trên mặt xuất hiện nụ cười xinh đẹp nhất từ trước đến nay.

Nhiếp Thanh Anh, "Chồng của em giỏi quá!" Vừa dứt lời, mặt cô lại đỏ bừng, nhưng nụ cười càng thêm vui vẻ.

Vẫn chưa phải kết thúc.

Màn biểu diễn 30 phút kết thúc, Chu Minh làm một động tác kết thúc rực rỡ, bước xuống trước mặt Nhiếp Thanh Anh rồi quỳ xuống, anh cầm tay cô, đặt lên đó một nụ hôn. Chưa bao giờ Nhiếp Thanh Anh lại cười to đến thế, sau khi được anh hôn, cả người cô nóng rực, chăm chú nhìn anh rồi nhào vào lòng anh, mặc kệ mọi người xung quanh.

Trong lòng cô như muốn thét lên cùng bạn bè: Đẹp trai chết mất.

Đẹp trai chết mất!

Chu Minh quỳ gối trước mặt vợ, ngẩng đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh, cô rút tay ra khỏi tay anh, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Ông xã, nhìn em nè."

Chu Minh cười, "Anh luôn nhìn em mà."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu cười với anh. Như không kịp chờ đợi, cô gật đầu ra hiệu với đoàn nhạc, đưa bó hoa cưới cho người bên cạnh, nâng váy cưới nhẹ nhàng bước lên sân khấu. Cô dâu vội vàng lên sân khấu trình diễn, nhóm phù dâu vội vã lên theo. Chỉ có mỗi Lộ Khê vẫn còn bình tĩnh, "Thanh Anh, cậu còn chưa thay đồ mà..."

Đồ vest trắng vốn dĩ đã chuẩn bị nhảy đâu rồi.

Nhưng Nhiếp Thanh Anh đã không còn quan tâm đến.

Cô không quan tâm đến mấy chi tiết nhỏ nhặt ấy, cô chỉ muốn biểu diễn cho Chu Minh xem. Cô chuyên múa cổ điển, nhưng người xem múa cổ điển có hạn, ở hôn lễ thế này, đương nhiên cô sẽ có điệu nhảy thích hợp với không khí hôm nay. Nhiếp Thanh Anh nhảy chính, nhóm phù dâu trong lễ phục xinh đẹp bắt đầu trình diễn tiết mục của mình tặng lại cho nhóm phù rể.

Lần này, đến lượt nhóm phù rể hét to, "Trời ạ!!!!"

Bọn họ nắm tay Chu Minh, đẩy vai anh, nói to, "Tam thiếu, vợ cậu lợi hại quá! Mặc áo cưới nhảy chính nha!"

"Nữ thần đẹp quá!"

Ánh đèn flash nháy lên khắp nơi, ống kính luôn dõi theo cô dâu xinh đẹp của ngày hôm nay. Bình thường Nhiếp Thanh Anh đã rất xinh đẹp, khi cô múa lại càng thêm sinh động, loại sinh động này có thể khiến cô hấp dẫn ánh mắt của mọi người, vô cùng rực rỡ. Cô dâu mặc váy cưới xoay vòng trước mặt chú rể, tung người lên trong tiếng nhạc vừa vui tai lại vừa lãng mạn.

Trong ánh mắt của Chu Minh chỉ có mỗi hình ảnh của cô.

Màn biểu diễn chuyên nghiệp dần kết thúc, âm nhạc cũng nhỏ dần, Chu Minh cứ tưởng là đã hết rồi. Nhưng không, Nhiếp Thanh Anh bước lại gần Chu Minh, đưa tay ôm lấy bả vai của anh, dắt anh lên sân khấu. Chu Minh nhú mày, anh tưởng vợ tiện tay dẫn anh vào chơi một chút, tâm trạng như muốn bùng cháy, Nhiếp Thanh Anh dắt anh, anh cũng để tùy cô.

Nhóm phù dâu bắt đầu mời nhóm phù rể nhảy chung, đám bạn Chu Minh nhao nhao lên sân khấu.

Âm nhạc thay đổi, bản tango sôi động vang lên, cả nhóm phù rể đều kinh ngạc.

Còn Nhiếp Thanh Anh lại ôm eo Chu Minh, nhảy bước nam, dẫn anh nhảy theo mình.

Chu Minh, "..."

Vợ anh mặc váy cưới lại nhảy bước của nam, còn anh lại nhảy bước nữ? Không được! Điệu Waltz của anh đâu rồi! Đoàn nhạc xảy ra chuyện gì thế...

Nhưng trong tiếng nhạc sôi động, đối mặt với ánh mắt cổ vũ của vợ yêu, Chu Minh cắn môi, rốt cục cũng nhận lời mời của cô.

Lâu đài Neuschwanstein

Lâu đài Hohenschwangau

Hu hu cuối cùng cũng cưới rồi mấy má ôi *tung hoa*

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Cô Bước Trên Nấc Thang Mộng Ảo, Xông Vào Thành Bất Dạ Của Tôi

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Âm nhạc của điệu Tango mạnh mẽ nhưng cũng không kém phần lãng mạn. Lúc Nhiếp Thanh Anh mặc áo cưới kéo Chu Minh vào khiêu vũ, bầu không khí tại hôn lễ bỗng chốc sôi trào hẳn lên.

Áo cưới được 500 thợ may thủ công, được nạm hơn cả ngàn viên đá quý nào là kim cương, trân châu, vô cùng xa hoa, là váy cưới trong mộng của hàng ngàn cô gái. Váy cưới đắt giá thế này, chỉ có vũ công chuyên nghiệp như Nhiếp Thanh Anh mới có thể vừa khiêu vũ vừa dẫn dắt chồng mình nhảy theo mà không bị vướng víu.

Bạn bè thân thích vây xem, và cả bạn bè quốc tế, tất cả đều đang phấn khích trong âm nhạc đầy xúc động, mọi người thi nhau vỗ tay, huýt sáo, điên cuồng hét lên. Không chỉ mỗi cô dâu mời chú rể cùng nhảy, nhóm phù dâu xuất thân từ vũ công chuyên nghiệp cũng bắt đầu dẫn phù rể lên sàn.

Đây là một bữa tiệc âm nhạc đầy xa xỉ, là bữa tiệc thị giác vô cùng thịnh soạn.

Dàn nhạc vô cùng chuyên nghiệp, họ có thể dựa vào không khí của buổi tiệc mà điều chỉnh âm nhạc phù hợp. Mọi người chưa bao giờ nhìn thấy có nhiều cô gái xinh đẹp mặc lễ phục cùng các chàng trai trong bộ vest bảnh bao cùng nhảy điệu tango, nhất là cô dâu dẫn đầu, Nhiếp Thanh Anh nhảy bước nam, còn Chu Minh phải theo bước nữ.

Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh nhìn vào mắt nhau, đôi mắt cô dâu khẽ

cong lên, như ánh sao lấp lánh. Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ vui thế này. Nhìn cô vui vẻ, Chu Minh cắn môi, bật cười để tùy ý cô. Cô ôm thắt lưng của anh, anh nắm tay cô. Trong lâu đài nguy nga, Nhiếp Thanh Anh đưa chú rể nhảy cùng mình, bước ba bước lại quay đầu, cứ thế lặp lại.

Chân đối chân, cơ thể lúc dán sát vào lúc lại tách ra, ánh mắt quẩn quýt say mê.

Tựa như tinh túy của điệu Tango -- nhiệt tình, quyến rũ, như gần như xa, mập mờ lại thâm tình.

Lúc nhảy điệu Tango, giống như cả hai đều muốn tiếp cận đối phương, nhưng cứ liên tục tránh né, xoay tròn. Từng chút tiến lại gần, nhưng lại sợ bỗng nhiên lại rời xa. Hai chân lướt qua, chậm chậm đưa lên, khẽ chạm vào nhau rồi lại phân phân hợp hợp. Khi bọn họ xoay tròn, áo vest đuôi tôm khẽ bay lên, lúc Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh nắm tay nhau, ánh mắt đều tỏa sáng như có tia lửa xẹt qua, công thủ kết hợp, sắc khí tràn đầy.

Đặc biệt là khi Nhiếp Thanh Anh nhảy bước nam, Chu Minh nhảy bước nữ.

Mọi người chưa bao giờ thấy Chu Minh nhảy bước nữ trôi chảy như thế, chưa bao giờ nghĩ rằng Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh lại lúc hấp dẫn thế này.

"Quào!!"

Khán giả dưới sân khấu như muốn phát điên, bài múa hiện đại ban đầu như món khai vị, chẳng ai ngờ rằng màn kết hợp giữa cô dâu và chú rể mới chính là đỉnh cao. Nhóm phù dâu, phù rể cười ha ha, chậm rãi dừng lại nhường sân khấu cho đôi vợ chồng mới cưới luôn hấp dẫn ánh mắt khán giả này. Nhóm phù rể vỗ tay, nhóm phù dâu đều cười khoe lúm đồng tiền nhỏ

xinh, lòng ngập tràn vui sướng.

Đám người vỗ ta rần rần đỏ cả tay, hét to đến nổi huyết dịch sôi trào, có vài người không muốn chụp ảnh, quay phim, đến bây giờ không thể chờ đợi, vội vàng lấy máy ra lưu lại thời khắc này. Mọi người hầu như không ai để ý đến, có một người phụ nữ đeo kính râm, mặc áo khoác to sụ bước vào lâu đài, lẳng lặng đứng ngoài đám đông ngắm nhìn hôn lễ.

Một lát sau, người phụ nữ đổi chỗ với người chơi đàn dương cầm. Sau khi bà ngồi xuống, tiếng đàn du dương bắt đầu nổi lên hòa cùng với những loại nhạc khí nên không được nổi bật. Đôi tay thon dài trắng nõn của bà đặt trên phím đàn, những ngón tay như đang khẽ hôn lên từng phím đàn. Bà ngẩng đầu, gương mặt lạnh lùng nhưng vẫn phảng phất sự dịu dàng nhìn sang đôi vợ chồng đang khiêu vũ kia.

Không ai nhìn thấy nụ cười xinh đẹp bên trong đoàn nhạc.

Trên sân khấu, điệu tango đã dần đến hồi kết, nốt nhạc cuối cùng vừa dứt, Chu Minh vừa nhấc chân, nhẹ nhàng quấn vào eo Nhiếp Thanh Anh rồi kết thúc điệu nhảy. Nhiếp Thanh Anh cười nhẹ nhàng, lúc cô định quay người nhìn khán giả phía sau, chồng cô lại xấu xa ôm lấy eo cô kéo trở về, "Vợ ơi, vẫn chưa xong mà!!"

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc để Chu Minh kéo trở về. Anh ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng xoay tròn, váy cưới xinh đẹp tung bay, Nhiếp Thanh Anh như một chú bướm trắng bay lên, xoay một vòng trong tay anh. Chu Minh đuổi theo, một lần nữa ôm lấy eo cô, nâng cô lên.

Mọi người sửng sờ, giật mình hét lên, "Điệu Waltz!!"

Nhóm phù rể kinh ngạc một hồi, rồi lại cười ngả nghiêng, "Trời ạ, tam thiếu vẫn không quên được điệu Waltz của mình!"

Vì quá đột ngột cho nên đoàn nhạc vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ có mỗi tiếng dương cầm phát ra, sau đó bọn họ mới vội vàng đuổi kịp đôi vợ chồng trên sân khấu. Phần lớn mọi người đều không để ý đến sự thay đổi của đoàn nhạc, mọi người chỉ nhìn đôi nam nữ tiếp tục múa trên sân khấu, ai ai cũng trầm trồ, bầu không khí phấn khích lúc bọn họ nhảy điệu tango vẫn được tiếp tục.

Điệu Waltz khác hẳn với Tango. Trong điệu Tango, sức lực hai người đều ngang nhau. Nhưng điệu Waltz lại khác, bên nữ như một nàng công chúa được bên nam bảo vệ ở trong lòng bằng những động tác thông qua vai, cánh tay. Công chúa dưới sự bảo vệ của thân sĩ xoay một vòng, tuy mang giày cao gót nhưng mũi chân của cô vẫn nhón lên, cái cổ thiên nga khẽ rướn ra sau, cả người dựa vào chàng trai để duy trì động tác. Vừa này Chu Minh bị bà xã kéo theo nhảy bước nữ, đến điệu Waltz thì cuối cùng anh đã được quay trở lại bước nam. Trong điệu Waltz, bên nam sẽ dẫn bạn nhảy theo cùng, nhưng Nhiếp Thanh Anh là vũ công chuyên nghiệp, cho nên khi hai người bật lên, động tác vừa nhanh vừa linh động, lại vô cùng tao nhã, khiến người xem hoa cả mắt.

Điệu Waltz nhanh chóng kết thúc. Màn khiêu vũ kéo dài khá lâu, người bình thường không thể nào đảm đương nổi. Sau khi kết thúc động tác xoay người, Chu Minh ôm Nhiếp Thanh Anh không nhịn được bật cười, lúc Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn anh, anh lại không kiềm chế được mà hôn cô thật sâu.

Mọi người xung quanh hưng phấn hét chói tai.

Cô dâu, chú rể ôm hôn thắm thiết, bầu không khí trở nên nóng bỏng hơn bao giờ hết. Đúng lúc này, Chu Kiến Quốc vô tình nhìn sang đoàn nhạc, trong thoáng chốc ông như nhìn thấy bóng người đứng dậy rời đi, phong cách ấy giống hệt vợ cũ của ông. Trong biển người mênh mông, trong bầu không khí sôi nổi, Chu Kiến Quốc có gọi khản cổ cũng không ai nghe. Ông cố gắng

chen ra khỏi đám đông, đuổi theo ra khỏi lâu đài, nhưng chỉ nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ vụt đi.

Chu Kiến Quốc, "..."

Trong lòng ông bỗng dâng lên một nỗi buồn vô cớ, khó nói thành lời. Sau lưng là hôn lễ của con trai, trước mặt là vợ trước vừa rời đi. Đời người quanh đi quẩn lại, hơn nửa cuộc đời đã trôi qua. Người lạc bước, mãi mãi không thể quay đầu.

...

Ban ngày là hôn lễ với nghi thức thông thường, ngắm thiên nga, ngồi xe ngựa, thả khinh khí cầu. Ban đêm lên đèn, lâu đài bắt đầu tiến vào thời khắc xinh đẹp nhất, lãng mạn nhất. Trong phòng tiệc rộng rãi, tiệc cưới linh đình được diễn ra, nhân viên phục vụ không ngừng ra vào, khách đến dự nâng ly chúc mừng, sau lại mời rượu cô dâu chú rể, chúc bọn họ trăm năm hạnh phúc.

Có mấy du khách bản xứ nhiệt tình lên biểu diễn khiến Nhiếp Thanh Anh hạnh phúc cười to. Bạn bè trong nước cũng không chịu thua, cùng lên biểu diễn để đổi lấy nụ cười của nữ thần. Bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Cả ngày hôm đó, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy đây là ngày mà mình cười nhiều nhất của cả đời này. Cô chưa bao giờ cười nhiều như hôm nay, cười đến nỗi đau cả quai hàm. Cô chưa bao giờ thấy ông xã mình đẹp trai như thế, nhìn anh đi về phía mình, nghịch ngợm nháy mắt, khiến lòng cô vui vẻ hẳn lên.

Ánh mắt không kìm được mà cứ dõi theo anh.

Anh như lấp lánh ánh sáng. Cả ngày hôm nay, cô cảm thấy mình giống như cô bé mới biết yêu, là fan cuồng của anh. Lúc nào cũng muốn được ở

cùng anh, muốn xem xem anh có thể lãng mạn thế nào. Lúc anh đi đến, cô chỉ muốn nói chuyện cùng anh; lúc anh ôm lấy cô, cô liền muốn hôn lên đôi môi ấy.

Ngày hôm nay, cô sẽ không nhận nhầm ông xã, không nhận ra ông xã của mình.

Tim Nhiếp Thanh Anh khẽ loạn nhịp, gương mặt đỏ bừng, tối nay cô uống rượu nên cả người như nhũn ra, đầu ngón tay mềm đi. Cảm giác hưng phấn thế này giống như mỗi lần trước khi lên sân khấu, cảm giác lo lắng lúc chờ đợi ở cánh gà. Không, nó còn mạnh hơn so với những lần đó.

Nhiếp Thanh Anh luôn tỏ ra hồ hững, nhưng những người quen cô đều biết tính tình cô rất tốt. Trong hôn lễ hôm nay, tính tình bạn học Nhiếp càng tốt hơn ngày thường. Hôm nay, ai bảo cô làm gì cô đều làm cái đó, ai đưa rượu cho anh cô đều nhận lấy, ai đến mời rượu chúc mừng cô đều "cảm ơn". Lúc bạn học Nhiếp không lạnh lùng thì nụ cười vô cùng ngọt ngào, gương mặt như tắm gió xuân, toàn thân phát sáng, bọn họ nhìn mà ngây cả người.

Chu thiếu đen mặt, vội vàng đưa vợ rời đi.

Đến tối quay về khách sạn dưới chân núi, sau khi tắm xong, Nhiếp Thanh Anh mới tỉnh táo lại.

Tiếng nước từ phòng tắm phát ra, sau một ngày mệt mỏi, Chu Minh tắm vòi sen. Lúc anh cầm khăn bước ra, thì thấy vợ mình lại mặc chiếc váy cưới vào. Tóc mỹ nhân vẫn còn ướt, nước nhiều từng giọt, váy cưới lộng lẫy trải khắp giường, rực rỡ dưới ánh đèn. Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, lộ ra xương quai xanh, cô im lặng nhìn anh bước ra.

Vừa nhìn thấy anh, cô liền nở nụ cười xinh đẹp.

Cười ngọt ngào đến thế, xinh đẹp đến thế, Chu Minh cảm thấy thật thỏa

mãn.

Chu Minh, "Vợ ơi, em chờ anh một chút."

Anh nhanh chóng lau khô tóc, sửa soạn bản thân lại một chút. Anh đến bên giường, cười với cô một cái rồi đưa tay ấn công tắc. Sau đó, toàn bộ căn phòng bắt đầu thay đổi. Căn phòng vốn dĩ được bài trí cho đêm tân hôn lãng mạn, nhưng khi Chu Minh vừa ấn công tắc, cả căn phòng giống như vừa trút khỏi tấm rèm sân khấu.

Vách tường, trần nhà, tất cả đều thay đổi.

Dưới sự phát triển của công nghệ, căn phòng bắt đầu biến hóa, đôi vợ chồng mới cưới ngồi nhìn phòng tân hôn của mình như được bao phủ bởi một cái lồng, sao trời vây quanh hai người, những vì sao trong dải ngân hà tựa như những viên đá quý sáng lấp lánh, chầm chậm di chuyển.

Trong chớp mắt, bọn họ tựa như đang hòa mình vào thiên nhiên, dưới bầu trời đầy sao. Năm tháng vô tận, cùng bầu bạn với biển sao trời.

Chu Minh đặc ý nhìn về Nhiếp Thanh Anh, muốn chứng kiến vẻ mặt bất ngờ của cô. Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn "trời sao", đôi mắt đen lay láy lại nhìn sang anh. Anh mắt của cô vô cùng trong suốt, không thể đoán được cô đang nghĩ gì, Chu Minh nhíu mày hỏi. "Sao vậy? Không đẹp hả em? Sao em không nhìn nó? Em nhìn gì vậy?"

Bạn học Nhiếp cong môi nở nụ cười, im lặng ngồi ở đầu giường, "Em nhìn gì ấy hả? Trong mắt em chỉ toàn là anh mà thôi."

Chu Minh, "..."

Vợ anh vậy mà có thể nói mấy câu quẩn quéo thế này, mặt Chu Minh đỏ bừng. Từ trước đến nay anh chưa từng nghe cô nói thế bao giờ, anh chưa bao

giờ có cảm giác như vậy. Chu Minh không biết phải làm sao, chỉ biết tránh né ánh mắt thẳng thắn của cô, ho khan một tiếng, "Bầu trời sao này là khi anh đi du lịch ở sa mạc Badain Jaran đã nhìn thấy. Lúc ấy, một mình anh ở trên sa mạc, tối đến nằm trong lều vải sẽ nhìn thấy bầu trời đầy sao thế này. Khi ấy, anh chỉ muốn cùng ngắm với em..."

Anh hơi dừng lại.

Khi ấy, anh đã từ bỏ Nhiếp Thanh Anh rất lâu rồi, anh có số điện thoại của cô, có cách liên lạc với cô, anh tựa như một tên cuồng theo dõi chỉ muốn được nhìn cô mọi lúc. Nhưng anh lại không dám liên lạc với cô.

Một mình ngắm sao trên sa mạc, anh hi vọng có một người yêu mình bên cạnh.

Chu Minh cười cười, chia sẻ với cô chuyện trăng sao, cô bỗng đứng dậy bước đến trước mặt anh, cô không nói lời nào, chỉ ôm lấy cổ anh rồi trao cho anh một nụ hôn nồng nhiệt, chặn lại mọi lời nói của anh, và cả sự chua xót không nói thành lời. Cả người Chu Minh cứng đờ, cánh tay đặt trên eo cô càng thêm siết chặt. Cả người dán sát vào nhau, răng môi giao hòa, triền miên gần bó.

Hai người cùng ngã xuống giường, người đàn ông thở hỗn hển áp cô gái dưới thân mình, lúc tay anh đặt lên chỗ xương quai xanh của cô, anh thoáng dừng lại nhìn cô. Nhiếp Thanh Anh nhận ra anh đang chùn bước, cô nhìn anh như muốn cổ vũ, tay cô đan chặt lấy tay anh, nhẹ giọng nói, "Sau này em đi du lịch cùng anh nhé?"

Một đêm này, ánh nến chưa từng tắt.

Ôm cả bầu trời sao vào lòng, ánh sao tỏa sáng lung linh trong thời khắc vàng son. Lâu đài cổ tích với những chú thiên nga, từ gác chuông đến tiếng

nhạc vang vọng, trong lòng mỗi người ai mà không có một giấc mộng như thế?

Biết bao nhiêu năm về trước, chàng trai ghé vào bệ cửa sổ viết nhật ký, thư tình; còn cô gái chỉ chăm chỉ luyện múa. Nhiều năm sau, anh trắng đêm mất ngủ ở nước ngoài, cô vẫn tự do làm theo ý mình, cách anh quá xa. Nhưng trước ngày hôm nay, anh chưa bao giờ đến gần giấc mộng mình như thế này -

-

Anh muốn cùng cô tổ chức một hôn lễ lãng mạn, muốn được mãi mãi hạnh phúc về sau như công chúa và hoàng tử trong truyện cổ tích. Anh muốn cô là công chúa của riêng mình anh, muốn được dạo bước trong tòa lâu đài, muốn mời cô bước vào thế giới của anh. Anh muốn cô --

"Cô băng qua cái hồ trong mộng của tôi giữa màn đêm, bên bờ hồ nơi tôi từng thấy các vị gia thần đang rải bước, tòa thành pháp thuật của tôi bay lên từ nơi sâu thẳm giữa lòng hồ.

Cô bước trên nấc thang mộng ảo, xông vào thành Bất Dạ của tôi."

Ông Chu rõ ràng là vẫn còn tình cảm với vợ, nhưng lại đi lấy vợ khác =.=

À, bạn nào có ý định lên thuyền Khương Dực – Lộ Khê thì mình khuyên nên quay đầu là bờ =)))

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ai Mang Thai Hả?????

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Bên Đức 8 giờ sáng thì trong nước đã xế chiều. Giày vò cả một đêm, sáng nay Chu Minh đã rời giường từ sớm, hôn lên trán vợ yêu một cái rồi rón rén ôm laptop ra phòng ngủ, đến phòng khách làm việc.

Công ty "Dược Minh" thành lập đã được một tháng, mọi chuyện đã dần đi vào quỹ đạo. Hôm qua vừa dự hôn lễ, sáng sớm hôm nay Khương Dược đã lên máy bay về nước. Còn lại một ông chủ khác là Chu Minh dựa theo kế hoạch, mở cuộc họp qua video với các đối tác trong nước.

Người tham dự cuộc họp ngoại trừ nhân viên công ty ra thì còn có những người nổi tiếng trên mạng. "Dược Minh" là công ty chuyên mảng trực tiếp, về tài nguyên người nổi tiếng trên mạng đều do Chu Minh cung cấp. Công ty thành lập chưa được bao lâu cho nên Chu Minh rất quan tâm đến vấn đề này.

Nhóm người nổi tiếng trên mạng cùng tham dự hội nghị qua video đa số là hot girl, bên phía nam thì lại rất ít. Có vài người đẹp đặc biệt, còn lại đa số là hot girl mạng. Nhóm streamer ít nhiều đã làm việc một khoảng thời gian, có chút danh tiếng, tất cả bọn họ đều bị Chu Minh đào góc tường, dụ sang công ty anh làm. Công ty mới thành lập, anh lại không muốn dựa vào thế lực của ba mình, cho nên công ty mới luôn khiến người ta không an tâm. Nhóm người nổi tiếng trên mạng này lần đầu tiên bước vào phòng họp của công ty, thấp thỏm cả buổi trời, cuối cùng ông chủ cũng đã xuất hiện trên màn hình chiếu lên tường -- Chu Minh ăn mặc thoải mái, anh chỉ mặc một cái áo sơ mi có cổ kiểu Pháp, ngồi xuống bàn nhìn vào màn hình, chào mọi người.

Gương mặt anh với những đường nét sâu sắc, mang đến cảm giác như mấy chàng trai nước Anh, khí chất bức người. Lúc anh vừa xuất hiện, tiếng xì xào bàn tán bên kia bỗng chốc im bật.

Nhóm hot girl mạng "...!!!!"

Hít sâu.

Ông chủ đẹp trai quá!

Nhưng mấy cô gái vừa mới rung rinh thì Chu Minh lại nở nụ cười chuyên nghiệp với bọn họ, "Thật xin lỗi đã để mọi người chờ lâu. Hôm qua tôi kết hôn cho nên hôm nay dậy có hơi trễ, làm trễ nải thời gian của mọi người. Lát nữa tôi sẽ lì xì cho mọi người nhé."

Nhóm hot girl mạng, "..."

Ông chủ kết hôn rồi ư??

Mọi người có hơi thất vọng, nhóm hot girl weibo liên tiếp thở dài. Trái tim đang rung rinh khi vừa nhìn thấy ông chủ thì dừng một cái nghe tin ông chủ vừa kết hôn ngày hôm qua. Tiếc thật -- trễ có một ngày thôi. Không biết bà chủ như thế nào nhỉ? Đẹp trai như anh thì chắc bà xã cũng phải xinh đẹp không kém? Không biết có đẹp bằng bọn họ không?

Mọi người trò chuyện một chút rồi bắt đầu đi vào nội dung cuộc họp, chỉ đơn giản là kế hoạch tiếp theo của công ty, yêu cầu và chế độ khen thưởng của công ty với bọn họ... Những lúc bình thường Chu Minh luôn cười hi hi ha ha, trông rất dễ gần. Nhưng trong công việc, anh lại rất nghiêm túc, cẩn thận lại tỉ mỉ, khiến người ta không dám thở mạnh mỗi khi nói chuyện với anh.

Khí chất mạnh mẽ này khác hẳn với ông chủ còn lại là Khương Dực luôn lịch sự, nhã nhặn.

Dưới áp lực đè nặng trên vai, cuộc họp diễn ra vô cùng nghiêm túc. Nhưng sau khi kết thúc, bầu không khí lại trở nên dễ thở hơn. Mấy cô gái khoe nhau hôm qua fan hâm mộ tặng quà gì cho mình, còn Chu Minh thì quay về phòng, thấy Nhiếp Thanh Anh vẫn còn đang ngủ thì anh đi nấu một nồi cháo yến mạch, sau đó quay trở lại phòng khách.

Thấy mọi người bên kia còn chưa giản tán, anh nghe bọn họ thảo luận thì cười một tiếng, "Xem ra lợi nhuận vẫn ok nhỉ. Công ty chúng ta vẫn còn nhỏ, sau này sẽ phát triển hơn."

Chu tam thiếu đột ngột xuất hiện trên màn hình làm mấy cô gái hết hồn. Mọi người nhìn Chu Minh ung dung ngồi xuống ăn cháo, thấy anh không còn nghiêm túc như vừa nãy, còn nói giỡn với mọi người. Bọn họ sửng sốt một lát, nhưng EQ của ai cũng cao, thấy Chu Minh nói chuyện thoải mái như thế liền vui vẻ tiếp chuyện, bắt đầu nịnh nọt anh.

Chu Minh như cười như không, nhưng cũng không hề tức giận.

Một hot girl mạng như muốn thăm dò, cố ý trêu chọc, "Ông chủ, tôi phát hiện mắt thẩm mỹ của anh rất nhất quán, rất chuẩn man nha. Anh xem, bọn tôi có trước có sau, đáng người đẹp, mặt cũng đẹp nữa... Có phải anh cũng thích mấy cô gái thế này không?"

Chu Minh, "Đúng vậy."

Người đẹp có thể giúp anh kiếm tiền, mặc kệ là đẹp tự nhiên hay đã qua chỉnh sửa, dù luôn bị chửi mắng nhưng mọi người đều sẽ bỏ tiền ra thôi. Anh thích kiếm tiền, mấy cây rung ra tiền thế này đương nhiên anh sẽ không bỏ qua.

Thái độ của Chu Minh đối với mấy "cây rung ra tiền" rất tốt. Anh định sẽ cho họ vài lợi ích, bây giờ hai bên trò chuyện vui vẻ, một hot girl nửa thật

nửa đùa nói công ty trước của mình có đãi ngộ rất tốt, thế là Chu Minh vung tay lên, tặng cho mỗi người một túi xách Chanel.

Nhóm hot girl sáng bừng đôi mắt: "...!!!!"

Ông chủ thật hào phóng!

Mấy cô gái che miệng cười khanh khách, bấn tim bùm bùm xuyên màn hình, ông chủ vẫn giữ nguyên vẻ mặt hờ hững trò chuyện cùng mọi người.

Cả nhóm cảnh giác trong lòng, ông chủ rõ ràng là một tay lão luyện, cấp độ cao luôn ấy chứ, gặp tình huống thế này mà không hề luống cuống. Đàn ông đã nhìn quen phụ nữ, không để phụ nữ ở trong mắt là người khó tấn công nhân nhất và cũng là người tấn công giỏi nhất.

Hai bên đá qua đờ lại, nhóm hot girl mạng hăng hái tiếp tục đặt câu hỏi, "Ông chủ, có phải bà chủ rất đơn thuần, lương thiện hay không? Tôi cứ có cảm giác ông chủ sẽ thích kiểu người như thế."

Trong lòng bọn họ đều nghĩ, con ông cháu cha đều thích loại hình "hoa sen trắng", nếu như là bọn họ, bọn họ cũng có thể giả vờ cả đời như thế.

Chu Minh chỉ cười chứ không nói.

Đôi mắt của bọn họ lóe sáng, nửa thật nửa đùa, "Ồ... Bà chủ chắc là xinh đẹp lắm nhỉ? Có phải giống phong cách bọn tôi không? Dù sao ông chủ cũng thích kiểu người như thế mà."

Bọn họ đang giỡn, Chu Minh bỗng nhìn thấy bóng vợ mình trên màn hình. Vợ anh vừa thức dậy, mái tóc dài xõa tung, cô mặc một cái áo sơ mi nam, đi chân trần bước ra từ phòng ngủ, ngơ ngác đứng trước cửa phòng.

Chu Minh run lên.

Trong phòng họp không chỉ có hot girl mạng mà còn có cả đàn ông. Sao anh có thể để bọn họ thấy được dáng vẻ mới thức dậy của vợ mình chứ?

Thế là bên kia còn đang hi ha nói giỡn, nhóm hot girl vừa thấy có bóng người lướt qua thì sắc mặt ông chủ đã thay đổi ngay, anh nói ngắn gọn, "Được rồi, giải tán, mọi người cứ nói chuyện tiếp đi, tôi đi trước."

Bọn người bên kia: "Này..."

Màn hình bỗng chốc đen thui.

Chu Minh thoát ra một cách nhanh chóng.

Nhóm hot girl ngơ ngác, đứng một bên nói chuyện với nhau, chủ đề chính là vì sao ông chủ lại out nhanh như thế, là do vợ anh dậy rồi ư? Mọi người nhao nhao hỏi, "Bà chủ thế nào? Tôi nhìn không rõ? Mấy người thấy rõ không? Ông chủ tắt máy nhanh quá."

Ai nấy đều lắc đầu bảo không nhìn rõ vì ông chủ quá nhanh. Nhưng bọn họ có thể nhìn thấy bóng hình xinh đẹp của bà chủ, đôi chân dài thẳng tắp, nhìn dáng người thôi là biết xinh rồi, nhưng không thấy được mặt. Bọn họ kết luận, "Bóng lưng mặc áo sơ mi nam kia hoặc là hot girl mạng hoặc là người mẫu nghiệp dư* chứ không thể là minh tinh đâu nhỉ? Đâu có nghe nữ minh tinh nào kết hôn vào hôm qua đâu. Chân vừa dài vừa thẳng như thế, chắc là người mẫu chân rồi?"

*嫩模: người mẫu không qua đào tạo chính thức, tuổi khá nhỏ, chỉ cần mắt to, xinh đẹp hay dễ thương, chiều cao có thể thấp hơn tiêu chuẩn người mẫu.

Nhóm hot girl mạng có hơi thất vọng, ai cũng bảo cô gái kia thật may mắn, cũng quá thủ đoạn. Ngoài mặt ai cũng khen vài câu, nhưng có vài người trong lòng chua xót, không cam lòng: Cô ta có gì hơn người? Chắc chắn là

người cao tay lắm mới có thể bắt được người quen nhìn gái đẹp như ông chủ đây. Nhưng ông chủ là người không quan tâm đến gái xinh, cô vợ "sen trắng" này chỉ có thể lừa gạt được tạm thời, chờ đến khi ông chủ tìm được niềm vui mới thì người trong nhà kia liền bị biếm thành thiếu phụ luống tuổi mà thôi.

...

Bọn họ nào đoán được, mắt thẩm mỹ trong công việc mà mắt thẩm mỹ ngoài đời của anh là hai phong cách hoàn toàn trái ngược nhau. Thật ra, anh không hề yêu "hot girl mạng", "ngây thơ đáng yêu" hay "sexy quyến rũ" gì cả. Anh chỉ yêu Nhiếp Thanh Anh, người đẹp chân chính đã được thời gian kiểm nghiệm tỏa ra ánh sáng lung linh.

Cũng không phải là do Nhiếp Thanh Anh cao tay bám lấy anh không buông, mà là do anh dùng thủ đoạn dụ dỗ cô kết hôn.

Sáng sớm vừa thức dậy, Nhiếp Thanh Anh cảm thấy cả người mệt mỏi như bị nghiền nát. Cô đứng ở cửa phòng một lúc lâu, sau khi tỉnh táo lại thì vào phòng bếp rót nước uống. Cô đứng trước bồn rửa uống một hớp nữa, đằng sau bỗng nhiên có một đôi tay ôm lấy eo cô kéo vào lòng mình.

Nhiếp Thanh Anh khẽ cong khóe môi, đưa ly nước trong tay đến bên miệng anh, cô nhẹ giọng hỏi, "Anh hợp xong rồi à? Em thấy có quá trời người đẹp."

Chu Minh lập tức đáp lại, "Thật hả? Sao anh lại không thấy. Người đẹp ở đâu vậy, không phải chỉ có mình em thôi sao?"

Nhiếp Thanh Anh sững sốt, sau đó khẽ cười, đôi mắt long lanh khẽ lườm anh trách móc -- Dù biết anh đang nói dối để dỗ cô, nhưng tam thiếu đúng là biết cách nói chuyện.

Chu Minh ôm vợ một buổi, cô lạnh nhạt muốn uống cho hết ly nước, Chu

Minh nhăn nhó cả buổi trời mới ấp úng hỏi, "Tối hôm qua, em thấy được không?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô đỏ mặt gật đầu.

Người đẹp đỏ mặt thẹn thùng, Chu Minh bỗng vui vẻ, anh cúi đầu hôn cô một cái. Sau đó lại ôm cô không chịu buông, anh lại nghe cô nhỏ giọng hỏi, "Ông xã, khụ khụ, tối hôm qua anh thấy em có được không?"

Chu Minh không cần nghĩ đã trả lời ngay, "Tốt lắm Anh Anh! Đôi chân của em, eo của em... tốt lắm. Khiêu vũ đúng là tốt thật, sức dẻo lớn thật..."

Mặt Nhiếp Thanh Anh đỏ bừng bừng.

Mặc dù hồi cấp ba Chu Minh thích viết mấy bài thư tình sướt mướt cho cô, nhưng anh cũng chỉ copy từ sách mà ra chứ bản thân anh chẳng có tí tế bào văn nghệ nào. Cho nên lúc anh khen người khác cũng rất thực dụng, rất thẳng thắn. Không hề hoa hòe, anh khen thẳng đến kỹ thuật, mà kỹ thuật này, Nhiếp Thanh Anh chỉ biết cạy lời.

Chờ Chu Minh khen xong, khen đến cả người phấn chấn, ôm cô muốn lên giường. Nhiếp Thanh Anh bỗng hỏi, "Mọi thứ đều tốt, thế ngực không tốt hả? Anh chê em ngực nhỏ hả?"

Chu Minh ngây ngẩn cả người, "..."

Hoàn toàn không ngờ tới có một ngày vợ anh lại biết nhận thức như thế, không hợp với hình tượng lạnh lùng của cô.

Chu tam thiếu cười hì hì, "Đâu có. Anh thích ngực lép mà."

Nhiếp Thanh Anh:... Ngực lép????

Chu Minh cười ôm cô xoay một vòng. Anh ôm cô đặt lên bồn rửa tay, cúi đầu nhìn thẳng ngực cô. Kết hôn tốt thật, dù chỉ là bổ sung thôi cũng tốt. Lần này, Chu Minh chỉ do dự một lát liền đưa tay ra, cách một lớp quần áo sờ soạng lung tung. Cả người vợ anh run lên, lòng Chu Minh rung động, ánh mắt trầm xuống.

Anh ngẩng đầu hôn cô, nói đùa, "Không phải ngực lép. Anh Anh nhà ta ít nhất phải là cỡ B, cỡ B thì sao mà gọi là lép được? Đương nhiên là không phải rồi."

Anh đè Nhiếp Thanh Anh xuống, để chân cô quấn quanh eo mình, ngay trên bồn rửa tay, thân mật không rời.

Loại chuyện này, từ trước đến nay nếu đã nếm được một lần thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

Chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Nhiếp Thanh Anh xoay đầu tránh cái hôn của Chu Minh, anh bức bối, cất giọng đầy kiềm nén, "Đừng để ý."

Nhưng chuông cửa cứ vang lên mãi làm cảnh phim thân mật này không thể tiếp tục.

Chu Minh buộc phải dừng lại nửa chừng, trơ mắt nhìn vợ cười với mình rồi nhẹ nhàng nhảy xuống đất, chạy về phòng thay đồ. Chu Minh đen mặt đi mở cửa. Vừa mở cửa ra anh liền sững sờ, bởi vì người đứng trước cửa là người anh đã quên mất -- thư ký cũ của anh - Trần Linh Linh.

Một tháng không gặp, Trần Linh Linh vẫn xinh đẹp như xưa, chân dài, eo thon, tóc xoăn, đôi mắt long lanh.

Chu Minh chợt dạ: Anh quên mời thư ký cũ đến dự hôn lễ của mình.

Trần Linh Linh cầm quà đứng trước khách sạn của giám đốc ở, tim đập thình thịch, cô có hơi căng thẳng. Cô hoảng hốt khi giám đốc không mời mình đến dự lễ cưới, có phải anh đã không còn cần cô nữa hay không? Nhưng Trần Linh Linh nhanh chóng tự mình cứu lấy mình, giám đốc không mời thì cô tự bay qua...

Trên đường đi, Trần Linh Linh lại suy nghĩ.

Giám đốc theo đuổi cô Nhiếp lâu như thế, đã kết hôn từ lâu nhưng vì sao bây giờ mới tổ chức hôn lễ? Có phải vì cô Nhiếp mang thai, bị hai nhà phát hiện nên phải bổ sung lễ cưới hay không?

Mang thai là chuyện tốt đó.

Thư ký Trần luôn đoán rằng Nhiếp Thanh Anh mang thai, cô đứng trước cửa phòng ngẩng đầu nhìn cánh cửa mở ra, giám đốc xuất hiện trước mặt cô. Trần Linh Linh khẽ giật mình, một tháng không gặp, hình như giám đốc... béo ra thì phải? Kết hôn rất hạnh phúc?

Thư ký Trần gặp được giám đốc nên có hơi kích động, định gọi "giám đốc". lại muốn hỏi "Cô Nhiếp có phải đang mang thai hay không?" rồi lại muốn nói, "Tôi có mang thuốc bổ đến cho cô Nhiếp", cô lại càng muốn nói "Giám đốc ời anh béo lên rồi". Đến khi chột lại, thư ký Trần dụi dằm nở nụ cười, nhẹ nhàng nói, "Tôi mang thuốc bổ đến cho cô Nhiếp, có phải giám đốc mang thai rồi không?"

Chu Minh vốn đang mang lòng áy náy đối với thư ký cũ, trong nháy mắt, cả người cứng đờ "..."

Ai mang thai hả?????

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Thư ký không biết quan sát, không biết nói chuyện khiến mặt Chu Minh dài ra, vừa mở cửa chỉ muốn bực cho cô ấy một trận.

Sau khi vào nhà, đặt túi thuốc bổ trong tay xuống, Trần Linh Linh hồi hận không thôi. Lúc trước cô đắc tội với quản lý cấp cao của tập đoàn Chu thị, nhưng vẫn có thể bình yên vô sự tiếp tục làm việc là nhờ có Chu Minh là giám đốc của cô, làm chỗ dựa cho cô. Sau đó, Chu Minh gây gổ với chủ tịch, nói từ chức liền từ chức, bỏ lại một mình Trần Linh Linh bơ vơ một mình. Chu Minh từ chức rồi, bên trên lại đưa xuống một quản lý mới, là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi với cái bụng bia như bụng bầu. Ngày nào ông ta cũng nhìn cô bằng ánh mắt đói khát, lợi dụng sờ mó cô. Không chỉ thế, quản lý cấp cao mà cô đắc tội lúc nào cũng nhìn cô chăm chăm...

Không thể chịu nổi nữa, sau khi Trần Linh Linh hỏi thăm thì biết được Chu thiếu vừa mới mở một công ty tên là "Dược Minh", cô xúc động vội vàng từ chức để bày tỏ lòng trung thành của mình với giám đốc. Trước khi tới đây, lòng cô tràn đầy tự tin, chỉ cần dựa vào năng lực làm việc xuất sắc của mình, lại rất "ăn ý" với giám đốc, chắc chắn cô sẽ nhận được một vị trí làm việc ổn định.

Ai mà ngờ, vì quá kích động, vừa gặp lại sếp cũ đã đắc tội rồi.

Trần Linh Linh tủi thân lắm.

Mặc dù Chu Minh để cô đi vào, nhưng Trần Linh Linh khom người xin

lỗi cả buổi trời mà Chu Minh vẫn lười biếng ngồi trên sofa nghịch bật lửa, không thèm để ý đến thư ký cũ. Lúc Trần Linh Linh suy nghĩ nát óc tìm cách thì thấy cô Nhiếp bước ra khỏi phòng ngủ. Nhiếp Thanh Anh xinh đẹp, thanh thuần, tựa như đóa thủy tiên xinh đẹp. Lúc cô bước ra, vẻ đẹp ấy phải khiến cho người đẹp nổi danh là Trần Linh Linh đây cũng phải loạn nhịp.

Trần Linh Linh hất mái tóc dài, mỉm cười chào Nhiếp Thanh Anh, "Cô Nhiếp, đã lâu không gặp, cô càng lúc càng xinh đẹp đó nha. Ngay cả tôi cũng không dám làm quen."

Nhiếp Thanh Anh, "???"

Cô thầm nghĩ: Cô là ai?

Trong phòng này, ngoại trừ Nhiếp Thanh Anh ra thì ai cũng là hồ ly cả. Nhìn Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác, thư ký Trần mím môi cười, chỉ vào ngực mình tự giới thiệu, "Là tôi, Trần Linh Linh đây! Là người từng muốn dụ dỗ Chu tam thiếu đó!"

Chu Minh ở bên cạnh nghe thấy, "...!!!!"

Anh bỗng căng thẳng, trừng mắt nhìn sang, "Gì mà dụ dỗ? Đừng có nói chuyện khiến người khác hiểu lầm như thế! Vợ ời, anh trong sạch."

Nhiếp Thanh Anh nhìn sang chồng mình, dịu dàng trấn an, "Em biết, em biết mà."

Nhiếp Thanh Anh bị Trần Linh Linh nắm chặt tay, cuối cùng cũng nhớ ra cô nàng xinh đẹp này là ai. Trong mắt cô, thư ký Trần là một người rất rất thú vị. Cô nở nụ cười chào Trần Linh Linh. Ban đầu Nhiếp Thanh Anh định chào hỏi xong thì đi vì thư ký Trần đến tìm chồng cô chứ không phải tìm cô, cô còn phải đánh răng rửa mặt nữa.

Ai ngờ thư ký Trần nắm tay cô không buông, "Cô Nhiếp à, sao cô lại đẹp thế này?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Trần Linh Linh, "Tóc đen như gỗ mun..."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Trần Linh Linh, "Da trắng như tuyết..."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Trần Linh Linh, "Môi đỏ như son..."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Trần Linh Linh, "..."

Trần Linh Linh rồi rầm, cô nhớ cô đã cố gắng khen lắm rồi mà sao cô Nhiếp cứ hờ hững, không thêm phản ứng gì cả?

Lúc Trần Linh Linh dừng lại, rốt cục Nhiếp Thanh Anh cũng tìm được cơ hội mở miệng, cô hỏi, "Thư ký Trần, cô đọc Bạch Tuyết và bảy chú lùn nhiều lắm nhỉ, thuộc lâu lâu luôn."

Thư ký Trần bình tĩnh đáp, "À, không phải đâu. Bạn thân tôi vừa sinh một cặp sinh đôi, lúc tôi và cô ấy đi mua truyện cổ tích thì có đọc được vài trang."

Nhiếp Thanh Anh thành thực khen cô, "Trí nhớ tốt thật."

Ánh mắt người đẹp vô cùng trong suốt, suy nghĩ lại đơn thuần, lại còn khen cô chân thành như thế... Thư ký Trần ngẩn ngơ, trong lòng hoảng hốt. Cô chưa được người đẹp khen bao giờ, cô Nhiếp chân thành quá, thư ký Trần

đỏ mặt, do dự đáp lại, "... Cảm ơn cô."

Nhiếp Thanh Anh cười một cái, xoay người vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Thư ký Trần hít một hơi thật sâu, quay đầu lại nhìn sếp mình. Giám đốc chống tay ngồi ở quầy bar, ánh mắt mê luyến nhìn theo bóng lưng thanh thoát của Nhiếp Thanh Anh. Thư ký Trần cảm thán, cô gái thuần khiết như thế, khó trách sếp cô lại yêu đến sống đi chết lại. Lúc ánh mắt Nhiếp Thanh Anh nhìn cô rồi khen cô, có một khoảnh khắc cô suýt nữa đã bị Nhiếp Thanh Anh uốn cong... Chu Minh quay đầu, lạnh lùng nói, "Thu lại cái ánh mắt thèm khát vợ tôi đi. Nếu mà còn nhìn vợ tôi thế nữa thì cô đừng hòng đến gặp tôi."

Thư ký vội vàng trưng ra nụ cười chuyên nghiệp, cố gắng kiềm chế nhìn sang sếp.

Chu Minh khẽ cười.

Xem ra anh không có tức giận.

Anh khoát tay, "Được rồi, đừng có giả vờ nữa. Cô về nước đi, đến "Được Minh" báo cáo, tôi sẽ nói với Khương Được... Chúc vụ thì khoan đã, chờ tôi về nước nói chuyện với cậu ta rồi sẽ sắp xếp cho cô sau. Đi nhanh đi, đừng làm ảnh hưởng đến tuần trăng mật của hai vợ chồng tôi."

Chu Minh nói xong liền tìm điện thoại để gọi, nhưng sờ túi quần lại không thấy đâu. Anh dừng lại, nhớ đến vừa nãy ở phòng bếp ôm ấp với vợ yêu, hình như anh vứt điện thoại ở đấy luôn rồi... Trần Linh Linh thấy sếp dừng tay thì vội vàng nói ngay, "Giám đốc không cần đâu ạ! Để tôi đến "Được Minh" báo cáo là được, không cần anh gọi trước đâu. Tôi tin tưởng với năng lực của mình có thể nhận được công việc mới nhanh thôi."

Nhìn thư ký tích cực như thế, Chu Minh lại thầm hận lời cô khi vừa mở cửa, anh bỗng muốn mượn tay Khương Được trừng phạt cô một chút. Thế là

Chu Minh nhướn mày, ánh mắt ngậm ý cười, dịu dàng nói, "Được rồi, vậy cô về nước làm việc cho tốt nhé."

Đuối thư ký xong, tiếp theo là đuối đám bạn về nước. Hôn lễ đã kết thúc, mọi người ai về nhà thì về nhà, ai đi làm thì đi làm. Chu Minh đã bỏ tiền túi mới bọn họ đến dự hôn lễ thế kỷ rồi, không ai dư tiền để mời bọn họ ở lại hưởng tuần trăng mật cùng mình cả. Hai ngày sau, nhóm bạn bè, người thân từng lượt từng lượt tạm biệt đôi vợ chồng trẻ.

Ba mẹ Nhiếp và Chu đại gia là nhóm người rời đi cuối cùng.

Trước khi đi, ba mẹ Nhiếp kéo Nhiếp Thanh Anh lại tận tình nhắc nhở, "Anh Anh à, con phải đối xử tốt với Tiểu Chu đấy. Tiểu Chu nó cũng khổ quá rồi."

Chu Minh ở bên cạnh mỉm cười gật đầu biểu thị ba mẹ nói rất đúng, Nhiếp Thanh Anh lại trịnh trọng gật đầu.

Đến phiên Chu Kiến Quốc tạm biệt, Chu Minh ôm vợ rồi nói, "Được rồi, hết người rồi, chúng ta bắt đầu tuần trăng mật nào."

ckq tái xanh mặt mày:... Tao không phải là người à?

Đùa ckq xong, Nhiếp Thanh Anh yên lặng nghe Chu đại gia dặn dò. Ckq vốn dĩ có đầy một bụng những lời muốn nói với đôi vợ chồng trẻ, ví dụ như vợ chồng phải thẳng thắn với nhau, không được phạm phải những sai lầm không đáng có, phải quan tâm, thông cảm lẫn nhau... Nhưng sau khi bị thẳng con trai xen vào, đến lúc cầm tay con dâu, bao nhiêu lời hay ý đẹp đều tóm gọn thành một câu, "Tiểu Nhiếp à, coi chừng Chu Minh đấy."

Chu Minh, "..."

Coi chừng là coi chừng cái gì?

Mặt Chu Minh trầm xuống, Nhiếp Thanh Anh vẫn vô tư, gật đầu với ba chồng, "Con biết rồi, thưa ba."

ckq không cam lòng bước lên máy bay, lời ông nói đều là vì lo lắng cho con dâu --

Coi chừng Chu Minh, đừng để nó bầy, đừng điên theo nó, đừng để nó dạy hư.

...

Sau khi mọi người rời khỏi, tuần trăng mật của Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh mới thực sự bắt đầu. Hai người lái xe đi du lịch vòng quanh châu Âu. Nhiếp Thanh Anh chưa thi bằng lái, cho nên nhiệm vụ lái xe được giao cho chồng cô hết. Nhiếp Thanh Anh áy náy trong lòng, cảm thấy ông xã lái xe chắc là mệt mỏi lắm, vì thế cô cố gắng đối xử với ông xã thật tốt coi như là bù đắp.

Ví dụ như làm đồ ăn sáng...

Gọt táo cho ông xã...

Làm bánh cho ông xã.

Chu tam thiếu được cưng chiều mà lo sợ, cảm động rơi cả nước mắt.

Dạo gần đây anh vô cùng đặc ý, cảm thấy hơn hai mươi mấy năm cuộc đời chưa bao giờ sung sướng thế này. Không chỉ được ngủ với vợ xinh, còn được cùng giường chung gối với vợ mỗi đêm mà không cần phải chia phòng; vợ cũng không còn lạnh lùng như xưa, đối xử với anh rất tốt, chủ động nói chuyện với anh, vụng về tìm chuyện để nói với anh, còn cười với anh, chụp hình chung với anh nữa chứ. À, có cơ hội liền nấu cơm cho anh nữa...

Mấy món ăn, bánh ngọt đặc trưng của các nước, bạn học Nhiếp đều chăm chỉ học hỏi. Lúc cô tập múa, cô kiêng mấy món dầu mỡ, phô mai, tất cả đều chuyển sang Chu Minh. Mà Chu Minh lại cổ vũ rất nhiệt tình, vợ yêu làm gì anh cũng ăn hết, ăn xong khen ngợi không thôi, khiến cho Nhiếp Thanh Anh vui vẻ, thế là càng chăm chỉ nấu ăn cho ông xã.

Thực ra, Chu Minh khổ không thể nói.

Vợ anh, đúng là khác người.

Bề ngoài lạnh lùng, hờ hững, nhưng mạch máu lại không hề giống người thường.

Lúc nữ thần không có hứng thì nấu cơm như bao bữa bình thường. Lúc được Chu Minh dỗ ngọt thì lại hào hứng bắt đầu chế biến ra vô số "thảm họa". Mà cô lại không ăn nên không biết, chỉ tội cho Chu Minh mỗi ngày đều nuốt nước mắt vào trong, uống thêm một viên thuốc tiêu hóa.

Chỉ đến khi màn đêm buông xuống, Chu Minh thút thít gọi cho nhóm bạn kể khổ.

Đám bạn cười trên nỗi đau của anh, ai cũng khuyên anh nên nói với Nhiếp Thanh Anh cho rõ ràng. Nữ thần đâu phải người không hiểu chuyện, lần này là do anh tự chuốc khổ mà thôi.

Chu Minh từ chối, "Đừng giỡn, sao tôi lại có thể nói với vợ là cơm cô ấy nấu khó ăn chứ, hay là bảo đừng lãng phí đồ ăn? Mấy cậu có biết vợ tôi xuống bếp cực khổ thế nào không? Vợ tôi là nghệ thuật gia, mười ngón tay chưa bao giờ đụng nước, lúc trước việc nấu nướng trong nhà đều rơi vào tay tôi! Vợ tôi cùng lắm chỉ nấu cháo, làm nộm dưa chuột... Bây giờ ngày nào cô ấy cũng nấu cơm cho tôi, thấy tôi ăn cơm là cô ấy lại cười, hạnh phúc lắm đó mấy người có biết không!"

Đám bạn: "... Nhưng cậu ăn không vô mà..."

Chu Minh, "Một đám FA, muộn phiền vì hạnh phúc này mấy người làm sao mà hiểu."

Cúp điện thoại, Chu Minh lại uống thêm một viên thuốc tiêu hóa.

...

Nhiếp Thanh Anh hoàn toàn không hề biết đến chuyện này, cô còn tưởng chồng cô thích món ăn cô làm, vì lần nào Chu Minh cũng ăn sạch đĩa, ăn xong còn vỗ bàn khen ngon, khiến cô ngại ngừng không thôi. Cô dần nếm được niềm vui từ việc vào bếp, chỉ muốn nấu cơm cả đời cho ông xã.

Nhiếp Thanh Anh, "Em muốn nấu cho anh ăn cả đời, đến khi chúng ta năm mươi, sáu mươi, bảy mươi luôn... Đến lúc đó, chúng ta còn có thể cùng nhau đi du lịch vòng quanh thế giới. Cùng anh du lịch, em thấy rất vui."

Chu Minh đang bận lái xe, Nhiếp Thanh Anh ngồi bên ghế phụ bày tỏ tấm lòng của mình với ông xã.

Mặt Chu Minh tái mét: Gì? Nấu cho anh ăn cả đời?

Phụ nữ thật đáng sợ!

Anh yêu em như thế mà em nỡ lòng nào hại anh.

Xe bỗng nhiên dừng lại, Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc nhướng mày. Chu Minh tháo dây an toàn, nghiêng người sang bên cạnh ôm lấy bả vai của Nhiếp Thanh Anh. Cách lớp kính cửa sổ, Nhiếp Thanh Anh nhìn thấy sư tử, hổ, linh dương... bên ngoài cửa sổ, khắp núi đồi, một con sư tử đứng mảnh chậm rãi đi tới nhìn họ...

Chu Minh nắm cái cằm của vợ, hít sâu một hơi, đây chính là lúc để ngả

bà ai nấu cơm trong nhà. Nếu mà cô cứ tiếp tục thế này, anh không thể nào sống đến 70 tuổi để cùng cô du lịch vòng quanh thế giới mất... Chu Minh thâm tình nhìn cô, nhoài người sang áp môi mình lên môi cô, dịu dàng nói, "Anh Anh à, mạng của anh cũng giao cho em luôn rồi..."

Anh muốn nói tiếp, "Đừng nấu cơm nữa nhé."

Nhưng bạn học Nhiếp lại hiểu lầm.

Mặt cô ửng đỏ.

Hàng mi khẽ chớp.

Đám thú hoang đang vây xem bên ngoài cửa sổ, Nhiếp Thanh Anh ngại ngùng nở nụ cười, "Em biết tấm lòng của anh rồi. Nhưng anh nhất định phải thổ lộ vào lúc này hả?"

Chu Minh, "..."

Anh thổ lộ hồi nào?

Nhưng bà xã cứ nhìn anh bằng đôi mắt to tròn ấy làm anh không đành lòng nói ra mấy lời tàn nhẫn ấy. Lòng anh rơi lệ, gương mặt nở nụ cười, tự tạo dựng hình tượng cho mình, "Em nói đúng. Anh đúng là một người đàn ông không biết lựa chọn thời điểm để thổ lộ."

Chu Minh tự an ủi bản thân: Hình tượng này cũng khá chất đấy chứ.

Anh thở dài, tay chạm vào gáy cô, cười một tiếng mà không nói gì. Anh đây đang bù đắp sự bi thương của mình bằng việc đỡ gáy vợ yêu, đòi hỏi cái hôn sâu từ cô.

Sau đó, anh lái xe tiếp tục lên đường, hồng trần cuộn cuộn.

...

Đến cuối cùng, Chu Minh vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để từ chối
"món ngon" của vợ.

Thê thảm.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Là Ngày Lòng Anh Như Tro Tàn Lại Bùng Cháy

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânTuần trắng mặt trải qua vô cùng thú vị.

Những cung điện xa hoa, những dòng sông dài vô tận, những cơn mưa sao băng tuyệt đẹp... Còn có lễ hội âm nhạc điện tử, lễ hội trình diễn ánh sáng, ngồi trực thăng, nhảy dù, tất cả đều những trải nghiệm đầy kích thích.

Dựa vào tính cách mỗi người, Nhiếp Thanh Anh thì hơi nghiêng về kiểu du lịch nhẹ nhàng, ví dụ như cho bồ câu ăn ở đất khách, ngắm nhìn người đi đường, trò chuyện đôi ba câu với người dân bản xứ, xem múa, tham quan triển lãm. Chu Minh lại thuộc tuýp người yêu thích những trò vận động ngoài trời, anh không ngừng dụ dỗ bà xã cùng anh lên núi xuống biển, cùng anh mạo hiểm đi xem núi lửa, ngắm nhìn những ngọn núi còn hùng vĩ hơn cả những thành phố lớn. Mặc dù, Nhiếp Thanh Anh luôn trợn mắt há mồm mỗi khi nghe Chu Minh đề nghị, nhưng sau khi bị dụ dỗ, cô lại đồng ý đi cùng anh.

Vì thế, cô đã cảm nhận được sự hùng vĩ cực hạn của thiên nhiên.

Sông nước, những con đường rộng mênh mông, những ngọn núi bao phủ đầy mây, gió gào thét, dung nham phun trào. Suốt đoạn đường này, hai người đều chiều theo ý nhau, cùng nhau nâng cao kiến thức.

Chuyến du lịch trắng mặt gần kết thúc, bọn họ cùng trải nghiệm kinh khí cầu ở Cappadocia. Sau khi đáp xuống mặt đất, Nhiếp Thanh Anh cầm điều khiển flycam, flycam chậm rãi bay lên bắt đầu nhiệm vụ chụp ảnh trên không. Nhiếp Thanh Anh đã lớn thế này nhưng đây là lần đầu tiên cô điều

khuyến flycam, lúc nó bay lên trời, đôi mắt trầm tĩnh của cô cũng nhuộm ý cười sung sướng, cô quay đầu nhìn Chu Minh để tìm khách lệ.

Nhiếp Thanh Anh, "Ông xã, anh... sao vậy?"

Hiếm khi Nhiếp Thanh Anh nhạy cảm thế này, cô nhìn thấy Chu Minh đứng sau lưng mình, nhìn bầu trời tràn ngập những quả "bóng bay" rực rỡ sắc màu, đồng tử anh co rút, ánh mắt rơi vào hư không, hoàn toàn khác hẳn dáng vẻ tùy ý, ngạo mạn thường ngày.

Chu Minh cười, "Không có gì."

Nhiếp Thanh Anh buông bộ điều khiển trong tay xuống, nhìn anh đầy chăm chú.

Chu Minh đành nói, "Không có gì. Lúc còn nhỏ, ba mẹ dẫn anh đến Thổ Nhĩ Kỳ ngồi khinh khí cầu. Cùng một địa điểm, cùng một khung cảnh, nơi đây được các nhà địa lý bình chọn là một trong mười nơi đẹp nhất của địa cầu. Nhưng gia đình anh, lại không thể cùng đến đây được nữa. Anh hơi... buồn một chút mà thôi."

Nhiếp Thanh Anh, "Anh muốn ba mẹ quay lại với nhau hả?"

Chu Minh trả lời ngay, "Không phải. Bây giờ bọn họ mà gặp nhau chắc hẳn sẽ bóp chết người còn lại ngay. Anh chỉ nhớ mẹ anh. Ba anh phạm sai lầm, nhưng ông ta đâu có mất mát gì? Cạn bã chính là cạn bã, ông ta là người sống thoải mái nhất, muốn có vợ là có vợ, muốn có con là có con. Còn mẹ anh vẫn không thể thoát khỏi bóng ma ấy."

Chu Minh nở nụ cười tự giễu, "Ngay cả hôn lễ của anh mà bà chỉ tặng một bộ váy cưới chứ không thèm đến dự. Lúc trước bà ấy rõ ràng có nói, chỉ cần là sự kiện quan trọng của cuộc đời anh, chỉ cần anh mời, bà ấy nhất định sẽ đến. Nhưng lần này anh mời mẹ, bà ấy vẫn từ chối như mọi lần trước."

Anh không hề biết, Lâm Quân Yến đã đến tham dự hôn lễ của anh trong yên lặng, còn đàn tặng đôi vợ chồng trẻ một bản nhạc rồi mới rời đi.

Nhiếp Thanh Anh có hơi luống cuống không biết phải làm sao để an ủi Chu Minh, nhưng cô quả thật không giỏi về chuyện này. Cô cảm thấy xấu hổ vì mình không phải là một người vợ tốt, ông xã nhớ mẹ mà cô lại không nhận ra. Nhiếp Thanh Anh tự giận bản thân vì không nhạy bén như mọi người, suy nghĩ một hồi, Nhiếp Thanh Anh áy náy đề nghị: "Hay là mỗi ngày chúng ta gửi ảnh du lịch cho mẹ xem? Cùng mẹ trò chuyện nhé anh?"

Chu Minh, "Mẹ không muốn xem ảnh của anh, cũng không muốn nói chuyện với anh."

Nhiếp Thanh Anh, "Có em nè."

Chu Minh sửng sốt.

Anh nhìn cô vợ đang đứng trên khoảng đất trống, trên tay cô còn đang cầm bộ điều khiển, di chuyển flycam trên không một cách vững vàng. Dưới bầu trời đầy khinh khí cầu sặc sỡ, làn gió khẽ lướt qua sợi tóc bên má cô, trông cô vô cùng rực rỡ. Nhiếp Thanh Anh quay đầu nhìn anh, toàn tâm toàn ý giải thích, "Mẹ không muốn gặp anh nhưng mẹ có thể gặp em mà? Tối tối em có thể gửi ảnh cho mẹ, cùng mẹ nói chuyện phiếm. Cứ thế thì không lâu sau mẹ sẽ chịu gặp anh thôi."

Chu Minh:... Trời ạ, vợ anh thế mà lại có giác ngộ như thế.

Chu Minh động lòng vì lời đề nghị của Nhiếp Thanh Anh. Chần chờ một lát, anh lại tiếc nuối lắc đầu, "Được rồi. Em cũng không thân với mẹ, không trò chuyện với mẹ được đâu. Thân là chồng em, sao anh có thể đẩy em vào một hoàn cảnh xã giao xa lạ như thế?"

"Không sao đâu anh." Nhiếp Thanh Anh nói, "Kiểu trò chuyện vụng về*

ấy à, em có thể tập làm quen."

* 尬聊: Chỉ những cuộc trò chuyện ngại ngùng. Có những người rất dễ bắt chuyện, có những người cảm thấy khó khăn trong việc giao tiếp, nói vài câu thì cuộc trò chuyện sẽ rơi vào ngõ cụt, không biết phải nói gì, nhưng tình thế bắt buộc phải nói chuyện.

Chu Minh không nói gì.

Nhiếp Thanh Anh lại quay đầu nhìn anh, trấn an nói, "Dù sao thì cả đời em đều là những cuộc trò chuyện vụng về cả. Em không biết người ta, nhưng người ta cứ nói chuyện với em thì sao em có thể ngó lơ được?" Sợ ông xã hiểu lầm, cô nói tiếp, "Nhưng em đã từng xem ảnh chụp của mẹ rồi. Mỗi ngày nói chuyện với mẹ như thế thì chắc chắn sẽ nhớ được mặt mẹ."

Cô cup mắt, "Điều em lo lắng chính là em không biết cách nói chuyện, em sợ làm mất lòng mẹ, khiến mẹ không vui."

Chu Minh kinh ngạc nhìn bóng lưng của cô.

Nhiếp Thanh Anh còn đang bận điều khiển flycam tìm góc đẹp để chụp ảnh. Chu Minh nghe cô nói mà tim như muốn nhũn ra, anh bước đến ôm cô từ phía sau, nắm chặt lấy tay cô, khiến cô hết hồn. Ở đây nhiều người, Nhiếp Thanh Anh ngại ngùng giãy ra, nhưng Chu Minh lại cứ ôm chặt cô không buông tay.

Chu Minh ôm cô từ đằng sau, mặt dán lên gương mặt lạnh buốt của cô. Anh không nhắc đến mẹ, chỉ hỏi, "Anh Anh, thế giới của em ra sao?"

Nhiếp Thanh Anh yên lặng một lát, kinh ngạc hỏi, "Anh không điều tra qua ư? Ông xã, đây không giống tác phong của anh."

Chu Minh, "Mặc dù anh đã tra rồi nhưng vẫn muốn nghe chính miệng em

kể." Anh hôn lên đỉnh đầu cô, "Vợ ơi, anh muốn đi vào thế giới của em, muốn nghe em chia sẻ về thế giới của mình."

Lòng Nhiếp Thanh Anh run rẩy, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh. Đôi mắt sâu thẳm thẳm rất có hồn cứ nhìn cô chăm chú, anh như muốn thổ lộ qua ánh mắt. Nhiếp Thanh Anh nhẹ nhàng quay đầu, suy nghĩ một hồi mới trả lời anh.

"Chính là, toàn bộ thế giới này người quen chỉ đếm trên đầu ngón tay, những người còn lại chỉ giống như đã từng quen biết, rốt cuộc là người quen hay là người lạ em cũng không xác định được. Em thường nhận lầm người, chỉ cần người đó thay đổi kiểu tóc, thay đổi quần áo là em sẽ không nhận ra. Em chỉ biết dựa vào những đặc điểm của họ để ghi nhớ, ví dụ như nốt ruồi ở khóe miệng, hay người này rất đẹp trai, cô kia rất xinh đẹp, nhưng nếu không có đặc điểm gì đặc biệt thì rất khó nhận ra."

Chu Minh, "Như anh à?"

Nhiếp Thanh Anh, "Ừm... Nhưng chúng ta đã ở cùng nhau lâu rồi, em sẽ không nhận lầm anh đâu."

Nhiếp Thanh Anh tiếp tục nhớ lại, "Chính vì ai cũng không nhận ra, lâu rồi, em cũng không muốn nhận, không muốn nói chuyện. Nhưng em lại sợ làm người ta buồn, cho nên ai đến bắt chuyện, em đều cố gắng tiếp chuyện. Dù nói xong cũng không biết họ là ai. Cứ thế, ấn tượng của em trong mắt mọi người không lạnh lùng thì chính là không thích nói chuyện."

Chu Minh ôm chặt lấy cô, lúc nghe cô kể chuyện, anh không nhịn được nở nụ cười.

Rất nhiều sự việc đã được giải đáp.

Ví dụ như, cấp 3, anh và cô đi lướt qua nhau vô số lần nhưng cô đều làm

lơ; Lúc anh rầu rĩ muốn đi phẫu thuật thẩm mỹ vì cô, có lẽ cô đang nhớ ra xem người vừa đi ngang lúc này có quen mình hay không; Anh suy sụp vì cô không để ý đến anh, có lẽ cô không phát hiện ra anh và cô đã gặp nhau rất nhiều lần.

Trong biển người mê mông, thời niên thiếu anh và cô gặp nhau, nhưng đến mười năm sau, duyên phận mới đẩy bọn họ tiến về phía nhau. Quãng thời gian dài dằng dặc ấy đã từng là quãng thời gian đầy đắng cay, nhưng bây giờ nhớ lại, tất cả đều hóa thành mối tình đầu đầy ngọt ngào mà cũng đầy chua xót.

Chu Minh cúi đầu, khẽ cọ lên gương mặt của cô. Nhiếp Thanh Anh khẽ chớp hàng mi, cô nghe thấy Chu Minh cổ vũ bên tai, "VẬY em cứ trò chuyện với mẹ đi. Đừng sợ, mẹ anh rất thích nói đùa, bà ấy hiền lắm, em có nói sai cũng không giận em đâu. Chỉ cần dũng cảm chịu nói chuyện với mẹ thôi."

Anh vuốt tóc cô, bỗng bật cười, "Mà Anh Anh nhà ta ngoan thế này, chắc hẳn mẹ sẽ yêu thương em thôi."

Bên tai Nhiếp Thanh Anh đỏ lên, cụp mắt "ừm" một tiếng.

Sau đó cô nói, "Vậy mặt khẩu laptop của anh là gì?"

"?" Chu Minh không kịp phản ứng lại.

Nhiếp Thanh Anh, "Gửi hình, trò chuyện thì phải dùng laptop của anh mà? Không phải anh lưu ảnh trong máy anh ư? Nhưng em lại không biết mật khẩu của anh."

Chu Minh híp mắt, "..."

Anh không giống Nhiếp Thanh Anh, cô dễ bị lừa, còn anh thì lại rất nhạy cảm. Dù Nhiếp Thanh Anh cố ra vẻ hờ hững nhưng anh vẫn phát hiện cô

đang mất tự nhiên. Chu Minh buồn cười, cúi đầu trêu chọc vợ mình, "Anh Anh, nói thật đi, có phải em muốn lấy máy anh để điều tra hành tung của anh nhưng không mở máy được có đúng không? Trời ạ, sao em có thể nhìn đến bây giờ vậy, em đụng vào máy tính anh hồi nào?"

Anh duỗi tay béo vào mặt cô, đôi mắt lấp lánh ý cười, "Cô bé đáng thương, có phải tự suy diễn trong lòng lâu lắm rồi đúng không? Sao em có thể nhìn đến bây giờ mới hỏi anh thế? Chồng em thiệt đau lòng cho em đó."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Vì bị chồng trêu, mà cũng vì chột dạ nên gương mặt Nhiếp Thanh Anh đỏ ửng. Trước đây cô có thể sử dụng máy tính của Chu Minh thoải mái, nhưng đột trước lại phát hiện ra anh đặt mật khẩu nên không mở được. Anh còn đặt mật khẩu mà cô không cách nào giải ra. Nhiếp Thanh Anh vừa khó tin lại chán nản. Không phải cô muốn điều tra chồng mình, cô không có suy nghĩ đó, chỉ là trong lòng có một cái gai, mỗi khi nhớ đến là lại khó chịu.

Cô có nói chuyện với Lộ Khê, hai người từng suy đoán mật khẩu của anh. Lộ Khê khuyên cô đừng giấu diếm, đừng để sự tin tưởng trong hôn nhân xuất hiện nguy cơ, chỉ bằng hỏi thẳng Chu Minh. Lộ Khê có EQ khá cao nên cô ấy bảo Nhiếp Thanh Anh phải biết lựa lời, đừng hỏi Chu Minh như đang thăm vấn tội phạm... Tình huống này, Nhiếp Thanh Anh đã cố gắng uyển chuyển lắm rồi.

Lòng Nhiếp Thanh Anh rối loạn.

Chu Minh bỗng đi đến trước mặt Nhiếp Thanh Anh, cản trở tầm mắt của cô. Anh duỗi tay nắm lấy tay cô, hai tay đan vào nhau thật chặt. Bàn tay lạnh lẽo dần dần ấm lên. Nhiếp Thanh Anh bị ảnh hưởng bởi khí thế của anh, không tránh cũng chẳng né, đứng yên tại chỗ, ngẩng đầu nhìn anh.

Anh nắm tay cô, viết lên đó một dãy số.

Nhiếp Thanh Anh khẽ đọc, "180521... nghĩa là gì?"

"Ngày 21 tháng 5 năm 2018, anh và em gặp lại nhau, ngày ấy, lòng anh như tro tàn lại bùng cháy."

Nhiếp Thanh Anh giật mình thảng thốt, cánh tay được anh nắm khẽ run lên, nhưng bị anh giữ chặt. Hai người nhìn nhau, đấng trước, đấng sau tràn ngập khinh khí cầu đang bay lên đón ánh bình minh đang ulla vào hẻm núi. Cả thung lũng được tạo thành từ dung nham, địa hình đa dạng. Tận hưởng tiếng reo hò của những người xung quanh, đôi tình nhân cảm giác thời gian như ngừng lại khi thả hồn vào nơi đây.

Chu Minh nhìn cô, khóe môi cong lên một nụ cười rục rờ, anh ôm vai cô, cùng cô thưởng thức cảnh đẹp nơi chân trời.

Ngày 21 tháng 5 năm 2018, Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh gặp lại nhau tại vũ hội. Từ đó về sau, bánh răng định mệnh giữa hai người họ bắt đầu chuyển động lại sau mười năm ngủ yên.

Là ngày mà lòng như tro tàn của anh lại bùng cháy.

Anh cho rằng đó mới chính là sự bắt đầu, càng đáng giá để kỷ niệm hơn so với những ngày kỉ niệm đăng ký kết hôn, hôn lễ...

...

Dưới sự giúp đỡ của Chu Minh, Nhiếp Thanh Anh đã thành công trò chuyện với mẹ Chu Minh. Con dâu không biết cách nói chuyện, là sát thủ của cuộc trò chuyện, nhưng cô lại rất chăm chỉ nghiên cứu sở thích của bà, sau đó lại trò chuyện trong lúng túng... Lâm Quân Yến cảm thấy cô con dâu này rất thú vị, bà có một thú vui hơi ác, mà Chu Minh cũng di truyền cái này từ bà,

chính là gặp người nào đáng yêu là lại muốn trêu chọc.

Nhiếp Thanh Anh đã nhận ra cách nói chuyện của Lâm Quân Yến và Chu Minh giống hệt nhau.

Trêu thì trêu nhưng Lâm Quân Yến vẫn đồng ý để Nhiếp Thanh Anh lấy lòng mình. Lúc Nhiếp Thanh Anh gửi ảnh cho bà, cô thường lén gửi ảnh của Chu Minh sang; Buổi tối trò chuyện với mẹ chồng, Chu Minh sẽ giả vờ vô tình đi ngang qua vợ mình, tiện đường chào mẹ mình một tiếng... Lâm Quân Yến đều âm thầm chấp nhận.

Bà biết rõ là ai đã dạy con dâu mình làm thế. Bà cũng rất áy náy với Chu Minh, nên ngầm thừa nhận phương thức giao tiếp này của con trai.

Bà và Chu Kiến Quốc ly hôn đã nhiều năm, những gì cần buông bỏ cũng đã buông bỏ rồi, bà sống ở nước ngoài rất tốt, cuối cùng cũng có tâm trạng để nhớ xem mình đã từng nhớ đến Chu Minh hay chưa. Năm đó bà hận Chu Kiến Quốc đến thấu xương, hận ông ta lừa bà mười mấy năm. Chu Minh vì thế mà bị liên lụy, bà hận Chu Minh, hận đứa con trai mang dòng máu của Chu Kiến Quốc. Bà chỉ muốn xem như chưa từng có cuộc hôn nhân hơn mười mấy năm này, hy vọng mỗi ngày thức dậy, bác sĩ thông báo rằng bà chỉ là một cô gái hai mấy tuổi đầu, không hề bị người ta gạt cưới, không có chuyện mười mấy năm sau khi cưới lại xuất hiện bà vợ không có hôn thú dẫn theo hai đứa con gái đến gặp chồng bà.

Vì hận nên bà không muốn nhìn mặt Chu Minh, bỏ rơi anh mà ra nước ngoài, con trai đến tìm bà cũng không tiếp.

Bà cố chấp muốn đem ký ức mấy năm đó vùi sâu vào quên lãng...

Mà bây giờ, Lâm Quân Yến mới dần dần nhớ lại, những năm tháng đau khổ ấy, Chu Minh - người luôn cố gắng tìm cách liên hệ với bà đã sống thế

nào. Bà không đến dự hôn lễ của Chu Minh, một mặt là vì không dám đối diện với quá khứ của mình, một mặt là do bà cảm thấy lạ lẫm, xấu hổ.

Bà rất có lỗi với con trai, nhưng lại không biết làm sao để nói chuyện với con trai. Bà chỉ có thể nói giỡn, trò chuyện dăm ba câu như đang trò chuyện với người xa lạ. Nhờ Nhiếp Thanh Anh, cô gái đơn thuần, không suy nghĩ phức tạp này có lẽ là bước chuyển trong mối quan hệ của hai mẹ con họ.

...

Cô gái điềm tĩnh, dịu dàng này luôn làm cho người ta yêu thích. Dù là Chu đại gia hay Lâm Quân Yển, ai cũng đều thích Nhiếp Thanh Anh, khiến Chu Minh rất đặc ý. Chu Minh không còn buồn nữa, mỗi ngày nhìn thấy "âm thực chết người" của vợ yêu cũng vui vẻ chịu đựng.

Tuần trăng mật kéo dài hơn một tháng, đến tháng 11 hai vợ chồng mới quay về nước. Trở lại thành phố A với một đống công việc không kịp xử lý đang chất như núi, Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc phát hiện ra, ông xã được cô vỗ béo mập ra một vòng, sau khi về nước, Chu thiếu có bụng luôn rồi.

Bạn bè đều dán mắt vào hai vợ chồng họ, hi vọng sau khi về nước, Nhiếp Thanh Anh có thể mang thai. Nhưng bây giờ, người có bụng lại là Chu Minh.

Còn bạn học Nhiếp vẫn thon thả, mảnh mai như xưa.

Nhiếp Thanh Anh cảm thấy có lỗi với ông xã, thế là nhanh chóng quyết định mua cho anh một cái vòng tay theo dõi sức khỏe, giám sát ông xã tập thể dục.

Hàng giao đến nhà, Nhiếp Thanh Anh hăng hái giúp chồng đeo vào, đồng thời xem sách hướng dẫn, "Trong đây có nói, nếu lượng vận động quá lớn, nhịp tim đập nhanh thì sẽ có nhắc nhở, em sẽ giám sát anh đó..."

Nhiếp Thanh Anh chưa nói hết, vừa mới đeo vòng vào tay Chu Minh, vòng tay đã bắt đầu rung lên báo động.

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh, "..."

Nhiếp Thanh Anh đang đọc hướng dẫn phải ngơ ngác ngẩng đầu lên, "...?
Vòng tay này bị hư hả?"

"Không có, không có." Chu Minh cười tí tởn, cầm tay cô đặt lên vị trí tim của mình, hắng giọng, "Là vậy, mỗi lần nhìn thấy em là tim anh rộn ràng cả lên, không khống chế được. Hay là mình dẹp cái vụ vòng tay này nhé? Dù sao mỗi lần anh vận động đều nhìn em mà. Nếu cứ để nó báo động mãi thì ai mà chịu cho nổi?"

Nhiếp Thanh Anh lườm anh một cái rồi bật cười.

Cô rơi vào sự phiền não đầy ngọt ngào, bắt đầu tìm cách trả hàng...

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Chu Minh ưu tú khiến người khác phải ngược nhìn.

Chỉ là anh có hơi béo, chỉ cần vợ vạch cái bụng nhỏ của anh ra là anh bắt đầu cuống cuống, sợ vợ ghét bỏ. Mỗi ngày Nhiếp Thanh Anh cột hai túi cát lên đùi để tập múa. Chu Minh hy vọng mọi người sẽ khen anh và Nhiếp Thanh Anh là đôi trai tài gái sắc chứ không phải là "một bông hòa nhài cắm bãi phân trâu". Vì thế Chu Minh tích cực rèn luyện thân thể để lấy lại dáng người trước khi cưới.

Điểm tốt duy nhất khi anh béo chính là, sau khi Nhiếp Thanh Anh tự kiểm điểm bản thân, cảm thấy "món ngon chết người" của mình khiến Chu Minh "quên cả lối về". Vì thế, để giúp ông xã kiểm soát cân nặng, sau khi về thành phố A, bạn học Nhiếp không chịu xuống bếp nữa, cô dịu dàng khuyên anh không được ăn ngoài giờ*. Không có "món ngon chết người" của vợ, Chu Minh như muốn nhảy cẫng lên, nhưng ngoài mặt lại giả vờ từ chối một lát.

过午不食: là giới luật do Phật Thích Ca lập ra cho người tu hành, không được ăn bất cứ thứ gì ngoài thời gian cho phép. "Thời gian" này được tính từ giữa trưa cho đến buổi sáng ngày tiếp theo, trong khoảng thời gian này không được ăn bất cứ thứ gì. Đây là một trong những phương pháp giảm cân ngày nay. Có thể nói là "sáng ăn nhiều, trưa ăn no, tối ăn ít". Sau 3 giờ chiều thì không được ăn thức ăn rắn, cơ thể chỉ được nạp vào chất lỏng như nước, hoặc nước trái cây. Vì 3 giờ chiều là thời gian bài độc của bàng quang, thức ăn thể rắn khó tiêu hóa nên không tốt cho việc giảm béo. (Nguồn: Baidu.)

Nhưng một mình giảm cân có hơi nhàm chán.

Chu Minh lại muốn thử cảm giác được vào phòng tập luyện múa với vợ yêu. Anh vẽ ra cảnh tượng cùng Nhiếp Thanh Anh nô đùa ầm ĩ trong phòng tập, cười cười nói nói, vận động sẽ có hiệu quả hơn. Nhưng chờ đến khi anh bước vào phòng tập của Nhiếp Thanh Anh, mới nhận ra mọi chuyện không như là mơ.

Những lúc không đến vũ đoàn, Nhiếp Thanh Anh cột túi cát trên người ở trong phòng tập tập đá chân, lộn mèo. Trình độ múa của cô đứng nhất nhì trong giới vũ công cùng lứa trong nước, kết quả đó có liên quan mật thiết với việc mỗi ngày khổ công luyện tập của cô.

Lúc Chu Minh đẩy cửa phòng tập ra, Nhiếp Thanh Anh đang vịn giá đỡ, cả người như dán sát vào lan can, cô đang gập eo. Đây là động tác cơ bản trong vũ đạo, mỗi một lần gập eo của Nhiếp Thanh Anh phải từ 30 phút trở lên.

Chu Minh nhìn tư thế nhẹ nhàng của cô, trên trán không có lấy một giọt mồ hôi, anh giật mình, khéo léo nói với vợ rằng anh muốn học múa cùng cô.

Nhiếp Thanh Anh thả chân xuống, nhìn anh, "Anh chắc chứ?"

Chu Minh tưởng cô ghét bỏ vì mình làm vướng chân cô liền giải thích, "Giảm béo mà, anh đã nghiên cứu kỹ rồi, khiêu vũ là vận động toàn thân nên giảm béo rất hiệu quả. Mà vợ anh lại là vũ công chuyên nghiệp, có em dạy anh, chẳng những không sợ làm anh bị thương mà nhiều khi lại "làm chơi ăn thật" ấy chứ. Anh Anh, không dám gạt em, anh cảm thấy mình rất có thiên phú về vũ đạo. Nếu không phải hồi xưa bị ba anh đánh gãy chân thì không chừng bây giờ chúng ta đã là sư huynh muội đồng môn, có khi còn cùng vũ đoàn ấy chứ."

Chu Minh bình tĩnh nở nụ cười tự tin.

Nhiếp Thanh Anh, "Sư tử đệ chứ! Sao anh nhập môn sớm hơn em được."

Chu Minh dừng lại, mất hứng nói, "Cái đó không quan trọng, trọng điểm ở đây là anh muốn học múa với em."

Nhiếp Thanh Anh, "Anh chắc chứ? Em là một giáo viên rất rất không biết đùa, vô cùng vô cùng nghiêm khắc đó."

Chu Minh nở nụ cười xem thường, tròng mắt nhìn vợ anh rồi gật đầu đồng ý, trong lòng lại nhớ đến đoạn khiêu vũ của hai người trong hôn lễ. Sau khi về nước, Chu Minh mới biết hôn lễ của mình đã bị người ta quay lại, được lan truyền rộng rãi trên mạng trong và ngoài nước. Ai ai cũng hâm mộ tài nghệ của cô dâu chú rể. Chu Minh đang tưởng tượng đến một ngày có thể cùng vợ mình rải thức ăn cho chó giống như thế.

Anh khích lệ nhìn Nhiếp Thanh Anh, sau khi cô xác nhận anh không hề nói đùa thì đi đến, đỡ lấy vai anh từ phía sau.

Chu Minh dịu dàng quay đầu nói với cô, "Vợ ơi, anh đã tưởng tượng ra khung cảnh này lâu lắm rồi. Em ôm anh từ phía sau, chỉ bảo anh từng động tác, anh quay đầu nhìn em... Ối ời ời --"

Anh thảm thiết kêu lên, vì cánh tay vợ anh đang mạnh mẽ ép xuống, không chút nương tay tạo ra dáng xoạc chân tiêu chuẩn... Lúc ngồi xuống sàn, Chu Minh muốn rớt cả nước mắt.

Nhiếp Thanh Anh giật mình vì tiếng hét của anh, "Anh từng nghĩ đến cảnh này rồi hả?"

Chu Minh ngồi dưới đất, hai chân thành một đường thẳng. Anh đau đến nỗi không dám hó hé gì, cả người cứng ngắc, toàn thân chỉ dựa vào tay của

Nhiếp Thanh Anh đang đỡ lấy anh. Vợ nói chuyện mà hồn anh đã bay về nơi xa, giọng nói run rẩy, "Cảnh tượng anh mơ... không giống với bây giờ..."

Nhiếp Thanh Anh nhìn đôi môi trắng bệch của anh, cô nhẹ nhàng cúi xuống, gương mặt lạnh lạnh, chóp mũi khê cọ vào anh, dịu dàng an ủi tâm hồn Chu Minh.

Nhiếp Thanh Anh ngập ngừng, "Ông xã, anh có thể tiếp tục không?"

Chu Minh, "Đương nhiên."

Nhiếp Thanh Anh lo lắng ngồi xổm xuống cạnh anh, cô cũng nhìn ra vẻ mặt mất tự nhiên của anh, "Không thì thôi nhé? Anh cũng lớn tuổi rồi, vốn dĩ không phải là thời kỳ luyện múa tốt nhất. Gân cốt, eo, chân đều cứng cả rồi, cơ thể đã qua giai đoạn mềm dẻo. Lớn tuổi rồi đừng tự hành xác mình nữa."

Chu Minh, "..."

Lớn tuổi rồi???

Lớn tuổi rồi??

Anh mới có 25 thôi nha!!!

Chu tam thiếu nghiêm túc ngẩng đầu, mỉm cười nhìn vợ với dáng vẻ vô cùng nhẹ nhõm. Anh nắm cằm cô, "Em nói mò gì thế? Anh sẽ để cho em nhìn thấy thân thể cường tráng của anh. Chồng em là lão hóa ngược đó nha!"

Ngay lập tức, "Ồi ối ối --"

"A a a a cứu tôi với --"

"Vợ ơi cứu anh, đừng đụng vào anh mà --"

"Anh không học múa nữa, anh từ bỏ! Anh sai rồi mà Anh Anh, em tha cho anh đi --"

"Rắc rắc --" tiếng xương giòn tan vang kêu lên, Nhiếp Thanh Anh rút tay về không đụng vào anh nữa, mà cũng không dám đụng.

Chu Minh kêu la liên hồi, lúc được vợ dìu ra khỏi phòng tập, cả người yếu ớt như mấy bà đẻ. Anh ngồi xuống sofa, tu nước ừng ực, không dám giỡn nữa. Đúng lúc này thì Lộ Khê gọi đến tám chuyện với Nhiếp Thanh Anh. Cô chân tay luống cuống đỡ ông xã ngồi nghỉ mới đi nhận điện thoại.

Lộ Khê nghe thấy tiếng rên thảm thiết của Chu Minh thì giật nảy mình, cô cảm thấy rất nể Nhiếp Thanh Anh, "Thanh Anh, cậu làm gì chồng cậu thế? Sao mà nghe giọng ông thảm vậy?"

Nhiếp Thanh Anh đang lo lắng cho chồng, cách một cửa sổ, nhìn ông xã tiu nghỉu cuộn mình làm ổ trên sofa, cô hờ hững trả lời, "Tập múa."

Lộ Khê nghệt mặt ra, tập múa mà thảm thế ư? Sau đó cô dừng lại, nhớ ra bạn thân mình giờ đây là gái đã có chồng, động não một cái liền suy nghĩ lệch đi.

Cô hăng giọng một cái, đỏ mặt đề nghị, "Chuyện này, cậu cũng đừng ăn hiếp người ta. Cậu học múa bao nhiêu năm lại khi dễ một người bình thường ư? Có vài kiểu vận động... trên giường... đối với người bình thường có hơi khó. Cậu, ráng kiềm chế chút đi."

Đương nhiên Nhiếp Thanh Anh không hiểu Lộ Khê ám chỉ cái gì, chỉ ừ một tiếng, "Không phải trên giường, là trong phòng tập múa."

Lộ Khê, "... Khẩu vị nặng thế? Ông chồng nhà cậu tay chân lấm cấm có chịu được không? Không sợ gãy xương hả? Đàn ông mà đến bệnh viện vì chuyện này chắc là ngại lắm nhỉ?"

Nhiếp Thanh Anh vẫn chăm chú nhìn chồng cô, Chu Minh thấy cô gọi điện thoại, vừa kêu rên vừa bước về phía bên này. Nhiếp Thanh Anh nhìn ông xã bằng ánh mắt cố vũ, dọa Chu Minh sợ đến nỗi không dám nhìn nhìn cô nữa, Nhiếp Thanh Anh mất mát trả lời bạn thân, "Chắc là không chịu nổi. Nhưng bệnh này thì sao lại ngại đến bệnh viện? Minh thấy Chu Minh kêu đau dữ lắm, mình phải đưa anh ấy đến bệnh viện thôi."

Lộ Khê, "... Ừm, có lẽ hai vợ chồng nhà cậu không quan tâm đến ánh mắt thế tục, là mình thiện cận rồi."

Hai người "ông nói gà bà nói vịt" một hồi, nhưng bất ngờ là cuộc đối thoại vẫn được tiếp tục. Nhiếp Thanh Anh lo lắng cho Chu Minh, cô sốt ruột muốn đưa anh đi khám bệnh, Lộ Khê bày tỏ ủng hộ, đàn ông mà bị thương ở chỗ kia, thân là vợ thì chắc hẳn rất lo lắng. Lộ Khê gọi cho Nhiếp Thanh Anh, ngoại trừ việc quan tâm đến cuộc sống hôn nhân của bạn thân thì cô còn mang theo tâm sự của mình. Nhưng Nhiếp Thanh Anh là người chậm chạp, trong đầu cô bây giờ chỉ có mỗi ông xã, Lộ Khê đành nuốt lại những lời định nói.

Nhưng sau khi cúp điện thoại, đứng bên ngoài ban công của ký túc xá, Lộ Khê đứng trong gió lạnh cả buổi. Lòng cô nặng nề tâm sự, nhớ đến cô gặp lại Khương Dực trong hôn lễ của Nhiếp Thanh Anh. Bao năm trôi qua, cô lại gặp lại chàng trai ấy, anh vẫn hào hoa phong nhã, lịch lãm đứng cạnh Chu Minh luôn làm trò, Khương Dực tựa như nét mực trong bức tranh thủy mặc, sạch sẽ, thanh tịnh. Anh không giống một thương nhân, mà ngược lại rất giống với văn nhân cổ đại.

Nụ cười của anh khi nhìn cô dâu chú rể khiêu vũ trong hôn lễ, động tác nghiêng đầu nháy mắt của anh, dáng vẻ của anh khi nói chuyện với Nhiếp Thanh Anh, cảm giác ấy giống hệt với những năm cấp 3.

Bao nhiêu năm rồi, Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh đã kết hôn, Khương

Dược đã không còn thích Nhiếp Thanh Anh nữa, Lộ Khê vẫn còn lưu số điện thoại của Khương Dược trong máy mình, lưu đã rất nhiều năm rồi, nhưng cô vẫn không có dũng khí để gọi cho anh. Ngay đến cả câu mở đầu cô cũng nghĩ không xong, không biết phải nói chuyện gì với Khương Dược, cô nghĩ có lẽ Khương Dược cũng không biết mình là ai... Lộ Khê tự khích lệ bản thân thật lâu, hôm nay mới có can đảm gọi cho Nhiếp Thanh Anh để hỏi thăm tình hình của Khương Dược.

Ai ngờ Chu Minh lại làm trò.

Nhưng làm trò cũng có cái hay của làm trò.

Lộ Khê trầm tư hồi lâu, rốt cục cô đã tìm được lý do để liên hệ với Khương Dược, ngón tay cô run lên, gương mặt đỏ bừng, căng thẳng gửi một tin nhắn cho người chưa bao giờ liên lạc kia, "Nghe nói tam thiếu bị thương, anh có biết không?"

Khương Dược nhanh chóng trả lời lại, "?"

Lộ Khê hoàn hồn, tay run lên, suýt nữa làm rơi điện thoại từ trên bàn công xuống. Trái tim cô thành thịch vang lên, cuối cùng cũng nói chuyện với Khương Dược rồi, tuy anh chỉ gửi lại một dấu chấm hỏi đơn giản, nhưng cô có thể tưởng tượng ra gương mặt bất ngờ, khe nhếch mày của anh... Nổi bật hơn người.

...

Buổi tối ở bệnh viện tư nhân, vợ chồng Chu Minh đi khám bệnh, lấy thuốc như thường. Lâu ngày không luyện tập, Chu Minh lại hăng máu gà, hăng quá trớn nên Chu Minh bị thương. Bác sĩ khuyên bảo, bệnh nhân muốn giảm cân là chuyện tốt, nhưng tập luyện phải đều độ, đừng tập quá sức, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi.

Chu Minh mặt dày gật đầu khi nghe bác sĩ dặn dò.

Bạn học Nhiếp ngồi bên cạnh mặt đỏ bừng, đêm hôm khuya khoắt mà còn quấy rầy bác sĩ, thật là ngại quá.

Nhiếp Thanh Anh đỡ ông xã ra khỏi phòng khám bệnh, đứng trong hành lang bệnh viện, hai người bất ngờ đụng phải một nam một nữ đang đi về phía họ. Nhiếp Thanh Anh mù mắt nên không nhận ra hai người, cô chỉ biết hai người này đang chạy về phía họ. Nam thì mặt áo vest, đi giày da, đẹp trai, lịch sự, còn nữ... mặc bộ đồ đồng phục dọn vệ sinh, nhưng gương mặt lại rất xinh đẹp.

Chu Minh hơi dừng lại.

Nhiếp Thanh Anh nhỏ giọng hỏi anh, "Ông xã, họ là ai thế? Chúng ta có quen không?"

Chu Minh nói ra hai cái tên cho vợ nghe để tránh lát hồi hai bên xấu hổ. Đúng lúc, hai người kia chạy đến, nam là Khương Dực, nữ là... thư ký cũ của anh, bây giờ là nhân viên dọn vệ sinh, Trần Linh Linh.

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc nhìn thư ký Trần, không biết trong một tháng qua cô ấy đã xảy ra chuyện gì mà trở thành nhân viên dọn vệ sinh thế này?

Chu Minh cũng khá bất ngờ, nhìn cô thư ký cũ chăm chăm, anh định hỏi nhưng Khương Dực lại hắng giọng cắt ngang.

Khương Dực nhìn anh từ trên xuống dưới, giọng điệu kỳ quái, như cười như không hỏi thăm anh, "Nghe nói cậu... bị thương, có sao không?"

Chu Minh không phải là Nhiếp Thanh Anh, trong nháy mắt, anh nhận ra sự kỳ lạ trong lời nói ấy. Anh nhướn mày, chờ Khương Dực giải thích. Khương Dực chỉ cười không nói, đưa tay đẩy gọng kính, trên mặt viết rõ

ràng mấy chữ "đúng thế, tôi đến đây để xem trò hề". Thư ký tiền nhiệm của Chu Minh, bây giờ là nhân viên lao công nhưng vẫn giữ thói quen nghề nghiệp, thấy sếp cũ lộ ra vẻ nghi ngờ, cô không nhin được lên tiếng giải thích.

Trần Linh Linh đánh một hàng chữ trên điện thoại, giơ lên trước mặt sếp và vợ xếp, để hai người đoán ra ý tứ sâu sa từ lời Khương Dược - "Gà" của anh không sao chứ?

Đều là người văn minh, không nói thẳng ra là gà. Trần Linh Linh lại khéo léo thay thế cái từ nhạy cảm ấy thành hình *gà con*. Hai con gà màu vàng đáng yêu đứng cạnh nhau, đáng yêu nhìn sếp cũ chớp chớp mắt.

Chu Minh và Nhiếp Thanh Anh khó thở, "..."

Khương Dược cười khẽ, "Nghe nói sếp bị thương, tôi đây đại diện cho toàn thể nhân viên đến thăm cậu. Có cần toàn thể công ty đến đây tặng hoa thăm anh hay không? Ờm, tôi thấy rất cần thiết đó chứ, nhìn xem, đứng cũng không đứng nổi, tội nghiệp quá đi thôi."

Chu Minh: Hai người này có bệnh hả!! Không đúng, sao hai con người thất đức này lại cùng đến đây thế!

Sao Chu Minh chịu ngậm bồ hòn để yên, hơn nữa mặt anh còn dày hơn cả tường thành. Nhiếp Thanh Anh định giải thích, nhưng Chu Minh đã quay sang tấn công Trần Linh Linh, "Dì lao công à, dì bao nhiêu tuổi rồi?"

Thư ký Trần vừa âm thầm chế giễu sếp cũ, cả người cứng đờ ngẩng đầu lên, "..."

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Xấu Hổ Muốn Độn Thổ

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Bởi vì đã tối, sau khi hiểu lầm đã được giả thích, Chu Minh nghiêm khắc phê bình hành vi chạy đến xem náo nhiệt của Khương Dược và Trần Linh Linh, ra vẻ đau lòng nhằm lung lay lòng dân, Khương Dược vẫn còn rất bình tĩnh, còn thư ký Trần thừa biết sếp có lẽ đang diễn trò nhưng trong lòng vẫn rất áy náy.

Trần Linh Linh, "Nhưng mà..."

Chu Minh thở dài, "Tôi biết, cô lại muốn nói tôi mập, tuần trăng mật chắc là hạnh phúc quá nên quên mấy người rồi. Nhưng mấy người đâu biết, dù đang tận hưởng tuần trăng mật nhưng mỗi phút mỗi giây tôi đều lo lắng cho công ty chúng ta. Nghĩ đến chuyện mọi người làm việc vất vả, còn tôi lại đi du lịch vòng quanh thế giới, chắc là mọi người ghen tị lắm? Tôi càng suy nghĩ thì lại càng muốn ăn, ăn ăn đến béo luôn..."

Nhiếp Thanh Anh yên lặng nhìn ông xã bên cạnh, Chu Minh đang nói hăng say thì vô tình chạm phải ánh mắt của vợ, anh dừng một chút, tranh thủ kết thúc câu chuyện, "Tóm lại là mọi người vẫn nằm trong tim tôi."

Chu Minh vẫn chưa thỏa mãn, anh bảo chờ ngày mai đi làm lại sẽ thảo luận lại vấn đề "nhân viên công ty thích đi hóng chuyện" này.

Thư ký Trần vì quá bội phục miệng lưỡi trơn tru của sếp nên không dám xen vào lời nào, "..."

... Suýt nữa là quên sếp cũ của cô là "ảnh đế".

Còn Khương Dực thì cứ chăm chú nhìn điện thoại, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn Chu Minh, "Nói xong rồi hả? Ôi, tôi đeo tai nghe, không ai nhắc tôi cũng không biết cậu đã nói xong rồi."

Trần Linh Linh cạ lời nhìn sếp mới, "..."

... Sếp đương nhiệm cũng là lưu manh có văn hóa ư.

Sự thật chứng minh, lần này Chu Minh đã nhớ đến thư ký cũ của mình. Đêm đó sau khi quay về nhà với Nhiếp Thanh Anh, ngày hôm sau anh bắt đầu đi làm lại mà không nghỉ nữa. Công ty mới thành lập của anh và Khương Dực nằm ở trung tâm thành phố, hiện nay khu vực trung tâm đều là tắc đất tắc vàng, vị trí công ty bây giờ hai người cũng đã nhờ vả rất nhiều mối quan hệ mới có được. Lúc trước Chu Minh bận bịu chuẩn bị hôn lễ cho nên chuyện ở công ty đều do Khương Dực giải quyết. Bây giờ, Chu Minh đã về nước, ngập tràn áy náy đến công ty để chia sẻ công việc với bạn mình.

Thang máy đi thẳng lên văn phòng, vừa bước ra khỏi thang máy, Chu Minh nhìn thấy Trần Linh Linh mặt buồn hiu cầm khăn lau, lau tới lau lui. Hôm qua nghe nói sáng nay sếp cũ sẽ đến ông ty, sáng ra vẻ mặt luôn buồn rầu của Trần Linh Linh đã sáng bừng hơn mọi ngày. Chu Minh bước ba bước đã đến trước mặt Trần Linh Linh, sau khi nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, anh vô cùng kinh ngạc.

Chu Minh, "Chuyện gì thế? Tối qua không phải là do cô cosplay à? Đường đường là sinh viên giỏi của đề án 985* mà lại chạy đến đây làm nhân viên vệ sinh ư? Cô bệnh à?"

*Đề án 985 (985工程) hay còn gọi là "Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới" một đề án được Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quốc Vụ Viện nước Cộng Hoà Nhân Dân Trung Hoa đề ra vào ngày 4 tháng 5 năm 1998. Theo thông lệ gọi tên các sự kiện quan trọng của Trung Quốc, lấy số năm và tháng

ghép lại thành 985.

Trần Linh Linh xấu hổ cười cười, "... Tôi cũng đâu muốn."

Chu Minh thích thú vẫy tay với cô ra dấu cùng đi đến văn phòng, "Vừa đi vừa nói."

Trên đường đi, Trần Linh Linh vẫn giữ vững sự chuyên nghiệp, cố gắng không tỏ rõ bất mãn với sếp, cố gắng miêu tả sự thật. Nhưng dù cố gắng khách quan thì cô vẫn lộ ra thành kiến của mình đối với Khương Được, Chu Minh vừa nghe vừa buồn cười, hóa ra Trần Linh Linh đã bị hiểu lầm khá nặng --

Chu Minh cố ý muốn chinh Trần Linh Linh nên anh không có nói với Khương Được rằng thư ký cũ của mình đến nhận việc. Thư ký Trần xinh đẹp lại tự tin, dựa vào thực lực của mình, cô nhất định sẽ chiếm được trái tim của sếp mới.

Nhưng không may cho cô, ngày đầu tiên bước vào công ty, khi cô đang chờ Khương Được đến thì thấy một cô hot girl giọng nói ồm ồm cùng anh đi từ một góc ra, cô nhìn dáng vẻ có trước có sau kia, bộ ngực như muốn dán sát vào người đàn ông đi cạnh, Trần Linh Linh liền hiểu ra.

Hóa ra cô hot girl này là tình nhân nhỏ của sếp mới.

Thư ký Trần rất có đạo đức nghề nghiệp, cô nở một nụ cười tiêu chuẩn, không hề thể hiện thành kiến của mình với sếp mới. Khương Được xem sơ yếu lý lịch của cô cũng rất hài lòng, nghe nói cô đã từng làm thư ký nên anh muốn thử việc một chút. Kết quả, thư ký Trần đã quá quen với công việc thư ký, cô giúp sếp mới giải quyết mọi chuyện vô cùng tự nhiên, đến một ngày kia, trước khi tan làm, cô liền hỏi sếp có muốn hẹn tình nhân nhỏ hay không.

Câu này đã đắc tội Khương Được.

Cuộc sống bị gây khó dễ của Trần Linh Linh bắt đầu như thế đó.

Thư ký Trần bị giáng chức đến phòng thị trường làm việc, cô nén một bụng tức giận cũng không biết mình đã làm sai chuyện gì.

Cô rất có thành kiến với Khương Dực, lúc tám về tình sử của sếp với nhân viên trong công ty, thì lại xui xẻo bị anh bắt gặp; Lúc thì bắt gặp sếp đi cùng với người không đứng đắn; Lúc lại bị sếp bắt được điểm yếu... Cuối cùng, Khương Dực nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp của cô nên đuổi cô xuống làm nhân viên quét dọn, nhắm mắt làm ngơ.

Trần Linh Linh lòng đầy căm phẫn, "Ông chủ, lòng dạ và tầm nhìn anh ta quá hẹp! Quá hẹp! Tôi chưa bao giờ thấy người đàn ông nào mà hẹp hòi như vậy! Mấy chuyện nhỏ như hạt vừng tôi cũng quên thế mà anh ta lại nhớ rõ như in. Ví dụ như anh ta đi ngang qua tôi, tôi chỉ đứng yên một chỗ. Thế mà anh ta cứ khẳng khẳng bảo là tôi đang thăm mắng anh ta, khinh bỉ anh ta, muốn trừ lương tôi."

"Sếp ơi, tôi có lương ư! Tôi mới vào làm, công ty còn chưa giao chức vụ cho tôi mà! Thế mà anh ta cứ chụp vào tiền lương của tôi! Tôi tranh cãi với anh ta một trận, anh ta lại bảo suy nghĩ của tôi có vấn đề, bây giờ chưa có lương thì sẽ trừ vào tiền lương sau này. Sếp có biết tôi bị trừ bao nhiêu lương rồi không? Có phải công ty chúng ta dựa vào mấy người dẫn chương trình đúng không? Tiền lương bị trừ của tôi tương đương với ba tháng tiền lương của một người dẫn chương trình hot nhất trong công ty đấy!"

Chu Minh lạnh nhạt hỏi, "Ồ, thâm thế à, thế sao còn chưa nghỉ, ở lại đây chi cho người ta ăn hiếp hả?"

Trần Linh Linh lịch sự nở nụ cười, "Sếp, tôi đâu phải là người thấy khó mà lui? Anh ta không chào đón tôi, tôi đây sẽ làm nhân viên vệ sinh, mỗi ngày lượn qua lượn lại trước mặt anh ta. Nói thật, mỗi ngày nhìn cái vẻ mặt

nhìn thấy tôi mà như nuốt phải ruồi của anh khiến tôi cảm thấy sự chịu đựng của tôi đều đáng giá."

Chu Minh bỗng nhiên hiểu ra, gật đầu.

Trần Linh Linh nghiêng đầu, chờ sắp truyền sức mạnh cho mình. Nhưng Chu Minh lại rất bình tĩnh, ngay lúc cô bắt đầu nghi ngờ thì anh nhìn cô, ngay lập tức bộc phát, anh bật cười giòn giã, "Ha ha ha..."

Trần Linh Linh, "..."

Cười cái quần á!

Chu Minh cười không ngừng, ban đầu còn cố gắng chịu đựng, nhưng càng về sau thì càng cười to hơn, bả vai run lên, cười đến gập cả bụng. Anh chỉ muốn để Khương Dực giúp anh báo thù, không ngờ hai người này lại như nước với lửa, Khương Dực hành hạ Trần Linh Linh đến chết đi sống lại. Đã vậy, Trần Linh Linh còn không chịu nghỉ làm, đây đúng là một cô gái kiên cường nhất thế giới.

Thư ký Trần, "Sếp à!"

Chu Minh, "Được rồi, tôi sẽ thay cô ra mặt! Khương Dực chỉ đùa cô thôi mà. Cô mềm xuống là được. Chơi cũng đủ rồi, tranh thủ thay bộ đồ này ra, đến văn phòng giám đốc báo cáo đi. Đúng là lãng phí nhân tài."

Bấy giờ, Trần Linh Linh mới nở nụ cười, hài lòng cầm cây lau nhà đi thay đồ.

Sau khi Trần Linh Linh thay đồ xong, đồ công sở tôn lên dáng vẻ đầy đặn, sinh động của cô, cực kỳ sinh đẹp. Cô gõ cửa bước vào văn phòng, nhìn hai vị giám đốc đang ngồi trên bàn làm việc, mỗi người một bên nói chuyện với nhau. Cô thư ký quyến rũ bước vào, Chu Minh ngừng nói, nhắc đến Trần

Linh Linh, "Linh Linh đi theo tôi khá lâu, rất có kinh nghiệm, năng lực cũng rất xuất sắc, có thể hiểu hết ý của cấp trên cũng như khách hàng. Tôi thấy có thể để cô ấy đi đào tạo người mới."

Cách một lớp mắt kính, Khương Dực ngồi bên trong, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cô thư ký cười đến giả tạo kia. Anh khẽ cười, "Tôi thấy cô ta chẳng hiểu ý của cấp trên gì cả, đến phòng nghiệp vụ luyện thêm nhân lực cũng tốt."

Trần Linh Linh trong lòng khinh bỉ nhưng ngoài mặt lại bày ra vẻ cảm động, "Cám ơn sếp đã khen."

Khương Dực nói, "Cậu có cảm thấy cô ta đang mắng thầm tôi không?"

Trần Linh Linh, "..."

Chu Minh nhìn Trần Linh Linh, cô ra vẻ vô tội nhìn anh bày tỏ lòng trung thành, trong đôi mắt chỉ toàn là kẻ sinh nhai. Chu Minh cảnh cáo nhìn cô vài giây, song vẫn giúp cô giải thích, cười cười khẳng định cô không nghĩ thế đâu.

Khương Dực, "Ờ, Chu Minh nói gì thì chính là cái đó. Tôi đã sắp xếp công việc cho thư ký cũ của cậu rồi, bây giờ tới lượt cậu đến thủ đô tìm nhà đầu tư cho công ty nhé?"

Chu Minh sợ hãi đứng bật dậy, "Gì? Tôi chỉ mới đòi việc làm cho thư ký cũ thôi mà cậu đã bắt tôi đi công tác, muốn trả thù tôi à?"

Khương Dực, "..."

Khương Dực nhếch môi, chân thành nói, "Chu Minh à, sao lúc trước cậu không học diễn xuất nhỉ? Lãng phí nhân tài quá."

Cơ nghiệp diễn xuất này, nói tới là tới, nhưng cũng làm dịu bầu không khí trong phòng làm việc. Không hay chính là, Chu Minh vừa về đã bị điều đi công tác. Đạo gần đây, Khương Dực lại bận nên anh không có cách nào từ chối bắt Khương Dực đi thay.

Nhưng đi thủ đô công tác... Anh bàn bạc với Khương Dực, chuyển công tác không được quá một tháng, một tháng không được gặp vợ, Chu Minh rất rất không tình nguyện.

...

Về đến nhà, anh nói với Nhiếp Thanh Anh chuyện mình đi công tác, Chu Minh quan sát vợ một hồi, chỉ cần một ánh mắt thất vọng của vợ thôi, anh sẽ mặt dày nói lại với Khương Dực rằng mình không đi nữa. Nhưng Nhiếp Thanh Anh lại quá hiểu chuyện, biết chồng sắp đi công tác, cô ngoan ngoãn đi soạn hành lý cho chồng.

Chu Minh tức giận, "Soạn làm gì? Không phải anh mới về à? Để anh mang theo nguyên cái va ly vừa đi du lịch về là được rồi!"

Nhiếp Thanh Anh suy nghĩ một lát, "Đúng ha... Nhưng đồ trong va li đã soạn ra rồi mà."

Chu Minh trừng mắt nhìn cô.

Anh nghĩ Nhiếp Thanh Anh căn bản không hiểu tâm trạng của anh, ai ngờ cô gái đang ngồi soạn đồ dưới đất nghĩ nghĩ một lát, cô bỗng ngẩng đầu lên, đôi mắt cong lên, âm giọng hỏi. "Có phải anh muốn em an ủi, năn nỉ anh đừng đi đúng không?"

Chu Minh hừ một tiếng.

Nhiếp Thanh Anh đứng dậy, đi đến dang hai tay ra, "Cho anh ôm một cái

nhé?"

Chu Minh ôm chặt cô vào lòng, cúi đầu xuống cắn lên xương quai xanh của cô để hả giận.

Nhiếp Thanh Anh yên lặng để cho anh ôm, không hề nói cho ông xã biết, anh đi công tác một tháng cũng không sao cả.

Bởi vì, cô đã nhận được lời mời của cô Tôn Đình Hồng đến thủ đô tập múa. Cô vẫn chưa nói chuyện này với anh.

Tặng cho anh một bất ngờ vậy.

...

Chu Minh đau lòng vì vợ tỏ ra vô cùng hồ hững khi nghe anh đi công tác, không lưu luyến, không dính người, lại bình tĩnh soạn đồ cho anh, tựa như chỉ hận không thể kéo anh lên máy bay rồi biến đi.

Mặt Chu Minh trầm xuống.

Trước khi lên máy bay, Nhiếp Thanh Anh lạnh nhạt tiễn anh lên máy bay, Chu Minh thất vọng vô cùng. Có lẽ Nhiếp Thanh Anh đã nhận ra được tâm tư của anh, có mấy lần cô định nói với anh mình cũng sắp đi thủ đô, nhưng hiếm khi cô muốn cho anh một bất ngờ, thế là cố gắng nhịn xuống.

Đến trước cổng kiểm an, bây giờ là thời gian để hai vợ chồng chia tay nhau. Chu Minh kéo va li đi thẳng mà không theo quay đầu, Nhiếp Thanh Anh đứng đằng sau kêu, "Chu Minh."

Chu Minh dừng lại, lạnh lùng quay đầu, anh mang kính râm, lạnh lùng hỏi, "Gì?"

Nhiếp Thanh Anh dịu dàng nói, "Ông xã, đến thủ đô rồi thì nhớ..."

Chu Minh giễu cợt, "Nhớ em, nhớ gọi điện cho em đúng không? Anh cho em hay, đã muộn rồi! Hôm qua còn hờ hững lạnh lùng với anh, hôm nay lại bắt anh nhớ em mỗi ngày? Em nghĩ hay quá ha? Không chịu nổi lực mà đòi quả ngọt? Muốn anh nhớ em mỗi ngày ư, ăn nỉ anh đi!"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Mấy người xung quanh không nhin được quay đầu nhìn sang, tình yêu bây giờ y hết mấy bộ phim máu cún 8 giờ tối.

Nhiếp Thanh Anh dờ khóc dờ cười, đưa tay đỡ trán nhìn ông xã đẹp trai lạnh lùng của mình.

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng đáp, "Em chỉ muốn nói là, đến nơi rồi cũng phải nhớ mà tập thể dục. Đừng quên đó!"

Chu Minh, "..."

Xấu hổ muốn độn thổ.

Gương mặt hiện lên vẻ chật vật, anh gượng gạo đáp lại, "Tạm biệt!"

Nhanh chóng bước qua cửa kiểm tra an ninh.

Nhiếp Thanh Anh đứng phía sau cười khẽ, linh cảm bỗng nhiên trào dâng, cô lấy điện thoại chụp lại bóng lưng đìu hiu của ông xã.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Chồng Biết Em Đã Nhận Lỗi Rồi Nên Không Tức Giận Đâu

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân
Lúc Chu Minh gửi tin nhắn đến, Nhiếp Thanh Anh đang ngồi trong tiệm áo cưới cùng các đồng nghiệp. Cô buộc tóc đuôi ngựa, hàng mi dài cong vút tạo nên một dải bóng mờ trên gương mặt cô. Người đẹp ngồi dựa vào cửa kính, hai chân bắt chéo, vì nắng gắt nên phải cúi đầu, híp mắt, che điện thoại lại để dễ dàng nói chuyện với ông xã. Bên ngoài cửa sổ, người đi đường nhìn thấy người đẹp ngồi bên cửa sổ trong tiệm áo cưới bên này đều phải dừng lại ngắm nhìn, có người còn lấy điện thoại ra chụp lén.

Các đồng nghiệp vui vẻ giúp cô dâu chọn áo cưới, Nhiếp Thanh Anh cứ bình tĩnh ngồi đó làm "người mẫu quảng cáo" cho tiệm. Dù cô đến chỉ ngồi một chỗ, không nói câu nào đi nữa thì đồng nghiệp đã cảm thấy cô rất nể tình rồi. Nhân viên trong tiệm cũng không dám quấy rầy Nhiếp Thanh Anh, thật không ngờ, trưa nay cô dâu đến thử áo cưới, nữ thần Nhiếp ngồi bên cửa sổ đã làm cho cửa tiệm bọn họ thu hút được nhiều khách hàng hơn.

Bọn họ chỉ hận không thể để người đẹp ngồi trong tiệm mình mỗi ngày như thế -- mỹ nhân như Nhiếp Thanh Anh, nếu mặc áo cưới của tiệm vào sẽ càng tạo nên hiệu quả.

Nhưng rõ ràng, cô dâu không phải là Nhiếp Thanh Anh, nhân viên cửa hàng vô cùng thất vọng khi biết được Nhiếp Thanh Anh đã kết hôn rồi, hơn nữa, áo cưới của cô có khi còn mắc hơn tất cả áo cưới trong tiệm cộng lại. Cô dâu đến thử áo cưới hôm nay là một vũ công trụ cột khác trong vũ đoàn của tỉnh - Lương Hiếu Bạch.

Lương Hiếu Bạch sắp kết hôn rồi, chú rể vẫn là Từ Bạch Dương. Đồng

nghiệp sau lưng cô ta nói này nói nọ, suy đoán cô gái tầm thường như Lương Hiếu Bạch mà có thể gả vào nhà họ Bạch, chắc chắn là nhờ bác sĩ bảo cưới. Có người còn thề thốt khẳng định rằng mình thấy bụng của Lương Hiếu Bạch to ra, chắc chắn đã mang thai. Hơn nữa, Lương Hiếu Bạch đã xin từ chức, có lẽ sau khi cưới sẽ rút lui ở nhà làm vợ hiền. Đồng nghiệp ai ai cũng hâm mộ cô ta gặp thời, đồng thời thái độ đối với Lương Hiếu Bạch cũng thay đổi, thỉnh thoảng lại lén nhìn Nhiếp Thanh Anh.

Nếu bọn họ nhớ không lầm, bạn trai cũ của Nhiếp Thanh Anh là Từ Bạch Dương? Sau đó, Nhiếp Thanh Anh lại gả cho Chu tam thiếu của nhà họ Chu quyền thế. Sau khi Chu Minh đánh vũ công nam trong vũ đoàn một trận, không còn ai dám nói sau lưng Nhiếp Thanh Anh nữa. Nhưng bây giờ Lương Hiếu Bạch gả cho Từ Bạch Dương... Vài đồng nghiệp nháy mắt đã ngửi thấy mùi: Lúc trước, Nhiếp Thanh Anh và Từ Bạch Dương chia tay không lẽ là do Lương Hiếu Bạch đào góc tường? Lương Hiếu Bạch là kẻ thứ ba ư?

Tin đồn truyền khắp vũ đoàn.

Nhiếp Thanh Anh không hề lên tiếng, cô chỉ chuyên tâm chuẩn bị đồ đạc bay đi Bắc Kinh. Cô đã bỏ lỡ cuộc thi tháng mười, lần này đến thủ đô là do cô Tôn Dĩnh Hồng mời đến hợp tác trong một bài múa. Vũ hội của cô giáo Tôn được xuất hiện trong hội nghị quốc tế, đây chính là cơ hội của tất cả vũ công trong nước. Vũ công mà vũ đoàn tỉnh A tiến cử chính là Nhiếp Thanh Anh. Sau khi cô quay trở lại thành phố A đã bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi lần này.

Lúc trước cô và Từ Bạch Dương chia tay, từ đầu đến cuối, cô không hề nói chuyện anh ta ngoại tình cho người khác biết. Bây giờ trong vũ đoàn đều truyền tai nhau, nói Lương Hiếu Bạch là kẻ thứ ba, Từ Bạch Dương đã ngoại tình, Nhiếp Thanh Anh lại càng không phủ nhận.

Cô vốn dĩ không thèm để ý đến mấy chuyện này, ban đầu còn canh cánh

trong lòng chuyện Từ Bạch Dương, sau khi mối quan hệ giữa cô và Chu Minh tốt hơn, cô cũng không còn quan tâm đến cái người tên Từ Bạch Dương này nữa. Cho nên, dưới ánh mắt đầy phức tạp của Lương Hiếu Bạch, cô có thể thẳng thắn nhận thiệp cưới của bạn trai cũ dưới ánh mắt đầy phức tạp của Lương Hiếu Bạch. Cô không ngại khi tham gia hôn lễ của bạn trai cũ từng căm sừng mình, chuyện này khiến Lương Hiếu Bạch vô cùng khó chịu.

Nhiếp Thanh Anh không quan tâm đôi vợ chồng sắp cưới này, cô chỉ hờ hững ngồi một bên xem cô ta thử áo cưới. Mặc dù không chọn áo cưới, nhưng cô có thể ngồi nói chuyện phiếm với ông xã.

Chu Minh hỏi, "Vợ ơi, thời tiết ở thành phố A tốt lắm nhỉ? Em nhớ ra ngoài tản bộ, phơi nắng nhé."

Nhiếp Thanh Anh đang ngồi bên bệ cửa sổ phơi nắng đang định nhắn tin trả lời "Được", nhưng cô bỗng dừng lại, nghĩ nghĩ rồi lại xóa, cô hỏi, "Sao anh biết thời tiết ở đây rất tốt hả? Có phải anh nắm rõ bây giờ em đang làm gì đúng không?"

Chu Minh lập tức trả lời, "Vợ à, đó là do anh quan tâm em mà! Anh vì em mà xem dự báo thời tiết ở thành phố A đó! Vợ ơi, em thay đổi rồi, em không còn tin anh nữa!"

Nhiếp Thanh Anh chần chờ một lát, "Vậy là em hiểu lầm anh rồi? Em đang ở trong tiệm áo cưới, đồng nghiệp em sắp kết hôn."

Chu Minh, "À, đồng nghiệp sắp kết hôn à. Có phải quan hệ giữa hai người bọn em không tốt đúng không? Anh thấy quan hệ của em và đồng nghiệp không thân cho lắm, em không cần tham gia náo nhiệt đâu. Ngồi một chút là được, đồng nghiệp của em gian xảo lắm, em không đối phó nổi đâu."

Thái độ hờ hững nhẹ nhàng này của Chu Minh... Nếu bảo anh thật sự

không biết cô đang làm gì, với tính kiểm soát của anh, nhất định anh sẽ lòng vòng hỏi này hỏi nọ. Nhưng bây giờ anh lại lạnh nhạt bảo cô cách xa đồng nghiệp mình ra... Cô không chỉ nghi ngờ Chu Minh biết rõ mình đang làm gì, cô còn nghi Chu Minh biết Lương Hiếu Bạch.

Nhưng sao lại có chuyện như vậy?

Cho đến bây giờ, cô chưa từng nhắc đến chuyện của Từ Bạch Dương và Lương Hiếu Bạch, anh cùng lắm là gặp qua cô ta vài lần mà thôi, sao anh lại biết rõ như thế?

Dựa vào kinh nghiệm trải đời của Nhiếp Thanh Anh, cô nhận ra thái độ của anh khác hẳn với lúc hi hi ha ha bình thường. Cô do dự, nhưng lại không muốn đoán ông xã từng gặp Lương Hiếu Bạch sau lưng mình, hoặc là chuyện cô và Từ Bạch Dương chia tay có liên quan đến anh...

Chu Minh nhin không được lại hỏi, "?... Vợ ời, sao em không nói chuyện?"

Nhiếp Thanh Anh chậm rãi gõ chữ, "Anh chắc chắn biết em đang trong tiệm áo cưới, còn biết bạn trai cũ của em kết hôn."

Bên kia cứ hiện "đối phương đang soạn tin", nhưng cả buổi trời vẫn không thấy trả lời.

Nhiếp Thanh Anh bất đắc dĩ, cô càng lúc càng hiểu rõ tính cách hung hăng ẩn dưới vẻ ngoài luôn cười đùa kia, "Anh đừng phái người theo dõi em nữa. Em không cần bảo vệ, cứ như âm hồn bất tán, khó chịu lắm."

Chu Minh dừng lại, có lẽ cảm thấy mọi lời giải thích đều vô dụng, mà giọng điệu của Nhiếp Thanh Anh không giống như đang tức giận. Anh nhanh chóng gửi tin nhắn thoại sang, lấy lòng nhận mình sai, chọc vợ vui để vợ quên đi cảm giác khó chịu khi bị theo dõi.

Áo cưới là giấc mộng của các cô gái. Trước đó, các đồng nghiệp đã được mời sang Đức tham dự hôn lễ lãng mạn như truyện cổ tích của Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh, bọn họ hâm mộ không thôi. Đáng tiếc, hôn lễ của cô, người bình thường chỉ dám đứng một bên hâm mộ. Nhưng tiệm áo cưới này rất bình dân, mấy đồng nghiệp đến giúp Lương Hiếu Bạch chọn áo cưới, chọn chọn một hồi, ai cũng đều đến mặc thử một lần.

Đến khi Lương Hiếu Bạch mặc xong áo cưới đứng trước gương cả buổi, quay đầu lại chỉ thấy mỗi Nhiếp Thanh Anh đang ngồi bên cửa sổ. Cô yên tĩnh hoàn toàn đối lập với bầu không khí ồn ào trong tiệm áo cưới, Nhiếp Thanh Anh cúi đầu bận rộn trò chuyện với chồng mình. Nữ thần chưa bao giờ động vào điện thoại, thế mà giờ đây ngày ngày ôm khư khư điện thoại bên mình, chỉ vì ông xã quá lăm lờ. Chỉ cần để điện thoại xuống, nữ thần có thể sẽ bỏ lỡ tin nhắn của ông xã.

Lương Hiếu Bạch đi qua, cô ta mặc váy cưới trắng tinh khôi, váy trắng dính đá khê bay theo từng bước chân. Nhưng khi cô ta nhìn sang cô gái đang ngồi dựa vào cửa sổ bên kia, chỉ cảm thấy dù chỉ là một bộ đồ bình thường, cô ta cũng không bằng Nhiếp Thanh Anh. Không tao nhã như cô, không thuần khiết như cô, không cao quý như cô.

Lương Hiếu Bạch ngồi xuống, bỗng cất tiếng, "Đang nói chuyện với ông xã hả?"

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, nhìn thấy áo cưới liền biết là ai. Cô nhàn nhạt lên tiếng, cất điện thoại vào, thấy mình ngồi trong đây mà không để ý đến cô dâu thì cũng không tốt cho lắm. Nhiếp Thanh Anh mở miệng, "Váy cưới đẹp lắm."

Về mặt Lương Hiếu Bạch mất tự nhiên, "..."

Nghĩ thầm, quả nhiên Nhiếp Thanh Anh không biết cách nói chuyện. Bây

giờ, toàn bộ vũ đoàn đều biết áo cưới của Nhiếp Thanh Anh như thế nào? Cô lại khen áo cưới của Lương Hiếu Bạch xinh đẹp? Đây không phải là đang giễu cợt cô ta ư?

Nhưng trong lòng Lương Hiếu Bạch biết rõ Nhiếp Thanh Anh không phải là loại người như vậy, dù toàn bộ vũ đoàn ở sau lưng mình là "kẻ thứ ba" thì chắc chắn trong đó không có người bị phản bội - Nhiếp Thanh Anh.

Lương Hiếu Bạch cười khở lắc đầu. Cô ta kinh ngạc nhìn Nhiếp Thanh Anh, rồi lại nhìn điện thoại trong tay cô. Mắt cô ta tối lại, thấp giọng nói, "Cô và tam thiếu thật hạnh phúc. Tam thiếu đối xử với cô tốt như thế, anh ấy chắc hẳn rất yêu cô. Cô thật may mắn, lúc nào cũng có người yêu thương ở bên cạnh."

Nhiếp Thanh Anh khách sáo đáp lại, "Ông xã cô cũng rất yêu cô. Chúc hai người trăm năm hạnh phúc."

Lương Hiếu Bạch lại lắc đầu mà không nói gì.

Chỉ có cô ta tự mình biết, cuộc hôn nhân này có bao nhiêu chênh vênh. Cô ta cố gắng bao lâu nay, bị người ta chửi bới tới giờ, mượn cái thai trong bụng để kết hôn. Nhưng hợp đồng của cô ta và Chu Minh ngày một đến gần. Người ngoài chỉ thấy cảnh tượng nở mày nở mặt của cô ta, nhưng trong lòng Lương Hiếu Bạch lại đang rất lo lắng. Hôn lễ càng đến gần thì cô ta lại càng bất an.

Lương Hiếu Bạch nhìn sang Nhiếp Thanh Anh, lẩm bẩm, "Tôi thật hâm mộ cô. Người thì xinh đẹp, đi đến đâu mọi người cũng chú ý đến cô chứ không hề để ý đến bọn tôi. Múa lại giỏi, có thiên phú, nếu cô đứng hạng nhất thì người ta không còn quan tâm đến hạng hai, hạng ba, nếu thế thì còn có ý nghĩa gì. Từ Bạch Dương yêu cô, Chu Minh cũng yêu cô, người yêu cô nhiều như thế... Thế nhưng cô lại không hề quan tâm. Cô cứ vui vẻ sống trong thế

giới của bản thân, những thứ khác đều là đồ bỏ, có tốt hay không cô cũng chưa bao giờ tức giận, chưa bao giờ thấy buồn."

"Tôi chỉ nghĩ vì khí chất hờ hững của cô nên mới khiến cho đàn ông đều yêu cô. Không có được thì luôn là tốt nhất. Nhưng vẻ đẹp của cô, tôi có học cũng không học được. Mọi người đều nói cô là nữ thần, nữ thần thì sẽ khác hẳn với những người bình thường như chúng tôi."

"Dù tôi có xinh đẹp, mặc váy cưới gả cho Từ Bạch Dương, thì tôi cũng không phải là nữ thần, vẫn không bằng cô. Cô là ánh trăng, là nốt chu sa trong lòng đám đàn ông. Cô càng không quan tâm, bọn họ lại càng yêu cô. Vậy còn bọn tôi thì sao? Là kẻ thay thế của cô à? Đám đàn ông không có được cô, nên lấy bọn tôi gộp cho đủ số, sống qua ngày..."

Nhiếp Thanh Anh, "Cô gái có thể sống qua ngày có gì không tốt? Sao cứ phải sống dưới cái bóng của tôi?"

Đôi mắt đen láy của Lương Hiếu Bạch ngân ngấn nước, bị Nhiếp Thanh Anh cắt ngang, cô ta không nói gì thêm.

Nhiếp Thanh Anh đứng dậy, cúi đầu nhìn cô gái mặc váy cưới đang ngồi trên sofa, hàng mi dài che giấu thần sắc của cô, "Mỗi một người đều là duy nhất. Lúc cô hâm mộ tôi, tôi cũng rất hâm mộ cô. Tôi chưa bao giờ so đo với cô, cho nên cô cũng đừng so đo với tôi."

Lương Hiếu Bạch thấy thật buồn cười, cô ta kích động đứng dậy.

Đừng so đo với cô?

Cả trái tim của Từ Bạch Dương đều dành cho cô, Lương Hiếu Bạch sao không thể so đo với cô? Chu thiếu vì cô mà ký hợp đồng với cô ta, Lương Hiếu Bạch sao không thể để tâm đến cô? Nữ thần quả thật không biết khó khăn của nhân gian, nói chuyện nghe thật nhẹ nhàng... Lương Hiếu Bạch

không phản bác lại, vì các đồng nghiệp thử áo cưới đã quay lại, ồn ào đi đến đây.

Cô ta chỉ có thể rời đi.

Sau khi cô ta đi, điện thoại Nhiếp Thanh Anh cứ rung mãi. Cô lo nói chuyện với Lương Hiếu Bạch, Chu Minh lại tưởng cô đang giận, liên tục hỏi cô "Em có ở đó không?". Lúc Nhiếp Thanh Anh đang đọc tin "Em có đó không?", Chu Minh lại gửi thêm cả chục tin "có đó không" đến. Đoán chừng bên kia có việc nên anh không tiện gọi điện trực tiếp. Nhưng đang bận mà anh còn gửi tin nhiều như thế... Nhiếp Thanh Anh bị Chu Minh bom tin mà hoa cả mắt, điện thoại cũng đơ luôn.

Ông xã cô vẫn tiếp tục bom tin.

Nhiếp Thanh Anh không thể nhịn nổi nữa, cô kéo ông xã vào danh sách đen ngay lập tức.

Thế giới rốt cục đã thanh tĩnh.

Nhiếp Thanh Anh thở phào nhẹ nhõm.

...

Nhiếp Thanh Anh kéo Chu Minh vào danh sách đen ba tiếng, Chu Minh giận đến nỗi muốn gọi điện thoại cho cô ngay. Nhưng cuộc họp chiều nay rất quan trọng, thực sự không thể gọi cho vợ anh được, đành phải nén giận vào trong. Trên đường đi, anh tranh thủ thời gian gọi cho cô mấy cuộc điện thoại nhưng Nhiếp Thanh Anh đang luyện múa, không mang điện thoại trong người, anh cứ gọi đến khi hết tiền. Cả ngày hôm đó, Chu Minh đều bận gặp khách hàng, buổi tối sau khi uống rượu liền lăn ra ngủ, chờ đến sáng hôm sau, anh mới nhớ ra chuyện vợ anh đã kéo anh vào danh sách đen.

Trong lòng anh rất tức giận!

Anh nhất định phải dạy cho Thanh Anh một bài học, phải bắt cô thôi ngay cái tật hờ cái là kéo anh vào danh sách đen này cho anh! Có vợ nhà ai mà mỗi lần không vui liền kéo chồng vào danh sách đen hay chưa? Mà từ lúc kết hôn đến nay, không biết bao nhiêu lần anh bị cô kéo vào danh sách đen rồi.

Chu Minh gào thét trong lòng cả buổi, cầm điện thoại định chiến đấu một lần nữa. Anh theo thói quen mở khung chat ra, ngạc nhiên khi phát hiện vợ anh đã kéo anh ra ngoài rồi. Chu tam thiếu khẽ cười, thầm nghĩ: Anh Anh bệnh kiêu.

Sau đó anh lại nghĩ: Không được! Có kéo anh ra khỏi danh sách đen cũng không được! Anh muốn dạy cho cô một bài học, để cô nhận ra rằng việc hờ tít là chặn anh là không được.

Đúng lúc này, Nhiếp Thanh Anh gửi tin nhắn đến: Chu Minh, anh dạy chưa?

Chu Minh đọc tin nhắn của cô, ngón tay khẽ giật, cố gắng khống chế không để mình nhắn tin lại, phải để cho cô lo sốt vó lên mới được. Kết quả, Nhiếp Thanh Anh lại nhắn tiếp: Hôm nay em bay, trưa là đến thủ đô rồi, anh có đến đón em được không?

Lần này Chu Minh đứng ngồi không yên.

Anh đã quên mất sự kiên quyết vừa nãy của mình, kinh ngạc gửi tin nhắn thoại cho vợ, "Bay tới thủ đô? Sao lại bay sang đây? Em đến đây để xin lỗi anh hả?"

Chu Minh vừa hết hồn vừa cảm thấy ngại ngùng, anh nói, "Ây gu, không cần phiền phức thế đâu. Anh biết em có tâm là được rồi, nhưng đừng vì chuyện nhỏ này mà chạy đến đây đâu. Chồng vẫn yêu em, chồng tha lỗi cho

em đó, chồng biết em đã nhận lỗi rồi nên không tức giận đâu."

Nhiếp Thanh Anh không trả lời, cô gọi thẳng đến cho anh.

Bạn học Nhiếp khó hiểu, "Anh đang nói gì thế, ông xã? Em đến thủ đô công tác mà."

Chu Minh, "..."

Nhiếp Thanh Anh chuyển chủ đề rất tự nhiên, "Anh rảnh để nhận điện thoại rồi hả?"

Chu Minh tức giận, "Không rảnh!"

Nhiếp Thanh Anh, "À, thôi được. Vậy anh cứ bận chuyện của anh đi, em gọi bạn em đến đón vậy..."

Chu Minh bỗng cảnh giác: Bạn học? Nam hay nữ? Nhất định là nam rồi! Vợ anh xinh đẹp tuyệt trần, bạn học kia chắc chắn cũng thầm mến vợ anh, chứ không thì không thể chỉ cần một cuộc điện thoại mà đến ngay được... Chu Minh lập tức mỉm cười, dịu dàng đáp, "Nói gì thế? Chồng em ở ngay thủ đô mà em gọi người khác đến đón là sao? Anh còn chưa biết em đến đây làm gì, em phải nói rõ ràng cho anh."

Nhiếp Thanh Anh, "Không cần, thế thì cực cho anh lắm, anh cứ bận chuyện của anh đi."

Chu Minh, "Anh không sợ cực! Em đứng đó chờ anh!"

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Khách Sạn Tình Yêu

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nhiếp Thanh Anh liên tục bảo nếu anh bận thì không cần đến sân bay đón cô, Chu Minh lại cứ nói không bận. Kết quả là giữa trưa Nhiếp Thanh Anh xuống sân bay, Chu Minh lại gọi đến thông báo anh đang trên đường đến, bảo cô ráng chờ anh thêm nửa tiếng.

Chu Minh sợ cục cưng của mình bị đói nên nói, "Nếu không em đi kiếm gì ăn đi. Đừng chờ anh."

Nhiếp Thanh Anh, "Anh chưa ăn hả? Em chờ anh đến rồi ăn chung."

Trong lòng Chu Minh như được lấp đầy bởi sự cảm động, ngọt ngào như kẹo. Cũng có một ngày, người chưa bao giờ quan tâm anh có tốt hay không sẽ để ý rằng anh ăn cơm hay chưa. So với Nhiếp Thanh Anh lạnh như băng lúc mới cưới, bây giờ cô đã tiến bộ rất nhiều. Chu Minh dịu dàng nói, "Vậy, vậy em đợi anh đến rồi ăn luôn nhé. Nhưng em cứ ăn lót dạ trước đi, mua bánh hay gì ăn trước đi, đừng để đói bụng."

Nhiếp Thanh Anh, "Không cần đâu."

Lúc trước mỗi lần cô tập múa thường xuyên bỏ lỡ giờ cơm, qua cơm rồi thì không ăn luôn. Huấn luyện quanh năm suốt tháng, cô sớm quen với việc bỏ bữa.

Nhưng Chu Minh không cho phép cô tùy ý, không quan tâm đến sức khỏe của mình như thế. Tài xế lái xe phía trước, Chu Minh ngồi ghế sau ân cần dặn dò vợ mình, cuối cùng anh nói, "... Cơ thể của em bây giờ không phải chỉ của riêng em! Em phải phụ trách hai sinh mạng đó. Để mình đói thì không sao, để

người khác đối chết thì phải làm sao?"

Nhiếp Thanh Anh, "...?"

Cô ngờ ngàng hỏi lại ông xã nhà mình, "Em mang thai hả? Em mất trí nhớ rồi ư? Sao lại không biết cơ thể này của em không phải của mình em nữa rồi?"

Chu Minh vừa nãy còn nghiêm túc dặn dò, lúc này đã cười phá lên, "Cơ thể không chỉ của mình em, mà còn là tâm can của anh nữa. Em đối thì tìm anh đâu."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu thiếu lại nhây nữa rồi.

Dù biết anh đang nghịch ngợm, nhưng mấy câu dỗ ngọt thế này vào tai khiến lòng cô mềm nhũn, cả người tê dại. Sau khi cúp điện thoại, hai gò má Nhiếp Thanh Anh ửng đỏ, khóe môi cứ cong lên. Đôi mắt cô tràn ngập sự dịu dàng, cô lưu luyến mở khung chat của mình và Chu Minh ra xem lần nữa, xem xong lại buồn cười.

Được một người như thế yêu thích là một chuyện vô cùng vui vẻ. Sống cùng với "ảnh đế", mỗi ngày trôi qua đều rất đa dạng, cô càng ngày càng thích ông xã của mình. Mỗi người đều có từng giai đoạn khác nhau trong cuộc đời, cô đã từng lãng phí hơn mười năm ở cạnh Từ Bạch Dương, cô không vì Chu Minh mà phủ nhận bản thân trong quá khứ. Nhưng có đôi khi cô cảm thấy tất cả đều là định mệnh, hôm nay của mười năm sau, số phận đã định cô và Chu Minh là vợ chồng hợp pháp.

Nhiếp Thanh Anh của tuổi 16 sao có thể nghĩ đến cuộc đời mình sẽ bị cuốn vào con đường "diễn xuất" thế này đâu?

Cô kéo vali đến đứng một chỗ, điện thoại lại rung lên, là mấy người bạn ở thủ đô gửi tin nhắn hỏi cô đã đến nơi chưa. Nhiếp Thanh Anh trò chuyện với bọn họ một lát, Chu Minh lại nhắn tin giục cô kiểm đồ ăn lót dạ. Cô bó tay với Chu Minh rồi, cô cứ cảm giác như có camera đi theo mình, anh có thể biết cô đang làm gì mọi lúc mọi nơi. Nhiếp Thanh Anh là người thụ động, cô không hoàn toàn bài xích chuyện Chu Minh sắp cho cô. Vì ông xã liên tục dặn cô đi ăn, Nhiếp Thanh Anh đành phải đi mua một bịch khoai tây chiên.

Sân bay người đến người đi, Nhiếp Thanh Anh ngồi trên vali chậm chậm xé bịch khoai tây vị cà chua ra ăn từng cọng từng cọng, chậm rãi nhưng lại rất tao nhã. Cô gái xinh đẹp ngồi một chỗ hồi lâu mà chưa rời đi, người qua đường cứ lặng lẽ nhìn cô, thầm đoán xem cô có phải là ngôi sao nào đó không. Thậm chí có người còn mạnh bạo chạy đến xác nhận, xin chữ ký. Chuyện thế này gặp nhiều thành quen, Nhiếp Thanh Anh bình tĩnh giải thích mình chỉ là người bình thường, khẳng định không phải là minh tinh.

Về sau cô dứt khoát đội nón, đeo khẩu trang che mặt mình lại.

Dù gì thủ đô nhiều bụi, làm thế để tự bảo vệ bản thân.

Không thể ăn khoai được nữa, Nhiếp Thanh Anh buồn bực cúi đầu nhìn bịch khoai tây trong tay mà ngẩn người. Bỗng nhiên, vai bị đẩy một cái, Nhiếp Thanh Anh đang ngồi trên vali bị mất thế, vali trượt về phía trước một mét, cô vội vàng ổn định lại cơ thể, vội chụp lấy tay cầm, che miệng hét lên,

"A --"

Nhờ tập múa nên năng lực kiểm soát cơ thể của cô khá mạnh, khi vali trượt đi, cô vẫn có thể ngồi vững trên vali một lúc. Sau đó, có một cánh tay từ phía sau đuổi đến, nắm vai giữ cô lại.

Tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tức giận ngẩng đầu lên thì thấy ông xã đứng sau lưng cúi đầu cười với cô.

Nhiếp Thanh Anh, "Ông xã, anh làm em sợ đấy?!"

Cô mang khẩu trang nên lúc nói chuyện giọng cứ ồm ồm, Chu Minh cười híp mắt, cố ý nói, "Gỡ khẩu trang xuống đi, nói chuyện cứ như muỗi kêu thì sao anh biết em đang nói gì hả?"

Nhiếp Thanh Anh kéo khẩu trang xuống, định lặp lại câu vừa nãy. Chu Minh đứng sau lưng cô khẽ nhú mào, anh đưa tay nâng mặt cô lên rồi hôn xuống đôi môi ấy. Chóp mũi đụng vào cằm cô, cằm lại đụng vào mũi cô, trán thì trán nhẹ nhàng chạm vào rồi lại tách ra, đến khi môi chạm môi. Nụ hôn có độ khó cao thế này khiến Nhiếp Thanh Anh run lên, làm rớt cả nón, mái tóc dài như thác nước xỏa tung ra.

Đôi môi lạnh buốt mát lấy khoe môi cô, xương quai xanh của Nhiếp Thanh Anh gồ lên, lúc được anh dịu dàng ôm lấy gương mặt mình, trái tim cô như muốn nhảy ra.

Nụ hôn vừa duy mĩ lại vừa lãng mạn, người qua đường nhìn đến ngây người, sau đó vội vàng lấy máy ra chụp ảnh lại.

Chu Minh cũng không làm quá, chỉ hôn một cái rồi buông ra, anh lui về sau ba bước, nhìn cô gái vẫn còn chìm đắm trong nụ hôn, lau vết son dính bên khoe môi. Chu Minh nhú mào, cất giọng phê bình, "Em ăn gì rồi? Toàn là vị cà chua, làm anh mất cả hứng."

Mặt Nhiếp Thanh Anh bỗng nhiên đỏ bừng.

Nữ thần luôn cao quý, lạnh lùng bỗng trở nên có sức sống hẳn, cô nhảy xuống khỏi vali, chạy đến đánh anh tới tấp. Nữ thần nổi giận, "Ông xã!!"

Chu Minh ôm cô vào lòng.

Tiếng máy ảnh "tách tách" vang lên, đèn flash lóe lên liên tục.

Nhiếp Thanh Anh mất tự nhiên né tránh, định đẩy Chu Minh ra. Cô đẩy tay Chu Minh, "Đừng có khoa trương như thế, mọi người đang nhìn kìa."

Chu Minh lạnh nhạt, khoát vai cô đẩy cô cất bước, thuận tiện ngồi xuống nhặt nón của cô lên, đội lên cho cô. Chu Minh đáp, "Nhìn thì sao? Chúng ta không phải minh tinh, bị chụp thì có làm sao? Anh Anh, trai xinh gái đẹp hợp lại, khoa trương là để cho quần chúng rửa mắt. Quần chúng không cho phép em lãng phí tài nguyên."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Nhiếp Thanh Anh còn có thể nói gì nữa?

Cô nhếch môi, nở nụ cười nhạt nhẽo, "... Được thôi."

Thế là cô ngồi trên vali mặc chồng đẩy đi, cô cố gắng nhịn xuống -- Ông xã quá quậy, một hai đòi phải khoe tình cảm, cô không nói được gì, anh cứ yêu cô, cưng chiều cô thế này, cô cũng hết cách rồi.

Thấy bà xã vui vẻ, Chu Minh luôn cẩn thận, lúc nào cũng muốn đối xử tốt với cô, hiển nhiên đã quảng chuyện hôm qua cô chặn anh ra sao đầu: Vợ anh chặn anh là có nguyên nhân, anh không cần phải hỏi, anh chỉ cần tự kiểm điểm bản thân, đừng để sau này vợ chán mình là được.

...

Hai người cùng nhau ăn cơm, đón Nhiếp Thanh Anh ra khỏi sân bay, rồi lại chở cô đến chỗ tiếp theo. Ngồi trên xe, Nhiếp Thanh Anh mới từ từ thông báo cho ông xã chuyện mình đến thủ đô công tác. Nhưng công việc Chu Minh khá bận, Nhiếp Thanh Anh đến thủ đô cũng vì muốn gia nhập đội của cô Tôn Dĩnh Hồng, ở cùng mọi người để tiện cho việc tập múa, thời gian có lẽ sẽ hơi lâu.

Chu Minh lập tức tỏ vẻ không sao cả, chờ anh lấy được đầu tư thì sẽ ở lại thủ đô cùng vợ, khi nào cô về thì anh sẽ về theo.

Nhiếp Thanh Anh uyển chuyển từ chối, "Thế thì không tốt đâu. Sẽ làm chậm trễ công việc của anh mất."

Chu Minh không thêm để ý, "Chậm trễ cái gì? Bên thành phố A có Khương Dược rồi, anh ở đây làm việc cũng giống nhau cả thôi, chỉ là không cần phải đến công ty trình diện. Công ty bọn anh mới thành lập, làm việc dựa vào internet, khác hẳn với những công ty truyền thống khác. Em đừng lo."

Anh dừng lại, nghiêng đầu nhìn Nhiếp Thanh Anh bên cạnh, cúi đầu hôn cô một cái, ấm giọng nói, "Mà anh kiếm nhiều tiền cũng là vì em mà. Em muốn làm gì anh cũng có thể làm cùng em, anh không thể để em vứt bỏ chỉ vì tiền tài. Tất cả vấn đề đều có thể giải quyết bằng tiền, thì tính là gì? Điều anh muốn chính là, Anh Anh sau này là nghệ thuật gia, nổi tiếng trong và ngoài nước, phải có nhiều tiền thì anh mới có thể ủng hộ em, cùng em đi khắp thế giới."

Nhiếp Thanh Anh cúi đầu, trái tim run lên, bàn tay đan lấy tay anh khẽ siết chặt: Anh bảo anh kiếm tiền là để cô tiêu?

Nhiếp Thanh Anh nghi hoặc, "... Nhưng trước đến nay em không hề biết anh có bao nhiêu tiền, tiền lương của anh cao hay thấp? Không phải có người nói sau khi kết hôn thì chồng sẽ nộp tiền cho vợ mà, sao đến giờ em vẫn chưa thấy anh nộp tiền cho em?"

Sau khi kết hôn, thỉnh thoảng khi thiếu tiền thì cô sẽ dùng thẻ của Chu Minh, nhưng đa phần cô và anh đều tự tiêu tiền của mình. Từ trước đến nay cô không hỏi anh, anh cũng không nhắc đến.

Chu Minh, "..."

Mạch não của vợ anh thật thần kỳ... Mợ nó, anh giả vờ đến nỗi quên mất chuyện lúc đầu khai báo tài sản với cô rồi.

Chu Minh bị vả mặt, ho khan không ngừng, sau lại vội vàng cam đoan, "Anh làm gì có tiền lương? Công ty đang đưa vào hoạt động, anh không có lương. Mà thu chi tài khoản của anh khá phức tạp, anh sợ em không hiểu nên không có nói. Nếu Anh Anh nguyện ý giúp anh quản lý tiền bạc, anh rất vui."

Nhiếp Thanh Anh ừ một tiếng, "Em sẽ làm một người vợ tốt."

Lúc nói những lời này, Nhiếp Thanh Anh hiển nhiên không hề biết tài sản của Chu Minh phiền phức thế nào. Cô chỉ nghe Lộ Khê nói vợ chồng nhà người ta sau khi kết hôn đều để vợ giữ tiền, mỗi tháng chỉ cần cho chồng tiền tiêu vặt là được. Nhiếp Thanh Anh muốn học làm một người vợ tốt, không biết Chu Minh có vui không nhưng cô cũng muốn quản lý tiền bạc. Bây giờ xem ra có lẽ Chu Minh không bài xích việc này, lòng cô càng thêm vui.

Nhìn hai người mãi mê nói chuyện, tài xế chuyên tâm lái xe, Chu Minh thao thao bất tuyệt giới thiệu với Nhiếp Thanh Anh về công việc của mình ở thủ đô. Nhiếp Thanh Anh muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chờ được lúc ông xã ngừng nói liền xen vào, "Chu Minh, trong khoảng thời gian ở đây có lẽ em không ở cùng với anh rồi."

Chu Minh, "...!!!"

Sấm sét giữa trời quang!

Đây là muốn ở riêng ư?

Chu Minh bình tĩnh hỏi, "Tại sao? Anh có nhà ở thủ đô mà, em không ở với anh thì ở với ai?"

Nhiếp Thanh Anh giải thích, "Mỗi ngày em phải tập múa, đi đi về về thì

phiền lắm. Em định đến ký túc xá của vũ đoàn của Lộ Khê ở cùng, ở đấy thì tiện hơn. Khi nào rảnh em sẽ đến thăm anh."

Chu Minh thở phào nhẹ nhõm, "Làm anh sợ muốn chết, miễn em không chán anh là được."

Nhiếp Thanh Anh yên lặng liếc anh một cái.

Chu Minh nghiêm túc dạy dỗ vợ, "Anh Anh, em vậy là không hiểu chuyện rồi. Sao lại đến chỗ Lộ Khê ở? Rủi như cô ấy đưa bạn trai về nhà, em có thấy ngại không? Mà rõ ràng là chồng em ở đây, em thà ở với bạn chứ không thèm nhìn chồng em, người ta nhìn vào sẽ nghĩ là vợ chồng chúng ta lục đục. Bên cạnh anh cũng toàn là gái đẹp, anh hy vọng em suy nghĩ cẩn thận."

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô cười hỏi lại, "Thế anh muốn sao?"

Chu Minh, "Anh đi theo ở khách sạn với em! Khách sạn tình yêu! Lúc ở nước ngoài anh đã muốn thử rồi, nhưng sợ em xấu hổ, ngại ngùng. Nhưng giờ thì khác rồi, anh thấy tình cảm của chúng ta đã có sự thay đổi. Hai vợ chồng mình chưa ở khách sạn tình yêu bao giờ, anh muốn thử lâu rồi, muốn mở mang kiến thức một chút."

... Khách sạn tình yêu?

Nhiếp Thanh Anh nhìn ông chồng đang kích động của mình bằng ánh mắt phức tạp, anh đang tìm địa chỉ khách sạn trên điện thoại. Nhiếp Thanh Anh hít một hơi thật sâu rồi nhìn ra cửa sổ. Được thôi, khách sạn tình yêu thì khách sạn tình yêu. Có lẽ chồng như thế cô cũng không thể trả lại hàng được.

...

Hai người đến nhà của Chu Minh trước, anh tích cực dọn hành lý, sau lại đến vũ đoàn thủ đô. Nhiếp Thanh Anh muốn giúp nhưng Chu Minh không cho, chỉ bảo cô ngồi ở dưới đợi một lát. Lúc hai người đang đưa đẩy thì Lộ Khê gọi đến. Nói không lại chồng, cô đành để anh tự thu dọn hành lý, còn mình thì ngồi dưới lầu chờ anh, thuận tiện nói chuyện điện thoại với Lộ Khê.

Lộ Khê nghe Nhiếp Thanh Anh nói không ở cùng mình vì Chu Minh cứ đòi ở cùng Nhiếp Thanh Anh thì có hơi tiếc nuối, thất vọng đáp, "Ông xã nhà cậu dính người quá rồi đấy."

Nhiếp Thanh Anh không nói gì.

Cô có thể cảm nhận được tính kiểm soát của Chu Minh, nhưng chuyện này không cần nói cho Lộ Khê, không phải sợ cô ấy nghĩ cô tủi thân, vì cô mà đứng ra bên vực. Thực ra là cô không muốn nghe người khác nói Chu Minh không tốt - Vì anh ấy thật sự rất tốt.

Lộ Khê gợi chuyện, "Nhiều bạn học cùng đi với mình lắm, ban đầu định làm bữa tiệc bất ngờ cho cậu mừng cậu quay về. Bây giờ cậu lại đi theo chồng, mọi người bên này buồn lắm." Bên kia rất ôn ào, chắc là mấy người bạn đang nói chuyện, Lộ Khê còn nói, "Không thì thế này. Thanh Anh, cậu đang ở đâu? Bọn mình sang đó tìm hai vợ chồng cậu nha? Vũ đoàn chúng ta quen nhau, để bọn mình giúp cậu tham khảo khách sạn, thuận tiện gặp chồng cậu luôn, đến tối mọi người cùng nhau ăn cơm."

Hồi còn đi học Nhiếp Thanh Anh là hoa khôi của khoa múa, tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi, bạn bè rất muốn gặp cô, muốn xem Chu tam thiếu rốt cục là ai mà có thể cưới được nữ thần mà mọi người mơ ước.

Nhiếp Thanh Anh không giỏi từ chối người khác, bạn học nhiệt tình đòi

sang giúp đỡ, cô ngại không dám nói chuyện khách sạn đã có chồng mình lo, cô không quan tâm chuyện này lắm. Thế là Nhiếp Thanh Anh gật đầu, báo địa chỉ để bọn họ đến đây. Không ngờ lúc bọn họ đang gọi điện thì có vài bạn nam ở gần đây, Lộ Khê vừa nhắn tin trong nhóm, mấy bạn nam ở gần đó lập tức tỏ ý sẽ đến đây trước.

Mọi người cười toe toét, "Giúp hai người dọn nhà!"

Nhiếp Thanh Anh đứng dưới lầu một lát, chưa đến mười mấy phút, mấy bạn học cũ đã lái một chiếc SUV đến. Bọn họ chạy vào khu chung cư rồi xuống xe, tất cả đều là nam, nhìn thấy khu chung cư cao cấp, hoa khôi Nhiếp Thanh Anh duyên dáng yêu kiều đứng chờ một bên, bọn họ bỗng có cảm giác hoảng hốt. Nữ thần sau khi kết hôn, da dẻ hồng hào, khí chất như lan, hờ hững xa cách. Trong nháy mắt, thời gian như quay vòng như trở lại thời đại học, bọn họ cứ đứng ngẩn nhìn nữ thần, tóc dài, eo thon, dịu dàng động lòng người.

Nhóm bạn học cũ ngại ngùng, "Thanh Anh, lâu rồi không gặp! Hôn lễ của cậu bạn mình có việc bận nên không thể đến dự, cậu có nhớ bọn mình không?"

Đương nhiên Nhiếp Thanh Anh không nhớ rõ, nhưng cô vẫn dịu dàng trả lời, "Nhớ chứ."

Nhiếp Thanh Anh đã sớm quen với việc tán gẫu với người xa lạ.

Mặc dù Nhiếp Thanh Anh thích yên tĩnh ít nói, lại thêm vẻ đẹp động lòng người kia, mấy bạn nam vây quanh nữ thần của mình, không khí dần thả lỏng, bọn họ hỏi chuyện mấy năm gần đây cô thế nào, còn hứa nhất định sẽ tìm một khách sạn tốt nhất cho nữ thần. Có người định gọi cho người quen, tìm nơi ở tốt nhất cho nữ thần. Nhưng Nhiếp Thanh Anh ngăn cản, "Không cần đâu, ông xã mình..."

Bạn học vung tay lên, "Nói gì thế? Bạn bè với nhau cả, vào lúc này sao có thể không giúp đỡ lẫn nhau? Ông xã cậu có lợi hại cách mấy cũng không bằng thổ địa thủ đô như bọn mình. Nghe mình đi..."

Bạn học, "Không những tìm khách sạn cho bọn cậu, bọn mình còn đưa đến tận nơi luôn! Ngồi xe mình nè!"

Bạn học nhiệt tình như thế làm cô không xen được lời nào.

Đúng lúc này, Chu Minh kéo vali xuống lầu, vừa bước xuống cầu thang anh vừa cúp điện thoại. Dưới bóng cây xanh mát thấp thoáng bóng dáng Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh biết bạn học Nhiếp Thanh Anh đến đây giúp đỡ, nhưng đứng từ chỗ của anh chỉ thấy Nhiếp Thanh Anh đang quay lưng về phía mình, chứ không hề thấy bạn bè của cô.

Chu Minh vui vẻ đi tới, cất giọng tùy ý, "Anh Anh, khách sạn tình yêu đã đặt được rồi! Phòng tốt nhất, phòng tổng thống thì chất lượng chắc chắn khác hẳn phòng thường. Anh muốn thử xem khách sạn tình yêu này có gì khác so với khách sạn thông thường."

Khách, khách, khách sạn tình yêu?!?!?!?!?

Nhóm bạn học nháy mắt ngây ra như phỗng.

Nhiếp Thanh Anh choáng váng mặt mày, đưa tay đỡ trán.

Chu Minh vừa quẹo cua liền thấy mấy bạn học nam đứng bên cạnh Nhiếp Thanh Anh.

Chu Minh, "..."

Cảm giác như muốn tắt thở vây quanh mọi người.

Một hồi lâu, Chu Minh bình tĩnh lại, "Thật ra khách sạn tình yêu cũng

bình thường mà. Chúng tôi là vì... ừm, rèn luyện thân thể."

Nhiếp Thanh Anh càng tuyệt vọng, "Ông xã, câm miệng."

Giải thích thế này thà không giải thích còn hơn.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Một Đêm Ở Khách Sạn Tình Yêu

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânLần gặp mặt đầu tiên với bạn cũ của Nhiếp Thanh Anh vô cùng lúng túng, cả đám đứng dưới lầu nhìn nhau mà không biết phải nói gì. Một lát sau, vẫn là Chu Minh mặt dày, anh phớt lờ chuyện ban nãy, đứng ra chào hỏi bạn bè của cô, rồi nhận điện thoại, "Anh Lưu, anh đang ở đâu? Hành lí tôi đã đem xuống rồi, anh đến đón vợ chồng tôi nhé?"

Anh Lưu là tài xế của Chu Minh, vừa nãy chính anh ấy là người đã chở Chu Minh đến sân bay đón Nhiếp Thanh Anh.

Nhưng lúc này, anh Lưu bên kia lại xin lỗi, "Xin lỗi tam thiếu, tôi đang ở bên ngoài chung cư, nhưng xe bị hư nên không đến được... Anh chị có thể đợi thêm nửa tiếng được không? Để tôi kêu xe khác đến đón hai người."

Chu Minh thở dài.

Anh buồn bã đáp, "Sớm không hư, muộn không hư, cứ đề đúng lúc này lại hư. Đây là ông trời muốn làm khó tôi, người phạm như tôi sao có thể chống đối chứ?"

Tài xế Lưu bên kia, "...?"

Chu thiếu bị gì nữa thế?

Tài xế Lưu khó hiểu cúp điện thoại, bên này, Nhiếp Thanh Anh bối rối vội đi đến cạnh ông xã, Chu Minh tắt máy xong liền ngẩng đầu khẽ nhìn cô.

Da đầu tê dại, "..."

Ánh mắt này...

Nhiếp Thanh Anh có hơi lo lắng, bạn học thấy Chu Minh cúp điện thoại liền thở dài thì cũng đoán ra có lẽ gặp trục trặc gì đó. Ai cũng xấu hổ, nhưng chỉ có thể cố gắng kiềm chế, bày tỏ lòng nhiệt tình mời vợ chồng Chu Minh, "Bọn mình lái xe tới, máy cậu muốn đến khách sạn nào, để bọn mình đưa đi cho. À đúng rồi, lâu lâu mới có một lần hoa khôi đến thủ đô, bọn mình cùng ăn tối nhé?"

Thế là, dưới sự nhiệt tình của bạn bè, vợ chồng Chu Minh trầm mặc lên xe. Sau khi lên xe, Chu Minh đeo kính râm, gương mặt toát ra vẻ lạnh lùng, Nhiếp Thanh Anh hờ hững, khí chất như sương, mấy người bạn ngồi trên xe lúc nhìn trái, lúc lại nhìn phải, quyết định im lặng.

Ảnh hưởng của "khách sạn tình yêu" quá mạnh, đến nỗi, suốt đường đi, lúc ăn cơm, ai nấy cũng im lặng hơn mọi ngày. Bữa cơm hôm nay vô cùng ngột ngạt, chờ đến khi bọn họ đưa vợ chồng Nhiếp Thanh Anh đến khách sạn, đối phương chào tạm biệt rồi xoay người đi vào, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Buổi họp mặt đầy lúng túng này coi như đã kết thúc.

...

Chu Minh rất mong chờ "khách sạn tình yêu", lúc đầu vợ anh cũng rất hào hứng, nhưng sau khi gặp bạn cô xong thì không còn hào hứng như trước. Chu Minh thấy thế không dám nói nhiều quấy rầy cô. Anh đặt một phòng theo phong cách phòng tân hôn thời xưa, vừa vào cửa, khắp nơi toàn là màu đỏ, chần thiêu uyên ương, nhưng Nhiếp Thanh Anh vội vàng rửa mặt nên không để ý lắm.

Lúc bạn học Nhiếp vào phòng vệ sinh, Chu Minh đang suy nghĩ làm thế

nào để vợ vui trở lại thì bỗng có một số lạ gọi đến. Điện thoại vừa kết nối, bên kia đã truyền đến giọng nữ dịu dàng, "Tam thiếu."

Chu Minh, "Ừ, ai thế?"

Bên kia im lặng hồi lâu mới nói tiếp, "Anh không lưu số tôi à? Tôi là Lương Hiếu Bạch."

Chu Minh nhú mày, lâu rồi không liên lạc, anh đã sắp quên mất người này rồi, không ngờ cô ta lại xuất hiện. Cẩn thận đi đến một góc cách xa nhà vệ sinh, nghe thấy nước chảy ào ào bên trong, Chu Minh mới mỉm cười mở miệng, "Chúc mừng cô Lương nhé. Dù tôi chưa nhận được thiệp mời nhưng có nghe nói cô và Từ Bạch Dương sắp kết hôn rồi."

Hồ hấp Lương Hiếu Bạch dần gấp gáp.

Giọng nói người đàn ông mang theo ý cười, nghe hững hờ, nhưng cô ta có thể nhận ra sự nguy hiểm bên trong.

Lương Hiếu Bạch cắn răng, lại sờ bụng mình, cô ta thấp giọng cầu xin, "Là thế này tam thiếu, anh xem, hợp đồng giữa chúng ta có thể hủy bỏ được không? Tôi không muốn ra nước ngoài! Tôi có thể bồi thường hợp đồng, gấp đôi hay thậm chí là gấp mười cũng được! Tôi bồi thường cho anh! Tôi thật không muốn rời khỏi đây, tôi muốn làm bà Từ... tôi muốn cùng Từ Bạch Dương sống hết quãng đời còn lại."

Chu Minh không nói gì, hơi thở đều đặn, nhưng tay Lương Hiếu Bạch đã ướt đầm mồ hôi.

Cô ta khẩn khoản cầu xin, "Anh và cô Nhiếp bây giờ rất hạnh phúc, có thể nể mặt cô Nhiếp mà buông tha cho tôi và Bạch Dương không? Xin anh đó, đừng để Bạch Dương biết giao dịch giữa chúng ta, đừng để anh ấy hiểu lầm... Tam thiếu, tôi có thai rồi, tôi muốn giữ lại đứa bé này."

Chu Minh cười tủm tỉm, "Cô bồi thường cho tôi? Tôi bỏ ra biết bao nhiêu tiền cho cô, cô bồi thường nổi không? Tôi thấy cô cũng không thích Từ Bạch Dương bao nhiêu, ra nước ngoài du học tốt biết bao, tôi cũng không quan tâm cô làm gì sau đó. Sao cứ phải làm rối tung cái hợp đồng vốn dĩ đơn giản như thế?"

Lương Hiếu Bạch nhẹ giọng, "Tôi sẽ trả lại tiền cho anh... Tôi hứa sẽ không để Bạch Dương biết. Xin tạm thiếu giúp tôi, dù gì tôi và cô Nhiếp cũng là đồng nghiệp."

Chu Minh mỉm cười.

Anh nói, "Được thôi."

Lương Hiếu Bạch, "...!"

Hoàn toàn không ngờ Chu Minh lại dễ nói chuyện như thế, khác hẳn với Chu Minh mà cô ta biết.

Chu Minh sâu xa nói, "Tôi hiểu. Cô gái ngại bần yêu giàu vất vả lắm mới đuổi được tiền nhiệm, từ kẻ thứ ba lên làm chính cung, giả vờ hiền lành đến khi được bác sĩ bảo cưới, kế hoạch thành công. Nhà họ Từ có tiếng nói trong giới chính trị, không lẽ ra nước ngoài làm du học sinh không thoả mái hơn vị trí bà Từ ư? Ước mơ được múa đầu rồi, lúc trước hùng hồn lắm mà, hóa ra chỉ là cọp giấy. Thấy giàu sang phú quý trước mắt, lại muốn chôn giấu hợp đồng bán thầu kia, cũng được thôi."

Lương Hiếu Bạch bị anh nói mà mặt mày trắng bệch, cô ta nắm chặt điện thoại, lúng túng không nói nên lời.

Chu Minh vẫn tiếp tục nói, "Thật ra tôi cũng không hề hận Từ Bạch Dương nhiều thế. Dẫu sao cũng là bạn học cũ, tôi còn cưới được ánh trăng sáng của anh ta, nữ thần rất tốt với tôi, tôi rất hạnh phúc. Nể tình tình cảm

hạnh phúc của hai vợ chồng tôi, cô lại không đứng giữa quấy rối, tôi sẽ đồng ý hủy bỏ hợp đồng giữa hai chúng ta. Nhớ kỹ, phải bồi thường theo hợp đồng cho tôi. Trong vòng một năm, phải trả hết đó."

Lương Hiếu Bạch kích động đáp lại, "Tôi biết rồi! Chỉ cần tôi có thể gả cho Bạch Dương!"

Chu Minh nhẹ nhàng nói, "Làm gì dễ thế? Cô quên lúc theo đuổi anh ta, mỗi ngày tôi đưa cô một vạn ư? Bây giờ vật giá leo thang, tôi muốn một ngày hai vạn."

Anh cất giọng hờ hững, "Tôi không quan tâm tí tiền đó của cô, nhưng chúng ta còn có hợp đồng tinh thần mà. Cô yên tâm, tiền của cô gửi cho tôi, tôi sẽ giúp cô quyên góp, tôi chỉ cần cô trả nợ."

Lương Hiếu Bạch khựng lại, số tiền cộng lại cũng đã hơn bảy con số. Lúc Chu Minh cho cô ta tiền, cô ta động lòng không thôi, bây giờ phải trả tiền thì mới biết cô ta nợ nhiều thế nào... Nhưng, chỉ cần qua được chuyện này, giữ được bí mật thì sau này cô ta chính là bà Từ.

Lương Hiếu Bạch nói nhỏi, "Cám ơn tam thiếu."

Xé bỏ hợp đồng với tâm trạng phức tạp. Cô ta cảm thấy nhẹ nhõm được phần nào, nhưng lúc Chu Minh đồng ý hủy bỏ hợp đồng, lòng Lương Hiếu Bạch lại có thêm một tảng đá lớn khác.

Cô ta thiếu Chu Minh mấy trăm vạn, dựa vào tính tình của Chu Minh, cô ta nhất định phải trả hết số tiền này. Nhà họ Từ mặc dù tôn quý nhưng để xuất ra mấy trăm vạn mà không để người khác biết, nói thì dễ chứ...

Trước khi tắt điện thoại, Chu Minh bỗng lơ đãng nói, "Đúng rồi, cô có biết nếu Thanh Anh gặp chuyện như cô thì cô ấy sẽ làm thế nào không?"

Nhiếp Thanh Anh...

Lương Hiếu Bạch ngơ ngác, vẻ mặt đầy khó xử, nhần nại tiếp chuyện, "Có lẽ cô ấy sẽ không để mình lâm vào tình huống này ngay từ lúc bắt đầu?"

Chu Minh cười, "Đương nhiên rồi. Nhưng nếu cô ấy nhất thời hồ đồ, rơi vào tình huống giống cô thì cô ấy sẽ chọn ra nước ngoài nha. Tình yêu với vũ đạo của vợ tôi, có chấp mười vị trí phu nhân nhà giàu cũng không kéo nổi cô ấy."

Lương Hiếu Bạch cứng đờ, "... Cô Nhiếp thật lợi hại."

Sau khi cúp điện thoại, cô ta đã bị câu nói cuối cùng của Chu Minh khơi dậy cơn sóng trong lòng mình. Chu Minh am hiểu xã giao, anh rõ ràng biết Lương Hiếu Bạch ghen ghét Nhiếp Thanh Anh thế nào. Anh còn cố ý đâm cô ta một nhát --

Dù có gả cho Từ Bạch Dương, cô vẫn không bằng Nhiếp Thanh Anh.

Cô vĩnh viễn không thẳng nổi cô ấy.

Lương Hiếu Bạch ngồi trong bóng đêm, đưa tay che đi khuôn mặt tái nhợt, cả người như run lên.

...

Dù hủy bỏ hợp đồng nhưng tâm trạng Chu Minh cũng không vì thế mà bị ảnh hưởng. Sau khi tắt điện thoại, anh nở nụ cười kỳ quái.

Lương Hiếu Bạch quả thật rất ngây thơ.

Cô ta khẳng khái muốn gả làm phu nhân nhà giàu, nhưng Chu gia và Từ gia hoàn toàn khác nhau. Từ gia muốn làm gì cũng phải phù hợp với thân phận, gia tộc như thế há lại để cô ta xài tiền phung phí? Lương Hiếu Bạch

phải tìm cách moi tiền từ Từ Bạch Dương, từ nhà họ Từ để trả cho anh.

Thời hạn một nam, một phu nhân mới vào cửa, lấy mặt mũi gì để rút mấy trăm vạn mà không để người ta nghi ngờ?

Trước và sau khi cưới lại có hai bộ mặt khác nhau, hôn nhân của Từ Bạch Dương... Chắc chắn sẽ nát bét, sẽ vô vọng lắm.

Thật ra Lương Hiếu Bạch xuất ngoại là chuyện tốt, đau dài không bằng đau ngắn. Chu Minh chỉ muốn trả thù Từ Bạch Dương mà thôi. Nhưng Lương Hiếu Bạch lại ham hư vinh, không muốn rời đi, vậy thì chỉ có thể cùng Từ Bạch Dương hành hạ lẫn nhau.

Chu Minh nhịn không được mà thông cảm cho cuộc sống sắp tới của Từ Bạch Dương -- Chỉ ăn cắp tình ca của anh thôi, sao lại đến mức này? Có trách thì trách sự lợi dụng của anh ta, người vợ mới cưới không phải là loại hiền lành gì.

Mặt Chu Minh lạnh xuống.

Nhiếp Thanh Anh lau tóc đi ra, thấy ông xã híp mắt xoay xoay điện thoại trong tay, ánh mắt lạnh lùng sắc bén ấy... Nhiếp Thanh Anh dừng bước, đang lúc quan sát thì anh đã ngẩng lên đối mặt với cô.

Chu Minh sững sờ, lui về sau một bước. Anh ngồi trên giường gỗ phong cách cổ, bị vợ làm giật mình, sợ vợ nghe thấy cuộc nói chuyện vừa nãy. Anh lo lắng lui về phía sau, khuỷu tay không biết đụng trúng chỗ nào, lần này thì bị dọa sợ thật sự.

Bởi vì từ trên ván giường bỗng xuất hiện một thứ, nhanh chóng di chuyển về phía sau lưng Chu Minh. Lưng Chu thiếu bị đau, cả người ngã xuống giường.

Sau đó, cái giường bắt đầu đung đưa.

Bắt chước y hệt tần suất của loại vận động nào đó.

Mặt Chu Minh tái mét.

Dưới ánh nhìn chăm chú của bạn Nhiếp, anh hốt hoảng ấn lung tung, định thu cái vật quái quỷ sau lưng lại, đồng thời làm giường ngừng lắc, kết quả, giường lớn công nghệ cao không những không ngừng mà còn rung mạnh hơn.

Tiếng động mãnh liệt như thế, lại thêm Nhiếp Thanh Anh đang nhìn chăm chú, bên hông Chu Minh như bị điện giật, lập tức...

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Chu Minh, "..."

Chu tam thiếu cứng đờ, không biết phải làm gì. Giường mới dừng được một chút lại bắt đầu một lần rung lắc tiếp theo.

Mặt Chu Minh biến sắc, "..."

Anh bay qua bay lại trên giường, chật vật la lên, "Anh Anh, vợ ơi! Mau, mau cứu anh! Dẹp cái giường này đi, bảo nó dừng lại cho anh, đáng sợ quá... Cứu anh đi vợ ơi!"

Nhiếp Thanh Anh bất động, "Nhưng đây là khách sạn tình yêu anh thích mà."

Chu Minh nước mắt như mưa, "Anh sai rồi vợ... Chúng ta không thêm khách sạn tình yêu nữa, khách sạn phòng đôi bình thường là được rồi... Mau đỡ anh đi vợ! Đổi khách sạn! Chúng ta phải đổi khách sạn!"

...

Tiếc quá, chuyến thám hiểm khách sạn tình yêu của Chu Minh chỉ kéo dài hai tiếng đồng hồ. Sau đó anh và Nhiếp Thanh Anh ngoan ngoãn đi đến một khách sạn bình thường khác, không dám nếm thử cái gọi là "tình yêu" nữa.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Xoay vòng nghìn bận, cong cong vắn vương.

Múa cổ điển là một vẻ đẹp hàm súc, dao động giữa sự thốn thức và canh phòng, có hạ tất phải nâng, có vươn tất phải dựa, có tán tất phải hợp, có tiến tất phải lùi, có trái tất có phải... không khác gì một thiếu nữ đang ngại ngùng, e ấp. Ánh đèn đang biến đổi, âm nhạc đang biến đổi, lòng người cũng theo đó lâng lâng. Vẻ đẹp ấy tác động đến con tim; khi nhịp điệu càng lúc càng tăng nhanh -- những cú xoay mình, cúi lưng đưa tay về, mỗi một bước sai, mỗi vòng quay -- những khán giả có mặt ở hiện trường như bị sự nhiệt liệt của chúng cuốn lấy, vỗ tay tán thưởng.

*Tính "phản luật" trong múa cổ điển, ví dụ động tác lắc tay (双晃手), lúc hai tay đưa sang bên trái, cơ thể lại hướng về bên phải, đây chính là "phản luật" giữa động tác và cơ thể.

Mọi người đua nhau khen ngợi, "Không hổ danh là Nhiếp Thanh Anh."

"Đúng vậy, mấy năm nay trong giới múa cổ điển toàn nghe tên cô ấy. Người đoạt giải lần này trừ cô ấy ra thì không còn ai nữa."

"Cũng chưa chắc, sự lựa chọn của cô Tôn không giống những người khác."

Âm nhạc nhỏ dần, ánh đèn chiếu rọi cô gái đang múa trên sân khấu. Dưới ánh đèn, Nhiếp Thanh Anh dừng động tác, trán cô lấm tấm mồ hôi. Màn vũ

đạo với độ khó cao vừa này đã nhận được những tràng vỗ tay không dứt, cũng vì quá khó nên sau khi múa xong, ngực cô vẫn còn phập phồng vì tổn sức. Tiếng vỗ tay không ngừng truyền đến, Nhiếp Thanh Anh khẽ thở phào nhẹ nhõm, cô lại nhìn về phía cô Tôn Dĩnh Hồng đang ngồi ở ghế giám khảo. Vừa nhìn sang, cả người cô run lên.

Bà khoanh tay trước ngực xem cô diễn với vẻ mặt lạnh đăm. Cái dáng vẻ này hoàn toàn khác biệt so với bầu không khí sôi nổi xung quanh.

Mọi người cảm thấy kỳ lạ, nhưng thấy cô Tôn không tỏ vẻ gì, tiếng vỗ tay cũng dần dừng lại.

Sau khi mấy vị giám khảo thương lượng, bọn họ nhẹ nhàng nói với cô, "Tốt rồi, cô được thông qua. Về phần cô có trúng tuyển hay không, đợi chúng tôi thương lượng xong sẽ thông báo cho cô."

Trên sân khấu, cuộc thi tuyển chọn vẫn tiếp tục.

Cuộc tuyển chọn kéo dài đến hơn 5 giờ chiều mới kết thúc. Sau khi Tôn Dĩnh Hồng và các giám khảo khác tách ra, bà vừa gọi điện thoại vừa đi ra khỏi rạp hát. Lúc ra cửa, vài hạt tuyết đầu mùa khẽ đậu trên gương mặt bà. Tôn Dĩnh Hồng dừng lại, bên cạnh truyền đến giọng nói dịu dàng của một cô gái, "Cô Tôn."

Bà nghiêng đầu, nhìn thấy cô gái từ đằng sau đi tới, gương mặt cô bị dính tuyết. Bà hí hóp mắt, kinh ngạc lên tiếng, "Nhiếp Thanh Anh? Em chờ cô sao?"

Buổi biểu diễn của Nhiếp Thanh Anh đã kết thúc từ lúc sáng, cô lại không về mà lại ở đây chờ đến bây giờ.

Sau khi Nhiếp Thanh Anh gật đầu xác nhận, vẻ mặt bà cũng dịu lại, bà mời cô lên xe mình ngồi cho ấm. Trên xe được mở điều hòa, tài xế thấy học trò đến tìm bà đã thành thói quen, Tôn Dĩnh Hồng hỏi địa chỉ nơi ở của cô

xong, tài xế liền đưa cô về trước.

Nhiếp Thanh Anh không để ý đến chuyện mình chờ cô Tôn giữa trời tuyết cả một buổi chiều, sau khi cơ thể ấm dần lên, cô thấp giọng hỏi, "Cô ơi, có phải bài múa của em có chỗ nào không được không? Em thấy cô có vẻ không được hài lòng lắm."

Tôn Dĩnh Hồng đáp, "Không có. Em múa rất tốt."

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc nhìn bà.

Tôn Dĩnh Hồng nhú mào, bỗng hỏi, "Tiểu Nhiếp, em nghĩ thế nào? Bây giờ em đã kết hôn, sau này sẽ sinh em bé, chăm con. Em dự định tiếp tục múa thêm vài năm, rồi không múa nữa, sau khi nghỉ hưu thì quay về chăm sóc gia đình, làm giáo viên dạy múa, tự mở phòng làm việc riêng, dạy người khác múa? Hay là em tiếp tục múa, nổi tiếng vượt biên giới, đứng trên sân khấu thế giới, múa cho đến khi nào không múa được mới thôi?"

"Em muốn làm vũ công, hay muốn là nhà nghệ thuật?"

Nhiếp Thanh Anh im lặng hồi lâu mới trả lời, "Em chưa nghĩ đến chuyện đó. Em chỉ thích múa, hiện tại đang cố gắng hết sức. Cuộc sống của em đa phần đều là múa, nó đã trở thành một bộ phận quan trọng trong sinh mạng của em, không thể nào chia cắt."

Cô chỉ là một người không nhìn lại quá khứ, không nghĩ về tương lai chỉ quan tâm đến hiện tại.

Tôn Dĩnh Hồng cất giọng nhàn nhạt, "Vậy em hãy cẩn thận suy nghĩ. Nói thật, cô rất thất vọng về em. Lần trước gặp em, em múa rất tốt. Cô từng nói em đứng nhất nhì trong giới múa cổ điển. Về năng lực chuyên môn, cô không còn dạy được cho em nữa. Đương nhiên đây là lời khích lệ. Lần này gặp lại, em vẫn múa rất tốt, vẫn đứng nhất nhì, trình độ không hề thụt lùi. Nhưng

nhiều hơn nữa thì cô không thấy."

"Em múa bao năm nay, múa cổ điển là loại hình xem trọng kỹ năng cơ bản, cô tin tưởng mỗi ngày em đều rất chịu khó luyện tập. Nhưng em cũng chỉ là vũ công. Giáo viên dạy em múa thế nào, em liền múa thế ấy. Bọn họ bảo vui thì em thấy vui, nói đau lòng thì em đau lòng. Em là con rối, sợi dây muốn điều khiển em làm gì là em làm thế; Hay em là con khống tước, khắp nơi khoe bày vũ đạo đỉnh cao của mình, để người ta nhìn thấy, vũ đạo khó cỡ nào em cũng có thể múa được. Nhưng cái hồn nó đâu rồi? Lúc em thực hiện động tác càng khó, cái hồn nó đi đâu rồi?"

"Nếu em muốn làm vũ công, cứ tiếp tục thế này là được. Nhưng nếu em muốn trở thành nhà nghệ thuật, em nên dừng lại, tự xem xét bản thân. Em đã mắc một sai lầm -- Vũ đạo là sự kết hợp giữa yếu tố con người và tự nhiên, để mọi người chiêm ngưỡng linh hồn của em, chứ không phải phô bày kỹ năng, để người ta cảm thấy em múa đẹp, cũng chỉ đẹp mà thôi. Em thực hiện những động tác độ khó cao như thế, qua vài năm, tuổi tác dần cao, em có còn múa được không? Động tác có độ khó cao như thế, em có từng nghĩ đến nó có cần thiết hay không? Nhà nghệ thuật chân chính, không phải chỉ biết múa mà thôi."

"Lần này, em vẫn được tuyển vào nhóm của cô, em múa rất tốt, chắc chắn cô sẽ tuyển em. Nhưng nếu muốn cô khen, cô thật sự không thể khen được."

Giọng Tôn Dĩnh Hồng hờ hững, bà không hề khen ngợi Nhiếp Thanh Anh như lần trước. Cô nghe bà nói đến ngơ ngẩn. Từ lúc bước vào con đường múa đến bây giờ, cô luôn là người đứng nhất nhì. Mỗi khi nhắc đến múa cổ điển, mọi người sẽ nghĩ đến cô. Nhưng cô Tôn lại bảo, cô không có hồn?

Khái niệm về vũ đạo của cô Tôn luôn nhất quán, chính là kết hợp với tự nhiên, từ trước đến giờ bà không yêu cầu động tác quá khó. Tôn Dĩnh Hồng là nhà biên đạo múa nổi tiếng, là nhà nghệ thuật. Bà hỏi Nhiếp Thanh Anh,

cô muốn làm vũ công hay là nhà nghệ thuật? Trong giọng nói của bà tràn ngập thất vọng. Hiển nhiên, dù bà hỏi như thế nhưng trong lòng đã nhận định Nhiếp Thanh Anh là vũ công.

Dù cho vũ công có giỏi cỡ nào thì cũng chỉ bị người khác xem là vũ công.

Nhiếp Thanh Anh hồn bay phách lạc trở lại khách sạn, cô tắt đèn, ngăn người chìm trong bóng tối. Cổ chân có hơi đau, cô khom người xoa xoa cổ chân đau đớn. Bàn tay ấn vào chân, nhưng suy nghĩ lại lạc trôi. Múa vốn là kỹ năng lợi hại nhất của cô, nhưng lại bị người ta nói thành như vậy, cô khó mà tiếp thu nổi. Ngồi trong bóng tối, cô tự chất vấn bản thân. Bao nhiêu năm nay, cô luôn theo đuổi những bước nhảy đỉnh cao, theo đuổi sự hoàn mỹ, vì thế những tổn thương to nhỏ cô đều chấp nhận hết... Không lẽ cô đã sai từ bước đầu tiên rồi ư?

Đến tận tối mịt Chu Minh mới về nhà.

Trước khi về, anh có uống chút rượu, vừa mở cửa ra chỉ thấy cả căn phòng tối đen nên nghĩ rằng cô đã ngủ. Anh rón rén thay giày, lúc bước vào phòng khách mở đèn, Chu Minh bỗng hoảng hồn, vì anh thấy Nhiếp Thanh Anh chưa ngủ mà vẫn còn ngồi trên sofa. Cô đưa tay che mắt, giống như bị ánh sáng thình thình xuất hiện làm đau mắt. Nhưng Chu Minh là người nào, khả năng quan sát của anh siêu nhạy. Lúc Nhiếp Thanh Anh lấy tay che mắt, anh đã thấy nước mắt chực chờ trong đôi mắt cô.

Bàn tay cô áp lên gương mặt, ngón tay thon dài, mềm mại như cọng hành. Gương mặt cô như mặt hồ thu tĩnh lặng, dưới ánh đèn đêm lại càng trở nên ướt át.

Chu Minh đứng trước phòng khách, cơn say đã tỉnh hơn một nửa.

Nhiếp Thanh Anh nhẹ giọng, "Anh về rồi hả? Anh đi ngủ trước đi, em về

trẻ nên muốn nghỉ ngơi xít rồi mới ngủ."

Giọng cô rất bình thường, không có chút ghen ngào nào, nhưng Chu Minh làm gì tin cô.

Anh đi tới, Nhiếp Thanh Anh co người lại, nhưng anh đã kịp thời thấy mắt cá chân sưng vù của cô. Lòng Chu Minh khê đau, anh vội ngồi xuống nắm lấy chân cô, bàn tay khô ráo của anh dán lên xương chân gầy yếu của cô, giọng đầy lo lắng nhưng cũng chứa sự trách móc, "Xảy ra chuyện gì? Sao lại bị thương rồi? Không phải chỉ là một cuộc thi tuyển chọn thôi ư, sao em lại dồn sức thế? Chân đau lắm hả? Thuốc rượu hôm trước còn không, để anh đi lấy."

Anh bận rộn đi tới đi lui, Nhiếp Thanh Anh nói anh không cần đâu, anh lại mặc kệ cô. Chu Minh ngồi xổm trước mặt cô, cẩn thận đặt chân cô lên đầu gối của mình, dùng bông tẩm xử lý, bôi thuốc cho cô. Anh ngồi trước mặt cô, cô có thể ngửi được mùi rượu nhàn nhạt trên người anh, ngấm được một nửa bên mặt của anh. Giây phút ấm áp này khiến cô sững sờ, lại muốn khóc, muốn anh ôm cô một cái.

Nhiếp Thanh Anh ngẩn ngơ, "Em xin lỗi."

Chu Minh, "... Xin lỗi cái gì?"

Nhiếp Thanh Anh, "Em lại bị thương, khiến anh lo lắng." Nhưng bị thương nhiều như thế cũng chưa chắc là múa giỏi, "Chu Minh, nếu sau này em không thể múa nữa thì phải làm sao?"

Động tác trên tay Chu Minh chậm lại, anh ngẩng đầu nhìn cô.

Ánh sáng trong đôi mắt cô như vỡ vụn, ánh nước dưới bóng đêm trở nên lấp lánh. Cô im lặng ngồi trước mặt anh, sắc mặt tái nhợt, hờ hững lại yếu ớt. Nhiếp Thanh Anh thế này, anh chưa nhìn thấy bao giờ. Chu Minh vốn định

nói, "Không múa được nữa thì thôi, anh cũng nuôi được em." Cô múa đến nỗi bị thương, Chu Minh đau lòng lắm, cô không múa nữa anh lại càng vui vẻ. Nhưng bắt gặp ánh mắt này của cô... Chu Minh bỗng nhiên ý thức được rằng, múa chính là tính mạng của cô. Cô không múa được nữa, cuộc sống của cô cũng không còn ý nghĩa gì.

Chu Minh dịu dàng nói, "Không phải em đã từng nói, em phải tiếp tục múa, múa đến năm sáu mươi tuổi ư? Người bình thường về hưu cũng tầm đó mà? Em phải bảo vệ mình thật tốt, đừng để mình bị thương nữa, như thế thì có thể múa đến khi nào em muốn."

Anh mỉm cười, đưa tay vuốt ve mặt cô. Hàng mi yếu ớt khẽ run trong lòng bàn tay anh, lòng anh như muốn nhũn ra, giọng nói càng mềm mại, "Anh Anh của chúng ta muốn làm nhà nghệ thuật mà, sao lại không có lòng tin thế này?"

Nhiếp Thanh Anh nhàn nhạt nở nụ cười với anh, đôi mắt cong cong như hai vầng trăng khuyết. Cô nghiêng người, giang hai tay ôm lấy anh, đồng thời, gương mặt đầy xấu hổ cọ vào hõm vai anh.

Sao lại dịu dàng, ngoan ngoãn thế này... dễ thương đến nỗi lòng Chu Minh xoắn xuýt cả lên.

Anh vẫn tiếp tục nâng chân cô lên bôi thuốc cho cô, đồng thời, bình tĩnh thăm dò, "Sao hôm nay em lại buồn? Là do không được chọn hay sao? Không sao cả, một cuộc thi thì không tính là gì. Đâu thể nào cứ để em đứng nhất được, bộ em không định chữa cho người khác con đường sống ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "Không có, em được chọn rồi."

Giọng cô vẫn còn uể oải, không được hăng hái cho lắm.

Chu Minh khiếp sợ ngẩng đầu nhìn cô, "Anh Anh, không ngờ em lại có

chí khí như thế! Đã được biểu diễn trong hội nghị quốc tế rồi mà vẫn chưa hài lòng. Không lẽ mục tiêu của em là múa trên đỉnh Everest hả? Chồng em già cả yếu ớt, mấy bữa trước còn chết lên chết xuống, có lẽ không theo kịp em rồi."

Vì chọc cô vui, anh không tiếc tự bôi đen bản thân, nhắc đến chuyện ở khách sạn tình yêu hôm trước.

Vừa nhớ đến cảnh Chu Minh tuyệt vọng lăn lộn trên giường run đê mê hôm ấy, Nhiếp Thanh Anh bật cười.

Nhìn thấy cô cười, Chu Minh mới yên tâm hỏi tiếp, "Thế mọi chuyện rốt cục là sao, nói cho anh nghe đi?"

Nhiếp Thanh Anh chần chờ.

Chu Minh nhìn cô, "Chuyện của em, trừ chồng em ra, em còn định nói với ai hả? Chồng em chính là người giúp em giải quyết khó khăn đấy."

Nhiếp Thanh Anh, "Lúc nào cũng là anh giúp em, em chưa giúp được anh cái gì cả."

Chu Minh suy nghĩ rồi đưa ra ý kiến, "Cái này thì dễ lắm. Em cứ nói phiền phức của em trước, để anh an ủi em. Sau đó anh lại nói ra phiền phức của anh, em an ủi lại. Đôi vợ chồng khó khăn như chúng ta, phải ôm nhau để sưởi ấm. Đây không phải là ý nghĩa của việc kết hôn ư?"

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Đã hiểu. Hóa ra kết hôn là vì để tiện cho việc ôm nhau sưởi ấm.

Nhưng dù thế nào đi nữa, sau khi bị Chu Minh quấy rầy, tâm trạng của cô đã khá lên rất nhiều. Chu Minh xử lý vết thương ở chân cô xong, ôm cô vào

lòng rồi ngồi xuống. Nhiếp Thanh Anh bắt đầu kể chuyện Tôn Dĩnh Hồng đánh giá về cô cho anh nghe. Chu Minh im lặng không nói gì, sau khi Nhiếp Thanh Anh buồn bã kể hết câu chuyện, cô lại thúc giục anh kể khổ, Chu Minh cũng kể cho cô nghe mấy chuyện lôi kéo mấy nhà thương nghiệp đầu tư khó khăn thế nào...

Có một chuyện Chu Minh nói rất đúng, nếu chia sẻ phiền não cho người khác, tâm trạng sẽ tốt lên.

Đêm nay là một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau, Nhiếp Thanh Anh tỉnh giấc trên chiếc giường chỉ còn mỗi mình mình. Ánh nắng khê đậu lên mép giường, vàng ánh rực rỡ như phản chiếu dưới mặt hồ. Chu Minh đã đi làm, cô ngẩn người ngồi trên giường hồi lâu, cảm thấy nhàm chán, không biết hôm nay phải làm gì. Vết thương ở chân cô mặc dù không nghiêm trọng nhưng cũng cần phải nghỉ ngơi. Vòng thi tuyển chọn đã kết thúc, cô không cần phải đi tập luyện nữa. Trong lúc nhất thời, cô thật sự không biết nên làm gì. Cô cầm điện thoại, đang định không biết có nên gọi cho Lộ Khê hay không, điện thoại bỗng vang lên.

Chu Minh bảo cô mở cửa.

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc bước xuống giường, lê đôi chân què đi ra mở cửa, cô nhìn thấy người đàn ông anh tuấn, áo quần chỉnh tề đứng trước cửa. Chu tam thiếu nhìn cô cười, ôm hai hộp quà to đi vào. Nhiếp Thanh Anh bị ép dán vào tường, thấy Chu Minh còn ôm thêm một đóa hồng xinh đẹp. Anh nhú mày, cô ngạc nhiên nhận lấy bó hoa, đỏ mặt, "Hôm nay anh không đi làm hả? Sao tặng hoa cho em?"

Chu Minh thuận miệng đáp, "Công việc không bận lắm."

Lúc anh bước vào, có một cô bé ở tiệm hoa đi phía sau. Cô gái ôm bó hoa

bách hợp to đùng, sau khi đưa vào phòng rồi, cô ấy hâm mộ nói lời chúc phúc với Nhiếp Thanh Anh rồi mới rời đi. Nhiếp Thanh Anh ngơ ngác nhìn Chu Minh ôm quà, cầm hoa, đóng cửa lại, anh chỉnh cà vạt ngay ngắn, nhú mày nhìn cô, "Hoa bách hợp là tặng cho người ta. Mua hoa tặng người khác sao lại có thể không mua tặng vợ? Nên anh mua tặng em luôn."

Anh lười biếng nói, "Thấy anh thế này mà em chưa rõ ư? Anh Anh, mau đi thay đồ đi, ăn mặc trang trọng vào, chúng ta phải ra ngoài một chuyến."

Nhiếp Thanh Anh giật mình, "Đi xã giao với anh hả?"

Đôi mắt cô lóe lên, bắt đầu lo lắng. Cô biết gả vào nhà giàu sẽ đối mặt với vô vàn kiểu xã giao, nhưng lúc trước bên cạnh Chu Minh có thư ký Trần Vạn Năng, Nhiếp Thanh Anh không cần phải bận tâm mấy chuyện này. Không ngờ đến thủ đô, Trần Linh Linh không đi theo, Nhiếp Thanh Anh phải tự mình ra trận. Cô có hơi bối rối: Cô là người không biết cách nói chuyện, Chu Minh dẫn cô tham dự tiệc, có khi nào cô làm hỏng chuyện của anh không?

Chu Minh cười, vỗ nhẹ lên trán cô vợ đang lo lắng của mình, "Em nghĩ gì thế. Không phải xã giao của anh, mà là của em."

Anh thần thần bí bí ôm vợ vào lòng, hôn cô một chút rồi mới nói, "Chúng ta là đi tặng quà cho cô Tôn, đi cửa sau, để cô dạy em múa, thay đổi ấn tượng không tốt về em."

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc, "Tặng quà! Đi cửa sau!"

Chu Minh, "suyt suyt suyt", hùng hồn đáp, "Đừng lớn tiếng như thế. Chỉ là chuyện bình thường thôi mà sao em lại kinh ngạc thế? Làm như anh đang làm chuyện xấu ấy? Tặng quà cho cô giáo của em không phải là chuyện hết sức bình thường ư? Anh là vì muốn em từ vũ công thành nhà nghệ thuật, em kích động thế làm gì?"

Nhiếp Thanh Anh quả thực bị Chu Minh kéo đi tặng quà cho cô Tôn.

Nhiếp Thanh Anh, "..."

Cô chưa từng nghĩ đến, con đường từ vũ công trở thành nhà nghệ thuật của cô lại thông qua cách... tặng quà hối lộ như thế này.

NGỪNG NHỚ VỀ EM

Y Nhân Khuê Khuê
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tôn Dĩnh Hồng có hơi bối rối.

Trước khi mở cửa, có lẽ chưa bao giờ bà gặp người nào như Chu thiếu.

Bà bình thường chỉ biết tập trung vào múa, vô cùng đơn giản. Có thể nói rằng, Tôn Dĩnh Hồng đạt được thành tựu như ngày hôm nay, trong giới vũ đạo không một ai có thể địch lại bà, nhưng nếu dựa vào kinh nghiệm xã hội thì bà lại không bằng Chu Minh.

Chu tam thiếu dẫn vợ mình đến thăm cô Tôn. Anh giống như phụ huynh dẫn cô con gái ngây thơ đến nhà cô giáo thăm hỏi. Anh nắm tay chỉ cô châm trà cho cô Tôn, bình tĩnh lấy lòng bà. Nhiếp Thanh Anh và Tôn Dĩnh Hồng cùng một loại người, học sinh và giáo viên thì ngơ ngác ngồi một bên nhìn Chu Minh chậm rãi nói chuyện. Rõ ràng là anh đến tặng quà, nhưng anh lại có cách khiến việc tặng quà ấy là một chuyện đương nhiên.

Chu Minh tha thiết hy vọng Tôn Dĩnh Hồng có thể tự mình chỉ đạo Nhiếp Thanh Anh, anh luôn mồm nói, "Anh Anh nhà em nhất định sẽ là niềm kiêu hãnh của đời của cô."

Anh nói đến độ Tôn Dĩnh Hồng và Nhiếp Thanh Anh đỏ mặt -- người này thật biết nói chuyện.

Cô Tôn ho khan một tiếng, bà bị Chu Minh nói làm mình phải tự kiểm điểm lại bản thân, có phải bà đã quá nghiêm khắc, yêu cầu quá cao với cô rồi không. Cô Tôn lên tiếng, "Thật ra trình độ của Tiểu Nhiếp rất cao. Hôm trước

tôi có hơi nói quá, bảo em ấy không có hồn là tôi sai, quả thật năng lực em ấy rất cao. Tôi chỉ muốn em ấy có thể tiến thêm một bước. Tiểu Nhiếp rất có thiên phú, nhưng chỉ múa thôi thì rất lãng phí tài năng. Tôi hy vọng Tiểu Nhiếp có thể dừng chạy theo những động tác có độ khó cao nữa, học cách tìm linh cảm từ cuộc sống, từ tự nhiên, hoặc trong sách vở. Tôi hy vọng có thể nhìn thấy một vở múa tự nhiên, có suy nghĩ của mình chứ không phải rập khuôn với những lời dạy của những người đi trước."

"Bây giờ em không cần phải luyện tập mỗi ngày nữa, cái em cần làm chính là suy nghĩ."

"Suy nghĩ, tự mình biên đạo. Đây chính là hy vọng của tôi về Tiểu Nhiếp. Kỹ năng của con bé không cần phải tiến bộ, trình độ của em ấy đã theo hướng bậc thầy. Đừng lãng phí tuổi nghề của mình, phải nắm chắc tốc độ. Giữa vũ công và biên đạo, tuy chỉ có hai từ khác nhau, nhưng khoảng cách giữa chúng không phải muốn vượt qua là được."

*舞蹈家 (biên đạo) và 舞蹈演员 (vũ công): khác nhau bởi hai chữ 家 và 演员.

Quả thực, Tôn Dĩnh Hồng ký thác kỳ vọng của mình lên Nhiếp Thanh Anh, Chu Minh chỉ cần tạo cơ hội, bà liền bắt đầu chỉ dạy tận tình cho cô. Lúc này Nhiếp Thanh Anh chăm trà còn không quan tâm nhiều lắm, nhưng đến lúc này, cô ngồi thẳng lưng, chăm chú nghe bà chỉ điểm.

Mà ông xã nhà cô càng diễn càng nhập tâm, anh dạy Nhiếp Thanh Anh, "Anh Anh, sao còn không chịu lấy giấy bút ra ghi lại?"

Tôn Dĩnh Hồng xấu hổ, "Không cần, không cần đâu."

Chu Minh, "Cần mà, cần mà."

Tôn Dĩnh Hồng, "..."

Bà yên lặng nhìn Chu Minh như đang ảo thuật lấy giấy bút từ trong túi ra, nhét vào tay Nhiếp Thanh Anh. Có lẽ Nhiếp Thanh Anh đã quen với việc ông xã bày trò, sau khi cô trấn định lại thì bắt đầu chăm chỉ ghi chép... Tôn Đình Hồng chỉ biết cạn lời.

Sau khi tạm biệt cô Tôn, bạn học Nhiếp thu được lợi ích không hề nhỏ, Chu Minh cũng nhận được hơi không kém. Anh cảm thấy cô vợ nhà mình quá ngốc, nhân dịp mình còn ở đây bèn giúp vợ xử lý chuyện này một cách ổn thỏa. Thế là Chu Minh nhanh chóng quyết định, chuẩn bị quà cáp, dẫn Nhiếp Thanh Anh đi thăm từng giáo viên, tiền bối ở viện múa thủ đô cô học lúc trước. Đa số mấy nhà biên đạo múa, vũ công nổi tiếng cả nước đều ở thủ đô. Ngày hôm sau, cuốn sổ ghi chép của Nhiếp Thanh Anh đã dày thêm một nửa.

Mấy ngày sau, công việc của Chu Minh đã kết thúc, anh hỏi vợ cùng mình đến trường học để ôn lại thời học sinh. Không đến một tuần, thầy cô và bạn bè đều biết ông xã của hoa khôi Nhiếp là ai. Vì thế, Nhiếp Thanh Anh và Lộ Khê đã âm thầm nói với nhau, có lẽ khiến toàn trường đều biết chồng cô là ai mới chính là mục đích thật sự của Chu Minh.

Chu Minh nói lời giữ lời, sau khi kết thúc công việc của mình, ký hợp đồng xong, anh không quay về thành phố A mà tiếp tục ở lại thủ đô cùng vợ học tập, luyện múa. Điều khiến Chu Minh vui vẻ chính là, sau cái lần cô Tôn chỉ đạo cho vợ anh, số lần Nhiếp Thanh Anh bị thương đã giảm đi rất nhiều. Bây giờ thời gian luyện múa mỗi ngày của cô đã được rút ngắn, thay vào đó, cô sẽ ra ngoài dạo chơi cùng anh. Theo như cô Tôn nói, trải nghiệm cuộc sống mỗi ngày cũng là một bước để tìm linh cảm.

Đến tháng 12, Nhiếp Thanh Anh và Chu Minh vẫn ở lại thủ đô.

Hôm nay, Chu Minh dạy vợ mình trượt ván. Bọn họ đứng dưới tán cây giữa sân trường, Chu Minh đỡ Nhiếp Thanh Anh, kiên nhẫn dạy cô từng

bước một. Cô là sinh viên giỏi của khoa múa, khả năng giữ thăng bằng rất cao, nên nhanh chóng nắm rõ cách trượt ván. Chuyện này khiến Chu Minh vui mừng không thôi, liên tục khen ngợi vợ yêu.

Nhiếp Thanh Anh đã quen với phong cách làm quá của anh, nên không thèm để ý. Nhưng mấy sinh viên đi ngang qua không nhịn được nhìn sang đây -- Người đàn ông này đúng là thiếu kiến thức, có cái ván trượt thôi mà, có cần phải luôn mồm khen "Em là thiên tài" hay không?

Chu Minh không quan tâm ánh mắt của người khác, sau khi nhìn vợ mình đã thuần thục, anh buông tay để cô tự mình trượt. Sau khi nói chuyện điện thoại xong, anh lại nhìn cô, thuận miệng hỏi trưa nay đi đâu. Đôi mắt đen láy cứ nhìn cô chăm chú. Trên đầu cô đội nón bảo hiểm, mái tóc dài buông xõa trên vai, vài sợi phớt qua mặt cô. Mặt cô rất nhỏ, lại mềm mại, vẻ mặt luôn xa cách, người sống chờ lại gần, ít có sự việc nào có thể khiến cô cười tít mắt.

Ánh nắng chiều khẽ nhảy nhót trong đôi mắt cô, trông cô cứ như một cô nhóc mười mấy tuổi đầu. Chu Minh ngồi xổm một bên, nhìn đến rung động con tim.

Bóng cô và bóng anh chồng lên nhau, Nhiếp Thanh Anh cúi đầu nhìn đường, thấy anh nhìn mình thì thẹn thùng. Cô bỗng nói, "Ông xã, em phát hiện anh rất quen thuộc với đường đi ở đây, còn quen thuộc hơn cả em. Anh là người giỏi phân biệt phương hướng trời sinh hả?"

Chu Minh bỗng im lặng.

Thời gian anh im lặng khá lâu. Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu nhìn anh, Chu Minh nhìn cô cười cười, "Bởi vì trong mơ anh đã từng đến đây."

Nhiếp Thanh Anh buồn cười, "Anh lại thế rồi."

Chu Minh nói, "Lần này thì anh không có lừa em. Lúc anh đến London du

học, anh từng nghĩ quay về thủ đô để tìm em. Nhưng anh lại sợ gặp cảnh em và bạn trai như hình với bóng... Anh chỉ có thể nhìn bản đồ để thỏa nỗi nhớ mong. Vợ à, không giấu gì em, mỗi một con đường ở thủ đô anh đều thuộc nằm lòng, vì anh đã nằm mơ thấy nó không biết bao lần."

Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc nhìn anh.

Cô nhẹ giọng hỏi, "Vậy sao anh lại không tìm em? Về nước cũng không đến tìm em?"

Chu Minh cười, "Chắc chắn anh sẽ đến tìm em."

"Khi ấy, hy vọng lớn nhất của anh chính là muốn em mau chóng chia tay bạn trai. Anh đứng trước bức tường thổ lộ ở Macao, anh hỏi tương lai của anh và em sẽ ra sao? Anh luôn kiên trì, muốn nói rõ với em. Anh thầm mến em bao lâu nay, không thể kết thúc một cách vô cớ như thế này được. Sau khi về nước, anh vẫn luôn muốn tìm em để nói rõ, nhưng lại không tìm được cơ hội thích hợp."

Khóe mắt cô ươn ướt, nước mắt như chực trào rơi bất cứ lúc nào. Cô đứng trên ván trượt, dáng đứng trầm tĩnh, cô vươn tay, xúc động gọi tên anh, "Chu Minh..."

Cô vươn tay đòi ôm, anh đứng dậy đi về phía cô. Lúc anh định ôm lấy cô, điện thoại Nhiếp Thanh Anh lại vang lên. Cô nhìn điện thoại, ánh mắt dừng trên màn hình hơn hai giây, Chu Minh liền nhận ra có chuyện, "Sao thế?"

Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu, "Mười ngày nữa là đám cưới của Lương Hiếu Bạch và Từ Bạch Dương. Em không nhận được thiệp mời."

Chu Minh, "..."

Anh hờ hững đáp, "Ồ khéo thật, anh cũng không nhận được thiệp mời."

Hóa ra hai vợ chồng chúng ta không được hoan nghênh."

Nhiếp Thanh Anh bật cười thành tiếng, bỏ điện thoại vào trong túi. Thời gian cô thất thần rất ngắn, Chu Minh im lặng quan sát cô, chờ cảm xúc của cô ổn định, không có gì bất ổn anh mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhẹ nhõm được một phần nhưng lòng anh vẫn không thoải mái -- Dựa vào cái gì mà Nhiếp Thanh Anh lại vì anh ta mà thất thần hai giây? Từng giây từng phút của nữ thần đều phải thuộc về anh, anh không cho phép cô buồn vu vơ vì một người đã là quá khứ.

Để đôi vợ chồng sắp cưới kia hành hạ lẫn nhau.

Lúc này, Chu Minh lại quyết định một chuyện.

...

Sau khi buổi diễn hội nghị quốc tế kết thúc, Chu Minh cùng Nhiếp Thanh Anh quay về thành phố A. Nghe theo đề nghị của cô Tôn Dĩnh Hồng, hiện tại Nhiếp Thanh Anh đã giảm thời gian luyện múa mỗi ngày, thay vào đó suy nghĩ để tìm ý tưởng nhiều hơn. Sau khi quay về vũ đoàn, cô còn đi thỉnh giáo mấy thầy cô biên đạo trong vũ đoàn. Lương Hiếu Bạch đã rút lui khỏi vũ đoàn, dạo gần đây Nhiếp Thanh Anh cũng ít khi đến đây, vũ đoàn trở nên im ắng hơn hẳn.

Chuyện tương đối lúng túng là, Lương Hiếu Bạch gửi thiệp mời cho Nhiếp Thanh Anh nhưng lại không mời Chu Minh; Từ Bạch Dương không mời Nhiếp Thanh Anh, cũng không mời Chu Minh. Cô cầm thiệp mời trầm ngâm một lúc, sau đó quyết định không đi. Ông xã cô không được hoan nghênh, bọn họ không thích ông xã cô, cô cũng không thèm đi.

Hôm hôn lễ của Từ Bạch Dương và Nhiếp Thanh Anh, ban đầu Nhiếp Thanh Anh định tránh đến vũ đoàn luyện múa. Không ngờ, trước đó một

ngày, Chu Minh thần thần bí bí thông báo cho cô biết, anh muốn cô dành thời gian cho ngày hôm sau, hai người sẽ ra ngoài hẹn hò. Đến bây giờ, Nhiếp Thanh Anh luôn làm theo những gì Chu Minh sắp xếp. Cô là người không biết sắp xếp, tính Chu Minh lại mạnh mẽ, anh muốn cô làm theo ý mình, nhưng khi cô kháng nghị, anh sẽ lùi một bước. Nhưng bây giờ Nhiếp Thanh Anh phát hiện ra mình là người thích làm theo những gì người khác sắp xếp cho mình, cô không hề phản cảm khi Chu Minh nhúng tay vào cuộc đời của cô... Ông xã đã có kế hoạch, Nhiếp Thanh Anh liền thay đổi kế hoạch của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai vợ chồng đã bắt đầu lái xe ra khỏi nhà.

Ngồi lên xe, Chu Minh quan tâm dứt vợ uống nước xong rồi nói, "Có hơi xa nên em ngủ một chút đi, đến nơi anh sẽ gọi em dậy."

Nhiếp Thanh Anh nghe lời anh nhắm mắt ngủ.

Đến ngã tư, Chu Minh bỗng nghe thấy điện thoại trong giỏ Nhiếp Thanh Anh vang lên. Từ trước đến giờ, tính chiếm hữu của anh đối với mọi chuyện của Nhiếp Thanh Anh vẫn luôn rất mạnh, cô ngủ nên không nghe thấy. Anh kéo giỏ của cô ra, nhập mật mã rồi bấm vào xem tin nhắn. Chu Minh nhíu chặt hàng mày, vì anh nhìn thấy tin nhắn gửi đến từ một dãy số lạ:

"Thanh Anh, em không đến thật ư? Anh rất nhớ em..."

"Nếu em đến... Anh muốn đi với em. Chúng ta bỏ trốn có được hay không, bọn mình bắt đầu lại có được không em?"

Chu Minh nhìn thời gian gửi tin nhắn, nụ cười bên môi trở nên kỳ quái. Dù số này không được lưu trong danh bạ, nhưng anh thừa biết là ai gửi đến. Cách hôn lễ 2 tiếng, chú rể đã hồi hận. Lương Hiếu Bạch cũng thật đáng thương. Suy nghĩ một lát, Chu Minh trực tiếp chụp màn hình mấy tin nhắn

này rồi gửi sang máy mình, sau đó lại gửi sang cho Lương Hiếu Bạch, cuối cùng anh thu hồi tin nhắn. Làm xong hết thấy, Chu Minh lại xóa hết tin nhắn trong máy của Nhiếp Thanh Anh -- vai diễn nhảm chán của Từ Bạch Dương, không cần làm phiền đến vợ anh.

Hai người lái xe đến giữa trưa mới dừng lại, Nhiếp Thanh Anh kinh ngạc phát hiện ra, nơi mà Chu Minh mang cô đến chính là trường trung học bên cạnh trường cũ của cô, và cũng chính là trường cấp 3 của Chu Minh. Sau khi dừng xe xong, Chu Minh dẫn vợ đi tham quan một vòng quanh sân trường, anh cảm khái, "Trường chúng ta sắp dời sang khu mới rồi, nơi này sắp bị dỡ bỏ, nếu không đến sẽ không còn cơ hội. Cho nên anh đưa vợ tới đây tham quan một chút."

Nhiếp Thanh Anh đuổi theo anh, nói, "Em biết trường của anh mà. Em cũng tham quan rồi."

Chu Minh ôm vai cô, ánh mắt đong đầy ý cười, "Không giống. Hôm nay là anh dẫn em đi tham quan con đường mà anh đã từng theo đuổi em."

Nhiếp Thanh Anh giật mình.

Chu Minh thật sự dẫn cô đi đến con đường mà anh từng theo đuổi cô -- Đi từ cổng trường, đến dãy lớp học, chỉ cho cô biết lớp học của anh. Sau đó anh dẫn cô đi đến sân bóng rổ, đứng dưới tán cây hòe râm mát, nói cho cô biết anh từng ngồi dưới gốc cây này viết thư tình cho cô. Sau anh lại đưa cô đến khu ký túc xá, theo sự chỉ dẫn của học sinh, anh đưa cô đến ký túc xá nơi anh đã từng ở.

Nhiếp Thanh Anh nắm chặt tay anh.

Đi xuống lầu, cô hỏi, "Thế anh làm sao đến được trường của em? Từ cổng trường hả? Mỗi lần đi về cũng phải mất mười phút."

Trường của cô và Chu Minh tựa lưng vào nhau. Muốn đến trường bên kia phải mất ít nhất mười phút.

Chu Minh đáp, "À không. Anh trèo tường."

Sau đó, anh đưa cô đến dãy tường đó, Nhiếp Thanh Anh ngẩng đầu lên nhìn, trong lúc trù trù thì Chu Minh đã chạy lấy đà, nhảy qua bức tường. Nhiếp Thanh Anh trợn mắt há mồm nhìn anh nhẹ nhàng nhảy lên, chân đạp lên tường, tay bám vào đầu tường nâng lên, cả người bỗng biết mất trước mặt cô, bay một cái vèo sang bên kia.

Một lát sau, Chu Minh lại quay về, anh nằm sấp trên tường, cúi đầu nhìn cô gái của anh đang ngơ ngác, anh hỏi, "Sao?"

Chu Minh yên lặng nhìn anh lắc đầu. Sau đó anh đưa tay, kéo vợ mình từ dưới tường lên. Nhiếp Thanh Anh đúng là vụng về tay chân, Chu Minh leo tường chỉ mất có vài giây, còn cô mất cả buổi cũng không tìm được chỗ thăng bằng, điểm tựa chân. Lúc Nhiếp Thanh Anh thở hổn hển, Chu Minh còn có thời gian rảnh rỗi nhìn đồng hồ: hôn lễ chắc là đang nóng nảy lắm.

Dưới sự nỗ lực hết lời lại kéo của Chu Minh, cuối cùng Nhiếp Thanh Anh cũng leo đến đầu tường. Cô ngồi trên tường lau mồ hôi, Chu Minh ở phía sau lại nhảy một cái, hai tay vịn đầu tường chỗ cô đang ngồi một cái, anh lại nhảy sang bên trường cô.

Nhiếp Thanh Anh bất mãn hô to, "Ông xã!"

Đừng bỏ lại cô chứ, ngồi với cô một lát đi --

Nhưng lúc cô nhìn xuống thì bỗng ngậy ngần cả người --

Hai trường học dựa lưng vào nhau, chỉ cách nhau có một bức tường, Nhiếp Thanh Anh ngồi trên bờ tường, cô nhìn thấy bãi cỏ xanh mướt bên

trường cũ của mình lại có một nhóm người đứng đó. Mười mấy người đàn ông cô đã từng gặp ở hôn lễ của mình, trong đó có một người đeo kính, vẻ ngoài lịch sự, cô đoán có lẽ đây là Khương Dực. Nếu vậy những người còn lại chính là bạn của Chu Minh.

Lúc này, trong nhóm đàn ông còn có một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Chính là thư ký của Chu Minh, Trần Linh Linh. Thư ký Trần nhiệt tình và tích cực, "Cô Nhiếp, để tôi giới thiệu cho cô biết bọn họ là ai."

Trần Linh Linh giới thiệu từng người một, nhưng Nhiếp Thanh Anh lại không nghe thấy, bởi vì ánh mắt của cô giờ đây chỉ nhìn thấy mỗi Chu Minh.

Trên bãi cỏ có một cây đàn dương cầm, Chu Minh ngồi trước đàn, những ngón tay thon dài đặt lên phím đàn. Anh ngẩng đầu nhìn cô nở nụ cười, ngón tay lướt trên phím đàn, đoạn nhạc quen thuộc liền vang lên.

Khương Dực nói, "Thanh Anh, đây chính là lời tỏ tình mà Chu Minh vẫn luôn muốn nói với em mà không có cơ hội."

Nhiếp Thanh Anh ngồi trên tường, cơn gió nhẹ thoảng qua, cỏ cây xào xạc, cô chỉ an tĩnh ngồi xem. Ngoại trừ lần Khương Dực và mọi người nói với cô Chu Minh biết đánh đàn, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh đánh đàn. Cô không khỏi nhớ đến sinh nhật từng bị bỏ lỡ của anh, lời tỏ tình, những tháng ngày của cấp 3... Mọi thứ như đang ulla về.

Anh vừa đàn vừa cất tiếng hát, "Trên trời có vài đám mây nhỏ lượn lờ trôi, mặt đất lại có vài cơn gió nhẹ thoảng qua. A! Gió nhẹ thổi lay đầu tóc anh..."

Tất cả bạn bè ở phía sau bắt đầu hợp xướng. "Dạy anh làm thế nào để không nhớ em!"

Năm tháng ngày xưa ulla về, bọn họ quay lại thời niên thiếu. Trong khoảng

khắc Từ Bạch Dương và Lương Hiếu Bạch tiến vào lễ đường, tại sân trường cấp 3, dưới sự chứng kiến của tất cả bạn bè, lời tỏ tình từng bị bỏ lỡ kia được bắt đầu lại từ đầu. Bạn bè thời niên thiếu, bạn bè mới quen sau khi ra xã hội, bọn họ đều giúp Chu Minh một tay, giúp Chu Minh dâng lên ca khúc dành tặng cho nữ thần của lòng mình đã từng bị bỏ lỡ.

Trong ngày hè nóng bức, chàng trai đã cất công đi tìm ca từ phù hợp nhất, biên soạn nhạc, tìm tiền bối thỉnh giáo. Bài hát anh suy nghĩ từng câu từng lời, lại được hời cho kẻ khác, bỏ lỡ chính mình. Khi đó, những chàng trai từng leo tường năm xưa, vô số lần tưởng tượng đến cảnh Nhiếp Thanh Anh đứng ở dưới tường, nghe thấy lời thổ lộ của bọn họ. Nhìn Nhiếp Thanh Anh đi ngang qua, bọn họ nghe thấy chàng trai ấy tự tin tràn đầy tuyên bố, "Sau này mình nhất định sẽ cưới cô ấy!"

Bây giờ, chàng trai ấy đang ngồi trước đàn dương cầm, đem những yêu thương lưu luyến của những năm tháng ấy, một lần nữa cất tiếng hát dành tặng cho nữ thần đang ngồi trên bờ tường.

"Ánh trăng nhớ thương đại dương, đại dương lại nhớ thương ánh trăng sáng. À! Sự ngọt ngào này cũng giống như đêm trăng sáng..."

"Dạy anh làm thế nào để không nhớ em!"

"Mặt nước hoa rơi chậm chậm trôi, cá nhỏ dưới nước chậm chậm bơi. À! Chim én ơi bạn nói gì..."

"Dạy anh làm thế nào để không nhớ em!"

Dưới tiếng ca của bạn bè, ánh mắt Chu Minh bình tĩnh nhìn sang nữ thần của anh, nhẹ giọng hát lên, "Dạy anh làm thế nào để không nhớ em."

Cô gái ngồi trên bờ tường cúi đầu nhìn anh, đôi mắt xinh đẹp bừng sáng động lòng người, ánh mắt lấp lánh ánh nước, dịu dàng như ánh trăng, cô bước

trên nấc thang mộng ảo, xông vào thành Bất Dạ của anh -- Dạy anh làm thế nào để không nhớ cô!

Hoàn

11/11/2018 – 9/9/2019

Cuối cùng thì cũng phải nói lời chia tay với ảnh để Chu Minh và nữ thần Nhiếp Thanh Anh rồi. Mặc dù không muốn xa đôi vợ chồng đáng yêu này chút nào nhưng mà, không có bữa tiệc nào không tàn. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình xuyên suốt bộ truyện, hy vọng các bạn sẽ tiếp tục ủng hộ mình ở những "hố" tiếp theo. Mãi iu <3.

Về phần ngoại truyện thì ban đầu má Khuê có bảo sẽ viết ba phần, về thư ký Trần – thư ký của năm, về cuộc hôn nhân nghiệp quật của Từ Bạch Dương và Lương Hiểu Bạch, về hai vợ chồng Chu Minh. Nhưng buồn cái là má viết xong phần của thư ký Trần thì đã gác bút rồi *khóc một dòng sông*. Nhưng đến tận 7 ngoại truyện lận =)))